DANIELLE TRUSSONI
ANGELOLOGIA

„În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii."

(Geneza, 6, 4)

Evangeline era o copilă atunci când tatăl ei a încredințat-o măicuțelor de la mănăstirea St Rose. La douăzeci și trei de ani, descoperirea unei scrisori din 1943 îi revelează tinerei o istorie secretă de acum o mie de ani, un străvechi conflict între Societatea Angelologilor și nephilimi, descendenții rezultați din împreunarea îngerilor cu oamenii.
Angelologia, un roman care mustește de istorie și de personaje captivante, împletește tradiția biblică, mitul orfic și viziunea miltoniană a paradisului pierdut într-o poveste fascinantă, despre oameni obișnuiți prinși într-o luptă care va decide soarta omenirii.

„O poveste de un fantastic sumbru. Intrigile pline de suspans și scenele de luptă apocaliptice îi conferă o vigoare și o vitalitate emoționante."

Publishers Weekly

„Roman deopotrivă senzual și intelectual, *Angelologia* este un thriller teribil de inteligent, mai degrabă în stilul lui Umberto Eco decât al lui Dan Brown, însă fără sentimentalismul confuz al elogiilor New Age sau al tratatelor catolice. (...) Pusă în scenă cu vivacitate, *Angelologia* este plină de imagini aproape cinematografice, are o eroină energică și un personaj negativ de o cruzime elegantă."

The New York Times

Roman publicat în 31 de țări

Află mai mult pe
www.litera.ro
ISBN 978-973-675-824-9
9 789736 758249
LITERA

DANIELLE TRUSSONI

ANGELOLOGIA

Danielle Trussoni este o romancieră americană contemporană, născută în 1973, în La Crosse, Wisconsin. După studii de istorie și de engleză la Universitatea din Wisconsin, absolvite *summa cum laude*, în 2002 a obținut o diplomă în cadrul Iowa Writer's Workshop, la categoria *fiction writing*.

Danielle Trussoni și-a dorit să fie scriitoare de la vârsta de șase ani, dar succesul a venit douăzeci și cinci de ani mai târziu, odată cu publicarea unei autobiografii foarte apreciate de critică, *Falling Through the Earth*, care a fost desemnată de *New York Times* una dintre cele mai bune zece cărți ale anului 2006.

În *Angelologia* (2006), Danielle Trussoni debutează în domeniul ficțiunii cu o poveste fascinantă, despre o străveche confruntare - reaprinsă în vremurile noastre - între îngeri și oameni, împletind savant cultura biblică și mitică, ceea ce va face deliciul fanilor de thrillere istorice. Compania Sony Pictures Entertainment a achiziționat deja drepturile cinematografice, iar continuarea se află și ea în pregătire.

DANIELLE TRUSSONI

ANGELOLOGIA

Traducere din limba engleză
Mariana Pirotealã

LITERA®

Angelology,
Danielle Trussoni
Copyright © Danielle Trussoni, 2010
Prima ediţie publicată în 2010 de Viking Penguin,
membră a Grupului Penguin Inc. (USA)
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 4251619; e-mail: comenzi@litera.ro

Angelologia,
Danielle Trussoni
Copyright © 2010, Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mirabela Mitrică
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TRUSSONI, DANIELLE
Angelologia / Danielle Trussoni ;
trad.: Mariana Piroteală. - Bucureşti : Litera Internaţional, 2010
ISBN 978-973-675-824-9
I. Piroteală, Mariana (trad.)
2

Tipărit la CPI Books GmbH, Ulm, Germania

Pentru Angela

În studiul îngerilor, una dintre ramurile originale ale teologiei, un rol important îl are angelologul, a cărui competenţă include atât studiul teoretic al sistemelor angelice, cât şi îndeplinirea profetică a acestora de-a lungul istoriei.

Peştera Gâtlejul Diavolului,
munţii Rodopi, Bulgaria

Iarna anului 1943

Angelologii au examinat cadavrul. Era intact, nedescompus şi avea pielea netedă şi albă, pergamentoasă. Ochii neînsufleţiţi, de un albastru-verzui priveau spre ceruri. Pe fruntea lată şi pe umerii sculpturali cădeau cârlionţi blonzi, formând un nimb de păr auriu. Chiar şi veşmintele, dintr-o ţesătură albă, sclipitoare, pe care nici unul dintre ei nu a putut-o identifica, erau imaculate - ca şi când făptura ar fi murit într-un salon dintr-un spital parizian, nu într-o peşteră din măruntaiele pământului.

N-ar fi trebuit să fie surprinşi că au găsit îngerul atât de bine conservat. Unghiile sidefii ca interiorul unei scoici, pântecele prelung şi neted, fără ombilic, transparenţa stranie a pielii, absolut totul la această făptură era exact aşa cum se aşteptaseră ei; până şi poziţia aripilor o anticipaseră corect. Cu toate acestea, făptura era prea diafană, prea însufleţită pentru ceva ce până atunci existase doar între

copertele cărţilor din bibliotecile prăfuite şi în reproducerile după picturi Quattrocento răspândite dinaintea lor asemenea unor hărţi rutiere. Toată viaţa aşteptaseră să vadă aşa ceva. Deşi nici unul dintre ei nu ar fi recunoscut, în adâncul lor bănuiseră cu toţii că aveau să găsească un cadavru monstruos, osos, zdrenţuit, ca un vestigiu scos la lumina zilei dintr-un sit arheologic. În schimb, avuseseră parte de o cu totul altă imagine: o mână delicată, ascuţită, un nas acvilin şi buze rozalii strânse într-un zâmbet înţepenit. Angelologii stăteau aplecaţi deasupra trupului şi îl priveau cu un fel de nerăbdare, ca şi cum ar fi aşteptat ca făptura să clipească, apoi să se trezească.

PRIMA IERARHIE

Această pildă vă este dedicată vouă,
Celor ce căutați a vă purta spiritul
Spre lumina celestă,
Pentru cel ce bine ar trebui
Să-și întoarcă privirea
Înspre peștera Tartarului,
Căci orice virtute-ar avea
O pierde când privește-n jos.

Boethius, *Mângâierile filosofiei*

Mănăstirea St. Rose, valea râului Hudson, Milton, New York

23 decembrie 1999, ora 04:45 a.m.

Evangeline s-a trezit înainte de răsăritul soarelui, pe când etajul al patrulea era încă tăcut şi cufundat în întuneric. În linişte, ca să nu le trezească pe măicuţele care se rugaseră toată noaptea, şi-a luat pantofii, ciorapii şi fusta şi a pornit desculţă spre baia comună. S-a îmbrăcat repede, pe jumătate adormită, fără să se uite în oglindă. Printr-o fâşie de geam a privit împrejurimile mănăstirii învăluite în negura dimineţii îmbobocite. Curtea amplă, acoperită cu o plapumă de zăpadă, se întindea până la malul apei, unde o perdea de copaci goleşi străjuiau râul Hudson. Mănăstirea St. Rose se înălţa pe buza râului, atât de aproape de acesta, încât la lumina zilei păreau a fi două mănăstiri, una pe pământ şi cealaltă plutind leneş pe apă, cea de-a doua alunecând din prima, iluzie risipită vara de şlepuri, iar iarna de colţii de gheaţă ai râului. Evangeline privea râul – o fâşie lată şi neagră pe fundalul alb al zăpezii – urmându-şi cursul. În curând, lumina dimineţii avea să presare pulbere de aur pe luciul apei.

Evangeline s-a aplecat deasupra chiuvetei de porțelan și și-a stropit fața cu apă rece, alungând rămășițele unui vis. Nu-și amintea ce anume visase. Nu mai rămăsese decât impresia, ca o presimțire care îi cuprinsese gândurile asemenea unui lințoliu și care îi lăsase o senzație inexplicabilă de singurătate și de confuzie. Și-a scos adormită cămașa de noapte de flanelă, iar aerul răcoros din baie a făcut-o să tremure. S-a privit cu ochi cercetători cum stătea acolo, îmbrăcată cu o pereche de chiloți albi și cu un maiou de bumbac (lenjeria standard comandată angro și distribuită tuturor măicuțelor de la mănăstirea St. Rose de două ori pe an), cu brațe și picioare fine, cu abdomenul plat, cu părul brunet în dezordine și cu un pandantiv de aur ce i se odihnea pe piept. Imaginea unduitoare din oglinda din fața ei era cea a unei tinere pe jumătate adormite.

Atingând lănțișorul de aur, Evangeline simți căldura acestuia pe pielea ei rece. Pandantivul, o micuță liră de aur, îi aparținuse mamei sale, Angela Valko DeFlorian, și intrase în posesia lui Evangeline la moartea femeii.

Deși pandantivul era frumos, cu lira veche de aur fin lucrată, pentru Evangeline valoarea lui era pur sentimentală. Bunica ei, Gabriella Lévi-Franche Valko, i-l oferise după moartea mamei sale. La înmormântare, Gabriella o dusese pe Evangeline la un agheasmatar, curățase pandantivul cu apă sfințită și prinsese colierul în jurul gâtului fetei, care văzuse o liră identică strălucind la gâtul Gabriellei. „Promite-mi că ai să-l porți neîncetat, zi și noapte, la fel cum l-a purtat și Angela", îi ceruse Gabriella. Bunica ei pronunța numele mamei fetei cu un accent

uşor cântat, înghiţind prima silabă şi accentuând-o pe cea de-a doua: An-*gel*-a. Dintre toate pronunţiile posibile, o prefera pe cea a bunicii ei, şi în adolescenţă învăţase s-o imite la perfecţie. Gabriela era o intelectuală directă, stilată şi foarte strictă, care purta haine strânse pe corp, arătând întotdeauna de parcă ar fi fost pregătită pentru o întâlnire de afaceri. De fiecare dată când Evangeline o vizitase pe bunica ei, o găsise aranjată impecabil, liniştită şi extrem de organizată, purtându-şi bijuteriile cu eleganţă. Însă Evangeline nu o mai văzuse de ani buni. Asemenea părinţilor lui Evangeline, Gabriella devenise ceva mai mult decât o amintire stăruitoare. Cu toate acestea, simţea pandantivul greu pe piele, o legătură puternică cu mama şi cu bunica ei.

Un nou fior i-a străfulgerat trupul lui Evangeline, determinând-o să se îmbrace mai repede. Avea cinci fuste negre identice până la genunchi, şapte pulovere negre cu guler pentru lunile de iarnă, şapte cămăşi de bumbac negre de vară, cu mânecă scurtă, încheiate cu nasturi, un pulover negru de lână, cincisprezece seturi de lenjerie albă şi nenumărate perechi de ciorapi negri de nailon – nici mai mult, nici mai puţin decât cele trebuincioase. A tras pe ea un pulover cu guler şi şi-a pus pe cap o bentiţă pe care şi-a potrivit-o bine pe frunte înainte de a-şi prinde un văl negru. Şi-a luat pe ea ciorapii de nailon şi fusta de lână, a încheiat nasturii, a tras fermoarul şi şi-a netezit cutele cu un gest rapid, automat. În câteva clipe, femeia Evangeline a dispărut, făcându-i loc măicuţei Evangeline, măicuţă franciscană a Adoraţiei Perpetue. Când a luat şi mătăniile în mână, metamorfoza a fost completă. Şi-a pus cămaşa de

noapte în coşul de la capătul băii şi s-a pregătit să înfrunte acea nouă zi.

De cinci ani încoace, de când îşi terminase iniţierea şi depusese jurământul, la vârsta de optsprezece ani, în fiecare dimineaţă măicuţa Evangeline era prezentă la rugăciunea de la ora cinci. Trăia la mănăstirea St. Rose de la vârsta de doisprezece ani şi o cunoştea în cele mai mici amănunte, aşa cum cunoşti firea unui prieten drag. Pentru ea drumul pe care îl avea de parcurs dimineaţa prin complexul mănăstiresc era deja o obişnuinţă. Pe când cobora fiecare etaj, degetele i se plimbau pe balustrada de lemn, în vreme ce pantofii ei cu talpa de cauciuc abia de atingeau podeaua. Mănăstirea era întotdeauna pustie la acea oră, împresurată de umbre albăstrii, cu un aer sepulcral, dar după răsăritul soarelui ea avea să prindă viaţă, ca un stup al muncii şi al cucerniciei, fiecare încăpere răspândind sfânta lumină a închinăciunii, a rugăciunii. În curând, liniştea avea să se risipească, iar scările, sălile de întrunire, biblioteca, sala de mese şi zecile de chilii mici, de dimensiunea unui dulap, aveau să fie însufleţite de prezenţa măicuţelor.

A luat-o la fugă pe cele trei rânduri de trepte. Putea ajunge la capelă şi cu ochii închişi.

La etajul întâi, măicuţa Evangeline a păşit în impozantul hol central, coloana vertebrală a mănăstirii St. Rose. Pe pereţi atârnau portretele înrămate ale unor maici stareţe de mult trecute la cele sfinte, ale unor ilustre măicuţe şi mai multe machete ale clădirii mănăstirii. Sute de femei priveau din tablouri, amintindu-le măicuţelor care mergeau la rugăciune că făceau parte dintr-un străvechi şi

nobil matriarhat, în care toate femeile, atât cele vii, cât şi răposatele, se înhămaseră la o misiune comună.

Deşi ştia că risca să întârzie, măicuţa Evangeline s-a oprit în mijlocul holului. Aici, imaginea sfintei Rosa da Viterbo, al cărei hram îl purta mănăstirea, atârna într-o ramă suflată cu aur, înfăţişând-o cu mâinile mici împreunate ca pentru rugăciune şi cu un nimb evanescent. Viaţa sfintei Rosa fusese scurtă. Chiar după a treia aniversare, îngerii începuseră să-i şoptească, îndemnând-o să răspândească mesajul lor tuturor celor care aveau urechi să audă. Rosa le dăduse ascultare, devenind sfântă încă din adolescenţă, însă, după ce răspândise cuvântul despre bunătatea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui într-o aşezare păgână, fusese condamnată pentru vrăjitorie. Sătenii o legaseră de un stâlp şi îi dăduseră foc. Spre consternarea mulţimii, Rosa nu arsese, ci, preţ de trei ore, vorbise cu îngerii, în vreme ce focul o împresura. Unii credeau că îngerii înşişi înfăşaseră fata cu trupurile lor, acoperind-o cu o pavăză invizibilă. Până la urmă, şi-a dat duhul în mijlocul acelor flăcări, însă intervenţia miraculoasă îi lăsase trupul neatins. Rămăşiţele pământeşti neprihănite ale sfintei Rosa au fost plimbate pe străzile oraşului Viterbo sute de ani de la moartea ei, fără ca trupul ei adolescentin să poarte cea mai mică urmă a chinului îndurat.

Măicuţa Evangeline şi-a amintit cât era ceasul şi s-a îndepărtat de portret. A mers până la capătul holului, unde portalul imens de lemn incrustat cu scene din Buna-Vestire separa mănăstirea de biserică. Măicuţa Evangeline se afla încă în simplitatea mănăstirii, în timp ce, de cealaltă parte

a acestei granițe, se înălța biserica maiestuoasă. Când a trecut de pe covor pe marmura roz pal cu irizații verzi, sunetul pașilor ei a devenit mai ascuțit. Înaintase mai puțin de un metru, dar diferența era imensă. Aerul era greu de la mirosul de tămâie, iar lumina devenise saturată de albastrul vitraliilor. Pereții albi tencuiți lăsau locul altora imenși din piatră și tavanul era mai înalt. Ochii i s-au obișnuit cu atotstăpânitorul aur, opulență specifică stilului neorococo. Când a părăsit mănăstirea, jurămintele pământești de credință, de comuniune și de dragoste creștinească s-au risipit și a pășit în sfera divinului, a lui Dumnezeu, a Fecioarei Maria și a îngerilor.

În primii ani ai ședерii lui Evangeline la mănăstirea St. Rose, imaginile îngerilor din biserica Maria Angelorum i se păruseră fetei ușor exagerate. Ea le percepuse drept copleșitoare, excesiv de prezente și de împopoțonate. Făpturile populau fiecare sinuozitate și fiecare intrând al bisericii și nu mai lăsau loc pentru altceva. În jurul domului central erau reprezentați serafimi, și arhangheli de marmură susțineau colțurile altarului. Coloanele erau incrustate cu nimburi de aur, trâmbițe, harpe și aripi minuscule. De la capetele rândurilor de strane priveau chipuri sculptate, hipnotice de heruvimi care aminteau de niște lilieci. Deși înțelegea că opulența era un dar pentru Dumnezeu, ca semn al devotamentului lor, în adâncul ei Evangeline prefera spiritul practic pe care îl etala mănăstirea. În perioada inițierii ei, fusese contrariată de maicile care fondaseră mănăstirea, întrebându-se de ce nu folosiseră această bogăție în alte scopuri mai nobile. Însă, ca în multe alte cazuri, obiecțiile și preferințele ei su-

feriseră transformări după ce îmbrăcase veşmântul monahal, ca şi când această ceremonie în sine ar fi dus la modelarea ei într-o nouă formă, mult mai unitară. După cinci ani de călugărie, fata care fusese aproape că nu mai exista.

Măicuţa Evangeline s-a oprit, şi-a afundat degetul arătător în agheasmatar, şi-a făcut semnul crucii ducându-şi mâna la cap, inimă, umărul stâng şi umărul drept şi a trecut prin bazilica îngustă în stil romanic, pe lângă cele paisprezece reprezentări ale Căii Crucii, de-a lungul şirurilor de strane roşii de stejar cu spătarul drept şi pe lângă coloanele de marmură. Întrucât lumina era difuză la acea oră, Evangeline a parcurs culoarul navei centrale spre sacristie, acolo unde stăteau încuiate în dulapuri potirele, clopoţeii şi veşmintele preoţeşti, în aşteptarea slujbei. La capătul sacristiei era o uşă. Evangeline a inspirat adânc şi a închis ochii, de parcă i-ar fi pregătit pentru o strălucire şi mai mare. A pus mâna pe mânerul rece de alamă şi, cu inima zbătându-i-se în piept, a împins uşa.

În faţa ei s-a deschis Capela Adoraţiei, copleşind-o. Pereţii aruncau luciri de aur, de parcă ar fi păşit în interiorul unui ou Fabergé. Capela privată a măicuţelor franciscane ale Adoraţiei Perpetue avea un dom central înalt şi vitralii uriaşe pe fiecare zid. Bijuteria Capelei Adoraţiei erau ferestrele bavareze de deasupra altarului, pe care erau zugrăvite cele trei ierarhii îngereşti: prima ierarhie, a serafimilor, a heruvimilor şi a roţilor înaripate; cea de-a doua ierarhie, a stăpânilor, a virtuţilor şi a tronurilor, şi cea de-a treia ierarhie, a puterilor, a arhanghelilor şi a îngerilor. Împreună, treptele formau ordinul

ceresc, glasul cerurilor. În fiecare dimineaţă, măicuţa Evangeline privea îngerii care pluteau în marea de sticlă scânteietoare şi încerca să-şi închipuie strălucirea lor naturală, lumina pură care se înălţa din trupurile lor asemenea valurilor de căldură.

Evangeline le-a cercetat cu privirea pe măicuţele Bernice şi Boniface, a căror oră de adoraţie era în fiecare dimineaţă de la patru la cinci şi care stăteau îngenunchеate în faţa altarului. Cele două femei îşi treceau degetele peste mărgelele şlefuite de lemn ale mătăniilor vechi de şapte decenii, de parcă ar fi încercat să rostească până şi ultima silabă a rugăciunii cu la fel de multă grijă ca pe prima. În orice moment din zi sau din noapte, în capelă erau două măicuţe în veşmânt complet, stând îngenunchеate umăr la umăr şi şoptind rugăciunea la unison, unite de acelaşi scop, în faţa altarului alb de marmură. Obiectul adoraţiei măicuţelor era prins în monstranţa de deasupra altarului, o ostie albă din care pornea o explozie de aur.

Măicuţele franciscane ale Adoraţiei Perpetue se rugau în fiecare minut din fiecare oră a fiecărei zile de la Maica Francesca încoace, stareţa care întemeiase mănăstirea şi care iniţiase adoraţia, la începutul secolului al XIX-lea. Aproape două sute de ani mai târziu, rugăciunea continua, formând cel mai lung şi cel mai rezistent lanţ de rugăciune perpetuă din lume. Pentru măicuţe, timpul trecea odată cu plecăciunea, cu păcănitul domol al mătăniilor şi cu drumurile zilnice de la mănăstire la Capela Adoraţiei. Ceas după ceas, soseau la capelă, se închinau şi se plecau umile în faţa lui Dumnezeu. Se rugau în lumina zorilor; se rugau la lumina

lumânărilor. Se rugau pentru pace, pentru iertare și pentru curmarea suferinței umane. Se rugau pentru Africa, pentru Asia, pentru Europa și pentru cele două Americi. Se rugau pentru vii și pentru morți. Se rugau pentru lumea lor atât de păcătoasă.

Măicuțele Bernice și Boniface s-au închinat ca la un semn și au părăsit capela. Poalele fustelor lor negre, lungi și greoaie, cu o croială ceva mai tradițională decât veșmintele măicuței Evangeline, adoptate după Conciliul Vatican II*, s-au târât pe podelele de marmură lustruită, și cele două au cedat locul următoarelor măicuțe.

Genunchii măicuței Evangeline s-au afundat în pernuța de spumă, caldă încă de la măicuța Bernice. Câteva clipe mai târziu, măicuța Philomena, partenera ei zilnică de rugăciune, i s-a alăturat. Împreună, au reluat o rugăciune care începuse cu multe generații înainte, rugăciune continuată de fiecare măicuță din ordin ca un lanț neîntrerupt de speranță. Un ceas mic de aur cu pendul lucrat cu iscusință, ale cărui rotițe și dinți scoteau un clic slab și regulat din spatele unui geam protector, a bătut de cinci ori. Pe Evangeline a cuprins-o deodată ușurarea: totul se desfășura exact la timp, atât în ceruri, cât și pe pământ. Și-a plecat capul și a început să se roage. Era ora cinci fix.

În ultimii ani, Evangeline fusese desemnată să lucreze în biblioteca mănăstirii St. Rose ca asistentă a partenerei ei de rugăciune, măicuța Philomena. Era un post plicticos, nu se compara cu cel de lucrător

---

* Conciliu ecumenic al bisericii catolice care a avut loc la Vatican între 11 octombrie 1962 și 8 decembrie 1965 (n.tr.)

la Biroul de Misionariat sau la Biroul de Recrutări şi nu oferea nimic din satisfacţiile muncii de binefacere. Parcă pentru a scoate în evidenţă natura modestă a postului ei, biroul lui Evangeline era situat în zona cea mai veche a mănăstirii, mai jos de bibliotecă, într-o parte a etajului întâi unde trăgea curentul, cu ţevi sparte şi ferestre din perioada Războiului Civil, o combinaţie care avea ca rezultat o umiditate excesivă, mucegai şi o mulţime de răceli în fiecare iarnă. De fapt, în ultimele câteva luni, Evangeline se pricopsise cu câteva infecţii respiratorii, ceea ce dusese la dispnee, pe care ea o punea întru totul pe seama curentului.

Atuul biroului lui Evangeline era vederea pe care o oferea. Masa ei de lucru dădea spre o fereastră dinspre nord-estul curţii, spre râul Hudson. Vara, fereastra ei se acoperea de abur, dând senzaţia că lumea exterioară era ceţoasă, asemenea unei păduri tropicale. Iarna, pe geam apărea o pojghiţă de gheaţă şi mai că se aştepta să zărească, legănându-se în faţa ei, o colonie de pinguini. Spărgea stratul subţire de gheaţă cu deschizătorul de scrisori şi privea afară la trenurile de marfă care se strecurau pe lângă râul pe care pluteau şlepuri. De la masa ei, vedea zidul gros de piatră care împrejmuia mănăstirea, graniţa inexpugnabilă dintre lumea monahală şi cea exterioară. Deşi zidul era un vestigiu din secolul al XIX-lea, când măicuţele se izolau de comunitatea laică, în percepţia măicuţelor franciscane ale Adoraţiei Perpetue el rămânea o construcţie solidă. Cu o înălţime de 1,5 metri şi cu o grosime de 60 de centimetri, zidul era o barieră trainică între lumea pură şi cea profană.

În fiecare dimineață, după ora de rugăciune de la cinci, după micul dejun și slujba de dimineață, Evangeline se așeza la masa șubredă de sub fereastra biroului ei. Ea numea „birou" masa de lucru, deși nu avea sertare care să-l facă să-și merite acest nume și nu avea nimic în comun cu biroul de mahon lustruit din camera de lucru a măicuței Philomena. Cu toate acestea, era mare și ordonat, și era înzestrat cu toate cele trebuincioase. În fiecare zi, își aranja agenda, creioanele, își prindea bine părul sub văl și se apuca de treabă.

Poate pentru că cea mai mare parte a corespondenței de la mănăstirea St. Rose viza colecția lor de ilustrații cu îngeri, al cărei index se afla în bibliotecă, întreaga corespondență a mănăstirii ajungea la Evangeline. Ea ridica în fiecare dimineață scrisorile de la Biroul de Misionariat de la etajul întâi, umplea un sac negru de bumbac și se întorcea la biroul ei ca să le sorteze. Era datoria ei să arhiveze scrisorile, mai întâi după dată și apoi alfabetic, după numele de familie, și să răspundă solicitărilor pe hârtia specială pentru corespondență a mănăstirii St. Rose, o corvoadă pe care o ducea la îndeplinire la mașina electrică de scris din biroul măicuței Philomena, un loc mult mai călduros, care dădea direct în bibliotecă.

Însărcinarea se dovedea a fi una liniștită, metodică și precisă, atribute care i se potriveau lui Evangeline. Fetei de douăzeci și trei de ani îi plăcea să creadă că aspectul și caracterul ei erau pe deplin cizelate. Avea ochi mari verzi, părul brunet, pielea albă și o fire contemplativă. După depunerea jurământului, alesese să îmbrace haine simple,

de culoare neagră, veşminte care aveau s-o însoţească tot restul vieţii.

Evangeline a oftat şi a aranjat corespondenţa din ziua aceea înaintea ei. Venise vremea să se apuce de treabă. A ales o scrisoare, a tăiat plicul cu lama de argint a deschizătorului de scrisori, a lovit uşor hârtia îndoită de masă şi a început s-o citească. A înţeles pe dată că nu era genul de scrisoare pe care o deschidea de obicei. Nu începea ca obişnuita corespondenţă primită pe adresa mănăstirii, cu felicitări adresate măicuţelor pentru cei două sute de ani de adoraţie perpetuă, pentru nenumăratele acte de caritate sau pentru dăruirea lor faţă de pacea mondială, şi nici nu includea o donaţie sau promisiunea de a fi trecute într-un testament. Scrisoarea începea brusc, cu o solicitare:

Stimaţi reprezentanţi ai mănăstirii St. Rose,

În decursul unei cercetări întreprinse pentru un client particular, am fost informat despre posibilitatea ca doamna Abigail Aldrich Rockefeller, stăpâna familiei Rockefeller şi patroană a artelor, să fi corespondat scurt timp cu maica stareţă a mănăstirii St. Rose, măicuţa Innocenta, în anii 1943-1944, cu patru ani înainte de moartea doamnei Rockefeller. Am intrat de curând în posesia unor scrisori de la măicuţa Innocenta care îmi dau de înţeles că a existat o legătură între cele două femei. Întrucât nu găsesc nici o referire la această relaţie în studiile despre familia Rockefeller, mă adresez domniilor voastre pentru a afla dacă există în arhivă documentele măicuţei Innocenta. Dacă se găsesc, v-aş adresa rugămintea de a-mi permite să

vizitez mănăstirea St. Rose pentru a le consulta. Vă asigur că nu am să vă răpesc mult timp şi că, de asemenea, clientul meu este dispus să acopere toate cheltuielile. Vă mulţumesc anticipat pentru sprijinul acordat.

Al dumneavoastră,
V.A. Verlaine

Evangeline a citit scrisoarea de două ori, apoi, în loc s-o arhiveze, s-a dus întinsă în biroul măicuţei Philomena, a luat o hârtie din teancul de pe biroul ei, a rulat-o pe tamburul maşinii de scris şi, cu mai multă vigoare decât de obicei, a început să scrie următoarele:

Dragă domnule Verlaine,

Deşi mănăstirea St. Rose are mare respect pentru munca de cercetare istorică, politica noastră ne interzice în prezent să permitem accesul la arhivele noastre sau la colecţia de ilustraţii cu îngeri pentru cercetări particulare sau spre a fi publicate. Vă rugăm să acceptaţi scuzele noastre cele mai sincere. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Evangeline Angelina Cacciatore,
*FSPA**

Evangeline s-a semnat în josul scrisorii, a pus ştampila oficială a FSPA, a împăturit-o şi a băgat-o într-un plic. După ce a scris pe plic adresa din

---

* Franciscan Sisters of Perpetual Adoration – măicuţele franciscane ale Adoraţiei Perpetue (n.tr.)

New York, a lipit un timbru şi a pus scrisoarea în teancul cu corespondenţa de expediat care stătea într-un echilibru precar la capătul unei mese lustruite, aşteptând ca Evangeline s-o ducă la poşta din New Paltz.

Răspunsul poate părea dur unora, însă măicuţa Philomena îi dăduse lui Evangeline instrucţiuni clare să refuze orice fel de cerere de acces la arhive venită din partea cercetătorilor amatori, al căror număr părea să fi crescut în ultimii ani, odată cu nebunia curentului New Age legată de îngerii păzitori şi altele de genul acesta. De fapt, cu numai o jumătate de an în urmă, Evangeline refuzase accesul unui astfel de grup de turişti, bărbaţi şi femei. Nu-i plăcea să discrimineze vizitatorii, dar măicuţele se mândreau cu îngerii lor şi nu apreciau lumina în care era pusă misiunea lor serioasă de către amatori obsedaţi de globuri de cristal şi de cărţi de tarot.

Evangeline s-a uitat cu satisfacţie la teancul de scrisori. Avea să le expedieze chiar în după-amiaza aceea.

Deodată, ceva i s-a părut ciudat la solicitarea domnului Verlaine. A scos scrisoarea din buzunarul fustei şi a citit din nou rândul în care se spunea că era posibil ca doamna Rockefeller să fi corespondat pentru scurt timp cu maica stareţă a mănăstirii St. Rose, măicuţa Innocenta, în anii 1943–1944.

Anii menţionaţi au făcut-o pe Evangeline să tresară. În anul 1944 se petrecuse ceva de o mare însemnătate în mănăstirea St. Rose, ceva de o importanţă atât de mare în istoria ordinului, încât ar fi fost imposibil să-i ignori semnificaţia. Evangeline a traversat biblioteca, pe lângă mesele

lustruite din lemn de stejar, împodobite cu lămpi micuţe pentru citit, spre o uşă neagră de metal ignifugă din capătul încăperii. A scos un mănunchi de chei din buzunar şi a descuiat arhiva. „E oare posibil, se întreba ea pe când deschidea uşa, ca evenimentele din anul 1944 să aibă vreun fel de legătură cu solicitarea domnului Verlaine?"

Ţinând seama de cantitatea de informaţii pe care o conţinea arhiva, spaţiul care îi fusese alocat în bibliotecă era extrem de restrâns. Încăperea îngustă era plină de şiruri de poliţe metalice, pe care fuseseră aranjate cu grijă tot felul de cutii. Sistemul era foarte simplu: decupajele din ziare stăteau în cutiile de pe partea stângă a încăperii, în timp ce corespondenţa mănăstirii şi obiectele personale, precum scrisorile, jurnalele şi obiectele decorative realizate de măicuţele răposate, în partea dreaptă. Fiecare cutie avea lipită o etichetă cu anul şi fusese pusă pe o poliţă, respectându-se criteriul cronologic. Şirul începea cu 1809, anul înfiinţării mănăstirii St. Rose, şi se încheia cu anul în curs, 1999.

Evangeline cunoştea bine conţinutul articolelor din ziare, întrucât sora Philomena o însărcinase cu migăloasa misiune de a plastifia fiecare copie. După ore şi ore de decupat, lipit şi plasat tăieturile din ziare în cutii de carton netratate cu acid, acum se simţea iritată de faptul că nu le putea localiza imediat.

Evangeline îşi amintea cu exactitate şi în detaliu evenimentul care avusese loc la începutul anului 1944. Iarna, izbucnise un incendiu care distrusese mare parte din etajele superioare ale mănăstirii. Evangeline plastifiase o fotografie îngălbenită a mănăstirii care surprindea acoperişul înghiţit de

flăcări, în timp ce curtea înzăpezită era înțesată de mașini demodate de pompieri marca Seagrave, iar sute de măicuțe cu veșminte de serj, nu foarte diferite de cele purtate încă de măicuțele Bernice și Boniface, își priveau căminul mistuit de flăcări.

Evangeline auzise o grămadă de relatări despre incendiu de la măicuțele mai vârstnice. În acea zi friguroasă de februarie, sute de măicuțe tremurau în curtea acoperită de zăpadă și priveau cum mănăstirea era înghițită de flăcări. Un grup de măicuțe îndrăznețe intraseră înapoi în mănăstire, urcaseră pe scările din aripa estică, singurul loc de trecere neatins încă de foc, și aruncaseră de la fereastra de la etajul patru schelete metalice de pat, birouri și cât mai multe lenjerii de pat cu putință, încercând fără doar și poate să-și salveze obiectele cele mai de preț. Colecția de stilouri a măicuțelor, pusă la păstrare într-o cutie metalică, fusese aruncată în curte. La impactul cu solul înghețat, aceasta se spărsese, făcând călimările să zboare ca niște grenade, împroșcând picături colorate pe sol, vânătăi roșii, negre și albastre ce brăzdau zăpada. În curând, curtea s-a umplut de grămezi de arcuri de pat stricate, de saltele îmbibate cu apă, de birouri rupte și de cărți înnegrite de fum.

La câteva minute de la detectare, focul se răspândise prin aripa principală a mănăstirii, își făcuse drum prin odaia de cusut, devorând rolele de muselină neagră și de bumbac alb, apoi se întinsese în odaia de brodat, unde distrusese broderiile și dantela englezească pe care le păstraseră ca să le vândă la târgul de Paște, și în final ajunsese în dulăpioarele cu obiecte decorative, în care se aflau

curcubee de narcise albe, galbene şi sute de trandafiri multicolori din hârtie de mătase. Spălătoria, o imensă hală mizeră, cu storcătoare de rufe de mare capacitate şi cu fiare de călcat cu cărbuni, fusese şi ea împresurată de flăcări. Borcanele cu înălbitor explodaseră, înteţind focul şi invadând etajele inferioare cu un fum otrăvitor. Cincizeci de veşminte de serj proaspăt spălate fuseseră înghiţite de văpaie. Când flacăra s-a redus la un fuior de fum, spre finalul după-amiezii, mănăstirea St. Rose era deja o grămadă de lemn carbonizat şi de tablă încinsă.

Dându-şi seama că veştile despre incendiu trebuie să fi trezit ecouri până la jumătatea anului 1944, Evangeline a luat toate cutiile relevante, le-a pus una peste cealaltă şi le-a scos din arhivă, închizând uşa în urma ei cu şoldul, după care a mers cu paşi mari spre biroul ei rece şi posomorât, ca să cerceteze interiorul cutiilor.

Potrivit unui articol detaliat decupat dintr-un ziar din Poughkeepsie, incendiul izbucnise dintr-un sector neprecizat de la etajul al patrulea al mănăstirii şi de acolo se răspândise în întreaga clădire. O fotografie alb-negru uşor neclară înfăţişa scheletul mănăstirii şi grinzile carbonizate. Legenda foto spunea: „Mănăstire din Milton devastată de un incendiu în cursul dimineţii". Evangeline a citit articolul şi a aflat că şase femei, inclusiv măicuţa Innocenta, stareţa care era posibil să fi corespondat cu doamna Abigail Rockefeller, muriseră asfixiate.

Evangeline a inspirat adânc, înfiorată de imaginea dragului ei cămin cuprins de flăcări. A mai deschis o cutie şi a răsfoit câteva articole plastifiate decupate din ziare. Până în data de 15 februarie,

măicuțele se mutaseră la subsolul mănăstirii, dormiseră pe paturi de campanie, se spălaseră și gătiseră în bucătărie, ca să poată da ajutor la repararea chiliilor. Își continuaseră ruga obișnuită în Capela Adorației, care nu fusese afectată de foc, și își văzuseră de obișnuita oră de adorație ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe când parcurgea articolul, Evangeline s-a oprit brusc la un rând din finalul paginii. Spre uimirea ei, citi:

> *În ciuda distrugerii aproape totale a mănăstirii propriu-zise, se anunță că o generoasă donație din partea familiei Rockefeller va permite măicuțelor franciscane ale Adorației Perpetue să repare mănăstirea St. Rose și biserica Maria Angelorum.*

Evangeline a așezat articolele în cutie, apoi a pus cutiile unele peste celelalte și le-a dus din nou în arhivă. În fundul încăperii a găsit o altă cutie, pe care era scris: „Diverse 1940–1945". Dacă măicuța Innocenta ar fi fost în contact cu o persoană ilustră precum Abigail Rockefeller, scrisorile ar fi fost păstrate printre astfel de hârtii. Evangeline a pus cutia pe linoleumul rece de pe podea și s-a lăsat pe vine înaintea ei. Acolo a găsit o mulțime de hârtii aparținând mănăstirii, printre care chitanțe de la țesătorie, săpun și lumânări, un program al festivităților de sărbătorire a Crăciunului din 1941 și câteva scrisori dintre măicuța Innocenta și conducerea diocezei, privitoare la sosirea novicelor. Spre dezamăgirea ei, nu mai era nimic altceva.

Era posibil, și-a dat seama Evangeline pe când punea la loc documentele în cutie, ca hârtiile

personale ale maicii Innocenta să fi fost păstrate în altă parte. Erau mai multe cutii în care puteau fi, însă cele care conţineau corespondenţa misiunii şi documentaţia privitoare la fundaţiile caritabile din străinătate păreau cele mai promiţătoare. Se pregătea să treacă la o altă cutie, când, deodată, privirea i-a căzut pe un plic deschis la culoare vârât sub un teanc de chitanţe. L-a scos şi a văzut că îi fusese trimis măicuţei Innocenta. Adresa expeditorului era frumos caligrafiată: „Doamna A. Rockefeller, 10 W, 54th Street, oraşul New York, statul New York". Evangeline a simţit că îi urcă sângele în cap. Avea proba că domnul Verlaine avusese dreptate. Chiar existase o legătură între măicuţa Innocenta şi Abigail Rockefeller.

Evangeline a privit cu grijă plicul, l-a scuturat puţin şi s-a trezit cu o foaie de hârtie subţire în mâini.

14 decembrie 1943

Mult prea iubită măicuţă Innocenta,

Vă trimit veşti bune despre expediţia noastră din munţii Rodopi, unde eforturile noastre sunt unanim considerate un succes. Sfaturile dumneavoastră ne-au ajutat enorm şi aş îndrăzni să spun că şi contribuţia mea a fost utilă. Celestine Clochard va ajunge la New York la începutul lunii februarie. Vă voi trimite mai multe veşti în curând. Până atunci, cu toată preţuirea,

A.A. Rockefeller

Evangeline a rămas cu privirea fixată asupra hârtiei pe care o ţinea în mâini. Era de neînţeles.

De ce i-ar scrie măicuței Innocenta o femeie precum Abigail Rockefeller? Ce era cu „expediția noastră din munții Rodopi"? Și de ce finanțase familia Rockefeller restaurarea mănăstirii St. Rose după incendiu? Nu avea nici un sens. Din câte știa Evangeline, familia Rockefeller nu era catolică și nu avea nici o legătură cu dioceza. Spre deosebire de alte familii înstărite din perioada Gilded Age* – și gândul i-a zburat imediat la familia Vanderbilt –, membrii casei Rockefeller nu dețineau proprietăți importante în vecinătate. Cu toate acestea, trebuia să existe o explicație pentru un asemenea dar generos.

Evangeline a împăturit scrisoarea doamnei Rockefeller și a băgat-o în buzunar. Când a ieșit din arhivă și a intrat în bibliotecă, a simțit pe dată diferența de temperatură: focul încinsese bine încăperea. A luat scrisoarea pe care i-o scrisese domnului Verlaine din teancul de corespondență care aștepta să fie expediată și s-a dus spre șemineu. În timp ce limbile de foc cuprindeau colțul plicului, lăsând o dungă fină neagră pe hârtia roz de bumbac, în mintea lui Evangeline s-a înfiripat imaginea martirei Rosa da Viterbo – un gând fugar la o fată mlădioasă rezistând în fața văpăii –, care s-a risipit apoi purtată parcă de un fuior de fum.

---

* Perioadă cuprinsă între 1877 și 1890, caracterizată prin afișarea ostentativă a bogăției reprezentanților clasei privilegiate din SUA (n.tr.)

Linia A, Eighth Avenue Express, Staţia Columbus Circus, New York

Uşile automate s-au deschis, iar metroul a fost invadat de un val de aer rece. Verlaine şi-a încheiat paltonul şi a păşit pe peron, unde a fost întâmpinat de o explozie de muzică de sărbători, o versiune reggae a melodiei *Jingle Bells* interpretată de doi bărbaţi cu codiţe rasta. Muzica se împletea cu căldura şi cu freamătul a mii de trupuri care se perindau pe peronul îngust. A urmat mulţimea pe treptele late şi murdare, apoi s-a afundat în lumea înveşmântată în zăpadă de la suprafaţă; ochelarii cu rame fine de aur i s-au aburit din cauza frigului. S-a încredinţat braţelor după-amiezii friguroase de iarnă, un om aproape orb, care mergea pe bâjbâite prin frigul vălurit din oraş.

Când ochelarii i s-au dezaburit, Verlaine s-a trezit dintr-odată în mijlocul forfotei obişnuite din perioada sărbătorilor de iarnă. Crenguţe de vâsc stăteau atârnate la intrarea în metrou, în vreme ce un moş Crăciun deloc vesel al Armatei Salvării agita un clopoţel de alamă, având într-o parte

o găletuşă pentru donaţii. De stâlpii de iluminare stradală atârnau felinare cu beculeţe roşii şi verzi specifice Crăciunului. Pe când trecea printre şirurile de newyorkezi grăbiţi, înfofoliţi cu fulare şi paltoane grele care să-i protejeze de vântul tăios, Verlaine şi-a verificat ceasul de la mână şi a constatat cu surprindere că mai erau doar două zile până la Crăciun.

Ca în fiecare an, hoarde de turişti se năpusteau asupra oraşului cu ocazia sărbătorilor de iarnă şi, tot ca în fiecare an, Verlaine jura să nu calce prin centru până la finalul anului şi să rămână în garsoniera lui liniştită din cartierul Greenwich Village. Cine ştie cum, de-a lungul anilor reuşise să facă faţă isteriei specifice sărbătorilor fără a intra prea mult în spiritul Crăciunului. Părinţii săi, care trăiau în Midwest, îi trimiteau în fiecare an cadouri, pe care le desfăcea de regulă în timp ce vorbea cu mama lui la telefon, dar la atât se rezuma pentru el bucuria acestei sărbători. În ziua de Crăciun, ieşea cu prietenii la un pahar, iar apoi, suficient de ameţit de cantitatea de martini consumată, urmărea un film de acţiune. Devenise o tradiţie, pe care o aştepta cu nerăbdare mai ales în acest an. Lucrase atât de mult în ultimele luni, încât ideea unei vacanţe era bine-venită.

Verlaine îşi croia drum prin mulţime, iar zăpada pe jumătate topită îi murdărea pantofii vintage tociţi, în vreme ce înainta pe trotuarul presărat cu sare. Nu-şi explica de ce clientul său insistase să se întâlnească în Central Park, şi nu într-un restaurant liniştit, la căldură. Dacă nu ar fi fost un proiect aşa de important – de fapt, dacă n-ar fi fost singura lui sursă de venit în prezent – ar fi insistat să expedieze

prin poştă materialul şi să scape de-o treabă. Însă îi luase luni întregi să pregătească dosarul cu cercetarea întreprinsă şi era foarte important să îi explice descoperirile făcute aşa cum trebuia. În plus, Percival Grigori îi ceruse lui Verlaine să urmeze întocmai ordinele. Dacă Grigori ar fi stabilit întâlnirea pe Lună, atunci Verlaine ar fi făcut pe dracu'-n patru să ajungă acolo.

A aşteptat să se mai domolească traficul. Statuia din centrul pieţei Columbus Circle se înălţa înaintea sa; figura impozantă a lui Cristofor Columb trona deasupra unei coloane de marmură încadrate de şirul sinuos de copaci golaşi din Central Park. Verlaine o considera o sculptură urâtă, exagerată, ţipătoare şi nelalocul ei. Pe când trecea pe lângă ea, a remarcat un înger de piatră sculptat în baza soclului, ţinând în mână un glob pământesc de marmură. Îngerul părea atât de real, încât te-ai fi aşteptat să se desprindă de monument, să se ridice deasupra roiului de taxiuri şi să se înalţe spre cerul îmbâcsit de fum.

În faţa lui se întindea parcul, un labirint de copaci desfrunziţi şi de alei acoperite de zăpadă. Verlaine a trecut pe lângă un vânzător de hotdog care îşi încălzea mâinile deasupra unui nor de abur, pe lângă bone care împingeau cărucioare şi pe lângă un stand de ziare. Băncile de la marginea parcului erau goale. Nici un om în toate minţile nu ar ieşi la plimbare într-o după-amiază atât de geroasă.

Verlaine s-a uitat din nou la ceas. Întârziase, lucru pentru care, în condiţii normale, nu şi-ar fi făcut griji – deseori întârzia cinci, zece minute la întâlniri, punând lipsa de punctualitate pe seama

înclinațiilor sale artistice. Însă astăzi era important să respecte ora stabilită. Clientul său avea să numere minutele, dacă nu chiar secundele. Verlaine și-a aranjat cravata Hermès bleu cu crini galbeni, din anii '60, pe care o câștigase la o licitație pe eBay. Când se simțea nesigur sau ușor stingher, avea tendința de a alege să îmbrace cele mai ciudate haine din dulap. Era o reacție involuntară, un soi de autosabotaj pe care îl remarca numai după ce era prea târziu. Primele întâlniri și interviuri pentru un loc de muncă ieșiseră deosebit de prost. Își făcuse apariția îmbrăcat de parcă ar fi scăpat de la circ, cu hainele neasortate și în culori mult prea țipătoare pentru situația respectivă. Fără doar și poate, această întâlnire îi dădea emoții: pe lângă cravata vintage, purta o cămașă roșie cu dungulițe, un sacou alb din catifea, jeanși și perechea lui preferată de șosete cu Snoopy, cadou de la o fostă prietenă. De data aceasta se întrecuse pe sine.

S-a înfofolit în palton, bucuros să se poată ascunde în spatele lânii lui moi și gri, și a inspirat adânc aerul rece. A strâns mai tare dosarul, de parcă s-ar fi temut să nu i-l smulgă vântul dintre degete, și s-a adâncit în Central Park, printre fulgii dănțuitori.

Pasajul sud-vestic din Central Park, New York

Departe de frenezia celor care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun, adâncit într-o oază de liniște geroasă, un bărbat, o figură fantomatică, aştepta pe o bancă din parc. Înalt, palid şi fragil ca un porţelan fin, Percival Grigori părea doar o prelungire a fulgilor de zăpadă învolburaţi. Din buzunarul paltonului a scos un petic alb de mătase şi, cu un spasm violent, a tuşit în el. Vederea îi tremura şi i se împăienjenea cu fiecare acces de tuse, dar apoi, într-un moment de răgaz, totul revenea la normal. Peticul de mătase era pătat de picături de sânge de un albastru intens, vii ca nişte bucăţele de safir presărate prin zăpadă. Nu mai putea nega faptul că situaţia lui se înrăutăţise din ce în ce mai mult în ultimele luni. A aruncat pe alee peticul de mătase pătat şi a simţit cum îl ia cu frisoane. Se simţea atât de rău încât orice mişcare, cât de mică, era o adevărată tortură.

Percival s-a uitat la ceas, un Patek Philippe din aur masiv. Vorbise cu Verlaine cu o zi în urmă,

ca să confirme întâlnirea, şi fusese foarte clar în privinţa orei: douăsprezece fix. Acum era 12:05. Percival s-a aşezat iritat pe banca rece din parc, lovind uşor cu bastonul în aleea îngheţată. Nu-i plăcea să aştepte pe nimeni, cu atât mai puţin pe un om pe care îl plătea atât de bine. Convorbirea lor din ziua precedentă fusese scurtă şi la obiect, lipsită de amabilităţi. Lui Percival îi displăcea să discute afaceri la telefon – niciodată nu avusese prea mare încredere în astfel de discuţii. Cu toate acestea, avusese nevoie de ceva stăpânire de sine să reziste impulsului de a cere detalii referitoare la descoperirile lui Verlaine. Percival şi familia sa strânseseră de-a lungul anilor numeroase informaţii despre zeci de mănăstiri şi abaţii de pe întregul continent; cu toate acestea, Verlaine pretindea că descoperise ceva de interes undeva mai sus de râul Hudson.

La prima lor întâlnire, Percival presupusese că Verlaine abia ieşise de pe băncile facultăţii de ştiinţe economice şi că era un om aflat în ascensiune care îşi încerca norocul şi pe piaţa operelor de artă. Verlaine era un tânăr cu părul brunet, creţ şi zburlit, cam lipsit de respect pentru propria persoană şi cu un costum neasortat. Lui Percival i se păruse un artist aflat la început de drum; totul, de la vestimentaţie şi până la comportamentul său, era prea tineresc, prea în pas cu moda, de parcă nu şi-ar fi găsit încă locul în lume. Cu siguranţă nu era genul de om pe care Percival îl vedea în mod normal în slujba familiei sale. Mai târziu a aflat de specializarea lui în istoria artei, de faptul că Verlaine ţinea, cu jumătate de normă, cursuri de pictură la universitate şi că îşi completa veniturile colaborând cu casele de

licitații sau oferind servicii de consultanță. Fără doar și poate, se considera un soi de boem, căruia nu-i era străină lipsa de punctualitate specifică persoanelor din tagma sa. Cu toate acestea, tânărul se dovedise chiar priceput.

Într-un târziu, Percival l-a zărit înaintând grăbit. Când a ajuns la bancă, Verlaine a întins mâna.

– Domnule Gregori, a spus el trăgându-și sufletul, îmi cer scuze pentru întârziere.

Percival a luat mâna lui Verlaine și i-a strâns-o cu răceală.

– După ceasul meu extrem de fiabil, ați întârziat șapte minute. Dacă doriți să continuați să lucrați pentru noi, pe viitor să nu mai întârziați. Și-a fixat privirea asupra lui Verlaine, dar tânărul nu părea absolut deloc spășit. Percival a făcut un gest spre parc. Mergem?

– Sigur, a spus el, dar, când a zărit bastonul lui Percival, a adăugat: Dacă doriți, putem sta aici. Ar fi mai comod așa.

Percival s-a ridicat, a luat-o de-a lungul aleii pudrate cu zăpadă și s-a afundat în Central Park, lovind ușor gheața cu vârfului metalic al bastonului. Nu cu foarte mult timp în urmă, fusese și el la fel de chipeș și de puternic precum Verlaine, și pe atunci nici nu băga de seamă vântul și gerul. Își amintea că odată, pe când se plimba prin Londra în timpul înghețului din 1814, când Tamisa înghețase bocnă și vântul era tăios, mersese kilometri întregi simțindu-se atât de încins de parcă ar fi stat la gura sobei. Pe vremea aceea, era o ființă la apogeul puterii și al frumuseții. Acum, răcoarea aerului îi provoca suferință fizică, iar durerea de articulații

îl făcea să se străduiască să-şi continue drumul, în pofida crampelor la muşchii picioarelor.

– Spuneaţi că aveţi să-mi arătaţi ceva, a zis Percival într-un târziu, fără să-şi înalţe privirea.

– Exact cum v-am promis, a răspuns Verlaine, apoi a scos un plic de la subraţ şi i l-a întins cu un gest afectat, ocazie cu care cârlionţii bruneţi i-au intrat în ochi. Vă prezint manuscrisele sacre.

Percival s-a oprit, neştiind cum să reacţioneze la gluma lui Verlaine, şi a cântărit în mână plicul mare şi greu ca un platou cu bunătăţi.

– Sper din tot sufletul că aveţi ceva care mă va impresiona.

– Cred că veţi fi încântat. Raportul începe cu istoria ordinului pe care vi l-am descris la telefon. Mai include şi descrierea rezidenţilor, filosofia ordinului franciscan, însemnări despre nepreţuita colecţie de cărţi şi planşe din biblioteca FSPA şi un rezumat al muncii de misionariat pe care o întreprind în străinătate. Am catalogat sursele şi am făcut şi copii ale documentelor originale.

Percival a deschis plicul şi a răsfoit paginile, aruncându-le priviri absente.

– Sunt mai degrabă informaţii generale, a spus el indiferent. Nu înţeleg ce v-a făcut să vă îndreptaţi atenţia asupra acestui loc şi să-l folosiţi ca punct de plecare.

În clipa aceea, ceva i-a reţinut privirea. A scos un teanc de hârtii din plic şi le-a răsfoit; vântul scutura marginile în vreme ce el desfăşura o serie de schiţe ale mănăstirii, planurile etajului rectangular, turlele circulare, holul îngust care făcea legătura dintre mănăstire şi biserică, coridorul amplu de la intrare.

– Sunt planuri arhitectonice, a spus Verlaine.

– Ce fel de planuri arhitectonice? a întrebat Percival, muşcându-şi buzele în timp ce răsfoia paginile.

Prima foaie avea înscrisă o dată: 28 decembrie 1809.

– Din câte îmi dau seama, acestea sunt schiţele originale ale mănăstirii St. Rose, ştampilate şi aprobate de maica stareţă care a înfiinţat mănăstirea.

– Cuprind întreaga mănăstire? a întrebat Percival, privind planurile cu mai multă atenţie.

– Atât interiorul, cât şi exteriorul, a spus Verlaine.

– Unde le-ai găsit?

– În arhiva guvernului local al unui comitat din nordul statului. Nimeni nu pare să ştie cum au ajuns acolo şi probabil că n-o să le observe niciodată dispariţia. După o mică investigaţie, am descoperit că planurile au fost transferate în clădirea respectivă în 1944, după ce a avut loc un incendiu la mănăstire.

Percival şi-a coborât privirea spre Verlaine, uşor sfidător.

– Şi vi se pare că aceste planuri au vreo importanţă?

– De fapt, nu sunt planuri obişnuite. Ia uitaţi-vă aici, a spus Verlaine şi i-a arătat lui Percival schiţa ştearsă a unei structuri octogonale, deasupra căreia era scris: „Capela Adoraţiei". Este fascinant. A fost desenată de către cineva cu un ochi format pentru proporţie şi profunzime. Structura este atât de precis redată, atât de detaliată, încât nu se potriveşte deloc cu celelalte planuri. La început, am crezut că schiţa nu face parte din acest set, fiind atât de

diferită ca stil, dar a fost ştampilată şi datată, la fel ca toate celelalte.

Percival a privit desenul cu atenţie. Capela Adoraţiei fusese redată cu mare migală, acordându-se o atenţie deosebită altarului şi intrării. O serie de cercuri concentrice fuseseră trasate în planul ei. În centrul sferelor, asemenea unui ou aşezat într-un cuib protector, se afla un sigiliu de aur. Percival a răsfoit mai multe pagini care conţineau desene şi a descoperit că pe fiecare foaie era câte un astfel de sigiliu.

– Spuneţi-mi, a intervenit el şi şi-a pus degetul pe sigiliu, ce semnificaţie credeţi că are acest sigiliu?

– Şi mie mi s-a părut interesant, a spus Verlaine, scoţând un plic dintr-un buzunar al paltonului. Aşa că am investigat puţin în această direcţie. Reprezintă o reproducere a unei monede de origine tracă din secolul al V-lea î.Hr. Originalul a fost scos la lumina zilei ca urmare a unor săpături arheologice cu finanţare japoneză făcute în estul Bulgariei, unde pe vremuri era centrul Traciei – un soi de sanctuar al culturii din Europa secolului al V-lea. Moneda originală se află în Japonia, aşa că nu am decât această reproducere. Verlaine a deschis plicul şi i-a înmânat lui Percival o copie mărită a unei monede. Sigiliul a fost pus pe planurile arhitectonice cu vreo sută de ani *înainte* de descoperirea monedei, ceea ce face ca atât el, cât şi schiţele să fie cu adevărat incredibile. Din câte am aflat în urma investigaţiei, se pare că această imagine este unică în rândul monedelor tracice. În vreme ce majoritatea monedelor din acea perioadă au imprimat capul unor personaje mitologice, precum Hermes, Dionis ori Poseidon, moneda aceasta are imprimat un instrument: lira lui

Orfeu. Sunt câteva monede tracice la Muzeul Metropolitan de Artă și m-am dus să le văd. Se află expuse în galeriile greacă și romană, dacă sunteți interesat. Din nefericire, nu este expusă nici o monedă ca aceasta. Este unică.

Percival Grigori și-a sprijinit mâna umedă de transpirație în mânerul de sidef al bastonului său, încercând să-și stăpânească iritarea. Din cer se presărau fulgi rotofei ce pluteau printre ramurile copacilor și se așterneau pe trotuar. Era evident că Verlaine nu înțelegea cât de irelevante erau planurile sau sigiliul pentru scopurile sale.

– Prea bine, domnule Verlaine, a spus Percival îndreptându-și spatele cât de bine putea și ațintind asupra tânărului o privire severă. Dar sunt sigur că mai aveți și altceva pentru mine.

– Altceva? a întrebat Verlaine perplex.

– Desenele pe care le-ați adus sunt interesante, a spus Percival și i le-a înapoiat lui Verlaine cu un gest ce-i trăda dezinteresul, dar nu sunt relevante pentru ceea ce ne interesează. Dacă ați obținut informații care să stabilească legătura dintre Abigail Rockefeller și această mănăstire, sper că ați încercat să aflați mai multe, nu? În ce stadiu sunteți cu acest demers?

– Chiar ieri am trimis o solicitare pe adresa mănăstirii, a spus Verlaine. Aștept să-mi răspundă.

– Așteptați? a replicat Percival pe un ton iritat.

– Am nevoie de permisiune pentru a studia arhivele, a explicat Verlaine.

Tânărul avusese o ușoară ezitare, obrajii săi căpătând o vagă nuanță trandafirie, și se arătase oarecum nedumerit, așa că Percival, furios și suspicios, a profitat de această nesiguranță.

– Nu aşteptăm absolut deloc. Fie obţineţi numai-decât informaţiile de care este interesată familia mea şi pentru care aţi avut destul timp şi suficiente resurse, fie nu le mai căutaţi deloc.

– Nu mai pot face nimic altceva dacă nu am acces la mănăstire.

– Şi cât timp durează până obţineţi acces?

– N-o să fie uşor. O să am nevoie de permisiunea conducerii pentru a ajunge la mănăstire. Dacă îmi dau voie, poate să dureze câteva săptămâni până să găsesc ceva demn de atenţie. Am de gând să fac o călătorie în nordul statului după Revelion. Este un proces de durată.

Grigori a împăturit planurile şi i le-a dat înapoi lui Verlaine cu mâini tremurătoare. Şi-a reţinut iritarea şi a scos din buzunarul interior al paltonului un plic burduşit de bani.

– Ce e asta? a întrebat Verlaine, privind conţinutul plicului şi arătându-se vădit mirat la vederea teancului de bancnote nou-nouţe de o sută de dolari.

Percival a pus mâna pe umărul lui Verlaine, simţind o căldură umană care i s-a părut străină şi ademenitoare.

– Este un stimulent, a spus el în timp ce-l conducea pe Verlaine pe alee spre Columbus Circle, şi cred că aveţi timp să vă ocupaţi de asta până la lăsarea nopţii. Acest bonus este menit să compenseze inconvenientele create. Când veţi avea ocazia să vă duceţi la îndeplinire sarcina şi să-mi aduceţi probe ale legăturii dintre Abigail Rockefeller şi această mănăstire, ne vom continua discuţia.

Mănăstirea St. Rose,
Milton, New York

Evangeline a mers până la capătul etajului al patrulea, dincolo de sala de vizionare, spre o uşă şubredă de fier care dădea spre un rând de trepte mucegăite. A urcat, atentă la moliciunea lemnului, urmând curbura peretelui umed de piatră, ajungând într-un final într-o turlă îngustă, circulară, care se înălţa deasupra mănăstirii. Turnul era singura parte componentă a structurii originale care mai rămăsese în picioare din etajele superioare. Pornea chiar din Capela Adoraţiei, se înălţa spre etajele doi şi trei prin scările spiralate şi se deschidea la etajul al patrulea, oferindu-le măicuţelor acces din chiliile lor direct spre capelă. Deşi turla fusese concepută ca să uşureze accesul la slujba de noapte, ea fusese de mult abandonată în favoarea scării principale, care prezenta şi avantajul de a fi încălzită şi luminată. Deşi incendiul din anul 1944 nu ajunsese la turlă, Evangeline simţea încă mirosul de fum care persista printre grinzi, de parcă încăperea ar fi înghiţit gudronul lipicios şi s-ar fi oprit din respirat. Nu

fusese niciodată tras curent electric, singura sursă de lumină fiind ferestrele cu arce în ogivă, cu vitralii grele realizate manual, care acopereau peretele estic al turnului. Chiar şi acum, la miezul zilei, încăperea era devorată de un întuneric geros, în vreme ce vântul neobosit dinspre nord şuiera la geam.

Evangeline şi-a lipit mâinile de geamul rece. În depărtare, o rază timidă de soare cădea pe o movilă de pe dealurile şerpuitoare. Chiar şi zilele cele mai însorite din luna decembrie îmbrăcau peisajul într-un linţoliu, ca şi când lumina ar fi trecut printr-un obiectiv nefocalizat. În lunile de vară, copacii erau scăldaţi în fiecare după-amiază în lumina îmbelşugată a soarelui, care împrumuta frunzelor o tentă irizată pe care lumina hibernală, indiferent cât de puternică ar fi fost, nu o putea egala. Cu patru, cinci săptămâni în urmă, frunzele erau încă roşiatice, roşii, portocalii, galbene, o paletă de culori ce se reflecta în luciul maroniu al apei râului. Evangeline mai că-i vedea pe excursioniştii newyorkezi îmbarcându-se în trenul ce străbătea malul estic al râului Hudson şi admirând frunzişul adorabil pe când mergeau la cules de mere sau de dovleci. Acum însă, copacii erau golaşi, iar dealurile – năpădite de zăpadă.

Evangeline nu se refugia prea des în turn, în cel mai bun caz o dată sau de două ori pe an, când gândurile o îndepărtau de comunitate şi o făceau să plece în căutarea unui loc în care să poată medita în linişte. Nu era în ordinea firească a lucrurilor ca una dintre măicuţe să se desprindă de grup pentru un moment de contemplare, şi deseori avea

remuşcări pentru acţiunile ei zile la rând după aceea. Şi totuşi, nu se putea ţine cu totul departe de turlă. La fiecare asemenea incursiune, remarca felul în care mintea ei se domolea, gândurile îi deveneau limpezi şi tăioase ca un brici încă de când urca treptele şi i se limpezeau şi mai mult când privea peisajul de acolo, de la înălţime.

Stând la fereastră, şi-a amintit visul care o trezise de dimineaţă. Mama sa îi apăruse vorbindu-i cu duioşie într-o limbă pe care ea nu o înţelegea. Durerea resimţită atunci când încercase să asculte vocea mamei nu o părăsise toată dimineaţa, dar, cu toate acestea, nu avea mustrări de conştiinţă pentru că se gândise la mama ei. În fond, era normal. Astăzi, 23 decembrie, era ziua Angelei.

Evangeline avea doar frânturi de amintiri cu mama sa. Părul lung şi blond al Angelei, felul grăbit şi duios de a vorbi la telefon în franceză, obiceiul de a-şi lăsa în scrumiera de sticlă ţigara, în timp ce un văl de fum se înălţa în aer şi se risipea în faţa ochilor lui Evangeline. Îşi mai amintea de umbra incredibil de prelungă a mamei ei, pata întunecoasă şi diafană care se plimba pe peretele apartamentului lor din arondismentul al paisprezecelea.

În ziua morţii mamei, tatăl lui Evangeline a luat-o de la şcoală cu automobilul lor Citroën DS. Era singur, şi acesta era un lucru ciudat în sine. Părinţii ei lucrau împreună, aveau o meserie despre care aflase între timp cât de periculoasă era, şi rareori mergeau undeva unul fără celălalt. Evangeline văzuse pe dată că tatăl ei plânsese, pentru că avea ochii umflaţi şi pielea palidă. După ce se urcase pe bancheta din spate, îşi aranjase haina şi îşi lăsase

ghiozdanul în poală, tatăl său îi spusese că mama nu mai era cu ei. „A plecat?" întrebase Evangeline, cuprinsă de o nedumerire disperată pe când încerca să înțeleagă ce voise să spună, de fapt, tatăl ei. „Unde s-a dus?"

Bărbatul clătinase din cap, de parcă răspunsul ar fi fost de neînțeles. Răspunsese: „Ne-a fost luată."

Mai târziu, când Evangeline înțelesese pe deplin că mama ei fusese răpită și ucisă, nu reușise să înțeleagă de ce tatăl ei alesese acele cuvinte. Mama ei nu fusese pur și simplu luată, ci fusese ucisă, smulsă din această lume, așa cum lumina îi este răpită cerului atunci când soarele se scufundă la orizont.

Micuță fiind, Evangeline nu putuse înțelege cât de tânără era mama ei când murise. Însă, odată cu trecerea timpului, începuse să-și măsoare propria vârstă raportându-se la viața Angelei, considerând fiecare an ca pe o repetiție prețioasă. La vârsta de optsprezece ani, mama ei îl cunoscuse pe cel care avea să fie tatăl ei. La optsprezece ani, Evangeline depusese jurământul pentru a deveni măicuță franciscană a Adorației Perpetue. La vârsta de douăzeci și trei de ani, vârsta din prezent a lui Evangeline, mama ei se căsătorise cu tatăl ei. La vârsta de treizeci și nouă de ani, aceasta fusese ucisă. Comparând cele două vieți, Evangeline își țesea existența în jurul mamei sale, ca o glicină care se cațără pe o împletitură de nuiele. Oricât ar fi încercat să se convingă că rezistase bine fără mama ei și că tatăl ei se descurcase onorabil, ea știa că dispariția Angelei era vie în inima ei în fiecare minut al fiecărei zile.

Evangeline se născuse la Paris. Ea, mama şi tata locuiau împreună într-un apartament din Montparnasse. Camerele apartamentului erau aşa de vii în memoria ei, de parcă nu mai departe de ieri ar fi locuit acolo. Apartamentul era tip vagon, fiecare cameră dând în următoarea, cu tavan înalt şi casetat şi cu ferestre imense care umpleau spaţiul cu o lumină cenuşie tulbure. Baia era anormal de mare, cel puţin la fel de mare ca baia comună de la mănăstirea St. Rose. Evangeline îşi amintea de hainele mamei ei atârnate în cuierul din baie, o rochie uşoară de primăvară, o eşarfă roşie strălucitoare de mătase înnodată de cârligul umeraşului şi o pereche de sandale de lac sub ea, aranjate de parcă ar fi fost purtate de o femeie invizibilă. În mijlocul băii se ghemuia o cadă de porţelan compactă şi grea ca o fiinţă vie, cu buza udă de apă şi cu picioarele cu gheare încârligate.

O altă amintire vie în memoria lui Evangeline, care i se tot derula în minte asemenea unui film, era cea a unei plimbări pe care o făcuse împreună cu mama sa în anul morţii acesteia. Merseseră, ţinându-se de mână, pe trotuarele şi pe străzile pietruite, atât de repede, încât ea se văzuse nevoită să alerge uşor, pentru a ţine pasul cu mama ei. Era primăvară, sau cel puţin aşa bănuia, judecând după bogăţia de culori a florilor din jardinierele care atârnau la ferestrele blocurilor.

Angela fusese neliniştită toată după-amiaza. O condusese pe Evangeline ţinând-o strâns de mână prin curtea unei universităţi – sau cel puţin aşa crezuse fetiţa, că era o universitate, cu un portic imens de piatră şi cu o mulţime de lume care lenevea în

curte. Clădirea părea extrem de veche, dar, comparativ cu America, totul părea străvechi în Paris, mai ales în Montparnasse și în Cartierul Latin. Însă de un lucru fusese sigură: Angela se uitase după cineva anume în masa aceea de oameni. O târâse pe Evangeline după ea prin mulțime, strângându-i mânuța până ce aceasta începuse s-o furnice, dându-i de înțeles că trebuia să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Într-un final, o femeie între două vârste le întâmpinase, apropiindu-se și sărutând-o pe mama ei pe amândoi obrajii. Femeia avea părul brunet și trăsături delicate, fin cizelate, doar ușor vlăguite de vârstă. Evangeline o recunoscuse pe bunica ei, Gabriella, dar știa că nu avea voie să vorbească cu ea. Angela și Gabriella se certaseră, cum se întâmpla deseori, și Evangeline știa că nu trebuia să intervină între ele. Mulți ani mai târziu, când atât ea, cât și bunica ei locuiau în Statele Unite, Evangeline începuse să afle mai multe despre Gabriella și ajunsese să o înțeleagă.

Deși trecuseră atâția ani, pe Evangeline încă o mai necăjea faptul că singurul lucru pe care și-l amintea cu claritate din plimbarea făcută atunci împreună mama ei era atât de bizar de banal – și anume, strălucirea pielii cizmelor maro până la genunchi ale mamei sale peste o pereche de blugi spălăciți. Din cine știe ce motiv, își amintea cizmele până în cel mai mic detaliu, tocurile stratificate, fermoarele de la gleznă și până la gambă, sunetul tălpilor pe pavajul de cărămidă și piatră, dar nu-și putea aminti, pentru nimic în lume, forma mâinii mamei ei sau conturul umerilor. Esența femeii se pierduse prin negura timpului.

Ceea ce o chinuia cel mai tare pe Evangeline era faptul că nu-şi mai putea aminti chipul mamei. Din fotografii ştia că Angela fusese înaltă, suplă şi atrăgătoare, că îşi purta deseori părul prins sub o beretă, motiv pentru care Evangeline o asemuia cu o actriţă franceză băieţoasă din anii '60. Însă în fiecare fotografie Angela era atât de diferită, încât lui Evangeline îi era greu să compună o imagine bine închegată. Din profil părea să aibă nasul ascuţit şi buzele subţiri. Cu faţa uşor întoarsă într-o parte, avea obrajii plini şi pometii înalţi, ca de asiatică, iar când privea direct spre aparatul de fotografiat, ochii ei mari şi albaştri erau cei care ieşeau în evidenţă. Evangeline avea senzaţia că structura feţei mamei sale se modifica odată cu lumina şi cu poziţia aparatului, dincolo de care nu mai rămânea nimic solid.

Tatăl lui Evangeline nu dorise să vorbească despre Angela după moartea acesteia. Dacă îl întreba despre ea, deseori se întorcea de parcă nici măcar nu ar fi auzit-o. Alte dăţi, dacă desfăcea cumva o sticlă de vin la cină, se întâmpla să-i mai scape câte o informaţie dureroasă despre ea – de exemplu, că stătea toată noaptea în laboratorul ei şi că se întorcea acasă la răsăritul soarelui sau că era atât de absorbită de munca sa, încât lăsa cărţi şi hârtii peste tot. Mai spunea cum îşi dorea ea să locuiască pe malul oceanului, departe de Paris, şi cât de multă fericire îi adusese Evangeline. În toţi anii în care Evangeline şi tatăl ei locuiseră împreună, bărbatul descurajase orice discuţie mai serioasă despre Angela. Cu toate acestea, când Evangeline întreba despre ea, tatăl ei avea o reacţie ciudată, de parcă ar fi deschis braţele pentru a primi un spirit care îi aducea suferinţă

şi mângâiere în acelaşi timp. Urând şi iubind trecutul deopotrivă, tatăl ei părea, în acelaşi timp, să întâmpine cu braţele deschise stafia Angelei şi să încerce să se convingă pe sine că nu existase niciodată. Evangeline era sigură că el nu încetase s-o iubească. Nu se recăsătorise şi avea puţini prieteni în Statele Unite. Mulţi ani la rând suna săptămânal la Paris şi vorbea ore în şir la telefon într-o limbă pe care Evangeline o găsea atât de minunată şi de muzicală, încât stătea pur şi simplu în bucătărie şi îl asculta.

Tatăl ei o adusese la mănăstirea St. Rose la vârsta de doisprezece ani, încredinţând-o femeilor care aveau să-i devină mentor, şi o încurajase să creadă în lumea lor într-un moment în care, dacă era să fie sinceră cu sine, credinţa părea un giuvaier nepreţuit, dar intangibil, pe care mulţi îl aveau, dar care ei îi era refuzat. Cu timpul, Evangeline ajunsese să înţeleagă că tatăl ei preţuia supunerea mai mult decât credinţa, instruirea mai mult decât creativitatea şi reţinerea mai mult decât simţămintele. Cu timpul, căzuse pradă rutinei şi datoriei. Cu timpul, îşi pierduse mama şi bunica şi, cu timpul, se pierduse şi pe sine...

Tatăl ei o vizita destul de des la mănăstirea St. Rose. Stătea alături de ea pe canapeaua din sala de întâlniri, ca o stană de piatră, şi o privea cu mare interes, ca şi când ar fi fost un experiment căruia voia să-i observe rezultatele. Îi privea chipul cu mare atenţie, de parcă aceasta ar fi fost un telescop prin care, dacă se străduia, ar fi putut zări trăsăturile iubitei sale soţii. În realitate însă, Evangeline nu semăna absolut deloc cu mama ei, trăsăturile sale

amintind mai degrabă de bunica Gabriella. Însă tatăl prefera să ignore această asemănare. Murise cu trei ani în urmă, dar toată viața lui se agățase cu încăpățânare de convingerea că unica sa fiică era o nălucă.

Evangeline a strâns colierul până când vârful ascuțit al lirei i s-a înfipt în palmă. Știa că trebuia să se grăbească. Era nevoie de ea la bibliotecă, și măicuțele s-ar fi putut întreba unde se dusese, așa că și-a alungat din minte imaginea părinților săi și s-a concentrat asupra a ceea ce avea de făcut.

S-a lăsat pe vine, și-a plimbat degetele pe cărămizile aspre din turlă până când a simțit o mișcare ușoară pe al treilea rând de la podea. A strecurat degetul într-o adâncitură, a ridicat cărămida desprinsă și a scos-o din zid. Din lăcaș, Evangeline a scos o cutie îngustă de oțel. Simpla atingere a metalului rece a liniștit-o, ca și când soliditatea acestuia ar fi alungat imaterialitatea memoriei.

Evangeline a așezat cutia înaintea ei și i-a ridicat capacul. Înăuntru se afla un jurnal mic legat cu o curelușă de piele și prins cu o clemă de aur în formă de înger, cu trupușorul alungit și mlădiu. Ochii îngerașului erau din pietricele albastre de safir și, dacă apăsai pe aripi, încuietoarea se desfăcea. Evangeline a apăsat și jurnalul i s-a deschis în poală. Pielea era veche și tocită, iar coperta - moale. Pe prima pagină era tipărit cu litere aurii cuvântul „Angelologie". Răsfoind paginile, Evangeline și-a plimbat privirea peste niște hărți desenate de mână, peste însemnări făcute cu cerneluri colorate, peste schițe ale unor îngeri și ale unor instrumente muzicale înșirate pe margini. Pe o pagină din mijlocul

carnetului era desenată o partitură. Multe foi conţineau analize istorice şi extrase din Biblie, iar în partea finală a carnetului erau numere şi calcule al căror înţeles îi scăpa. Jurnalul fusese al bunicii ei, însă acum îi aparţinea lui Evangeline. Şi-a trecut mâna peste coperta de piele, dorindu-şi să poată înţelege secretele care se ascundeau înăuntru.

A scos o fotografie dintre ultimele file ale jurnalului, un instantaneu cu mama şi bunica ei îmbrăţişându-se. Fotografia data din anul naşterii lui Evangeline. Comparase data imprimată pe marginea fotografiei cu ziua ei de naştere şi ajunsese la concluzia că mama ei era însărcinată în trei luni în acel moment, deşi nu se vedea acest lucru. Evangeline a privit-o cu inima strânsă. Angela şi Gabriella păreau fericite în acea fotografie. Ar fi dat orice, ar fi dat la schimb tot ce avea, ca să mai poată fi cu ele.

Evangeline a avut grijă să abordeze o mină veselă la întoarcerea în bibliotecă, ascunzându-şi gândurile cât de bine putea. Focul se stinsese şi un curent de aer rece invada mijlocul încăperii dinspre şemineul de piatră, jucându-se prin poalele fustei ei. A luat o bluză neagră de pe masa ei de lucru şi şi-a înfăşurat-o pe după umeri, apoi s-a dus în centrul bibliotecii dreptunghiulare, ca să se apuce de munca ei de cercetare. Şemineul era îndelung folosit în lungile şi recile luni de iarnă, iar una dintre măicuţe lăsase probabil canalul de fum deschis. În loc să-l închidă, Evangeline l-a deschis complet, a luat un lemn noduros de pin din suportul pentru lemne, l-a aşezat în mijlocul grătarului metalic şi a aprins hârtii în jurul lui. A apucat mânerele de alamă ale foalelor

și a suflat ușor de câteva ori, până când, aţâţat, focul s-a aprins.

Evangeline nu studiase prea mult textele angelice pentru care mănăstirea St. Rose era așa de renumită în cercurile teologice. Unele dintre aceste texte, precum cronicile referitoare la reprezentările îngerilor în artă și lucrările angelologice serioase, inclusiv copiile moderne ale unor diagrame medievale angelologice și studiile cuprinzând viziunea lui Toma de Aquino și a Sfântului Augustin asupra rolului îngerilor în univers, făceau parte din colecție încă de la înființare, din 1809. Printre teancurile de documente se mai aflau și câteva studii angelomorfice, deși acestea erau destul de academic redactate și nu reușeau să trezească interesul multora dintre măicuțe, mai ales al celora din generațiile mai tinere, care, trebuie spus, nu se arătau prea preocupate de îngeri. Partea mai accesibilă a angelologiei era și ea reprezentată, în ciuda reticenței manifestate de comunitate față de adepții curentului New Age. Erau mai multe cărți despre diferitele culte de venerație a îngerilor, în vechime și în lumea modernă, și despre fenomenul îngerilor păzitori. De asemenea, se mai găseau și cărți de artă cu ilustrații, inclusiv un volum excepțional al lui Edward Burne-Jones despre îngeri, care îi plăcea lui Evangeline în mod deosebit.

Pe peretele opus celui cu șemineul se afla o estradă unde era condica bibliotecii, în care măicuțele treceau titlurile cărților pe care le luau din grămadă; puteau lua câte doreau, le duceau cu ele în chilie și le returnau când voiau. Era un sistem arbitrar, care, ca prin miracol, funcționa perfect, urmând

aceeași organizare intuitivă, matriarhală, după care funcționa întreaga mănăstire. Însă nu fusese întotdeauna așa. În secolul al XIX-lea, înainte de introducerea condicii, cărțile erau luate și aduse fără a se respecta vreo regulă, fiind îngrămădite pe rafturile pe care mai era loc. Banala acțiune de a găsi o lucrare de specialitate era o chestiune de noroc, frizând chiar miracolul. Biblioteca fusese pradă haosului până când măicuța Lucrezia (1851–1923) impusese alfabetizarea, pe la începutul secolului XX. Când, mai târziu, o bibliotecară cu numele de măicuța Drusilla (1890–1985) sugerase introducerea sistemului zecimal Dewey, se iscase un protest generalizat. În loc să cedeze în fața sistematizării totale, măicuțele căzuseră de acord să adopte condica, scriind titlul fiecărei cărți cu cerneală albastră pe hârtia groasă.

Interesul lui Evangeline era ceva mai pragmatic, având mai degrabă legătură cu evenimentele și organizațiile caritabile locale de care se ocupau măicuțele – cantina săracilor din Poughkeepsie, grupul de studiu Spiritul Păcii Mondiale din Milton și campania anuală de repartizare de haine organizată de mănăstirea St. Rose împreună cu Armata Salvării, cu puncte de distribuție din Woodstock și până în Red Hook. Însă, asemenea celorlalte călugărițe care depuseseră jurământul la mănăstirea St. Rose, Evangeline învățase și ea lucrurile de bază despre îngeri. Știa că îngerii fuseseră creați înainte de formarea pământului și că vocile lor răsunau prin pustiu în timp ce Dumnezeu plăsmuia cerurile și pământul (Geneza, 1, 1–5). Evangeline știa că îngerii sunt imateriali, diafani și impregnați cu lumină, dar că vorbiseră totuși în graiuri omenești – ebraică,

potrivit învăţaţilor evrei, şi latină sau greacă, potrivit creştinilor. Deşi Biblia cuprindea doar câteva pasaje de angelofonie – Iacov care se luptă cu un înger (Geneza, 32, 24–30), vedeniile lui Iezechiel (1, 1–14), Buna-Vestire (Luca, 1, 26–38) – aceste momente erau minunate, divine, pasaje în care voalul fin dintre ceruri şi pământ era sfâşiat şi toată semiţia omenească era martoră la minunea făpturilor diafane. Deseori, Evangeline se minuna de întâlnirea dintre om şi înger, dintre material şi imaterial, care se atingeau uşor, aşa cum vântul îţi dezmiardă pielea. În final, conchisese că a încerca să cuprinzi un înger cu mintea era ca şi cum te-ai strădui să iei apă într-un ciur. Cu toate acestea, măicuţele de la mănăstirea St. Rose nu se dăduseră bătute. Sute de cărţi despre îngeri se rânduiau pe rafturile bibliotecii lor.

Spre mirarea lui Evangeline, măicuţa Philomena i s-a alăturat lângă foc. Trupul ei era rotofei şi pătat ca o pară, şi cocârjat din cauza osteoporozei. De ceva timp pe Evangeline o îngrijora starea de sănătate a măicuţei Philomena, căci aceasta începuse să uite de întâlniri şi să-şi piardă cheile. Călugăriţele de vârsta Philomenei, cunoscute celor din generaţiile mai tinere drept măicuţele vârstnice, nu puteau renunţa la îndatoriri decât mult mai târziu, din cauza faptului că, după introducerea reformelor Conciliului Vatican II, numărul membrilor ordinului scăzuse drastic. Măicuţa Philomena părea însă întotdeauna extenuată şi agitată. Într-un fel, se poate spune că, după Conciliul Vatican II, generaţiei mai vârstnice îi fusese răpit dreptul la odihnă.

Evangeline considera că reformele fuseseră în mare parte benefice – drept urmare, îşi putuse alege o uniformă comodă în locul veşmintelor franciscane demodate şi avusese acces la educaţie, urmând cursuri de istorie la Colegiul Bard din apropiere. În schimb, opiniile măicuţelor vârstnice păreau să nu fi evoluat. Totuşi, oricât de ciudat ar părea, Evangeline avea deseori opinii care se asemănau cu cele ale măicuţelor vârstnice, ale căror concepţii se formaseră în perioada guvernării lui Roosevelt, a Depresiunii şi a celui de-Al Doilea Război Mondial. Evangeline îi admira opiniile măicuţei Ludovica, veterana în vârstă de o sută patru ani, care îi cerea lui Evangeline să stea alături de ea şi să-i asculte poveştile despre vremurile de mult apuse. „Nu erau pe atunci prostiile de genul «nu te băga» şi «fă ce vrei cu timpul tău»", spunea măicuţa Ludovica, aplecându-se uşor în căruciorul ei cu rotile, cu mâinile fragile tremurându-i uşor în poală. „Ne trimiteau la orfelinate şi la şcoli parohiale să predăm fără să cunoaştem materia! Munceam toată ziua şi noaptea ne rugam! Nu aveam căldură în chilii! Ne îmbăiam în apă rece, iar la cină mâncam fiertură de ovăz şi cartofi! În vremea în care nu erau cărţi, am învăţat pe de rost *Paradisul pierdut* al lui John Milton, ca să recit minunatele versuri clasei mele: *Doar infernalul Şarpe!/ Viclean, mânat de răzbunări şi pizmă,/ Ademenind pe-a omenirii mamă,/ Trufia-i când l-a izgonit din Ceruri,/ Cu liota-i de îngeri răzvrătiţi,/ Prin ajutorul lor visând s-ajungă/ Întâiul printre cei cu el asemeni/ Şi-aidoma cu însuşi Preaînaltul/ Dacă-i va sta-mpotrivă; şi râvnind/ La tronul sfânt şi-a Domnului*

domnie,/ Nelegiuit război stârni în Ceruri/ Şi vană luptă (...)* Copiii învăţau şi ei pe de rost versuri din Milton? Da! Acum, spre tristeţea mea, la şcoală totul e numai distracţie şi joacă."

Însă, în ciuda diferenţelor abisale de opinii privitoare la schimbare, măicuţele erau o familie armonioasă. Spre deosebire de oamenii de rând, ele erau protejate de vicisitudinile lumii exterioare. Terenurile şi clădirile mănăstirii St. Rose fuseseră achiziţionate toate la sfârşitul secolului al XIX-lea şi, în ciuda tentaţiei de a moderniza chiliile, măicuţele nu au vrut să garanteze cu proprietatea. Cultivau fructe şi legume, aveau găini care dădeau în jur de cincizeci de ouă pe zi, iar cămările erau pline cu conserve. Mănăstirea era o oază de siguranţă, bine aprovizionată cu hrană şi cu medicamente, dotată cu cele trebuincioase pentru nevoile lor intelectuale şi spirituale, încât uneori măicuţele glumeau că, dacă un al doilea potop avea să inunde valea râului Hudson, femeile de la mănăstirea St. Rose nu aveau decât să ferece uşile grele de la intrare şi din spate, să închidă bine ferestrele şi să se roage ca de obicei în arca lor bine chivernisită.

Revenind la măicuţa Philomena, Evangeline era uimită de diferenţa de vârstă şi de temperament dintre ele două.

– Poate ai cum să mă ajuţi, i-a zis măicuţa Philomena, apoi a condus-o în biroul ei. S-a aplecat deasupra biroului, cu mânecile ca de dolman ale veşmântului ştergând tastele maşinii de scris, şi a

---

* *Paradisul pierdut*, John Milton, Editura Minerva, Bucureşti, 1972, traducere de Aurel Covaci (n.tr.)

căutat ceva printre hârtii. Nu era neobişnuit să pornească într-o asemenea vânătoare pe biroul ei. Philomena era aproape oarbă, în ciuda ochelarilor cu lentile groase care îi ocupau mare parte din faţă, şi deseori Evangeline o ajuta să găsească obiectele care se ascundeau de regulă vederii.

– Vă ajut cu mare drag, dacă îmi spuneţi ce căutaţi, a spus Evangeline.

– Cred că ne-a fost expediată o scrisoare referitoare la colecţia noastră de ilustraţii cu îngeri. Măicuţa Perpetua a primit un telefon de la un tânăr din New York, un cercetător sau un consultant, ceva de genul ăsta. Spunea că a trimis o scrisoare. Ai găsit aşa ceva pe biroul tău? Sunt sigură că nu mi-ar fi scăpat din vedere dacă aş fi dat peste o asemenea solicitare. Măicuţa Perpetua vrea să se asigure că respectăm politica mănăstirii St. Rose. Doreşte să trimitem îndată un răspuns.

– Astăzi a venit scrisoarea, a explicat ea.

Ochii mari şi apoşi ai măicuţei Philomena au aruncat o privire prin lentilele ochelarilor, străduindu-se să o zărească pe Evangeline.

– Deci ai citit-o?

– Sigur, a răspuns Evangeline. Deschid corespondenţa în momentul în care soseşte.

– Solicita informaţii?

Evangeline nu era obişnuită să fie întrebată atât de direct despre munca ei.

– De fapt, solicita să ne viziteze arhivele ca să caute informaţii despre măicuţa Innocenta, a răspuns ea.

Chipul Philomenei s-a întunecat o clipă.

– Ai răspuns la scrisoare?

– Am dat răspunsul standard, a spus Evangeline, omițând faptul că distrusese scrisoarea înainte să o expedieze, un act duplicitar profund străin de ea. O neliniștea propria capacitate de a o minți pe Philomena cu atâta ușurință, dar, cu toate acestea, a continuat: Știu că nu le permitem amatorilor să caute în arhivele noastre. I-am scris că politica noastră ne obligă să refuzăm astfel de cereri. Desigur, am răspuns politicos.

– Bine, a spus Philomena, cercetând-o pe Evangeline cu deosebit interes. Trebuie să avem mare grijă când lăsăm străini în casa noastră. Măicuța Perpetua a spus foarte clar să nu dăm curs nici unei solicitări de acest gen.

Evangeline nu era deloc surprinsă că măicuța Perpetua acorda atâta interes colecției lor. Era o persoană morocănoasă și distantă, pe care Evangeline nu o vedea prea des, o femeie cu opinii foarte clare și un stil managerial dominator, căreia măicuțele mai vârstnice îi admirau cumpătarea, dar îi criticau viziunea modernă. Într-adevăr, măicuța Perpetua le ceruse măicuțelor vârstnice să adopte modificările mai blânde introduse prin Conciliul Vatican II, să renunțe la veșmintele greoaie de lână și să le poarte pe cele făcute din țesături mai ușoare, sugestie pe care însă acestea nu o urmaseră.

Când Evangeline se îndrepta spre ușă, să iasă din birou, măicuța Philomena și-a dres glasul, semn că nu terminase și că fata trebuia să mai rămână puțin.

– Copila mea, am lucrat mulți ani în arhive și am cumpănit fiecare cerere cu mare grijă. Am respins mulți cercetători pisălogi, scriitori și pseudomonahi. Ca paznic al porții, ai o mare responsabilitate.

Aş vrea să mă anunţi dacă mai primeşti scrisori neobişnuite.

– Desigur, a spus Evangeline, încurcată de ardoarea ce răzbătea din glasul Philomenei. Învinsă de curiozitate, a adăugat: Soră, mă nedumereşte un lucru.

– Da, a răspuns Philomena.

– Era ceva neobişnuit la măicuţa Innocenta?

– Neobişnuit?

– Ceva care să trezească interesul unui consultant cercetător specializat în istoria artei?

– Nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea găsi interesant aceşti oameni, draga mea, a spus măicuţa Philomena, plescăind în timp ce se îndrepta spre uşă. Sper că istoria artei este plină de suficiente picturi şi sculpturi încât să le dea veşnic de lucru istoricilor de artă. Cu toate acestea, se pare că ei găsesc irezistibilă colecţia noastră de ilustraţii cu îngeri. Niciodată nu poţi fi suficient de grijuliu, copilă. Să mă informezi dacă mai apar şi alte solicitări.

– Desigur, a spus Evangeline, simţindu-şi inima bătând neobişnuit de tare în piept.

Măicuţa Philomena trebuie să fi remarcat mâhnirea tinerei sale asistente, pentru că s-a apropiat de ea – ocazie cu care Evangeline i-a simţit mirosul uşor mineral, de pudră de talc poate sau cremă împotriva artritei – a prins-o de mână şi i-a încălzit-o între palmele ei grăsulii.

– Nu ai motive de îngrijorare. Nu le vom permite să intre. Oricât ar încerca, ne vom ţine porţile bine ferecate.

– Sunt convinsă că aveţi dreptate, măicuţă, a spus Evangeline şi a zâmbit, în ciuda stării de buimăceală. Vă mulţumesc pentru grijă.

– Cu plăcere, copila mea, a spus Philomena cu un căscat. Dacă mai intervine ceva, mă găseşti la etajul patru tot restul după-amiezii. Se apropie ora de odihnă.

În clipa în care măicuţa Philomena a plecat, Evangeline a căzut pradă unui amestec de vină şi de suspiciuni referitoare la ceea ce tocmai se petrecuse între ele. Îi părea rău că îşi minţise superioara, dar în acelaşi timp se mira de reacţia stranie a Philomenei vizavi de scrisoare şi de înverşunarea cu care voia să ţină vizitatorii departe de colecţia de cărţi a mănăstirii St. Rose. Desigur, Evangeline înţelegea necesitatea de a proteja mediul de tihnă contemplativă pe care se străduiseră cu toatele să-l creeze. Reacţia măicuţei Philomena la scrisoare fusese într-adevăr exagerată, dar ce o determinase pe Evangeline să mintă într-un mod atât de neruşinat şi de nejustificat? Şi totuşi, aşa stăteau lucrurile: minţise o măicuţă vârstnică. Nici măcar această încălcare a regulilor nu-i potolise curiozitatea. Ce legătură existase între măicuţa Innocenta şi doamna Rockefeller? Ce voise să spună măicuţa Philomena prin faptul că nu aveau de gând să lase străini în casa lor? Ce putea fi atât de rău în faptul că îşi împărţeau frumoasa colecţie de cărţi şi imagini? Ce aveau de ascuns? În anii petrecuţi de Evangeline la mănăstirea St. Rose, adică aproape jumătate din viaţa ei, nu văzuse absolut nimic ieşit din comun. Măicuţele franciscane ale Adoraţiei Perpetue duceau vieţi exemplare.

Evangeline şi-a strecurat mâna în buzunar şi a scos scrisoarea veche, subţire, îngălbenită de vreme, pe hârtie fină de scris. Scrisul era cu înfloriturí, elegant - ochii ei s-au plimbat cu uşurinţă peste bastonaşele literelor cursive. „Sfaturile dumneavoastră ne-au ajutat enorm şi aş îndrăzni să spun că şi contribuţia mea a fost utilă. Celestine Clochard va ajunge la New York la începutul lunii februarie. Vă voi trimite mai multe veşti în curând. Până atunci, cu toată preţuirea, A.A. Rockefeller."

Evangeline a recitit scrisoarea, încercând să-i priceapă semnificaţia. A împăturit hârtia fină cu atenţie, a pus-o cu grijă în buzunar, conştientă că nu-şi putea continua munca până nu înţelegea semnificaţia scrisorii lui Abigail Rockefeller.

Fifth Avenue, Upper East Side, New York

Percival Grigori lovea uşor cu mâna vârful bastonului pe când aştepta ascensorul, dând naştere unei armonii de sunete metalice care marcau trecerea secundelor. Holul cu lambriuri de stejar al clădirii interbelice exclusiviste, cu vedere spre Central Park, în care locuia îi era atât de familiar, încât abia dacă îl mai remarca. Familia Grigori ocupase penthouse-ul mai bine de o jumătate de secol. Pe vremuri, ar fi remarcat deferenţa portarului, aranjamentul bogat de orhidee din foaier, abanosul lustruit, sideful ascensorului şi focul care arunca un jet de lumină şi de căldură pe podeaua de marmură. Însă Percival Grigori nu remarca nimic altceva în afară de durerea care îi străfulgera încheieturile şi, la fiecare pas, pocnetul genunchilor. Când uşile ascensorului s-au deschis lin, iar el s-a târât înăuntru, şi-a privit trupul aplecat în alama lustruită a cabinei, după care şi-a ferit iute privirea.

La etajul al treisprezecelea, a păşit în holul placat cu marmură şi a descuiat uşa apartamentului

familiei Grigori. De îndată, elementele reconfortante ale vieții sale private – îmbinarea de antic și modern, de lemn lustruit și sticlă scânteietoare – i-au îmbătat simțurile, reducându-i tensiunea din umeri. Și-a aruncat cheile pe o pernuță de mătase de lângă un vas de porțelan chinezesc, și-a pus paltonul greu de cașmir pe un scaun cu reazem capitonat* și a traversat coridorul din travertin. Dinaintea sa se deschideau încăperi spațioase, camera de zi, biblioteca, sufrageria cu lustra venețiană cu patru niveluri suspendată de tavan. Ferestrele ample ofereau spectacolul unui dans haotic al fulgilor de nea stârniți de o furtună de zăpadă.

La capătul îndepărtat al apartamentului, linia șerpuitoare a scărilor maiestuoase ducea spre apartamentul mamei sale. Percival și-a aruncat privirea în sus și i-a zărit prietenii adunați în salon. Aproape zilnic avea musafiri la prânz sau la cină, întâlniri improvizate care îi permiteau mamei sale să adune laolaltă prietenii preferați din vecinătate. Era un ritual cu care aceasta se obișnuise din ce în ce mai mult, în primul rând datorită sentimentului de putere pe care i-l dădea: alegea oamenii pe care dorea să-i aibă în preajmă, îi închidea în iatacul ei placat cu lemn închis la culoare din locuința sa privată și lăsa restul lumii să-și vadă de propria nefericire și de viața monotonă. Își părăsea rareori apartamentul, numai însoțită de Percival sau de sora lui – și doar

---

* În limba engleză, *banister-back chair*, tip de scaun apărut în secolul al XVIII-lea în Statele Unite, cu spătarul inspirat de cel al scaunelor flamande, menit să asigure un sprijin mai bun al spatelui (n.tr.)

noaptea. Mama sa era atât de mulţumită de această situaţie, iar cunoscuţii ei o vizitau atât de des, încât rareori se plângea din cauza izolării.

În liniște, ca să nu atragă atenţia, Percival s-a strecurat într-o baie de la capătul holului, a închis uşurel uşa în urma lui şi a încuiat-o. Cu o succesiune de mişcări rapide, şi-a scos jacheta de lână uşor cambrată şi cravata de mătase, lăsând fiecare obiect de îmbrăcăminte pe plăcile de ceramică. Cu degete tremurânde, şi-a desfăcut cei şase nasturi sidefii, începând de jos şi mergând spre gât. Şi-a scos cămaşa şi s-a aşezat în faţa unei oglinzi imense atârnate de perete.

Şi-a plimbat degetele pe piept şi a simţit întrepătrunderea de fâşii suprapuse de piele. Dispozitivul îl îmbrăca asemenea unui ham, creând un soi de plasă care, atunci când era prinsă, semăna cu un corset negru. Curelele erau atât de strâns legate, încât îi intrau în piele. Însă, indiferent cum le prindea, fâşiile de piele erau prea strânse. Respirând anevoie, Percival a slăbit o curea, apoi încă una, trecând cu grijă fâşiile de piele printre nişte catarame mici de argint, până când, cu o ultimă smucitură, harnaşamentul a căzut la podea, iar pielea acestuia a plesnit pardoseala.

Pieptul său gol era neted, fără ombilic şi fără sfârcuri, iar pielea atât de albă, încât părea sculptată în ceară. Şi-a rotit umerii şi şi-a văzut reflexia în oglindă, umerii, braţele lungi şi subţiri şi linia sinuoasă a trunchiului. În mijlocul coloanei vertebrale acoperite de o peliculă fină de sudoare, deformate de presiunea neiertătoare a hamului, erau două noduri osoase. Deopotrivă mirat şi îndurerat,

a remarcat că aripile sale, pe vremuri atât de puternice şi arcuite ca nişte iatagane de aur, erau acum aproape nimicite. Rămăşiţele aripilor sale fuseseră înnegrite de boală, penele i se ofiliseră, iar oasele i se atrofiaseră. În mijlocul spatelui avea două răni deschise, albastre şi jupuite din cauza frecării, care fixau oasele înnegrite într-o masă gelatinoasă de sânge închegat. În ciuda bandajelor şi a spălărilor dese, nici un fel de îngrijire nu reuşea să-i vindece rănile sau să-i aline durerea. Însă el înţelegea că adevărata suferinţă urma să vină când nu avea să mai rămână nimic din aripile sale. Tot ceea ce-l făcea aparte, tot ceea ce invidiau ceilalţi, avea să se risipească precum un fum.

Primele simptome apăruseră cu zece ani în urmă, când dungi fine de mucegai îşi făcuseră apariţia de-a lungul rahisului şi al perişorilor penelor, o ciupercă de un verde fosforescent, asemenea cuprului patinat. Crezuse că era vreo infecţie. Ceruse să-i fie curăţate şi îngrijite aripile, solicitând în mod expres ca fiecare pană în parte să fie dată cu uleiuri, dar, cu toate acestea, plaga rămăsese. În câteva luni, aripile i se reduseseră la jumătate. Luciul auriu specific aripilor sănătoase pălise. Pe vremuri, putea să-şi strângă aripile cu uşurinţă, lipindu-şi cu graţie penajul maiestuos pe spate. Masa diafană de pene de aur se ascundea în spaţiile arcuite care se întindeau de-a lungul coloanei vertebrale, mişcare ce făcea aripile să devină imposibil de detectat. Deşi erau materiale, structura aripilor sănătoase le dădea aspectul unei holograme. Asemenea trupurilor îngerilor, aripile sale erau materie neafectată de legile materiei. Percival îşi putea ridica aripile prin straturi groase

de haine cu aceeași ușurință cu care le-ar fi zbătut în aer.

Acum descoperea că nu le mai putea retrage deloc, astfel încât erau o prezență permanentă ce-i amintea de infirmitatea sa. Durerea îl copleșise; își pierduse abilitatea de a zbura. Alarmată, familia sa adusese specialiști care confirmaseră temerile familiei Grigori: Percival contractase o boală degenerativă care se răspândise prin întreaga lor comunitate. Doctorii preziseseră că aripile aveau să-i moară, urmate la scurt timp de mușchi. Avea să fie țintuit într-un cărucior cu rotile, iar apoi, după ce aripile i se vor fi ofilit cu totul, iar rădăcinile i se vor fi topit, Percival avea să se stingă. Anii de tratament încetiniseră evoluția bolii, dar nu o stopaseră.

Percival a deschis robinetul și și-a stropit fața cu apă rece, în încercarea de a scăpa de fierbințeala care-l cuprinsese. Hamul îl ajuta să-și țină spatele drept, o sarcină din ce în ce mai dificilă pe măsură ce mușchii săi își pierdeau vlaga. În lunile în care fusese nevoit să poarte hamul, durerea nu făcuse decât să se acutizeze. Nu reușise să se obișnuiască nicicum cu mușcătura fâșiilor de piele pe corp, cu cataramele ascuțite ca niște ace și cu senzația arzătoare că pielea îi era smulsă. Mulți asemenea lui alegeau să se retragă din lume când se îmbolnăveau, însă pentru Percival aceasta era o soartă pe care nu o putea accepta.

Percival a luat plicul de la Verlaine. Încântat de greutatea acestuia, a despuiat raportul cu delicatețea unei pisici care se înfruptă dintr-o pasăre capturată, rupând hârtia cu gesturi tacticoase și lăsând paginile pe suprafața de marmură a chiuvetei din baie. A citit

raportul cu speranța că va găsi ceva ce i-ar putea fi util. Rezumatul lui Verlaine era detaliat și exhaustiv, patruzeci de pagini de rânduri fără spații libere, care formau un corp de text negru și viguros de la început și până la sfârșit, însă, din câte vedea, nu era nimic nou.

Percival a pus documentele lui Verlaine înapoi în plic, a inspirat adânc și și-a trecut hamul în jurul trupului. Pielea strânsă a acestuia îi cauza mult mai puțină durere acum, după ce culoarea îi revenise și mâinile își potoliseră tremurul. Odată îmbrăcat, a văzut că își pierduse orice șansă de a mai fi prezentabil. Hainele îi erau șifonate și ude de transpirație, părul blond ciufulit îi cădea în ochi umbrindu-i chipul și avea ochii injectați. Mama sa avea să se simtă stânjenită văzându-l atât de ponosit.

Și-a netezit părul, a ieșit din baie și a plecat în căutarea ei. Clinchetul paharelor de cristal, cvartetul de coarde care cânta în surdină și râsetele stridente ale prietenilor săi se intensificau pe măsură ce urca scara somptuoasă. Percival s-a oprit la marginea încăperii să-și tragă sufletul; cel mai mic efort îl secătuia.

Din apartamentul mamei sale nu lipseau niciodată florile, servitorii și bârfa, ca și cum femeia ar fi fost o contesă care ținea un salon nocturn, dar acum Percival găsea această reuniune mai rafinată decât se așteptase, cu peste cincizeci de invitați. Deasupra mulțimii se înălța un tavan cu grinzi în consolă; obișnuita lumină răspândită de lucarne era redusă de un strat de zăpadă. Pe pereții etajului superior se rânduiau tablouri pe care familia sa le achiziționase de-a lungul a cinci secole, majoritatea

fiind alese de familia Grigori din muzee şi de la colecţionari, pentru plăcerea personală. Mare parte dintre tablouri erau capodopere şi toate erau originale – introduseseră în circulaţie copii fidele ale tablourilor şi îşi însuşiseră originalele. Obiectele de artă pe care le posedau necesitau o grijă aparte, începând cu temperatura controlată şi până la echipa de îngrijitori profesionişti, însă colecţia merita tot efortul. Aveau câţiva maeştri ai picturii olandeze, câţiva renascentişti şi vreo câteva gravuri din secolul al XIX-lea. Un întreg perete din centrul camerei de zi era acoperit de faimosul triptic al lui Hieronymus Bosch, *Grădina desfătărilor,* o plăsmuire a paradisului şi a iadului de o hidoşenie sublimă. Percival crescuse studiind grotesca pictură, cu panoul central care înfăţişa viaţa pe pământ, sursa lui de informaţii timpurii despre natura fiinţei umane. La viziunea lui Bosch asupra iadului îl fascinase în mod special reprezentarea de instrumente muzicale înspăimântătoare, lăute şi tobe în diferite stadii de disecare. O copie perfectă era expusă la Muzeul Prado din Madrid, o reproducere pe care tatăl lui Percival o comandase personal.

Percival a prins bine mânerul de fildeş al bastonului şi şi-a făcut drum prin mulţime. De regulă, tolera un astfel de desfrâu, dar acum, în starea în care se afla, simţea că avea să-i fie tare greu să traverseze încăperea. A dat din cap spre tatăl unui fost coleg de şcoală care aparţinea cercului de apropiaţi ai familiei sale de multe secole şi care stătea departe de mulţime, cu aripile albe, imaculate la vedere. Percival i-a zâmbit uşor unui manechin, o fată pe care o invitase mai demult la cină, o făptură

adorabilă, cu ochi de un albastru limpede, care provenea dintr-o distinsă familie elveţiană. Era prea tânără să îi fi crescut deja aripile, aşa că nu putea judeca prea bine puritatea rasei ei, dar ştia că provenea dintr-o veche familie influentă. Înainte să se îmbolnăvească, mama sa încercase să-l convingă să o ceară de soţie, susţinând că într-o bună zi avea să fie un membru puternic al comunităţii lor.

Percival putea tolera prietenii din familiile vechi, căci avea doar de câştigat de pe urma acestui lucru, dar noile cunoştinţe – o adunătură de manageri financiari, moguli media şi alţi linguşitori îmbogăţiţi care îi intraseră în graţii mamei sale – îi repugnau. Desigur, nici unii nu se ridicau la nivelul familiei Gregori, dar majoritatea erau suficient de apropiaţi încât să aibă respect pentru delicatul echilibru dintre deferenţă şi discreţie pe care îl pretindea această familie. Se obişnuiseră să o împresoare pe mama sa, copleşind-o cu complimente şi lăudându-i conştiinţa faptului că *noblesse oblige,* asigurându-se astfel că şi a doua zi după-amiază aveau să se afle pe lista de invitaţi.

Percival ar fi preferat ca viaţa lor să rămână o afacere privată, dar mama sa nu putea suporta singurătatea. El bănuia că aceasta simţea nevoia de desfătare pentru a-şi reprima conştiinţa durerosului fapt că seminţia lor îşi cam pierduse locul în lume. Familia sa formase alianţe cu generaţii în urmă şi depindea de o reţea de prieteni şi de relaţii ca să-şi menţină poziţia şi prosperitatea. În Lumea Veche erau profund şi indisolubil legaţi de istoria familiei lor, însă în New York erau nevoiţi să şi-o recreeze.

Otterley, mai tânăra lui soră, stătea lângă fereastră, şi o geană de lumină cădea asupra ei, luminând-o slab. Otterley era potrivit de înaltă, avea 1,90 metri, era suplă şi purta o rochie cu decolteu adânc, puţin exagerat, dar exact pe gustul ei. Părul ei blond era prins într-un coc sobru şi avea buzele colorate cu o nuanţă de roz aprins care părea prea tinerească pentru ea. Pe vremuri, Otterley fusese o femeie superbă, chiar mai drăguţă decât elveţianca din apropierea ei, dar îşi irosise tinereţea în o sută de ani de dezmăţ şi relaţii nepotrivite, care o afectaseră atât pe ea, cât şi averea lor. Acum era între două vârste, număra ceva peste două secole de existenţă şi, în ciuda eforturilor de a o ascunde, pielea ei amintea de aspectul unui manechin de plastic. În ciuda străduinţelor, nu-şi putea recupera aspectul pe care îl avusese în secolul al XIX-lea.

Când l-a văzut pe Percival, Otterley a venit agale spre el, şi-a trecut braţul lung şi gol pe după al său şi l-a condus spre mulţime, de parcă ar fi fost invalid. Toată lumea din încăpere o privea pe Otterley. Dacă nu făcuseră afaceri cu ea, o cunoşteau după activitatea susţinută în consiliul mai multor familii sau după permanentele activităţi sociale. Prietenii şi cunoştinţele lor îi tratau sora cu prudenţă. Nimeni nu-şi permitea să o nemulţumească pe Otterley Grigori.

– Pe unde ai umblat? l-a întrebat Otterley pe Percival şi l-a fixat cu ochii mijiţi, şerpeşti.

Crescuse în Londra, unde tatăl lor locuia încă, iar accentul ei britanic vioi devenea extrem de tăios când era iritată.

– Mă îndoiesc că te simți singură, a spus Percival și a aruncat o privire spre mulțime.

– Cu mama niciodată nu te simți singur, a replicat Otterley dur. În fiecare săptămână petrecerile ei devin tot mai elaborate.

– Presupun că e și ea pe aici, nu?

Expresia lui Otterley s-a înăsprit, lăsând să i se vadă iritarea.

– Ultima oară primea admiratori la tron.

Au mers până în capătul încăperii, pe lângă un perete acoperit cu uși de sticlă care păreau să te invite să pătrunzi prin geamul lor gros și transparent și să plutești pe deasupra orașului cețos și învăluit în zăpadă. Anakimii, îngerii căzuți pe care familia Grigori și, de altfel, toate familiile din clasele superioare îi țineau drept servitori, au pășit înaintea lor, tăindu-le calea.

– Mai doriți șampanie, domnule? Doamnă?

Anakimii, complet îmbrăcați în negru, erau mai scunzi și cu oasele mai mici decât ființele în slujba cărora se aflau. Pe lângă uniformele negre, mama lui insistase ca aceștia să aibă aripile la vedere, pentru a se deosebi de invitați. Diferența de formă și de mărime era vizibilă. În timp ce membrii clasei pure a invitaților aveau aripi musculoase și cu penaj bogat, aripile servitorilor erau ușoare, dintr-o peliculă ca o pânză de păianjen, și păreau a fi formate din mai multe straturi cenușii, cu irizații. Din cauza structurii aripilor lor, care aminteau de cele ale insectelor, servitorii zburau cu o precizie și cu viteză care le permiteau o mare acurateță în mișcări. Aveau ochi mari, galbeni, pometii înalți și pielea palidă. Percival fusese martor la zborul anakimilor

în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, atunci când un roi de servitori se năpustiseră asupra unui convoi de oameni care fugeau din calea bombelor lansate în Londra. Servitorii îi sfâșiaseră pe nefericiți cu mare ușurință. După acest episod, Percival înțelesese de ce anakimii erau considerați ființe capricioase și imprevizibile, potrivite numai pentru a-și servi stăpânii.

La fiecare pas, Percival recunoștea prieteni de familie și cunoștințe; lumina se reflecta în cupele de șampanie de cristal pe care le țineau în mână. Conversațiile participanților se întrepătrundeau, lăsând impresia unui murmur continuu și catifelat. A surprins discuții despre vacanțe, iahturi, firme, conversații care îi caracterizau pe prietenii mamei lui în aceeași măsură ca strălucirea diamantelor și a râsetelor lor energice și tăioase. Musafirii de prin toate colțurile încăperii îl priveau, studiindu-i pantofii, ceasul, oprindu-se ca să-i cerceteze bastonul și, zărind-o pe Otterley lângă el, și-au dat seama că domnul bolnav și neîngrijit era Percival Grigori al III-lea, moștenitorul numelui și al averii familiei Grigori.

Într-un final, au ajuns la mama lor, Sneja Grigori, care stătea întinsă pe divanul ei favorit, o piesă impozantă de mobilier gotic cu șerpi sculptați în rama de lemn. De câteva zeci de ani de când se mutase în New York, Sneja luase în greutate și purta numai tunici largi și curgătoare, care îi împresurau trupul în văluri de mătase. Își ținea aripile bogate, viu colorate răsfirate dinapoi, îndoite și aranjate pentru a face impresie, de parcă ar fi expus bijuteriile familiei. Când s-a apropiat, Percival a fost aproape orbit de strălucirea lor, fiecare pană delicată

aruncând luciri metalice. Aripile Snejei erau mândria familiei, iar frumusețea lor dovedea puritatea moștenirii ei. Faptul că bunica din partea mamei lui Percival fusese înzestrată cu aripi multicolore mari de mai bine de zece metri, o dimensiune nemaiîntâlnită de o mie de ani, era un semn de distincție. Se spunea că astfel de aripi serviseră drept model pentru îngerii lui Fra Angelico, Lorenzo Monaco și Botticini. Sneja îi spusese odată lui Percival că aripile erau simbolul sângelui, al nobleții lor, al superiorității poziției pe care o ocupau în comunitate. Etalarea lor adecvată le conferea putere și prestigiu, și nu mică fusese dezamăgirea când nici Otterley și nici Percival nu îi oferiseră Snejei un moștenitor care să ducă mai departe darul familiei.

Acesta era motivul pentru care pe Percival îl deranja faptul că Otterley își ascundea aripile. În loc să și le etaleze, după cum era de așteptat, ea se încăpățâna să și le țină strâns lipite de trup, de parcă ar fi fost un biet hibrid, nu membra uneia dintre cele mai prestigioase familii de îngeri din Statele Unite. Percival știa că era o mare calitate să-ți poți strânge aripile, mai ales când erau prezente și ființe umane. Într-adevăr, acest lucru îți permitea să umbli prin societatea omenească fără să fii depistat, însă în compania semenilor ascunderea aripilor era o ofensă.

Sneja Grigori i-a întâmpinat pe Otterley și pe Percival ridicând o mână și oferindu-le-o copiilor ei spre a fi sărutată.

– Heruvimii mei, a spus ea cu o voce adâncă, cu un ușor accent germanic, o rămășiță a copilăriei petrecute în Austria, la curtea habsburgică. S-a oprit,

a mijit ochii şi a cercetat colierul lui Otterley, o bobiţă de diamant roz, un solitar aşezat într-o montură veche şi preţioasă. Este un adevărat giuvaier, a zis ea, surprinsă parcă să vadă la gâtul fiicei sale o asemenea comoară.

– Nu o recunoşti? a întrebat Otterley uşor. Este una dintre bijuteriile bunicii.

– Serios? s-a mirat Sneja şi a ridicat diamantul între două degete, făcând lumina să se joace pe suprafaţa lui faţetată. Cred că ar trebui să-l recunosc, dar îmi pare străin. L-ai luat din camera mea?

– Nu, a răspuns Otterley precaută.

– Nu este din casa de valori, Otterley? a întrebat Percival.

Otterley şi-a ţuguiat buzele şi i-a aruncat o privire din care a dedus că tocmai îşi trădase sora.

– A, aşa s-ar explica misterul, a spus Sneja. Nu am mai fost în casa de valori de atât de mult timp, încât am şi uitat ce conţine. Toate bijuteriile mamei sunt aşa de strălucitoare ca aceasta?

– Sunt adorabile, mamă, a răspuns Otterley, devenind uşor agitată.

Ea lua de ani de zile bijuterii din casa de valori fără ca mama lor să remarce.

– Pur şi simplu ador această bijuterie, a spus Sneja. Poate că va trebui să fac un drum în această noapte la casa de valori. Cred că este timpul să fac un inventar.

Otterley şi-a desfăcut colierul fără ezitare şi l-a pus în mâna mamei sale.

– O să-ţi stea adorabil, mamă, a spus ea.

Apoi, fără să mai aştepte reacţia mamei sale – sau poate pentru a disimula suferinţa de a ceda

o asemenea bijuterie –, Otterley s-a răsucit pe tocurile cui și s-a pierdut tiptil în mulțime, cu rochia lipită de trup de parcă ar fi fost îmbibată de apă.

Sneja a ținut câteva secunde în mână colierul, care a explodat într-un glob de lumină lichidă, apoi i-a dat drumul în poșeta de mărgele. După aceea s-a întors spre Percival, de parcă și-ar fi amintit brusc că unicul ei fiu fusese martor la victoria repurtată.

– Ce nostim, a spus Sneja. Otterley crede că nu sunt conștientă de faptul că, de douăzeci și cinci de ani încoace, îmi tot fură bijuteriile.

– Nu ai dat de înțeles că ai știi. Dacă ai fi făcut-o, Otterley s-ar fi potolit de o mulțime de vreme, a spus Percival râzând.

Mama sa a alungat observația cu un gest, ca pe o muscă.

– Eu știu tot ce se petrece în familia aceasta, a zis ea și s-a așezat mai bine pe divan, astfel încât curbura aripii sale a strălucit în lumină. Inclusiv faptul că tu nu ai avut grijă de tine așa cum ar fi fost normal. Trebuie să te odihnești mai mult, să mănânci mai mult, să dormi mai mult. Lucrurile nu pot continua ca până acum. Este vremea să facem pregătiri pentru viitor.

– Exact asta am și făcut, a replicat Percival, iritat că mama sa îi tot spunea ce să facă, de parcă ar mai fi fost încă în primul secol de viață.

– Înțeleg, a spus Sneja, văzând iritarea fiului ei. Ai avut întâlnirea aceea.

– Exact cum am plănuit, a continuat Percival.

– De aceea ai venit aici așa de prost dispus. Vrei să-mi vorbești despre progresele pe care le-ai făcut. Nu a mers totul după cum ai plănuit?

– Se întâmplă vreodată așa? a întrebat Percival, deși dezamăgirea sa era evidentă. Recunosc, aveam așteptări mai mari de data aceasta.

– Da, a încuviințat Sneja și și-a plimbat privirea dincolo de Percival. Cu toți am avut așteptări mari.

– Hai să mergem, a îndemnat-o Percival, luând mâna mamei sale și ajutând-o să se ridice de pe divan. Hai să stăm puțin de vorbă între patru ochi!

– Nu putem vorbi aici?

– Te rog, a insistat Percival, uitându-se cu repulsie la mulțimea de oameni. Este de-a dreptul imposibil.

Spre încântarea mulțimii ei de admiratori, Sneja s-a ridicat de pe divan, făcând din acest simplu gest un adevărat spectacol. Și-a răsfirat aripile și le-a întins departe de umeri, astfel încât acestea o învăluiau ca o mantie. Percival a privit-o și a rămas țintuit locului, cuprins de un val de invidie. Mama sa avea aripi superbe, care străluceau de sănătate, cu penajul bogat. La vârfuri erau zugrăvite în culori dulci, în degradé, iar penele erau micuțe și trandafirii, urcând apoi spre mijlocul spatelui, unde deveneau mai mari și mai strălucitoare. Aripile lui Percival, când încă mai avea, erau și mai mari decât ale mamei sale, ascuțite și impresionante, cu penele ca niște pumnale tăioase presărate cu pulbere scânteietoare de aur. Nu-și putea privi mama fără să tânjească după sănătatea pierdută.

Sneja Grigori s-a oprit o clipă, să le dea invitaților săi ocazia să-i admire frumusețea darurilor cerești, iar apoi, cu o grație care lui Percival i-a părut desăvârșită, și-a lipit aripile de corp și le-a îndoit pe spate cu ușurința cu care o gheișă își pliază evantaiul din hârtie de orez.

Percival şi-a condus mama pe scara maiestuoasă, ţinând-o de braţ. Masa era încărcată de flori şi de vase de porţelan, în aşteptarea musafirilor. Printre buchetele de flori se odihnea un purcel fript cu o pară în gură, care fusese tăiat într-o parte, lăsând la vedere straturi zemoase şi rozalii de carne. Pe fereastră, Percival a zărit în stradă oameni grăbiţi, mici şi negri ca nişte guzgani, care îşi făceau drum printre rafalele de vânt geros. Înăuntru era cald şi bine, focul ardea în şemineu, iar de sus se prelingea pe scări sunetul înăbuşit al conversaţiilor împletit cu cel al unei muzici delicate.

Sneja s-a instalat pe un scaun.

– Haide, spune-mi, ce vrei? a început ea, iritată că fusese smulsă din sânul petrecerii. A luat o ţigară dintr-o tabacheră de platină şi a aprins-o. Percival, dacă mai vrei bani, ştii că trebuie să vorbeşti cu tatăl tău. Nu înţeleg cum de cheltuieşti banii atât de repede, a spus ea şi a zâmbit, devenind brusc îngăduitoare. De fapt, dragul meu, bănuiesc. Dar cu tatăl tău trebuie să vorbeşti despre asta.

Percival a luat o ţigară din tabachera mamei sale şi a acceptat focul oferit de ea. În clipa în care a tras un fum, a înţeles că fusese o greşeală. A simţit că plămânii îi iau foc, a tuşit şi a încercat să-şi tragă sufletul. Sneja a împins spre el o scrumieră de jad, ca să-şi stingă ţigara.

După ce şi-a recăpătat suflul, a spus:

– Sursa mea s-a dovedit inutilă.

– Mă aşteptam, a spus Sneja, trăgând fumul în piept.

– Descoperirea pe care pretinde că a făcut-o nu are nici o valoare pentru noi, a spus Percival.

– Descoperire? a repetat Sneja cu ochii măriți. Despre ce fel de descoperire este vorba?

Pe când relata detaliile întâlnirii și sublinia obsesia ridicolă a lui Verlaine pentru planurile arhitectonice ale unei mănăstiri din Milton și la fel de iritanta sa preocupare pentru monedele vechi, mama sa își plimba degetele lungi și albe pe masa lustruită și lăcuită. Deodată, s-a oprit uimită.

– Este fantastic, a spus ea într-un târziu. Chiar crezi că nu a găsit nimic de valoare?

– Ce vrei să spui?

– Nu știu cum se face, dar, în stăruința ta de a stabili legăturile lui Abigail Rockefeller, ai scăpat din vedere imaginea de ansamblu, a spus Sneja stingând țigara și aprinzându-și o alta. Poate că, de fapt, căutăm tocmai aceste planuri. Ia dă-mi-le! Vreau să le văd cu ochii mei.

– I le-am înapoiat lui Verlaine, a spus Percival, dându-și seama, în timp ce vorbea, că spusele sale aveau s-o înfurie. În plus, după atacul din 1944, am eliminat mănăstirea St. Rose de pe listă. Nu a mai rămas nimic după incendiu. Doar nu crezi că am ratat ceva.

– Aș vrea să pot vedea cu ochii mei, a spus Sneja, fără să se străduiască să-și disimuleze nemulțumirea. Propun să mergem imediat la această mănăstire.

Percival nu a ratat ocazia de a-și mai spăla din păcate.

– M-am ocupat eu de asta, a intervenit el. Omul meu este chiar în acest moment în drum spre mănăstirea St. Rose, ca să verifice descoperirea făcută.

– Omul tău este unul de-ai noștri?

Percival şi-a privit o clipă cu atenţie mama, neştiind cum ar trebui să procedeze. Sneja s-ar înfuria să afle că el îşi pusese atâta încredere în Verlaine, un om care nu făcea parte din reţeaua lor de spioni.

– Ştiu că nu îţi place să apelăm la persoane din afara cercului nostru, dar nu ai motive de îngrijorare, l-am verificat la sânge.

– Desigur, a spus Sneja, suflând fumul de ţigară. La fel cum i-ai verificat şi pe ceilalţi.

– Trăim vremuri noi, a explicat Percival, cântărindu-şi cuvintele cu grijă, hotărât să rămână calm în faţa atitudinii critice a mamei sale. Nu este chiar aşa de simplu să fim trădaţi.

– Da, ai dreptate, trăim vremuri noi, a replicat Sneja. Trăim în era libertăţii şi a confortului, într-o eră în care nu putem fi depistaţi, într-o eră de un belşug fără precedent. Avem libertate de acţiune, de a călători unde poftim şi de a trăi după bunul plac. Dar trăim, de asemenea, într-o eră în care cei mai buni dintre noi au devenit slabi şi infatuaţi. Este o eră a bolii şi a decăderii. Nici tu, nici eu şi nici una dintre creaturile ridicole care îşi fac veacul prin salonul meu nu sunt imposibil de depistat.

– Crezi că am fost infatuat? a întrebat Percival pe un ton iritat, în ciuda eforturilor de-a se stăpâni.

Şi-a luat bastonul şi se pregătea să plece.

– Nu cred că poţi fi altfel în starea în care te afli, a spus Sneja. Ajutorul lui Otterley este crucial.

– Este şi normal, a replicat Percival. Otterley lucrează la treaba asta de tot atâta timp ca mine.

– Iar eu şi tatăl tău ne-am preocupat de acest lucru cu mult înainte de voi, a spus Sneja. Şi părinţii mei înainte ca eu să mă nasc, iar părinţii lor şi mai

înainte. Tu eşti doar unul dintre mulţii care au încercat.

Percival a lovit cu vârful bastonului în podeaua de lemn.

– Cred că starea mea face ca lucrurile să devină urgente.

Sneja şi-a aruncat privirea spre baston.

– Este adevărat, boala ta dă o nouă dimensiune vânătorii. Însă obsesia de a te vindeca ţi-a întunecat minţile. Otterley nu ar fi lăsat nici o clipă să-i scape printre degete planurile acelea, Percival. Mai mult ca sigur, Otterley ar fi chiar în acest moment la mănăstire, ca să le verifice. Uite cât timp ai pierdut! Dacă nesăbuinţa ta ne costă tocmai comoara pe care o căutăm?

– Atunci am să mor, a spus el.

Sneja şi-a pus mâna fină şi albă pe obrazul lui Percival. Femeia frivolă pe care o însoţise de la divan devenise o fiinţă sculpturală, plină de ambiţie şi de mândrie, calităţi pentru care o admira şi o invidia în acelaşi timp.

– Nu se va ajunge la asta, nu am să permit aşa ceva. Acum, mergi şi te odihneşte. Am să mă ocup eu de domnul Verlaine.

Percival s-a ridicat, s-a lăsat greu în baston şi a părăsit încăperea şchiopătând.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Verlaine şi-a parcat automobilul Renault din 1989, cumpărat la mâna a doua în timpul facultăţii, în faţa mănăstirii St. Rose. O poartă din fier forjat tăia drumul de acces spre mănăstire, nelăsându-i altă soluţie decât să se caţăre pe un zid gros de calcar care împrejmuia proprietatea. De aproape, mănăstirea se dovedea a fi în mare măsură aşa cum şi-o închipuise el, izolată şi liniştită, ca un castel vrăjit să doarmă pe vecie. Arcele în stil neogotic şi turlele străpungeau cerul plumburiu; de peste tot o împresurau ocrotitoare pâlcuri de mesteceni şi de copaci veşnic înverziţi. Zidurile de cărămidă erau invadate de muşchi şi de iederă, de parcă natura s-ar fi înhămat la o migăloasă şi avidă campanie de cucerire a clădirii. La capătul celălalt al terenului, râul Hudson îşi făcea drum de-a lungul malului acoperit cu o crustă de zăpadă şi de gheaţă.

Pe când mergea pe o potecă pietruită, presărată cu zăpadă, Verlaine a fost cuprins de fiori. Îi era anormal de frig. Senzaţia îl copleşise la plecarea din

Central Park şi îl apăsase, grea şi sufocantă, tot drumul până în Milton. Dăduse la maximum căldura în maşină, în încercarea de a-şi alunga fiorii, dar, cu toate acestea, încă îşi simţea mâinile şi picioarele amorţite. Nu-şi putea explica efectul pe care îl avusese asupra lui întâlnirea de mai devreme sau motivul pentru care devenise atât de neliniştit când descoperise cât de bolnav era, de fapt, Percival Grigori. Acest om avea ceva misterios şi tulburător, ceva ce Verlaine nu putea descrie cu exactitate. Verlaine se pricepea la oameni. La câteva minute după ce îi era prezentat cineva, avea deja o părere despre acea persoană, şi rareori se dovedeau greşite primele lui impresii. Încă de la prima întâlnire, Grigori îi provocase lui Verlaine o impresie atât de puternică, încât se simţise instantaneu vlăguit în prezenţa acestuia, secătuit şi lipsit de viaţă, de parcă s-ar fi scurs tot sângele din el.

Întâlnirea de mai devreme fusese a doua şi poate, presupunea Verlaine cu uşurare, ultima. Dacă nu-şi ducea la bun sfârşit misiunea – lucru foarte posibil să se întâmple dacă rezultatul călătoriei sale avea să fie cel scontat – erau mari şanse ca Grigori să nu mai fie prea multă vreme în viaţă. Grigori păruse atât de lipsit de culoare, încât Verlaine îi văzuse reţeaua de vinişoare albăstrii prin pielea subţire şi palidă. Ochii lui Grigori ardeau de febră şi abia putea să se ţină în baston. Era absurd să-şi părăsească patul, darămite să meargă la o întâlnire de afaceri în aer liber, pe un asemenea viscol.

Şi mai absurd era însă să-l trimită pe Verlaine la mănăstire fără o pregătire preliminară. Era un lucru precipitat şi lipsit de profesionalism, exact genul

de faptă la care Verlaine s-ar fi aşteptat din partea unui colecţionar de artă obsedat, de teapa lui Grigori. De regulă, în domeniul cercetării se începea prin a cere permisiunea de a vizita bibliotecile particulare – iar această bibliotecă avea să fie şi mai conservatoare decât majoritatea. Îşi închipuia că biblioteca mănăstirii St. Rose avea să fie mică, bizară, înţesată de ferigi şi de picturi în ulei hidoase, reprezentând mieluşei şi copilaşi, toate ingredientele de prost gust pe care femeile credincioase le consideră încântătoare. Presupunea că bibliotecara era o femeie de vreo şaptezeci de ani, sobră şi noduroasă, o fiinţă severă şi palidă, care nu apreciază absolut deloc colecţia de imagini pe care o păzeşte. Frumuseţea şi plăcerea, elementele care făceau viaţa suportabilă, lipseau cu siguranţă din mănăstirea St. Rose. Nu că ar mai fi fost el la vreo mănăstire vreodată. Provenea dintr-o familie de profesori agnostici, oameni care nu-şi etalau convingerile, de parcă simplul fapt de a vorbi despre religie ar fi putut duce la dispariţia acesteia.

Verlaine a urcat treptele ample de piatră de la intrarea mănăstirii şi a ciocănit în uşile de lemn. A bătut de două ori, de trei ori, apoi s-a uitat după vreo sonerie sau vreun soi de interfon, ceva prin care să atragă atenţia măicuţelor, dar nu a găsit nimic. Fiind genul de om care îşi lasă de obicei uşa de la apartament descuiată, i s-a părut ciudat ca un grup de călugăriţe dedate contemplării să recurgă la astfel de măsuri stricte de securitate. Enervat de această situaţie, a mers spre o aripă a clădirii, a scos o copie a planurilor arhitectonice din buzunarul interior

și a studiat schița cu atenție, în speranța că o să găsească o altă intrare.

Luând râul ca reper, a descoperit că intrarea principală ar fi trebuit să fie poziționată pe latura sudică a clădirii, însă, în realitate, aceasta era pe latura vestică, spre poarta principală. Potrivit hărții, căci ajunsese să vadă desenele ca pe o hartă, biserica și capela ar fi trebuit să se afle în spate, mănăstirea având în partea frontală o aripă îngustă. Însă, dacă nu cumva interpretase greșit schițele, clădirile erau situate într-o cu totul altă manieră. I-a fost din ce în ce mai clar că planurile nu erau în conformitate cu structura aflată dinaintea ochilor săi. Mânat de curiozitate, Verlaine s-a plimbat prin jurul mănăstirii, comparând contururile dure din cărămidă cu cele de cerneală. Într-adevăr, cele două clădiri nu erau deloc cum ar fi trebuit să fie. În loc de două structuri distincte, a constatat că era numai una singură, masivă, o îmbinare de cărămidă și mortar vechi și nou, de parcă acele două clădiri ar fi fost separate și apoi îmbinate într-un colaj suprarealist de zidărie.

Verlaine nu putea anticipa ce avea să înțeleagă Grigori din asta. Prima lor întâlnire avusese loc cu ocazia unei licitații de artă unde Verlaine își oferise ajutorul la vânzarea de picturi, mobilier, cărți și bijuterii aparținând familiilor prospere din perioada Gilded Age. Printre exponate se număraseră și un minunat set de obiecte de argint care îi aparținuse lui Andrew Carnegie*, un set de ciocane de crochet

* Om de afaceri și filantrop american de origine britanică, fost proprietar al Carnegie Steel Company (n.red.)

cu ornamente de aur purtând inițialele lui Henry Flagler* și o statuetă de marmură a lui Neptun provenind de la Breakers, locuința din Newport a lui Cornelius Vanderbilt al II-lea**. Licitația fusese una modestă, prețurile oferite fiind mai mici decât cele așteptate. Percival Grigori îi reținuse atenția lui Verlaine când oferise un preț mare pentru mai multe articole care îi aparținuseră soției lui John D. Rockefeller, Laura Celestia Spelman, supranumită Cettie.

Verlaine știa destul de multe despre familia Rockefeller, suficient cât să-și dea seama că lotul de obiecte pentru care licitase Percival Grigori nu avea nimic deosebit. Cu toate acestea, Grigori le dorea cu ardoare, astfel că urcase prețul dincolo de prețul rezervat. Mai târziu, după ce se vânduseră și ultimele loturi, Verlaine îl abordase pe Grigori să-l felicite pentru achiziția făcută. Începuseră o discuție despre familia Rockefeller, apoi continuaseră să analizeze în profunzime perioada Gilded Age la un pahar de vin, într-un bar de vizavi. Grigori apreciase cunoștințele lui Verlaine despre familia Rockefeller, se arătase curios în legătură cu cercetarea sa despre Muzeul de Artă Modernă și îl întrebase dacă nu era interesat să investigheze acest subiect. Grigori îi luase numărul de telefon și, la scurt timp după aceea, Verlaine devenise angajatul lui.

Verlaine avea o afecțiune aparte pentru familia Rockefeller, întrucât își alesese ca temă a lucrării de

---

* Om de afaceri american, partener al lui John D. Rockefeller în cadrul companiei Standard Oil (n.red.)

** Om de afaceri american, membru al renumitei familii Vanderbilt, moștenitorul unei averi fabuloase (n.red.)

doctorat anii de început ai Muzeului de Artă Modernă, o instituție care nu ar fi existat fără viziunea și patronajul lui Abigail Aldrich Rockefeller. La început, Verlaine se aplecase asupra studiului istoriei artei din interes față de design. Frecventase câteva cursuri în cadrul departamentului de istoria artei la Universitatea Columbia, urmate de alte câteva, până când își mutase interesul de la designul modern spre ideile din spatele modernismului: primitivismul, dorința de a se rupe de tradiție, valoarea prezentului față de cea a trecutului și, în final, spre femeia care contribuise la construirea unuia dintre cele mai importante muzee de artă modernă din lume, Abigail Rockefeller. Verlaine știa foarte bine – iar îndrumătorul său îi amintea deseori acest lucru – că în adâncul sufletului său nu era un savant. Era incapabil să sistematizeze frumosul, reducându-l la teorii și la informații marginale. Prefera culoarea vie, amețitoare a unui Matisse rigidității intelectuale a formaliștilor ruși. De-a lungul anilor de facultate, nu devenise mai intelectual în viziunea sa asupra artei, însă învățase să aprecieze motivația din spatele creării ei.

Pe când își redacta disertația, ajunsese să admire gusturile lui Abigail Rockefeller și, după ani de investigare pe această temă, se simțea într-o oarecare măsură expert în relațiile familiei Rockefeller cu lumea artei. O parte a disertației sale fusese publicată într-un prestigios jurnal de artă, cu un an în urmă, și, drept consecință, i se oferise o slujbă de profesor la Universitatea Columbia.

Presupunând că totul avea să meargă ca pe roate, Verlaine intenționa să-și structureze mai bine

disertația, să găsească o cale prin care să îi dea un aspect mai digerabil și, cu puțin noroc, poate chiar să o publice într-o bună zi. În forma actuală, era dezastruoasă. Documentele deveniseră un amalgam de informații în care se întrepătrundeau date și frânturi eterogene de portrete. Avea salvate în fișiere sute de copii de documente; Grigori îl convinsese să-i ofere și lui, pentru uzul propriu, copii ale aproape tuturor datelor, documentelor și rapoartelor pe care le descoperise în investigația întreprinsă. Verlaine avusese convingerea că documentele sale erau complete, așa că nu mică îi fusese mirarea când descoperise că exact în perioada în care era el specializat, anii în care Abigail Rockefeller se implicase profund în Muzeul de Artă Modernă, ea corespondase cu mănăstirea St. Rose.

Verlaine descoperise legătura cu ocazia unei călătorii la Centrul Arhivistic Rockefeller, la începutul acelui an. Mersese la patruzeci de kilometri în nordul Manhattanului, în Sleepy Hollow, un orășel pitoresc, cu bungalouri și căbănuțe gen Cape Cod, pe malul râului Hudson. Centrul, cocoțat pe un deal care dădea spre un teren de aproape zece hectare, era adăpostit într-o casă de piatră care îi aparținuse celei de-a doua soții a lui John D. Rockefeller Jr., Martha Baird Rockefeller. Verlaine își parcase automobilul Renault, își aruncase rucsacul pe umăr și urcase scările. Era impresionant câți bani putuse să acumuleze familia și cum reușiseră membrii ei să se înconjoare de o asemenea frumusețe infinită.

Un arhivar verificase acreditarea de cercetător a lui Verlaine – legitimația de cadru didactic la Universitatea Columbia, cu statutul de profesor asociat

bine marcat – şi îl condusese la sala de lectură de la etajul al doilea. Grigori plătea bine – o zi de investigare acoperea chiria lui Verlaine pe o lună – aşa că s-a apucat tacticos de lucru, bucurându-se de liniştea din bibliotecă, de mirosul volumelor şi de sistemul ordonat al arhivei de distribuire a dosarelor şi a manuscriselor. Arhivarul îi adusese cutii cu documente din sala cu temperatura controlată, o anexă mare din ciment din apropierea casei, şi i le pusese dinainte lui Verlaine. Hârtiile lui Abby Rockefeller fuseseră împărţite în şapte serii: „Corespondenţa lui Abby Aldrich Rockefeller", „Documente personale", „Colecţii de artă", „Acte de caritate", „Documentele familiei Aldrich/ Greene", „Moartea lui Abby Aldrich Rockefeller" şi „Biografia Chase". Fiecare secţiune conţinea sute de documente. Numai cercetarea acestora avea să necesite săptămâni de investigaţie. Verlaine s-a apucat de treabă, şi-a luat notiţe şi a făcut copii xerox.

Înainte să întreprindă această călătorie, recitise tot ce găsise despre ea, în încercarea de a descoperi ceva original care i-ar fi putut fi de folos, vreo informaţie care nu fusese descoperită de alţi istorici de artă modernă. Citise mai multe biografii şi ştia multe despre copilăria ei din Providence, în Rhode Island, despre căsătoria cu John D. Rockefeller Jr. şi despre viaţa de mai târziu în societatea newyorkeză. Citise relatări despre dineurile oferite de ea, despre cei cinci fii şi fiica sa rebelă, de-a dreptul neinteresanţi în comparaţie cu înclinaţia ei spre artă şi pasiunile ei. Deşi ei doi nu puteau avea vieţi mai diferite de atât – Verlaine locuia într-o garsonieră, ducea o viaţă haotică şi precară din punct de vedere

financiar, trăind din salariul de cadru didactic cu jumătate de normă la universitate, în timp ce Abby Rockefeller se căsătorise cu unul dintre cei mai bogaţi oameni ai secolului XX – ajunsese să se simtă întru câtva apropiat de ea. Verlaine avea senzaţia că îi înţelegea gusturile şi pasiunile misterioase, care o făceau să iubească pictura modernă. Nu avea să găsească prea multe lucruri din viaţa ei personală care să nu fi fost examinate de o mie de ori. Ştia prea bine că erau puţine speranţe să descopere ceva nou pentru Grigori. Dacă avea să dea de vreo comoară – sau cel puţin să descopere vreun material care să-i fie util angajatorului său –, cu siguranţă nu putea fi decât un noroc chior.

Verlaine lăsase deoparte teancurile de hârtii şi de scrisori tocite de savanţi, eliminase de pe lista sa dosarele din „Biografia Chase" şi se concentrase pe cutia referitoare la achiziţionarea de obiecte de artă şi la planificarea Muzeului de Artă Modernă, Colecţiile de artă, seria a III-a: inventare de obiecte de artă achiziţionate, donate, împrumutate sau vândute; informaţii referitoare la gravurile chineze şti şi japoneze şi la arta populară americană; notiţe de la comercianţi despre colecţia de artă a familiei Rockefeller. Însă, după ore întregi în care cercetase aceste documente, nu găsise nimic ieşit din comun.

Într-un târziu, returnase cutiile ce conţineau seria a III-a şi îi ceruse arhivarului să-i aducă seria a IV-a: „Acte de caritate". Nu avea nici un motiv anume să procedeze aşa – poate doar faptul că donaţiile caritabile ale familiei Rockefeller erau singurul aspect pe care nu-l cercetase în detaliu, întrucât, de regulă, acolo găsea doar documente contabile plicticoase.

Când Verlaine a primit cutiile şi a început să le examineze, a descoperit că, în ciuda senzaţiei de plictiseală pe care i-o stârnea acest domeniu, glasul lui Abby Rockefeller îl intriga aproape la fel de mult ca gustul ei în materie de pictură. Citise cam o oră până să descopere un teanc ciudat de patru scrisori, îndoite şi strecurate printre grămezi de alte hârtii. Scrisorile erau vârâte printre rapoarte ale unor donaţii caritabile, îndoite cu grijă în plicurile originale, fără nici un comentariu sau vreo adăugire. De fapt, când consultase catalogul acestei serii văzuse că scrisorile nici măcar nu fuseseră luate în evidenţă. Nu ştiuse cum să explice existenţa lor, dar le avusese dinaintea sa, îngălbenite de vreme, fine la pipăit şi lăsând un praf uşor pe degete, de parcă ar fi fost aripile unui fluturaş.

Le despăturise şi le întinsese pe masă, sub lumina lămpii, ca să le vadă mai bine. Înţelesese pe dată de ce trecuseră neobservate: scrisorile nu aveau o legătură directă cu familia lui Abigail Rockefeller, cu viaţa lor socială sau cu implicarea lor în lumea artei. Nu exista nici o categorie anume pentru astfel de scrisori. Nici măcar nu fuseseră scrise de Abigail Rockefeller, ci de o femeie pe nume Innocenta, maica stareţă a unei mănăstiri din Milton, un oraş de care nu auzise niciodată. După ce consultase un atlas aflase că Miltonul era la o distanţă de numai câteva ore, pe malul râului Hudson.

Verlaine parcursese scrisorile, devenind tot mai mirat. Scrisul Innocentei era mărunt şi trăda un stil învechit, cu numere înguste, în stil european, şi litere alungite, cu bucle, scrise fără doar şi poate cu peniţa. Din câte putuse înţelege Verlaine, măicuţa Innocenta

şi doamna Rockefeller împărtăşiseră interesul pentru implicarea religioasă, actele caritabile şi activităţile de strângere de fonduri, aşa cum ar fi făcut, probabil, oricare alte două femei cu aceeaşi poziţie ca acestea. Tonul Innocentei era iniţial plin de deferenţă, de umilinţă şi de politeţe, dar, cu fiecare scrisoare, devenea mai cald, ceea ce sugera că ele comunicau în mod regulat. Nu găsise nimic explicit în corespondenţă în sprijinul acestei teorii, dar încercase senzaţia că schimbul de scrisori avusese la bază un obiect de artă religioasă. Verlaine devenise din ce în ce mai convins că respectivele scrisori aveau să-l ducă undeva, dacă reuşea să le dea de cap. Fusese genul de descoperire numai bună pentru a da un impuls carierei sale.

Ferindu-se de arhivar, Verlaine strecurase iute scrisorile în buzunarul interior al rucsacului. Zece minute mai târziu, pornise deja spre Manhattan, cu hârtiile furate în poală. Nici până în ziua de azi nu înţelesese pe deplin de ce luase scrisorile – nu avusese altă motivaţie în afară de aceea că voia cu disperare să le înţeleagă conţinutul. Ştia că ar fi fost normal să împărtăşească descoperirea făcută cu Grigori, omul care îi suportase cheltuielile de călătorie, dar părea să aibă prea puţine informaţii, aşa că Verlaine decisese să mai aştepte până să-i spună lui Grigori despre existenţa acestora, urmând a verifica mai întâi importanţa pe care o prezentau.

Acum, pe când stătea în faţa mănăstirii, era din nou nedumerit comparând planurile arhitectonice cu construcţia reală din faţa sa. Pe schiţele din mână cădeau văluri de lumină iernatică, iar umbrele ascuţite ale mestecenilor se răsfirau pe plapuma de

zăpadă. Temperatura scădea rapid. Verlaine şi-a ridicat gulerul paltonului şi a pornit pentru a doua oară în jurul complexului mănăstiresc, cu pantofii îmbibaţi de zăpadă topită. Grigori avusese dreptate într-o privinţă: nu puteau afla nimic altceva dacă nu obţineau permisiunea de a vizita mănăstirea St. Rose.

La jumătatea ocolului făcut, Verlaine a descoperit nişte trepte acoperite cu o pojghiţă de gheaţă şi a pornit în jos, prinzându-se de o balustradă din metal, ca să nu alunece. În intrândul de piatră arcuit se afla o uşă. A răsucit de mânerul ei şi a descoperit că aceasta era descuiată; o clipă mai târziu, se afla într-un lăcaş întunecos, jilav, mirosind a piatră udă, a lemn putred şi a praf. Când ochii i s-au obişnuit cu lumina difuză, a închis uşa în urma sa, apoi, printr-un coridor părăsit, s-a afundat în măruntaiele mănăstirii St. Rose.

Biblioteca de ilustraţii cu îngeri,
mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Când aveau vizitatori, măicuţele îi încredinţau lui Evangeline sarcina de a acţiona ca legătură între tărâmul sacru şi cel profan. Avea talentul de a da încredere neiniţiaţilor şi aerul tineresc şi modern care le lipsea celorlalte măicuţe, şi deseori se trezea interpretându-le celor din lumea exterioară regulile interne ale comunităţii lor. Musafirii se aşteptau să fie întâmpinaţi de o călugăriţă înfofolită în veşmântul complet, cu văl negru pe cap, cu pantofi din piele închisă la culoare cu şireturi, cu o Biblie într-o mână şi cu mătăniile în cealaltă, o femeie în vârstă, pe chipul căreia îşi lăsase amprenta toată tristeţea lumii. În schimb, erau întâmpinaţi de Evangeline. Tânără, drăguţă şi cu mintea brici, aceasta îi făcea iute să renunţe la ideile lor preconcepute. Făcea o glumă sau un comentariu despre vreun articol din ziar, alungând imaginea de austeritate pe care o afişa mănăstirea. În ocaziile în care Evangeline conducea musafirii pe coridoarele şerpuite, le explica acestora că trăiau în sânul unei comunităţi moderne,

deschise la nou. Le povestea că, în ciuda veşmintelor tradiţionaliste, măicuţele între două vârste purtau adidaşi Nike în plimbările lor matinale pe malul râului toamna sau încălţăminte marca Birkenstock pe când udau florile din grădină în timpul verii. Evangeline le mai povestea că aspectul exterior nu însemna mare lucru. Ceea ce conta cu adevărat erau practicile împământenite în urmă cu două sute de ani şi ritualurile respectate şi păstrate cu o stăruinţă de fier. Când mirenii se speriau de liniştea mormântală de pe holuri, de regularitatea cu care se rugau şi de uniformitatea călugăriţelor, Evangeline avea abilitatea de a face ca toate acestea să pară oarecum firești.

Însă, în acea după-amiază, comportamentul ei a căpătat un cu totul alt aspect. Nu mai fusese în viaţa ei atât de uimită să găsească pe cineva stând în pragul bibliotecii. Mişcarea de la capătul încăperii a făcut-o atentă la prezenţa intrusului. Când s-a întors, a descoperit un tânăr sprijinit de uşă, privind-o cu un interes neobişnuit. Dintr-odată a fost străbătută de un fior de panică. Şi-a simţit tâmplele pulsându-i, privirea i s-a înceţoşat şi urechile au început să-i ţiuie. Şi-a îndreptat spatele, asumându-şi inconştient rolul de paznic al bibliotecii, şi l-a înfruntat pe intrus.

Deşi i se părea ilogic, Evangeline înţelegea că bărbatul care stătea la uşa bibliotecii era chiar bărbatul a cărui scrisoare o citise în acea dimineaţă. Era bizar să îl recunoască pe Verlaine. Şi-l închipuise pe autorul scrisorii ca pe un profesor decrepit, cărunt şi burtos, însă bărbatul din faţa ei era mult mai tânăr decât ar fi crezut ea. Ochelarii lui cu rame de

sârmă, părul negru ciufulit şi aerul şovăielnic afişat de el pe când aştepta la uşă i-au creat lui Evangeline impresia că avea înaintea sa un băieţel. Era de-a dreptul un mister pentru fată cum reuşise acesta să intre în mănăstire şi, mai curios de atât, cum de ajunsese până la bibliotecă fără să fie reperat de vreuna dintre măicuţe. Nu ştia dacă să îl salute sau să ceară ajutor ca să-l conducă afară din clădire.

Şi-a îndreptat fusta cu grijă, hotărâtă să-şi îndeplinească sarcinile ca la carte. A pornit spre uşă şi l-a fixat cu o privire glacială.

– Vă pot fi de folos, domnule Verlaine? a rostit ea, iar propriu-i glas i-a părut ciudat, de parcă l-ar fi auzit printr-un tunel de vânt.

– Mă cunoaşteţi? s-a mirat Verlaine.

– Nu este prea greu de ghicit, a replicat Evangeline pe un ton mai tăios decât ar fi dorit.

– Atunci ştiţi, a spus Verlaine îmbujorat, un semn de timiditate care a făcut-o pe Evangeline să se mai îmblânzească, împotriva propriei voinţe, că am vorbit cu cineva la telefon, cred că se numea Perpetua, ca să vă pot vizita biblioteca pentru o cercetare. Am trimis şi o scrisoare ca să stabilesc o vizită.

– Mă numesc Evangeline. Eu am primit scrisoarea dumneavoastră şi, prin urmare, sunt la curent cu solicitarea. Mai ştiu şi că aţi vorbit cu măicuţa Perpetua despre intenţiile dumneavoastră de a întreprinde o cercetare în mănăstirea noastră, dar, din câte ştiu, nu aţi primit permisiunea de a vizita biblioteca. De fapt, nu ştiu nici măcar cum aţi ajuns aici, mai ales în acest moment al zilei. Înţeleg când ajunge cineva să se plimbe prin zone interzise după

slujba de duminică. Oamenii sunt invitați să se roage alături de noi și s-a mai întâmplat ca vreun curios să arunce o privire în chiliile noastre. Dar așa, în plină zi? Mă mir că nu v-ați întâlnit cu nici o măicuță în drum spre bibliotecă. În orice caz, trebuie să treceți pe la Biroul de Misionariat, asta cere regulamentul în cazul tuturor vizitatorilor. Cred că ar fi bine să mergem acolo imediat sau măcar să vorbim cu măicuța Perpetua, în cazul în care este vreun...

– Iertați-mă, a întrerupt-o Verlaine, știu că este un gest nepotrivit și că nu ar fi trebuit să vin fără permisiune, dar sper că mă veți ajuta. Cunoștințele dumneavoastră m-ar putea scoate dintr-o situație dificilă. Vă asigur că nu am venit aici pentru a vă crea probleme.

Evangeline l-a privit fix pe Verlaine preț de o clipă, de parcă ar fi încercat să-i cântărească sinceritatea. Apoi a făcut un gest spre masa de lemn de lângă șemineu și a spus:

– Nu e nici un necaz la care să nu pot face față, domnule Verlaine. Luați loc, vă rog, și spuneți-mi cu ce pot să vă ajuta.

– Vă mulțumesc, a spus Verlaine și a alunecat pe un scaun, în vreme ce Evangeline se așeza pe cel de vizavi. Probabil că știți din scrisoarea mea că încerc să găsesc probe ale unei corespondențe între Abigail Rockefeller și maica stareță a mănăstirii St. Rose, din iarna anului 1943.

Evangeline a încuviințat din cap, amintindu-și textul scrisorii.

– Mă rog, nu am menționat în scrisoare, dar sunt pe cale să scriu o carte – de fapt, este lucrarea mea

de doctorat, pe care sper s-o transform într-o carte despre Abigail Rockefeller şi Muzeul de Artă Modernă. Am citit aproape tot ce s-a publicat pe această temă, şi chiar şi multe documente nepublicate, şi nicăieri nu se pomeneşte de vreo corespondenţă între familia Rockefeller şi mănăstirea St. Rose. După cum vă imaginaţi, o astfel de corespondenţă ar putea fi o descoperire importantă, cel puţin în domeniul meu academic. Este genul de dezvăluire care mi-ar putea schimba radical perspectivele profesionale.

– Foarte interesant, a spus Evangeline, dar tot nu înţeleg cum anume vă pot fi eu de folos.

– Vreau să vă arăt ceva, a zis Verlaine şi şi-a strecurat mâna în buzunarul interior al paltonului, după care a pus pe masă un teanc de hârtii. Acestea erau pline de desene care la prima vedere păreau dreptunghiuri şi sfere, dar care, privite mai cu atenţie, înfăţişau schiţa unei clădiri. Verlaine a netezit hârtiile cu degetele, apoi a adăugat: Sunt planurile arhitectonice ale mănăstirii St. Rose.

Evangeline s-a aplecat peste masă, ca să vadă mai bine hârtia.

– Sunt cele originale?

– Da, a spus Verlaine şi a întors paginile ca să-i arate lui Evangeline schiţele. Datează din 1809 şi sunt semnate de maica stareţă care a înfiinţat mănăstirea.

– Măicuţa Francesca, a intervenit Evangeline, atrasă de vechimea şi de complexitatea planurilor. Francesca a înălţat mănăstirea şi a fondat ordinul nostru. O mare parte din biserică a fost conceput

chiar de ea, iar Capela Adorației este exclusiv rodul creației sale.

– Semnătura ei este pe fiecare pagină, a subliniat Verlaine.

– Este firesc, a spus Evangeline. Era genul de femeie renascentistă cultivată și trebuie să fi insistat să aprobe ea însăși planurile.

– Priviți, a îndemnat-o Verlaine și a răspândit hârtiile pe suprafața mesei. O amprentă.

Evangeline s-a aplecat mai mult. Într-adevăr, un oval mic de cerneală, cu centrul strâmt și noduros asemenea miezului unui copac străvechi, mânjea pagina îngălbenită. S-a gândit pentru o clipă că era posibil ca amprenta să-i fi aparținut chiar Francescăi.

– Văd că ați studiat cu atenție desenele, a remarcat Evangeline.

– Cu toate acestea, este ceva ce nu înțeleg, a spus Verlaine și s-a lăsat înapoi pe speteaza scaunului. Dispunerea clădirilor este semnificativ diferită de cea din planurile acestea. M-am plimbat puțin pe afară ca să le compar și sunt fundamental diferite. De exemplu, în realitate, mănăstirea se afla într-o altă locație.

– Da, a răspuns Evangeline, care era atât de absorbită de desenele din fața sa, încât uitase cât de suspicioasă o făcea să fie Verlaine. Clădirile au fost reparate și reconstruite. Totul s-a schimbat după ce mănăstirea a ars din temelii.

– Incendiul din 1944, a spus Verlaine.

Evangeline a ridicat din sprâncene.

– Știți despre incendiu?

– Acesta este motivul pentru care au fost scoase aceste desene din mănăstire. Le-am găsit îngropate

într-o mulțime de planuri de clădiri vechi, într-un depozit. Mănăstirea St. Rose a primit permis de construcție în luna februarie 1944.

– Și ați avut voie să luați planurile dintr-un depozit cu documente publice?

– Le-am luat cu împrumut, a spus Verlaine cu sfială. A apăsat sigiliul cu unghia, lăsând pe el o semilună fină, și a întrebat: Știți ce marchează acest sigiliu?

Evangeline a privit cu atenție sigiliul de aur. Era așezat în centrul Capelei Adorației.

– Cam pe acolo se află altarul, a spus ea. Dar nu pare locul exact.

L-a cercetat pe Verlaine cu un interes reînnoit. La început, îl considerase un oportunist venit să dea iama în biblioteca lor, însă acum își dădea seama că, de fapt, acesta avea inocența unui adolescent plecat în căutarea unei comori. Nu putea pricepe de ce acest lucru o făcea să se poarte mai blând cu el, dar așa se întâmpla.

În nici un caz nu dorea să-l lase pe Verlaine să vadă acest lucru, însă el părea mai puțin șovăielnic, ca și cum ar fi sesizat această schimbare. O privea din spatele lentilelor pătate de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

– Ce e asta? a întrebat el fără să-și ia privirea de la ea.

– Ce anume?

– Colierul dumneavoastră, a spus el și s-a apropiat mai mult.

Evangeline s-a retras, fiind cât pe-aci să dărâme un scaun, de teamă să n-o atingă Verlaine.

– Scuzați-mă, a spus el. Numai că...

– Nu mai am nimic să vă spun, domnule Verlaine, a replicat ea cu un nod în gât.

– Staţi puţin, i-a cerut Verlaine şi a căutat printre planurile arhitectonice. A scos o hârtie din teanc şi i-a arătat-o lui Evangeline. Cred că pandantivul dumneavoastră e foarte sugestiv.

Evangeline a luat hârtia şi a întins-o pe masă în faţa sa. Acolo a văzut schiţa extrem de precisă a Capelei Adoraţiei, cu altarul, statuile şi cu forma octogonală redate cu acurateţea originalului, pe care îl vedea în fiecare zi de atâţia ani. În centrul desenului, în mijlocul altarului, era sigiliul de aur.

– Lira, a murmurat Verlaine. Vedeţi? Este aceeaşi.

Cu degete tremurătoare, Evangeline şi-a scos de la gât pandantivul şi l-a pus cu grijă pe hârtie, cu lănţişorul de aur asemenea cozii strălucitoare a unui meteor. Colierul mamei sale era copia fidelă a sigiliului de aur.

Evangeline a scos din buzunar scrisoarea pe care o găsise în arhive, scrisoarea din anul 1943 a lui Abigail Rockefeller, adresată măicuţei Innocenta, şi a pus-o pe masă. Nu înţelegea care era legătura dintre pecete şi colier, iar gândul că Verlaine putea avea vreo explicaţie a îmboldit-o să-i împărtăşească acestuia descoperirea.

– Ce e asta? a întrebat Verlaine şi a luat scrisoarea.

– Poate îmi spuneţi dumneavoastră.

Însă, în vreme ce Verlaine desfăcea hârtia boţită şi parcurgea rândurile cu privirea, Evangeline a devenit, deodată, nesigură. Şi-a amintit de avertismentul măicuţei Philomena şi s-a întrebat dacă nu cumva îşi trăda ordinul prin faptul că arăta acest

document unui străin. Avea sentimentul copleşitor că făcea o mare greşeală permiţându-i lui Verlaine să citească scrisoarea. Şi totuşi, era în mod inexplicabil atrasă de el şi atât de curioasă de ceea ce descoperise, încât s-a uitat pur şi simplu la el, cu o nerăbdare crescândă, în vreme ce acesta parcurgea documentul.

– Această scrisoare confirmă relaţia dintre Innocenta şi Abigail Rockefeller, a spus Verlaine într-un târziu. Unde aţi găsit-o?

– Am stat ceva timp în arhivă azi de dimineaţă, după ce am citit scrisoarea dumneavoastră. Eram absolut convinsă că vă înşelaţi în privinţa măicuţei Innocenta şi că nu a existat niciodată o astfel de legătură. Mă îndoiam că o să găsesc în arhivele noastre ceva care să conducă spre o legătură cu o mireană ca doamna Rockefeller, ca să nu mai pomenesc despre vreun document care să confirme o asemenea corespondenţă. Este de-a dreptul extraordinar că există probe fizice. De fapt, am mers în arhivă ca să demonstrez că vă înşelaţi.

Privirea lui Verlaine a rămas aţintită asupra scrisorii, ceea ce a făcut-o pe Evangeline să se întrebe dacă acesta auzise măcar un cuvânt din ce-i spusese. Într-un târziu, Verlaine a luat o bucată de hârtie din buzunar şi a scris pe ea un număr de telefon.

– Spuneţi că aţi găsit doar o scrisoare de la Abigail Rockefeller?

– Da, a încuviinţat Evangeline. Scrisoarea pe care tocmai aţi citit-o.

– Şi totuşi, toate scrisorile Innocentei adresate lui Abigail Rockefeller păreau, de fapt, răspunsuri. Asta

înseamnă că în arhiva dumneavoastră trebuie să fie trei, patru scrisori de la ea.

– Chiar credeți că puteam să scăpăm din vedere asemenea scrisori?

Verlaine i-a dat numărul de telefon.

– Îmi telefonați dacă găsiți ceva?

Evangeline a luat hârtia și a privit-o. Nu știa ce să-i spună. Avea să-i fie imposibil să îi dea telefon, chiar dacă găsea ceea ce îl interesa.

– Am să încerc, a spus ea într-un târziu.

– Mulțumesc, a replicat Verlaine și a privit-o cu recunoștință. Vă deranjează dacă fac o copie a scrisorii?

Evangeline și-a luat lănțișorul, și l-a prins în jurul gâtului și l-a condus pe Verlaine spre ușa bibliotecii.

– Veniți cu mine!

L-a condus în biroul Philomenei, a scos dintr-un teanc o foaie de hârtie specială pentru corespondență și i-a dat-o lui Verlaine.

– Puteți s-o transcrieți pe asta, a spus ea.

Verlaine a luat un pix și s-a apucat de lucru. Când a terminat de copiat originalul și i l-a înapoiat lui Evangeline, ea a sesizat că Verlaine voia s-o întrebe ceva. Nu-l cunoștea de mai mult de zece minute, dar, cu toate acestea, își dădea seama la ce se gândea. Într-un final, Verlaine a întrebat:

– De unde aveți hârtia asta?

Evangeline a mai luat o foaie groasă de culoare roz din teancul de lângă biroul Philomenei și a ținut-o între degete. În partea superioară a hârtiei erau desenați trandafiri în stil baroc și îngerași, elemente pe care le mai văzuse de mii de ori.

– Este hârtia de scris pe care o folosim mereu, a răspuns ea. De ce?

– Este același gen de hârtie pe care a scris și Innocenta scrisorile pentru Abigail Rockefeller, a spus Verlaine, luând o foaie curată și privind-o cu atenție. De când se folosește modelul acesta?

– Nu mi-am pus niciodată această problemă, a rostit Evangeline. Dar trebuie să aibă aproape două sute de ani. Blazonul mănăstirii St. Rose a fost creat de către maica stareță care a înființat-o.

– Îmi permiteți? a spus Verlaine și a luat câteva foi de hârtie pe care le-a împăturit și le-a băgat în buzunar.

– Sigur, a răspuns Evangeline, uimită de interesul lui Verlaine pentru ceva ce ea considera banal. Luați câte doriți.

– Mulțumesc, a mai zis Verlaine zâmbind pentru prima oară de când se cunoscuseră. Presupun că nu aveți voie să mă ajutați.

– De fapt, ar fi trebuit să sun la poliție din clipa în care v-am văzut, a comentat ea.

– Sper că am să vă pot răsplăti.

– Puteți, a spus Evangeline în timp ce-l conducea spre ușă. Plecați înainte să vă vadă cineva. Și, dacă se întâmplă să dați peste vreuna dintre măicuțe, nu m-ați văzut și nici n-ați pus piciorul vreodată în această bibliotecă.

Mănăstirea St. Rose,
Milton, New York

Cât timp Verlaine se aflase în mănăstire, se aşternuse şi mai multă zăpadă. Fulgii dansau prin aer, apoi se aşezau cuminţi în straturi, îmbrăcând braţele zvelte ale mestecenilor şi ascunzând privirii aleea pietruită. A mijit ochii şi a încercat să-şi repereze maşina Renault albastră în întunericul de dincolo de poarta de fier forjat ferecată, dar lumina era slabă, iar vederea sa nu răzbea printre fulgii mari de zăpadă. În spatele său, mănăstirea dispăruse într-un văl de ceaţă, iar în faţă nu vedea decât un vid din ce în ce mai profund. A încercat să înainteze cum se putea mai bine pe gheaţa proaspăt formată pe jos şi a luat-o cu paşi şovăielnici spre poarta mănăstirii.

Aerul rece care i-a invadat plămânii, atât de plăcut după căldura sufocantă din bibliotecă, nu făcea decât să-i sporească exuberanţa pe care i-o trezise succesul repurtat. Nu ştia cum, dar, spre uimirea şi încântarea sa, reuşise. Evangeline – nu se putea gândi la ea ca la măicuţa Evangeline fiindcă avea ceva prea ademenitor, prea delicios de intelectual

şi prea feminin pentru a fi călugăriţă - nu numai că îi permisese accesul în bibliotecă, dar îi arătase fix lucrul pe care sperase să îl găsească. Citise cu propriii săi ochi scrisoarea lui Abigail Rockefeller şi acum putea spune fără putinţă de tăgadă că această femeie avusese într-adevăr un soi de legătură cu măicuţele de la mănăstirea St. Rose. Deşi nu reuşise să pună mâna pe o copie a scrisorii, recunoscuse scrisul ca fiind autentic. Rezultatul avea să-l mulţumească de bună seamă pe Grigori şi, lucrul cel mai important, avea să dea un impuls propriei cercetări. Singurul lucru care ar fi putut îmbunătăţi această performanţă ar fi fost ca Evangeline să-i fi dat direct scrisoarea originală. Sau, şi mai bine, dacă ar fi găsit tot atâtea scrisori de la Abigail Rockefeller câte avea el de la Innocenta şi i-ar fi dat lui originalele.

Înaintea sa, pe lângă barele porţii, lumina unor faruri a străpuns deodată perdeaua de fulgi de zăpadă. Un automobil Mercedes SUV negru mat şi-a făcut apariţia şi a parcat lângă Renault. Verlaine s-a ghemuit într-un pâlc de pini, gest instinctiv care l-a ferit din calea farurilor neiertătoare. Din spaţiul îngust dintre copaci, a văzut un bărbat cu fes pe cap urmat de un altul mai voinic şi blond ieşind din maşină cu o rangă în mână. Greaţa pe care o simţise Verlaine mai devreme şi de care abia scăpase l-a cuprins din nou la vederea lor. În strălucirea farurilor, bărbaţii păreau mai ameninţători şi mai mari decât era omeneşte posibil, iar siluetele lor emanau un alb strălucitor. Contrastul dintre lumină şi umbră făcea ca ochii şi obrajii lor să pară goi, supţi, împrumutând celor două chipuri aspectul unor măşti de

carnaval. Verlaine își dădu imediat seama că Grigori îi trimisese, dar îi era imposibil să înțeleagă de ce.

Bărbatul mai înalt a curățat cu capătul rângii zăpada care se așternuse pe unul dintre geamurile mașinii Renault, plimbând pe el vârful metalic. Apoi, cu o violență care l-a băgat în sperieți pe Verlaine, a lovit cu ranga în geam, spărgându-l într-o clipită. După ce a îndepărtat bucățile de geam rămase, celălalt bărbat a deschis portiera cu mișcări rapide și eficiente. Cei doi au început să scotocească prin torpedou, pe bancheta din spate și, după ce l-au deschis din interior, în portbagaj. În timp ce-i umblau prin lucruri, vărsau conținutul genții sport și puneau cărțile, multe dintre ele împrumutate de la biblioteca Universității Columbia, în SUV-ul negru, Verlaine a înțeles că Grigori îi trimisese să-i fure hârtiile.

Era evident că nu se mai putea întoarce la New York cu mașina sa. În încercarea de a fugi cât mai departe de acești bătăuși, Verlaine s-a lăsat în patru labe și s-a târât pe pământ, făcând ca zăpada moale să scârțâie sub greutatea sa. În timp ce se târa printre copacii pereni, a fost învăluit de aroma puternică a rășinii de pin. Dacă putea rămâne la adăpostul pădurii și o lua înapoi spre mănăstire pe aleea întunecoasă, erau șanse să nu fie observat. La liziera pădurii, s-a ridicat respirând anevoie, cu hainele acoperite ici-colo de zăpadă. Între pădure și râu era câmp deschis, dar nu avea altă soluție decât să riște să fie văzut. Singura speranță a lui Verlaine era ca bărbații să fie prea preocupați cu distrugerea mașinii ca să-l observe. A luat-o la fugă spre râu, aruncându-și privirea peste umăr doar când a ajuns pe mal.

În depărtare, bătăușii au intrat în SUV, dar nu au plecat, ci au rămas acolo, în așteptarea lui Verlaine.

Albia râului era înghețată. Și-a privit pantofii cu pielea îmbibată acum de apă și s-a simțit dintr-odată cuprins de mânie și de disperare. Cum avea el să mai ajungă acasă? Rămăsese la dracu' în praznic. Gorilele lui Grigori îi luaseră toate carnetele de însemnări, toate dosarele, toată munca lui din ultimii ani și îi mai distruseseră și mașina. Avea Grigori idee ce greu se găseau piese de schimb pentru un Renault R5 din anul 1984? Cum avea el să meargă printre nămeții de zăpadă și pe gheață cu pantofii lui vintage, alunecoși?

A parcurs zona înspre sud, de-a lungul malului râului, având grijă să nu cadă. În curând, s-a trezit în fața unui gard de sârmă ghimpată. A presupus că această prelungire scheletică și ascuțită a zidului masiv de piatră care împrejmuia proprietatea mănăstirii St. Rose marca limita proprietății monastice, însă pentru el era doar un alt obstacol care îl împiedica să se salveze. S-a sprijinit cu un picior pe gardul de sârmă ghimpată și a trecut peste el, agățându-și haina.

Numai după ce a mers o vreme, lăsând în urmă mănăstirea și afundându-se pe un drum de țară întunecos și acoperit cu zăpadă, și-a dat seama că-și sfâșiase mâna când sărise gardul. Era atât de întuneric, încât nu vedea tăietura, dar a presupus că era adâncă - era posibil să aibă nevoie de o sutură. Și-a scos cravata Hermès preferată, și-a suflecat mâneca murdară de sânge și și-a înfășurat cravata în jurul rănii, ca un bandaj bine strâns.

Verlaine avea dificultăți de orientare. Din cauza furtunii de zăpadă care întuneca cerul nopții, căreia i se adăuga faptul că habar nu avea ce orășele se întindeau de-a lungul râului Hudson, nu avea nici cea mai mică idee unde se afla. Traficul era sporadic. Când a zărit, în depărtare, lumina unor faruri, a părăsit marginea drumului acoperit cu pietricele și s-a refugiat printre copaci. Erau sute de drumeaguri și de șosele peste care putea să dea din întâmplare. Cu toate acestea, se temea că oamenii lui Grigori, care probabil că îl căutau deja îndârjiți, își puteau face apariția în orice clipă. Pielea i se crăpase de la vânt și îl ustura, picioarele îi amorțiseră, iar mâna îi pulsa, așa că s-a oprit o clipă să și-o cerceteze. În timp ce strângea mai bine cravata în jurul rănii, a remarcat cu o detașare uimitoare grația cu care mătasea absorbea și reținea sângele.

După un timp – lui i se părea că trecuseră câteva ore –, a dat peste un drum național mai intens circulat, pe două benzi, cu asfaltul crăpat și cu un indicator care anunța limita de viteză de 90 de kilometri pe oră. S-a întors în direcția în care presupunea el că era Manhattanul și a luat-o pe marginea pietruită a drumului înghețat, biciuit de vânt. Traficul devenea din ce în ce mai intens pe măsură ce înainta. Pe lângă el treceau în viteză vehicule cu semiremorci inscripționate cu reclame, autoplatforme încărcate cu mărfuri industriale, monovolume și autoturisme. Starea sa de epuizare, combinată cu frigul, crea un amalgam toxic ce îl împiedica să respire cum trebuia. Șoseaua aparent infinită care se întindea înaintea lui, vântul tăios și urâțenia amuțitoare a peisajului îi dădeau sentimentul că se afla

într-o pictură postindustrială coşmarescă. A grăbit pasul şi a urmărit cu privirea maşinile care treceau pe lângă el, în speranţa că avea să vadă o maşină de poliţie sau vreun autobuz, orice putea să-l scape de frig, însă traficul rula într-o coloană neîntreruptă şi inabordabilă. Într-un târziu, Verlaine a început să facă semn cu mâna maşinilor să oprească şi să-l ia şi pe el.

Un vehicul cu semiremorcă a încetinit, lăsând în urmă un val de aer fierbinte şi îmbâcsit de gaze, şi a oprit cu scârţâit de roţi la vreo sută de metri. Portiera din dreapta s-a deschis, iar Verlaine a rupt-o la fugă spre cabina puternic luminată. Şoferul, un grăsan cu o barbă mare, nepieptănată şi cu şapcă pe cap, l-a privit compătimitor pe Verlaine.

– Încotro?

– Spre New York, a răspuns Verlaine, bucurându-se deja de căldura radiatorului din cabină.

– Nu merg aşa de departe, dar pot să te las în oraşul următor, dacă vrei.

Verlaine şi-a vârât mâna în haină, ascunzând-o.

– Unde-i ăsta? a întrebat el.

– La vreo 25 de kilometri de Milton, a explicat şoferul şi l-a privit cercetător. Văd c-ai avut o zi de mai mare dragu'. Hai sus!

Au mers preţ de un sfert de oră, după care şoferul de camion a oprit şi l-a lăsat pe o stradă principală înzăpezită, care avea un aer demodat şi o mulţime de prăvălii. Strada era pustie, de parcă întregul oraş ar fi intrat într-o stare de hibernare din cauza furtunii de zăpadă. Ferestrele magazinelor erau întunecate, iar parcarea din faţa oficiului poştal, goală. Singurul semn de viaţă îl dădea o cârciumă

de pe colț, cu o reclamă luminoasă la o marcă de bere.

Verlaine și-a verificat buzunarele, pipăindu-și portofelul și cheile. Pusese plicul cu bani într-un buzunar interior închis cu nasture al sacoului. A scos plicul și s-a asigurat că nu pierduse banii. Spre ușurarea sa, erau toți acolo. Însă, când s-a gândit la Grigori, l-a cuprins mânia. Ce-i venise lui să accepte să lucreze pentru un tip care mai apoi ajunsese să-l urmărească, să-i distrugă mașina și să-l bage în sperieți? Verlaine începea să se întrebe dacă nu cumva fusese o nebunie din partea lui să se încurce cu Percival Grigori.

Upper East Side, New York

Familia Grigori achiziționase penthouse-ul la sfârșitul anilor '40, de la fiica plină de datorii a unui bogătaș american. Era spațios, magnific, mult prea mare pentru un celibatar care ura petrecerile cu mulți invitați, așa că Percival se simțise ușurat când mama sa și Otterley veniseră să ocupe etajele superioare. Pe vremea când locuia singur, petrecea ore în șir jucând biliard în spatele ușilor închise ce îl fereau de zgomotul servitorilor care se perindau pe coridoare. Trăgea draperiile grele de catifea verde, reducea lumina veiozelor și bea whisky în timp ce marca lovitură după lovitură, țintind cu tacul și trimițând bilele lustruite în găurile cu plasă.

Cu trecerea timpului, refăcuse mai multe camere din apartament, dar sala de biliard o lăsase la fel ca în anii '40, cu mobilier din piele ușor tocită, un radio pe lămpi cu butoane de bachelită, un covor persan din secolul al XVIII-lea și o mulțime de cărți vechi și prăfuite care umpleau rafturile din lemn de cireș, de care aproape că nici nu se atinsese. Cărțile erau pur decorative, admirate pentru vechimea și valoarea

lor. Erau volume legate în piele de vițel care tratau despre originile și faptele de vitejie ale numeroaselor sale cunoștințe: cronici, memorii, romane istorice, romane de dragoste. Unele dintre aceste cărți fuseseră aduse din Europa după război; altele fuseseră achiziționate de la un venerabil negustor de cărți din cartier, un vechi prieten al familiei adus din Londra. Omul știa exact ce-și dorea familia Grigori – și anume, povești despre cuceririle europenilor, despre gloria colonială și despre puterea civilizatoare a culturii occidentale.

Până și mirosul aparte al sălii de biliard era neschimbat: săpun și cremă pentru tapițeria din piele și o vagă aromă de trabuc. Percival prefera în continuare să își petreacă orele acolo și, din când în când, chema servitoarea să-i aducă încă un pahar de băutură. Aceasta era o tânără anakimă adorabil de tăcută. Îi lăsa la îndemână un pahar de whisky și lua paharul gol cu un gest curgător, eficiența sa dându-i bărbatului o senzație de confort. Cu o ușoară mișcare din încheietură, el îi făcea semn să se retragă, iar ea devenea nevăzută într-o clipă. Pentru Percival era o încântare că fata se îndepărta întotdeauna în tăcere și închidea ușile mari de lemn cu un clic ușor.

Percival s-a instalat într-un fotoliu capitonat, agitând whiskyul în paharul de cristal, și și-a întins ușor, alene, picioarele pe o otomană. Gândul i-a zburat la mama sa și la completa ei lipsă de considerație față de eforturile lui de a evolua până în acest punct. Ar fi trebuit să capete încredere în el, pentru că obținuse informații clare despre mănăstirea St. Rose, în schimb, Sneja îi dăduse instrucțiuni

lui Otterley să le supravegheze pe gorilele trimise în nordul statului.

Percival a sorbit din paharul de whisky şi a încercat să-i telefoneze surorii sale. Văzând că nu răspunde, s-a uitat iritat la ceas. Ar fi trebuit să-l sune până la acea oră.

În ciuda defectelor sale, Otterley semăna cu tatăl lor: era punctuală, metodică şi de nădejde în condiţii dificile. Dacă Percival o cunoştea bine, cu siguranţă ea îl consultase pe tatăl lor la Londra şi puseseră împreună la cale planul de a-l prinde şi de a-l elimina pe Verlaine. De fapt, nu l-ar fi surprins ca tatăl lor să fi fost cel care schiţase planul, punându-i fetei la dispoziţie toate cele trebuincioase pentru a-i duce la îndeplinire dorinţele. Otterley era preferata tatălui şi, după părerea acestuia, ea nu putea greşi niciodată.

S-a uitat din nou la ceas şi a constatat că nu trecuseră decât două minute. Poate că se întâmplase ceva neprevăzut, şi aşa se explica tăcerea lui Otterley. Poate că eforturile le fuseseră zădărnicite. Nu ar fi fost prima oară când ar fi fost atraşi într-o situaţie aparent inofensivă, pentru ca mai târziu să se trezească la ananghie.

Îşi simţea picioarele zvâcnind şi tremurând, ca şi când muşchii săi ar fi refuzat odihna. A mai luat o înghiţitură de whisky, dorindu-şi ca acesta să-l calmeze, dar nimic nu dădea roade când se afla într-o asemenea stare. Percival şi-a lăsat bastonul, s-a ridicat din scaun şi a pornit şchiopătând spre un raft cu cărţi, de unde a luat un volum legat în piele de viţel şi l-a aşezat cu grijă pe masa de biliard. Cotorul a pârâit când a depărtat copertele, gata parcă

să plesnească. Percival nu mai răsfoise *Cartea generațiilor** de foarte mulți ani, de când, cu ocazia căsătoriei unuia dintre verii săi, se interesase de rudele miresei, întrucât era întotdeauna neplăcut să ajungi la o nuntă și să nu știi cine era important și cine nu, mai ales când mireasa era membră a familiei regale daneze.

Cartea generațiilor era un amalgam de istorie, legende, genealogie și preziceri despre cei din seminția sa. Toți pruncii nephilimi** primeau un volum asemănător legat în piele de vițel la terminarea instruirii, ca un soi de cadou de final. Erau istorii care relatau despre bătăliile purtate, despre formarea țărilor, despre cruciade, cavaleri, expediții și cuceriri sângeroase. Toate acestea reprezentau marile legende din istoria nephilimilor. Deseori, Percival își dorea să se fi născut în acele vremuri în care acțiunile lor nu erau atât de vizibile și în care își vedeau de treabă fără teama că ar putea fi supravegheați. Puterea lor proliferase la adăpostul tăcerii, și fiecare victorie se construise având-o la bază pe precedenta. Întreaga moștenire a strămoșilor săi se afla acolo, imortalizată între copertele *Cărții generațiilor*.

Percival a citit prima pagină. Era o listă de nume cu caractere aldine, care dovedea bogata istorie a seminției nephilimilor, un arbore genealogic care debuta în vremea lui Noe și din care porneau liniile

---

* Lucrare despre care se presupune că a stat la baza redactării Torei (n.tr.)

** Descendenți ai îngerilor căzuți care în Geneză apar cu numele de „Uriași" (n.tr.)

dinastiilor de conducători. Iafet, fiul lui Noe, plecase în Europa, iar fiii săi populaseră Grecia, Parția, Rusia și nordul Europei și asiguraseră dominația neamului lor. Familia lui Percival se trăgea direct din Iavan, cel de-al patrulea fecior al lui Iafet, primul care colonizase „țările neamurilor de pe malul mării", pe care unii le consideraseră a fi insulele Greciei, iar alții – Insulele Britanice. Iavan avea șase frați ale căror nume figurează în Biblie și mai multe surori nemenționate, și cu toții contribuiseră la influența și puterea pe care le avuseseră în Europa. Din mai multe puncte de vedere, *Cartea generațiilor* era un rezumat al istoriei lumii sau, cum preferau să gândească nephilimii moderni, dovada supraviețuirii celui mai puternic.

Parcurgând lista cu privirea, Percival a constatat că influența lor fusese absolută. Însă, în ultimii trei sute de ani, familiile de nephilimi își începuseră declinul. În trecut, exista un echilibru între ființele umane și nephilimi. După Potop, se născuseră în număr aproape egal și unii, și ceilalți, însă nephilimii fuseseră puternic atrași de ființele umane și se amestecaseră cu acestea prin căsătorie, ducând la diluarea genetică a celor mai de seamă calități ale lor. Acum, nephilimii cu caracteristici predominant umane erau ceva obișnuit, pe când cei cu trăsături pur angelice erau tot mai puțini.

Întrucât fiecărui nephilim îi corespundeau mii de ființe umane, se iscase o dezbatere în rândul familiilor de vază despre importanța rodului împreunării cu ființele umane. Unii voiau ca aceștia să fie alungați, să fie lăsați pradă societății umane, în vreme ce alții credeau în valoarea lor sau cel puțin

în utilitatea acestora pentru cauza lor. Cultivarea relaţiilor cu membrii umani ai familiilor de nephilimi era o mişcare tactică prin care se urmărea obţinerea unor rezultate importante. Un copil născut într-o familie de nephilimi fără nici cea mai vagă caracteristică angelică putea da, la rândul său, naştere unui copil nephilim. Era, într-adevăr, un lucru rar întâlnit, dar mai fuseseră astfel de cazuri. În acest scop, nephilimii aplicau un sistem de caste care nu avea legătură cu bogăţia sau cu statutul social – deşi şi aceste criterii erau importante –, ci cu trăsăturile fizice, cu descendenţa, cu asemănarea cu strămoşii lor. În timp ce fiinţele umane aveau potenţialul genetic de a procrea un prunc nephilim, nephilimii înşişi întruchipau idealul angelic. Numai un nephilim putea avea aripi, iar ale lui Percival fuseseră dintre cele mai grozave care s-au văzut vreodată în ultimele cinci secole.

A răsfoit paginile din *Cartea generaţiilor* oprindu-se la întâmplare pe la jumătatea cărţii. Acolo a observat o gravură ce reprezenta un neguţător nobil înveşmântat în straie de catifea şi mătase, cu sabia într-o mână şi o pungă cu aur în cealaltă. Femei şi sclavi erau îngenuncheaţi în jurul lui, aşteptându-i poruncile, iar alături de el, pe un divan, stătea întinsă o ibovnică, acoperindu-şi trupul cu braţele. Percival a mângâiat gravura şi a început să citească cele câteva rânduri despre neguţător, care îl prezentau drept „un nobil singuratic care întreprindea expediţii în toate colţurile lumii necivilizate, colonizând regiunile sălbatice şi civilizând băştinaşii". Atât de multe se schimbaseră în ultimii trei sute de ani, atâtea tărâmuri ale lumii fuseseră supuse!

Negustătorul n-ar mai putea recunoaște lumea în care trăiau astăzi.

Percival a mai dat o pagină și ochii i-au poposit pe una dintre istoriile sale preferate din carte, povestea unui unchi celebru din partea tatălui, Sir Arthur Grigori, un nephilim renumit și bogat pe care Percival și-l amintea ca pe un mare povestitor. Sir Arthur se născuse la începutul secolului al XVII-lea și investise cu înțelepciune în companiile navale în formare ale Imperiului Britanic. Numai încrederea în Compania Indiilor Orientale îi adusese profituri uriașe, după cum puteau dovedi conacul, reședința de vară, terenurile agricole și locuințele sale din oraș. Percival nu se implicase niciodată personal în supravegherea afacerilor sale de peste mări și țări, dar știa că unchiul său pornise în călătorii în jurul lumii pentru a-și îmbogăți colecția de comori, dar și pentru a se distra. Întotdeauna îi plăcuse să călătorească, mai ales când explora locurile cele mai exotice de pe planetă, însă motivul principal pentru lungile sale călătorii fuseseră afacerile. Percival și-a aranjat cartea în poală și a început să citească:

Corabia lui Sir Arthur a ajuns la numai câteva săptămâni de la infama revoltă din mai 1857. Aceasta s-a răspândit de la mare spre Câmpia Indo-Gangetică, în Meerut și în Delhi, în Kanpur, în Lucknow, în Jhansi și în Gwalior, iscând discordie între familiile care guvernau țara. Țăranii și-au atacat stăpânii, i-au ucis și i-au schilodit pe britanici cu parul, cu săbiile și cu orice alte arme au putut făuri sau fura pentru a-și duce la îndeplinire planul mârșav. Se spune că în Kanpur două sute de femei

şi copii europeni au fost masacraţi într-o singură dimineaţă, iar în Delhi ţăranii au împrăştiat praf de puşcă pe străzi, încât acestea păreau presărate cu pulbere de piper. Un netot şi-a aprins o bidi* *cu chibritul, aruncând totul în aer.*

Văzând Sir Arthur cum se dusese de râpă Compania Indiilor Orientale şi temându-se că profitul său avea să aibă de suferit, l-a chemat într-o după-amiază în locuinţa sa pe guvernatorul general, ca să discute şi să vadă ce se putea face pentru a remedia cumplita situaţie. Guvernatorul general, un om rotofei, rozaliu, cu o predilecţie pentru sosul Chutney, a sosit la ceasul cel mai dogoritor al zilei, înconjurat de un cârd de copii - unul îi ţinea umbrela, altul, un evantai, iar un altul ducea în echilibru pe o tavă un pahar cu ceai cu gheaţă. Sir Arthur l-a primit cu storurile trase, ca să alunge arşiţa soarelui şi privirile indiscrete ale trecătorilor.

- Trebuie să vă mărturisesc, domnule guvernator general, începu Sir Arthur, că o revoltă nu este un mod bun de a întâmpina pe cineva.

- Într-adevăr, domnule, răspunse guvernatorul general, aranjându-şi monoclul din aur lustruit la ochiul albastru şi bulbucat. Şi nici un mod potrivit de a-ţi lua rămas-bun.

Văzând că se înţeleg foarte bine, cei doi bărbaţi au trecut la subiectul propriu-zis al vizitei. Ore în şir au întors pe toate părţile cauzele şi efectele revoltei. La sfârşit, Sir Arthur a avut o sugestie:

- Trebuie să le dăm o lecţie, spuse el scoţând un trabuc lung dintr-o cutie din lemn aromatizat şi

---

* Ţigară indiană aromată (n.tr.)

aprinzându-l cu o scăpărătoare pe care era incrustat blazonul familiei Grigori. Este esenţial să le semănăm teama în suflet. Trebuie să facem ceva ce-i va îngrozi şi-i va readuce pe calea supunerii. Vom alege împreună o aşezare. Când vom termina, s-a zis cu revoltele.

Cu toate că învăţămintele date de Sir Arthur soldaţilor britanici erau bine cunoscute în cercurile de nephilimi, întrucât de sute de ani se practicau asemenea acte menite să stârnească frica, rareori măsurile de acest gen fuseseră îndreptate asupra unui grup atât de mare. Sub abila conducere a lui Sir Arthur, soldaţii i-au înconjurat pe locuitorii satului ales, deopotrivă bărbaţi, femei şi copii, şi i-au scos în piaţă. A ales un copil, o fată cu ochi migdalaţi, cu păr negru, mătăsos şi cu pielea de culoarea castanelor. Ea l-a privit curioasă pe bărbatul acela atât de înalt, de bălai şi de uscăţiv, încât părea ciudat chiar şi printre britanicii cu aspect straniu. Însă l-a urmat cu supunere.

Indiferent la privirile băştinaşilor, Sir Arthur a dus copila dinaintea prizonierilor de război, după cum erau numiţi acum sătenii, a luat-o în braţe şi a vârât-o în ţeava unui tun încărcat. Ţeava era lungă şi lată, aşa că a înghiţit copila cu totul - nu i se mai vedeau decât mânuţele agăţate de gura de fier, de parcă s-ar fi prins de ghizdurile unei fântâni, ca să nu se scufunde.

- Aprindeţi fitilul, ordonă Sir Grigori.

Pe când tânărul soldat aprindea chibritul cu degete tremurătoare, ţipătul mamei copilei a izbucnit din mulţime.

Explozia a fost prima din multele ce s-au auzit în acea dimineaţă. Două sute de copii din sat, exact câţi britanici fuseseră ucişi în masacrul din Kanpur, au fost duşi unul după altul la tun. Fierul se încinsese atât de tare, încât le ardea degetele soldaţilor care lepădau în ţeavă maldărele grele de carne zvâcnitoare, de păr şi de unghii. Sub ameninţarea armelor, sătenii erau siliţi să privească. Odată terminată sângeroasa acţiune, soldaţii şi-au îndreptat muschetele asupra sătenilor şi le-au poruncit să cureţe piaţa. Rămăşiţele odraslelor lor atârnau pe corturi, prin tufişuri şi pe căruţe, iar pământul era împroşcat de pete sângerii.

În curând, vestea despre această oroare s-a răspândit în satele învecinate, şi de acolo spre Câmpia Indo-Gangetică, în Meerut, Delhi, Kanpur, Lucknow, Jhansi şi Gwailor. După cum prevestise Sir Arthur, revolta fusese curmată.

Percival a fost întrerupt din lectură de glasul Snejei, care se aplecase peste umărul său.

– Sir Arthur, a spus ea, în vreme ce umbra aripilor îi cădea pe paginile cărţii. A fost unul dintre cei mai de seamă bărbaţi din neamul Grigori, preferatul meu dintre fraţii tatălui tău. Ce curaj! Ne-a apărat interesele în lumea întreagă. De s-ar fi bucurat de un final la fel de glorios precum i-a fost viaţa!

Percival ştia că mama sa se referea la finalul trist şi vrednic de milă al unchiului Arthur. Sir Arthur fusese unul dintre primii membri ai familiei care luase boala ce-l chinuia acum şi pe el. Aripile sale, pe vremuri splendide, se reduseseră la nişte cioturi putregăite, înnegrite şi, după zece ani de suferinţe

de nedescris, plămânii îi cedaseră. Se stinsese în umilință și durere, căzând pradă bolii în al cincilea secol de viață, când ar fi trebuit să se bucure de liniștea bătrâneții. Mulți credeau că boala era cauzată de faptul că intrase în legătură cu rasele inferioare de ființe umane, cu băștinașii mizerabili din diferitele porturi colonizate, însă adevărul era că familia Grigori nu cunoștea originea bolii. Tot ce știa era că exista posibilitatea de a o vindeca. În anii '80, Sneja pusese mâna pe lucrările unui om de știință din specia umană care aveau ca subiect proprietățile terapeutice ale anumitor tipuri de muzică. Cercetătoarea se numea Angela Valko și era fiica Gabriellei Lévi-Franche Valko, unul dintre cei mai cunoscuți angelologi din Europa. Potrivit teoriilor Angelei Valko, exista o cale prin care Percival putea fi vindecat – și, alături de el, toți cei din seminția sa –, recăpătându-și perfecțiunea angelică.

După obicei, Sneja părea să-i citească gândurile fiului ei.

– În ciuda eforturilor tale susținute de a-ți sabota propria însănătoșire, cred că istoricul tău de artă ne-a dus în direcția cea bună.

– Ați dat de Verlaine? a întrebat Percival, închizând *Cartea generațiilor* și întorcându-se spre mama lui. Se simțea din nou ca un copil care voia să-i fie pe plac Snejei. Avea schițele?

– Vom ști sigur de îndată ce Otterley ne va da de veste, a răspuns Sneja, apoi i-a luat din mână *Cartea generațiilor* și a început să o răsfoiască. Este limpede că am scăpat ceva din vedere în timpul atacurilor. Dar, ascultă la mine, vom găsi obiectul căutării noastre. Iar tu, îngerașul meu, vei fi primul

care se va bucura de calităţile sale. După ce te vei fi vindecat, vom deveni salvatorii seminţiei noastre.

– Excelent! a exclamat Percival, gândindu-se la aripile sale şi la cât de splendide aveau să fie, odată vindecate. Am să merg personal la mănăstire. Dacă se află acolo, vreau să fiu eu cel care face descoperirea.

– Eşti prea slăbit, a comentat Sneja şi şi-a aruncat privirea spre paharul de whisky. Şi beat, pe deasupra. Lasă-i pe Otterley şi pe tatăl tău să se ocupe de asta. Noi doi vom rămâne aici.

Sneja şi-a vârât *Cartea generaţiilor* sub braţ şi, după ce l-a sărutat pe Percival pe obraz, a părăsit sala de biliard.

Gândul că era captiv în New York într-unul dintre cele mai importante momente ale vieţii sale îl înfuria. Şi-a luat bastonul, s-a dus spre telefon şi a format din nou numărul lui Otterley. Pe când aştepta să-i răspundă, se îmbărbăta spunându-şi că forţele urmau să-i revină în curând, că avea să redevină frumos şi puternic. Odată cu refacerea aripilor, toată suferinţa şi umilinţa îndurate aveau să se transforme în glorie.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Pe când își făcea loc prin mulțimea de măicuțe – care fie se îndreptau spre locul de rugăciune, fie mergeau să-și îndeplinească sarcinile de zi cu zi –, Evangeline încerca să-și țină firea sub privirile scrutătoare ale superioarelor sale. Etalarea sentimentelor nu prea era tolerată în mănăstirea St. Rose, la fel cum nu erau nici plăcerea, frica, durerea sau remușcările. Cu toate acestea, părea aproape imposibil să ascunzi ceva în acest loc. Zi de zi, măicuțele mâncau, se rugau, se spălau și se odihneau împreună, așa încât cea mai mică schimbare în starea de fericire sau de teamă a uneia dintre ele se transmitea întregului grup de parcă ar fi trecut printr-un fir invizibil. De exemplu, Evangeline știa când măicuța Carla era necăjită, pentru că-i apăreau trei riduri în jurul gurii. Își dădea seama când măicuța Wilhelmina dormise în timpul plimbării matinale pe malul râului după privirea sticloasă pe care o avea în timpul slujbei. Nu exista pic de intimitate.

Nu puteai decât să afişezi o mască şi să speri că măicuţele celelalte erau prea ocupate să observe.

Uşa enormă de stejar prin care comunicau mănăstirea şi biserica stătea deschisă zi şi noapte, căscată ca o gură uriaşă care aştepta să înfulece. Măicuţele treceau dintr-o clădire în cealaltă după bunul lor plac, părăsind mănăstirea mohorâtă şi îmbrăţişând splendida lumină a capelei. Ori de câte ori se întorcea de-a lungul zilei în biserica Maria Angelorum, Evangeline se simţea de parcă s-ar fi întors acasă, de parcă spiritul ei ar fi fost eliberat o clipă din temniţa trupului.

Ca să-şi mai potolească teama ce o cuprinsese când era în bibliotecă, Evangeline s-a oprit la avizierul de lângă uşa bisericii. O altă sarcină a sa, pe lângă cea din bibliotecă, era pregătirea Programului pentru Rugăciunea de Adoraţie, pe scurt – PRA. În fiecare zi, scria ora repartizată fiecărei măicuţe, atentă să consemneze variaţiile şi modificările, şi afişa programul pe panoul mare pe care figura, de asemenea, lista alternativă de Partenere de Rugăciune în caz de boală. Cum spunea măicuţa Philomena: „Niciodată să nu ne subapreciem dependenţa de PRA!", afirmaţie pe care Evangeline o considera cât se poate de corectă. Deseori, măicuţele care erau programate pentru adoraţie noaptea traversau holul care unea mănăstirea de biserică în pijamale şi în papuci, cu părul alb prins cu eşarfe de bumbac. Verificau orarul, îşi priveau ceasurile şi se grăbeau spre rugăciune, încredinţate de veridicitatea orarului care menţinuse vie rugăciunea perpetuă de două secole.

Alinată de migala muncii sale, Evangeline a plecat de lângă PRA, şi-a înmuiat degetul în apă sfinţită

şi a făcut o plecăciune. A traversat biserica, liniştită de regularitatea acţiunilor sale, şi, când s-a apropiat de capelă, a fost copleşită de o seninătate reînnoită. Înăuntru, măicuţele Divinia şi Davida, partenerele de rugăciune de la ora trei la ora patru, stăteau îngenuncheate lângă altar. Aşezată în spate, atentă să nu le deranjeze pe cele două, Evangeline şi-a scos mătăniile din buzunar şi a început să numere mărgelele. În curând, rugăciunea ei a căpătat ritm.

Pentru Evangeline, care se străduise întotdeauna să-şi analizeze gândurile cu un ochi critic, rugăciunea era o bună ocazie de reflecţie asupra propriei persoane. În anii copilăriei petrecuţi la mănăstirea St. Rose, cu mult înainte de depunerea jurământului şi de asumarea răspunderii de a se prezenta la ora cinci la rugăciune, mergea în Capela Adoraţiei de mai multe ori pe zi, cu unicul scop de a încerca să înţeleagă natura amintirilor brute şi înspăimântătoare pe care îşi dorea adesea să le dea uitării. Mulţi ani la rând, acest ritual o ajutase să uite.

Însă întâlnirea de mai devreme cu Verlaine o zguduise profund. Întrebările lui îi făcuseră gândurile să zboare, pentru a doua oară în acea zi, la un eveniment pe care voia să şi-l şteargă din memorie.

După moartea mamei sale, Evangeline şi tatăl ei plecaseră din Franţa şi se mutaseră în Statele Unite, unde închiriaseră în Brooklyn un apartament mic tip vagon. Din când în când, la sfârşitul săptămânii, luau trenul în direcţia Manhattan, unde ajungeau dimineaţa devreme. Treceau de bariere, străbăteau tunelurile înţesate şi ieşeau la suprafaţă, pe strada puternic luminată. Odată ajunşi în oraş, nu luau niciodată taxiul sau metroul, ci mergeau întotdeauna

pe jos. Şi mergeau, şi mergeau, traversau bulevardele, iar privirea lui Evangeline rătăcea peste guma de mestecat înghesuită în crăpăturile de pe trotuar, peste servietele şi sacoşele de cumpărături şi peste tumultul de oameni care se grăbeau să ajungă la întâlniri romantice la ora prânzului, la şedinţe sau întrevederi – o existenţă efervescentă, atât de diferită de viaţa liniştită pe care o duceau ea şi tatăl ei.

Veniseră în America pe când Evangeline avea şapte ani. Spre deosebire de tatăl ei, care abia se exprima în limba engleză, ea învăţase noua lor limbă cu rapiditate, înfruptându-se din sunetele acesteia şi căpătând accent american fără prea mare dificultate. Învăţătoarea din clasa întâi o ajutase să pronunţe oribilul „th", sunet care parcă îngheţa pe limba lui Evangeline, împiedicând-o să-şi împărtăşească gândurile. Repetase cuvintele „acesta", „acela" şi „ei"* până când reuşise să le pronunţe cum trebuia. Odată depăşită această dificultate, pronunţia ei a devenit la fel de clară şi de impecabilă ca a oricărui alt copil născut în America. Când erau singuri, ea şi tatăl ei vorbeau în limba italiană, limba maternă a tatălui, sau în franceză, limba mamei ei, de parcă ar fi locuit încă în Europa. Însă, în scurt timp, Evangeline începu să simtă nevoia de limba engleză aşa cum simţi nevoia de hrană sau de dragoste. În public, răspundea cuvintelor melodice în italiană ale tatălui ei într-o engleză pronunţată fără cusur.

---

* În limba engleză: *this, the* (articol hotărât enclitic intraductibil ca atare în limba română) (n.tr.)

În copilărie, Evangeline nu își dăduse seama de faptul că desele lor drumuri în Manhattan erau ceva mai mult decât simple excursii. Tatăl ei nu-i mărturisea care era motivul călătoriei lor, ci doar îi promitea să o ducă la caruselul din Central Park, la restaurantul ei preferat sau la Muzeul de Istorie Naturală, unde se minuna de uriașa balenă atârnată de tavan, căreia îi privea burta cu respirația întretăiată. Deși aceste călătorii erau adevărate aventuri pentru Evangeline, pe măsură ce creștea, înțelegea că scopul lor avea, de fapt, legătură cu întâlnirile dintre tatăl ei și cunoștințele lui, cu schimbul de documente din Central Park, cu conversațiile șoptite din vreun bar din apropiere de Wall Street sau cu prânzul luat în compania a numeroși diplomați străini, vorbind cu toții repede, într-o limbă de neînțeles, pe când își turnau vin și făceau schimb de informații. Copil fiind, nu înțelegea munca tatălui ei și nici dependența lui din ce în ce mai mare de ea, după moartea mamei sale. Evangeline credea pur și simplu că excursiile în Manhattan erau un fel de cadou.

Această iluzie se spulberase într-o după-amiază, pe când ea avea nouă ani. Era o zi însorită, iar primele biciuiri ale iernii se țeseau printre palele de vânt. În loc să meargă spre o destinație anume, cum se întâmpla în mod normal, traversaseră Podul Brooklyn, iar tatăl ei o purtase în tăcere pe lângă cablurile groase, metalice. În depărtare, lumina soarelui dezmierda trupurile zgârie-norilor din Manhattan. Merseseră preț de câțiva kilometri și se opriseră, într-un final, în Washington Square Park. Tatăl său insistase ca amândoi să se odihnească

o clipă pe o bancă. Comportamentul lui din acea după-amiază i se păruse lui Evangeline extrem de ciudat. Vizibil iritat, își aprinsese o țigară cu degete tremurătoare. Îl cunoștea destul de bine încât să știe că până și cel mai mic tic nervos, zvâcnetul unui deget sau tremurul buzelor trădau o teamă ascunsă. Evangeline înțelesese că ceva era în neregulă, dar, cu toate acestea, nu spusese nimic.

În tinerețe, tatăl ei fusese un bărbat chipeș. Fotografiile din Europa îl înfățișau cu părul brunet și cârlionțat umbrindu-i un ochi și cu haine impecabile, elegant croite. Însă în acea după-amiază, stând acolo și tremurând pe o bancă din parc, păruse dintr-odată bătrân și obosit. Scosese un petic de material din buzunarul pantalonilor și își șterse sudoarea de pe frunte. Ea stătuse tăcută. Dacă ar fi vorbit, ar fi rupt înțelegerea lor tacită, comunicarea aceea mută pe care o aveau de la moartea mamei ei. Așa mergeau lucrurile între ei: își respectau reciproc, în mod tacit, singurătatea. Tatăl ei nu i-ar fi mărturisit niciodată ceea ce îl îngrijora. Nu avea încredere în ea. Poate că starea lui ciudată o făcuse să fie atât de atentă la amănuntele din acea după-amiază sau poate că importanța celor petrecute în acea zi o determinase ulterior să retrăiască totul iar și iar. Întâmplările respective i se întipăriseră atât de bine în memorie, încât Evangeline își amintea fiecare clipă, fiecare cuvânt și gest, chiar și ceea ce simțise, de parcă ar fi fost încă acolo.

– Haide, o îndemnase tatăl ei, vârând peticul înapoi în jachetă și ridicându-se brusc, de parcă ar fi întârziat la vreo întâlnire.

Frunzele îi scârțâiau sub pantofiorii de lac Mary Janes – tatăl ei ținea neapărat ca ea să poarte hainele pe care el le considera potrivite pentru o fetiță; drept urmare, dulapul ei gemea de șorțulețe scrobite de bumbac, de fustițe călcate, de sacouașe și de pantofi scumpi trimiși din Italia, haine ce o deosebeau de colegii ei de școală care purtau blugi și tricouri, și cea mai în vogă marcă de pantofi de sport. Au intrat într-un cartier amărât cu firme viu colorate pe care scria: „Cappuccino", „Gelato", „Vino". Evangeline recunoscuse pe dată cartierul, pentru că mai fuseseră în Mica Italie și cunoștea foarte bine zona.

Se opriseră în fața unei cafenele cu mese metalice împrăștiate pe trotuar. Tatăl său o luase de mână și intraseră împreună într-o încăpere înțesată, unde fuseseră învăluiți de un miros dulce și cald. Pereții erau plini de imagini alb-negru din Italia, cu rame aurii împodobite. La bar se aflau bărbați care beau câte un espresso, cu ziare răspândite dinaintea lor și cu pălăriile trase pe ochi. O vitrină încărcată de dulciuri îi atrăsese atenția lui Evangeline și rămăsese lângă ea, pofticioasă, dorindu-și ca tatăl ei să-i dea voie să aleagă una dintre prăjiturile cu glazură expuse ca niște buchete de flori în lumina blândă. Înainte să apuce să spună ceva, din spatele barului își făcuse apariția un bărbat, își șterse mâinile pe un șorț roșu și îi strânse mâna tatălui său de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

– Luca, exclamase el cu un zâmbet cald.

– Vladimir, spusese și tatăl ei, întorcându-i zâmbetul, iar Evangeline înțelesese că ei doi erau cu adevărat prieteni vechi, pentru că știa că tatăl ei se arăta doar rareori afectuos în public.

– Hai să-ți pun ceva de mâncare, se oferise Vladimir într-o engleză cu accent puternic, în timp ce trăgea un scaun pentru tatăl ei.

– Nu vreau nimic, răspunsese acesta și făcuse un gest spre Evangeline, în timp ce ea se așeza. Dar cred că fiica mea a poftit la *i dolci*.

Spre încântarea lui Evangeline, Vladimir deschisese vitrina de sticlă și o lăsase să-și ia ce dorea ea. Alesese o prăjitură cu glazură roz, cu niște floricele delicate albastre de marțipan presărate pe deasupra. Ținând farfuria de parcă s-ar fi temut să nu i se spargă în mâini, mersese spre o masă metalică înaltă și se așezase cu picioarele cu pantofiorii Mary Janes împreunate pe picioarele scaunului metalic din restaurantul cu podeaua de scândură lustruită. Vladimir îi adusese un pahar cu apă, i-l așezase lângă prăjitură și îi spusese să stea cuminte și să aștepte cât timp vorbea el cu tatăl ei. Vladimir îi păruse bătrân de când lumea, cu părul alb și pielea plină de riduri, dar zărise ceva jucăuș în comportamentul lui, ca și când i-ar fi spus o glumă. Îi făcuse cu ochiul lui Evangeline, și ea înțelesese că cei doi bărbați aveau lucruri de discutat.

Evangeline se supusese cu bucurie și înfipsese lingurița în inima prăjiturii, descoperind o cremă groasă de unt cu o vagă aromă de castane. Tatăl ei era tare grijuliu cu alimentația lor, nu cheltuiau bani pe astfel de dulciuri sofisticate, așa că Evangeline crescuse fără o înclinație aparte pentru mâncărurile rafinate. Prăjitura era o desfătare rară, așa că se străduise să ia înghițituri mici, încercând să se bucure de ea cât mai mult timp posibil. Pe când mânca, atenția îi fusese concentrată spre acest unic moment

de plăcere pură. Cafeneaua călduroasă, zarva clienților, lumina soarelui care dădea podelei un aspect lucios, nimic din toate acestea nu-i atrăsese atenția. Cu siguranță, nu ar fi remarcat nici discuția tatălui ei dacă nu ar fi fost ardoarea cu care vorbea cu Vladimir. Se așezaseră la câteva mese mai încolo, lângă fereastră, suficient de aproape de ea încât să-i poată auzi.

De-a lungul anilor, amintirea vocii tatălui ei și a tonului pe care purtase acea conversație cu Vladimir i se întipărise adânc în minte. Deși se străduise să-și alunge din memorie acel schimb de cuvinte, Evangeline și-a dat seama – în momentul când măicuțele Carla și Constance se pregăteau pentru ora de rugăciune de la patru la cinci – că aceea era cea mai vie amintire pe care o avea despre tatăl ei și care-i revenea în minte iar și iar.

– Nu am încotro, trebuie să mă întâlnesc cu ei, spusese tatăl ei și își aprinsese o țigară în timp ce vorbea. Au trecut aproape trei ani de când am pierdut-o pe Angela.

Pronunțase atât de rar numele mamei ei, încât Evangeline înmărmurise.

– Nu au dreptul să-ți ascundă adevărul, spusese Vladimir.

La aceste cuvinte, tatăl ei trăsese adânc din țigară și răspunsese:

– Este dreptul meu să înțeleg ce s-a întâmplat, mai ales după ajutorul pe care l-am oferit în timpul cercetării întreprinse de Angela, cu toate întreruperile de la miezul nopții când era în laboratorul ei. Și ce stres i-a provocat în timpul sarcinii! Am fost acolo

de la început, am sprijinit-o în luarea deciziilor și am făcut destule sacrificii – și eu, și Evangeline.

– Sigur, încuviințase Vladimir, apoi chemase un chelner și comandase cafea. Ai dreptul să știi tot. Eu îți spun doar să te gândești bine dacă merită să-ți asumi un astfel de risc ca să obții informația asta. Gândește-te la ce s-ar putea întâmpla. Aici ești la adăpost, ai o viață nouă. Au uitat de tine.

Evangeline își studiase prăjitura, sperând ca tatăl ei să nu remarce interesul viu pe care i-l trezise conversația lor. Ei nu vorbeau doar despre viața și moartea mamei sale. Dar când se aplecase înainte, dornică să audă mai multe, dezechilibrase masa, paharul cu apă căzuse pe podea și cuburile de gheață se răspândiseră pe jos. Speriați, bărbații își îndreptaseră privirile sprea ea, și încercase să-și mascheze rușinea ștergând apa de pe masă cu un șervețel, după care se întorsese din nou la prăjitura ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu o privire încărcată de reproș, tatăl ei se foise pe scaun, apoi își reluase conversația, fără să-și dea seama că încercările sale de a păstra un ton șoptit nu reușeau decât să o facă pe Evangeline și mai dornică să audă.

Vladimir oftase din suflet și spusese:

– Dacă vrei neapărat să știi, îi țin într-un depozit. Vorbise atât de încet, încât Evangeline abia îi putuse auzi glasul. Azi-noapte am primit un telefon. Au prins trei, o femelă și doi masculi.

– Din Europa?

– Au fost capturați în munții Pirinei, zisese Vladimir. Au sosit azi-noapte. Voiam să mă duc și eu, dar, sincer să fiu, nu mai pot. Îmbătrânim, Luca.

Un chelner se oprise la masa lor şi le aşezase două ceşti cu espresso dinainte.

Tatăl ei sorbise din ceaşcă.

– Mai trăiesc, nu?

– Da, sunt bine mersi, spusese Vladimir clătinând din cap. Am auzit că sunt nişte creaturi îngrozitoare – foarte pure. Nu înţeleg cum au reuşit să le transporte în New York. Pe vremuri, ar fi fost nevoie de o corabie cu echipaj complet ca să-i aducă aici atât de repede. Dacă sunt descendenţi din cei puri, aşa cum pretind, ar fi de-a dreptul imposibil să-i ţinem pe loc. Nu cred că e posibil.

– Angela ar fi ştiut mai multe decât mine despre capacitatea lor fizică, comentase tatăl ei împreunându-şi mâinile înaintea lui şi privind afară pe fereastră, de parcă mama lui Evangeline şi-ar fi putut face astfel apariţia în ochiul de geam scăldat de soare. Acesta era obiectul studiilor ei. Dar cred că toată lumea începe să fie de acord că Cei Faimoşi sunt din ce în ce mai slabi, chiar şi cei mai puri dintre ei. Poate că sunt atât de slăbiţi, încât pot fi prinşi cu mai multă uşurinţă.

Vladimir se aplecase şi mai mult spre tatăl ei, cu ochii măriţi.

– Vrei să spui că pier?

– Nu tocmai, răspunsese tatăl ei. Dar se spune că vitalitatea le este serios afectată şi că forţele le slăbesc.

– Dar cum e posibil? întrebase Vladimir uimit.

– Angela spunea că, într-o bună zi, sângele lor se va amesteca prea mult cu sângele uman şi credea că vor semăna prea mult cu noi, vor fi prea umani ca să-şi mai păstreze calităţile fizice ieşite din comun.

Cred că e ceva asemănător cu involuția, s-au împreunat prea des cu ființe inferioare, cu oamenii. Tatăl ei își stinsese țigara într-o scrumieră de plastic și mai sorbise o dată din espresso. Își pot păstra trăsăturile angelice numai atâta timp cât nu se amestecă cu o altă specie. Va veni o vreme când trăsăturile lor umane vor predomina, iar progeniturile lor se vor naște cu caracteristici care nu pot fi descrise altfel decât ca inferioare, adică vor avea o durată mai mică de viață, o sensibilitate la boală și înclinația spre moralitate. Ultima speranță de care se agață este să se impregneze cu caracteristici angelice pure, iar asta, din câte știm, este peste puterea lor. Au fost infestați de caracteristicile umane. Angela spunea că nephilimii încep să aibă sentimente, la fel ca oamenii; este posibil ca toate sentimentele prin care ne definim noi – compasiune, iubire, bunătate – să apară și la ei. De fapt, conchisese tatăl său, ei consideră asta o mare slăbiciune.

Vladimir se lăsase pe speteaza scaunului și își împreunase mâinile pe piept, meditând parcă la cele spuse de Luca.

– Nu este imposibil să se stingă, rostise el într-un final. Și totuși, cum putem ști noi ce este posibil și ce nu? Însăși existența lor sfidează logica. Dar noi i-am văzut și am pierdut mult din cauza lor, prietene, subliniase Vladimir, îndreptându-și privirea spre prietenul lui.

– Angela credea că sistemul imunitar al nephilimilor reacționează negativ la chimicalele create de mâna omului și la poluanți, replicase Luca. Ea era de părere că aceste elemente nenaturale contribuie la distrugerea structurilor celulare moștenite de la

Veghetori, ducând la apariția unei forme mortale de cancer. O altă teorie a ei era că schimbarea dietei în ultimii două sute de ani le-a afectat compoziția chimică a organismului, influențându-le astfel funcția reproductivă. Angela studiase mai multe creaturi cu boli degenerative care le scurtau drastic durata vieții, dar nu ajunsese la nici o concluzie clară. Nimeni nu știe exact care este cauza, dar, oricare ar fi ea, creaturile sunt, cu siguranță, disperate să găsească remediul.

– Tu știi foarte bine care este remediul, zisese Vladimir cu blândețe.

– Exact, încuviințase tatăl ei. În acest scop, Angela începuse chiar să-ți verifice multe dintre teorii, Vladimir, ca să determine dacă speculațiile tale despre muzicologie erau susținute biologic. Am avut inițial convingerea că era pe cale să facă o descoperire extraordinară și că de aceea a fost ucisă. Nu din cauza mamei ei.

Vladimir își prinsese ceșcuța de cafea între degete.

– Muzicologia celestă nu este o armă. Efectele sale sunt, în cel mai bun caz, un exemplu de gândire dezideravită. Ca să nu mai spun că este o acțiune extrem de periculoasă. Angela ar fi trebuit să știe acest lucru mai bine ca oricine.

– Poate că este extrem de periculoasă, replicase tatăl ei, dar gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă ei ar găsi un remediu pentru această boală. Dacă putem să împiedicăm acest lucru, își vor pierde caracteristicile angelice și vor deveni mai asemănători cu ființele umane. Se vor îmbolnăvi și vor muri.

– Nu cred că are asemenea efecte, zisese Vladimir clătinând din cap. Este doar un exemplu de gândire dezideravă.

– Se poate, acceptase tatăl ei.

– Şi dacă ar fi să fie aşa, reluase Vladimir, ce-ar însemna acest lucru pentru noi? Sau pentru fiica ta? De ce să vrei să-ţi pui în pericol fericirea pentru nişte incertitudini?

– De dragul egalităţii, răspunsese tatăl ei. Ne vom elibera de jugul necruţător pe care l-au pus civilizaţiei noastre. Am avea, pentru prima oară în istoria modernă, controlul asupra destinului nostru.

– Este un vis minunat, îngânase Vladimir melancolic. Dar e doar o iluzie. Nu ne putem controla destinul.

– Poate că aşa vrea Dumnezeu, să-i lase încet, încet fără vlagă, continuase tatăl ei, ignorându-şi prietenul. Poate că a ales să-i extermine treptat, nu să-i şteargă dintr-odată de pe faţa pământului.

– M-am săturat de multă vreme de planurile lui Dumnezeu, replicase Vladimir obosit. Şi tu la fel, Luca.

– Şi atunci, n-o să te mai întorci?

Vladimir îl privise o clipă pe tatăl ei, de parcă i-ar fi cântărit vorbele.

– Spune-mi, Angela lucra la teoriile mele muzicologice când au luat-o?

Evangeline privise cu atenţie, nefiind sigură dacă îl auzise bine pe Vladimir. Angela nu mai era cu ei de ani de zile, însă Evangeline tot nu cunoştea detaliile morţii mamei ei. Îşi schimbase poziţia pe scaun ca să-şi observe mai bine tatăl şi, spre surprinderea ei, văzuse că acesta avea ochii înlăcrimaţi.

– Lucra la o teorie genetică despre decăderea nephilimilor. Mama ei, pe care o condamn pentru cele petrecute la fel ca pe toți ceilalți, a sprijinit o mare parte din cercetare, a găsit finanțare și a încurajat-o pe Angela să se ocupe de acest proiect. Presupun că i se părea locul cel mai sigur din organizație, altfel nu înțeleg de ce ar fi ascuns-o în săli de clasă și în biblioteci dacă nu i s-ar fi părut ceva sigur. Angela ajutase la crearea de modele în laborator – sub supravegherea mamei sale, bineînțeles.

– O învinovățești pe Gabriella pentru răpire? întrebase Vladimir.

– Cine ar putea spune cine este de vină? Oriunde era în pericol. Mama ei cu siguranță nu a protejat-o de ei. Dar trăiesc în fiecare zi cu această incertitudine. Este oare Gabriella de vină? Sau poate eu sunt vinovatul? Oare eu aș fi putut să o protejez? A fost o greșeală să o las să-și continue munca? Dragă prietene, de aceea trebuie să văd acum acele creaturi. Dacă există cineva care înțelege această boală, această obsesie păcătoasă de a afla adevărul, atunci tu ești acela.

Deodată, un chelner se apropiase de masa lui Evangeline, împiedicând-o astfel să-și mai vadă tatăl. Fusese atât de absorbită de discuție, încât uitase cu totul de prăjitură. Aceasta zăcea pe jumătate mâncată, cu crema din mijloc împrăștiată. Chelnerul curățase masa, ștersese apa vărsată care mai rămăsese și, cu un exces de zel dureros, îi luase prăjitura. Când Evangeline își aruncase din nou privirea spre masa tatălui ei, văzuse că Vladimir își aprinsese o țigară și că scaunul tatălui ei era gol.

Simțindu-i agitația, Vladimir îi făcuse semn să vină lângă el, și Evangeline sărise de pe scaun, uitându-se în jur după tatăl ei.

– Luca mi-a spus să am grijă de tine cât timp este el plecat, zisese Vladimir și îi zâmbise cu bunătate. Poate că nu-ți mai aduci aminte, dar ne-am mai întâlnit când tu erai micuță, când te-a adus mama ta la sediul nostru din Montparnasse. O cunoșteam foarte bine pe mama ta. Am lucrat împreună pentru un timp și eram foarte buni prieteni. Înainte să mă apuc de prăjituri, am fost om de știință, dacă poți să crezi așa ceva. Dacă mă aștepți puțin, îți arăt o fotografie cu Angela.

În vreme ce Vladimir se făcuse nevăzut în încăperea din fundul cafenelei, Evangeline o luase la fugă spre ușă și ieșise. Două clădiri mai departe, a zărit jacheta tatălui său prin mulțimea de oameni. Fără să se gândească la Vladimir sau la ce avea să spună tatăl ei dacă îl prindea din urmă, se afundase printre oameni, zorind pe lângă prăvălii, magazine de cartier, mașini parcate și tarabe cu legume. Când ajunsese în colț, coborâse pe stradă, împiedicându-se de bordură. Tatăl ei era ceva mai înainte, îl vedea foarte clar în mulțime.

Apoi cotise și o luase în direcția sud. Evangeline îl urmase pe o distanță de mai multe cvartale, trecuse prin Cartierul Chinezesc, pe lângă niște hale industriale, mergând tot înainte, cu degetele chircite în pantofii de piele care o cam strângeau.

Tatăl ei se oprise la capătul unei străzi sărăcăcioase și împânzite de gunoaie. Evangeline îl văzuse bătând la ușa unui depozit cu pereții din tablă ondulată. Preocupat de ceea ce avea de făcut, el nu

o zărise venind. Era suficient de aproape ca să-l poată striga, când, deodată, o uşă se deschisese şi bărbatul păşise în depozit. Se petrecuse totul atât de repede, încât, preţ de o clipă, Evangeline rămăsese ţintuită locului.

Împingând uşa grea, se trezise pe un coridor prăfuit. Urcase cu grijă un rând de scări de aluminiu, în linişte, astfel încât tălpile pantofilor să nu atragă atenţia tatălui ei sau a oricui altcuiva se afla în acel depozit. Când ajunsese în capătul scărilor, se ghemuise şi îşi odihnise bărbia pe genunchi, sperând să n-o observe nimeni. În anii care trecuseră, tatăl ei făcuse tot ce era posibil ca să o ţină departe de munca lui. Dacă ar fi aflat că îl urmărise până aici, s-ar fi înfuriat.

Îi luase ceva vreme să-şi obişnuiască ochii cu spaţiul întunecos şi îmbâcsit, dar într-un final reuşise să vadă că depozitul era spaţios şi pustiu, cu excepţia unui grup de bărbaţi care stăteau sub trei colivii atârnate, mari cât nişte maşini. Acestea erau prinse cu lanţuri masive de nişte bârne de oţel. Înăuntru, captive ca nişte păsări în coliviile lor de fier, se aflau trei creaturi. Una dintre ele părea aproape turbată de furie, se agăţase cu mâinile de bare şi le striga obscenităţi răpitorilor săi de dedesubt. Celelalte două erau într-o stare de letargie, vlăguite şi ursuze, de parcă ar fi fost drogate sau bătute până cedaseră.

Evangeline le privise cu mai multă atenţie şi observase că erau complet goale, deşi textura pielii lor, o membrană radioasă de aur pur, le făcea să pară înveşmântate în lumină. Una dintre ele era femelă, avea părul lung, sâni mici şi talie suplă. Ceilalţi erau

masculi, numai piele și os și fără păr, cu piepturile plate, mai mari decât femela și cel puțin cu o jumătate de metru mai înalți decât un bărbat matur. Barele coliviilor erau mânjite cu un lichid strălucitor, ca mierea, care se scurgea încet pe ele, apoi pe podea.

Tatăl lui Evangeline stătea alături de ceilalți bărbați, cu brațele încrucișate. Păreau să facă un soi de experiment. Unul dintre ei ținea în mână un clipboard, iar altul – un aparat de fotografiat. Pe un panou mare și luminat erau prinse trei seturi de radiografii, în care se vedeau niște plămâni și o cutie toracică de culoare albă, fantomatică, pe un fundal cenușiu-deschis. Pe o masă metalică din apropiere văzu echipament medical, seringi și bandaje și o mulțime de alte instrumente cărora Evangeline nu le cunoștea denumirea.

Femela începuse să se plimbe în colivie, strigând în continuare la răpitorii ei, smulgându-și părul blond. Gesturile ei erau atât de violente, încât lanțul de care era prinsă colivia scârțâia și pârâia, de parcă ar fi fost cât pe-aci să cedeze. Apoi, femela se întorsese cu o mișcare bruscă. Evangeline clipise nevenindu-i să-și creadă ochilor. În mijlocul spatelui ei prelung și suplu creștea o pereche de aripi ample. Evangeline își dusese mâinile la gură, de teamă să nu-i scape vreun țipăt de uimire. Creatura își încordase mușchii, iar aripile i se întinseseră, acoperind întreaga suprafață a coliviei. Aripile albe și ample aruncau luciri gingașe. În vreme ce colivia se legăna sub greutatea îngerului, trasând o buclă ușoară prin aerul stătut, simțurile lui Evangeline deveniseră tăioase ca un cuțit. Își simțea bătăile inimii în urechi, iar respirația i se accelerase. Creaturile

erau încântătoare și înfiorătoare în același timp, niște monștri frumoși și iridescenți.

Evangeline privise cum femela măsura colivia cu pasul, cu aripile întinse, de parcă bărbații de dedesubt ar fi fost niște șoareci asupra cărora s-ar fi pregătit să se repeadă și să-i înfulece.

– Dați-mi drumul, mârâise creatura, cu o voce stridentă, guturală, suferindă. Vârfurile aripilor i se strecuraseră printre zăbrelele coliviei, tăioase, ascuțite.

Tatăl lui Evangeline se întorsese spre bărbatul cu clipboardul.

– Ce-o să faceți cu ei? întrebase el, de parcă s-ar fi referit la o plasă plină cu fluturi rari.

– Nu știm unde să trimitem rămășițele până nu avem rezultatele testului final.

– Cel mai probabil, la laboratoarele noastre din Arizona, pentru disecție, documentare și conservare. Sunt, fără dubiu, niște exemplare superbe.

– Ați stabilit cât de puternici sunt? Se văd semne de boală? întrebase din nou tatăl ei.

Evangeline detectase o urmă de speranță în glasul tatălui său și, deși nu era sigură, simțise că toată treaba avea legătură cu mama ei.

– Ați depistat ceva la testarea fluidelor?

– Dacă te întrebi de au puterea strămoșilor lor, atunci răspunsul este nu, spusese bărbatul. Sunt cei mai puternici din specia lor dintre cei pe care i-am văzut în ultimii ani, însă, cu toate acestea, arată o vulnerabilitate pronunțată la stimulii noștri.

– Ce vești minunate, replicase tatăl Evangelinei, apropiindu-se de colivii și adresându-li-se creaturilor

cu un glas poruncitor, ca şi când ar fi vorbit cu nişte animale. Demonilor! exclamase el.

Vorbele sale îl treziseră din letargie pe unul dintre masculi. Se prinsese cu degetele de barele coliviei şi se ridicase în picioare.

– Înger şi demon, zisese el. Unul este umbra celuilalt.

– Va veni o zi, izbucnise tatăl lui Evangeline, când veţi dispărea de pe faţa pământului. Într-o bună zi, ne vom elibera de sub jugul vostru.

Înainte ca Evangeline să se poată ascunde, tatăl ei se întorsese iute şi o luase în grabă spre scări. Deşi avusese grijă să rămână în umbra de la capătul scărilor, Evangeline nu se gândise la cum avea să plece. Nu rămăsese altă scăpare decât să o ia la fugă în jos pe scări, să dea buzna afară pe uşă şi să ţâşnească în după-amiaza însorită. Orbită de lumină, o luase la fugă fără să se oprească.

Milton Bar & Grill,
Milton, New York

Pe când Verlaine își croia drum prin barul înțesat de lume, bubuitul din cap i s-a topit într-un val de muzică country. Era înghețat până la os, rana de la mână îl ardea și nu pusese nimic în gură de la micul dejun. Dacă ar fi fost în New York, și-ar fi luat mâncare la pachet de la restaurantul thailandez preferat sau ar fi ieșit cu prietenii la un pahar în cartier. Singura lui grijă ar fi fost la ce să se uite la televizor. În schimb, se afla într-o bombă la mama naibii și încerca să găsească o soluție ca să scape de acolo. Totuși, era cald în bar și avea un loc în care să mediteze. Verlaine și-a frecat mâinile, încercând să-și readucă degetele la viață. Dacă se dezmorțea, poate reușea să-și dea seama ce avea de făcut în continuare.

S-a așezat la o masă de lângă fereastra care dădea spre stradă, singurul loc mai retras din bar, și a comandat un hamburger și o sticlă de Corona. A băut repede berea, ca să se încălzească, apoi a mai comandat una. Pe cea de-a doua a sorbit-o pe

îndelete, lăsând alcoolul să-l readucă puțin câte puțin cu picioarele pe pământ. Degetele au început să-l furnice, picioarele i se dezghețau, iar durerea de mână îl mai lăsa. Până i-a fost adusă mâncarea, se încălzise de-a binelea și se mai însuflețise, simțindu-se mai pregătit să rezolve problemele cu care se confrunta.

A scos hârtia din buzunar, a așezat-o pe masa laminată și a recitit propozițiile pe care le copiase. Lumina palidă, fumurie se juca pe mâinile sale biciuite de vremea rea, pe sticla de Corona pe jumătate goală și pe hârtia roz pal. Mesajul era scurt, numai patru propoziții simple, fără înfloriturí, însă îi deschidea lui Verlaine o infinitate de posibilități. Desigur, relația dintre măicuța Innocenta și Abigail Rockefeller rămânea un mister – era evident că lucraseră împreună la un proiect și că avuseseră succes în ceea ce întreprinseseră în munții Rodopi – dar el deja vedea un material amplu sau chiar o carte întreagă despre obiectul pe care-l aduseseră femeile din munți. Însă Verlaine era extrem de intrigat de menționarea unei a treia persoane, cineva pe nume Celestine Clochard. A încercat să-și amintească dacă dăduse peste cineva cu acest nume în vreuna dintre cercetările sale. Să fi fost Celestine vreuna dintre partenerele lui Abigail Rockefeller? Era oare comerciant de obiecte de artă din Europa? Perspectiva înțelegerii acestui triunghi era exact motivul pentru care iubea istoria artei. Fiecare obiect de artă ascundea misterul creației, aventura aducerii lui la cunoștința publicului și particularitățile conservării sale.

Interesul lui Grigori față de mănăstirea St. Rose făcea ca informația să fie și mai șocantă. Un om ca Grigori nu avea cum să vadă frumusețea și însemnătatea artei. Oamenii ca el trăiau toată viața fără să înțeleagă că un Van Gogh era ceva mai mult decât un record de vânzări la o licitație. Desigur, obiectul respectiv trebuia să aibă și valoare pecuniară, altfel Grigori nu ar irosi nici o clipă din viața sa încercând să-l caute. Verlaine nu înțelegea cum putuse el să se înhăiteze cu un asemenea om.

A privit afară, cercetând întunericul de dincolo de ochiul de geam. Temperatura trebuie să fi scăzut și mai mult, pentru că frigul de afară și căldura din interior făcuseră ca geamul să se acopere cu un strat de abur. Afară, stopurile rarelor mașini care mai treceau lăsau o dâră portocalie prin aerul înghețat. Verlaine privea și aștepta, întrebându-se cum avea să ajungă înapoi acasă.

Preț de o clipă, i-a trecut prin cap să sune la mănăstire. Poate că frumoasa măicuță pe care o cunoscuse la bibliotecă avea vreo sugestie. Apoi și-a dat seama că era posibil să fie și în pericol. Era foarte posibil ca bătăușii pe care îi văzuse la mănăstire să fi intrat ca să îl caute. Totuși, nu aveau cum să știe unde anume se dusese în mănăstire și, fără îndoială, nu puteau ști că vorbise cu Evangeline. Ea nu se bucurase să-l vadă și probabil că nu intenționase să mai vorbească vreodată cu el. În orice caz, era important să fie pragmatic. Trebuia să ajungă la vreo gară sau să găsească vreun autobuz care să-l ducă înapoi în oraș, dar se cam îndoia că avea să găsească așa ceva aici, în Milton.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Evangeline nu o cunoştea prea bine pe măicuţa Celestine. La cei şaptezeci şi cinci de ani ai săi, era ţintuită într-un cărucior cu rotile şi nu petrecea prea mult timp cu măicuţele mai tinere. Deşi venea în fiecare dimineaţă la slujbă, adusă în căruciorul ei cu rotile de vreuna dintre măicuţe, Celestine rămânea retrasă, intangibilă ca o regină. Lui Celestine i se trimitea întotdeauna mâncarea în chilie, iar, din când în când, Evangeline trebuia să-i ducă de la bibliotecă un teanc de volume de poezii şi de romane istorice. Uneori, printre ele se mai aflau şi cărţi în limba franceză, pe care măicuţa Philomena le procura prin împrumut interbibliotecar. Evangeline remarcase că acestea o făceau deosebit de fericită pe Celestine.

În vreme ce traversa etajul întâi, Evangeline a văzut furnicarul de măicuţe care trebăluiau, o mare de veşminte negru cu alb ce se târâiau de colo-colo în lumina difuză a becurilor închise în felinarele metalice. Roiau pe holuri, deschideau dulapurile cu

mături, agitând mopurile, cârpele și produsele de curățare, în timp ce se apucau de trebăluiala specifică fiecărei seri. Măicuțele se încingeau cu șorțuri la brâu, își suflecau mânecile largi și își puneau mănuși de latex. Scuturau praful de pe perdele și deschideau ferestrele, ca să convingă eternul mucegai și mușchii din odăile umede și răcoroase să își facă adăpost în altă parte. Femeile se mândreau cu capacitatea lor de a duce ele însele la bun sfârșit multe dintre treburile mănăstirii. Veselia grupurilor de măicuțe masca întru câtva faptul că, de fapt, frecau, ceruiau și scuturau, lăsând impresia că participau la un proiect nobil, de o mare însemnătate, nu că își îndeplineau obișnuitele lor sarcini. Și, într-adevăr, fiecare palier curățat, fiecare ornament al balustradei lustruit deveneau o ofrandă și un tribut pe altarul binelui.

Evangeline a urcat scările înguste dinspre Capela Adorației spre etajul al patrulea. Chilia lui Celestine era una dintre cele mai mari din mănăstire. Situată pe colț, avea baie proprie, cu o cabină mare de duș cu băncuță rabatabilă de plastic. Adesea, Evangeline se întreba dacă izolarea o scutea pe Celestine de povara activităților zilnice ale comunității, oferindu-i o agreabilă pauză de la îndatoriri, sau dacă o făcea să se simtă la mănăstire ca într-o temniță. Fata găsea această inactivitate cumplit de restrictivă.

A ciocănit ușor la ușă de trei ori.

– Da, a răspuns Celestine cu un glas pierit.

Celestine se născuse în Franța și, în ciuda celor cincizeci de ani petrecuți în Statele Unite, avea în continuare un accent puternic.

Tânăra a păşit în chilia măicuţei şi a închis uşa în urma ei.

– Cine e?

– Eu sunt, a zis ea şoptit, de teamă să nu o deranjeze pe Celestine. Sunt Evangeline de la bibliotecă.

Celestine stătea cuibărită în căruciorul ei cu rotile lângă fereastră, cu un pled împletit în poală. Nu mai purta văl şi era tunsă scurt, cu părul încadrându-i faţa ca o cunună albă. În fundul încăperii se afla un umidificator din care se revărsa abur. Într-un alt colţ, rezistenţele încinse ale unui radiator încălzeau încăperea ca pe o saună. Lui Celestine părea să-i fie frig, deşi era învelită cu pledul. Patul era acoperit şi el cu o cuvertură asemănătoare, în stilul pledurilor făcute de cele mai tinere pentru măicuţele mai vârstnice. Celestine a mijit ochii, încercând să o repereze pe Evangeline.

– Mai ai cărţi pentru mine?

– Nu, a spus Evangeline şi s-a oprit aproape de căruciorul cu rotile, lângă o măsuţă de mahon încărcată cu cărţi, deasupra cărora se afla o lupă. Se pare că aveţi destule de citit.

– Da, da, a răspuns Celestine privind pe fereastră, întotdeauna sunt mai multe de citit.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, soră, dar voiam să vă întreb ceva, a început Evangeline şi a scos din buzunar scrisoarea de la doamna Rockefeller către măicuţa Innocenta, netezind-o pe genunchi.

Celestine şi-a împreunat degetele lungi şi albe în poală – pe inelar îi strălucea un inel de aur cu sigiliul FSPA – şi i-a aruncat lui Evangeline o privire goală, rece, cercetătoare. Era posibil ca măicuţa Celestine

să nu-şi amintească nici ce mâncase la prânz, darămite nişte evenimente care avuseseră loc cu zeci de ani în urmă.

Evangeline şi-a dres glasul şi a spus:

– De dimineaţă lucram în arhivă şi am găsit o scrisoare în care apare numele dumneavoastră. Nu prea ştiu unde să o arhivez şi mă întrebam dacă aţi dori să mă ajutaţi să înţeleg despre ce e vorba, ca să o pot pune la locul ei.

– La locul ei? a întrebat Celestine cu îndoială în glas. Nu ştiu dacă mai sunt în stare să pun vreun lucru la locul lui. Ce scrie în scrisoare?

Evangeline i-a dat pagina măicuţei Celestine, care a întors hârtia fină în mână.

– Dă-mi lupa, i-a cerut ea şi şi-a fluturat degetele spre masă.

Evangeline i-a înmânat lupa şi a privit cu atenţie chipul lui Celestine în vreme ce plimba lentila pe deasupra rândurilor, transformând hârtia solidă într-un văl de lumină fluidă. Expresia ei trăda faptul că se străduia să-şi amintească, deşi Evangeline nu-şi putea da seama dacă starea de confuzie era sau nu creată de cuvintele înşirate pe pagină. După o clipă, Celestine şi-a aşezat lupa în poală, iar Evangeline a înţeles pe dată: măicuţa recunoştea scrisoarea.

– Este foarte veche, a început ea într-un târziu, îndoind hârtia şi odihnindu-şi pe ea mâna străbătută de vene albăstrii. E scrisă de o femeie pe nume Abigail Rockefeller.

– Da, am văzut semnătura, a spus Evangeline.

– Mă mir că ai găsit-o în arhivă, a recunoscut ea. Credeam că au luat tot.

– Speram ca dumneavoastră să puteți aduce puțină lumină asupra semnificației ei, a îngânat Evangeline.

Celestine a oftat adânc și și-a întors privirea; ochii îi erau încadrați de pliuri de piele brăzdată de riduri.

– A fost scrisă înainte să vin eu la mănăstirea St. Rose. Am ajuns aici la începutul anului 1944, cu vreo săptămână înainte de marele incendiu. Eram slăbită de călătorie și nu știam nici un pic de engleză.

– Știți cumva de ce i-ar fi trimis doamna Rockefeller o asemenea scrisoare măicuței Innocenta? a insistat Evangeline.

Celestine s-a ridicat în scaun și și-a aranjat pledul în jurul picioarelor.

– Doamna Rockefeller m-a adus aici, a spus ea precaută, de parcă s-ar fi temut să nu dezvăluie prea multe. Am sosit cu un Bentley, cred, deși niciodată nu prea m-am priceput la mașini fabricate în altă parte decât în Franța. Era, fără îndoială, o mașină potrivită pentru Abigail Rockefeller, o femeie grăsuță, în vârstă, îmbrăcată cu o haină de blană, iar eu nu puteam fi mai diferită de dumneaei. Eram tânără și îngrozitor de slabă. De fapt, îmbrăcată în veșmântul meu franciscan demodat, genul care se purta încă în Portugalia, unde îmi depusesem eu jurământul înainte să pornesc în călătorie, semănam mai degrabă cu surorile adunate pe aleea în formă de potcoavă, cu paltoanele și cu eșarfele lor negre. Era în ziua de Miercurea Cenușii. Îmi aduc aminte pentru că pe frunțile măicuțelor se vedeau crucile din cenușă neagră cu care fuseseră binecuvântate la

slujba de dimineață. N-am să uit niciodată cum m-au întâmpinat surorile. În vreme ce treceam pe lângă ele, măicuțele îmi șopteau cu glasurile lor blânde și învăluitoare ca un cântec: „Bun venit!" „Bun venit, bun venit, bun venit acasă!"

– Și pe mine m-au întâmpinat la fel când am venit, a recunoscut Evangeline, amintindu-și cum, la sosire, tot ce-și dorise fusese ca tatăl ei să o ducă înapoi în Brooklyn.

– Da, îmi amintesc, a spus Celestine. Erai atât de mică atunci când ai ajuns la noi, a zis ea și s-a oprit puțin, de parcă și-ar fi comparat propria sosire cu cea a lui Evangeline. Măicuța Innocenta ne-a întâmpinat, și-atunci mi-am dat eu seama că, de fapt, cele două femei se cunoșteau deja. Și când doamna Rockefeller a răspuns: „Este o plăcere să vă cunosc în sfârșit", m-am întrebat brusc dacă măicuțele mă întâmpinaseră pe mine sau fuseseră mai degrabă interesate de doamna Rockefeller. Eram conștientă de aspectul meu. Aveam cearcăne închise la culoare și eram numai piele și os. Nici nu știam ce-mi făcuse mai mult rău: lipsurile îndurate în Europa sau călătoria peste Oceanul Atlantic.

Evangeline s-a străduit să-și închipuie sosirea lui Celestine. Îi era greu să și-o imagineze tânără. Când venise la mănăstirea St. Rose, avea cam aceeași vârstă pe care o avea Evangeline acum.

– Probabil că Abigail Rockefeller era tare preocupată de binele dumneavoastră, și-a dat Evangeline cu părerea.

– Da' de unde, a replicat Celestine. Doamna Rockefeller m-a împins înainte, ca Innocenta să mă poată cerceta, parcă ar fi fost o mamă care își duce

fiica la primul ei bal. Însă Innocenta nu a făcut decât să țină ușa masivă de lemn larg deschisă, sprijinindu-se de ea cu toată greutatea, pentru ca măicuțele să-și poată relua sarcinile. Pe când treceau, răspândeau miros de chimicale, de ceară de parchet, amoniac, ceară de lumânări, dar doamna Rockefeller nu părea să bage de seamă. Mi-aduc aminte că atenția îi fusese reținută de o statuie de marmură a Arhanghelului Mihail care strivea cu piciorul capul unui balaur. A pus o mână înmănușată pe piciorul statuii și și-a plimbat cu delicatețe degetul exact pe locul în care acesta strivea craniul creaturii. Am remarcat cele două șiraguri de perle crem care i se odihneau în jurul gâtului cenușiu, sferele untoase care aruncau luciri în lumina slabă, bijuterii care, în ciuda obișnuitei mele indiferențe față de cele lumești, mi-au reținut atenția preț de o clipă. Nu puteam să nu observ cât de nedrept era că atâția fii ai lui Dumnezeu zăceau răpuși de boală în Europa, în timp ce în America unii se împodobeau cu blănuri și cu perle.

Evangeline a privit-o pe Celestine cu atenție, sperând că aceasta avea să-și continue istorisirea. Nu numai că știa despre legătura dintre Innocenta și Abigail Rockefeller, ci părea chiar să aibă o legătură strânsă cu ambele. Evangeline ar fi vrut s-o îndemne să continue, dar se temea că o întrebare directă ar fi putut-o pune pe Celestine în gardă. Într-un final, a spus:

– Probabil că știți multe despre ce-i scria doamna Rockefeller măicuței Innocenta.

– Implicarea mea ne-a dus în munții Rodopi, a spus Celestine și i-a aruncat lui Evangeline o privire

pătrunzătoare, care a neliniştit-o. Datorită străda-niilor mele am găsit în grotă ceea ce am găsit. Am făcut tot posibilul să ne asigurăm că lucrurile aveau să decurgă conform planului acolo, în munţi. Nu ne-au atacat, fapt care a liniştit-o pe dr. Seraphina, conducătorul grupului nostru. Aceasta era marea noastră temere, să nu fim capturaţi înainte să ajungem la grotă.

– Grotă? a întrebat Evangeline, din ce în ce mai nedumerită.

– Plănuiserăm totul în detaliu, a continuat Celestine. Aveam la noi cele mai moderne echipamente şi aparate de fotografiat, ca să adunăm dovezi ale descoperirilor noastre. Avuseserăm grijă să ne protejăm aparatele de fotografiat şi filmele. Descoperirile erau toate asigurate, îmbrăcate în ţesătură şi bumbac, cu adevărat în siguranţă, a mai spus Celestine privind pe fereastră de parcă ar fi măsurat debitul râului.

– Nu prea înţeleg, a rostit Evangeline, sperând că astfel avea s-o determine pe Celestine să-i explice. Despre ce peşteră vorbiţi şi ce descoperiri?

Măicuţa Celestine a fixat-o din nou cu privirea.

– Am trecut prin Rodopi intrând din Grecia. Era singura cale posibilă în timpul războiului. Americanii şi englezii începuseră bombardamentele în vest, în Sofia. Distrugerile erau din ce în ce mai mari cu fiecare săptămână şi ştiam că era posibil ca grota să fie atacată, deşi era puţin probabil, desigur, căci era una dintre miile de peşteri. Cu toate acestea, am pus lucrurile în mişcare. Totul s-a petrecut foarte repede după ce Abigail Rockefeller a aranjat cu banii. Angelologilor li s-a cerut să-şi continue munca.

– Angelologi, a şoptit Evangeline meditând la acest cuvânt.

Deşi cuvântul îi era familiar, nu îndrăznea să-i mărturisească acest lucru lui Celestine. Era îngrozită de faptul că şi-ar putea da de gol durerea şi totodată speranţa ce renăscuseră în ea la auzul acestui cuvânt.

Celestine nu arăta însă că ar fi remarcat ceva schimbat la Evangeline.

– Duşmanii noştri nu ne-au atacat la Gâtlejul Diavolului, ci ne-au reperat la întoarcerea în Paris. Glasul lui Celestine s-a animat şi bătrâna s-a întors spre Evangeline cu ochii măriţi. Au început imediat să ne hăituiască. Şi-au pus la treabă reţeaua de spioni şi au capturat-o pe iubita mea profesoară. Nu mai puteam sta în Franţa şi era prea periculos să rămân în Europa. A trebuit să vin în America, deşi nu voiam absolut deloc. Am primit însărcinarea de a aduce obiectul într-un loc sigur; descoperirea noastră a rămas în grija mea şi nu mai aveam altă soluţie decât să fug. Şi astăzi mai cred că am trădat lupta noastră de rezistenţă plecând, dar nu aveam de ales. Aceasta era misiunea mea. În timp ce alţii plăteau cu viaţa, eu m-am suit pe un vapor cu destinaţia New York. Totul fusese pregătit.

Evangeline se străduia să-şi ascundă reacţia pe care i-o provocau straniile detalii ale poveştii lui Celestine, dar, cu cât asculta mai mult, cu atât îi era mai dificil să păstreze tăcerea.

– Doamna Rockefeller v-a ajutat? a întrebat ea.

– Ea mi-a aranjat fuga din infernul care devenise Europa, a răspuns măicuţa direct – prima oară când făcea acest lucru. Am fost dusă pe furiş în Portugalia.

Ceilalți nu au fost așa de norocoși. Încă de când am plecat, am știut că toți cei rămași erau sortiți pieirii. Odată ce ne-au găsit, diavolii ne-au răpus. Așa erau ei, creaturi depravate, diabolice, inumane! Nu au avut liniște până nu ne-au distrus. Continuă să ne vâneze chiar și în ziua de azi.

Evangeline a privit-o uluită pe Celestine. Nu știa ea prea multe despre cel de-Al Doilea Război Mondial sau ce legătură avea el cu groaza resimțită de Celestine, dar se temea ca această agitație să n-o afecteze.

– Vă rog, măicuță, liniștiți-vă. Vă asigur că acum sunteți în siguranță.

– În siguranță? a repetat Celestine cu privirea înghețată de frică. Niciodată nu poți fi în siguranță. *Jamais.**

– Spuneți-mi, a intervenit Evangeline, stăpânindu-și vocea ca să-și disimuleze neliniștea. Despre ce pericol vorbiți?

Celestine a răspuns cu glas abia șoptit:

– *À cette époque-là, il y avait des géants sur la terre, et aussi après que les fils de Dieu se furent unis aux filles des hommes et qu'elles leur eurent donné des enfants. Ce sont ces héros si fameux d'autrefois.*

Evangeline înțelegea limba franceză, căci era limba maternă a mamei ei, iar aceasta obișnuia să-i vorbească numai în franceză, dar nu o mai auzise de mai bine de cincisprezece ani.

Celestine a repetat cuvintele în limba engleză, cu o voce ascuțită, rapidă și hotărâtă:

---

* Niciodată, în limba franceză, în original (n.tr.)

– „În vremea aceea s-au ivit pe pământ Uriașii, mai cu seamă de când Fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime."*

În engleză, pasajul îi era cunoscut lui Evangeline.

– Este din Geneză, a spus ea, ușurată că înțelegea măcar o părticică din ce spunea măicuța Celestine. Știu fragmentul, este chiar înainte de Potop.

– Poftim? a rostit Celestine și a privit-o pe Evangeline de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

– Pasajul din Geneză pe care l-ați citat, a repetat ea. Îl știu bine.

– Nu, a spus Celestine cu o privire devenită dintr-odată plină de ostilitate. Nu înțelegi.

Evangeline și-a pus mâna peste a ei ca s-o calmeze, dar era prea târziu: Celestine căzuse pradă furiei.

– La început, relațiile dintre uman și divin erau echilibrate, a murmurat ea. În univers era ordine. Legiunile de îngeri erau rânduite în regimente bine definite; bărbatul și femeia, adoratii lui Dumnezeu, cei plăsmuiți după chipul și asemănarea lui, trăiau în fericire și nu știau ce era durerea. Nu existau nici suferința, nici moartea și nici timpul. Nu era nevoie de astfel de elemente. Universul era perfect nemișcat și pur în refuzul său de a avansa. Dar îngerii nu au putut rămâne în această stare. Au devenit invidioși pe om. Îngerii întunericului au ademenit omenirea din trufie, dar și pentru a-l răni pe Dumnezeu. Așa că îngerii au decăzut și la fel s-a întâmplat și cu omul.

---

* Geneza, 6:4 (n.tr.)

Evangeline a înțeles că Celestine avea să sufere din ce în ce mai tare dacă mai continua cu această nebunie, așa că a scos scrisoarea de sub degetele tremurătoare ale bătrânei, trăgând-o cu hotărâre. Și-a pus-o în buzunar împăturită, s-a ridicat și a spus:

– Iertați-mă, soră, nu am vrut să vă tulbur într-atât.

– Pleacă! a exclamat Celestine, tremurând violent. Pleacă imediat și dă-mi pace!

Nedumerită și speriată, Evangeline a închis ușa chiliei lui Celestine și, mai la pas, mai în fugă, a traversat holul până la scări.

În majoritatea după-amiezilor, orele de odihnă ale măicuței Philomena se prelungeau până la cină, așa că Evangeline nu a fost prea surprinsă să găsească biblioteca pustie, șemineul rece, iar cărucioarele – înțesate de cărți care așteptau să fie puse la locul lor pe rafturi. A ignorat învălmășeala de cărți și s-a apucat să facă focul, ca să încălzească încăperea rece. A pus două lemne pe grătar, strecurând dedesubt ziare mototolite, și a aprins chibritul. Când focul a început să ardă, s-a ridicat și și-a aranjat fusta cu mâinile ei mici și reci, de parcă netezirea țesăturii ar fi putut-o ajuta să-și adune gândurile. Un lucru era sigur: avea nevoie de toată concentrarea posibilă ca să pună ordine în povestea măicuței Celestine. A scos din buzunarul fustei o hârtie, a despăturit-o și a citit scrisoarea de la domnul Verlaine: „În decursul unei cercetări întreprinse pentru un client particular, am fost informat despre posibilitatea ca doamna Abigail Aldritch Rockefeller, stăpâna familiei Rockefeller și patroană a artelor,

să fi corespondat scurt timp cu maica stareță a mănăstirii St. Rose, măicuța Innocenta, în anii 1943-1944."

Era o simplă scrisoare nevinovată, în care se cerea permisiunea de a vizita mănăstirea, de genul acelora pe care le primesc în mod regulat instituțiile care au colecții de cărți rare și de ilustrații, genul de scrisoare la care Evangeline ar fi trebuit să răspundă printr-un refuz rapid și definitiv și care, odată expediată, ar fi trebuit să fie uitată pe vecie. Și totuși, această solicitare banală dăduse totul peste cap. Era în același timp sceptică și măcinată de curiozitatea pe care i-o trezeau măicuța Celestine, doamna Abigail Rockefeller, măicuța Innocenta și angelologia. Voia să înțeleagă munca părinților săi, dar, în același timp, tânjea după luxul ignoranței. Vorbele măicuței Celestine o răscoliseră, dându-i senzația că a fost trimisă la mănăstirea St. Rose tocmai cu scopul de a le auzi. Chiar și așa, posibila legătură dintre povestea lui Celestine și propria poveste o lăsa pe Evangeline pradă celei mai profunde agitații.

Singura ei consolare era faptul că biblioteca se afla într-o amorțire deplină. S-a așezat la o masă din apropierea șemineului, și-a sprijinit coatele ascuțite pe suprafața ei de lemn și și-a odihnit capul în mâini, încercând să-și limpezească gândurile. Deși focul se întețise, un curent de aer rece se prelingea din șemineu, iar amestecul de aer fierbinte și rece îi crea pe piele o senzație bizară. A încercat să pună în ordine povestea învălmășită a bătrânei cât de bine putea. A luat o foaie de hârtie și o cariocă roșie dintr-un sertar al mesei și a mâzgălit pe hârtie următoarele cuvinte:

Peştera Gâtlejul Diavolului
Munţii Rodopi
Geneza, 6
Angelologi

Când se simţea pierdută, Evangeline se transforma din femeie în ţestoasă, se retrăgea în carapacea ei rece şi întunecoasă, rămânea complet nemişcată şi aştepta până când această confuzie se risipea. Preţ de o jumătate de ceas, a privit fix cuvintele pe care le scrisese: „Gâtlejul Diavolului, munţii Rodopi, Geneza, 6, Angelologi". Dacă i-ar fi spus cineva cu o zi în urmă că avea să scrie acele cuvinte într-un moment în care se aştepta cel mai puţin, i-ar fi râs în faţă. Şi totuşi, aceste cuvinte erau piatra de temelie a poveştii măicuţei Celestina. Întrucât doamna Abigail Rockefeller juca un rol important în această poveste misterioasă, după cum sugera şi scrisoarea pe care o găsise, Evangeline nu avea altă soluţie decât să afle care era legătura dintre ele.

Instinctul îi spunea să analizeze lista de cuvinte până când legătura avea să i se arate ca prin minune, dar Evangeline nu avea răbdare să aştepte. A traversat biblioteca de acum călduroasă şi a scos de pe un raft un atlas al lumii. L-a deschis pe o masă, a găsit la index munţii Rodopi şi a căutat pagina respectivă, aflată undeva în mijlocul atlasului. Rodopii s-au dovedit a fi un mic lanţ muntos din sud-estul Europei, care se întindea din nordul Greciei până în sudul Bulgariei. Evangeline a cercetat harta în speranţa că avea să găsească vreo referire la Gâtlejul Diavolului, dar întreaga regiune era plină de o

mulțime de pete întunecoase și de triunghiuri, care marcau zonele de mare altitudine.

Și-a amintit că Celestine pomenise că ajunseseră în munții Rodopi prin Grecia și, coborând cu degetul spre sud, spre uscatul înconjurat de ape al Greciei, Evangeline a găsit punctul în care Rodopii se înălțau dintre câmpii. Pete verzi și cenușii acopereau zonele din apropierea munților. Singurele drumuri mai importante păreau să pornească din Kavala, un oraș portuar la Marea Traciei, de unde o rețea de șosele se întindea spre orașele și satele mai mici din nord. Când și-a mutat privirea spre sudul lanțului muntos și mai jos spre peninsulă, a văzut nume mai cunoscute ei, Atena și Sparta, locuri despre care citise la literatură clasică. Erau orașele străvechi pe care le asociase întotdeauna cu Grecia. Nu auzise niciodată de șuvița aceea îndepărtată de munți care se prelungea până peste granița nordică, în Bulgaria.

Înțelegând că asta era tot ce putea afla consultând o hartă a regiunii, Evangeline s-a îndreptat spre un rând de enciclopedii vechi din anii '60 și a căutat articolul „Munții Rodopi". În mijlocul paginii era o fotografie alb-negru care ilustra o peșteră căscată ca o gură. Legenda spunea:

> Dyavolsko Gurlo (Gâtlejul Diavolului) este o peșteră adâncă din inima lanțului muntos Rodopi. Peștera, o crăpătură îngustă creată în roca enormă a versantului, coboară mult sub nivelul solului, formând în granitul solid un curent de aer care îți taie respirația. De-a lungul pasajului de acces curge o cascadă interioară

bogată, care se prăvăleşte pe stâncă şi care formează astfel un râu subteran. În albie se află o serie de depresiuni naturale care au dat naştere mai multor legende. Primii exploratori au amintit de lumini ciudate şi de un sentiment de euforie resimţit la intrarea în aceste mici depresiuni, fenomen care poate fi explicat prin prezenţa unor acumulări de gaze naturale.

Citind mai departe, Evangeline a descoperit că peştera Gâtlejul Diavolului a fost declarată patrimoniu UNESCO în anii '50 şi că era considerată o bijuterie a lumii, pentru frumuseţea sa extraordinară şi pentru importanţa istorică şi mitologică acordată ei de către traci, care populaseră zona în secolele al IV-lea şi al V-lea î.Hr. Descrierea peşterii părea interesantă, însă Evangeline era curioasă să afle mai multe despre importanţa ei istorică şi mitologică. A deschis o carte de mitologie greacă şi tracă, şi după mai multe capitole care tratau despre recentele săpături arheologice printre ruinele trace, Evangeline a citit următoarele:

Vechii greci credeau că peştera Gâtlejul Diavolului era poarta de intrare în Infernul mitologic prin care Orfeu, regele tribului trac al ciconilor, a pornit în călătorie ca să-şi salveze iubita, Euridice, de uitarea lumii subpământene, Hades. În mitologia greacă, Orfeu era cunoscut pentru faptul că a oferit omenirii muzica, scrisul şi medicina şi adesea se consideră că a promovat cultul lui Dionysos. Apollo i-a oferit lui Orfeu o liră de aur şi l-a învăţat să o mânuiască, dând

naştere unei muzici care avea darul de a îmblânzi animalele, însufleţind obiectele fără viaţă şi îmbunând toate fiinţele, inclusiv pe locuitorii Infernului. Mulţi arheologi şi istorici afirmă că acesta a făcut cunoscute oamenilor simpli practicile extatice şi mistice. Într-adevăr, se speculează că tracii practicau sacrificii umane cu prilejul ritualurilor extatice dionisiace, apoi lăsau trupurile dezmembrate să se descompună în grota carstică a Gâtlejului Diavolului.

Evangeline era absorbită de lectura despre istoria lui Orfeu şi despre rolul său în mitologie, însă informaţia de aici nu coincidea cu cele relatate de Celestine. Aceasta nu pomenise nimic despre adepţi ai cultului lui Orfeu sau al lui Dionysos, pe care se presupune că îi inspirase. De aceea, spre surprinderea ei, atenţia i-a fost atrasă de următorul paragraf:

În creştinism, peştera Gâtlejul Diavolului a fost considerată locul în care îngerii răzvrătiţi au căzut după ce au fost alungaţi din rai. Creştinii din partea locului credeau că poteca abruptă de la gura peşterii a fost făurită de trupul înfocat al lui Lucifer pe când se prăbuşea de pe pământ spre iad, de unde şi numele peşterii. De asemenea, peştera a fost mult timp socotită temniţa primilor îngeri căzuţi, dar şi a „Fiilor lui Dumnezeu", creaturile deseori contestate în *Cartea lui Enoh*, scriere din corpusul pseudoepigrafic. Cunoscuţi drept „Veghetorii Cerului" în *Cartea lui Enoh* şi ca „Fiii lui Dumnezeu" în Biblie, aceşti îngeri

nesupuşi i-au ieşit din graţii lui Dumnezeu după ce s-au împreunat cu femeile din specia umană şi au dat naştere hibrizilor jumătate om, jumătate îngeri, pe numele lor nephilimi (a se vedea Geneza, 6). După această fărădelege, Veghetorii au fost întemniţaţi în pântecele pământului. Temniţa din pământ apare pe tot parcursul Bibliei. A se vedea Iuda, 1:6.

A lăsat cartea deschisă, s-a ridicat şi s-a dus să ia Biblia de pe o masă cu picior de lemn de stejar din centrul bibliotecii. A răsfoit-o, trecând de facerea omului, de alungarea din rai şi de uciderea lui Abel de către Cain. S-a oprit la Geneză, la capitolul 6, şi a citit:

Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit. Dar Domnul Dumnezeu zis: „Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!"

În vremea aceea s-au ivit pe pământ Uriaşii*, mai cu seamă de când Fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime.

---

* În traducerile Bibliei în limba română, nu apare decât termenul „Uriaşi", nu şi cel de „nephilimi" (n.tr.)

Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Şi a zis Domnul: „Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut."*

Acesta era pasajul din care citase Celestine mai devreme. Deşi Evangeline citise acel pasaj din Geneză de sute de ori – în copilărie, când mama ei îi citea Geneza cu glas tare, fusese prima ei dragoste literară, cea mai dramatică, mai zdrobitoare şi mai uluitoare poveste pe care o auzise vreodată – nu se oprise niciodată să mediteze la aceste amănunte stranii: naşterea nephilimilor, aceste creaturi bizare, condamnarea oamenilor la numai o sută douăzeci de ani de viaţă, dezamăgirea lui Dumnezeu cauzată de obiectul creaţiei sale, furia Potopului. Ori de câte ori studiase sau se pregătise pentru noviciat, în lungile ore de discuţii biblice la care participase alături de celelalte măicuţe de la mănăstirea St. Rose, acest pasaj nu fusese nici măcar o singură dată analizat. A recitit pasajul, oprindu-se asupra frazei: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ Uriaşii, mai cu seamă de când Fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime." Apoi a căutat în Iuda şi a citit: „Iar pe îngerii care

* Geneza, 6:1–7 (n.tr.)

nu şi-au păzit vrednicia, ci au părăsit locaşul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric în lanţuri veşnice, spre judecata zilei celei mari.'"*

Evangeline a simţit brusc o durere de cap acută şi a închis Biblia. În minte i-a răsunat glasul tatălui ei şi a retrăit momentele în care urcase scările depozitului rece şi prăfuit, păşind uşor cu pantofiorii ei Mary Janes pe treptele metalice. Ascuţimea aripii, trupul radios, stranietatea şi frumuseţea creaturilor întemniţate care se profilau deasupra, toate acestea erau imagini despre care mult timp crezuse că fuseseră rodul propriei imaginaţii. Era peste puterile sale să accepte că aceste creaturi existau cu adevărat şi că din cauza lor o adusese tatăl ei la mănăstirea St. Rose.

Evangeline s-a ridicat şi s-a dus în fundul încăperii, acolo unde un rând de cărţi datând din secolul al XIX-lea se înşirau pe rafturile unui dulap de sticlă încuiat. Deşi erau cele mai vechi cărţi pe care le aveau în bibliotecă, aduse în anul înfiinţării mănăstirii, erau moderne prin comparaţie cu textele analizate şi discutate între copertele lor. A luat cheia dintr-un cui de pe perete, a deschis dulapul, a scos una şi s-a dus cu ea la masa mare de stejar de lângă şemineu, strângând-o cu grijă la piept. A privit cartea, *Anatomia îngerilor întunericului,* şi şi-a plimbat cu tandreţe degetele pe coperta moale de piele, temându-se să nu-i rupă cotorul în graba ei de a o deschide.

După ce şi-a pus o pereche de mănuşi fine de bumbac, a deschis-o cu delicateţe şi a privit înăuntru la sutele de pagini aflate dinaintea ei ce relatau

---

* Iuda, 1:6, Noul Testament (n.tr.)

despre latura întunecată a îngerilor. Fiecare pagină, fiecare ilustrație și fiecare gravură aveau întru câtva legătură cu fărădelegile îngerilor care sfidaseră ordinea naturală. Cartea cuprindea totul, de la exegeza biblică și până la poziția ordinului franciscan față de exorcism. Evangeline a răsfoit paginile și s-a oprit la o analiză a demonilor în istoria bisericii. Deși măicuțele nu abordau niciodată acest subiect, care pentru Evangeline era o enigmă, lucrarea diavolilor generase multe polemici teologice în sânul bisericii. Sfântul Toma de Aquino, de exemplu, afirmase că faptul că diavolii aveau puterea să semene vânt, furtuni, ploaie și foc din ceruri era una dintre învățăturile bisericii. În lucrările creștine, nu se pomenea în mod explicit despre populația de diavoli – 7 405 926 împărțiți în 72 de legiuni, potrivit textelor talmudice –, iar Evangeline se îndoia că acest număr putea fi altceva decât o speculație, dar totuși i se părea uimitor. Primele capitole ale cărții conțineau informații istorice despre răzvrătirea îngerilor. Între creștini, evrei și musulmani existaseră controverse pe tema îngerilor întunericului timp de milenii. Referirea cea mai concretă la îngerii nesupuși se găsea în Geneză, dar scrierile apocrife și pseudoepigrafice care circulaseră de-a lungul secolelor de după Hristos fuseseră cele care stătuseră la baza concepției iudeo-creștine despre îngeri. Existau o mulțime de istorisiri despre aparițiile îngerilor, iar informațiile false despre natura lor predominau în vechime la fel de mult ca în prezent. De exemplu, una dintre erorile recurente era că se confundau cu Veghetorii, care erau considerați trimișii lui Dumnezeu pe pământ pentru a supraveghea oamenii,

cu îngerii răzvrătiți, cei deveniți cunoscuți datorită operei *Paradisul pierdut,* care îl urmaseră pe Lucifer și, prin urmare, fuseseră izgoniți din rai. Veghetorii făceau parte din al zecelea ordin Bene Ha'Elohim*, în vreme ce Lucifer și îngerii răzvrătiți – diavolul și demonii săi – făceau parte din ordinul Malachimilor, în care erau incluse și ordinele de îngeri desăvârșiți. În vreme ce diavolii fuseseră condamnați la focul etern, Veghetorii fuseseră pur și simplu întemnițați pentru o perioadă neprecizată și așteptau să-și recapete libertatea vârâți în ceea ce fusese tălmăcit drept abis, groapă, peșteră sau iad.

Evangeline a observat la un moment dat că, fără să-și dea seama, lipise paginile cărții de masa de stejar. Privirea i-a rătăcit de la carte spre ușa bibliotecii, unde, cu numai câteva ore în urmă, îl văzuse pentru prima oară pe Verlaine. Fusese o zi atât de bizară, de la primenirea de dimineață și până la starea de neliniște din prezent, ceva între vis și realitate. Verlaine dăduse buzna în viața ei cu o asemenea forță, încât părea, asemenea amintirilor despre familia ei, rodul imaginației sale, o împletire de realitate și plăsmuire.

A scos scrisoarea lui din buzunar, a întins-o pe masă și a mai citit-o o dată. Simțise ceva în felul lui de a scrie – stilul direct, familiar și inteligent – care reușise să spargă cochilia în care ea trăise în ultimii ani. Apariția lui îi amintise că exista și o altă lume în exterior, dincolo de hotarele mănăstirii. Îi lăsase scris numărul său de telefon pe o bucată de hârtie.

---

* În ebraică, în original, „Fiii Zeilor", sintagmă cunoscută în română ca „Fiii lui Dumnezeu" (n.red.)

Evangeline ştia că, în ciuda datoriei pe care o avea faţă de măicuţe şi a pericolului de a fi dată în vileag, trebuia să-i mai vorbească.

În vreme ce traversa holurile înţesate de la etajul întâi, a cuprins-o sentimentul că trebuia să se grăbească. A trecut iute pe lângă Sala Păcii Perpetue, unde avea loc o întâlnire de informare a Partenerelor de Rugăciune, şi pe lângă Centrul Artistic al mănăstirii St. Rose din Viterbo, unde se desfăşura un curs de artizanat. Nu s-a oprit în garderoba comună, ca să-şi ia jacheta, şi nici la Biroul de Misionariat şi Recrutare, ca să preia corespondenţa zilei. Nu s-a oprit nici măcar pentru a se asigura că Programul pentru Rugăciunea de Adoraţie era în ordine. A ieşit pur şi simplu pe uşa principală, spre garajul mare de cărămidă din partea sudică, de unde a luat un rând de chei dintr-o cutie metalică de culoare cenuşie de pe perete şi a pornit maşina mănăstirii. Evangeline ştia din experienţă că pentru o măicuţă franciscană a Adoraţiei Perpetue singurul loc retras din mănăstirea St. Rose era interiorul sedanului maro cu patru uşi.

Era conştientă de faptul că nimeni nu avea să se supere dacă lua maşina mănăstirii. De regulă, mersul la oficiul poştal era o însărcinare pe care o aştepta cu nerăbdare. În fiecare după-amiază punea corespondenţa mănăstirii într-un sac de bumbac şi pornea pe autostrada 9W ce şerpuia de-a lungul râului Hudson. Numai câteva măicuţe aveau permis de conducere, aşa că Evangeline se oferea să facă ea majoritatea comisioanelor, pe lângă sarcina de a expedia corespondenţa: cumpăra medicamente,

consumabile şi se ocupa de cadouri pentru zilele de naştere ale măicuţelor.

În unele după-amiezi, Evangeline traversa râul cu maşina pe podul Kingston-Rhinecliff şi intra în comitatul Dutchess. În timp ce se afla pe pod, încetinea, cobora geamul şi privea casele răspândite ici-colo ca nişte ciupercuţe, de-o parte şi de cealaltă a râului. Aparţineau mai multor comunităţi religioase şi printre ele se aflau şi turlele mănăstirii St. Rose, şi, după o cotitură, reşedinţa familiei Vanderbilt, protejată de hectare de teren. De la acea înălţime, vedea la o distanţă de câţiva kilometri. A simţit maşina zdruncinată uşor de vânt şi a cuprins-o panica. Se afla la o înălţime aşa de mare de apă, încât, privind în jos, a înţeles preţ de o clipă cum trebuie să fie când zbori. Când a ajuns la capătul podului a întors, l-a traversat din nou şi a dezmierdat cu privirea crestele albastre-purpurii ale munţilor Catskill, care se înălţau în partea vestică. Începuse să ningă, iar vântul înălţa zăpada şi o împrăştia prin aer. Încă o dată, pe când podul o purta tot mai sus, deasupra pământului, s-a simţit invadată de un plăcut sentiment de dezintegrare, de ameţeală, cam cum se simţea uneori dimineaţa în Capela Adoraţiei – o plecăciune în faţa imensităţii creaţiei.

Evangeline profita de călătoriile de după-amiază pentru a-şi limpezi mintea. Până în acea zi, gândurile ei se îndreptaseră invariabil spre viitor, care părea să se întindă dinaintea ei ca un culoar nesfârşit şi obscur, prin care ar fi putut merge necontenit fără să ajungă la destinaţie. Acum, rulând cu maşina pe autostrada 9W, se gândea la bizara poveste a măicuţei Celestine şi la brusca apariţie a lui Verlaine în

existența ei. Își dorea ca tatăl ei să fi fost încă în viață, ca să-l întrebe ce ar fi sfătuit-o să facă într-o asemenea situație.

A coborât geamul și a lăsat aerul tăios să invadeze mașina. Deși se aflau în toiul iernii și plecase de la mănăstire fără jachetă, pielea îi ardea. Sudoarea îi uda hainele și îi îngheța pe trup. Și-a surprins imaginea în oglinda retrovizoare și și-a observat gâtul împânzit de puncte roșiatice care îi pătau pielea palidă. Ultima oară îi apăruseră în anul morții mamei ei, când avusese tot soiul de alergii inexplicabile, care îi dispăruseră însă la sosirea la mănăstirea St. Rose. Probabil că anii de viață contemplativă creaseră în jurul său o oază de liniște și de alinare, dar nu o ajutaseră prea mult să-și înfrunte trecutul.

Evangeline a ieșit de pe autostradă și s-a afundat pe drumul îngust și șerpuit care ducea spre Milton. În curând, pâlcul des de copaci s-a risipit, lăsând la vedere bolta cerului decolorată de pânza de zăpadă. Trotuarele străzii principale din Milton erau pustii, de parcă zăpada și frigul i-ar fi gonit pe toți pe la casele lor. Evangeline a oprit la o benzinărie, a făcut plinul și a intrat să dea telefon. Cu degete tremurânde, a introdus o monedă de 25 de cenți, a format numărul pe care i-l dăduse Verlaine și a așteptat, cu inima amenințând să-i spargă pieptul. Telefonul a sunat de cinci, de șapte, de nouă ori înainte să intre robotul. A ascultat glasul lui Verlaine, dar a pus receptorul în furcă fără să vorbească, irosind și moneda. Verlaine nu era acasă.

A pornit mașina și și-a aruncat privirea înspre ceasul de lângă vitezometru. Era aproape șapte. Ratase treburile de după-amiază și cina. Cu siguranță,

măicuța Philomena o aștepta să se întoarcă și să-și justifice absența. S-a întrebat amărâtă ce se petrecea cu ea, de ce venise în oraș să-i telefoneze unui bărbat pe care nu-l cunoștea, ca să discute cu el despre un subiect pe care acesta avea, mai mult ca sigur, să-l considere absurd, dacă nu cumva complet nebunesc. Evangeline se pregătea să se întoarcă la mănăstire când, deodată, l-a zărit. Peste drum, în dreptul unei ferestre mari, acoperite cu gheață, era Verlaine.

Milton Bar & Grill,
Milton, New York

Felul în care Evangeline aflase că avea nevoie de ea – că era rănit şi la ananghie, şi deja cherchelit de la berea mexicană – i se părea lui Verlaine în acelaşi timp rod al unui miracol şi o dovadă de intuiţie, poate chiar vreun truc pe care îl învăţase în sihăstrie, pe scurt, ceva peste puterea lui de înţelegere. Indiferent cum se întâmplase, ea era aici, venea cu paşi mici spre uşa cârciumii, cu o postură perfectă, cu părul tuns bob dat după ureche şi cu hainele ei cernite semănând, cu un efort de imaginaţie, cu vestimentaţia depresivă a fetelor cu care ieşea el în facultate, acele fete mohorâte, cu înclinaţii artistice, misterioase, pe care reuşea să le amuze, dar nu şi să le aducă la el în pat. În câteva secunde, femeia-elf cu ochi mari şi verzi, care nu mai pusese în viaţa ei piciorul într-un loc ca acesta, traversase încăperea şi se aşezase pe scaun în faţa lui.

A văzut-o cercetând cu privirea peste umăr împrejurimile, masa de biliard, tonomatul şi placa de darts. Evangeline nu dădea impresia că ar remarca

sau că i-ar păsa de faptul că părea nelalocul ei în această mulțime. L-a privit așa cum privești o pasăre rănită, a ridicat din sprâncene și a așteptat ca Verlaine să-i spună ce i se întâmplase în orele scurse de la întâlnirea lor.

– Am avut probleme cu mașina, a spus Verlaine, evitând versiunea mai complicată a situației sale, și am venit pe jos până aici.

Sincer uimită, Evangeline a zis:

– Pe furtuna asta?

– Am mers pe autostradă, dar m-am rătăcit un pic.

– E cale lungă, a spus ea, cu o umbră de îndoială în glas. Mă mir că nu ați degerat.

– Am făcut autostopul pe la jumătatea drumului până aici. Tot e bine, că altfel încă mai umblam pe afară de-mi îngheța fundul.

Evangeline l-a cercetat puțin prea insistent, iar el s-a întrebat dacă nu cumva o deranjase limbajul lui. În fond, era călugăriță, așa că el ar trebui să fie mai atent la felul în care vorbește în fața ei, dar îi era imposibil să își dea seama ce se petrecea în mintea fetei. Era prea diferită de felul – stereotip, trebuia să recunoască – în care credea el că trebuia să fie o călugăriță. Era tânără, misterioasă și prea drăguță ca să se potrivească profilului pe care și-l schițase el în minte despre Măicuțele Adorației Perpetue, severe și lipsite de umor. Deși nu găsise nici o explicație logică, Evangeline avea ceva care îl făcea să simtă că i-ar fi putut spune orice.

– De ce ați venit aici? a întrebat-o, sperând că gluma sa avea să fie înțeleasă. N-ar trebui să vă rugați sau să faceți vreo faptă bună?

– De fapt, am venit în Milton ca să vă telefonez, a zis ea zâmbind.

Era rândul lui să fie uimit. N-ar fi ghicit niciodată că voia să-l revadă.

– Glumiți.

– Deloc, a răspuns Evangeline și și-a îndepărtat o șuviță de păr negru de pe față, afișând un aer serios. La mănăstire nu există intimitate, așa că nu aș fi riscat să telefonez de acolo. Și voiam să vă întreb ceva care trebuie să rămână între noi. Este o chestiune delicată, în care sper să mă puteți îndruma. Are legătură cu scrisorile pe care le-ați găsit.

Verlaine a mai luat o gură de bere, uimit de cât de vulnerabilă părea, cocoțată pe marginea scaunului de bar, cu ochii roșii de la fumul gros de țigară, cu degetele lungi, subțiri, lipsite de podoabe și aspre de frigul iernii.

– E subiectul despre care îmi doresc cel mai mult să vorbesc, a spus el.

– Atunci nu vă deranjează să-mi spuneți unde ați găsit scrisorile, a zis ea aplecându-se ușor deasupra mesei.

– În corespondența personală dintr-o arhivă a lui Abigail Aldrich Rockefeller, i-a răspuns Verlaine. Scrisorile nu figurau în catalog. Fuseseră complet scăpate din vedere.

– Le-ați furat? a întrebat Evangeline.

Verlaine a simțit că se îmbujorează în fața mustrării lui Evangeline.

– Le-am împrumutat. Le dau înapoi imediat ce înțeleg despre ce e vorba.

– Și câte aveți?

– Cinci. Au fost scrise într-un interval de cinci săptămâni, în 1943.

– Toate sunt de la Innocenta?

– Nu e nici măcar una de la vreun Rockefeller printre ele.

Evangeline l-a privit pe Verlaine, aşteptând ca aceasta să continue. Intensitatea privirii ei l-a speriat. Dintr-un motiv sau altul, poate datorită interesului pe care îl arăta muncii lui – cercetarea sa fusese subapreciată până şi de către Grigori – sau sincerităţii pe care o emana, Verlaine era dornic să-i facă pe plac. Teama, frustrarea şi sentimentul de inutilitate cărora se văzuse nevoit să le facă faţă s-au risipit dintr-odată.

– Aş vrea să ştiu dacă este ceva în scrisori referitor la măicuţele de la St. Rose, a spus Evangeline, întrerupându-i lui Verlaine şirul gândurilor.

– Nu ştiu exact, a răspuns el lăsându-se pe spate pe scaun. Dar nu cred.

– Scria ceva despre cineva care a ajutat-o pe Abigail Rockefeller în munca ei? Ceva despre mănăstire, despre biserică sau despre călugăriţe?

Verlaine era uimit de direcţia în care bătea Evangeline.

– Nu ştiu scrisorile pe de rost, dar, din câte îmi amintesc, nu se spune nimic despre călugăriţele din mănăstirea St. Rose.

– Da, dar în scrisoarea lui Abigail Rockefeller către Innocenta, a reluat Evangeline, mai tare, ca să acopere muzica, pierzându-şi puţin calmul, a pomenit în mod explicit de măicuţa Celestine: „Celestine Clochard va ajunge în New York la începutul lunii februarie."

– Celestine Clochard era călugăriță? Toată ziua am încercat să îmi dau seama cine era această Celestine.

– Cine *este*, l-a corectat Evangeline, coborând glasul, care abia i se mai auzea din cauza muzicii. Celestine *este* călugăriță, pentru că încă mai trăiește. M-am dus la ea după plecarea dumneavoastră. Este în vârstă și nu se simte prea bine, dar știa despre corespondența dintre Innocenta și Abigail Rockefeller. Și despre expediția despre care se pomenește în scrisoare. A spus câteva lucruri destul de înfricoșătoare despre...

– Despre ce? a întrebat-o Verlaine, îngrijorat de ultima ei afirmație. Ce a spus?

– Nu-mi este foarte clar, a mărturisit Evangeline. Părea că vorbește în parabole. Când am încercat să înțeleg la ce se referea, totul a devenit și mai lipsit de sens.

Verlaine oscila între impulsul de a o îmbrățișa pe Evangeline care se făcuse galbenă ca ceara și acela de a o zgâlțâi. În schimb, a mai comandat două sticle de Corona și a pus pe masă copia scrisorii doamnei Rockefeller făcută de el.

– Mai citiți-o odată. Poate că Celestine Clochard aducea vreun obiect din munții Rodopi la mănăstirea St. Rose? V-a spus ceva despre expediția asta? Uitând că abia o cunoștea pe Evangeline, s-a întins peste masă și i-a atins mâna. Vreau să vă ajut.

Evangeline și-a tras mâna dintr-a lui, l-a privit suspicioasă și s-a uitat la ceas.

– Nu mai pot rămâne. Deja am lipsit prea mult. Se pare că nici dumneavoastră nu știți mai multe decât mine despre scrisorile astea.

În vreme ce chelneriţa le aşeza berile dinainte, Verlaine a spus:

– Trebuie să fie mai multe scrisori, cel puţin încă patru. Innocenta răspundea, mai mult ca sigur, scrisorilor lui Abigail Rockefeller. Poate le căutaţi sau poate Celestine Clochard ştie unde le putem găsi.

– Domnule Verlaine, a spus Evangeline pe un ton serios, pe care el a simţit că şi-l impunea, am toată înţelegerea pentru cercetarea dumneavoastră şi pentru dorinţa de a îndeplini cerinţele clientului dumneavoastră, dar eu nu mă pot amesteca în aşa ceva.

– Nu are nici o legătură cu clientul meu, a spus Verlaine şi a luat o gură de bere. Se numeşte Percival Grigori şi nici nu vă închipuiţi ce îngrozitor este; nici nu ar fi trebuit să accept să lucrez pentru el. De fapt, tocmai a trimis nişte bătăuşi să-mi spargă maşina şi să-mi fure toate hârtiile care au legătură cu cercetarea. Este evident că a pornit în căutarea a ceva şi, dacă acel ceva sunt scrisorile pe care le-am găsit noi, despre care, apropo, nu i-am suflat nici o vorbă, atunci am face bine să le găsim şi pe celelalte înaintea lui.

– V-au spart maşina? a întrebat Evangeline neîncrezătoare. De aceea sunteţi aici?

– Nu contează, a spus Verlaine, încercând să pară indiferent. De fapt, da, chiar contează. Aş vrea să vă rog să mă duceţi şi pe mine la gară. Şi aş mai vrea să ştiu ce a adus Celestine Clochard în America. mănăstirea St. Rose este singurul loc posibil în care s-ar putea afla. Dacă aţi reuşi să găsiţi – sau cel puţin să căutaţi – scrisorile, am începe să înţelegem despre ce este vorba.

Evangeline s-a mai îmbunat și părea că analizează cu mare grijă rugămintea lui. Într-un final, a spus:

– Nu vă pot promite nimic, dar am să caut.

Verlaine ar fi vrut să o îmbrățișeze, să-i spună cât de mult se bucura că o cunoscuse și s-o implore să meargă cu el la New York, ca să se apuce de treabă chiar din seara aceea. Dar, văzând cât de agitată o făcea atenția pe care el i-o acorda, s-a hotărât să renunțe.

– Haideți, l-a îndemnat Evangeline luând de pe masă cheile de la mașină. Vă conduc la gară.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Evangeline ratase gustarea comună din cantină, la fel şi prânzul, şi acum era înfometată. Ştia că putea găsi ceva de mâncare în bucătărie, dacă mergea să se uite – frigiderele imense erau întotdeauna pline de tăvi cu ceea ce rămânea de la masă –, dar gândul la mâncare îi făcea rău. Şi-a ignorat foamea, a trecut pe lângă scările care duceau la cantină şi şi-a continuat drumul spre bibliotecă.

Când a deschis uşa bibliotecii şi a aprins luminile, a văzut că în încăpere se făcuse ordine în absenţa ei: registrul de piele pe care îl lăsase deschis în acea după-amiază pe masa de lemn fusese închis, cărţile îngrămădite pe canapea fuseseră puse la locul lor şi o mână vrednică dăduse cu aspiratorul pe covoraşele de pluş. Evident, una dintre măicuţe o acoperise. Simţindu-se vinovată, şi-a jurat ca a doua zi după-amiază să deretice de două ori mai mult, poate chiar să se ofere voluntar la spălătorie, deşi, din cauza mulţimii de văluri care trebuiau spălate de mână, această muncă era o adevărată corvoadă. Nu era

frumos că le lăsase pe măicuțe să-i facă treaba. Când cineva lipsește, celelalte trebuie să ducă povara.

Evangeline și-a pus geanta pe canapea și s-a lăsat pe vine în fața șemineului, ca să aprindă focul. În scurt timp, o lumină blândă s-a prelins pe podea. Tânăra s-a cufundat în pernele moi ale canapelei, s-a așezat picior peste picior și a încercat să pună cap la cap elementele disparate ale acelei zile. Era așa o învălmășeală de informații, încât a fost nevoie de un mare efort pentru a le pune în ordine. Focul era atât de liniștitor și ziua fusese așa de obositoare, încât Evangeline s-a întins pe canapea și a adormit.

O mână apăsându-i pe umăr a trezit-o brusc din somn, făcând-o să tresară. S-a ridicat și a văzut-o pe măicuța Philomena stând lângă ea și privind-o cu o oarecare severitate.

– Soră Evangeline, a spus ea cu mâna încă pe umărul ei. Ce faci?

Evangeline a clipit. Dormise atât de profund, încât abia își putea reveni. I se părea că vedea biblioteca, rafturile de cărți și focul vioi de pe fundul unei ape. Și-a coborât repede picioarele de pe canapea și a dat să se ridice.

– După cum sunt sigură că știi, a spus Philomena așezându-se pe canapea lângă ea, sora Celestine este una dintre cele mai vechi membre ale comunității noastre. Nu știu ce s-a întâmplat în această după-amiază, dar pare destul de supărată. Am stat câteva ore bune cu ea și nu mi-a fost deloc ușor s-o liniștesc.

– Îmi pare foarte rău, a spus Evangeline, devenind brusc atentă la auzul numelui măicuței Celestine.

M-am dus s-o întreb despre ceva ce am găsit în arhivă.

– Era într-o stare ciudată când am fost la ea în seara aceasta, a reluat Philomena. Ce anume i-ai spus?

– Nu am vrut să o supăr, a replicat Evangeline.

Își dădea seama de cât de nesăbuită fusese să discute cu Celestine despre scrisori. Fusese o naivitate din partea ei să creadă că putea ține secretă o astfel de discuție delicată.

Măicuța Philomena a privit-o pe Evangeline de parcă ar fi cântărit cât de dispusă era aceasta să coopereze.

– Am venit să-ți spun că măicuța Celestine dorește să-ți vorbească din nou, a rostit ea într-un târziu. Și să-ți cer să-mi spui, cuvânt cu cuvânt, tot ce se discută în chilia lui Celestine.

Lui Evangeline i s-a părut ciudat comportamentul ei și nu putea înțelege care erau motivele pentru care îi cerea așa ceva, dar a încuviințat din cap.

– Nu trebuie s-o mai aducem într-o asemenea stare de agitație, așa că, te rog, ai grijă ce-i spui.

– Bine, a răspuns Evangeline și s-a ridicat, curățându-și puful canapelei de pe pulover și de pe fustă. Mă duc imediat.

– Promite-mi, a insistat Philomena cu severitate, pe când o conducea pe Evangeline spre ușa bibliotecii, că îmi vei mărturisi tot ce îți spune Celestine.

– Dar de ce? a întrebat Evangeline speriată de bruscheța Philomenei.

La aceste cuvinte, Philomena s-a oprit, oarecum îmbunată.

– Celestine nu este chiar așa de puternică precum pare, copila mea. Nu vrem să o punem în pericol.

De la ultima vizită a lui Evangeline, măicuța Celestine fusese dusă în patul ei. Cina ei, constând din supă de pui, biscuiți sărați și apă, rămăsese neatinsă pe o tavă lângă noptieră. Umidificatorul răspândea în aer aburi, învăluind încăperea într-o ceață jilavă. Căruciorul cu rotile fusese părăsit în colțul încăperii, lângă fereastră. Perdelele trase dădeau camerei aspectul unui salon posomorât de spital, senzație care s-a intensificat când Evangeline a închis ușor ușa în urma ei, înăbușind zgomotele măicuțelor care se adunau pe hol.

– Intră, intră, a îndemnat-o Celestine și i-a făcut semn să se apropie de pat.

Celestine și-a împreunat mâinile pe piept, iar Evangeline a simțit brusc nevoia de a acoperi cu mâna degetele albe și fragile ale bătrânei, pentru a i le proteja, deși nu știa de ce anume. Philomena avusese dreptate: Celestine era cumplit de firavă.

– Ați cerut să mă vedeți, soră, a început Evangeline.

Cu mare efort, Celestine s-a ridicat pe un teanc de perne.

– Vreau să-mi cer iertare pentru purtarea mea de mai devreme, a spus ea privind-o în ochi pe Evangeline. Nu știu cum să mă justific, dar nu am mai vorbit despre aceste lucruri de foarte mulți ani. M-a surprins să descopăr că, în ciuda timpului care a trecut, evenimentele petrecute în tinerețea mea sunt încă atât de vii și de dureroase. Poate că trupul

îmbătrâneşte, dar sufletul rămâne tânăr, aşa cum l-a lăsat Dumnezeu.

– Nu trebuie să vă cereţi iertare, a spus Evangeline şi şi-a pus mâna pe braţul lui Celestine, subţire ca o rămurică sub ţesătura cămăşii de noapte. E vina mea că v-am tulburat.

– Aşa este, a spus Celestine, cu un glas dintr-odată tăios, de parcă ar fi clocotit de mânie în adâncul ei. M-ai luat prin surprindere. Nu m-am mai confruntat cu aceste întâmplări de foarte mulţi ani. Ştiam că avea să vină o vreme când trebuia să-ţi spun, dar nu mă aşteptam să fie aşa degrabă.

Celestine o uimea din nou. Se pricepea s-o descumpănească pe Evangeline, stricându-i echilibrul precar în modul cel mai bulversant cu putinţă.

– Vino, i-a cerut Celestine şi şi-a plimbat privirea prin încăpere. Trage scaunul aici şi stai lângă mine. Avem multe de vorbit.

Evangeline a luat un scaun de lemn dintr-un colţ şi l-a adus la capătul patului lui Celestine, s-a aşezat şi a ascultat cu atenţie glasul slab al măicuţei.

– Cred că ştii, a început aceasta, că am crescut şi am mers la şcoală în Franţa şi că am venit la mănăstirea St. Rose în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

– Da, a spus Evangeline uşor. Ştiam.

– Poate ştii, de asemenea... Celestine a făcut o pauză şi a privit-o pe Evangeline, căutând parcă să observe dacă aceasta o judeca. Poate ştii că am lăsat totul – munca şi ţara – în mâinile naziştilor.

– Îmi închipui că războiul i-a făcut pe mulţi să-şi caute adăpost în Statele Unite.

– Eu nu mi-am căutat adăpost, a spus Celestine, accentuând fiecare cuvânt. Privaţiunile războiului erau serioase, dar eu cred că aş fi supravieţuit, dacă aş fi rămas. Poate nu ştii, dar eu nu eram călugăriţă în Franţa. A tuşit într-o batistă. Am depus jurământul în Portugalia, în drum spre Statele Unite. Înainte de asta, făceam parte dintr-un alt ordin, unul cu scopuri similare cu ale noastre. Numai că, a spus Celestine şi s-a oprit o clipă, încercam să ni le atingem altfel. Am fugit de această organizaţie în decembrie 1943.

Evangeline a privit-o pe Celestine ridicându-se şi mai mult în pat şi sorbind o înghiţitură de apă.

– Am părăsit grupul de acolo, a spus Celestine într-un târziu. Dar el încă nu terminase cu mine. Înainte să plec, mi-a dat o ultimă însărcinare. Membrii organizaţiei mi-au cerut să duc o servietă în America şi să o dau unei persoane de contact din New York.

– Abby Rockefeller, a presupus Evangeline.

– La început, doamna Rockefeller nu era decât o patroană bogată care participa la întrunirile din New York. Asemenea multor femei din lumea bună, participa pur şi simplu ca observatoare. Eu bănuiam că se interesa de îngeri aşa cum bogătaşii se interesează de orhidee, cu mult entuziasm, dar cu prea puţină cunoaştere. Sincer, nu ştiu care erau adevăratele ei interese înainte de război. Însă, când a izbucnit războiul, a început să se implice cu tot mai multă seriozitate. Ea ne-a sprijinit munca, ne-a trimis echipamente, maşini şi bani în Europa. Învăţaţii noştri nu erau nici de o parte, nici de cealaltă

a baricadei. În sufletul nostru, eram pacifişti, finanţaţi de persoane particulare, exact cum fuseserăm de la început. Celestine a clipit, ca şi când un fir de praf i-ar fi iritat ochii, apoi a continuat: După cum îţi dai seama, finanţatorii particulari erau esenţiali pentru supravieţuirea noastră. Doamna Rockefeller i-a primit pe membrii noştri la New York, le-a aranjat plecarea din Europa, i-a întâmpinat în port şi le-a oferit adăpost. Datorită sprijinului ei, am reuşit să ducem la îndeplinire marea noastră misiune, expediţia în adâncul pământului, în inima diavolului. Plănuiam de mulţi ani călătoria, de la descoperirea unui document în care era descrisă o expediţie anterioară întreprinsă în acea grotă. Documentul a văzut lumina zilei în 1919. O a doua expediţie a avut loc în 1943. Era periculos să mergi în munţi, întrucât Balcanii erau bombardaţi, dar datorită excelentei aprovizionări din partea doamnei Rockefeller, eram bine echipaţi. Se poate spune că doamna Rockefeller a fost îngerul nostru păzitor în timpul războiului, deşi multă lume nu ar merge aşa departe cu afirmaţiile.

– Dar dumneavoastră aţi plecat, a murmurat Evangeline.

– Da, am plecat, a răspuns ea. Nu am să intru în detalii legate de motivaţiile mele, dar e de-ajuns să spun că nu mai voiam să particip la misiune. Ştiam că eram terminată chiar înainte de-a ajunge în America. Celestine a fost sfâşiată de o criză de tuse şi Evangeline a ajutat-o să se ridice şi i-a dat puţină apă. În noaptea în care ne-am întors din munţi, a continuat Celestine, s-a petrecut o mare tragedie. Seraphina, mentorul meu, femeia care mă recrutase

pe când aveam doar cincisprezece ani și care mă pregătise în tot acel timp, avusese de suferit. O iubeam pe doamna doctor Seraphina. Îmi dăduse șansa să studiez și să evoluez, lucru la care nu aveau acces multe fete de vârsta mea. Dumneaei credea că puteam să fiu printre cei mai buni. De regulă, membrii noștri erau călugări și erudiți; așadar, cunoștințele mele – fusesem un copil precoce și cunoșteam deja multe limbi clasice – le păreau atractive în mod special. Doamna doctor Seraphina mi-a promis că aveau să mă accepte ca membru deplin, oferindu-mi acces la bogatele lor resurse, atât spirituale, cât și intelectuale, imediat după expediție. Doctorița Seraphina îmi era foarte dragă. Însă, după acea noapte, toată munca mea a devenit dintr-odată lipsită de importanță. Mă învinovățesc pentru ceea ce i s-a întâmplat.

Evangeline observa că Celestine era tare necăjită, dar nu știa cum să-i aducă alinare.

– Sunt convinsă că ați făcut tot ce s-a putut.

– Era multă suferință pe-atunci. Poate că ție îți este greu să îți imaginezi, dar milioane de oameni mureau în Europa. În vremea aceea, simțeam că misiunea noastră din munții Rodopi era cea mai importantă. Nu înțelegeam amploarea evenimentelor care aveau loc în lumea întreagă. Nu-mi păsa decât de munca mea, de scopurile mele, de evoluția personală, de cauza mea. Speram să-i impresionez pe membrii consiliului care hotărau soarta tinerilor învățați, asemenea mie. Desigur, era o greșeală și nici nu știam cât de mult mă înșelam.

– Iertaţi-mă, soră, dar eu tot nu înţeleg, a spus Evangeline. Despre ce misiune vorbiţi şi despre ce consiliu?

Evangeline vedea cum Celestine se crispa în vreme ce medita la întrebarea ei. Şi-a trecut degetele stafidite peste pledul croşetat în culori vii.

– Am să-ţi spun pe şleau, aşa cum mi-au zis şi mie profesorii mei, a avertizat-o Celestine într-un târziu. Numai că ei aveau avantajul de a mă putea prezenta altora asemenea mie şi de a-mi arăta colecţia de cărţi a Societăţii Angelologice din Paris. În vreme ce mie mi-a fost pusă la dispoziţie proba solidă şi incontestabilă, vizibilă, palpabilă, tu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Profesorii mei mă puteau conduce cu blândeţe prin lumea pe care sunt pe cale să ţi-o dezvălui, dar eu nu pot face asta pentru tine, copila mea.

Evangeline a dat să spună ceva, dar privirea lui Celestine a întrerupt-o pe dată.

– Pe scurt, suntem în plin război, a spus Celestine.

Evangeline a privit-o pe femeia de dinaintea ei, incapabilă să reacţioneze.

– Este un război spiritual care se duce pe scena civilizaţiei umane, a reluat bătrâna. Continuăm ceva ce s-a declanşat cu mult timp în urmă, odată cu naşterea Uriaşilor. În vremea aceea, trăiau pe pământ şi la fel stau lucrurile şi azi. Omenirea a luptat cu ei atunci şi continuă încă să lupte.

– Faceţi o extrapolare pornind de la Geneză, a spus Evangeline.

– Tu chiar crezi cuvânt cu cuvânt tot ce scrie în Biblie, soră? a întrebat Celestine cu asprime.

– Asta am jurat, a replicat Evangeline, surprinsă de bruscheţea lui Celestine, de tonul ei mustrător.

– Sunt oameni care interpretează capitolul 6 din Geneză în sens metaforic, ca pe un fel de parabolă. Eu nu procedez aşa, experienţa m-a învăţat altceva.

– Dar noi nu vorbim niciodată despre aceste creaturi, despre Uriaşi. Niciodată vreo soră de la mănăstirea St. Rose nu a pomenit despre ei.

– Uriaşi, nephilimi, Cei Faimoşi, acestea erau numele date fiilor îngerilor. Primii învăţaţi creştini afirmau că îngerii nu erau materiali. Îi caracterizau ca fiind radioşi, spectrali, evanescenţi, acorporali, sublimi. Îngerii erau trimişii lui Dumnezeu, erau nenumăraţi şi meniţi să ducă la îndeplinire voinţa Lui pe celălalt tărâm. Oamenii, creaţii mai puţin perfecte, plăsmuiţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar din ţărână, nu puteau decât să privească plini de uimire spectrele învăpăiate ale îngerilor. Erau făpturi superioare, cu trupuri scânteietoare, rapide şi sfinte, a căror frumuseţe era pe măsura rolului de intermediari între Dumnezeu şi creaţia sa. Apoi, câţiva dintre ei, cei răzvrătiţi, s-au împreunat cu oamenii, iar nefericitul lor rod au fost Uriaşii.

– S-au împreunat cu oamenii? s-a mirat Evangeline.

– Femeile au purtat în pântece fiii îngerilor, a spus Celestine, apoi s-a oprit şi i-a căutat privirea, ca să se convingă că tânăra înţelesese. Felul în care fusese posibilă împreunarea a fost un subiect îndelung dezbătut. Timp de secole, biserica a negat că avusese loc o reproducere. Pasajul din Geneză este o ruşine pentru toţi cei care cred că îngerii nu aveau

atribute fizice. Pentru a explica fenomenul, biserica a afirmat că împreunarea dintre îngeri şi oameni nu a fost de natură sexuală, ci mai degrabă o întrepătrundere a spiritelor care a lăsat femeile grele, un fel concepţie virginală inversă, pruncul rezultat fiind mai degrabă malefic decât sfânt. Profesoara mea, doamna doctor Seraphina, despre care ţi-am vorbit mai devreme, credea că erau pure fabulaţii. Ea spunea că, împerechindu-se cu femeile, îngerii au demonstrat că erau fiinţe materiale, capabile să aibă raporturi sexuale. Ea considera că trupul angelic este mai asemănător cu cel uman decât ne-am putea aştepta. În timpul muncii noastre am luat probe că îngerii au organe genitale, fotografii care să dovedească o dată pentru totdeauna că făpturile angelice sunt... cum să spun... dotate asemenea fiinţelor umane.

– Aveţi fotografii cu îngeri? a întrebat Evangeline copleşită de curiozitate.

– Avem fotografii cu un înger care a fost ucis în secolul al X-lea, un mascul. Îngerii care se îndrăgosteau de femeile din specia umană erau, din câte se spune, masculi. Dar acest lucru nu exclude existenţa femelelor în oastea cerească. Se spune că o treime dintre Veghetori nu s-au îndrăgostit. Aceste făpturi supuse s-au întors în rai, în casa lor cerească, unde locuiesc până în zilele noastre. Eu cred că aceştia erau femelele de îngeri, care nu au fost ispitite la fel de mult ca îngerii masculi. Celestine a inspirat adânc, dar cu dificultate, s-a aşezat mai bine în pat şi a continuat: Îngerii care au rămas pe pământ erau extraordinari în multe privinţe. Întotdeauna mi s-a părut fascinant cât de umani par.

Nesupunerea lor era manifestarea liberului-arbitru, o calitate umană care amintește de alegerea greșită a lui Adam și a Evei din Grădina Raiului. Îngerii nesupuși erau, în același timp, capabili de acel fel de dragoste specific umană, dragostea totală, oarbă, nesăbuită. Au dat la schimb paradisul pentru pasiune, un târg greu de înțeles, mai ales pentru că noi am renunțat la speranța într-o asemenea dragoste. Celestine i-a zâmbit lui Evangeline de parcă ar fi compătimit-o pentru viața lipsită de dragoste care o aștepta. Sunt fascinanți în această privință, nu ți se pare? Capacitatea lor de a simți și de a suferi din dragoste te poate face să-i compătimești pentru faptele lor nechibzuite. Numai că lumea cerească nu a fost compătimitoare, și Veghetorii au fost pedepsiți fără milă. Progeniturile rezultate din împerecherea dintre îngeri și femei erau niște creaturi monstruoase, care au adus multă suferință lumii.

– Și credeți că se află încă printre noi? a întrebat Evangeline.

– Știu că mai sunt încă printre noi, a răspuns Celestine. Dar, de-a lungul secolelor, au evoluat. În vremurile noastre, aceste creaturi și-au luat nume noi, diferite. Sunt la adăpostul unor vechi familii, al unor mari bogății și al unor corporații greu de detectat. Este greu să-ți imaginezi că trăiesc în lumea noastră, printre noi, dar pot să-ți jur un lucru: odată ce ești pregătit să-i vezi, o să ți se pară că sunt peste tot. Celestine a oftat adânc, și-a tras puțin sufletul și a privit-o pe Evangeline cu atenție, vrând parcă să se asigure că aceasta a primit așa cum trebuia informația. Dacă eram în Paris, aș fi putut să-ți ofer probe concrete și de netăgăduit, ai citi mărturiile

martorilor, poate ai vedea chiar şi fotografii din timpul expediţiei. Ţi-aş explica imensele şi minunatele contribuţii ale gânditorilor angelologi de-a lungul veacurilor - Sfântul Augustin, Aquino, Milton, Dante -, şi cauza noastră ţi-ar apărea foarte limpede dinaintea ochilor. Te-aş conduce pe holurile placate cu marmură până în încăperea în care se află arhivele istorice. Am păstrat cele mai elaborate şi mai complexe diagrame, numite angelologii, care stabileau locul exact al fiecărui înger. Astfel de lucrări pun ordine în univers. Gândirea franceză este extrem de ordonată - opera lui Descartes este mărturia acestui fapt, nu originea lui -, iar ceva din aceste sisteme îmi dădea un sentiment de uşurare. Mă întreb dacă şi tu le-ai considera la fel.

Evangeline nu ştia ce să răspundă, aşa că a aşteptat ca măicuţa să-şi continue explicaţia.

- Dar, desigur, vremurile s-au schimbat, a adăugat Celestine. În trecut, angelologia era una dintre cele mai importante ramuri ale teologiei. Mai demult, regii şi papii aprobau munca teologilor şi plăteau pe marii artişti să picteze îngeri. Ordinele şi rolul oastei cereşti erau dezbătute de erudiţii cei mai de seamă ai Europei. Acum însă, îngerii nu mai au loc în lumea noastră. Celestine s-a aplecat mai mult spre Evangeline, ca şi când încredinţarea acestor informaţii ar fi revigorat-o. Deşi odinioară îngerii erau prototipul frumuseţii şi al bunătăţii, acum, în vremurile noastre, şi-au pierdut din importanţă. Materialismul şi ştiinţa i-au condamnat la inexistenţă, o sferă la fel de nedefinită ca purgatoriul. Mai demult, oamenii credeau în mod intuitiv în existenţa îngerilor, nu cu mintea, ci cu sufletul. Acum, avem

nevoie de dovezi, de date concrete, ştiinţifice, care să le demonstreze existenţa fără putere de tăgadă. Şi totuşi, ce nenorocire ar fi dacă ar exista într-adevăr probe! Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă s-ar putea proba existenţa fizică a îngerilor?

Celestine s-a cufundat în tăcere. Poate că începea să obosească sau poate că pur şi simplu se adâncise în gânduri. Evangeline, în schimb, începea să intre în panică. Întorsătura pe care o lua povestea măicuţei Celestine se potrivea înfiorător de bine cu informaţiile pe care le citise în cartea de mitologie în acea după-amiază. Ea sperase să găsească motive pentru a respinge existenţa acestor creaturi monstruoase, nu pentru a le-o confirma. Din nefericire, Celestine părea să cadă din nou pradă agitaţiei care o copleşise în acea după-amiază.

– Soră, a zis Evangeline, sperând ca Celestine să-i mărturisească faptul că tot ce-i povestise era doar o iluzie, o metaforă pentru ceva real şi nevinovat, spuneţi-mi că nu vorbiţi serios.

– Este vremea să-mi iau doctoriile, a murmurat Celestine şi a făcut semn spre noptieră. Mi le poţi aduce?

Evangeline s-a întors spre noptieră şi a rămas nemişcată. În locul în care fusese mai devreme un teanc de cărţi, acum erau o mulţime de flacoane care sugerau că Celestine suferea de o boală grea şi lungă. Evangelina a luat unul dintre flacoanele portocalii de plastic ca să-l verifice. Pe etichetă era trecut numele lui Celestine, dozajul şi numele medicamentului, un şir de silabe imposibil de pronunţat pe care Evangeline nu le mai auzise niciodată. Ea fusese întotdeauna sănătoasă, singura ei problemă de sănătate fiind recentele boli respiratorii.

Tatăl său fusese sănătos până în clipa în care murise, iar mama sa dispăruse în cei mai frumoşi ani ai vieţii ei. Evangeline nu cunoscuse pe nimeni atât de devastat de boală. A conştientizat cu uimire faptul că nu se gândise niciodată la complexele combinaţii de remedii necesare să ţină în viaţă şi să aline un trup nimicit şi, dintr-odată, propria lipsă de sensibilitate a umplut-o de ruşine.

Evangeline a deschis sertarul noptierei şi a găsit o broşură în care se explicau posibilele efecte secundare ale medicamentelor pentru tratamentul cancerului şi, prinsă de ea, o listă ordonată cu numele medicamentelor, cu orele de administrare şi cu dozajul. Brusc, i s-a tăiat respiraţia. De ce nu-i spusese nimeni că Celestine avea cancer? Oare fusese atât de absorbită de propria curiozitate, ca o egoistă, încât îi scăpase boala de care suferea bătrâna? S-a aşezat lângă Celestine şi a măsurat doza necesară.

– Mulţumesc, a spus Celestine luând pastilele şi înghiţindu-le cu apă.

Evangeline era măcinată de remuşcări din pricina ignoranţei ei. Reuşise să se abţină de la a-i pune prea multe întrebări lui Celestine, dar, cu toate acestea, îşi dorea din tot sufletul să poată înţelege tot ce-i povestise călugăriţa mai devreme. Chiar şi acum, privind-o pe Celestine străduindu-se să înghită pastilele, dorea cu ardoare să umple golurile. Ardea de curiozitate să afle legătura dintre mănăstire, bogata lor patroană şi studiul îngerilor. Mai mult de atât, voia să ştie ce legătură avea ea cu această ciudată încâlceală de organizaţii.

– Iertați-mă că insist, a reluat Evangeline, vinovată că punea presiune asupra bătrânei, dar cum a ajuns doamna Rockefeller să ne ajute?

– Desigur, a spus Celestine zâmbind ușor. Încă mai vrei să știi despre doamna Rockefeller. Prea bine, dar s-ar putea să fii surprinsă să afli că, de fapt, știai răspunsul.

– Cum este posibil? a replicat Evangeline. Abia astăzi am aflat de interesul ei față de mănăstirea St. Rose.

Celestine a oftat adânc.

– Permite-mi să încep cu începutul, a spus ea. În anii '20, unul dintre eruditii de seamă ai organizației noastre, doctorul Raphael Valko, soțul profesoarei mele, doctorița Seraphina Valko...

– Bunica mea a fost căsătorită cu un bărbat pe nume Raphael Valko! a întrerupt-o Evangeline.

– Da, știu, deși s-au căsătorit după plecarea mea din Paris, a spus Celestine privind-o pe Evangeline cu răceală. Cu mult înainte de aceasta, doctorul Raphael a descoperit documente istorice care demonstrau că fusese găsită o liră străveche într-o peșteră de către unul dintre părinții noștri fondatori, părintele Clematis. Până atunci, lira făcuse obiectul studiilor și al speculațiilor în rândul eruditilor noștri. Cunoșteam legenda lirei, dar nu știam dacă exista într-adevăr. Până la descoperirea doctorului Raphael, peștera fusese pur și simplu asociată cu mitul lui Orfeu. Nu știu dacă ești la curent, dar Orfeu a existat cu adevărat și a fost un om care s-a distins prin charisma, prin măiestria și, desigur, prin muzica sa. Asemenea multor oameni de acest fel, după moarte a devenit un simbol. Doamna Rockefeller a aflat

despre liră de la cunoscuții ei care făceau parte din organizația noastră. Ne-a finanțat expediția cu credința că am putea pune mâna pe liră.

– Interesul ei era de natură artistică?

– Avea un minunat gust pentru artă, dar, în același timp, înțelegea valoarea vestigiilor. Cred că începuse să-i pese de cauza noastră, dar interesul ei inițial era de natură financiară.

– Era partener de afaceri?

– O astfel de implicare nu reduce importanța expediției. Plănuiserăm să plecăm în căutarea lirei mulți ani la rând. Ajutorul ei a contribuit, pur și simplu, la atingerea unui scop. Întotdeauna a primat interesul nostru. Dar, fără ajutorul doamnei Rockefeller, nu am fi reușit. Dacă ne gândim la pericolele războiului, la cruzimea și la puterea dușmanilor noștri, este remarcabil chiar și faptul că am ajuns să facem călătoria până la peșteră. Nu pot pune succesul nostru decât pe seama ajutorului și a ocrotirii unui om puternic. Celestine se străduia să respire, și Evangeline a înțeles că aceasta începea să obosească. Însă călugărița a continuat: Odată ce-am ajuns la mănăstirea St. Rose, i-am dat servieta în care se aflau descoperirile noastre din munții Rodopi măicuței Innocenta, care, la rândul său, a încredințat lira doamnei Rockefeller. Familia Rockefeller era putred de bogată; noi, cei din Paris, cu greu ne puteam imagina o asemenea bogăție și eram foarte ușurată că doamna Rockefeller avea să aibă în pază instrumentul. Celestine s-a oprit ca și când ar fi cântărit pericolele care pândeau lira. Într-un târziu, a spus: Misiunea mea în această saga se încheiase sau cel puțin așa credeam. Eram

convinsă că instrumentul avea să fie protejat. Nu am bănuit că Abigail Rockefeller avea să ne trădeze.

– V-a trădat? a întrebat Evangeline cu respirația întretăiată de uimire. Cum s-a întâmplat?

– Doamna Rockefeller a acceptat să pună la adăpost vestigiile descoperite în munții Rodopi. A făcut o treabă excelentă. Pe 5 aprilie 1948, la patru ani după ce obiectele au ajuns la ea, a murit. Nu a spus nimănui unde le ascunsese. A luat cu ea în mormânt taina ascunzătorii instrumentului.

Lui Evangeline îi amorțiseră picioarele de la atâta stat jos, așa că s-a ridicat, s-a dus la fereastră și a tras perdeaua. Cu două zile în urmă, fusese lună plină, dar acum cerul nopții era întunecat de o perdea de nori.

– Este chiar așa de prețioasă? a întrebat ea într-un târziu.

– Dincolo de orice închipuire, a răspuns Celestine. Peste o mie de ani de cercetare au avut ca obiect ceea ce am descoperit noi în peșteră. Creaturile, care au prosperat pe seama trudei oamenilor atât de mult timp și au înflorit din munca omenirii, s-au luptat și ele la fel de energic ca noi. Ne-au urmărit, ne-au studiat mișcările, și-au infiltrat spioni printre noi și, din când în când, doar pentru a sădi teroarea în rândul nostru, ne-au răpit și ne-au ucis agenții.

Lui Evangeline i-a zburat imediat gândul la mama sa. Bănuia că tatăl ei nu îi mărturisise tot ce i se întâmplase, dar gândul că arătările pe care le descrisese Celestine puteau fi răspunzătoare de dispariția ei era mult prea îngrozitor. Hotărâtă să înțeleagă, Evangeline a întrebat:

– Dar de ce numai câțiva? Dacă erau așa de puternici, de ce nu v-au ucis pe toți? De ce nu au distrus întreaga organizație?

– Este adevărat că ne-ar fi putut distruge cu ușurință. Au, fără doar și poate, puterea și mijloacele să o facă. Dar nu au interesul să șteargă angelologii de pe fața pământului.

– De ce? a întrebat Evangeline surprinsă.

– În ciuda puterii lor, au un mare defect: sunt ființe senzuale, cu totul orbite de plăcerile trupești. Au bogății, putere, frumusețe fizică și o cruzime greu de imaginat. Au legături cu familii vechi care le oferă adăpost în perioadele tulburi ale istoriei. Și-au construit „refugii" financiare aproape în fiecare colț de lume. Sunt beneficiarii unui sistem al puterii pe care l-au creat ei înșiși. Însă le lipsesc agerimea intelectuală și vastele resurse academice și istorice pe care noi le avem. În esență, au nevoie de noi ca să gândim în locul lor, a spus Celestine oftând din nou, de parcă acest subiect i-ar fi adus suferință, și a continuat nu fără efort: Tactica asta mai că a funcționat în anul 1943. Mi-au ucis mentorul și, când au aflat că eu am fugit în Statele Unite, ne-au distrus mănăstirea și pe multe altele în căutarea mea și a obiectului pe care îl adusesem cu mine.

– Lira, a spus Evangeline, reușind deodată să pună cap la cap piesele acestui puzzle.

– Da, a încuviințat Celestine. Vor lira, dar nu pentru că știu ce poate face, ci pentru că sunt conștienți de faptul că o prețuim și că ne e teamă ca ei să nu pună mâna pe ea. Desigur, dezgroparea comorii nu a fost o strădanie lipsită de primejdii. Trebuia să găsim pe cineva care s-o protejeze, așa că

i-am încredințat-o unuia dintre oamenii noștri cei mai de seamă din New York, o femeie puternică și bogată, care a jurat să îmbrățișeze cauza noastră. Expresia lui Celestine a fost străfulgerată de durere. Doamna Rockefeller era marea și singura noastră speranță din New York și nu mă îndoiesc că și-a luat rolul în serios. Într-adevăr, a fost atât de pricepută, încât taina ei a rămas ascunsă până în prezent. Creaturile ne-ar ucide până la ultimul ca s-o descopere.

Evangeline și-a atins pandantivul în formă de liră, simțind cu vârfurile degetelor căldura aurului. În sfârșit, înțelegea semnificația darului de la bunica ei.

Celestine a zâmbit.

– Văd că ai înțeles. Acest pandantiv arată că ești de-a noastră. Bunica ta a avut dreptate să ți-l dea.

– O cunoașteți pe bunica? a întrebat Evangeline, uimită și nedumerită că Celestine știa exact proveniența colierului.

– Am cunoscut-o pe Gabriella acum mulți ani, a spus Celestine, cu o umbră de tristețe în glas. Dar nici pe vremea aceea nu o cunoșteam cu adevărat. Gabriella era prietena mea, o savantă de excepție și o luptătoare dedicată cauzei noastre, dar, pentru mine, a fost întotdeauna un mister. Nimeni, nici măcar prietenii cei mai apropiați, nu puteau citi în inima Gabriellei.

Evangeline nu mai vorbise cu bunica ei de o veșnicie. Cu trecerea anilor, începuse să creadă că Gabriella murise.

– Deci mai trăiește? a întrebat Evangeline.

– Desigur, a spus Celestine. Ar fi mândră să te vadă acum.

– Unde este? a întrebat Evangeline. În Franța? În New York?

– N-aș putea spune, a murmurat Celestine. Dar, dacă bunica ta ar fi aici, știu că ți-ar explica totul. Însă, cum nu este, nu pot decât să încerc să te ajut eu, în felul meu, să înțelegi.

Celestine s-a ridicat în pat și i-a făcut lui Evangeline semn să meargă în partea opusă a încăperii, unde trona un cufăr vechi cu ornamente tocite din piele. Încuietoarea de alamă strălucea în lumină, iar de ea atârna un lacăt, ca un fruct care așteaptă să fie cules. Evangeline s-a dus spre ea și a cuprins lacătul cu mâna. Din încuietoare se ițea o cheiță.

A privit-o pe Celestine ca să fie sigură că încuviința și a răsucit cheia, iar lacătul s-a desfăcut. L-a scos, l-a așezat ușor pe o scândură din podea și a deschis capacul greu de lemn al cufărului; balamalele de alamă, neunse de zeci de ani, au scos un scârțâit ascuțit, de felină. Dinăuntru, s-a revărsat un miros pământesc de sudoare stătută și de praf, împletit cu mirosul mai rafinat, ca de mosc, al unui parfum care începe să piară cu vremea. În interior se afla o foiță de hârtie de mătase îngălbenită așezată cu grijă deasupra, atât de ușoară, încât părea să plutească pe deasupra cufărului. Evangeline a ridicat hârtia având grijă să nu o mototolească și a descoperit dedesubt teancuri de haine înghesuite. Le-a luat din cufăr și le-a cercetat pe fiecare în parte: un șorțuleț negru de bumbac, o pereche de pantaloni maro de călărie înnegriți în genunchi și o pereche de ghete femeiești din piele cu șireturi, cu talpa de lemn tocită. Evangeline a despăturit o pereche de

pantaloni largi de lână care păreau mai potriviți pentru un bărbat decât pentru Celestine. Când și-a trecut degetele peste pantaloni, unghiile i s-au prins în țesătura aspră și a simțit mirosul de praf din fibrele acesteia.

Evangeline a căutat mai departe, iar degetele ei au dat peste ceva moale, catifelat, aflat pe fundul cufărului. O bucată de satin zăcea într-un colț, mototolită. Când Evangeline a desfăcut-o cu un zvâcnet din încheietură, dinaintea ei s-a revărsat o țesătură fluidă și lucioasă de culoare stacojie. Și-a așezat rochia pe braț și a privit-o cu atenție. Nu mai atinsese niciodată un material așa de moale, care i se prelingea pe braț ca un fir leneș de apă. Modelul rochiei amintea de un film alb-negru: era pe bié, lungă până în pământ, cu decolteu adânc, strâmtă și cu talia înaltă. Pe partea stângă se înșirau butoni micuți îmbrăcați în satin. Într-o cusătură, era prinsă o etichetă pe care Evangeline a citit cuvântul „Chanel". Sub el erau imprimate mai multe numere. A apropiat mai mult rochia de ea și a încercat să și-o închipuie pe femeia care ar purta-o. „Oare cum ar fi să te îmbraci într-o asemenea rochie minunată?" s-a întrebat ea.

Evangeline tocmai punea rochia înapoi în cufăr, când, într-o bucată de țesătură veche, a găsit un teanc de plicuri verzi, roșii și albe, culorile Crăciunului. Erau legate cu o panglică groasă, neagră, de satin. Evangeline și-a plimbat degetul peste fibrele ei lucioase, moi și netede.

– Adu-le încoace, a spus Celestine cu glas scăzut, resimțindu-se deja de pe urma oboselii.

Tânăra a lăsat cufărul deschis şi i-a dus lui Celestine plicurile. Cu degete tremurânde, măicuţa a desfăcut fundiţa şi i-a dat plicurile înapoi lui Evangeline. Aceasta a căutat printre ele şi a observat că data poştei coincidea cu perioada sărbătorilor de iarnă din fiecare an, începând cu anul 1988, anul în care ea intrase sub oblăduirea mănăstirii St. Rose, şi până în anul 1998. Spre uimirea ei, numele expeditorului era Gabriella Lévi-Franche Valko; scrisorile îi fuseseră trimise lui Celestine de către bunica ei.

– Ea ţi le-a trimis, a spus Celestine cu voce tremurătoare. Le strâng şi le păstrez de mulţi ani; mai exact, unsprezece. A venit vremea să ţi le dau. Mi-aş dori să-ţi pot explica mai multe, dar mă tem că m-am extenuat deja peste măsură în această seară. Mi-a fost mai greu decât îţi poţi închipui să povestesc despre trecut. Ca să-ţi destăinui complicata poveste a mea şi a Gabriellei, mi-ar fi şi mai greu de atât. Ia scrisorile! Cred că vor răspunde la multe dintre întrebările pe care ţi le pui. Când termini de citit, vino din nou să mă vezi. Avem multe de discutat.

Evangeline a legat cu mare grijă scrisorile cu panglica neagră de satin şi a strâns bine fundiţa. Aspectul lui Celestine se schimbase mult pe parcursul conversaţiei lor – pielea ei căpătase o tentă cenuşie, palidă şi abia îşi putea ţine ochii deschişi. Preţ de o clipă, Evangeline a ezitat dacă să cheme sau nu ajutor, dar era evident că Celestine avea nevoie doar de odihnă. Evangeline a aranjat pledul peste braţele şi umerii fragili ai măicuţei, asigurându-se că era bine învelită. Şi-a luat teancul de scrisori şi a lăsat-o pe Celestine să doarmă.

Chilia măicuţei Celestine,
mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Celestine şi-a împreunat braţele pe piept sub pledul împletit şi a încercat să zărească dincolo de culorile vii ale cuverturii. Vălul înserării se aşternuse peste chilia ei. Deşi privise contururile acestei încăperi zi de zi mai bine de cincizeci de ani şi ştia locul fiecărui lucru, camera avea un aer straniu, greu de definit, care o nedumerea. Simţurile i se estompaseră şi păcănitul caloriferelor cu abur era distant şi înăbuşit. Oricât s-ar fi străduit, nu putea distinge cufărul aflat în celălalt capăt al încăperii. Ştia că era acolo şi că adăpostea fragmente din trecutul ei ca o capsulă a timpului. Recunoscuse hainele pe care le scosese din culcuşul lor măicuţa Evangeline: erau ghetele ponosite pe care le păstrase de la expediţie, şorţuleţul incomod care o torturase atâta pe când era şcolăriţă şi minunata rochie roşie care, într-o nepreţuită seară, făcuse din ea o femeie frumoasă. Celestine simţea chiar şi aroma parfumului amestecat cu mirosul de mucegai, ca dovadă că flaconul de cristal pe care îl adusese de la Paris – unul dintre puţinele lucruri de

preţ pe care şi le permisese în momentele de agitaţie de dinaintea plecării ei din Franţa – era încă acolo, îngropat sub straturile de praf, dar încă puternic. Dacă ar fi avut forţa necesară, s-ar fi dus la cufăr şi ar fi strâns în mână sticluţa rece. I-ar fi scos dopul de cristal şi s-ar fi îmbătat cu aroma trecutului ei, o senzaţie delicioasă şi interzisă în aşa măsură, încât nici nu avea curaj să mediteze la ea. Pentru prima oară după mulţi ani, inima ei tânjea după tinereţe.

Asemănarea lui Evangeline cu Gabriella era aşa de mare, încât, în unele momente, mintea lui Celestine, şubrezită de oboseală şi de boală, căzuse pradă confuziei. Anii se scurgeau şi, spre groaza ei, nu mai discernea timpul sau locul şi nici motivul izolării sale. Pe când o fura somnul, imagini din trecut se înălţau ca un abur din smârcurile memoriei, apoi se risipeau asemenea culorilor pe un ecran, fiecare înecându-se într-o alta. Expediţia, războiul, anii de şcoală, zilele de studiu din tinereţe, toate acestea îi păreau lui Celestine la fel de limpezi şi de vibrante ca evenimentele din prezent. Gabriella Lévi-Franche, prietena şi rivala sa, fata a cărei prietenie îi schimbase într-o asemenea măsură cursul vieţii, i-a apărut aievea. Pe când se îngâna somnul cu veghea, hotarele timpului s-au năruit, reînviindu-i trecutul.

CEA DE-A DOUA IERARHIE

Lăudați-l pe El în glas de trâmbiță; lăudați-l pe El în psaltire și în alăută.

Lăudați-l pe El în timpane și în horă; lăudați-l pe El în strune și în organe.

Lăudați-l pe El în chimvale bine răsunătoare; lăudați-l pe El în chimvale de strigare.

Psalmul 150*

---

* Versetele 3–5, Vechiul Testament, Psalmi (n.tr.)

Academia Angelologică din Paris, Montparnasse

Toamna anului 1939

Era la mai puțin de o săptămână de la invadarea Poloniei, o după-amiază din cel de-al doilea an de când studiam angelologia, când dr. Seraphina Valko m-a trimis să dau de urma colegei mele hoinare, Gabriella, și s-o aduc la Ateneu. Gabriella întârziase la seminar, nărav pe care îl căpătase în lunile de vară și de care nu se dezbărase, spre groaza profesoarei noastre, nici în zilele răcoroase ale lunii septembrie. Nu era chip să dai de ea în școală, nici în curte, unde se ducea adesea în recreație ca să fie singură, și nici în vreuna dintre aulele în care studia deseori, așa că am presupus că era acasă și că dormea. Camera mea era chiar lângă a ei și știam că în acea dimineață nu se întorsese înainte de ora trei, când pusese un disc la gramofon și ascultase *Manon Lescaut*, opera ei preferată, până la revărsatul zorilor.

Am străbătut străduțele înguste de lângă cimitir, am trecut pe lângă o cafenea înțesată de bărbați care ascultau la radio știri despre evoluția războiului și am

scurtat-o pe o alee până la apartamentul de pe Rue Gassendi pe care îl împărțeam. Locuiam la catul al treilea, și fereastra dădea spre vârfurile unor castani, înălțime care ne scutea de agitația străzii și inunda odăile de lumină. Am urcat scara lată, am descuiat ușa și am pășit în apartamentul liniștit și însorit. Aveam o mulțime de spațiu, două dormitoare ample, o sufragerie îngustă, o cameră pentru slujitori cu intrare în bucătărie și o baie impresionantă, cu o cadă de ceramică. Apartamentul era mult prea luxos pentru niște școlărițe ca noi, și am știut asta încă de când am pus piciorul pe parchetul lustruit. Cunoștințele familiei Gabriellei îi asiguraseră tot ce avea mai bun școala noastră. Pentru mine era un mister cum de fusesem repartizată să locuiesc într-o asemenea locuință împreună cu Gabriella.

Înainte să vin la Paris, nu mai văzusem niciodată un astfel de apartament, în vreme ce Gabriella se bucurase dintotdeauna de o viață îmbelșugată. Eram diferite în mai multe privințe, și chiar și înfățișarea noastră părea să confirme acest lucru. Eu eram înaltă și palidă, cu ochi mari și căprui, buze subțiri și bărbia micuță, pe care întotdeauna am considerat-o simbolul moștenirii mele nordice. În schimb, Gabriella era brunetă și de o frumusețe clasică. Avea ceva care îi făcea pe cei din jur să o ia în serios, în ciuda slăbiciunii ei pentru modă și pentru romanele cu Claudine* În vreme ce eu venisem la Paris cu bursă, și taxele și cazarea îmi erau plătite integral din donații, Gabriella provenea dintr-una dintre cele mai vechi și mai prestigioase familii pariziene de

---

* Personaj din seria de romane *Claudine* ale autoarei franceze Colette (n.tr.)

angelologi. În timp ce eu mă simțeam norocoasă că mi se permitea să studiez cu cele mai sclipitoare minți din domeniul nostru, Gabriella crescuse în prezența lor, absorbindu-le strălucirea ca pe lumina soarelui. În vreme ce eu buchiseam texte, memoram și clasificam cu înverșunarea cu care un bou ară câmpul, Gabriella dădea dovadă de o inteligență uimitoare și de capacitatea de-a reține orice detaliu fără cel mai mic efort. Eu îmi structuram fiecare informație în caiete, făceam grafice și desene ca să pot ține minte, pe când Gabriella, după știința mea, nu lua niciodată notițe. Cu toate acestea, putea răspunde la întrebări din teologie sau putea comenta vreo chestiune de mitologie ori de istorie cu o ușurință de neînțeles mie. Noi două eram primele din clasă, și totuși am trăit tot timpul cu senzația că mă strecurasem prin înșelăciune în cercurile elitiste care, pentru Gabriella, erau un dar primit la naștere.

Apartamentul nostru din Montparnasse reprezenta o mare schimbare în situația mea. În lunile care au urmat mutării mele acolo, m-am desfătat în luxul pe care îl oferea, având grijă să țin totul într-o ordine perfectă.

Am rătăcit prin apartament, dar nu mi s-a părut nimic diferit față de ceea ce lăsasem eu de dimineață, deși, dacă aș fi știut ce-avea să urmeze, mi-aș fi dat seama că acea nemișcare și acea ordine perfectă în care era învăluit apartamentul nu erau de bun augur. O carte groasă de Sfântul Augustin, legată în piele, stătea deschisă pe masa din sufragerie alături de o farfurie cu resturi de la micul dejun, o coajă de pâine și un borcan de dulceață de căpșune. Am strâns

masa, am dus cartea în odaia mea şi am aşezat-o printre mulţimea de foi volante de pe birou. Erau cărţi care aşteptau să fie citite, călimări cu cerneală şi nenumărate caiete de însemnări pe jumătate scrise. O fotografie îngălbenită a părinţilor mei, doi fermieri robuşti şi arşi de soare, înconjuraţi de dealurile podgoriei noastre, stătea lângă o fotografie ştearsă care o înfăţişa pe bunica, Baba Slavka, cu părul prins într-un batic, cum se purta în satul ei îndepărtat. Studiile mă absorbiseră într-o asemenea măsură, încât nu reuşisem să mai merg acasă de mai bine de un an.

Eram fiică de podgoreni, o fată de provincie ocrotită şi timidă, cu înclinaţie spre studiu şi cu convingeri religioase puternice, de nezdruncinat. Mama se trăgea dintr-un neam de *vignerons** ai căror strămoşi supravieţuiseră în supunere, prin trudă şi tenacitate, cultivând auxerrois blanc şi pinot gris**, ascunzând în tot acest timp agoniseala familiei în pereţii fermei şi pregătindu-se pentru izbucnirea războiului. Tatăl meu era străin. Emigrase în Franţa din Europa de Est după Primul Război Mondial, se căsătorise cu mama şi luase numele ei de familie înainte de a-şi asuma răspunderea îngrijirii podgoriei.

Deşi nu era un erudit, tata a recunoscut harul pe care îl aveam. De când am început să merg, mi-a dat cărţi de citit, multe dintre ele de teologie. La vârsta de paisprezece ani, a aranjat să merg să studiez la Paris. M-a dus la şcoală cu trenul pentru a da un test

---

* Viticultori, în limba franceză în original (n.tr.)

** Soiuri de struguri albi, originare din Alsacia, respectiv Burgogne (n.tr.)

și apoi, odată rezolvată problema bursei, m-a condus la noua mea școală. Puseserăm împreună toate lucrurile mele într-un cufăr de lemn care fusese al mamei lui. Mai târziu, când am aflat că bunica își dorise și ea să studieze fix la școala la care mergeam eu, am înțeles că destinul meu de angelolog fusese de mult plănuit. Acum, în vreme ce îmi căutam prietena sus-pusă și nepunctuală, am meditat la dorința mea de a duce un alt fel de viață decât cea pe care o dusesem alături de familie. Dacă nu o găseam pe Gabriella în apartament, aveam să merg singură să mă întâlnesc cu dr. Seraphina la Ateneu.

În timp ce părăseam odaia, atenția mi-a fost reținută de ceva din baia mare de la capătul holului. Ușa era închisă, dar, în spatele geamului mat, am zărit o mișcare ce m-a făcut să cred că era cineva acolo. Probabil că Gabriella își pregătise cada pentru baie, un lucru ciudat, fiindcă la ora aia trebuia să fie la școală. Vedeam conturul căzii noastre uriașe, care era probabil plină ochi cu apă fierbinte. În încăpere se ridicau valuri de abur ce acopereau geamul ușii cu un soi de ceață deasă și lăptoasă. I-am auzit glasul Gabriellei și, deși mi se părea ciudat să vorbească singură, aveam totuși convingerea că era singură. Am ridicat mâna să bat la ușă, ca să-mi anunț prezența, când, deodată, am zărit o străfulgerare de aur.

O umbră a trecut prin dreptul geamului. O siluetă imensă, care mi s-a părut – în ciuda uimirii pe care o simțeam – că emană o lumină blândă.

M-am apropiat și mai mult, dornică să înțeleg ce se petrecea. Pe podeaua placată cu gresie era o în-

vălmășeală de haine, o fustă albă de in și o bluză de vâscoză cu imprimeu pe care am recunoscut-o ca fiind a Gabriellei. Lângă hainele prietenei mele am zărit o pereche de pantaloni bărbătești, mototoliți, aruncați pesemne în grabă. Era limpede că Gabriella nu era singură. Cu toate acestea, nu numai că nu am plecat, ci m-am apropiat și mai mult. Am tras cu ochiul în adâncul încăperii și ce mi-a fost dat să văd m-a șocat într-o asemenea măsură, încât nu am fost în stare să fac altceva decât să privesc uluită.

În capătul îndepărtat al băii se afla Gabriella, învăluită într-un nor de abur, în brațele unui bărbat. Era musculos și complet dezbrăcat, cu pielea ca de alabastru, asemenea unei statui de la Luvru. O lipise pe Gabriella de zid de parcă ar fi vrut s-o strivească sub greutatea lui într-un gest de dominație pe care ea nu încerca să-l respingă. Mai mult de atât, brațele ei albe erau împletite în jurul trupului lui.

Am plecat ușurel din baie, atentă să rămân nevăzută și să nu las vreun semn al prezenței mele, și am fugit din apartament. Când m-am întors la academie, am rătăcit o vreme pe holurile labirintice, încercând să-mi vin în fire înainte de a merge la dr. Seraphina Valko. Clădirea era formată din mai multe corpuri, unite prin coridoare înguste și prin pasaje subterane care dădeau școlii o iregularitate tenebroasă, dar care pe mine mă calma, ca și când asimetria aceasta ar fi fost ecoul stării mele. Deși clasele erau modeste, adesea neadecvate nevoilor noastre – sălile de curs erau prea mici și neîncălzite cum trebuia –, eram atât de adâncită în munca mea, încât aproape că nici nu băgam de seamă aceste neajunsuri.

În drumul meu pe lângă birourile părăsite și întunecoase ale savanților care plecaseră deja din oraș, încercam să înțeleg șocul pe care îl resimțisem când descoperisem secretul Gabriellei. Incapacitatea de a înțelege ce văzusem și amestecul haotic de loialitate și rivalitate pe care îl simțeam față de Gabriella m-au făcut să-mi fie imposibil să-i spun doamnei doctor Seraphina adevărul, deși în adâncul sufletului știam că așa era corect să procedez. În schimb, am meditat la semnificația acțiunilor Gabriellei și la dilema morală în pragul căreia mă aducea aventura ei amoroasă. Trebuia să-mi justific într-un fel lipsa oarecum îndelungată, dar ce aveam să spun? Nu puteam, pur și simplu, să dezvălui secretul Gabriellei. Singura mea prietenă, Gabriella Lévi-Franche, era totodată și cea mai mare rivală a mea.

În realitate, temerile mele erau total lipsite de temei. Când am ajuns la biroul doamnei doctor Seraphina, Gabriella ajunsese și ea. S-a așezat pe un scaun stil Ludovic al XIV-lea. Avea un aer proaspăt și părea atât de liniștită, de parcă și-ar fi petrecut dimineața într-un parc, la umbră, citind o carte de Voltaire. Purta o rochie verde-deschis din crepdeșin, ciorapi albi de mătase și mirosea a Shalimar, parfumul ei preferat. Când m-a salutat în stilu-i expeditiv caracteristic, sărutându-mă în grabă pe fiecare obraz, am răsuflat ușurată că nu știa că o văzusem.

Dr. Seraphina m-a poftit cu căldură și m-a întrebat ușor îngrijorată de ce zăbovisem atât. Reputația ei nu se baza doar pe propriile reușite, ci și pe realizările și pe valoarea elevilor pe care îi lua sub aripa ei, și mă îngrozea gândul că situația se întorsese în așa fel încât eu păream acum întârziata. Nu-mi

făceam iluzii în privința siguranței locului meu în academie. Eu, spre deosebire de Gabriella, a cărei familie avea o mulțime de relații, nu eram indispensabilă, deși dr. Seraphina nu ar fi recunoscut niciodată deschis acest lucru.

Popularitatea soților Valko printre elevi nu era deloc un mister. Seraphina Valko era căsătorită cu la fel de strălucitul dr. Raphael Valko și ținea deseori cursuri împreună cu soțul ei. Prelegerile lor umpleau aulele în fiecare toamnă, mulțimea de savanți tineri și pasionați prezenți depășind cu mult numărul studenților de anul întâi care ar fi trebuit să participe. Cei doi distinși profesori ai noștri erau specializați în geografie antediluviană, o ramură mică, dar vitală a arheologiei angelice. Însă discursurile soților Valko atingeau subiecte care le depășeau specializarea, prezentând istoria angelologiei de la originile sale teologice și până la practica modernă. Prelegerile lor reînviau trecutul în așa măsură, încât secretul intim al străvechilor alianțe și bătălii și rolul jucat de acestea în maladiile lumii moderne le apăreau aievea tuturor celor prezenți. Cursurile pe care le țineau dr. Seraphina și dr. Raphael aveau puterea de a-i face pe cei care-i ascultau să înțeleagă faptul că trecutul nu era un tărâm îndepărtat, al miturilor și al poveștilor, nu doar o împletire de vieți distruse de războaie, de boli și de nenorociri, ci că istoria dăinuia în prezent, trăia printre noi zi de zi, deschizând o fereastră spre tărâmul cețos al viitorului. Capacitatea soților Valko de a le face studenților trecutul tangibil le asigura popularitatea și poziția pe care o ocupau în școala noastră.

Dr. Seraphina s-a uitat la ceasul de mână.

– Ar fi bine să trecem la treabă, a spus ea şi a aranjat câteva hârtii pe birou, în timp ce se pregătea să plece. Deja am întârziat.

A pornit iute înaintea noastră pe holurile înguste şi întunecoase spre Ateneu, ţăcănind din pantofii cu tocurile striate. Deşi numele sugera o bibliotecă grandioasă, presărată cu coloane în stil corintic şi ferestre imense prin care se revărsa lumina soarelui, Ateneul era, de fapt, întunecos ca o temniţă, cu zidurile de calcar şi cu podelele placate cu marmură greu de zărit în negura stăruitoare a amurgului monolitic. Într-adevăr, multe dintre sălile destinate studiului erau asemănătoare, încăperi ascunse în clădirile strâmte împrăştiate prin tot cartierul Montparnasse, apartamente răspândite, achiziţionate de-a lungul anilor şi care comunicau prin coridoare haotice. La scurt timp după sosirea mea în Paris, am aflat că puteam fi în siguranţă numai dacă ne ţineam feriţi. Natura labirintică a încăperilor ne asigura posibilitatea de a ne continua nestingheriţi munca, tihnă ameninţată de războiul care bătea la uşă. Mulţi dintre savanţi părăsiseră deja oraşul.

Totuşi, în ciuda aspectului mohorât, Ateneul îmi oferise multă mângâiere în primul an de studii. Cuprindea o vastă colecţie de cărţi, dintre care multe zăcuseră neatinse pe rafturi zeci de ani. Dr. Seraphina mă condusese în Biblioteca Angelologică în urmă cu un an şi-mi mărturisise că avea resurse pe care până şi Vaticanul le-ar invidia, cu texte care datau din primii ani ai erei postdiluviene, deşi eu nu cercetasem niciodată texte atât de vechi, întrucât acestea erau puse la adăpost într-un seif la care studenţii nu aveau acces. Veneam adesea în miez de noapte,

aprindeam un mic opaiț și mă așezam într-un colț retras, cu un maldăr de cărți lângă mine, învăluită în mirosul dulce, prăfos al hârtiei învechite dimprejur. Nu consideram ceasurile petrecute astfel ca pe un semn al ambiției, deși cu siguranță așa trebuie să le fi părut studenților care mă găseau acolo în zori. Pentru mine, rezerva inepuizabilă de cărți era un drum spre noua mea viață – era ca și cum istoria lumii se ridica din neguri la intrarea în Ateneu, dându-mi sentimentul că nu eram singură în truda mea, ci parte dintr-o vastă familie de erudiți care studiaseră texte similare cu multe veacuri înainte ca eu să mă fi născut. Pentru mine, Ateneul reprezenta tot ce era civilizat și ordonat în această lume.

Astfel, era cu atât mai dureros să vezi încăperile bibliotecii pustiite. Pe când dr. Seraphina se afunda tot mai mult în inima Ateneului, am văzut o armată de asistenți care primiseră însărcinarea de a dezasambla colecția. Procedau într-un mod sistematic – de altfel, era singura modalitate prin care se putea aborda o asemenea colecție amplă și valoroasă –, și totuși mie îmi părea că Ateneul căzuse pradă haosului. Cărțile erau puse unele peste altele pe mesele din bibliotecă și în lăzi uriașe de lemn, multe dintre ele pline până sus, împrăștiate prin toată încăperea. Cu numai câteva luni în urmă, vedeai tineri stând liniștiți, așezați la mese, pregătindu-se pentru examene, ducându-și la îndeplinire sarcinile, asemenea celor din generațiile anterioare de studenți. Acum, aveam sentimentul că totul era pierdut. Ce avea să mai rămână odată ce textele noastre erau ascunse? Mi-am ferit privirea, incapabilă să mă uit cum sanctuarul meu se năruia.

De fapt, mutarea care se anunța nu era o surpriză. Cum germanii se apropiau, nu era înțelept să rămânem în sălile atât de expuse. Știam că, în curând, aveam să anulăm cursurile și să începem orele particulare în grupuri mici și bine ascunse în afara orașului. În ultimele câteva săptămâni, majoritatea prelegerilor fuseseră anulate, iar „Interpretarea creației" și „Fiziologia îngerilor", cursurile mele preferate, fuseseră sistate pe termen nedefinit. Numai cursurile soților Valko se țineau încă, dar eram cu toții conștienți că aveau să fie și ele întrerupte în curând. Însă pericolul invaziei nu-mi păruse real până să văd Ateneul măcelărit.

Dr. Seraphina ne-a condus încordată și grăbită în odaia din dosul bibliotecii. Starea ei o reflecta pe a mea: nu reușeam să-mi revin din șocul imaginii surprinse mai devreme. I-am aruncat priviri furișe Gabriellei, așteptându-mă parcă să-i regăsesc întipărite pe trup semnele faptelor, dar ea era la fel de netulburată ca întotdeauna. Dr. Seraphina s-a oprit, și-a dat o șuviță rebelă de păr după ureche și și-a aranjat rochia, stăpânită de o neliniște evidentă. În acel moment am crezut că întârzierea mea o supărase și că o preocupa faptul că ar putea fi nevoită să-și anuleze prelegerea, dar, când am ajuns în capătul Ateneului, unde ne-a întâmpinat o mulțime cu totul aparte, am înțeles că starea profesoarei noastre se datora unui lucru mai serios de atât.

Un grup de angelologi prestigioși stăteau în jurul unei mese, cufundați într-o dezbatere aprinsă. Îi cunoșteam, în mare, pe reputații membri ai consiliului - mulți dintre ei ținuseră prelegeri cu un an în urmă -, dar nu-i văzusem niciodată într-o

asemenea formulă completă. Consiliul era format din distinşi domni şi doamne cu autoritate prin toată Europa, politicieni, diplomaţi şi lideri ai societăţii, a căror influenţă depăşea graniţele şcolii noastre. Aceştia erau eruditii ale căror cărţi stătuseră cândva pe rafturile Ateneului, oameni de ştiinţă a căror cercetare a proprietăţilor fizice şi chimice ale organismelor îngerilor făcea din disciplina noastră una modernă. O călugăriţă îmbrăcată cu un veşmânt greoi din serj negru, angelolog care îşi împărţea timpul între studiile teologice şi munca de teren, stătea aproape de unchiul Gabriellei, dr. Lévi-Franche, un angelolog vârstnic specializat în arta invocării îngerilor, un domeniu primejdios şi fascinant, pe care tânjeam să-l studiez. Cei mai mari angelologi ai vremurilor noastre erau prezenţi şi o priveau pe dr. Seraphina, în vreme ce aceasta ne poftea în încăperea în care se aflau cu toţii.

Ne-a făcut semn să ne aşezăm în fundul încăperii, departe de membrii consiliului. Subiectul acestei întâlniri extraordinare îmi trezea o mare curiozitate, şi cu greu reuşeam să nu privesc în jur cu gura căscată; în cele din urmă, m-am concentrat asupra unei serii de hărţi imense ale Europei care atârnau pe perete. Oraşele de interes, precum Paris, Londra, Berlin şi Roma, erau marcate cu puncte roşii, dar mie mi-a reţinut atenţia faptul că fuseseră marcate şi multe oraşe lipsite de importanţă, aflate de-a lungul graniţei dintre Grecia şi Bulgaria, trasând o linie roşie între Sofia şi Atena. Zona mă interesa în mod deosebit, pentru că în acel colţ pierdut de lume de la marginea Europei se născuse tatăl meu.

Dr. Raphael stătea lângă hărți și aștepta să poată lua cuvântul. Era un om serios, unul dintre puținii membri laici care deținea și statutul de președinte al consiliului, având în același timp un post de profesor la academie. Dr. Seraphina menționase odată că dr. Raphael avea aceeași dublă calitate de administrator și de erudit ca Roger Bacon, angelologul englez din secolul al XIII-lea care predase filosofia aristotelică la Oxford și teologia franciscană la Paris. Echilibrul păstrat de Bacon între rigoarea intelectuală și modestia spirituală era o realizare care trezea mare respect în sânul întregii societăți și, inevitabil, îl vedeam pe dr. Raphael ca pe un succesor al acestuia. Pe când dr. Seraphina își lua locul la masă, dr. Raphael a început să vorbească, reluând discuția de unde fusese întreruptă.

– După cum spuneam, a început el, făcând un gest spre rafturile pe jumătate goale și spre asistenții care împachetau cărțile și le puneau în cutiile împrăștiate peste tot prin Ateneu, timpul ne presează. În curând, toate resursele noastre bibliografice vor fi strânse și adăpostite în locuri sigure, prin mai multe sate. Aceasta este singura posibilitate și astfel ne punem la adăpost de ceea ce poate aduce viitorul. Însă mutarea intervine în unul dintre cele mai nepotrivite momente. Munca noastră nu poate fi amânată până după terminarea războiului și nu este nici cea mai mică îndoială că trebuie să luăm acum o hotărâre. A continuat cu o voce gravă: Nu cred că apărarea noastră va da greș, căci avem semne că suntem pregătiți pentru orice bătălie ne-ar putea aștepta, dar trebuie să avem în vedere

tot ce este mai rău. Dacă mai aşteptăm, ne vom trezi înconjuraţi.

– Uitaţi-vă la hartă, profesore, l-a îndemnat un membru al consiliului pe nume Vladimir, un tânăr savant trimis la Paris de la Academia Secretă de Angelologie din Leningrad, pe care îl cunoşteam numai din auzite. Era copilăros, atrăgător, cu ochii de un albastru-deschis şi cu o constituţie suplă. Aerul calm şi siguranţa de sine pe care le afişa îl făceau să pară un om în vârstă, deşi nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani. Se pare că suntem deja încercuiţi, a continuat el.

– Este o mare diferenţă între maşinaţiunile puterilor Axei şi duşmanii noştri, a spus doctorul Lévi-Franche. Primejdia pământeană nu se compară cu cea a duşmanilor noştri spirituali.

– Trebuie să fim pregătiţi pentru a-i înfrunta şi pe unii, şi pe ceilalţi, a replicat Vladimir.

– Exact, a încuviinţat dr. Seraphina. Şi, pentru a face acest lucru, trebuie să ne intensificăm eforturile de a găsi şi a distruge lira.

Afirmaţia a fost primită cu tăcere. Membrii consiliului nu ştiau cum să reacţioneze la o asemenea replică îndrăzneaţă.

– Ştii ce cred eu despre acest lucru, a reluat dr. Raphael. Singura noastră şansă este să trimitem o echipă în munţi.

Vălul i-a aruncat călugăriţei o umbră pe chip în vreme ce privea împrejurul mesei, la membrii consiliului.

– Zona pe care o propune doctorul Raphael este prea mare pentru ca membrii echipelor noastre să o poată acoperi fără a avea coordonatele precise,

a zis ea. Locația exactă a grotei trebuie reperată pe hartă înainte ca o astfel de expediție să aibă loc.

– Cu resursele adecvate, a spus dr. Seraphina, nimic nu este imposibil. Am primit un ajutor generos din partea binefăcătoarei noastre americane.

– Iar echipamentul pus la dispoziție din averea familiei Curie va fi mai mult decât bine-venit, a adăugat dr. Raphael.

– Haideți să privim realitatea imediată! a intervenit doctorul Lévi-Franche, sceptic în mod vizibil în fața acestui proiect. Cât de mare este zona despre care vorbim?

– Tracia a făcut parte din Imperiul Roman de Răsărit, care mai târziu s-a numit Bizanț și al cărui teritoriu era format din Turcia, Grecia și Bulgaria actuale, a spus dr. Raphael. Secolul al X-lea a fost o perioadă de mari transformări teritoriale pentru traci, dar, din relatările Venerabilului Clematis despre expediție, ne putem restrânge oarecum cercetarea. Știm că acesta s-a născut în orașul Smolian, în inima munților Rodopi, din Bulgaria. Clematis scria că, în timpul expediției, a călătorit pe meleagurile natale. Astfel, putem reduce căutarea la zona din nordul Traciei.

– După cum bine a semnalat colega mea, este o zonă imensă, a replicat doctorul Lévi-Franche. Credeți că putem explora măcar o porțiune din acest teritoriu fără să fim depistați? Chiar dacă am avea la dispoziție resurse nenumărate și o mie de agenți, tot ne-ar lua ani de zile, poate chiar zeci de ani, numai pentru a scormoni la suprafață, nu pentru a săpa în adâncime. Nu avem resursele umane și financiare necesare pentru o asemenea întreprindere.

– Nu vom duce lipsă de voluntari pentru această misiune, a spus Vladimir.

– Este important să nu uităm, a intervenit dr. Seraphina, că pericolul pe care îl presupune războiul nu înseamnă distrugerea textelor noastre și a clădirii școlii. Vom pierde mult mai mult dacă detaliile privitoare la peșteră și la comoara care se ascunde acolo vor fi făcute publice.

– Tot ce se poate, a replicat călugărița. Însă dușmanii noștri supraveghează munții în fiecare clipă.

– Este adevărat, a spus Vladimir, al cărui domeniu era muzicologia sferelor. Și tocmai acesta este motivul pentru care trebuie să plecăm în căutarea ei chiar acum.

– De ce acum? a întrebat doctorul Lévi-Franche cu glas scăzut. Am descoperit și am protejat instrumente mai puțin importante, în vreme ce pe cel mai periculos dintre ele l-am lăsat în libertate. De ce să nu așteptăm să treacă războiul?

Dr. Seraphina a intervenit:

– Naziștii și-au plasat oameni prin toată zona. Adoră antichitățile, mai ales pe cele cu semnificație mitologică, pentru regimul lor, iar nephilimii se vor folosi de această ocazie pentru a pune mâna pe o armă puternică.

– Puterile lirei sunt bine-cunoscute, a continuat Vladimir. Dintre toate instrumentele celeste, numai ea poate fi folosită în scopuri devastatoare. Este posibil ca forța sa de distrugere să fie mai perfidă decât orice ar putea face naziștii. Pe de altă parte, instrumentul este prea valoros pentru a-l abandona. Știți la fel de bine ca mine că nephilimii au tânjit întotdeauna după liră.

– Dar este limpede, a răspuns doctorul Lévi-Franche din ce în ce mai tulburat, că nephilimii vor fi pe urmele noastre în orice expediție de recuperare vom pleca. Dacă, printr-un miracol, găsim lira, nu știm ce li se poate întâmpla celor care o vor avea în posesie. Nu putem cunoaște riscurile. Sau, chiar mai rău de atât, ne-ar putea fi luată. Poate că astfel le-am face pur și simplu pe plac dușmanilor noștri. Și-atunci am fi responsabili pentru ororile pe care le-ar putea isca muzica lirei.

– Poate că nu este atât de puternică pe cât credeți, a reluat călugărița. Nu a văzut nimeni niciodată instrumentul. În mare măsură, teroarea pe care a stârnit-o a pornit de la legendele păgâne. Este foarte posibil ca efectele distrugătoare ale lirei să fie pură speculație.

În vreme ce angelologii meditau la această posibilitate, dr. Raphael a spus:

– Deci, oscilăm între a acționa și-a sta cu mâinile în sân.

– Acțiunea nesăbuită este mai rea decât înțeleapta cumpătare, a spus doctorul Lévi-Franche, iar eu nu am putut să nu găsesc enervantă îngâmfarea pe care o trăda răspunsul său, atât de diferit de încercările înfocate ale profesorilor mei de a-l convinge.

– În cazul nostru, i-a răspuns dr. Raphael din ce în ce mai agitat, lipsa de acțiune este varianta cea mai nesăbuită. Pasivitatea noastră va avea consecințe nefaste.

– Tocmai de aceea trebuie să acționăm numai-decât, a intervenit Vladimir. Nu trebuie să le permitem nephilimilor să pună mâna pe liră.

– Dacă îmi îngăduiți să vă întrerup, a spus dr. Seraphina cu blândețe. Aș dori să vă fac o propunere. A venit spre locul în care ne aflam eu și Gabriella și, atrăgând atenția membrilor consiliului asupra noastră, a continuat: Mulți dintre dumneavoastră le cunosc deja, dar, tuturor celorlalți, aș vrea să vi le prezint pe două dintre cele mai strălucite tinere specialiste în angelologie. Gabriella și Celestine au lucrat alături de mine ca să punem ordine în colecție în vederea mutării. S-au ocupat de catalogarea textelor și de transcrierea notelor, iar munca lor a fost foarte utilă. De fapt, atenția pe care ele au acordat-o detaliilor colecției noastre și informațiile pe care le-au extras cu grijă din documentele istorice ne-au dat mie și doctorului Raphael o idee despre cum ar trebui să procedăm în acest moment de cotitură.

– După cum mulți dintre domniile voastre sunt deja la curent, a intervenit dr. Raphael, pe lângă îndatoririle pe care le avem la academie, eu și doamna doctor Seraphina ne-am mai implicat în câteva proiecte particulare, printre care acela de a stabili mai clar care este locația peșterii. În decursul acestei întreprinderi, am reușit să strângem o multitudine de adăugiri și de observații de pe teren care înainte trecuseră neobservate.

Am privit-o pe Gabriella sperând să văd la ea vreo urmă de îngrijorare pentru poziția noastră, dar ea s-a întors, dispreţuitoare ca întotdeauna. Dintr-odată, m-am întrebat dacă înțelegea ceea ce discutau membrii consiliului. Era posibil ca ea să fi primit deja informații din interior, iar eu să fi fost lăsată pe dinafară. Dr. Seraphina nu-mi vorbise niciodată despre vreo liră. Gândul că era posibil ca

în Gabriella să fi avut încredere, și în mine nu mă umplea de invidie.

– Când am înțeles că războiul care se apropie ne-ar putea întrerupe munca, a spus dr. Seraphina, am hotărât să ne asigurăm că documentele noastre sunt bine păstrate, orice s-ar întâmpla. În acest scop, le-am rugat pe Gabriella și pe Celestine să ne ajute la clasificarea și la înregistrarea însemnărilor făcute în timpul cercetării. Au început acum câteva luni. Sarcina ce le-a revenit a fost migăloasă, dar au dat dovadă de ingeniozitate, de agerime și de hotărâre și au făcut totul pentru a duce la bun sfârșit proiectul înainte de mutare. Progresul înregistrat de ele ne-a umplut de entuziasm. Tinerețea le-a oferit o anume răbdare cu ceea ce nouă, celor mai mulți, ne-ar putea părea doar muncă de birou, însă hărnicia lor a dat niște roade excelente. Datele au fost incredibil de utile și ne-au permis să revedem o cantitate enormă de informații care au fost ascunse zeci de ani. Dr. Seraphina s-a dus spre hărți și, scoțând un stilou din buzunarul cardiganului, a trasat un triunghi deasupra munților Rodopi, din Grecia până în Bulgaria. Știm că locul pe care îl căutăm se află în interiorul acestor granițe. Știm, de asemenea, că a mai fost explorat și că mulți erudiți au încercat să descrie structura geologică și formele de relief din jurul grotei. Savanții noștri au dovedit meticulozitate în munca întreprinsă, dar e posibil ca metodele noastre organizaționale să nu fi fost perfecte. Nu avem coordonatele exacte, dar eu cred că, dacă examinăm cu atenție toate textele pe care le avem la dispoziție, inclusiv relatările care nu au mai fost

până acum cercetate în acest scop, vom arunca o nouă lumină asupra acestei locații.

– Și credeți că prin această metodă veți afla coordonatele peșterii? a întrebat călugărița.

– Avem o propunere pentru dumneavoastră, a intervenit dr. Raphael, continuând ideea soției sale. Dacă reușim să ne reducem căutarea la o rază de o sută de kilometri, vrem aprobarea unanimă pentru A Doua Expediție.

– Dacă nu reușim să reducem căutarea, a spus dr. Seraphina, ascundem informațiile cât de bine putem, plecăm în exil cum am plănuit și o să ne rugăm ca hărțile noastre să nu cadă în mâinile dușmanilor.

Am fost uimită să constat cât de repede au aprobat membrii consiliului acest plan după dezbaterea aprinsă pe care o avuseseră cu puțin timp înainte. Poate că dr. Seraphina știa că pomenirea rolului Gabriellei era o carte pe care o putea juca pentru a obține aprobarea doctorului Lévi-Franche. Indiferent care fusese strategia ei, dăduse roade. Deși nu știam prea multe despre natura comorii pe care o căutam, ambiția îmi fusese flatată și eram în culmea fericirii pentru că soții Valko ne plasaseră, pe mine și pe Gabriella, în centrul căutării peșterii îngerilor întemnițați.

A doua zi de dimineață am ajuns la biroul dr. Seraphina cu o oră mai devreme de ora nouă, când stabiliserăm să ne întâlnim. Dormisem foarte prost noaptea trecută, în vreme ce în odaia alăturată Gabriella se fâțâise de colo-colo, deschizând fereastra, fumând și ascultând discul ei preferat, *Douze Études* de Debussy, în timp ce străbătea odaia în lung și-n lat. Îmi închipuiam că secretul ei era cel care nu

o lăsa să doarmă – şi nici pe mine – deşi, sinceră să fiu, sentimentele Gabriellei erau un mister pentru mine. O cunoşteam mai bine decât pe oricine altcineva din Paris, dar, cu toate acestea, nu o cunoşteam deloc.

Mă simţisem atât de pierdută din cauza întâmplărilor acelei după-amiezi, încât nu găsisem nici un moment în care să meditez la importanţa rolului pe care ni-l rezervaseră soţii Valko în descoperirea peşterii. Faptul că nu-mi puteam alunga din minte imaginea Gabriellei cuprinzând cu braţele un bărbat necunoscut nu făcea decât să-mi sporească vigilenţa faţă de prietena mea. Prin urmare, m-am ridicat din pat înainte de răsărit, mi-am luat cărţile şi m-am dus în colţul meu din Ateneu să studiez până se lumina de ziuă.

Singură cu textele noastre, am putut în sfârşit să meditez la reuniunea consiliului din ziua anterioară. Îmi era greu să cred că o expediţie de o asemenea importanţă putea fi întreprinsă fără cunoaşterea exactă a locaţiei grotei. Harta, elementul cel mai important al oricărei misiuni, lipsea. Chiar şi un student din anul întâi cu o inteligenţă medie ştie că o expediţie nu poate fi considerată un succes fără dovezi cartografice complete. În lipsa traseului exact al călătoriei, viitorii savanţi nu puteau repeta misiunea noastră. Pe scurt, fără hartă nu exista nici o probă solidă.

Nu aş fi dat aşa mare importanţă hărţii dacă nu aş fi petrecut câţiva ani alături de soţii Valko, iar ei erau aproape obsedaţi de cartografie şi de formaţiunile geografice. Aşa cum un om de ştiinţă se bazează pe replicare ca să verifice un experiment,

munca soților Valko în sfera geologiei antediluviene se baza pe pasiunea lor pentru reproducerea precisă și concretă a expedițiilor din trecut. Discuțiile lor despre formațiunile minerale și de rocă, despre activitatea vulcanică, despre formarea învelișurilor, despre varietățile de sol și despre carst demonstrau fără putință de tăgadă că foloseau metode științifice. Nu era nici un dubiu că, dacă ar fi existat vreo hartă, dr. Raphael ar fi pus mâna pe ea și ar fi refăcut călătoria pas cu pas, piatră cu piatră.

Când s-a luminat de ziuă, am ciocănit ușor la ușa dr. Seraphina și, auzindu-i glasul, am intrat. Spre uimirea mea, Gabriella se afla înăuntru, așezată pe o canapea tapițată cu mătase de un roșu aprins și având în fața ei un serviciu de cafea. Se vedea că discutau aprins. Gabriella cea neliniștită de noaptea trecută se topise și, în locul ei, apăruse Gabriella aristocrata, parfumată, pudrată și îmbrăcată impecabil, cu părul ei negru strălucitor pieptănat pe spate. Încă o dată mă înfrânsese, așa că, incapabilă să-mi ascund consternarea, am rămas în prag, de parcă n-aș fi știut unde mă aflam.

– Ce faci, Celestine? m-a întrebat dr. Seraphina, cu o ușoară iritare în glas. Vino alături de noi.

Mai fusesem de multe ori în biroul dr. Seraphina și știam că era una dintre încăperile cele mai frumoase din școală. Se afla la ultimul etaj al clădirii în stil Haussmann* și oferea o priveliște monumentală asupra împrejurimilor: piața din fața școlii,

---

* Prefect al Parisului care a dus la îndeplinire planul de modernizare a orașului comandat de Napoleon al III-lea (n.tr.)

cu fântâna şi cu porumbeii ei zburdalnici, care domina tot ce era în jur. Soarele lumina peretele acoperit cu ferestre ample, dintre care una era deschisă, permiţând aerului proaspăt al dimineţii să invadeze încăperea cu miros de pământ şi de apă, de parcă râul s-ar fi revărsat pe străzi, lăsând în urmă dâre de nămol. Încăperea era mare şi elegantă, cu corpuri de bibliotecă încastrate, cu baghete canelate şi cu un birou cu blatul de marmură. Era genul de birou pe care te-ai aştepta să-l găseşti pe malul drept* mai degrabă decât pe *rive gauche***, acolo unde se afla. Biroul dr. Raphael, o odaie prăfoasă, cu pereţii pătaţi de fum de ţigară, împânzită de teancuri de cărţi, era mai reprezentativă pentru şcoala noastră. Adesea îl găseai lenevind în biroul rafinat al soţiei sale, îmbăiat în lumina soarelui, discutând elementele mai de fineţe ale unei prelegeri sau, asemenea Gabriellei în această dimineaţă, bând cafea din serviciul de porţelan Sèvres al Seraphinei.

Faptul că Gabriella ajunsese înaintea mea în biroului Seraphinei mă necăjea mai tare decât arătam. Nu-i cunoşteam motivele, dar îmi părea că aranjase o discuţie în particular, excluzându-mă pe mine în avantajul ei. Cel puţin, Gabriella profitase de ocazie ca să vorbească cu dr. Seraphina despre munca de care urma să ne ocupăm, alegându-şi poate sarcinile care să-i revină. Ştiam că eforturile noastre ne puteau schimba poziţia în această şcoală. Dacă soţii Valko erau mulţumiţi de rezultat, aveau

---

* Malul drept al Senei, zona elegantă a oraşului Paris (n.tr.)

** Malul stâng (în fr., în orig., n.tr.)

să creeze un loc în echipa ce urma să plece în expediție. Și numai una dintre noi se putea bucura de acest prilej.

Ni se dăduseră însărcinări pe măsura abilităților noastre, care erau la fel de diferite precum aspectul fizic. În vreme ce eu adoram latura tehnică a domeniului în care mă implicasem – fiziologia organismelor angelice, proporțiile de materie și spirit în creațiile lui Dumnezeu și perfecțiunea matematică a primelor taxonomii –, Gabriella era atrasă de elementele artistice ale angelologiei. Îi plăcea să citească istorisirile cu iz epic despre bătăliile dintre angelologi și nephilimi. Avea capacitatea de a privi picturile religioase și de a găsi în ele simboluri care mie, cu siguranță, mi-ar fi scăpat. Analiza textele vechi cu o asemenea grijă, încât aveai impresia că semnificația unui singur cuvânt ar fi putut schimba cursul viitorului. Credea în evoluția binelui și, în primul an de studii, mă convinsese și pe mine că o asemenea evoluție era posibilă. În consecință, dr. Seraphina a însărcinat-o pe Gabriella să analizeze textele mitologice, lăsându-mi mie rolul de a pune ordine în datele empirice ale încercărilor făcute până atunci de a găsi grota, de a cerne datele geologice din diferite perioade și de a compara hărțile vechi.

Judecând după satisfacția care se citea pe chipul Gabriellei, probabil că discutau de ceva timp. În centrul biroului erau câteva lăzi de lemn ale căror margini aspre zgâriau covorul oriental roșu cu auriu. Fiecare ladă fusese umplută cu caiete de însemnări de pe teren și cu foi volante, dând impresia că fuseseră strânse în grabă.

Uimirea pe care am resimțit-o la vederea Gabriellei, ca să nu mai spun de curiozitatea pe care mi-o trezeau lăzile cu caiete, nu a trecut neobservată. Dr. Seraphina mi-a făcut semn să intru, mi-a spus să închid ușa și să mă alătur lor.

– Intră, Celestine, a repetat și mi-a făcut semn să mă așez pe un divan din apropierea rafturilor cu cărți. Chiar mă întrebam când ai să apari.

Parcă pentru a-i întări spusele, o pendulă din capătul biroului a bătut de ora opt. Ajunsesem cu o oră mai devreme.

– Credeam că începem la nouă, m-am scuzat.

– Gabriella a vrut să nu mai întârziem, a spus dr. Seraphina. Ne-am uitat peste câteva materiale mai noi pe care le veți cataloga. În aceste cutii se află hârtiile lui Raphael. Le-a adus azi-noapte din biroul lui.

Dr. Seraphina a mers la biroul ei, a luat o cheie și a descuiat cu ea un dulap. Rafturile erau înțesate de caiete de însemnări, fiecare raft fiind ordonat cu meticulozitate.

– Iar acestea sunt hârtiile mele. Le-am aranjat după subiect și după dată – datele din studenție sunt pe rafturile de jos, iar însemnările cele mai recente, în special citatele și ciornele articolelor, sunt deasupra. De ani de zile tot amân catalogarea scrierilor. Secretul a fost un factor semnificativ, dar, cel mai important, am așteptat asistentele potrivite. Sunteți amândouă niște studente strălucite și aveți cunoștințe solide din domeniile de bază ale angelologiei: teleologie, frecvențele transcendentale, teoriile referitoare la angelologia morfistă, taxonomie. Aveți cunoștințele de bază despre aceste lucruri, dar ați

învățat, de asemenea, și câte ceva din domeniul nostru, geologia antediluviană. Sunteți muncitoare și meticuloase, instruite și talentate în maniere diferite, dar nu sunteți specializate. Sper că vă veți apuca de această sarcină cu mintea limpede. Dacă se află în cutii ceva important ce mie mi-a scăpat, știu că voi, fetelor, îl veți găsi. De asemenea, vă cer să participați la prelegerile mele. Știu că ați terminat cursul introductiv anul trecut, dar materia are o semnificație aparte pentru sarcina noastră.

Și-a plimbat degetele de-a lungul unui șir de jurnale, a scos câteva numere și le-a pus pe măsuță între noi. Deși am avut pornirea de a lua unul dintre ele, am așteptat, încercând să o las pe Gabriella prima, pentru că nu voiam să par prea nerăbdătoare.

– Cred că e bine să începeți cu ele, a spus Seraphina, așezându-se pe canapea. Presupun că vă va fi destul de greu să puneți în ordine dosarele lui Raphael.

– Sunt atât de multe, am zis eu, vrăjită de volumul imens de hârtii pe care trebuia să le studiem și, totodată, curioasă de modul în care aveam să verificăm atâtea informații.

– Deja i-am dat Gabriellei instrucțiuni precise în legătură cu metodologia după care catalogăm hârtiile, a spus Seraphina. Te va pune și pe tine la curent. Un singur lucru vreau să repet: trebuie să țineți cont de faptul că aceste caiete de însemnări sunt extrem de valoroase. Ele reprezintă o mare parte din cercetarea inițială. Deși am extras unele fragmente spre a fi publicate, nimic din ce e aici nu a fost copiat în totalitate. Vă cer să aveți grijă în special la caietele mai delicate de însemnări, îndeosebi la textele

în care ne descriem expedițiile. Mă tem că aceste hârtii nu pot părăsi biroul meu. Dar, atâta timp cât abordați judicios materialele, le puteți parcurge după plac. Cred că aveți multe de învățat, în ciuda dezordinii în care se află hârtiile. Sper că munca noastră vă va face să înțelegeți istoricul luptei pe care o ducem și, dacă avem noroc, ne va ajuta să găsim ceea ce căutăm. A luat un carnet cu copertele de piele, mi l-a dat și a spus: Acestea sunt însemnările mele din anii studenției. Sunt notițe de la cursuri, unele speculații angelologice și evoluția lor istorică. Nu le-am mai citit de mult timp, astfel că nu pot spune ce ați putea găsi printre ele. Am fost și eu o studentă ambițioasă și, asemenea ție, Celestine, am petrecut multe, multe ore în Ateneu. Având atâtea informații la dispoziție despre istoria angelologiei, simțeam nevoia de a comasa puțin lucrurile. Mă tem că printre ele se află și unele speculații naive, pe care trebuie să le priviți cu rezerve.

Mă străduiam să mi-o închipui pe dr. Seraphina studentă, învățând lucrurile pe care le învățam acum și noi, dar mi-era greu să cred că putuse fi vreodată naivă în vreo privință. Aceasta a continuat:

– Notițele din anii următori pot fi mai interesante. Am rescris materialul din acest jurnal și l-am transformat în, cum să spun eu, într-o descriere mai succintă a istoricului muncii noastre. Unul dintre obiectivele la care savanții și agenții noștri au încercat să adere este că angelologia este pur funcțională, că ne folosim de studiile noastre ca de o armă concretă. Teoria este la fel de utilă ca practica și, în cazul nostru, cercetarea istorică joacă un rol important pentru capacitatea noastră de a lupta

împotriva nephilimilor. Eu, de exemplu, am o gândire mai degrabă empirică. Nu sunt prea pricepută la înțelegerea abstracțiunilor, așa că am recurs la narațiune pentru a-mi face teoriile angelologice mai abordabile. Cam în același mod îmi organizez și prelegerile. În vreme ce recurgerea la narațiune este obișnuită în multe aspecte ale teologiei – mă refer la alegorii și la altele asemenea –, biserica a evitat această abordare în privința sistemelor angelologice. După cum poate știți, sistemele ierarhice au fost deseori construite de părinții bisericii ca un fel de argument. Ei credeau că, așa cum Dumnezeu a creat ierarhiile de îngeri, tot la fel a creat ierarhiile pe pământ. Explicarea uneia o va lămuri și pe cealaltă. De exemplu, așa cum serafimii sunt inteligențe angelice superioare heruvimilor, la fel este și arhiepiscopul Parisului superior țăranului. Înțelegeți cum funcționează asta? Dumnezeu a creat ierarhii, și fiecare făptură trebuie să își păstreze locul care i-a fost dat de El. Și să-și plătească taxele, *bien sûr*. Ierarhiile angelice stabilite de biserică au avut menirea de a întări structurile sociale și politice. De asemenea, au oferit o poveste a universului, o cosmologie care a pus ordine în haosul aparent din viețile oamenilor obișnuiți. Desigur, noi, angelologii, ne-am îndepărtat de această cale și urmăm o structură pe orizontală, una care permite libertatea de gândire și evoluția după merit. Sistemul nostru este unic.

– Cum a putut supraviețui un asemenea sistem? a întrebat Gabriella. Cu siguranță, biserica nu ar fi fost de acord.

Înspăimântată de întrebarea necuviincioasă a Gabriellei, mi-am privit mâinile. Niciodată nu aș

putea să contest biserica într-un mod atât de direct. Poate că încrederea mea în justeţea bisericii era o piedică pentru mine.

– Cred că această întrebare a fost pusă de multe ori, a spus dr. Seraphina. Întemeietorii angelologiei au stabilit hotarele muncii noastre la o mare întâlnire a angelologilor, care a avut loc în secolul al X-lea. Există o minunată descriere a întâlnirii, făcută de unul dintre cei prezenţi. Dr. Seraphina s-a dus din nou la dulap şi a luat de acolo o carte. A răsfoit paginile şi a spus: Vă sugerez să o citiţi când aveţi ocazia – sigur, nu acum, întrucât pentru această dimineaţă aveţi deja mai mult de lucru decât vă puteţi imagina. Seraphina a aşezat cartea pe masă. Când veţi începe să citiţi despre istoria organizaţiei noastre, veţi constata că angelologia înseamnă ceva mai mult decât studiu şi dezbateri. Munca noastră s-a născut din înţeleptele decizii ale unor oameni serioşi, religioşi. Prima Expediţie Angelologică, prima încercare efectivă a angelologilor de a afla temniţa îngerilor, a avut loc atunci când Venerabilii Părinţi, la invitaţia fraţilor lor traci, au organizat Conciliul de la Sozopol. Aceasta a fost o întâlnire crucială pentru disciplina noastră şi, potrivit Venerabilului Părinte Bogomil, unul dintre cei mai importanţi părinţi fondatori, conciliul a fost un mare succes, nu numai pentru că acolo s-au stabilit standardele muncii noastre, ci şi pentru că i-a reunit pe cei mai importanţi gânditori religioşi ai timpului – numai la Conciliul de la Niceea se mai strânsese un asemenea număr de reprezentanţi extraconfesionali. Preoţi, diaconi, acoliţi, rabini şi sfinţi maniheişti au participat la o dezbatere aprinsă

despre dogmă în aula magna. Însă în altă parte avea loc o reuniune secretă. Un preot bătrân, pe nume Clematis, un episcop de origine tracă, ce locuia la Roma, reunise un grup select de părinți solidari care îi împărtășeau marea pasiune pentru descoperirea peșterii Veghetorilor. De fapt, avea o teorie privitoare la locul în care era peștera și afirma că, asemenea rămășițelor Arcei lui Noe, se afla în apropierea coastei Mării Negre. Mai târziu, Clematis a mers în munți ca să-și verifice teoria. Eu și dr. Raphael presupunem, deși nu avem nici o dovadă în acest sens, că părintele Clematis a schițat o hartă.

– Dar de unde știți că este ceva acolo? a întrebat Gabriella. Ce dovezi avem? Dacă nu există nici o peșteră și totul este doar o legendă?

– Trebuie să existe un sâmbure de adevăr, am spus eu, având impresia că Gabriella se grăbea să o contrazică pe profesoara noastră.

– Clematis a găsit peștera, a spus dr. Seraphina. Venerabilul Părinte și oamenii săi sunt singurii care au descoperit locul în care se află groapa, singurii care au coborât în măruntaiele ei și singurii, în câteva mii de ani, care i-au văzut pe îngerii nesupuși. Acest privilegiu i-a adus lui Clematis moartea. Din fericire, înainte de a muri, a dictat o scurtă descriere a expediției. Eu și dr. Raphael am folosit acest text ca pe unul fundamental în cercetarea noastră.

– Și în el este pomenită, mai mult ca sigur, locația, am spus eu, nerăbdătoare să înțeleg detaliile expediției lui Clematis.

– Da, în povestea lui Clematis apare o locație, a admis dr. Seraphina. A luat o bucată de hârtie

şi un stilou, a scris o serie de litere în chirilice şi ni le-a arătat. Гурското Бърло. Numele care apare în povestea lui Clematis este *Gyaurskoto Burlo*, ceea ce înseamnă „Temniţa Necredincioşilor" în limba bulgară veche sau, în traducere liberă, „Bârlogul Necredincioşilor", o descriere corectă a Veghetorilor, care erau numiţi nesupuşi sau necredincioşi de către creştinii vremii. Turcii au stăpânit regiunea de la poalele munţilor Rodopi din secolul al XIV-lea şi până când ruşii i-au ajutat pe bulgari să-i alunge, în anul 1878, iar acest lucru contribuie la complicarea vânătorii din prezent: musulmanii îi numeau necredincioşi pe bulgarii creştini, adăugând un nou sens descrierii iniţiale a peşterii. Am întreprins mai multe călătorii în Grecia şi în Bulgaria în anii '20, dar, spre marea noastră dezamăgire, nu am găsit nici o peşteră cu acest nume. Dacă îi întrebi pe localnici, ei asociază numele cu turcii sau spun că nu au auzit niciodată de aşa ceva. După ani de zile de investigaţii cartografice, tot nu am reuşit să găsim numele pe vreo hartă a regiunii. Fie din neglijenţă, fie în mod voit, peştera nu există pe hârtie.

– Poate este mai corect să conchidem că părintele Clematis s-a înşelat şi că nu există nici o peşteră de acest fel, a intervenit Gabriella.

– Aici te înşeli, a spus dr. Seraphina, dovedind, după rapiditatea intervenţiei, că subiectul o pasiona. Peştera îngerilor nesupuşi există, şi mi-am pus la bătaie întreaga carieră în acest scop.

– Atunci trebuie să existe o modalitate prin care să dăm de ea, am spus eu înţelegând pentru prima oară pe deplin dorinţa soţilor Valko de a rezolva misterul. Trebuie să studiem relatarea lui Clematis.

– Asta este o altă misiune, după ce terminați munca pe care o aveți acum, a spus Seraphina, îndreptându-se din nou spre dulap.

Am deschis cartea aflată dinaintea mea, curioasă să aflu ce se găsea între copertele ei. Nu puteam să nu mă simt satisfăcută de faptul că ideile mele mergeau pe aceeași linie cu munca dr. Seraphina și că Gabriella, care de obicei le câștiga admirația soților Valko, se contrazisese cu profesoara noastră. Totuși, spre dezamăgirea mea, Gabriella era complet indiferentă la dezaprobarea dr. Seraphina. De fapt, părea să se gândească la cu totul altceva. Îmi era limpede că Gabriella nu nutrea aceeași rivalitate ca mine; ea nu simțea nevoia să dovedească nimic.

Văzând cât de dornică eram să încep, dr. Seraphina s-a ridicat.

– Vă las să vă apucați de treabă, a spus ea. Poate că voi veți vedea în aceste hârtii ceva ce mie mi-a scăpat. Am descoperit că textele noastre fie trezesc ecouri în cei care le citesc, fie, dimpotrivă, nu le transmit absolut nimic. Depinde doar de sensibilitatea cititorului față de subiect. Mintea și spiritul se maturizează în felul și în ritmul propriu. Nu toată lumea are urechi să distingă muzica frumoasă.

Încă din primele zile de studenție aveam obiceiul de a ajunge devreme la cursurile soților Valko, să-mi asigur un loc în mulțimea de studenți. Deși eu și Gabriella asistaserăm la toate cursurile soților Valko în urmă cu un an, am continuat să ne prezentăm la ele săptămânal. Mă atrăgeau ambianța mustind de curiozitate dominată de pasiune și iluzia de unitate în erudiție pe care o creau cursurile, în vreme

ce Gabriella părea să se delecteze cu statutul ei de studentă de anul II dintr-o familie celebră. Studenții mai tineri căscau gura la ea pe tot parcursul prelegerii, cântărindu-i parcă reacțiile la afirmațiile soților Valko. Cursurile aveau loc într-o capelă mică din calcar, ridicată pe fortificațiile unui templu roman, cu zidurile groase și calcifiate, ca și când s-ar fi înălțat din carierele de dedesubt. Tavanul capelei era format din cărămizi gata să se prăvălească, susținute cu grinzi de lemn care păreau atât de șubrede încât, atunci când zgomotul automobilelor de afară se intensifica, aveai impresia că întregul edificiu risca să se prăbușească.

Eu și Gabriella am găsit locuri în fundul capelei, în vreme ce dr. Seraphina își aranja hârtiile și își începea prelegerea.

– Astăzi am să vă împărtășesc o poveste cunoscută celor mai mulți dintre voi, într-o formă sau alta. Fiind o relatare fundamentală a disciplinei noastre, locul central pe care îl ocupă în istorie este neîndoielnic, iar frumusețea sa poetică – indiscutabilă. Începe în anii de dinaintea Marelui Potop, atunci când raiul a trimis o legiune de două sute de îngeri, numiți Veghetori, pentru a supraveghea Creația. Căpetenia Veghetorilor, după cum se relatează, se numea Samiaza. Samiaza era frumos și autoritar, atributele tipice făpturilor angelice. Avea pielea albă ca laptele, ochii deschiși la culoare și părul de aur, întruchiparea frumuseții celeste ideale. În fruntea celor două sute de îngeri, Samiaza a străbătut bolta cerească și a poposit în lumea materială. Printre supușii săi se aflau Arâkîba, Râmaêêl, Tâmîêl, Râmîêl, Dâniêl, Êzêchêêl, Barâchîal, Asâêl, Armârôs,

Batârêl, Anânêl, Zachîêl, Samsâpêêl, Satarêl, Tûrêl, Iômjâêl, Kôkabîel, Arachiêl, Shamsiêl şi Sariêl.

Îngerii s-au perindat printre fiii lui Adam şi ai Evei nevăzuţi de nimeni, trăind retraşi în umbră, ascunzându-se în munţi, adăpostindu-se acolo unde omenirea nu avea cum să-i zărească. Au călătorit din loc în loc, urmându-i pe oameni. Astfel au descoperit numeroasele civilizaţii care înfloriseră de-a lungul Gangelui, al Nilului, al Iordanului şi al Amazonului. Locuiau în taină la marginea zonelor populate de om, observându-i supuşi obiceiurile.

Într-o după-amiază, în vremea lui Iared, când Veghetorii se adăposteau în muntele Hermon, Samiaza a văzut o femeie scăldându-se în lac, cu trupul învăluit de părul brunet. I-a chemat pe ceilalţi Veghetori la marginea muntelui şi, împreună, făpturile maiestuoase au privit femeia. Potrivit mai multor surse doctrinare, în acel moment Samiaza a propus ca Veghetorii să-şi aleagă soţii dintre fiii omului.

Imediat ce a cuvântat aşa, Samiaza a fost cuprins de nerăbdare. Conştient de pedeapsa pentru nesupunere, întrucât fusese martor la căderea îngerilor răzvrătiţi, şi-a reafirmat planul, spunând: „Fiicele oamenilor ar trebui să fie ale noastre. Însă, dacă nu mă urmaţi, am să fiu singur pedepsit pentru acest mare păcat."

Veghetorii au făcut un pact cu Samiaza şi au jurat să suporte consecinţele alături de căpetenia lor. Ştiau că împreunarea aceasta era oprită şi că pactul lor încălca orice lege cerească şi pământească. Totuşi, Veghetorii au coborât de pe muntele Hermon şi s-au înfăţişat femeilor din specia umană. Ele au luat de

soți aceste făpturi ciudate și au rămas grele. În curând, Veghetorilor li s-au născut fii, care s-au numit nephilimi.

Veghetorii și-au privit fiii crescând și au văzut că erau diferiți atât de mamele lor, cât și de îngeri. Fiicele lor au crescut mai înalte și mai grațioase decât femeile din specia umană. Aveau intuiție, puteri metafizice și frumusețea îngerilor. Băieții erau mai înalți și mai puternici decât bărbații normali. Posedau agerime și înclinație spre latura spirituală. Veghetorii și-au adunat fiii și le-au oferit în dar arta războiului. I-au deprins pe băieți cu tainele focului, i-au învățat cum să-l aţâțe și să-l mențină și cum să-l controleze ca să-și prepare hrana și să-l folosească drept sursă de energie. Acest dar a fost atât de valoros, încât Veghetorii aveau să fie pomeniți în miturile omenirii, mai ales în mitul lui Prometeu. Tot ei și-au învățat fiii arta prelucrării metalului, artă pe care îngerii o perfecționaseră, dar pe care o ținuseră ascunsă de omenire. Le-au arătat cum să prelucreze metalele prețioase, făurind din ele brățări, inele, salbe. Aurul și pietrele prețioase au fost smulse din pântecele pământului, au fost prelucrate, și din ele au fost făurite obiecte cărora li s-a atribuit valoare. nephilimii și-au pus la adăpost averile, și-au păstrat deoparte aur și grâne. Veghetorii și-au învățat fiicele cum să-și vopsească țesăturile și cum să-și picteze ochii cu pulbere din minerale strălucitoare. Și-au împodobit fiicele, stârnind invidie printre femeile din specia umană.

Și-au învățat fiii cum să-și meșterească unelte care să-i facă mai puternici decât oamenii și cum să topească metalul și să își făurească săbii, cuțite,

scuturi, platoşe şi vârfuri de săgeţi. Când au înţeles puterea pe care le-o dădeau uneltele, nephilimii şi-au făcut ascunzători pentru armele lor straşnice şi ascuţite. Vânau şi îşi puneau la păstrare carne, şi îşi ocroteau bunurile cu tăişul sabiei.

Veghetorii le-au mai dat şi alte daruri fiilor lor. Şi-au învăţat soţiile şi fiicele taine şi mai puternice decât focul sau prelucrarea metalelor. Le-au despărţit pe femei de bărbaţi, le-au dus departe de aşezare, în inima munţilor, şi acolo le-au învăţat cum să facă vrăji şi să folosească ierburi şi rădăcini ca să prepare leacuri. Le-au arătat taina magiei şi le-au învăţat un sistem de simboluri ca să-şi imortalizeze vrăjile. În curând, ele au început să-şi treacă pergamente de la unele la altele. Femeile, care până atunci fuseseră la mila bărbaţilor, au devenit puternice şi primejdioase.

Veghetorii au împărtăşit din ce în ce mai multe taine cereşti soţiilor şi fiicelor lor:

Barâchîal le-a învăţat astrologia.
Kôkabîel le-a învăţat să citească semnele scrise în stele.
Êzêchêêl le-a împărtăşit cunoaşterea norilor.
Arachiêl le-a învăţat semnele pământului.
Shamsiêl le-a învăţat semnele soarelui.
Sariêl le-a învăţat mersul lunii.
Aramos (sic!)* le-a învăţat cum să dezlege vrăjitoriile.

Posedând aceste daruri, nephilimii s-au organizat într-un trib, s-au înarmat şi au preluat controlul asupra pământului şi resurselor. Au perfecţionat arta

* De fapt, este Armârôs, potrivit *Cărţii lui Enoh* (n.tr.)

războiului şi au început să capete din ce în ce mai multă putere asupra omenirii. S-au înscăunat ca stăpâni ai pământului, formând domenii însemnate şi însuşindu-şi regatele. Şi-au luat sclavi şi şi-au făcut steaguri care să le reprezinte armatele. Şi-au divizat teritoriile, făcându-i pe unii soldaţi, pe alţii negustori, pe alţii rândaşi ca să-i slujească. Înzestraţi cu tainele eterne şi însetaţi de putere, nephilimii au început să domine omenirea.

Pe când nephilimii luau în stăpânire pământul, iar oamenii piereau, omenirea şi-a înălţat strigătul de ajutor către ceruri. Mihail, Uriel, Rafael şi Gabriel, arhanghelii care îi supraveghează pe Veghetori de la prima lor coborâre pe pământ, îi supravegheau în acelaşi timp şi pe nephilimi.

Arhanghelii au primit porunca de a-i înfrunta pe Veghetori şi i-au înconjurat într-un inel de foc. Şi-au dezarmat fraţii. Odată înfrânţi, Veghetorii au fost încătuşaţi şi duşi într-o peşteră îndepărtată şi nepopulată din înaltul munţilor. La buza genunii, cu lanţurile strivindu-le trupurile, Veghetorii au primit porunca de a coborî. Au căzut printr-o crăpătură din scoarţa pământului, adâncindu-se din ce în ce mai mult, până au poposit pe fundul unei temniţe a întunericului. Din măruntaiele pământului au început să tânjească după aer, după lumină şi după libertatea pierdută. Smulşi de la sânul cerului şi al pământului şi aşteptând ziua eliberării, s-au rugat să primească îndurarea proniei. Şi-au strigat fiii să-i salveze, însă Dumnezeu nu le-a ascultat rugăminţile. nephilimii nu au venit.

Îngerul Gabriel, aducătorul de veşti bune, nu a putut îndura suferinţa Veghetorilor şi, cuprins de

milă, le-a aruncat propria liră fraților săi căzuți, ca să-și mai aline durerea prin muzică. Pe când lira cădea, Gabriel și-a dat seama de greșeala comisă: muzica lirei era ademenitoare și puternică și putea fi folosită de Veghetori în interesul lor.

Cu timpul, temnița de granit a Veghetorilor a ajuns să fie numită lumea de dincolo, tărâmul morților, locul în care eroii coborau ca să-și afle viața eternă și înțelepciunea. Tartar, Hades, Kurnugia, Annwn, Iadul – legendele se răspândeau în vreme ce Veghetorii, înlănțuiți pe fundul temniței, strigau să fie eliberați. Chiar și în zilele noastre, undeva în miezul pământului, aceștia strigă după ajutor.

– Au existat speculații privitoare la motivul pentru care nephilimii nu le-au venit în ajutor taților lor, a spus dr. Seraphina în încheiere. Cu siguranță că nephilimii ar fi fost mai puternici cu ajutorul Veghetorilor și, mai mult ca sigur, ar fi ajutat la salvarea acestora dacă le-ar fi stat în putere. Însă temnița Veghetorilor rămâne necunoscută, iar munca noastră își are rădăcinile în acest mister.

Dr. Seraphina era un orator talentat, capabil să stârnească interesul studenților de anul întâi, talent pe care nu îl aveau mulți dintre profesorii noștri. Ca urmare a efortului depus, părea adesea epuizată la finalul unei prelegeri de o oră, și acea zi nu făcea excepție. Și-a ridicat privirea din însemnări și a anunțat o scurtă pauză. Gabriella mi-a făcut semn s-o urmez. Am părăsit capela printr-o ieșire laterală și ne-am afundat printr-o serie de coridoare înguste care ne-au dus într-o curte pustie. Se lăsase întunericul și o seară caldă de toamnă se așternuse peste

noi, aruncând umbre pe dalele de piatră. Un fag uriaş cu coaja pestriţă – de-ai fi zis că e bolnav de lepră – străjuia curtea. Prelegerile soţilor Valko se puteau întinde pe mai multe ore, deseori îngemănându-se cu noaptea, şi eram nerăbdătoare să iau o gură mare de aer curat. Voiam să aflu părerea Gabriellei despre prelegere – în decursul unor asemenea analize ne împrieteniserăm noi două –, dar am văzut că nu avea dispoziţia necesară.

A scos o tabacheră din buzunarul jachetei şi mi-a oferit şi mie o ţigară. Când am refuzat, ca întotdeauna, a ridicat doar puţin din umeri. Era un gest abia schiţat, indiferent, pe care începusem să-l cunosc şi care îi trăda dezaprobarea pe care i-o producea incapacitatea mea de a mă bucura de viaţă. „Naiva de Celestine", părea să spună gestul ei „provinciala de Celestine". Gabriella mă învăţase multe prin micile ei respingeri şi momente de muţenie, şi o privisem întotdeauna cu mare grijă, observându-i vestimentaţia, lecturile, coafura. În ultimele săptămâni, începuse să-şi pună haine mai drăguţe şi mai deocheate. Machiajul ei, care fusese mereu aparte, devenise mai închis la culoare şi mai pronunţat. Scena la care fusesem martoră cu o dimineaţă în urmă sugera motivul acestei schimbări, dar, cu toate acestea, purtarea ei îmi trezea în continuare interesul. În ciuda a tot, o admiram şi o priveam ca pe o soră mai mare.

Gabriella şi-a aprins ţigara cu o brichetă drăguţă de aur şi a tras adânc în piept, voind parcă să-mi arate ce pierdeam.

– Ce frumusețe, am spus, am luat bricheta de la ea și am răsucit-o în mână, iar aurul a scânteiat trandafiriu în lumina amurgului.

Eram tentată să o întreb pe Gabriella cum de avea o asemenea brichetă scumpă, dar m-am abținut, întrucât ea descuraja până și cea mai banală întrebare. Chiar și după un an în care ne văzuserăm zi de zi, vorbeam foarte puțin despre viețile noastre personale. Prin urmare, m-am mulțumit să fac o simplă afirmație:

– N-am mai văzut-o până acum.

– Este a unui prieten, a spus ea fără să mă privească în ochi.

Gabriella nu avea nici un prieten în afară de mine; mânca împreună cu mine, studia împreună cu mine, iar dacă eu eram ocupată, prefera singurătatea în loc să-și facă noi prieteni, așa că am înțeles pe dată că bricheta îi aparținea iubitului ei. Cu siguranță bănuia că atitudinea ei secretoasă avea să-mi stârnească rapid curiozitatea. Nu m-am putut abține și i-am pus o întrebare directă.

– Ce fel de prieten? am insistat. Întreb asta pentru că ai părut cam distrasă de la munca noastră în ultima vreme.

– Angelologia presupune mai mult decât studierea textelor vechi, a spus Gabriella, și privirea ei încărcată de reproș trăda faptul că viziunea mea asupra muncii noastre de la școală era profund eronată. M-am dedicat pe deplin muncii mele.

Incapabilă să-mi disimulez sentimentele, am spus:

– Atenția ți-a fost distrasă de altceva, Gabriella.

– Ce știi tu despre forțele care mă controlează pe mine? a întrebat ea.

Deși răspunsul ei era menit să-mi arate trufia caracteristică, am simțit o ușoară disperare în glasul ei. Întrebarea mea o surprinsese și o rănise.

– Știu mai multe decât crezi, am spus, sperând că o confruntare directă o va determina să mărturisească totul.

Niciodată nu adoptasem un ton așa de ridicat cu ea, iar nesăbuința abordării mele mi-a fost evidentă înainte să termin de vorbit.

Mi-a smuls bricheta din mână, și-a îndesat-o în buzunarul jachetei, a aruncat țigara pe dalele de gresie și a plecat.

Când m-am întors în capelă, m-am dus la locul meu de lângă Gabriella. Își pusese jacheta pe scaunul meu ca să mi-l păstreze, dar nici măcar nu s-a uitat la mine pe când mă așezam. Am văzut că plânsese, pentru că în jurul ochilor lacrimile i se amestecaseră cu urmele dermatografului. Voiam să vorbesc cu ea. Eram disperată să o fac să-și deschidă inima față de mine și îmi doream cu ardoare să o ajut să depășească judecata greșită căreia îi căzuse pradă. Dar nu era vreme de discuții. Dr. Raphael Valko îi luase locul soției sale în spatele pupitrului și își aranja un teanc de hârtii, pregătindu-se să țină o parte din prelegere. Mi-am pus mâna pe brațul ei și i-am zâmbit, ca să-i dau de înțeles că îmi părea rău. Însă gestul meu a fost întâmpinat cu ostilitate. Gabriella s-a retras, refuzând până și să mă privească. S-a lăsat

pe spătarul scaunului greu de lemn, s-a așezat picior peste picior și a așteptat ca dr. Raphael să înceapă.

În primele luni de studiu aflasem că existau două feluri de opinii privitoare la soții Valko. Majoritatea studenților îi adorau. Atrași de inteligența lor, de cunoștințele lor despre lumea ocultă și de dăruirea față de pedagogie, acești studenți le sorbeau cuvintele. Eu, alături de majoritatea celor prezenți, aparțineam acestui grup. Existau însă și câțiva care se arătau mai puțin impresionați. Aceștia considerau suspecte metodele soților Valko și cursurile lor comune, pretențioase. Deși Gabriella nu ar fi permis nicicând să fie încadrată în vreuna dintre cele două tabere și nu mărturisise niciodată ce credea despre prelegerile dr. Raphael și ale dr. Seraphina, eu bănuiam că avea o serie de critici la adresa celor doi, la fel cum avusese și unchiul ei la reuniunea din Ateneu. Soții Valko erau niște nepoftiți care se străduiseră să ajungă în fruntea academiei, în vreme ce poziția familiei Gabriellei îi acorda automat acesteia un rang superior. Deseori, o ascultasem pe Gabriella exprimându-și opiniile despre profesorii noștri și știam că ideile ei erau în dezacord cu cele ale soților Valko.

Dr. Raphael a lovit ușor în marginea pupitrului ca să facă liniște în sală și și-a început prelegerea.

– Originile Primii Pustiiri a Îngerilor sunt adesea contestate, a început el. De fapt, citind diferite relatări despre această bătălie devastatoare în documentele din colecția noastră, am descoperit treizeci și nouă de teorii contradictorii privitoare la felul în care a început și la cum s-a sfârșit această pustiire. După cum cei mai mulți dintre voi știu, metodele

științifice de analiză a evenimentelor istorice de acest gen s-au schimbat, au evoluat – unii ar spune că au involuat – așa că am să fiu sincer cu voi: metoda mea, asemenea celei a soției mele, s-a modificat odată cu trecerea timpului și include multiple perspective istorice. Lectura textelor și redactările noastre bazate pe materialul fragmentar reflectă scopurile noastre cele mai importante. Sigur că voi, în calitate de viitori savanți, veți avea propriile teorii despre Prima Pustiire a Îngerilor. Dacă ne atingem scopul, veți pleca de la acest curs cu un dram de îndoială care vă va conduce la o cercetare individuală, originală. Ascultați cu atenție! Credeți și îndoiți-vă, acceptați și respingeți, transcrieți și revedeți tot ceea ce învățați astăzi aici. Astfel, viitorul angelologiei va fi unul luminos.

Dr. Raphael a luat o carte legată în piele. A deschis-o și, cu voce calmă și serioasă, și-a început prelegerea:

> În munți, adăpostindu-se de ploaie sub o cornișă, nephilimii stăteau cu toții împreună și le implorau pe fiicele lui Samiaza și pe fiii lui Azâzêl, pe care îi considerau a fi căpeteniile lor, după ce Veghetorii fuseseră duși în temnița din pământ, să îi îndrume. Fiul mai vârstnic al lui Azâzêl a ieșit în față și s-a adresat mulțimii fără margini de uriași cu pielea albă care umpleau valea de dedesubt. A spus: „Tatăl meu ne-a învățat tainele artei războiului. Ne-a învățat să mânuim sabia și cuțitul, să meșterim săgeți, să ne războim cu dușmanii noștri, însă nu ne-a învățat să ne apărăm de ceruri. În curând, vom

fi înconjurați din toate părțile de apă. Deși suntem puternici și numeroși, este imposibil să construim o arcă precum cea a lui Noe. De asemenea, este imposibil să-l atacăm pe Noe și să-i furăm corabia. Arhanghelii veghează asupra lui și a familiei sale."

Se știe foarte bine că Noe avea trei fii și că aceștia fuseseră aleși să îl ajute să îngrijească de arcă. Fiul lui Azâzêl a anunțat că se va duce la malul mării, unde Noe își încărca în arcă jivine și buruieni, iar acolo avea să găsească el o cale să se strecoare pe corabie. A luat-o și pe vrăjitoarea cea mai puternică, fiica mai vârstnică a lui Samiaza, și i-a părăsit pe nephilimi cu următoarele cuvinte: „Frați și surori, rămâneți aici, pe vârful muntelui. Se poate ca apele să nu ajungă așa de sus."

Împreună, fiul lui Azâzêl și fiica lui Samiaza au coborât poteca abruptă a muntelui prin ploaia necruțătoare și și-au croit drum spre mal. La Marea Neagră, totul era pradă haosului. Noe anunțase Potopul de multe luni, dar semenii săi nu îi dăduseră crezare, ci continuau să benchetuiască, să dănțuiască și să doarmă, veseli, în ciuda prăpădului care se anunța. Îl batjocoreau pe Noe, iar unii dintre ei stăteau chiar în apropierea lui, amuzându-se pe când acesta aproviziona corabia cu hrană și apă.

Preț de câteva zile, fiul lui Azâzêl și fiica lui Samiaza au urmărit venirile și plecările fiilor lui Noe. Aceștia se numeau Sem, Ham și Iafet, fiecare diferit de ceilalți. Sem, cel mai vârstnic, avea părul negru și ochii verzi, mâini fine și vorba

aleasă. Ham era mai măsliniu decât Sem, cu ochi mari și căprui, puternic și înțelept. Iafet era bălai și cu ochii albaștri, fiind cel mai plăpând și mai subțire dintre cei trei. În vreme ce Sem și Ham nu pregetau să-și ajute tatăl la încărcatul animalelor, al traistelor cu mâncare și al vaselor cu apă, Iafet lucra mai încet. Sem, Ham și Iafet aveau de mult timp soții, care-i dăruiseră lui Noe mulți nepoți.

Fiica lui Samiaza a văzut că Iafet semăna mai mult cu ei și a hotărât că acesta era fratele pe care trebuia să-l atragă tovarășul ei. Nephilimii au așteptat multe zile la rând și au privit, până când Noe a terminat de urcat și ultimele jivine în arcă. Fiul lui Azâzêl s-a furișat spre marea corabie. Umbra uriașă a acesteia cădea asupra lui și-l învăluia pe când îl striga pe Iafet.

Mezinul lui Noe s-a aplecat peste buza arcei, iar pletele blonde i s-au revărsat pe față. Fiul lui Azâzêl i-a cerut lui Iafet să-l însoțească departe de mal, pe o cărare care ducea în inima pădurii. Arhanghelii care stăteau de veghe la proră și lângă carenă, supraveghind fiecare lucru care intra și ieșea din arcă, respectând astfel porunca lui Dumnezeu, nu i-au dat atenție lui Iafet, iar acesta a plecat de pe corabie și l-a urmat pe radiosul necunoscut în pădure.

Pe când Iafet îl urma pe fiului lui Azâzêl tot mai adânc în inima pădurii, ploaia a început a se cerne, lovind bolta de frunze de deasupra lui, izbind cu puterea fulgerului. Iafet răsufla din

greu când l-a prins din urmă pe maiestuosul necunoscut. Cu respirația întretăiată, a spus: „Ce vrei de la mine?"

Fiul lui Azâzêl nu a răspuns, ci i-a cuprins tânărului gâtul cu degetele și a strâns până când i-a simțit oasele fragile cedând. În acel moment, chiar înainte ca Potopul să șteargă de pe fața pământului creaturile păcătoase, planul lui Dumnezeu de a curăți lumea a dat greș, viitorul nephilimilor s-a consolidat și a luat ființă noua lume.

Fiica lui Samiaza a apărut din pădure și și-a pus mâinile pe fața fiului lui Azâzêl. Știa pe de rost vrăjile pe care le învățase de la tatăl ei. L-a atins pe fiului lui Azâzêl, și acesta și-a schimbat înfățișarea: frumusețea sa strălucitoare a mai pălit, iar trăsăturile angelice s-au șters. I-a șoptit ceva la ureche, și el a căpătat înfățișarea lui Iafet. Slăbit de această transformare, a plecat împleticindu-se de lângă fiica lui Samiaza și a pornit prin pădure spre arcă.

Soața lui Noe și-a privit fiul și a înțeles pe dată că se petrecuse ceva. Chipul și înfățișarea sa erau neschimbate, dar avea purtarea ciudată, așa că l-a întrebat unde umblase și ce i se întâmplase. Fiul lui Azâzêl nu știa graiul omenesc, așa că a tăcut, speriindu-și și mai tare mama. A trimis după soața lui Iafet, o femeie minunată care îl cunoștea pe Iafet încă din copilărie. Și ea i-a simțit schimbarea, dar, cum semăna la trup cu bărbatul pe care și-l luase soț, nu-și dădea seama ce era altfel la el. Frații lui Iafet s-au ferit înspăimântați de prezența lui. Însă el a rămas pe arcă,

în vreme ce apa începea să mături uscatul. Era ziua a șaptesprezecea din cea de-a doua lună. Potopul se pornise.

Ploaia s-a prăvălit asupra arcei, înecând văile și așezările. Apa se înălțase până la poalele munților, apoi până în vârful acestora. Nephilimii au privit apa urcând din ce în ce mai mult, până când nu au mai zărit uscat. Gheparzii și leoparzii se agățau înspăimântați de copaci, iar urletul cumplit al lupilor pe moarte răsuna pretutindeni. O girafă stătea pe vârful unui deal singuratic împresurată de ape, înălțându-și botul tot mai sus, până când apa a copleșit-o. Trupurile oamenilor, ale jivinelor și ale nephilimilor pluteau asemenea unor libelule pe suprafața pământului, fremătând odată cu mareea, putrezind și scufundându-se pe fundul oceanului. Noiane de păr și de mădulare se loveau de prora arcei lui Noe, care urca și se cufunda în marea de apă. Aerul era dulceag de la duhoarea de carne coaptă la soare.

Arca a plutit în derivă până în ziua a douăzeci și șaptea din cea de-a doua lună a anului următor – în total, trei sute șaptezeci de zile. Noe și familia sa au întâlnit doar moarte și apă atotstăpânitoare, un văl plumburiu de ploaie, orizontul biciuit de valuri cât vedeai cu ochii, apă și iar apă, o lume fără de mal, văduvită de soliditate. Au plutit atâta timp pe fața mării, încât au terminat rezerva de vin și de grâne, așa că au început să mănânce ouă de găină și să-și potolească setea cu apă.

Când arca a ajuns pe uscat, iar apele s-au retras, Noe și familia sa au slobozit jivinele din

burta corabiei, au luat traistele cu seminţe şi le-au plantat. În curând, fiii lui Noe au început să repopuleze pământul. Arhanghelii, la porunca lui Dumnezeu, le-au venit în ajutor, revărsând multă rodnicie asupra lighioanelor, asupra pământului şi asupra femeilor. Recoltele s-au bucurat de soare şi de ploaie, jivinele au avut parte de hrană îndestulată, iar femeile nu au mai murit în chinurile facerii. Totul creştea, nimic nu pierea, şi astfel lumea a renăscut.

Fiii lui Noe au pus stăpânire pe tot ce au văzut dinaintea ochilor. Au devenit patriarhi, fiecare stând la baza unei rase umane. Au migrat în colţurile cele mai îndepărtate ale planetei, formând neamuri pe care chiar şi astăzi le recunoaştem ca fiind diferite. Sem, fiul mai vârstnic al lui Noe, a călătorit în Orientul Mijlociu şi a întemeiat tribul semitic. Ham, fiul mijlociu al lui Noe, a coborât sub linia ecuatorului, în Africa, întemeind tribul hamitic. Iafet – sau, mai bine spus, creatura care se dăduse drept Iafet – a pus stăpânire pe zona cuprinsă între Marea Mediterană şi Oceanul Atlantic, întemeind ceea ce mai târziu avea să fie numit Europa. Încă de atunci ne-au năpăstuit progeniturile lui Iafet. Europeni fiind, trebuie să medităm la legătura cu originile noastre ancestrale. Suntem noi oare feriţi de asemenea înrudiri diavoleşti? Sau avem vreo legătură cu fiii lui Iafet?

Dr. Raphael şi-a curmat brusc cuvântarea. S-a oprit, şi-a închis caietul de însemnări şi ne-a spus să revenim la următoarea lui prelegere. Ştiam din

experiență că dr. Raphael își încheia dinadins prelegerile în acest mod, făcându-i pe studenți să-și dorească să afle mai multe. Era o tactică pedagogică pe care ajunsesem să o respect după ce participasem în anul întâi de studii la absolut toate prelegerile sale. Foșnetul hârtiilor și freamătul tălpilor au năpădit sala pe când studenții se adunau în grupuri, pregătindu-se pentru cină sau pentru studiu. Aidoma celorlalți, mi-am strâns lucrurile. Povestea dr. Raphael mă aruncase într-un soi de transă și îmi era greu să-mi revin în mijlocul acelui grup de oameni dintre care mulți îmi erau complet necunoscuți. Prezența familiară a Gabriellei alături de mine îmi aducea alinare. M-am întors spre ea s-o întreb dacă voia să mergem acasă și să pregătim cina.

Însă, când am văzut-o, m-am oprit brusc. Înfățișarea Gabriellei se schimbase. Avea părul ud de sudoare, era palidă și rece, cu pielea scăldată și ea de transpirație. Dermatograful – invenție cosmetică pe care ajunsesem s-o consider un semn distinctiv morbid al Gabriellei – i se întinsese haotic din cauza transpirației sau a lacrimilor. Ochii ei mari și verzi priveau înainte, dar păreau să nu vadă nimic. Starea ei sufletească îi dădea un aspect înspăimântător, de parcă ar fi căzut pradă unei tuberculoze îngrozitoare. În momentul acela, am remarcat arsurile sângerii care îi mistuiseră carnea de pe antebraț și frumoasa brichetă de aur strânsă în mână. Am dat să spun ceva, să-i cer explicații pentru purtarea ei extrem de ciudată, dar privirea ei mi-a tăiat elanul înainte chiar de a deschide gura. În ochi i-am citit o forță și o hotărâre pe care eu nu le aveam. Știam că avea să rămână impenetrabilă. Indiferent ce taine cumplite

şi obscure ascundea, nu avea să mi le dezvăluie niciodată. Dintr-un motiv sau altul, deşi nu înţelegeam cum era posibil, m-am simţit în acelaşi timp alinată şi îngrozită conştientizând că n-aveam să descifrez niciodată misterul.

Mai târziu, când m-am întors în apartamentul nostru, Gabriella stătea în bucătărie. Pe masă, dinaintea ei, erau nişte foarfece şi câteva pansamente albe. Văzând că era posibil să aibă nevoie de ajutorul meu, m-am dus spre ea. În lumina strălucitoare din apartament, arsura căpătase o culoare îngrozitoare; carnea îi era înnegrită de flacără şi din ea se scurgea un lichid deschis la culoare. Am derulat o bucată de pansament.

– Mulţumesc, dar pot să am şi singură grijă de mine, a spus Gabriella.

Când mi-a luat pansamentul din mână şi a început să-şi panseze rana, m-am simţit dezamăgită. Am privit-o o clipă, apoi am întrebat-o:

– Cum ai putut să faci aşa ceva? Ce te-a apucat?

Mi-a zâmbit de parcă aş fi spus ceva amuzant. Într-adevăr, preţ de o clipă, am crezut că era posibil să râdă de mine, însă ea şi-a văzut de pansatul braţului şi mi-a spus:

– Tu nu poţi înţelege, Celestine. Eşti prea virtuoasă, prea pură ca să pricepi ce mi se întâmplă mie.

În zilele care au urmat, cu cât încercam mai mult să descifrez misterul purtării Gabriellei, cu atât se închidea mai mult în ea. A început să-şi petreacă nopţile departe de apartamentul de pe Rue Gassendi pe care îl împărţeam, iar eu stăteam şi mă întrebam

pe unde umbla și dacă era în siguranță. Se întorcea acasă numai când eram eu plecată, și îmi dădeam seama că venea și pleca după hainele pe care le lăsa sau pe care le lua din dulap. Intram în apartament și găseam vreun pahar cu marginea mânjită de o pată de ruj roșu, fire de păr brunet sau aroma de Shalimar care încă mai zăbovea pe hainele ei. Am înțeles că Gabriella mă evita. Numai în timpul zilei, când lucram împreună în Ateneu, cu cutii de caiete de însemnări și de hârtii împrăștiate dinaintea noastră, eram în compania prietenei mele, dar, chiar și atunci, se comporta de parcă n-aș fi fost de față.

Mai mult decât atât, începusem să cred că Gabriella îmi răsfoia hârtiile când nu eram prezentă, că îmi citea caietele de însemnări și se uita unde ajunsesem cu diferitele cărți care ne fuseseră repartizate, cântărindu-mi parcă evoluția și comparând-o cu a ei. Era prea șireată să lase urme ale prezenței sale nepoftite și nu găsisem niciodată dovezi în acest sens în odaia mea, așa că am devenit mai atentă la ceea ce lăsam pe birou. Nu mă îndoiam că ar fi furat tot ce ar fi găsit util, menținându-și totodată apatia față de munca pe care o duceam împreună la îndeplinire în Ateneu.

Cu trecerea zilelor, am început să mă afund în rutină. Inițial, sarcinile noastre erau plicticoase și constau în citirea de caiete de însemnări și în redactarea de rapoarte privitoare la informațiile care s-ar fi putut dovedi utile. Gabriella primise însărcinări potrivite intereselor ei în domeniul mitologiei și al istoriei angelologiei, în vreme ce mie îmi

revenise sarcina mai degrabă analitică de a clasifica peșterile și grotele, pentru a depista locația lirei.

Într-o după-amiază din luna octombrie, în vreme ce Gabriella stătea vizavi de mine, cu părul ei negru căzându-i în bucle sub bărbie, am scos un caiet de însemnări dintr-una dintre numeroasele cutii din fața noastră și l-am studiat cu atenție. Era un caiet neobișnuit, mic și destul de gros, cu învelitoare dură și tocită, cu o curelușă de piele prinsă cu o clemă de aur care ținea copertele legate. Am privit clema cu mai multă atenție și am văzut că avea forma unui înger de aur, nu mai mare decât degetul meu mic. Era lung și îngust, cu un chip stilizat, cu două bobițe de safir în chip de ochișori, cu o tunică largă și cu aripi în formă de seceră. Mi-am trecut degetele peste metalul rece. Am apăsat aripile și am simțit o ușoară rezistență, apoi un pocnet care m-a umplut de satisfacție, întrucât mecanismul cedase. Caietul de însemnări s-a deschis și mi l-am așezat în poală, îndreptând paginile cu degetele. Mi-am aruncat privirea spre Gabriella, ca să văd dacă îmi observase descoperirea, dar era adâncită în lectură și, spre ușurarea mea, nu observase frumosul caiet pe care îl aveam în mână.

Am înțeles de îndată că acesta era unul dintre jurnalele pe care Seraphina le ținuse în anii terminali de studiu, iar observațiile ei fuseseră consolidate și rezumate într-un soi de manual. Într-adevăr, jurnalul conținea ceva mai mult decât simple însemnări de la cursuri. Am răsfoit înapoi la începutul cărții și am găsit cuvântul „Angelologie" imprimat pe prima pagină, cu cerneală aurie. Foile erau pline

de însemnări consistente, de speculații, întrebări mâzgălite în timpul cursurilor sau al pregătirii pentru vreun examen. Pe măsură ce citeam, simțeam dragostea născândă a dr. Seraphina pentru geologia antediluviană: hărți ale Greciei, ale Macedoniei, ale Bulgariei și ale Turciei fuseseră desenate cu meticulozitate, de parcă ar fi vrut să traseze contururile exacte ale acestor țări, schițând fiecare lanț muntos și fiecare lac. Numele peșterilor, ale trecătorilor și ale grotelor apăreau în greacă, în latină și în alfabetul chirilic, în funcție de alfabetul regiunii respective. Pe margini fuseseră făcute tot felul de adnotări și în curând am tras concluzia că desenele fuseseră realizate în vederea pregătirii unei expediții. Dr. Seraphina își dorea cu ardoare să pornească într-o A Doua Expediție încă din studenție. Înțelegeam că, reluând munca dr. Seraphina și revizuind aceste hărți, aveam șanse să descopăr chiar eu misterul geografic al expediției lui Clematis.

Am continuat să citesc și am descoperit schițele dr. Seraphina împrăștiate asemenea unor comori printre coloanele înguste de cuvinte. Am văzut nimburi, trâmbițe, aripi, harpe și lire, mâzgălelile vechi de treizeci și unu de ani ale unei studente visătoare, ușor distrase în timpul cursurilor. Erau pagini întregi pline de desene și de citate extrase din cărți vechi de angelologie. În mijlocul carnetului am dat peste câteva foi cu pătrate numerice – sau pătrate magice, cum erau cunoscute în mod obișnuit. Pătratele erau formate dintr-o serie de numere care dădeau aceeași sumă pe fiecare rând, diagonală și coloană, ceea ce poartă numele de constantă magică.

Cunoşteam, desigur, istoria pătratelor magice – prezenţa lor în Persia, India şi China şi apariţia lor timpurie în Europa, în gravurile lui Albrecht Dürer, un artist a cărui operă o admiram –, dar nu avusesem niciodată ocazia să cercetez vreunul.

Cuvintele dr. Seraphina se înşirau pe hârtie cu cerneală roşie, ştearsă:

> Unul dintre cele mai renumite pătrate şi cel mai adaptat scopului nostru este Pătratul Sator-Rotas, iar cel mai vechi exemplu a fost descoperit în Herculaneum sau Ercolano, cum se numeşte în zilele noastre, un oraş italian distrus parţial de erupţia vulcanului Vezuviu, în anul 79 d.Hr. Sator-Rotas este un palindrom latin, un acrostih care poate fi citit în mai multe feluri. În mod tradiţional, pătratul a fost folosit în domeniul angelologiei ca simbol al faptului că există un şablon. Pătratul nu reprezintă un cod, cum este considerat adesea în mod eronat, ci un simbol menit să atragă atenţia angelologilor că dinaintea lor există o schemă mai importantă. În unele cazuri, pătratul ne indică faptul că undeva în apropiere se ascunde ceva, o scrisoare sau vreun mesaj. Pătratele magice au jucat întotdeauna un rol important în ceremoniile religioase, iar acesta nu face excepţie. Încă din vechime se utilizează astfel de pătrate, iar organizaţia noastră nu-şi arogă nici un merit pentru evoluţia pe care au cunoscut-o ele. Pătratele au fost descoperite în China, în Arabia, în India şi în Europa şi au fost construite chiar şi de Benjamin Franklin în Statele Unite, în secolul al XVIII-lea.

S	A	**T**	O	R
A	R	**E**	P	O
T	**E**	**N**	**E**	**T**
O	P	**E**	R	A
R	O	**T**	A	S

Următoarea pagină conținea Pătratul lui Marte, ale cărui numere mi-au atras privirea ca un magnet.

11	24	7	20	3
4	12	25	8	16
17	5	13	21	9
10	18	1	14	22
23	6	19	2	15

Sub pătrat, Seraphina scrisese următoarele:

Sigiliul lui Mihail. Cuvântul „sigiliu" derivă din cuvântul latinesc *sigilum**, care înseamnă „pecete", sau din cuvântul ebraic *segulah***, care

---

* De fapt, etimonul latin este „sigillum" (n.tr.)

** Explicația privitoare la etimonul ebraic nu se aplică limbii române (n.tr.)

înseamnă „cuvânt cu efecte magice". În ceremonii, fiecare sigiliu reprezintă un spirit, fie pozitiv, fie negativ, a cărui prezență poate fi invocată de angelolog, în general din ordinele superioare de îngeri și demoni. Invocarea se face prin incantație, sigilii și printr-o serie de schimburi între spirit și cel care invocă. NB: Invocația incantatorie este un lucru extrem de periculos, dovedindu-se deseori fatală pentru medium, și trebuie utilizată doar în ultimă instanță pentru a chema îngerii.

Am dat pagina și am găsit numeroase desene ale unor instrumente muzicale, o lăută, o liră și o harpă frumos redată, asemănătoare cu desenele de la începutul caietului de însemnări. Instrumentele acestea nu-mi spuneau mare lucru. Nu-mi puteam închipui cum sunau și nici nu știam să citesc notele muzicale. Întotdeauna mă pricepusem la cifre și, prin urmare, studiasem matematicile și știința, în vreme ce despre muzică nu știam aproape nimic. Muzicologia sferelor la care Vladimir, angelologul rus, se pricepea atât de bine, mă uluise peste măsură, întrucât tonalitățile și gamele erau un mister pentru mine.

Adâncită pentru o vreme în aceste gânduri, mi-am desprins în sfârșit privirea din caiet. Gabriella se așezase lângă mine pe canapea, cu bărbia sprijinită în mână, cu privirea rătăcindu-i leneș pe niște pagini legate. Purta haine pe care nu i le mai văzusem niciodată, o bluză de mătase cu țesătura în diagonală și o pereche de pantaloni largi care îi veneau ca turnați. Pe sub mâneca diafană de mătase a brațului stâng i se ghicea un pansament, singura

probă a rănii pe care o văzusem la cursul dr. Raphael cu câteva săptămâni în urmă. Părea cu totul alt om decât fata speriată care își arsese brațul.

Am cercetat cu privirea cartea pe care o avea în mână și am văzut titlul *Viziunile lui Enoh* imprimat pe cotor. Oricât aș fi vrut să-i împărtășesc descoperirea mea, știam că ar fi fost deranjată dacă aș fi întrerupt-o din citit, așa că am strâns la loc clema aurie a jurnalului și am apăsat pe aripile delicate în formă de seceră până când s-au închis cu un clic. Apoi, hotărâtă să-mi reiau munca de clasificare, mi-am împletit părul lung, blond și greu de aranjat, pe care voiam să-l tund bob, cum îl avea Gabriella, și m-am apucat singură de plicticoasa sarcină de a pune ordine în hârtiile soților Valko.

Dr. Seraphina venea să ne vadă în fiecare zi pe la prânz și aducea un coș cu pâine, brânză, un borcănel cu muștar și o sticlă cu apă rece. În mod normal abia așteptam să vină, însă în acea dimineață fusesem atât de absorbită de munca mea, încât nu mi-am dat seama că era vremea pentru o pauză decât atunci când ea și-a făcut apariția în încăpere și a pus coșul pe masă dinaintea noastră. În orele care trecuseră, abia dacă remarcasem altceva în afară de aparent nesfârșita acumulare de date, mai ales notițele de pe teren ale soților Valko luate în urma primei expediții, o călătorie epuizantă prin munții Pirinei, și care conțineau dimensiunile unor peșteri, gradarea și densitățile rocilor de granit, însemnări care umpleau zece astfel de caiete. Numai când dr. Seraphina s-a așezat alături de noi și am reușit să mă detașez puțin de muncă, am conștientizat faptul că aveam o foame

de lup. Am eliberat masa, am strâns hârtiile şi am închis caietele de însemnări. M-am aşezat confortabil pe canapea şi m-am pregătit de prânz.

După ce a pus coşul pe masă înaintea noastră, dr. Seraphina s-a întors spre Gabriella.

– Cum merge? a întrebat ea.

– Am citit textul lui Enoh despre Veghetori, a răspuns Gabriella.

– Hm, a murmurat dr. Seraphina. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fii atrasă de Enoh. Este unul dintre textele noastre religioase cele mai interesante. Şi unul dintre cele mai bizare.

– Bizare? am repetat, aruncându-i o privire Gabriellei.

Dacă Enoh era aşa de strălucit, de ce nu-mi spusese nimic Gabriella despre scrierile lui?

– Este un text fascinant, a spus Gabriella cu chipul strălucindu-i de inteligenţă, sclipirea pasională pe care i-o admiram de obicei. Nu ştiam că există.

– Când a fost scris? am întrebat, invidioasă că prietena mea era încă o dată cu un pas înainte. E un text modern?

– Este o profeţie apocrifă scrisă de un descendent direct al lui Noe, m-a lămurit Gabriella. Enoh susţine că a fost dus în rai şi că a venit în contact direct cu îngerii.

– În epoca modernă, *Cartea lui Enoh* a fost considerată viziunea unui patriarh nebun, a intervenit dr. Seraphina. Dar este cea mai importantă referire la povestea Veghetorilor.

Descoperisem şi eu o poveste similară în jurnalul profesoarei noastre şi începeam să mă întreb dacă

nu cumva citisem şi eu acelaşi text. Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, dr. Seraphina a spus:

– Am copiat şi eu câteva pasaje din Enoh în jurnalul pe care l-ai citit tu, Celestine. A luat jurnalul cu clema în formă de înger şi l-a răsucit în mână. Sunt convinsă că ai dat peste ele. Însă *Cartea lui Enoh* este aşa de complexă, aşa de plină de informaţii valoroase, încât vă recomand s-o citiţi în totalitate. De fapt, dr. Raphael vă va cere s-o citiţi în anul III. Asta, desigur, dacă mai ţinem cursuri anul viitor.

– Este un pasaj care m-a impresionat în mod deosebit, a spus Gabriella.

– Da? a replicat dr. Seraphina încântată. Ţi-l aminteşti?

Gabriella a început să recite pasajul.

– „Şi deodată au apărut în faţa mea doi bărbaţi atât de înalţi cum nu am mai văzut niciodată pe pământ. Chipurile lor străluceau ca Soarele, iar ochii lor erau ca doi aştri luminoşi, în vreme ce din gură le ieşea o văpaie. Veşmântul lor părea plăsmuit din pene: aveau picioarele ca purpura şi aripile mai strălucitoare ca aurul, iar mâinile lor erau mai albe ca zăpada."

Am simţit cum mă îmbujorez. Talentul Gabriellei, care mă făcuse mai demult să o apreciez, avusese acum efectul opus.

– Extraordinar, a spus dr. Seraphina părând încântată, dar în acelaşi timp circumspectă. De ce ai remarcat acest pasaj?

– Îngerii aceştia nu erau nişte heruvimi graţioşi stând de veghe la poarta raiului, nu erau făpturile radioase din picturile renascentiste, a spus Gabriella.

Sunt nişte creaturi înfricoşătoare. Am descoperit, citind relatarea lui Enoh despre îngeri, că sunt oribili, aproape monstruoşi. Trebuie să recunosc că mă înspăimântă.

Am privit-o pe Gabriella neîncrezătoare. Ea mi-a întors privirea şi preţ de o clipă am simţit că încerca să-mi spună ceva, dar nu putea. Îmi doream să povestească în continuare, să mi se explice, dar n-a făcut decât să îmi arunce o privire glacială.

Dr. Seraphina a meditat o clipă la afirmaţia Gabriellei şi m-am întrebat dacă nu cumva ea ştia mai multe despre prietena mea decât mine. S-a ridicat, s-a dus la dulap, a deschis un sertar şi a scos de acolo un tub de aramă forjată. După ce şi-a pus o pereche de mănuşi albe, l-a răsucit, a scos capacul fin din aramă şi a extras dinăuntru un sul de hârtie. L-a netezit pe măsuţa din faţa noastră, a pus pe el un prespapier de cristal şi a prins una dintre marginile sulului pe masă. Capătul celălalt îl ţinea cu palma mâinii ei lungi şi fine. Am privit sulul îngălbenit şi mototolit în vreme ce dr. Seraphina îl derula.

Gabriella s-a aplecat înainte şi i-a atins marginea.

– Este viziunea lui Enoh? a întrebat ea.

– O copie, a spus dr. Seraphina. Circulau sute de astfel de manuscrise în secolul al II-lea î.Hr. După cum spune arhivarul nostru şef, avem mai multe originale, toate uşor diferite unele de altele, cum erau de regulă asemenea lucruri. Interesul faţă de ele ne-a crescut atunci când Vaticanul a început să le distrugă. Acesta nu e nici pe departe atât de valoros ca cele din seif.

Sulul era dintr-o hârtie groasă, cu aspect de piele, cu titlul în latină şi cuvintele caligrafiate legat. Pe margine erau desenaţi îngeri delicaţi, cu veşmintele argintii căzând în falduri pe aripile lor aurite.

– Îl puteţi citi? a întrebat dr. Seraphina.

Studiasem latina şi, de asemenea, greaca şi aramaica, dar caligrafia făcea lectura dificilă, iar limba latină folosită în text îmi părea ciudată şi necunoscută.

– Când a fost copiat manuscrisul? a întrebat Gabriella.

– Cam prin secolul al XVII-lea, a răspuns dr. Seraphina. Este reproducerea modernă a unui manuscris mult mai vechi, datând de dinaintea textelor care au stat la baza Bibliei. Originalul este pus la păstrare în siguranţă în seiful nostru, alături de alte sute de manuscrise. Am stat la pândă după texte încă de când am început această muncă. Sunt marea noastră comoară; deţinem adevărul şi aceste informaţii ne asigură protecţie. De fapt, veţi constata că multe dintre fragmentele reunite de Biblie şi o mare parte a celor care ar fi trebuit incluse, dar nu au fost, se află în posesia noastră.

M-am aplecat spre sul şi am spus:

– Este greu de citit. Este din Vulgata?

– Vi-l citesc eu, a spus dr. Seraphina, netezind din nou sulul cu mâna înmănuşată. „Şi acei îngeri m-au luat cu ei şi m-au dus în cel de-al doilea cer, mi-au arătat bezna, şi acolo am văzut prizonierii atârnaţi care îşi aşteptau marea judecată. Aceşti îngeri erau mohorâţi, mai mohorâţi decât bezna care apăsa pământul. Şi vărsau neîncetat lacrimi,

şi i-am întrebat pe cei care mă însoţeau: «De ce sunt chinuiţi neîncetat acei îngeri»?"

Am meditat puţin la aceste cuvinte. Deşi citeam de ani de zile texte vechi, nu mai auzisem niciodată ceva asemănător.

– Ce este?

– Enoh, a spus Gabriella instantaneu. Tocmai a păşit în cel de-al doilea cer.

– Al doilea? am întrebat nedumerită.

– Sunt şapte ceruri, a spus Gabriella stăpână pe sine. Enoh le-a vizitat pe toate şapte şi a scris despre ce a descoperit în fiecare.

– Du-te, mi-a spus dr. Seraphina şi a făcut un gest spre un raft cu cărţi care ocupa întregul perete al încăperii. Pe raftul cel mai de sus vei găsi Bibliile.

I-am urmat indicaţiile şi, după ce am ales o Biblie care mi se părea deosebit de frumoasă, cu o copertă groasă de piele cusută de mână, o carte grea şi dificil de cărat, am adus-o pe măsuţă şi am aşezat-o înaintea profesoarei mele.

– Ai ales-o pe preferata mea, a spus dr. Seraphina, de parcă alegerea mea îi întărea încrederea pe care o acorda judecăţii mele. Am mai văzut-o în copilărie, când am anunţat conciliul că vreau să mă fac angelolog. Se petrecea la faimoasa lor conferinţă din 1919, după ce Europa fusese devastată de război. Eram instinctiv atrasă de această profesie. Nu aveam nici un angelolog în familie, lucru destul de ciudat, pentru că angelologia se transmite în familie. Cu toate acestea, la vârsta de şaisprezece ani ştiam exact ce voiam să fiu şi nu mă ruşinam absolut deloc din cauza asta! a mai spus ea, apoi a făcut o pauză să se adune şi a continuat: Apropiaţi-vă! Vreau să vă arăt

ceva. A aşezat Biblia pe masă şi a răsfoit cu grijă paginile. Este capitolul al şaselea din Geneză. Citiţi-l!

Am citit pasajul extras din traducerea din anul 1297 a lui Guyart des Moulins:

> Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit.*

– L-am citit astăzi, a spus Gabriella.

– Nu, a corectat-o dr. Seraphina. Aceasta nu este *Cartea lui Enoh*. Deşi există o versiune foarte asemănătoare în *Cartea lui Enoh*, aceasta este diferită. Este din Geneză şi este singurul punct în care versiunea acceptată a evenimentelor, cea pe care savanţii religioşi contemporani o acceptă ca fiind adevărată, coincide cu cea din apocrife. Desigur, apocrifele sunt cea mai bogată resursă despre istoria îngerilor. Mai demult, Enoh era studiat intens, dar, cum se întâmplă deseori în cazul unei instituţii dogmatice precum biserica, au ajuns s-o considere ameninţătoare şi au început să-l elimine pe Enoh din scrierile religioase.

Gabriella părea tulburată.

– Dar de ce? a întrebat ea. Materialul acesta ar putea fi extrem de util, mai ales savanţilor.

– Util? Nu văd în ce fel. Era normal ca biserica să suprime asemenea informaţii, a răspuns dr. Seraphina brusc. *Cartea lui Enoh* era o ameninţare la adresa

---

* Geneza, 6:1-2 (n.tr.)

versiunii lor asupra istoriei. Această versiune – a spus ea, îndepărtând capacul tubului și scoțând un alt sul – a fost scrisă după ce legenda transmisă oral circulase mai mulți ani. De fapt, provine din aceeași sursă. Autorul a scris-o în vremea din care datează multe dintre textele Vechiului Testament din Biblie; cu alte cuvinte, în vremea în care erau redactate textele talmudice.

– Dar acest lucru nu justifică motivele pentru care biserica le-a suprimat, a insistat Gabriella.

– Motivele bisericii sunt evidente. Versiunea lui Enoh asupra celor întâmplate se împletește cu limbajul extatic, extreme religioase și fantasmagorice pe care savanții conservatori le considerau exagerări sau, mai rău, semn de sminteală. Reflecțiile lui Enoh la ceea ce el numește „cei aleși" sunt tulburătoare. Sunt multe fragmente în care Enoh vorbește cu Dumnezeu. După cum vă închipuiți, majoritatea teologilor consideră lucrarea o blasfemie. Să fiu sinceră, Enoh a fost socotit un personaj controversat în toată perioada de început a creștinismului. Cu toate acestea, *Cartea lui Enoh* este cel mai important text angelologic pe care îl deținem. Este singura lucrare în care se menționează adevărata origine a răului pe pământ, scrisă de un om și difuzată oamenilor.

Invidia pe care o resimțeam față de Gabriella s-a risipit și a lăsat loc curiozității stârnite de vorbele dr. Seraphina.

– Când savanții religioși au devenit interesați de repunerea în drepturi a *Cărții lui Enoh*, un explorator scoțian pe nume James Bruce a descoperit o versiune

a acestui text în Ethiopia. O altă copie a fost găsită la Belgrad. După cum vă închipuiți, aceste descoperiri contraveneau încercărilor bisericii de a șterge textul de pe fața pământului. Dar poate vă va surprinde să aflați că i-am ajutat și noi, scoțând din circulație copii ale *Cărții lui Enoh* și păstrându-le în biblioteca noastră. Dorința Vaticanului de a pretinde că nephilimii și angelologii nu există se potrivește cu dorința noastră de a rămâne ascunși. Am căzut de acord să pretindem că celălalt nu există și cred că lucrurile merg destul de bine.

– Este surprinzător că nu colaborăm, am spus eu.

– Deloc, a replicat dr. Seraphina. Pe vremuri, angelologia era în centrul atenției cercurilor religioase, fiind una dintre ramurile cele mai respectate ale teologiei. Lucrul acesta s-a schimbat însă cu repeziciune. După cruciade și după ororile semănate de Inchiziție, am știut că era vremea să ne distanțăm de biserică. Chiar și înainte de asta am început să ne disimulăm majoritatea acțiunilor, plecând singuri în căutarea Celor Faimoși. Întotdeauna am fost rezistența, un grup de partizani, dacă doriți, care luptau împotriva lor de la o distanță sigură. Cu cât deveneam mai invizibili, cu atât mai bine, pentru că nephilimii se străduiau să păstreze taina. Vaticanul este la curent cu activitățile noastre, desigur, dar a ales să ne dea pace, cel puțin deocamdată. Evoluția înregistrată de nephilimi la adăpostul afacerilor și al guvernului le-a oferit anonimatul. Marea lor realizare în ultimii trei sute de ani a fost aceea că au reușit să se ascundă, rămânând totuși la vedere. Ne-au ținut permanent sub observație, ieșind doar ca să ne atace, ca să tragă foloase de pe urma

războaielor sau a afacerilor necurate, după care s-au făcut nevăzuți. Desigur, au făcut și un lucru minunat, acela de a separa intelectualii de monahi. S-au asigurat că omenirea nu va mai avea încă un Newton sau un Copernic, gânditori care să venereze atât știința, cât și pe Dumnezeu. Cea mai mare invenție a lor a fost ateismul. Munca lui Darwin, în ciuda extremei dependențe a omului de religie, a fost răstălmăcită și difuzată de ei. Nephilimii au reușit să-i convingă pe oameni că omenirea se generează pe sine, că-și este suficientă, independentă de divin, *sui generis*. Este o iluzie care ne complică și mai mult munca și care face depistarea lor aproape imposibilă.

Cu grijă, dr. Seraphina a rulat sulul și l-a vârât în tubul de aramă. S-a întors spre coșul împletit în care ne aștepta prânzul, l-a deschis și a pus înaintea noastră o baghetă de pâine și brânză, îndemnându-ne să mâncăm. Eram hămesită. Pâinea era caldă și moale, și pe mâini mi-a rămas un pic de unt când am rupt o bucată.

– Părintele Bogomil, unul dintre părinții noștri fondatori, a alcătuit prima culegere separată de texte angelologice în secolul al X-lea, ca pe un instrument pedagogic. Culegerile angelologice de mai târziu au inclus și clasificarea nephilimilor. Întrucât majoritatea alor noștri erau răspândiți prin mănăstirile din întreaga Europă, textele angelologice erau copiate de mână și păstrate de către comunitățile monastice, de regulă chiar în mănăstire. Aceasta a fost o perioadă rodnică din istoria noastră. În afara grupului exclusivist de angelologi a căror misiune era centrată doar asupra dușmanilor noștri, a apărut și știința care se interesa de trăsăturile generale, de puterile

și de scopurile îngerilor. Pentru angelologi, Evul Mediu a fost o perioadă de mare înflorire. Atunci s-a conștientizat în cea mai mare măsură care erau puterile îngerilor, atât cele benefice, cât și cele malefice. Altarele, statuile și picturile au lămurit pe deplin omenirea asupra trăsăturilor lor de bază. Frumusețea și speranța au devenit parte componentă a vieții de zi cu zi, în ciuda relelor care nimiceau populația. Deși existau magicieni, gnostici și catari, secte care preamăreau sau distorsionau adevărul despre îngeri, am reușit să ne apărăm de mașinațiunile creaturilor hibride – noi le numim deseori Uriași. Biserica, în ciuda răului de care era în stare, a protejat civilizația, punând-o la adăpostul credinței. Sincer, deși soțul meu ar fi de altă părere, a fost ultima dată când le-am luat-o înainte nephilimilor.

Dr. Seraphina s-a oprit și m-a privit cum îmi terminam prânzul, conchizând probabil că studiul îmi făcuse o foame de lup – spre deosebire de Gabriella, care nu se atinsese de nimic și care părea că și-a pierdut de tot pofta de mâncare. Rușinată de lipsa mea de maniere, mi-am șters mâinile pe șervețelul de in din poală.

– Cum au reușit nephilimii acest lucru? am bâiguit eu.

– Să-și impună dominația? a întrebat dr. Seraphina. Este foarte simplu. După Evul Mediu, echilibrul puterii s-a schimbat. Nephilimii au început să recupereze texte păgâne pierdute, operele filosofilor greci, texte din mitologia sumeriană, texte științifice și medicale persane și le-au difuzat în centrele culturale europene. Rezultatul a fost, desigur, dezastruos

pentru biserică. Şi acesta a reprezentat doar începutul. Nephilimii au avut grijă ca materialismul să ajungă la modă în rândurile familiilor din elită. Habsburgii au fost un exemplu revelator pentru maniera în care Uriaşii s-au infiltrat şi au copleşit o familie, iar Tudorii - un altul. Deşi suntem de acord cu principiile Iluminismului, acesta a fost o mare victorie a nephilimilor. Revoluţia Franceză, ocazie cu care a avut loc separarea dintre biserică şi stat şi s-a creat iluzia că oamenii trebuie să se bazeze pe raţionalism în loc de spiritualitate, a fost o alta. Cu trecerea timpului, planul nephilimilor a dat roade pe tot pământul. Au promovat ateismul, umanismul laic, darwinismul şi extremele materialismului. Au creat ideea de progres şi au dat naştere unei noi religii pentru mase: ştiinţa.

În secolul XX, geniile noastre erau deja atei, iar artiştii noştri - relativişti.

Credincioşii s-au împărţit în mii de confesiuni belicoase. Fiind divizaţi, au fost uşor de manipulat. Din nefericire, duşmanii noştri s-au integrat pe deplin în societatea noastră, creând reţele de influenţă în guverne, industrie, în presa scrisă. De sute de ani, pur şi simplu se hrănesc de pe urma muncii omenirii, fără să dea nimic la schimb, doar luând mereu şi consolidându-şi imperiul. Marea lor victorie însă este aceea că au reuşit să se ascundă de noi, făcându-ne astfel să credem că suntem liberi.

- Şi nu suntem? am întrebat eu.

- Priveşte împrejur, Celestine, a spus dr. Seraphina iritată de întrebările mele naive. Întreaga noastră academie este desfiinţată şi forţată să se ascundă. Suntem neajutoraţi în faţa înaintării lor. Nephilimii

caută slăbiciunile umane și îi prind în mreajă pe cei mai însetați de putere și mai ambițioși, apoi luptă pentru cauza lor prin intermediul acestor personaje. Din fericire, puterea nephilimilor este limitată și îi putem birui.

– Cum de sunteți atât de sigură? a întrebat Gabriella. Poate că omenirea va fi biruită.

– Este posibil, a spus dr. Seraphina, studiind-o cu privirea pe Gabriella. Dar eu și Raphael vom face tot ce ne stă în putință să împiedicăm acest lucru. Prima Expediție Angelologică a marcat începutul acestei misiuni. Părintele Clematis, eruditul și curajosul care a condus expediția, a dictat istorisirea strădaniilor sale de a găsi lira. Relatarea călătoriei a fost pierdută multe secole la rând. După cum știți, cu siguranță, Raphael a recuperat-o, și ne vom folosi de ea ca să găsim locul în care se află grota.

Importanta descoperire a relatării expediției lui Clematis era legendară printre studenții care îi adorau pe soții Valko. Dr. Raphael Valko descoperise jurnalul părintelui Clematis în anul 1919, într-un sat din nordul Greciei, unde fusese ascuns printre alte hârtii preț de secole. La vremea aceea era un tânăr savant oarecare. Descoperirea sa l-a propulsat la cel mai înalt nivel în cercurile angelologice. Textul era o istorisire valoroasă a expediției, dar, cel mai important, oferea speranța că soții Valko vor putea reface călătoria lui Clematis. Dacă ar fi reușit să afle coordonatele precise ale peșterii, soții Valko ar fi pornit cu ani în urmă în expediție.

– Credeam că traducerea lui Raphael a ieșit din grații, a spus Gabriella, iar observația ei, chiar dacă era întemeiată, mi s-a părut insolentă.

Cu toate acestea, dr. Seraphina n-a părut deranjată.

– Societatea a studiat textul vreme îndelungată, în încercarea de a înțelege exact ce s-a petrecut în timpul expediției. Dar ai dreptate, Gabriella. În final, am constatat că istorisirea lui Clematis era inutilă.

– De ce? am sărit eu, uimită că un asemenea text important putea fi desconsiderat.

– Pentru că este un document imprecis. Partea cea mai importantă a istorisirii a fost scrisă în ultimele ore de viață ale lui Clematis, când ajunsese aproape nebun din cauza dificultăților întâmpinate în călătoria spre peșteră. Părintele Deopus, omul care a transcris relatarea lui Clematis, nu putea să fi surprins fiecare detaliu cu exactitate. Nu a desenat o hartă, iar originalul cu ajutorul căruia a ajuns Clematis în grotă nu a fost găsit alături de hârtiile sale. După multe încercări, am acceptat tristul adevăr că harta trebuie să se fi pierdut în peșteră.

– Nu înțeleg însă de ce nu a făcut Clematis o copie, a spus Gabriella. Este un lucru elementar în orice expediție.

– Este evident că, acolo, ceva nu a mers cum trebuia, a spus dr. Seraphina. Părintele Clematis a revenit în Grecia într-o stare de extremă tulburare și, în restul săptămânilor de viață, a căzut pradă unei buimăceli teribile. Tovarășii săi de expediție au pierit cu toții, au rămas fără hrană, și până și măgarii li s-au rătăcit sau le-au fost furați. Potrivit relatărilor contemporanilor săi, mai ales celor ale părintelui Deopus, Clematis părea ca trezit din vis. Declama și se ruga cu frenezie, de parcă ar fi fost cuprins de nebunie. Deci, ca să-ți răspund la întrebare, Gabriella, ne dăm seama că s-a întâmplat ceva, dar nu știm ce anume.

– Dar aveți vreo teorie? a întrebat Gabriella.

– Desigur, a spus dr. Seraphina cu un zâmbet. Stă totul scris în istorisirea sa dictată pe patul de moarte. Soțul meu s-a străduit foarte tare să traducă textul cu exactitate. Cred că părintele Clematis a găsit în peșteră fix ceea ce căuta. Bietul om și-a pierdut mințile tocmai din cauză că i-a descoperit pe îngeri în temnița lor.

Nu-mi dădeam seama de ce vorbele dr. Seraphina mă aruncaseră într-o asemenea stare de agitație. Citisem multe surse secundare privitoare la Prima Expediție Angelologică și, cu toate acestea, eram complet îngrozită de imaginea lui Clematis prizonier în adâncul pământului, înconjurat de creaturi de pe altă lume. Dr. Seraphina a continuat:

– Unii spun că Prima Expediție Angelologică a fost o faptă nesăbuită și inutilă. Eu, după cum știți, sunt de părere că expediția a fost esențială. Era datoria noastră să verificăm dacă legendele care îi înconjoară pe Veghetori și generațiile de nephilimi erau sau nu adevărate. Prima Expediție a fost mai degrabă o misiune menită să cearnă adevărul: Au fost Veghetori întemnițați în peștera lui Orfeu? Dacă da, mai erau în posesia lirei?

– Mă mir că au fost întemnițați pentru simplul fapt că nu s-au supus, a intervenit Gabriella.

– Nesupunerea nu este deloc un lucru mărunt, a spus tăios dr. Seraphina. Amintește-ți că Satana a fost la început unul dintre cei mai mândri îngeri, un nobil serafim, până să nesocotească porunca lui Dumnezeu. Veghetorii nu numai că nu s-au supus poruncilor, ci au adus cunoașterea divină pe pământ, învățându-și fiii arta războiului, iar aceștia,

la rândul lor, au împărtășit-o oamenilor. Legenda grecească a lui Prometeu ilustrează străvechea percepție despre această transgresare. A fost considerat cel mai grav dintre păcate, pentru că astfel cunoașterea a stricat echilibrul societății omenești de după cădere. Întrucât avem *Cartea lui Enoh* înaintea noastră, am să vă citesc ce a pățit bietul Azâzêl. A fost de-a dreptul îngrozitor. Dr. Seraphina a luat cartea pe care o studiase Gabriella și a început să citească: „Apoi Domnul a mai zis către Rafael: «Leagă-l pe Azazel de mâini și de picioare și aruncă-l în beznă, și fă o crăpătură în pustia din Dudael și azvârle-l acolo. Și așază peste el pietre ascuțite și mari, și acoperă-l cu întuneric ca să stea acolo în veci, și acoperă-i fața ca să nu vadă lumina. Iar în ziua marii judecăți va fi aruncat în foc.»"*

– Și nu pot fi eliberați niciodată? a întrebat Gabriella.

– De fapt, nu știm când sau dacă pot fi eliberați. Interesul savanților noștri față de Veghetori are legătură doar cu ceea ce ne pot spune despre dușmanii noștri de moarte de aici de pe pământ, a zis ea scoțându-și mănușile albe. Nephilimii nu se vor da în lături de la nimic pentru a recupera ceea ce s-a pierdut la Potop. Aceasta este catastrofa pe care am încercat s-o evităm. Venerabilul părinte Clematis, cel mai curajos dintre membrii fondatori, și-a asumat declanșarea bătăliei împotriva crunților noștri dușmani. Metodele sale erau greșite, dar, cu toate acestea, avem multe de învățat dacă studiem istori-

---

* *Cartea lui Enoh*, Capitolul X, 4–6, p. 41–42, trad. de Alexandru Anghel, Editura Herald, București, 2009 (n.tr.)

sirea sa despre călătorie. Mi se pare de-a dreptul fascinantă, în ciuda misterului pe care îl stârneşte. Sper doar că într-o bună zi o veţi citi cu mare atenţie.

Gabriella şi-a privit profesoara cu ochii mijiţi.

– Este posibil să fie ceva în relatarea lui Clematis pe care să-l fi scăpat din vedere? a întrebat ea.

– Ceva nou? a replicat dr. Seraphina amuzată. Este un scop ambiţios, dar puţin probabil. Dr. Raphael este cel mai important savant care se ocupă de Prima Expediţie Angelologică. Noi doi am verificat fiecare cuvânt din relatarea lui Clematis de o mie de ori şi nu am descoperit nimic nou.

– Dar *este* posibil, am intervenit şi eu, ca să nu mi-o ia Gabriella înainte şi de această dată. Întotdeauna există o şansă să apară noi informaţii despre locaţia peşterii.

– Sinceră să fiu, va fi mai util dacă vă concentraţi pe detaliile muncii noastre, a spus dr. Seraphina, alungându-ne speranţele cu un gest. Până acum, datele pe care le-aţi strâns şi le-aţi organizat ne-au dat cea mai mare speranţă că vom găsi peştera. Desigur, vă puteţi încerca norocul şi cu Clematis. Însă trebuie să vă avertizez că poate fi o mare enigmă. Îţi face semn să-l urmezi şi promite să dezvăluie misterul Veghetorilor, după care se cufundă în tăcere. Este un sfinx angelologic. Dacă reuşiţi să scoateţi la lumină ceva nou despre Clematis, dragele mele, veţi fi primele care mă veţi însoţi în cea de-A Doua Expediţie Angelologică.

În ultimele săptămâni din octombrie, eu şi Gabriella ne-am petrecut timpul în biroul dr. Seraphina, lucrând cu o hotărâre imperturbabilă,

catalogând şi organizând munţii de informaţii. Programul încărcat şi pasiunea cu care mă străduiam să înţeleg materialele din faţa mea mă epuizau prea tare pentru a mai medita la comportamentul din ce în ce mai ciudat al Gabriellei. Petrecea puţin timp în apartamentul nostru şi nu mai asista la cursurile soţilor Valko. Îşi redusese într-atât munca de catalogare, încât venea în biroul dr. Seraphina numai câteva zile pe săptămână, în vreme ce eu eram acolo zi de zi. Mă simţeam uşurată că eram atât de ocupată, încât uitam de răceala care intervenise între noi. Timp de o lună, am înregistrat datele privitoare la adâncimea formaţiunilor geologice din Balcani, o sarcină atât de migăloasă, încât am început să mă întreb cât de utilă era. Totuşi, în ciuda şirului aparent fără margini de date strânse de soţii Valko, am continuat fără să cârtesc, conştientă că scopul merita tot efortul. Presiunea mutării iminente din clădirile şcolii şi primejdiile războiului nu făceau decât să dea un caracter şi mai presant sarcinii mele.

Într-o după-amiază mohorâtă de la începutul lui noiembrie, în care cerul plumburiu veghea la ferestrele mari din biroul dr. Seraphina, profesoara noastră a venit şi ne-a anunţat că avea ceva interesant să ne arate. Aveam aşa de multă treabă – şi eu, şi Gabriella eram îngropate în hârtii –, încât am ridicat obiecţii la această întrerupere.

– Haideţi, a spus dr. Seraphina schiţând un zâmbet, aţi muncit din greu toată ziua. O scurtă pauză vă va limpezi mintea.

Era o cerere ciudată, pentru că dr. Seraphina ne avertizase deseori că lucram contra cronometru, dar

totuşi a fost o uşurare. Găseam bine-venită această pauză, iar Gabriella, care fusese agitată mare parte din zi, din motive pe care nu puteam decât să le ghicesc, părea să aibă şi ea nevoie de un răgaz.

Dr. Seraphina ne-a condus pe coridorul şerpuit până în partea cealaltă a şcolii, acolo unde o serie de birouri părăsite dădeau spre o galerie întunecoasă. Înăuntru, la lumina difuză a becurilor, asistenţii puneau tablouri, statui şi alte obiecte fine de artă în cutii de lemn. Podeaua de marmură era presărată de rumeguş, iar în lumina palidă a după-amiezii odaia avea aspectul ruinelor unei expoziţii. Interesul Gabriellei faţă de astfel de obiecte valoroase a mânat-o să se plimbe de la unul la celălalt, studiindu-le, ca şi când ar fi vrut să şi le întipărească bine în memorie înainte de plecare. M-am întors spre dr. Seraphina, în speranţa că avea să ne explice natura vizitei noastre, dar aceasta era pe deplin absorbită de Gabriella, căreia îi cerceta fiecare mişcare şi îi cântărea reacţiile.

Pe mese erau împrăştiate manuscrise care aşteptau să fie, la rândul lor, împachetate. Vederea atâtor obiecte de valoare adunate laolaltă m-a făcut să-mi doresc să fiu aici împreună cu acea Gabriella pe care o cunoscusem eu cu un an în urmă. Pe atunci, prietenia noastră era dominată de o profundă erudiţie şi de respect reciproc. Cu un an în urmă, eu şi Gabriella ne-am fi pus la taifas despre fiarele exotice care ne scrutau din tablouri, manticora cu chip uman şi cu trup de leu, harpia, amfisbena cu aspect de balaur şi senzualul centaur. Gabriella mi-ar fi explicat totul în cel mai mic detaliu, felul în care aceste reprezentări erau zugrăvirea artistică a răului,

fiecare o manifestare a grotescului diavolului. Mă uimea capacitatea ei de a reține o sumedenie de date enciclopedice din domeniul angelologiei și al demonologiei, simbolismul academic și religios care îi scăpa adesea minții mele matematice. Însă acum, chiar dacă nu ar fi fost de față dr. Seraphina, Gabriella și-ar fi ținut pentru sine observațiile. Se depărtase de mine cu totul, iar nevoia mea de-a beneficia de această uimitoare capacitate de analiză a sa era, de fapt, dorința de a reînvia prietenia noastră care se stinsese.

Seraphina stătea lângă noi, observând reacțiile pe care le aveam față de obiectele care ne înconjurau, acordându-i o atenție deosebită Gabriellei.

– Aici este punctul de plecare al tuturor comorilor din această parte a Liniei Maginot, a spus dr. Seraphina într-un târziu. Odată puse în cutii și catalogate, vor fi mutate în locații sigure prin toată țara. Singura mea grijă, a continuat ea, oprindu-se înaintea unui diptic sculptat din fildeș, așezat într-un culcuș din catifea albastră, un evantai din hârtie de mătase deschisă la culoare și încrețită pe margini, este că nu vom reuși să le scoatem la timp. Înfățișarea ei trăda starea de anxietate provocată de gândul la posibila invazie a nemților; îmbătrânise vizibil în ultimele luni, iar frumusețea îi pălise din cauza oboselii și a grijii. Acestea sunt trimise la adăpost într-o casă din Pirinei, a zis ea arătând spre mai multe lăzi de lemn bătute în cuie. Iar această minunată reprezentare a lui Mihail, a mai spus, conducându-ne în fața unei picturi baroce lucioase care înfățișa un înger cu o armură romană, cu sabia ridicată și cu platoșa de argint strălucind, va fi dusă

pe furiș în Spania, spre a fi trimisă unor colecționari particulari din America, alături de multe alte obiecte de valoare.

– Le-ați vândut? a întrebat Gabriella.

– În vremuri ca acestea, prea puțin contează cui aparțin, câtă vreme sunt la adăpost, a replicat dr. Seraphina.

– Dar nu vor cruța Parisul? am întrebat, dându-mi seama exact în momentul în care am vorbit că întrebarea mea era stupidă. Chiar ne pândește un asemenea pericol uriaș?

– Draga mea, a spus dr. Seraphina, vizibil uimită de afirmația mea, dacă sunt lăsați, nu va mai rămâne nimic din Europa, darămite din Paris. Haideți, sunt câteva obiecte pe care vreau să vi le arăt! Este posibil să treacă ani până să le mai vedeți. S-a oprit lângă o ladă pe jumătate plină, a scos un pergament presat între două bucăți de geam și l-a șters de rumeguș. Ne-a tras mai aproape și a așezat manuscrisul pe suprafața mesei. Acesta este un text angelologic medieval, ne-a lămurit ea, în vreme ce chipul i se reflecta în geamul protector. Este cercetat intens și cu meticulozitate, ca unul dintre cele mai bune și mai moderne texte angelologice, doar că este puțin mai decorat, cum era moda în acea epocă.

Am recunoscut caracteristicile medievale ale manuscrisului, ierarhia strictă a ordinelor și a treptelor, frumoasele desene cu aripi de aur, instrumente muzicale și nimburi, caligrafia îngrijită.

– Iar această comoară, a reluat dr. Seraphina oprindu-se înaintea unei picturi de lungimea unei mâini întinse, datează de la sfârșitul secolului. Este tare drăguță, cred eu, întrucât este pictată într-un

stil modern şi se concentrează exclusiv pe reprezentarea tronurilor, o treaptă a îngerilor care a fost în centrul atenţiei angelologilor multe secole la rând. Tronurile fac parte din a doua ierarhie îngerească, alături de *principate* şi de *stăpâniri,* reprezentând căi de comunicare între lumile fizice şi având o mare putere de deplasare.

- Incredibil, am şoptit eu, privind pictura cu o uimire evidentă.

Dr. Seraphina a început să râdă.

- Da, aşa e, a zis ea. Colecţia noastră este imensă. Construim o reţea de biblioteci în toată lumea - Oslo, Budapesta, Barcelona - pentru a o pune la adăpost. Sperăm ca într-o bună zi să avem o sală de lectură în Asia. Astfel de manuscrise ne amintesc de rădăcinile muncii noastre. Toate strădaniile noastre îşi au originea în aceste texte. Depindem de cuvântul scris. Aceasta este lumina care a dus la naşterea universului şi lumina care ne călăuzeşte prin el. Fără Cuvânt, nu am şti de unde venim şi spre ce ne îndreptăm.

- De aceea suntem atât de interesaţi să conservăm aceste texte angelologice? am întrebat eu. Sunt călăuze spre viitor?

- Fără ele am fi pierduţi, a recunoscut Seraphina. Ioan a zis că „la început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu". Ceea ce nu a spus este că, pentru a avea sens, Cuvântul are nevoie de interpretare. Acesta este rolul nostru.

- Menirea noastră este să interpretăm textele? a întrebat Gabriella uşor. Sau să le ocrotim?

Dr. Seraphina a privit-o pe Gabriella cu răceală, uşor cercetătoare.

– Tu ce crezi, Gabriella?

– Eu cred că, dacă nu ne ocrotim tradițiile de cei care ar vrea să le distrugă, în curând nu va mai fi nimic de interpretat.

– Deci, ești o războinică, a spus dr. Seraphina, provocând-o pe Gabriella. Întotdeauna există persoane care ar fi gata să-și pună armura și să plece la război. Însă adevărata genialitate este să găsești o modalitate prin care să obții ceea ce dorești fără să-ți pierzi viața.

– În vremuri ca acestea în care trăim nu avem de ales, a replicat Gabriella făcând un pas înainte.

Am cercetat împreună, în tăcere, mai multe obiecte până am ajuns la o carte groasă așezată în mijlocul unei mese. Dr. Seraphina a chemat-o pe Gabriella privind-o cu atenție, de parcă i-ar fi citit gesturile în căutarea a ceva, deși nu-mi puteam da seama ce anume.

– Este o genealogie? am întrebat studiind graficele trasate pe foaie. Conține nume de oameni.

– Nu sunt toate nume de oameni, m-a lămurit Gabriella, apropiindu-se ca să citească textul. Apar Tzaphkiel, Sandalfon și Raziel.

Am privit manuscrisul cu ochii mijiți și am văzut că avea dreptate: îngerii erau amestecați cu oamenii.

– Numele nu sunt aranjate într-o ierarhie verticală de trepte și ordine, ci după un alt criteriu.

– Aceste diagrame sunt grafice speculative, a spus dr. Seraphina cu o gravitate care m-a făcut să cred că ne purtase intenționat prin tot labirintul de comori pentru a poposi în final în acest loc. De-a lungul timpului, am avut angelologi evrei, creștini

și musulmani; toate aceste religii acordă un loc central în cosmologia lor îngerilor și am avut mai mulți erudiți neobișnuiți: gnostici, sufiști și mai mulți reprezentanți ai religiilor asiatice. După cum vă închipuiți, munca membrilor noștri a deviat într-un mod crucial. Textele angelologice speculative sunt opera unui grup de erudiți evrei strălucițI, din secolul al XVII-lea, care s-au dedicat stabilirii genealogiei familiilor de nephilimi.

Mă trăgeam dintr-o familie tradiționalistă de catolici și, având parte de o educație strictă, știam foarte puține despre doctrina altor religii. Însă eram conștientă de faptul că, în general, studenții proveneau din medii foarte diferite. Gabriella, de exemplu, era evreică, iar dr. Seraphina – profesoara cu gândirea cea mai empirică și mai sceptică dintre toți, cu excepția soțului ei – afirma că era agnostică, spre nefericirea multora dintre profesori. Însă aceasta era prima dată când înțelegeam pe deplin diversitatea de religii din istoria și canonul disciplinei noastre. Dr. Seraphina a continuat:

– Angelologii noștri au studiat genealogiile evreiești cu migală. S-a dovedit istoric faptul că erudiții evrei păstrau evidențe genealogice detaliate datorită legilor moștenirii, dar și pentru că ei înțelegeau importanța păstrării propriei istorii de la origini; astfel, variantele pot fi comparate și verificate. Când eram de vârsta voastră și hotărâtă să cercetez aspectele mai subtile ale angelologiei, am studiat practicile genealogice evreiești. De fapt, le recomand tuturor studenților serioși să învețe aceste metode, pentru că sunt de o precizie admirabilă. Dr. Seraphina a răsfoit paginile cărții și s-a oprit la un document

frumos desenat, încadrat cu foiță de aur. Aceasta este genealogia familiei lui Iisus, întocmită în secolul al XII-lea de unul dintre savanții noștri. Potrivit graficului creștin, Iisus era descendent direct al lui Adam. Aici avem arborele genealogic al Mariei, așa cum a fost el întocmit de către Luca: Adam, Noe, Sem, Avraam, David, a spus dr. Seraphina plimbându-și degetul în josul graficului. Iar acesta este arborele lui Iosif, potrivit lui Matei: Solomon, Iosafat, Zorobabel și așa mai departe.

– Astfel de genealogii sunt desul de frecvente, nu-i așa? a întrebat Gabriella.

Evident, ea mai văzuse sute de asemenea arbori genealogici. Întrucât nu mă mai întâlnisem niciodată cu un astfel de text, reacția mea nu putea fi mai diferită.

– Desigur, a admis dr. Seraphina, au fost multe genealogii care stabileau felul în care filiațiile se potriveau cu profețiile din Vechiul Testament, promisiunile făcute lui Adam, lui Avraam, lui Iuda, lui Iesei și lui David. Numai că aceasta este puțin diferită.

Numele erau legate între ele, creând o rețea vastă.

M-am simțit ca o gâză gândindu-mă la felul în care fiecare nume corespundea unei persoane care trăise și murise, care se închinase și se luptase, poate fără a ști vreodată care îi era rolul în marea încrengătură a istoriei. Dr. Seraphina a atins pagina, iar unghia i-a strălucit în lumina blândă care se revărsa de deasupra. Sute de nume erau scrise cu cerneluri colorate, o mulțime de rămurele delicat trasate porneau dintr-un trunchi subțire.

– După Potop, Sem, fiul lui Noe, a dat naştere rasei semitice. Iisus, desigur, a luat fiinţă din acest neam. Datorită lui Ham au apărut rase africane. Despre Iafet – sau, după cum aţi învăţat la cursul lui Raphael de săptămâna trecută, creatura care s-a dat drept Iafet – se crede că a dezvoltat rasa europeană, inclusiv pe nephilimi. Ceea ce nu a accentuat Raphael la cursul său – iar eu consider foarte important ca studenţii mai avansaţi să înţeleagă acest lucru – este că răspândirea rasei umane şi a nephilimilor se dovedeşte mult mai complexă decât pare la prima vedere. Iafet a avut mai mulţi fii cu soţia sa din specia umană, acest lucru ducând la o multitudine de descendenţi. Unii dintre aceştia au fost nephilimi puri, iar alţii – hibrizi. Copiii pe care Iafet, adică Iafet cel uman, pe care l-a ucis nephilimul care s-a dat apoi drept el, îi avusese înainte de a muri, erau pur umani. Astfel, descendenţii lui Iafet erau unii umani, alţii nephilimi, iar alţii hibrizi. Împreunarea lor a dat naştere populaţiei Europei.

– Este atât de complicat, am spus eu, încercând să găsesc o noimă în toate aceste grupuri. Abia reuşesc să pun totul în ordine.

– Aţi ajuns la motivul pentru care păstrăm aceşti arbori genealogici, mi-a răspuns dr. Seraphina. Ar fi o mare zăpăceală fără ei.

– Am citit că există savanţi care sunt de părere că descendenţii lui Iafet s-au amestecat cu cei ai lui Sem, a spus Gabriella arătând spre o ramură din posibila genealogie şi indicând trei nume: Eber, Natan şi Amon. Acesta, acesta şi acesta.

M-am aplecat să pot citi numele.

– De unde ştiu ei? am întrebat.

Gabriella a zâmbit cu o ușoară răutate, de parcă mi-ar fi anticipat întrebarea.

– Cred că există documente în acest sens, dar nu pot fi pe deplin siguri.

– De aceea se numește angelologie *speculativă*, a replicat dr. Seraphina.

– Însă mulți angelologi îi dau crezare, a spus Gabriella. Este o parte cât se poate de serioasă și încă în desfășurare din munca angelologului.

– Sunt convinsă că angelologii moderni nu cred asta, am spus încercând să-mi disimulez puternica impresie lăsată de această informație. Convingerile mele religioase erau încă de pe atunci puternice, astfel că o asemenea speculație revoltătoare referitoare la paternitatea lui Hristos era un lucru inacceptabil. Graficul care mi se păruse minunat cu câteva clipe înainte mă întrista acum peste măsură. Este absurdă ideea că Iisus e sânge din sângele Veghetorilor.

– Poate că da, a replicat dr. Seraphina, dar o întreagă ramură a angelologiei este centrată pe acest subiect. Se numește angelomorfism și se ocupă exact de ideea că Iisus Hristos nici măcar nu era om, ci înger. În fond, concepția virginală a apărut după pogorârea îngerului Gabriel.

– Am impresia că am citit ceva despre asta, a intervenit Gabriella. Și gnosticii credeau în originea angelică a lui Iisus.

– Avem, sau mai bine spus am avut, sute de cărți în biblioteca noastră pe această temă, a zis dr. Seraphina. Pe mine nu mă interesează cine au fost strămoșii lui Iisus, ci cu totul altceva. Asta, de exemplu, este ceva ce mie mi se pare fascinant,

fie că este o speculație, fie că nu, a continuat ea, conducându-ne spre următoarea masă unde stătea o carte deschisă, așteptându-ne parcă să o cercetăm. Este un text angelologic despre nephilimi care începe cu Veghetorii, continuă cu familia lui Noe și apoi trece în mod detaliat prin toate dinastiile europene. Se numește *Cartea generațiilor*.

Mi-am aruncat privirea peste carte, citind încrengătura de nume pe măsură ce continua cu diversele generații. Deși înțelegeam puterea și influența pe care o aveau nephilimii în societatea umană, eram uimită să descopăr că filiațiile treceau prin aproape fiecare familie regală din Europa: Capețienii, Habsburgii, Stuarții, Carolingienii. Era ca și când aș fi citit istoria Europei dinastie cu dinastie.

– Nu putem fi pe deplin siguri că s-au infiltrat în aceste filiații, dar avem suficiente probe ca să convingem pe majoritatea dintre noi că marile familii europene au fost și sunt încă profund infestate de sângele nephilimilor, a continuat dr. Seraphina.

Gabriella asculta cu mare atenție spusele Seraphinei, de parcă ar fi memorat o cronologie pentru un examen sau, mai degrabă, de parcă ar fi studiat-o pe profesoara noastră ca să afle de ce ne adusese în fața acestui text ciudat. În sfârșit, Gabriella a spus:

– Bine, dar aici apar numele mai tuturor familiilor nobile. Sunt cu toții părtași la ororile pe care le-au perpetuat nephilimii?

– Așa este. Nephilimii au fost regii și reginele Europei, iar dorințele lor și-au pus amprenta asupra vieților a milioane de oameni. Și-au păstrat puterea prin căsătorii consangvine, prin primogenitură și

prin forță brută, forța armelor, a spus dr. Seraphina. Regatele lor au strâns taxe, sclavi, proprietăți și tot felul de bogății minerale și agricole, atacând orice grup care căpăta cel mai mic grad de independență. Influența lor a fost fără seamăn în Evul Mediu, astfel încât nici nu s-au mai deranjat să se ascundă, cum o făcuseră pe vremuri. Potrivit relatărilor angelologilor din secolul al XIII-lea, existau culturi dedicate îngerilor căzuți care erau exclusiv orchestrate de către nephilimi. Multe dintre relele atribuite vrăjitoarelor – cele acuzate erau aproape întotdeauna femei – erau, de fapt, parte dintr-un ritual al nephilimilor. Își venerau strămoșii și sărbătoreau întoarcerea Veghetorilor. Aceste familii încă există. De fapt, a continuat dr. Seraphina aruncându-i Gabriellei o privire bizară, aproape acuzatoare, îi urmărim îndeaproape. Aceste familii sunt în mod special sub supraveghere.

În vreme ce eu priveam pagina pe care se înșirau niște nume care mie nu-mi spuneau nimic, vorbele Seraphinei aveau asupra Gabriellei un efect puternic. Pe când citea numele, s-a dat un pas înapoi înspăimântată. Reacția ei mi-a amintit de oroarea care pusese stăpânire pe ea în timpul prelegerii doctorului Raphael, numai că acum părea în pragul isteriei.

– Vă înșelați, a izbucnit Gabriella pe un ton tot mai ridicat. Nu-i supraveghem noi pe ei, ci ei ne supraveghează pe noi.

Cu aceste cuvinte, s-a întors și a ieșit în fugă din încăpere. Am privit în urma ei, întrebându-mă ce-i putuse provoca o asemenea izbucnire. Se purta de parcă înnebunise. M-am întors din nou spre

manuscris, dar nu am văzut nimic altceva decât o pagină presărată cu nume, majoritatea necunoscute mie, unele aparţinând unor familii străvechi şi de vază. Era o pagină obişnuită, asemenea oricărei pagini din cărţile de istorie pe care le buchisiserăm împreună, însă nici una dintre acelea nu o tulburase pe Gabriella.

În schimb, dr. Seraphina părea să fi înţeles exact reacţia Gabriellei. De fapt, judecând după siguranţa de sine cu care studiase reacţiile Gabriellei, părea nu numai că dr. Seraphina se aşteptase ca ea să se sperie la vederea cărţii, ci şi că plănuise acest lucru. Văzându-mi nedumerirea, dr. Seraphina a închis cartea şi şi-a vârât-o sub braţ.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat la fel de uimită de gestul ei ca şi de comportamentul inexplicabil al Gabriellei.

– Cu durere în suflet trebuie să-ţi mărturisesc, mi-a spus dr. Seraphina conducându-mă afară din încăpere, că Gabriella noastră s-a vârât într-un mare necaz.

Prima mea pornire a fost să-i mărturisesc totul profesoarei. Povara vieţii duble a Gabriellei şi vălul plumburiu pe care îl aşternuse în viaţa mea deveniseră prea grele. Dar exact când mă pregăteam să vorbesc, ceva m-a făcut să amuţesc de frică. O siluetă întunecată s-a strecurat dinaintea noastră de pe un coridor cufundat în întuneric, asemenea unui demon înveşmântat cu o mantie neagră. Mi-am tras puţin sufletul, căci această întrerupere mă tulburase pe moment. Mi-am dat însă rapid seama că era călugăriţa cu vălul greu, membra consiliului pe care

o întâlnisem în Ateneu cu câteva luni în urmă. Ne tăiase calea.

– V-aş putea vorbi o clipă, dr. Seraphina? a întrebat călugăriţa cu glas scăzut, murmur care, spre ruşinea mea, mi s-a părut dezgustător. Avem câteva întrebări referitoare la încărcătura pentru Statele Unite.

Spre uşurarea mea, dr. Seraphina nu s-a arătat tulburată de prezenţa călugăriţei şi i-a vorbit cu obişnuitul aer autoritar:

– Ce întrebări aţi putea avea la această oră târzie? Totul a fost aranjat.

– Aşa este, a spus călugăriţa, dar vreau să mă asigur că tablourile din galerie trebuie să plece în Statele Unite împreună cu icoanele.

– Desigur, a întărit dr. Seraphina urmând-o pe călugăriţă pe coridor, acolo unde se afla o galerie plină de lăzi şi de cutii care aşteptau să fie îmbarcate. Trebuie să fie expediate persoanei noastre de contact din New York.

Mi-am aruncat privirea peste lăzi şi am remarcat că multe dintre ele fuseseră marcate spre a fi expediate. Dr. Seraphina a continuat:

– Transportul va pleca mâine. Trebuie doar să ne asigurăm că nu lipseşte nimic şi că ajunge totul în port.

Pe când călugăriţa şi dr. Seraphina îşi continuau discuţia despre transport şi despre felul în care, în orarul din ce în ce mai restrâns al vapoarelor care părăseau porturile franţuzeşti, asiguraseră evacuarea celor mai de preţ obiecte ale noastre, m-am întors în hol şi m-am îndepărtat în tăcere, ţinând pentru mine cuvintele pe care dorisem să le rostesc.

Am străbătut coridoarele întunecoase de piatră, am trecut pe lângă clasele și aulele pustii, însoțită de ecoul propriilor pași, care sfâșiau liniștea atotstăpânitoare așternută peste săli de luni de zile. Ateneul s-a dovedit a fi și el cufundat în tăcere. Bibliotecarii plecaseră la căderea serii, stingând luminile și încuind ușile. Am scos cheia pe care mi-o dăduse dr. Seraphina la începerea studiilor. Când am deschis ușile și am scrutat încăperea lungă și stăpânită de umbre, m-am simțit ușurată că eram singură. Nu era prima oară când mă simțeam recunoscătoare că biblioteca era pustie; mergeam adesea acolo după miezul nopții, continuându-mi munca după ce toată lumea părăsise școala, dar era prima oară când ajungeam aici pradă disperării.

Rafturi goale se înșirau de-a lungul zidurilor, iar pe alocuri se aflau volume răsturnate și puse la întâmplare unele peste altele. Pe fiecare latură am găsit cutii cu cărți care așteptau să fie mutate din școală și duse în locații sigure din întreaga țară. Nu știam care puteau fi aceste locații, dar îmi dădeam seama că aveam nevoie de multe pivnițe pentru a ascunde o asemenea colecție amplă. Am scotocit printr-una dintre cutii cu mâini tremurânde. Cărțile erau într-o asemenea stare de dezordine, încât am început să mă îngrijorez că nu aveam s-o găsesc niciodată pe cea după care venisem. După câteva minute de căutare, în care panica mi se intensifica odată cu fiecare dezamăgire, am dat în sfârșit de o cutie cu lucrările originale și cu traducerile domnului Valko. Asemenea felului de a fi al dr. Raphael, conținutul era așezat într-o ordine aleatorie. Am găsit un manuscris care conținea hărțile detaliate

ale mai multor peşteri şi grote, schiţe făcute în timpul expediţiilor prin lanţurile muntoase din Europa: munţii Pirinei, în anul 1923, Alpi, în 1925, munţii Ural, în 1930 şi Balcani, în 1936, alături de pagini scrise de mână referitoare la istoria fiecărui lanţ muntos. Am cercetat texte cu adnotări şi teancuri de însemnări de la cursuri, comentarii şi ghiduri pedagogice. Am privit titlul şi data fiecărei lucrări pe care o redactase dr. Raphael şi am constatat că scrisese mai multe cărţi decât îmi închipuisem eu. Cu toate acestea, după ce am răsfoit fiecare text în parte, am constat că nu-l găsisem tocmai pe cel pe care sperasem să-l pot citi; traducerea călătoriei lui Clematis în peştera îngerilor nesupuşi nu se afla în Ateneu.

Am lăsat cărţile împrăştiate pe masă şi m-am prăbuşit pe un scaun, încercând să mă eliberez de ceaţa dezamăgirii care pusese stăpânire pe mine. Parcă sfidându-mi eforturile, ochii mi s-au umplut de lacrimi, învăluind Ateneul întunecos într-o peliculă pală. Ambiţia de a progresa mă mistuia. Mă apăsa nesiguranţa legată de potenţialul meu, de locul meu în şcoală şi de viitor. Mi-am dorit ca soarta să-mi fie cunoscută, sigură şi bine stabilită, pentru ca eu s-o urmez cu conştiinciozitate. Mai mult decât orice pe lume, îmi doream să am un scop şi o utilitate. Simplul gând că nu eram demnă de meseria pe care mi-o alesesem, că aş putea fi trimisă înapoi la ţară, la părinţii mei, sau că aş putea eşua în a-mi găsi un loc printre savanţii pe care îi admiram mă umplea de groază.

M-am aplecat asupra mesei de lemn, mi-am afundat faţa în mâini, am închis ochii şi m-am lăsat

pradă disperării. Nu știu cât timp am rămas în felul acesta, dar la un moment dat am simțit o mișcare în încăpere, o ușoară agitație în aer. Parfumul aparte al prietenei mele, o aromă orientală de vanilie și laudanum, mi-a atras atenția asupra prezenței Gabriellei. Mi-am înălțat privirea și, prin perdeaua de lacrimi, am văzut o țesătură stacojie atât de strălucitoare, încât părea un șuvoi de rubine.

– Ce ai pățit? m-a întrebat Gabriella.

Odată ce vederea mi s-a limpezit, țesătura presărată de giuvaiere s-a transformat într-o rochie de satin pe bié, fără mâneci, de o frumusețe fluidă, la care nu puteam decât să privesc cu gura căscată. Uluiala mea evidentă a avut darul de a o irita pe Gabriella. S-a strecurat pe un scaun din fața mea și a aruncat pe masă o poșetă cu paiete. La gât avea un colier cu pietre prețioase tăiate, iar o pereche de mănuși de operă negre, lungi până la coate, îi acopereau cicatricea de pe antebraț. Aerul din Ateneu se răcise, dar Gabriella nu părea deranjată; în ciuda rochiei subțiri, fără mâneci, și a ciorapilor transparenți de mătase, pielea ei radia de căldură, în vreme ce eu începusem să tremur.

– Spune-mi, Celestine, a continuat Gabriella. Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

– Mă simt bine, am răspuns, încercând să-mi vin oarecum în fire.

Nu eram obișnuită să fiu obiectul atenției ei; de fapt, în ultimele săptămâni mă ignorase complet. Sperând să-i deturnez atenția de la mine, am spus:

– Pleci undeva?

– Mă duc la o petrecere, a spus ea evitându-mi privirea, dându-mi de înțeles că avea întâlnire cu iubitul ei.

– Ce fel de petrecere? am întrebat.

– Nu are legătură cu studiile și nu cred că te-ar interesa, a spus ea, punând capăt oricărei posibilități de continuare a discuției. Dar, spune-mi, ce faci aici? De ce ești așa de disperată?

– Am căutat un text.

– Ce text?

– Ceva care să mă ajute la tabelele geologice pe care le-am făcut, am răspuns, dar mi-am dat rapid seama că explicația mea suna neconvingător.

Gabriella și-a aruncat privirea dincolo de mine, la cărțile pe care le lăsasem pe masă, și, când a constatat că erau toate scrise de dr. Raphael Valko, a ghicit care era, de fapt, scopul cercetării mele.

– Jurnalul lui Clematis nu este accesibil, Celestine.

– Tocmai am constatat acest lucru, am spus, dorindu-mi să fi pus la loc în lăzi cărțile cu care umblasem.

– Ar trebui să știi că nu ar lăsa niciodată un asemenea text aici, la vedere.

– Și atunci unde este? am întrebat, devenind din ce în ce mai agitată. În biroul doamnei profesoare Seraphina? În seif?

– Relatarea lui Clematis despre Prima Expediție Angelologică conține informații foarte importante, a spus Gabriella zâmbind, încântată de avantajul pe care îl avea în fața mea. Locul în care se află este secret și numai câțiva oameni îl cunosc.

– Deci, *tu* l-ai citit? am izbucnit, invidia cauzată de accesul Gabriellei la texte inaccesibile celorlalți

făcându-mă să mă pierd cu firea. Cum se face că tu, care pari să dai așa de puțină importanță studiilor, l-ai citit pe Clematis, iar eu, care m-am dedicat pe deplin cauzei noastre, nu pot nici măcar să-l ating?

Am regretat imediat cele spuse. Liniștea pe care o lăsaserăm să se aștearnă între noi era un pact incomod, dar acest artificiu îmi permisese să înaintez în munca mea.

Gabriella s-a ridicat, și-a luat poșeta cu paiete de pe masă și, cu un glas anormal de calm, a spus:

– Crezi că ai înțeles ce ai văzut, dar este mai complicat decât pare.

– Cred că este destul de evident că te-ai încurcat cu un bărbat mai în vârstă, am spus. Și cred că doamna profesoară Seraphina îmi împărtășește părerea.

Preț de o clipă am crezut că Gabriella avea să se întoarcă și să plece, cum îi era obiceiul atunci când se simțea încolțită. Însă de data aceasta s-a ridicat în fața mea, sfidătoare.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș vorbi cu doamna profesoară Seraphina sau cu oricine altcineva despre asta.

Simțind că mă aflam în sfârșit într-o poziție de superioritate, am insistat:

– Și de ce, mă rog?

– Dacă află cineva ce crezi tu că știi, ne paște un mare pericol pe noi toți, a spus Gabriella.

Deși nu înțelegeam pe deplin amenințarea ei, panica din glas și groaza de pe chipul ei m-au împietrit. Eram într-un impas și nici una dintre noi nu știa cum să procedeze. Într-un final, Gabriella a rupt tăcerea:

– Nu este imposibil să obții accesul la relatarea lui Clematis, a spus ea. Cine vrea s-o citească trebuie doar să știe unde să caute.

– Credeam că textul nu este accesibil, am replicat.

– Nici nu este, a răspuns Gabriella. Și nu ar trebui să te ajut să-l găsești când, evident, nu este în interesul meu. Dar am senzația că și tu vrei să mă ajuți pe mine.

Am privit-o și m-am întrebat ce anume voia să spună cu asta.

– Uite ce-ți propun, a reluat Gabriella, conducându-mă afară din Ateneu și luând-o pe coridorul întunecos al școlii. Eu îți spun cum să găsești textul, iar tu, în schimb, nu sufli o vorbă. Nu-i pomenești nimic doamnei profesoare despre mine sau despre ceea ce crezi tu în legătură cu activitățile mele, nu spui nimic despre venirile și plecările mele din apartament. În noaptea asta, am să fiu plecată pentru o vreme. Dacă mă caută cineva, vei spune că nu știi unde sunt.

– Îmi ceri să-i mint pe profesorii noștri.

– Nu, îți cer să spui adevărul. Chiar *nu știi* unde am să fiu astă-seară.

– Dar de ce? am întrebat. De ce faci asta?

Pe chipul Gabriellei s-a așternut dintr-odată oboseala și am zărit un aer de disperare care m-a făcut să cred că avea să-și deschidă sufletul în fața mea și să-mi mărturisească totul, însă această speranță a fost năruită într-o clipă.

– Nu am timp de așa ceva, a spus ea nerăbdătoare. Ești de acord sau nu?

Nu era nevoie să scot vreo vorbă, pentru că Gabriella m-a înţeles perfect. Aş fi făcut orice să am acces la textul lui Clematis.

Un şir de becuri ne luminau calea spre aripa medievală a şcolii. Gabriella mergea iute, imprimând un ritm rapid şi neregulat cu pantofii ei cu talpa platformă; când s-a oprit brusc, m-am lovit de ea, respirând cu dificultate.

Deşi era evident iritată de neatenţia mea, Gabriella nu a scos nici un sunet, ci s-a dus spre o uşă, una dintre sutele de uşi identice din întreaga clădire, toate de aceeaşi dimensiune şi culoare, fără numere sau plăcuţe cu nume care să indice unde duceau.

– Haide, m-a îndemnat ea privind arcul de deasupra uşii, un ansamblu de blocuri şubrede de calcar dispuse în formă de V. Eşti mai înaltă decât mine. Poate ajungi tu la cheia de boltă.

M-am întins cât de mult am putut, mi-am plimbat degetele pe piatra zgrunţuroasă şi, spre surprinderea mea, blocul s-a mişcat sub presiunea atingerii mele şi, cu o mişcare uşoară, a alunecat din locul său, creând un gol. La îndemnul Gabriellei, am vârât mâna şi am scos de acolo un obiect rece de metal, de dimensiunea unui briceag.

– Este o cheie, am spus uimită, ţinând-o în mână. De unde ai ştiut că-i aici?

– Cu ea ajungi la depozitul de la subsolul şcolii, a spus Gabriella, făcându-mi semn să pun piatra la loc. Dacă intri pe uşa asta, o să găseşti un rând de scări. Coboară şi ai să dai de o a doua uşă. O descui cu cheia asta. Este intrarea de la biroul privat al soţilor Valko. Traducerea istorisirii lui Clematis făcută de doctorul Raphael este acolo.

Am încercat să-mi dau seama dacă mai auzisem despre un astfel de loc, dar nu-mi venea nimic în minte. Desigur, era logic să existe un loc sigur în care să ne păstrăm comorile; astfel, aveam răspuns şi la întrebarea referitoare la locul în care fuseseră depozitate cărţile din Ateneu. Voiam să-i mai pun şi alte întrebări, să-i cer să-mi explice mai multe despre acest loc ascuns, dar Gabriella a ridicat mâna ca să-mi curme interogatoriul.

– Am întârziat şi nu am timp să-ţi explic nimic. Nu pot să te duc eu la carte, dar sunt sigură că te va călăuzi curiozitatea şi că ai să găseşti ceea ce cauţi. Du-te! Nu uita să pui cheia la loc atunci când termini şi să nu vorbeşti cu nimeni despre seara asta.

Acestea fiind spuse, Gabriella s-a întors şi a pornit pe coridor, iar rochia ei roşie de satin a licărit în lumina slabă. Voiam s-o strig să se întoarcă, să mă conducă în încăperile subterane, dar se făcuse nevăzută, lăsând în urmă doar aroma parfumului ei.

Urmând indicaţiile Gabriellei, am deschis uşa şi am scrutat întunericul. O lampă cu kerosen atârna de un cui în capătul scărilor, cu sticla striată mânjită de fum. Am aprins-o şi am ţinut-o înaintea mea. Nişte scări din piatră nefinisată coborau abrupt. Fiecare bucată de piatră era acoperită cu muşchi, ceea ce făcea ca treptele să fie periculos de alunecoase. Umezeala din aer şi izul de mucegai îmi dădeau senzaţia că mă afundam pas cu pas în pivniţa casei de piatră a părinţilor mei, un buncăr imens şi jilav, înţesat cu mii de sticle de vin pus la maturare.

La capătul scărilor am dat de o uşă de fier cu grilaj, asemănătoare intrării într-o temniţă. De o parte şi de alta a ei se deschideau holuri, care apoi

se înecau într-o beznă aproape deplină. Am ridicat lampa, încercând să văd ceva mai departe. Acolo unde cărămida se dărâmase, distingeam peticele de calcar pal – nu erau bucăți extrase din carieră, ci chiar piatra care forma fundația orașului nostru. Cheia a descuiat încuietoarea cu ușurință, așa că singurul obstacol care mai rămânea era impulsul copleșitor de a mă întoarce și de a urca scările, ca să revin în lumea familiară de la suprafață.

Nu a durat mult până să dau peste un rând de încăperi. Deși lampa nu-mi permitea să văd prea limpede, am observat că prima odaie era înțesată de lăzi cu arme Luger, Colt 45 și M1 Garand. Se găseau, de asemenea, cutii cu provizii medicale, pături și haine, lucruri de care cu siguranță era nevoie într-un conflict de proporții. Într-o altă odaie am găsit multe dintre lăzile pe care le văzusem pregătite în Ateneu cu câteva săptămâni înainte, numai că acum aveau capacele bătute în cuie. Avea să-mi fie aproape imposibil să le deschid fără unelte.

Mi-am continuat drumul prin beznă holului din cărămidă, simțind că lampa îmi era din ce în ce mai grea în mână, și am început să înțeleg amploarea acțiunii clandestine a angeloșogilor. Nu-mi închipuisem cât de complexă și de bine pusă la punct avea să fie rezistența noastră. Ne transferaserăm toate cele trebuincioase în adâncul pământului. Erau paturi, toalete improvizate, conducte de apă și câteva sobe mici cu kerosen. Arme, hrană, medicamente, toate lucrurile de valoare se aflau sub cartierul Montparnasse, ascunse în galerii și în tuneluri săpate în calcar. Pentru prima oară

înţelegeam că, odată ce începea bătălia, mulţi nu aveau să fugă din oraş, ci se vor refugia în aceste încăperi şi vor lupta.

După ce am cercetat câteva dintre aceste odăi, am păşit într-un alt spaţiu jilav, cu pereţii dăltuiţi, mai puţin o cameră de depozitare cât un bârlog săpat în calcarul moale. Aici am văzut multe obiecte, iar pe unele dintre ele le-am recunoscut din vizitele făcute în biroul profesorului Raphael; am înţeles pe dată că descoperisem biroul privat al soţilor Valko. Într-un colţ, sub o prelată grea de bumbac, se afla o masă înţesată cu cărţi care se zărea în lumina lămpii mele cu kerosen ce se împrăştia în odaia prăfoasă.

Am descoperit textul fără dificultate, deşi, spre surprinderea mea, nu prea părea o carte, ci mai degrabă un teanc de hârtii legate laolaltă. Cartea nu era mai mare decât o broşură, cusută de mână şi cu o copertă simplă. O simţeam uşoară ca un fulg în mână, prea subţire, am gândit eu, ca să conţină ceva important. Am deschis-o şi am văzut că textul fusese scris de mână pe o hârtie transparentă in-folio, pătată de cerneală, şi fiecare literă fusese zgâriată de o mână neglijentă. Mi-am trecut degetul peste litere, simţind adâncimile hârtiei, am şters praful de pe pagini şi am citit: „Însemnări de la Prima Expediţie Angelologică din anul 925 d.Hr., întreprinsă de Venerabilul Părinte Clematis din Tracia, traducere din limba latină şi comentarii de dr. Raphael Valko."

Dedesubtul acestor cuvinte era imprimat pe suprafaţa hârtiei un sigiliu de aur reprezentând o liră, simbol pe care nu-l mai văzusem, dar despre

care aveam să înțeleg curând că se afla în centrul misiunii noastre.

Am strâns broșura la piept, temându-mă ca nu cumva să se facă nevăzută înainte să apuc s-o citesc, am pus lampa pe o suprafață netedă de pe podeaua de calcar și m-am așezat lângă ea. Lumina mi se revărsa pe degete și, când am deschis încă o dată broșura, scrisul doctorului Raphael mi-a apărut limpede dinaintea ochilor. Relatarea expediției lui Clematis m-a captivat încă de la primul cuvânt.

Însemnări de la Prima Expediție Angelologică din anul 925 d.Hr., întreprinsă de Venerabilul Părinte Clematis din Tracia

Traducere din limba latină și comentarii de dr. Raphael Valko

I*

Binecuvântați fie slujitorii vedeniei Lui Dumnezeiești pe Pământ! Fie ca Domnul care a sădit sămânța misiunii noastre să o facă rodnică!

---

* Manuscrisul original care relatează expediția Venerabilului Clematis nu este structurat în părți separate, însă traducătorul a impus în această ediție un sistem de fragmente numerotate. Aceste diviziuni au fost create pentru a se obține un plus de claritate. Fragmentele originale nu sunt organizate, întrucât caietul de însemnări recuperat nu poate fi considerat altceva decât însemnări personale necizelate, frânturi de gânduri și reflecții așternute pe hârtie în cursul călătoriei, menite poate a fi un fel de memento în eventualitatea redactării unei cărți referitoare la prima căutare a îngerilor căzuți. Diviziunile impuse încearcă să împartă cronologic însemnările și să confere o oarecare unitate manuscrisului. – R.V.) (n.a.)

II

Am purces în călătoria noastră prin provinciile elenilor cu catârii încărcați cu merinde și cu sufletele ușoare de speranță, la miazăzi de puternica Moesie, prin Tracia. Drumurile îngrijite și ordonate construite de către Roma ne-au dat de veste că am sosit în creștinătate. Însă, în pofida strălucirii civilizației, amenințarea tâlharilor este prezentă. S-au scurs mulți ani de când n-am mai pus piciorul în leagănul muntos al tatălui meu și al tatălui părintelui meu. Graiul meu matern va părea ciudat, întrucât m-am deprins cu cel al Romei. Purcedem prin munți, și mă tem că nici straiele și nici pecetea bisericii nu ne vor oferi cine știe ce protecție de îndată ce părăsim așezările mai însemnate. Mă rog să întâlnim puțini oameni din partea locului în călătoria noastră pe cărările de munte. Nu avem arme și nu ne rămâne decât să ne bizuim pe bunăvoința străinilor.

III

Când am făcut popas în drumul nostru spre munți, fratele Francis, un savant plin de patimă, mi-a vorbit despre chinul care îl măcina și care era prilejuit de misiunea noastră. M-a luat deoparte și mi-a mărturisit că el credea că misiunea noastră era lucrarea spiritelor întunericului, o vrajă pe care îngerii întunecați o aruncaseră asupra minții noastre. Neliniștea lui nu părea neobișnuită. Într-adevăr, mulți dintre frații noștri și-au arătat îndoiala față de expediție, dar afirmația lui Francis m-a împietrit. Nu m-am grăbit să îi pun la îndoială simțământul, ci am dat

ascultare temerilor sale și am înțeles că vorbele acestea erau încă un semn al ostenelii crescânde. Plecându-mi urechea la nevoile lui, mi le-am luat asupră-mi, înseninându-i sufletul apăsat de griji. Aceasta este povara și răspunderea unui frate mai mare, dar menirea mea este și mai însemnată acum, întrucât ne pregătim de ceea ce va fi fără putere de tăgadă cea mai grea călătorie a noastră. Am alungat ispita de a-l mustra pe fratele Francis și mi-am petrecut ceasurile rămase din călătorie în tăcere.

Mai târziu, în solitudinea mea, m-am străduit să tălmăcesc suferința fratelui Francis, m-am rugat să ni se arate calea și să mi se dea înțelepciunea ca să-l ajut să-și înfrângă îndoielile. Este bine cunoscut faptul că în expedițiile anterioare învățații au luat-o pe căi greșite, dar sunt încredințat că aceasta se va schimba în curând. Însă vorbele lui Francis – „frăția visătorilor" – îmi bântuie gândurile. O umbră de îndoială începe să-mi clatine credința de nebiruit în misiunea noastră. Mă întreb dacă am fost nesăbuiți în truda la care ne-am înhămat. Cum putem ști cu siguranță că misiunea noastră este voința Domnului? Sâmburele îndoielii care îmi încolțește în minte este însă cu ușurință alungat când mă gândesc la trebuința muncii noastre. Bătălia a fost purtată de multe generații înaintea noastră și va continua multe generații după noi. Trebuie să-i încurajăm pe cei tineri, în pofida pierderilor pe care le-am suferit. Mă aștept ca teama să ne copleșească. Este firesc ca întâmplarea de la

Roncesvalles*, pe care au studiat-o cu toţii, să le vină în minte. Însă credinţa mea nu mă lasă să mă îndoiesc că Dumnezeu ne mână în faptele noastre, că ne dă vigoare trupurilor şi sufletului în drumul nostru prin munţi. Cred cu tărie că speranţa va renaşte în curând în sânul nostru. Trebuie să avem credinţa că această călătorie, în pofida greşelilor comise în trecut, va fi rodnică.**

IV

În a patra noapte de călătorie, după masă, când umilul nostru grup stătea în jurul focului

---

* Incidentul de la trecătoarea din Roncesvalles a avut loc cu ocazia unei misiuni de explorare în munţii Pirinei din anul 323 d.Hr. Nu se cunosc foarte multe date despre călătorie, în afară de faptul că majoritatea oamenilor au pierit într-o ambuscadă. Martorii i-au descris pe atacatori ca pe nişte uriaşi cu puteri supraomeneşti, cu arme sofisticate şi de o frumuseţe fizică uimitoare, descrieri care corespund perfect portretelor contemporane ale nephilimilor. Există o mărturie potrivit căreia nişte făpturi înaripate s-au abătut asupra uriaşilor într-o mare de foc, sugerând un contraatac al arhanghelilor, afirmaţie pe care savanţii au studiat-o fascinaţi, întrucât aceasta ar sugera o a treia angelofonie în scopuri războinice. Venerabilul Părinte Theodoric din Galia romană, aflat în fruntea misiunii, a murit în timpul atacului şi a fost înmormântat în satul creştin Roncesvalles. (n.a.)

** Căutarea de vestigii şi de oseminte a Venerabililor Părinţi prin întreaga Europă este amplu tratată în lucrarea lui Frederic Bonn intitulată *The Secret Missions of the Venerable Fathers: A.D. 925–954* („Misiunile secrete ale Venerabililor Părinţi: 925–954 d.Hr.", care cuprinde şi copii ale unor hărţi, semne premonitorii şi oracole utilizate în asemenea călătorii. (n.a.)

mocnit, a venit vorba despre istoria dușmanilor noștri. Unul dintre frații mai tineri a întrebat cum de fusese posibil ca glia noastră, din Iberia și până în munții Ural*, să ajungă a fi cotropită de progeniturile îngerilor și ale oamenilor. Cum de am ajuns noi, umili slujitori ai Domnului, să fim însărcinați cu curățirea Pământului Lui? Fratele Francis, a cărui melancolie mi-a tulburat atâta gândurile în ultima vreme, s-a întrebat cum de le îngăduie Domnul celor spurcați să-i pângărească împărăția cu ființa lor. Cum de poate binele suprem să existe în prezența răului suprem. Și astfel, pe când aerul înserării se răcea, iar luna de gheață atârna pe cerul nopții, le-am împărtășit tovarășilor mei cum fuseseră semănate semințele răului în glia sfântă.

În anii de după Potop, fiii și fiicele lui Iafet născute din om s-au despărțit de fiii și fiicele născute din înger ai falsului Iafet, formând două ramuri ale aceluiași copac, una curată și alta otrăvită, una slabă și cealaltă puternică. La miazănoapte și la miazăzi de fâșia de apă s-au răspândit, prinzând rădăcini în golfurile mănoase. S-au împrăștiat dincolo de munții cei înalți în grupuri numeroase, așezându-se ca liliecii pe tărâmurile cele mai înalte ale Europei. S-au statornicit de-a lungul coastelor muntoase și pe câmpiile întinse și roditoare, pe malurile cursurilor de apă – Dunărea, Volga, Rinul, Nistrul, Ebrul, Sena –, până când fiecare limbă de

* Toponimele actuale au fost înlocuite cu cele din secolul al X-lea unde a fost cazul. (n.a.)

pământ a fost năpădită de progeniturile lui Iafet. Acolo unde au rămas ei, aşezările au înflorit. În ciuda strămoşului comun, o mare neîncredere s-a împământenit între cele două grupuri. Cruzimea, avariţia şi puterea trupească a nephilimilor a dus la căderea treptată în robie a fraţilor lor umani. Europa, pretindeau Uriaşii, era dreptul lor de la naştere.

Primele generaţii de moştenitori pângăriţi ai lui Iafet au trăit în prosperitate şi-n fericire, luând în stăpânire fiecare râu, munte şi câmpie ale continentului, siguri de puterea pe care o aveau în faţa fraţilor lor mai slabi. Însă, peste câteva decenii, în rasa lor a apărut un beteşug, ca o crăpătură pe suprafaţa lucitoare a unei oglinzi. S-a născut un prunc mai slab decât ceilalţi, mititel, plângăcios şi care părea că nu poate trage aer în piept nici măcar cât să plângă. Pe când pruncul creştea, au văzut că era mai firav decât ceilalţi, mai încet şi cu o sensibilitate la beteşuguri necunoscută rasei lor. Pruncul era uman, asemenea stră-stră-străbunicelor lor, Fiicele Oamenilor.* Nu avea nimic, nici frumuseţea, nici

---

* Recenta recuperare şi sistematizare a muncii lui Gregor Mendel, un călugăr augustin, membru al Savanţilor Angelologi din Viena între 1857 şi 1866, a contribuit la explicitarea a ceea ce fusese un mister milenar pentru istorici despre răspândirea nephilimilor şi a rasei umane în Europa. Se constată că, potrivit teoriei cromozomiale a eredităţii înaintate de Mendel, caracteristicile recesive umane provenite de la Fiicele Oamenilor au fost transmise prin filiaţia nephilimă a lui Iafet şi au aşteptat să reapară la generaţiile viitoare. Deşi repercusiunile cromozomiale ale încrucişării dintre oameni şi nephilimi sunt considerate de către

puterea, nici înfăţişarea angelică a Veghetorilor. Când copilul a ajuns la vârsta maturităţii, a fost omorât cu pietre.

Multe generaţii la rând, acest prunc a fost considerat o anomalie. Apoi, Domnul a vrut să populeze teritoriile lui Iafet cu fiii săi şi a trimis o mulţime de prunci umani în sânul nephilimilor, readucând la viaţă Duhul Sfânt pe pământul în paragină. Primii dintre ei mureau deseori încă din pruncie. Cu trecerea timpului, au învăţat să îngrijească de copiii firavi, ocrotindu-i până la vârsta de trei ani, înainte de a-i lăsa să se alăture celorlalţi, celor mai puternici.* Dacă supravieţuiau până la vârsta adultă, ajungeau cu patru capete mai scunzi decât părinţii lor. Începeau să îmbătrânească şi să decadă în al treilea deceniu de viaţă şi mureau înainte de al optulea. Femeile umane mureau în chinurile

---

cercetătorii moderni un rezultat evident al acestei filiaţii, cu siguranţă că naşterea de fiinţe umane în nucleul nephilim a reprezentat un mare şoc pentru populaţie şi a fost considerată lucrarea lui Dumnezeu. În scrieri anterioare, Venerabilului Clematis însuşi menţiona faptul că progeniturile umane au fost strecurate în filiaţia nephilimă a lui Iafet de către Dumnezeu însuşi. Desigur, nephilimii aveau o altă interpretare a acestei calamităţi genetice. (n.a.)

* Există mai multe documente care amintesc despre forţa fizică superioară a progeniturilor nephilimilor şi despre inevitabilitatea genetică a apariţiei de fiinţe umane printre progeniturile Veghetorilor şi ale femeilor, în special studiul doctorului G.D. Holland asupra demografiei nephilime, apărut în lucrarea *Human and Angelic Bodies: A Medical Inquiry* („Studiu medical asupra organismul uman şi asupra celui angelic"), Gallimard, 1926. (n.a.)

facerii. Boala şi beteşugurile împuneau găsirea de leacuri şi, chiar şi atunci când acestea erau tratate, oamenii trăiau mult mai puţin decât fraţii lor nephilimi. Tărâmul nepângărit al nephilimilor fusese corupt.*

Cu timpul, copiii umani şi-au luat soţi şi soaţe asemenea lor, iar rasa umană s-a dezvoltat alături de cea nephilimă. În pofida inferiorităţii fizice, pruncii puri ai lui Iafet au proliferat sub domnia fraţilor lor nephilimi. Uneori mai aveau loc şi căsătorii mixte între aceste grupuri, aducând noi hibrizi în sânul rasei, însă aceste împreunări erau descurajate. Când se năştea un prunc uman într-o familie de nephilimi, acesta era alungat dincolo de zidurile cetăţii, unde era lăsat pradă morţii provocate de elementele naturii, printre oameni. Când într-o familie de oameni se năştea un prunc nephilim, acesta era luat de lângă părinţii săi şi asimilat de rasa de stăpânitori.**

---

* În unele triburi de nephilimi s-a răspândit practica sacrificiului de copii umani. Se speculează că aceasta era menită să controleze populaţia umană în creştere, o ameninţare la adresa societăţii nephilime, fiind totodată o încercare de a-l îmbuna pe Dumnezeu să le ierte păcatele Veghetorilor, întemniţaţi în continuare în adâncul pământului. (n.a.)

** Deşi nu este prima consemnare a termenului „rasă de stăpânitori" când se discută despre nephilimi, întrucât deseori creaturile nephilime sunt etichetate ca făcând parte din „rasa de stăpânitori" sau „rasa superioară", a fost, cu siguranţă, sursa cea mai cunoscută şi cel mai des citată. Ca o ironie, noţiunea de rasă superioară sau de supraom amintită de Clematis, considerată marca propriei mitologii

În curând, nephilimii s-au retras în castele și în conace. Și-au construit fortificații din granit, refugii pe vârful muntelui, sanctuare ale luxului și ale puterii. Deși erau supuși, pruncii lui Dumnezeu se bucurau de ocrotirea divină. Aveau mintea ascuțită, sufletele binecuvântate și voința de fier. În vreme ce aceste două rase conviețuiau, nephilimii s-au retras în spatele bogăției și fortificațiilor. Ființele umane, lăsate pradă sărăciei și bolii, au devenit roabele stăpânilor nevăzuți și puternici.

V

La revărsatul zorilor, ne-am deșteptat și am mers multe ceasuri la rând pe poteca abruptă care ducea spre vârful muntelui, cu soarele ițindu-se din spatele piscurilor impunătoare de piatră, împrăștiind o lumină de aur divină asupra creației lui Dumnezeu. Binecuvântați cu catâri robuști, sandale groase de piele și o vreme dumnezeiască, am purces mai departe. Mai spre amiază, de după o stâncă a răsărit un cătun cu case de piatră, cu țiglele portocalii de argilă așternute peste un strat de ardezie. După ce ne-am cercetat harta, am înțeles că ajunseserăm

---

inventate de nephilimi în rândurile angelologilor, a fost apropriată și reinventată în vremurile moderne de către eruditi precum contele Arthur de Gobineau, Friedrich Nietzsche și Arthur Schopenhauer ca o componentă a gândirii filosofice umane care, la rândul ei, a fost folosită în cercurile nephilime pentru a susține teoria rasială a lui *die Herrenrasse,* noțiune care a căpătat popularitate în Europa contemporană. (n.a.)

la punctul cel mai înalt al muntelui, în apropierea grotei pe care oamenii din partea locului o numesc Gyaurskoto Burlo. Ne-am adăpostit în coliba unui sătean, ne-am îmbăiat, am îmbucat, ne-am odihnit, apoi am întrebat de o călăuză care să ne ducă la peşteră. Imediat, un păstor mi-a fost adus dinainte, un om scund şi voinic, în felul muntenilor traci, cu barba sură şi puternic la trup, care m-a ascultat cu atenţie cum îi descriam misiunea noastră în grotă. Mi-a părut ager, priceput la vorbă şi dornic să ne însoţească, deşi ne-a spus verde în faţă că ne ducea numai până la buza grotei, nici un pas mai departe. Ne-am tocmit la preţ, păstorul a promis să ne dea cele trebuincioase şi să ne ducă la locul cu pricina a doua zi în zori.

Ne-am discutat şansele de izbândă pe când îmbucam *klin** şi carne uscată, o masă modestă, dar hrănitoare, ca să căpătăm forţă pentru călătoria de a doua zi. Am aşezat pe masă un pergament, ca să-l vadă şi ceilalţi. Fraţii mei s-au aplecat în jurul mesei, străduindu-se să zărească silueta desenelor trasate cu cerneală.

– Acesta este locul, am spus şi mi-am trecut degetul peste hartă, de-a lungul vârfurilor unor munţi marcaţi cu cerneală albastră. Nu ar trebui să avem probleme la trecere.

– Totuşi, a spus unul dintre fraţii mei, măturând masa cu barba nepieptănată pe când se

---

* Fel de mâncare specific din zona munţilor Rodopi, preparat sub forma unor turte umplute cu brânză, unt şi ouă (n.tr.)

apleca asupra ei, cum putem fi siguri că acesta este locul?

– A mai fost văzut, a replicat Fratele Francis. Țăranii văd cu alți ochi. Cel mai adesea, viziunile lor nu duc la nimic.

– Sătenii spun că au văzut creaturile.

– Dacă dăm ascultare poveștilor închipuite ale muntenilor, va trebui să călătorim în fiecare cătun din Anatolia.

– După umila mea părere, merită atenția noastră, am răspuns. Frații noștri din Tracia spun că gura peșterii pornește abrupt în jos, într-o genune. Pe fundul acesteia curge un râu subteran, așa cum se spune în legendă. Sătenii susțin că au auzit emanații la gura prăpăstiei.

– Emanații?

– Muzică, am spus, străduindu-mă să rămân precaut în afirmații. Sătenii organizează serbări la gura peșterii ca să audă sunetul, oricât ar fi el de slab, care se înalță din ea. Se spune că muzica are o putere neobișnuită asupra sătenilor. Bolnavii se fac bine, orbii își recapătă vederea, ologii umblă din nou.

– Ce minune! a exclamat fratele Francis.

– Muzica se înalță din adâncul pământului și ne va arăta drumul.

În pofida încrederii pe care o aveam în cauza noastră, mâna îmi tremura la gândul primejdiilor genunii. Anii de pregătire mi-au menținut vie dorința, dar, chiar și așa, încă mă tem de nereușita care mă pândește. Cum mă bântuie neizbânzile trecutului! Cum nu-mi dau pace frații pieriți! Credința nestrămutată mă mână înainte, iar

balsamul grației divine îmi alină sufletul tulburat*. Mâine coborâm în grotă la revărsat.

VI

Așa cum lumea își întoarce fața către soare, la fel și pământul pângărit își întoarce fața către lumina divină. Așa cum stelele luminează cerul întunecat, la fel și fiii lui Dumnezeu se vor înălța într-o bună zi prin negura nedreptății, eliberați, în sfârșit, de stăpânii cei malefici.

VII

În temnița disperării mele, mă întorc către Boethius așa cum ochiul se întoarce către văpaie – Stăpâne, comoara mea cea mai de preț s-a pierdut în hruba Tartarului.**

VIII***

Sunt un om părăsit. Cuvânt printre buzele arse, iar propriul glas îmi sună gol în urechi.

---

* În acest loc, scrisul lui Clematis devine o mâzgăleală ezitantă. Fără îndoială, această alterare se datorează presiunii extreme a misiunii, dar, de asemenea, este posibil să fie și din cauza oboselii crescânde. Venerabilul Părinte avea aproape șaizeci de ani în anul 925 d.Hr., iar forțele sale trebuie să fi fost puse la grele încercări în decursul călătoriei în munți. Traducătorul a încercat să descifreze textul și să-l facă accesibil cititorului modern. (n.a.)

** Aici Clematis face referire la celebrele versuri din *Mângâierile filosofiei*, 3.55, asociate cu mitul lui Orfeu și al lui Euridice: „Iar cel ce biruie ar trebui să-și întoarcă privirea înspre peștera Tartarului,/ Căci orice virtute-ar avea o pierde când privește-n jos." (n.a.)

*** Începând de aici, restul părților din istorisirea lui Clematis sunt redactate de către un călugăr, părintele

Trupul meu zace nimicit, carnea mea arsă muşteşte de un şuvoi de suferinţă. Speranţa, îngerul eteric, diafan, pe ale cărui aripi mă înalţ ca să-mi îmbrăţişez soarta crudă, este pentru eternitate frântă. Numai voinţa de a povesti oroarea la care am fost martor mă face să-mi deschid buzele bolnave, arse. Ţie, viitor căutător de libertate, slujitor al dreptăţii, îţi vorbesc despre nenorocirea mea.

În dimineaţa în care am purces în călătorie s-a lăsat frigul, dar s-a înseninat. Cum mi-era obiceiul, m-am deşteptat cu câteva ceasuri înainte de revărsatul zorilor, i-am lăsat pe ceilalţi să-şi vadă de odihnă şi m-am dus lângă vatra colibei. Stăpâna casei s-a apucat de trebăluit prin bordei şi a rupt crenguţe ca să aţâţe focul pe care bolborosea un tuci cu orz. M-am oferit să amestec în fiertură, ca să dau o mână de ajutor, şi astfel m-am şi încălzit lângă foc. Cum m-au mai copleşit amintirile din copilărie în vreme ce stăteam aşa deasupra vetrei! În urmă cu cincizeci

---

Deopus, care a fost însărcinat să se îngrijească de Clematis imediat după încheierea expediţiei. La cererea lui Clematis, acesta a stat alături de el ca să-i dicteze. Potrivit însemnărilor personale ale lui Deopus despre zilele petrecute la căpătâiul lui Clematis, când nu servea drept scrib, acesta pregătea tincturi şi comprese pe care i le aplica lui Clematis pe corp, pentru a-i alina durerile cauzate de arsuri. Faptul că Deopus a reuşit să capteze cu atâta precizie relatarea Primei Expediţii Angelologice dezastruoase în asemenea condiţii, când rănile Venerabilului Părinte cu siguranţă îl împiedicau să comunice, reprezintă un beneficiu pentru savanţi. Descoperirea transcrierii părintelui Deopus în anul 1919 a creat posibilitatea cercetărilor ştiinţifice ulterioare asupra Primei Expediţii Angelologice. (n.a.)

de ani eram un băieţandru cu braţe firave ca nişte rămurele, îi dădeam mamei o mână de ajutor la aceeaşi treabă şi o ascultam mormăind pe când spăla rufe în copaie cu apă curată. Mama... de când oare nu mă mai gândisem la bunătatea ei? Şi tata, care iubea atâta Cartea Sfântă şi pe Domnul nostru... Cum de trăisem atâţia ani fără să-mi amintesc de blândeţea lui?

Aceste gânduri s-au risipit când fraţii noştri, adulmecând poate mirosul mâncării de pe foc, s-au adunat în jurul vetrei. Am îmbucat cu toţii. La lumina focului, ne-am pregătit desagile: sfoară, daltă, ciocan, pergament şi cerneală, un cuţit ascuţit meşterit din aliaj bun, un sul de ţesătură de bumbac pentru feşe. Când s-a înălţat soarele, ne-am luat rămas-bun de la gazde şi am purces la întâlnirea cu călăuza noastră.

La marginea cătunului, acolo unde cărarea se pierdea şerpuită şi abruptă printre piscurile pietroase, ne aştepta păstorul, cu o traistă mare ţesută pe umăr şi cu un baston şlefuit în mână. Ne-a dat bineţe fără prea multă vorbă, s-a întors şi a pornit spre munte, îndesat şi robust ca o capră din cele pe care le păstoreşte. Mi-a părut atât de scump la vorbă şi atât de posomorât, încât mă aşteptam să nu-şi respecte îndatoririle şi să ne lase de izbelişte. Însă el şi-a văzut de drum agale, fără oprire, arătându-ne calea spre grotă.

Poate pentru că vremea se încălzise, iar merindele de dimineaţă ne căzuseră bine, ne-am început călătoria cu inima uşoară. Fraţii pălăvrăgeau, numeau florile sălbatice întâlnite pe drum şi se minunau de nemaipomenita varietate

de copaci: mesteceni, molizi şi chiparoşi înalţi. Buna lor dispoziţie îmi era mângâiere şi risipea norii grei ai îndoielii care ne ameninţau misiunea. Apăsarea zilelor trecute ne marcase pe toţi. Ne-am început dimineaţa cu sufletele luminate. Temerile mele nu dispăruseră, dar le ţineam ascunse. Hohotele de râs ale fraţilor m-au veselit şi pe mine şi în curând ne-a cuprins bucuria şi am înaintat cu inimile uşoare. Nici unul dintre noi nu bănuia că avea să fie ultima dată când auzeam un râset.

Păstorul nostru a umblat o jumătate de ceas în susul muntelui, după care s-a afundat într-un crâng de mesteceni. Prin frunziş, am zărit gura unei peşteri, o tăietură adâncă într-un zid de granit solid. În peşteră, aerul era răcoros şi jilav, iar pe pereţi se înşirau dâre de ciuperci colorate. Fratele Francis ne-a arătat mai multe amfore pictate aşezate de-a lungul zidului îndepărtat al peşterii, vase cu gât subţire şi pântecoase, cocoţate pe solul înălţat, mândre ca nişte lebede. Vasele mai mari erau pline cu apă, cele mai mici – cu ulei, ceea ce m-a făcut să cred că peştera era folosită drept adăpost. Păstorul mi-a întărit spusele, deşi nu ştia cine s-ar prinde să se odihnească aşa atât de departe de civilizaţie şi ce ar putea mâna pe cineva să facă aşa ceva.

Fără să stea prea mult pe gânduri, păstorul şi-a vărsat desaga. A pus două ţepuşe groase de fier, un mai şi o scară de sfoară pe jos. Scara era o adevărată bijuterie şi i-a făcut pe fraţii mai tineri să se adune în jurul ei ca să o cerceteze. Axa verticală a scării era formată din două fâşii

împletite de cânepă, în vreme ce niște fuscei de metal prinși cu cheotoare de fâșiile de cânepă formau treptele. Măiestria cu care fusese făcută scara era de netăgăduit. Era și rezistentă, și ușor de purtat. Admirația mea față de priceperea călăuzei noastre a crescut la vederea ei.

Păstorul a luat maiul și a bătut țărușii metalici în stâncă, apoi a prins scara de sfoară de țăruși cu niște cârlige metalice. Aceste piese mititele, nu mai mari decât niște bănuți, dădeau scării stabilitate. Când păstorul a terminat, a aruncat scara peste buză și s-a dat într-o parte, minunându-se parcă de adâncimea la care aceasta căzuse. Dincolo se auzea vuietul apei care se izbea de stânci.

Călăuza noastră ne-a povestit că râul curgea pe sub munte, croindu-și drum printre stânci, se alimenta din lacuri și pâraie, după care izbucnea furios în grotă. De la cascadă, râul curgea șerpuit prin grotă, cobora încă o dată într-un labirint de peșteri subterane, după care izbucnea la suprafața pământului. Ne-a mai spus că sătenii îl numeau râul Styx și credeau că trupurile morților se îngrămădeau pe podeaua stâncoasă a grotei. Considerau că gura grotei era intrarea în iad și botezaseră această peșteră Temnița Necredincioșilor. Pe când vorbea, teama i s-a așternut pe chip, primul semn că era posibil să-i fie teamă să continue. Fără prea multe vorbe, am spus că era vremea să pătrundem în genune.*

---

* Potrivit relatării părintelui Deopus, Clematis a petrecut câteva ore agonizând și rostind aceste cuvinte pradă aiurelii,

IX

Cu greu îşi poate imagina cineva plăcerea care ne-a cuprins la coborârea în genune. Numai Iacob, în vedenia sa despre mândra procesiune de soli ai lui Dumnezeu, poate să fi avut o scară mai primitoare şi mai maiestuoasă. Scopul nostru divin ne-a îndemnat să ne lăsăm înghiţiţi de teribila beznă a genunii părăsite, animaţi de speranţa că Dumnezeu ne va ocroti şi va pogorî asupră-ne milostenia sa.

Pe când mă scoboram pe fusceii reci ai scării, urletul apei îmi vuia în urechi. Am coborât repede, lăsându-mă înghiţit de adânc, cu mâinile lunecându-mi pe metalul rece şi umed şi lovindu-mă cu genunchii de suprafaţa abruptă a stâncii. Inima mi-a fost cuprinsă de frică. M-am rugat în şoaptă şi am cerut ocrotire, forţă şi călăuzire prin necunoscut, iar glasul meu s-a risipit în zgomotul învolburat şi asurzitor al cascadei.

Păstorul a fost ultimul care a coborât, sosind la câteva clipe după noi. Şi-a deschis desaga, a scos o cutie cu lumânări de ceară de albine, un amnar şi cremene cu care să le aprindă. În câteva clipe, am fost înconjuraţi de o sferă de lumină. În ciuda răcorii aerului, sudoarea mi s-a prelins pe frunte. Ne-am prins de mâini şi ne-am rugat, încredinţaţi că până şi din această

---

după care, într-o criză de nebunie, şi-a smuls bandajele şi pansamentele de pe pielea carbonizată. Acest act de automutilare a lăsat pete de sânge pe paginile caietului de însemnări, pete care sunt vizibile chiar şi acum, în momentul traducerii. (n.a.)

genune adâncă și întunecoasă a iadului glasurile ne vor fi auzite.

Mi-am strâns veșmintele pe lângă mine și am pornit spre malul râului. Ceilalți mi s-au alăturat, lăsându-ne călăuza lângă scară. Poalele cascadei se prăvăleau în depărtare, văluri de apă repezi și fără de sfârșit. Râul curgea cu o vână vânjoasă de-a lungul peșterii, de parcă Styx, Phlegethon, Acheron și Cocytus, brațele râului infernului, se uniseră într-unul singur. Fratele Francis a fost primul care a zărit barca mică de lemn legată la malul râului și care plutea într-un nor fremătător de ceață. Ne-am apropiat de prora și ne-am contemplat drumul parcurs. În urma noastră se afla o întindere de piatră netedă care ne separa de scară. Înainte, dincolo de râu, un fagure de peșteri ne aștepta să-l cercetăm. Alegerea era simplă: am pornit în căutarea a ceea ce se întindea dincolo de râul perfid.

Eram cinci tovarăși și toți voinici, și mi-era teamă că nu aveam să încăpem în lăcașul bărcii înguste. Am pășit în ea încercând să-mi țin echilibrul, în ciuda tremurului de sub picioarele mele. Nu mă îndoiam că, dacă barca se răsturna, curentul neiertător avea să mă tragă în jos, în labirintul de stânci. După câteva mișcări, mi-am căpătat echilibrul și m-am așezat în siguranță, la cârmă. Ceilalți m-au urmat și curând ne-am lansat la apă cu ajutorul fratelui Francis, care a împins ușor barca spre malul celălalt cu o vâslă de lemn, iar râul ne-a dus departe de intrarea în peșteră, spre pieire.

X*

Creaturile au sâsâit din temniţele lor de piatră pe măsură ce noi ne apropiam, veninoase ca şerpii, aţintindu-şi asupra noastră ochii albaştri, uimitori, lovind din aripile puternice în barele temniţei, sute de îngeri ai întunericului nepocăiţi care îşi sfâşiau veşmintele albe, strălucitoare, cerând să fie dezlegaţi, implorându-ne pe noi, pe emisarii lui Dumnezeu, să-i eliberăm.

XI

Fraţii mei au căzut în genunchi, transpuşi din cauza spectacolului înspăimântător de dinaintea ochilor noştri. În inima muntelui, cât vedeai cu ochii, se înşirau nenumărate temniţe în care se adăposteau sute de făpturi maiestuoase. M-am apropiat, încercând să înţeleg ceea ce vedeam. Făpturile erau nemaiîntâlnite şi atât de radioase, încât nu puteam privi în adâncul peşterii fără să-mi feresc privirea. Însă, aşa cum tânjeşti să priveşti inima unei flăcări, arzându-ţi ochii cu miezul albastru pal al focului, la fel doream şi eu să privesc făpturile cereşti de dinaintea mea. În sfârşit, am reuşit să văd că în fiecare temniţă mică se afla un singur înger ferecat. Fratele Francis m-a

---

* Saltul pe care îl face naraţiunea în această parte poate fi rezultatul unei pauze în transcrierea părintelui Deopus, dar, cel mai probabil, este reflectarea exactă a stării de incoerenţă a lui Clematis. Cititorul nu trebuie să uite că Venerabilul Părinte nu era în stare să-şi relateze cu claritate experienţele din peşteră. Faptul că părintele Deopus a creat o naraţiune aşa de amplă din discursul delirant al lui Clematis dovedeşte creativitatea sa. (n.a.)

prins de braţ stăpânit de groază şi m-a implorat să revin în barcă. Însă eu, cuprins de fervoare, nu i-am dat ascultare. M-am întors către ceilalţi şi le-am poruncit să se ridice şi să mă urmeze.

Când am păşit spre temniţe, geamătul a încetat. Făpturile ne-au scrutat din spatele barelor groase de fier, iar ochii lor bulbucaţi ne urmăreau fiecare pas. Nu era de mirare că doreau să fie eliberaţi: erau înlănţuiţi în pântecele pământului de mii de ani, aşteptându-şi eliberarea. Însă nu aveau nimic deplorabil. Trupurile lor radiau puternic, o lumină aurie care se răspândea din pielea lor transparentă, creând un nimb de aur în jur. Fizic, erau superiori oamenilor, înalţi şi graţioşi, cu aripi care îi învăluiau de la umăr şi până la glezne, asemenea unor mantii albe imaculate. Nu-mi mai fusese dat să văd sau să-mi închipui asemenea frumuseţe. Acum înţelegeam cum de putuseră aceste făpturi cereşti să le ispitească pe Fiicele Oamenilor şi de ce nephilimii îşi respectau într-atât moştenirea. Pe când mă afundam şi mai tare printre ei, din ce în ce mai nerăbdător cu fiecare pas, am simţit că păşiserăm în genune ca să îndeplinim o misiune pe care nu o anticipaserăm. Crezusem că misiunea noastră era recuperarea comorii angelice, dar acum întrezăream cumplitul adevăr: coborâsem în genune ca să eliberăm Îngerii Nesupuşi.

Din lăcaşul unei temniţe mohorâte, un înger cu valuri bogate de păr de aur a păşit înainte. În mână ţinea o liră lucitoare, cu pântecele rotund.*

---

* Referirea la lira de aur a arhanghelului Gabriel este pasajul cel mai incitant şi mai frustrant din relatarea

A ridicat lira şi a ciupit strunele până când peştera a fost inundată de o muzică delicată, celestă. Nu aş putea spune dacă motivul era rezonanţa peşterii sau meşteşugul lirei, însă sunetul ţâşnea bogat, plin, o muzică fermecătoare, care îmi dezmierda simţurile într-o asemenea măsură, încât am simţit că mi-aş putea pierde minţile de atâta fericire. În curând, îngerul a prins a cânta, iar glasul său se înălţa şi cobora odată cu lira. Parcă îndemnaţi de muzica sa celestă, ceilalţi s-au alăturat corului, şi fiecare glas ţesea muzica cerurilor, o împletire care îmi amintea de adunarea descrisă de Daniel, miriade de miriade de îngeri. Am rămas cu toţii împietriţi, dezarmaţi de corul celest. Melodia mi-a rămas întipărită în minte, chiar şi acum o mai aud.*

---

călătoriei Venerabilului Clematis în Hades. Potrivit unui text redactat de părintele Deopus, Venerabilul Părinte avea cu el, la fuga din peşteră, un mic disc metalic, care, după moartea lui Clematis, a fost trimis la Paris spre a fi examinat. În urma cercetării specialiştilor în muzicologia sferelor, s-a descoperit că părintele Clematis găsise o pană, o bucăţică de metal folosită pentru a cânta la instrumentele cu coarde, mai ales la liră. Întrucât în mod normal pana este prinsă de instrument cu o legătură de mătase, se poate presupune că părintele Clematis a luat cu adevărat contact cu lira sau cu un instrument la care se foloseşte, de regulă, o astfel de pană. Acest lucru dă naştere la speculaţii cu privire la locul în care se afla lira. Dacă părintele Clematis ar fi adus cu sine instrumentul din grotă, ar fi putut-o pierde la gura genunii sau poate la fuga din munţi. Pana exclude posibilitatea ca lira să fie rod al stării de tulburare a lui Clematis, o plăsmuire a minţii sale agitate. (n.a.)

* Se crede că Deopus, la cererea Venerabilului Clematis, a transcris melodia corului celest al îngerilor. Deşi notele nu

Am privit îngerul din locul meu. Uşor, acesta şi-a înălţat braţele lungi şi fine şi şi-a întins aripile imense. Am mers spre uşa temniţei sale, am desprins cârligul acoperit de calcar şi, cu o îmbrâncitură care m-a trimis la pământ, îngerul a deschis uşa temniţei şi s-a eliberat. Cât se mai bucura făptura de libertatea recâştigată! Îngerii prizonieri strigau din temniţele lor, geloşi pe reuşita fratelui lor, creaturi vicioase şi înfometate care îşi revendicau libertatea.

Fascinat de îngeri, nu observasem efectul pe care îl avusese muzica asupra fraţilor mei. Deodată, înainte să văd că acordurile demonice îl vrăjiseră pe fratele Francis, acesta s-a repezit la corul îngeresc. Ca un smintit, s-a prosternat rugător dinaintea făpturilor. Îngerul a lăsat lira să cadă, curmând dintr-odată corul sublim, şi l-a atins pe fratele Francis, aruncând asupra lui o lumină aşa de mare, încât acesta, pradă uluielii, părea turnat în bronz. Cu respiraţia întretăiată, Francis a căzut la pământ, acoperindu-şi ochii, pe când lumina intensă îi ardea carnea. Spre groaza mea, i-am privit veşmintele topindu-i-se pe trup, iar carnea i s-a dezintegrat, lăsând în urmă doar resturi arse. Fratele Francis, care cu numai câteva minute în urmă mă prinsese de braţ, implorându-mă să mă întorc în barcă, fusese răpus de lumina otrăvită a îngerului.*

---

au fost găsite niciodată, există speranţa că o asemenea partitură completă a acestei progresii de acorduri chiar există. (n.a.)

* După cercetarea minuţioasă a relatării lui Clematis privitoare la moartea fratelui Francis şi a rănilor care au dus

XII

Momentele care au urmat morții fratelui Francis sunt pline de confuzie. Îmi amintesc de sâsâitul îngerilor din temnițele lor și de trupul cumplit, înnegrit și nimicit al fratelui Francis. Însă restul este cufundat în beznă. Nu știu cum se face că lira îngerului, comoara care mă adusese în genune, ajunsese la mine. Am apucat comoara în grabă de la făptura căzută, am luat instrumentul în mâinile-mi arse și l-am vârât în desagă, la adăpost.

M-am trezit la cârma bărcii de lemn, cu veșmintele smulse și rupte fâșii. Întreaga ființă mă durea. Carnea mi se desprindea de pe brațe și cădea în rotocoale înnegrite și însângerate. Petice din barbă îmi arseseră până la rădăcină. În clipa aceea am înțeles că și eu, aidoma fratelui Francis, căzusem pradă luminii cumplite a îngerului și, alături de noi, și ceilalți frați. Doi dintre ei stăteau împreună în barcă, vâslind disperați împotriva curentului, cu veșmintele carbonizate și cu pielea arsă. Celălalt tovarăș al nostru zăcea mort la picioarele mele, cu mâinile lipite de față, de parcă ar fi murit de groază. Când barca a ajuns pe malul celălalt, ne-am

---

chiar la moartea lui Clematis, concluzia angelologilor a fost că fratele Francis a murit în urma expunerii la radiații. După o generoasă donație din partea familiei omului de știință Marie Curie, au fost întreprinse cercetări legate de proprietățile radioactive ale îngerilor, acestea fiind continuate în prezent de către un grup de angelologi din Ungaria. (n.a.)

binecuvântat fratele căzut şi am ieşit din barcă, lăsând-o să fie dusă de curent.

XIII

Spre consternarea noastră, îngerul ucigaş stătea pe malul râului şi ne aştepta. Chipul său frumos era senin, ca şi când abia se trezise dintr-un somn odihnitor. La vederea îngerului, fraţii mei au căzut la pământ şi au prins a se ruga şi a cere îndurare, devastaţi de groază, întrucât îngerul era plăsmuit din aur. Teama le era îndreptăţită. Îngerul şi-a aruncat lumina otrăvitoare asupra lor, răpunându-i aşa cum îl răpusese şi pe Francis. Am căzut în genunchi, rugându-mă pentru mântuirea lor, conştient că muriseră servind o cauză dreaptă. Am privit împrejur şi am văzut că nu aveam scăpare. Păstorul îşi părăsise postul şi ne abandonase acolo, în grotă, lăsând doar desaga ţesută şi scara, o trădare care mi-a amărât sufletul. Îi ceruserăm ajutorul.

Îngerul m-a cercetat fără prea mare interes – părea asemenea unei pale de vânt. Cu un glas mai frumos ca orice muzică, a cuvântat. Deşi nu-i cunoşteam graiul, am înţeles foarte limpede mesajul. Îngerul a spus: „Preţul libertăţii noastre a fost mare. De aceea, răsplata îţi va fi mare în cer şi pe pământ."

Sacrilegiul vorbelor lui m-a rănit mai tare decât mi-aş fi închipui. Nu puteam înţelege cum un asemenea demon ar îndrăzni să-mi promită o răsplată cerească. Cuprins de o furie oarbă, m-am repezit la înger şi l-am trântit la pământ. Făptura cerească a fost luată prin surprindere

de mânia mea, ceea ce mi-a creat un avantaj de care m-am folosit pe dată. În pofida strălucirii sale, era o ființă materială plăsmuită din carne ca a mea, și într-o clipită am început să-i smulg aripile puternice, apucând carnea fină și delicată din locul în care se uneau cu spatele făpturii.

Am înșfăcat osul cald de la baza aripilor și am izbit făptura radioasă de stânca rece și dură. Eram stăpânit de ardoare, căci nu-mi amintesc ce anume am făcut ca să-mi ating scopul. Știu doar că, în strădania de a ține bine făptura și în disperarea mea de a fugi din genune, Domnul mi-a dat o putere neomenească. Am smuls aripile făpturii cu o ferocitate despre care nu credeam că poate veni din mâinile mele bătrâne și am răpus-o. Am simțit un pârâit sub mâini, de parcă aș fi frânt sticla fragilă a unei fiole. Din trupul îngerului s-a strecurat deodată o pală de aer, un oftat ușor, apoi a căzut fără vlagă la picioarele mele.

Am cercetat trupul frânt dinaintea mea. Smulsesem aripa din lăcașul său, rupând carnea rozalie, altfel încât penele de un alb pur se strângeau asimetric pe lângă trup. Îngerul agoniza și, din rănile pe care i le făcusem pe spate, i se prelingea un lichid albastru. Din piept îi ieșea un sunet tulburător, de parcă umorile, odată eliberate din vasele lor interne, s-ar fi îmbinat într-o devastatoare alchimie. În curând am înțeles că mizerabila creatură se sufoca și că acest lucru se datora faptului că îi rănisem aripa.* Așa i se stinse

* Structura aripilor îngerilor a fost expusă exhaustiv în importantul studiu din 1907 intitulat *Physiology of Angelic*

suflul. Violența de care am dat dovadă față de o făptură cerească m-a tulburat neînchipuit de mult, așa că am căzut în genunchi și l-am implorat pe Domnul să-mi arate îndurare și iertare, căci curmasem viața uneia dintre cele mai desăvârșite creații ale cerului.

În clipa aceea am auzit un strigăt slab; era păstorul, care, pitit pe după stânci, mă striga. Numai după ce mi-a făcut nenumărate semne să-l urmez am înțeles că voia să mă ajute să urc scara. M-am târât cât mi-a îngăduit trupul distrus și m-am lăsat în mâinile păstorului, căci, slavă Domnului, era puternic și vânjos. M-a

---

Flight – „Fiziologia zborului angelic", o lucrare a cărei acuratețe în descrierea caracteristicilor osoase și pulmonare ale aripilor a devenit de referință în orice discuție despre Veghetori. În vreme ce în trecut se considera că aripile erau o excrescență a corpului, fixată exclusiv cu ajutorul musculaturii, acum se crede că aripile îngerilor sunt, de fapt, o excrescență a plămânilor, fiecare aripă jucând un dublu rol, acela de mijloc de locomoție și de organ extern de o mare fragilitate. Cu prilejul cercetărilor ulterioare, s-a constatat că aripile cresc din vasele capilare ale țesutului pulmonar, căpătând masă și forță pe măsură ce se dezvoltă din mușchii spatelui. Aripa ajunsă la maturitate acționează ca un sistem respirator complex, astfel încât oxigenul este absorbit, iar dioxidul de carbon e eliminat prin intermediul unor alveole minuscule, asemănătoare unor săculeți, dispuse pe rahisul aripii. Se presupune că numai 10% din funcția respiratorie este realizată prin intermediul gurii și al traheii, ceea ce face ca aripa să fie esențială în sistemul respirator. Acesta este, poate, singurul defect fizic al organismului angelic, un călcâi al lui Ahile la un organism altfel perfect, slăbiciune pe care Clematis a descoperit-o într-un mod uimitor. (n.a.)

pus pe umărul care îi tremura sub mine şi m-a scos din genune.*

Nu înţelegeam pe deplin sentimentele contradictorii care mă copleşiseră când am terminat de citit traducerea – realizată de dr. Raphael – relatării Venerabilului Clematis despre Prima Expediţie Angelologică. Mâinile îmi tremurau de entuziasm, de frică sau nerăbdare; nu puteam spune cu exactitate care dintre aceste emoţii pusese stăpânire pe mine. Cu toate acestea, un lucru ştiam sigur: Venerabilul Clematis mă copleşise cu istorisirea călătoriei sale. Simţeam, în acelaşi timp, respect faţă de îndrăzneala misiunii lui şi spaimă provocată de oroarea întâlnirii cu Veghetorii. Faptul că un om privise aceste făpturi cereşti – că le atinsese carnea radioasă şi le auzise muzica celestă – era un adevăr pe care nu-l puteam cuprinde cu mintea.

Poate că sălile de la subsol nu erau prea bine oxigenate, pentru că, la scurt timp după ce am lăsat broşura din mână, am simţit că mi se taie respiraţia. Aerul din încăpere era mai greu, mai gros şi mai înăbuşitor decât fusese cu câteva minute în urmă. Era ca şi cum, preţ de o clipă, încăperile mici şi neaerisite, din cărămidă şi calcar acoperite cu broboane de apă, s-ar fi transformat în temniţele subterane ale îngerilor. Mai că mă aşteptam să aud vuietul apei sau acordurile muzicii celeste a Veghetorilor. Deşi ştiam că era o fantezie morbidă, nu mai

* Potrivit însemnărilor lui Deopus, Clematis a murit înainte de a-şi încheia povestea, terminând brusc relatarea. (n.a.)

puteam rămâne nici o clipă în subsol. În loc să las traducerea unde o găsisem, am îndoit broşura, mi-am pus-o în buzunarul de la fustă şi am ieşit în grabă din camerele subterane de depozitare, afundându-mă în dulcea răcoare a aerului din şcoală.

Deşi era trecut de miezul nopţii şi ştiam că şcoala era pustie, nu puteam risca să fiu surprinsă. Am scos repede piatra din arcul de deasupra uşii, apoi m-am ridicat pe vârfuri şi am strecurat cheia în spaţiul strâmt. După ce am pus piatra la locul ei şi mi-am trecut mâna peste margini, m-am dat înapoi şi mi-am cercetat opera. Uşa semăna cu oricare dintre sutele de uşi de acelaşi fel din întreaga şcoală. Nimeni nu ar fi putut bănui ce se ascundea în spatele pietrelor.

Am părăsit şcoala şi m-am plimbat prin răcoarea acelei nopţi de toamnă, luând-o pe drumul obişnuit până la apartamentul meu de pe Rue Gassendi, sperând să o găsesc pe Gabriella în camera ei, ca să o iau la întrebări. Apartamentul era cufundat în întuneric. După ce am ciocănit la uşa odăii Gabriellei fără a primi vreun răspuns, m-am retras în propria cameră, ca să recitesc traducerea dr. Raphael. Textul m-a absorbit şi, pe nesimţite, am parcurs relatarea lui Clematis a treia oară, apoi a patra oară. Cu fiecare lectură, constatam că Venerabilul Clematis mă nedumerea din ce în ce mai mult. În suflet mi s-a strecurat angoasa – un sentiment discret, dar insistent de neplăcere greu de precizat – şi, pe măsură ce noaptea avansa, am căzut pradă unei cumplite stări de anxietate. Manuscrisul conţinea ceva care nu se potrivea cu aşteptările mele asupra Primei Expediţii Angelologice, povestea avea un element

care nu coincidea cu ceea ce învățasem eu. Deși copleșită de tensiunea acelei zile, nu m-a luat somnul. În schimb, am analizat fiecare etapă a călătoriei, în căutarea motivului exact al anxietății mele. În sfârșit, după ce am retrăit chinul lui Clematis de mai multe ori, am înțeles care era motivul suferinței mele: în toate orele de studiu, la toate prelegerile la care asistasem, în toate lunile mele de muncă petrecute în Ateneu, soții Valko nu pomeniseră nici măcar o dată de rolul jucat de instrumentul muzical pe care îl descoperise Clematis în peșteră. Acesta era scopul expediției noastre, motivul fricii provocate de avansarea naziștilor, dar, cu toate acestea, dr. Seraphina refuzase să explice ce semnificație avea.

Totuși, după cum relatarea lui Clematis dădea foarte clar de înțeles, lira fusese scopul principal al primei expediții. Îmi aminteam povestea în care Arhanghelul Gabriel le dăduse în dar Veghetorilor lira și despre care soții Valko pomeniseră în prelegerile lor, dar chiar și atunci evitaseră să vorbească despre semnificația instrumentului. Mă umplea de mirare modul în care putuseră să țină secret un asemenea detaliu semnificativ. Când mi-am dat seama că Gabriella citise relatarea lui Clematis cu mult timp înaintea mea și, prin urmare, cunoștea importanța lirei, frustrarea mi s-a amplificat. Cu toate acestea, asemenea soților Valko, păstrase și ea tăcerea asupra acestui subiect. De ce nu beneficiam de încrederea lor? Am început să-mi reanalizez cu suspiciune timpul petrecut în Montparnasse. Clematis vorbise despre „o muzică fermecătoare, care îmi dezmierda simțurile până ce am simțit

că mi-aș putea pierde mințile de atâta fericire". Dar ce consecințe avea această muzică? Nu puteam să nu mă întreb de ce persoanele în care mă încrezusem cel mai mult, cărora le acordasem loialitatea absolută, îmi înșelaseră așteptările. Dacă nu-mi spuseseră adevărul despre liră, cu siguranță existau și alte informații pe care le ascunseseră de mine.

Aceste îndoieli îmi frământau mintea, când, deodată, am auzit zgomotul unei mașini sub fereastra camerei mele. Am tras perdeaua și am descoperit cu stupoare că, între timp, cerul căpătase o tentă cenușie, care invada strada ca o vagă prevestire a zorilor. Noaptea se risipise, iar eu nu pusesem geană pe geană. Însă nu eram singura care avusese o noapte albă. Prin lumina difuză am zărit-o pe Gabriella ieșind din mașină, un Citroën Traction Avant. Deși purta aceeași rochie ca atunci când venise în Ateneu, iar satinul ei mai răspândea încă un luciu lichid, aspectul Gabriellei se schimbase complet în ceasurile care trecuseră. Părul ei era în dezordine, iar umerii îi atârnau sub povara oboselii. Își scosese mănușile negre de operă, lăsându-și la vedere mâinile palide. Gabriella s-a întors cu fața spre blocul de locuințe, meditând parcă la ce ar putea face, apoi s-a sprijinit de mașină, și-a afundat capul în brațe și a început să plângă în hohote. Șoferul, un bărbat al cărui chip nu-l puteam distinge, și-a făcut apariția și, deși nu-i cunoșteam intențiile, am avut sentimentul că voia să-i facă Gabriellei și mai mult rău.

În ciuda mâniei pe care mi-o trezise cu câteva clipe în urmă, prima pornire a fost să-mi ajut prietena. Am dat buzna din apartament, am coborât în fugă rândurile de trepte, sperând ca Gabriella să nu

plece între timp. Însă, când am ajuns la intrarea clădirii noastre, am constatat că mă înşelasem. În loc să îi facă rău Gabriellei, bărbatul o îmbrăţişa în timp ce ea plângea. Am rămas lângă uşă, privind nedumerită. Bărbatul o mângâia pe păr cu tandreţe şi părea a-i vorbi aşa cum ar face-o un iubit, deşi la cei cincisprezece ani ai mei eu nu fusesem niciodată atinsă astfel. Am deschis uşurel uşa, ca să nu-mi trădez prezenţa, şi am ascultat-o pe Gabriella. Aceasta repeta printre suspine: „Nu pot, nu pot, nu pot", cu un glas copleşit de disperare. Deşi bănuiam ce o făcea pe Gabriella să aibă remuşcări, uluiala mea a fost fără margini la auzul vorbelor bărbatului: „Trebuie", a spus el şi a strâns-o şi mai tare în braţe. „Nu avem încotro, trebuie să continuăm."

Am recunoscut vocea. În clipa aceea, am văzut în lumina din ce în ce mai puternică a zorilor că bărbatul care o alina pe Gabriella era nimeni altul decât dr. Raphael Valko.

Am revenit în apartament, m-am dus în camera mea şi am aşteptat să aud zgomotul paşilor Gabriellei pe scări. Cheile i-au zăngănit când a descuiat uşa şi a intrat pe hol. În loc să meargă în odaia ei, cum mă aşteptam, s-a dus în bucătărie, unde zgomotul unor vase mi-a dat de înţeles că îşi pregătea o ceaşcă de cafea. M-am împotrivit pornirii de a mă alătura ei şi am aşteptat în umbra odăii mele ascultând, de parcă zgomotele pe care le făcea m-ar fi ajutat să înţeleg ce se petrecuse acolo, pe stradă, şi care era natura relaţiei ei cu dr. Raphael Valko.

Câteva ore mai târziu, ciocăneam la uşa profesoarei Seraphina. Era foarte devreme, nu bătuse încă

ora şapte, dar ştiam că ea era acolo, lucrând, ca de obicei. Stătea la biroul ei, cu părul prins într-un coc sobru, cu stiloul în aer deasupra unui caiet de însemnări deschis, arătând de parcă aş fi surprins-o în mijlocul unei propoziţii. Deşi vizitele pe care i le făceam la birou deveniseră o rutină – de săptămâni bune, mă aşezam zi de zi pe canapeaua roşie, catalogând hârtiile soţilor Valko – oboseala şi starea de nervozitate cauzate de jurnalul lui Clematis trebuie să fi fost vizibile. Dr. Seraphina şi-a dat seama că aceasta nu era o vizită obişnuită. A venit imediat la canapea, s-a aşezat în faţa mea şi m-a întrebat ce mă aducea acolo la o oră atât de matinală.

Am aşezat înaintea mea traducerea profesorului Raphael. Surprinsă, dr. Seraphina a luat broşura şi a răsfoit paginile fine, parcurgând cuvintele traduse cu atât de mult timp în urmă de soţul ei. Pe când citea, am zărit, sau cel puţin aşa mi s-a părut, o strălucire de tinereţe şi de fericire pe chipul ei, de parcă timpul s-ar fi risipit clipă cu clipă, pe măsură ce întorcea paginile.

Într-un final, dr. Seraphina a spus:

– Soţul meu a descoperit caietul Venerabilului Clematis cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă. Întreprindeam o cercetare în Grecia, într-un sătuc de la poalele munţilor Rodopi, un loc peste care dăduse Raphael după ce descoperise o scrisoare din partea unui călugăr pe nume Deopus. Scrisoarea fusese scrisă într-un sat de munte de numai câteva mii de suflete, în care Clematis murise la scurt timp după expediţie, şi făcea aluzie la faptul că Deopus transcrisese ultima relatare a expediţiei lui. Deşi era doar un indiciu vag, Raphael şi-a urmat intuiţia

şi a pornit în ceea ce mulţi au considerat a fi o misiune donquijotescă în Grecia. A fost un moment crucial din cariera sa – de fapt, din cariera amândurora. Descoperirea a avut consecinţe formidabile pentru noi, aducându-ne recunoaştere şi invitaţia de a ţine conferinţe la toate marile institute din Europa. Traducerea i-a consolidat reputaţia şi ne-a asigurat postul de aici, din Paris. Îmi amintesc ce fericit a fost să vină aici, cât de optimişti eram. Dr. Seraphina s-a oprit brusc, ca şi când ar fi spus mai multe decât ar fi vrut. Sunt curioasă să aflu unde ai găsit asta.

– În camerele de depozitare de la subsol, am răspuns fără ezitare.

Nu aş fi fost capabilă să-mi mint profesoara, deşi aş fi vrut s-o pot face.

– Intrarea în zona de depozitare de la subsol este interzisă, a spus dr. Seraphina. Uşile sunt încuiate. E nevoie de cheie ca să intri.

– Gabriella mi-a arătat cum să găsesc cheia, am continuat. Am pus-o înapoi în ascunzătoare.

– Gabriella? a repetat dr. Seraphina uimită. Dar de unde ştie Gabriella de ascunzătoare?

– M-am gândit că dumneavoastră ştiţi. Sau, am spus măsurându-mi cuvintele, dornică să nu dezvălui mai mult decât era prudent să o fac, poate ştie domnul profesor.

– Eu în nici un caz nu ştiu şi sunt convinsă că nici soţul meu nu ştie, a spus dr. Seraphina. Spune-mi, Celestine, ai remarcat ceva ciudat în comportamentul Gabriellei?

– La ce vă referiţi? am întrebat eu, lăsându-mă pe spate pe mătasea răcoroasă a canapelei, aşteptând

cu nerăbdare ca dr. Seraphina să mă ajute să înțeleg misterul ce se întrețesuse în jurul Gabriellei.

– Am să-ți spun ce am observat eu, a continuat dr. Seraphina ridicându-se și mergând la fereastră. Lumina palidă a dimineții a învăluit-o. În ultimele luni, Gabriella este de nerecunoscut. A rămas în urmă cu lucrările de la curs. Ultimele două eseuri au fost scrise la un nivel cu mult sub posibilitățile ei, deși cunoștințele îi sunt atât de avansate, încât numai un profesor care o cunoaște bine, ca mine, ar remarca lipsurile din ultima vreme. Petrece destul de mult timp în afara școlii, mai ales noaptea. Și-a schimbat înfățișarea, a ajuns să semene cu fetele din cartierul Pigalle, și, lucrul cel mai grav, a început să se automutileze. Dr. Seraphina s-a întors spre mine de parcă s-ar fi așteptat să-mi exprim dezacordul față de constatarea ei. Mânată de tăcerea mea, aceasta a continuat: Acum câteva săptămâni am văzut-o arzându-se în timpul cursului soțului meu. Știi la ce episod mă refer. A fost cea mai tulburătoare experiență din cariera mea, și, crede-mă, am avut destule. Gabriella și-a apropiat flacăra de încheietură și a rămas impasibilă, în vreme ce pielea i se carboniza. Știa că o priveam și, dorind parcă să mă sfideze, s-a uitat fix la mine, provocându-mă să întrerup cursul ca să o salvez din propriile mâini. Comportamentul ei trăda ceva mai mult decât disperare, mai mult decât obișnuita nevoie de atenție a copiilor. Își pierduse controlul.

Voiam să obiectez, să-i zic profesoarei că se înșela, că eu nu observasem comportamentul ciudat pe care îl descrisese. Voiam să-i spun că Gabriella se arsese din greșeală, dar nu puteam.

– Nu este cazul să mai spun că m-a şocat, a continuat dr. Seraphina. M-am gândit să o înfrunt imediat – în fond, fata avea nevoie de îngrijire medicală –, dar m-am răzgândit. Comportamentul ei indica mai multe tulburări psihice şi, dacă aşa stăteau lucrurile, nu voiam să dau amploare problemei. În orice caz, mă temeam să nu fie altceva la mijloc, ceva care să nu aibă nimic de-a face cu starea psihică a Gabriellei, ci cu altceva complet diferit.

Dr. Seraphina şi-a muşcat buzele, meditând parcă la ce avea să spună în continuare. Curiozitatea pe care mi-o trezea Gabriella era la fel de mare ca aceea stârnită de dr. Seraphina, poate şi mai mare.

– Ieri, după cum îţi aminteşti, am vârât *Cartea generaţiilor* printre comorile pe care le trimitem spre a fi puse la adăpost. De fapt, *Cartea generaţiilor* nu va fi trimisă în Statele Unite, pentru că este prea importantă, ci va rămâne la mine sau la un alt savant de seamă; dar am pus-o acolo alături de celelalte comori pentru ca Gabriella să dea de ea. Am lăsat cartea deschisă la o anumită pagină, una pe care se vedea foarte clar numele „Grigori". Era foarte important să o iau prin surprindere. Trebuia să vadă cartea şi să citească numele scrise pe pagini fără să aibă ocazia să-şi disimuleze sentimentele. De asemenea, voiam să-i surprind reacţia. Tu ai observat?

– Desigur, am încuviinţat, amintindu-mi de izbucnirea ei violentă, de tulburarea care o marcase la citirea numelor. A fost înspăimântătoare şi ciudată.

– Ciudată, a spus dr. Seraphina, dar previzibilă.

– Previzibilă? am întrebat din ce în ce mai nedumerită. Pentru mine, comportamentul Gabriellei fusese un mister. Nu înţeleg.

– La început, vederea cărții a stânjenit-o. Apoi, când a recunoscut numele Grigori și poate și alte nume, stânjeneala ei s-a transformat în isterie, în frică animalică.

– Așa este, am spus, dar de ce?

– Gabriella s-a comportat exact ca o persoană care a fost surprinsă punând ceva necurat la cale. A reacționat ca un om apăsat de vină. Am mai fost martoră la așa ceva, numai că ceilalți erau mai pricepuți în a-și ascunde rușinea.

– Credeți că Gabriella este împotriva noastră? am întrebat, iar glasul mi-a trădat uimirea.

– Nu sunt sigură, a răspuns dr. Seraphina. Este posibil să se fi implicat într-o relație nefericită, care i-a venit de hac. Oricum ai privi lucrurile, s-a compromis. Odată ce începi o viață duplicitară, este foarte dificil să mai scapi. Este păcat că Gabriella a devenit un exemplu, dar chiar *este* un exemplu, unul la care vreau să meditezi.

Am privit-o pe dr. Seraphina prea uimită ca să răspund, sperând că avea să spună ceva care să-mi alunge neliniștea. Deși ea nu deținea nici o probă care să-i întărească bănuielile, eu aveam.

– Accesul la încăperile de la subsolul școlii este complet interzis; intrările sunt încuiate, pentru siguranța noastră, a tuturor. Nu trebuie să dezvălui nimănui ce ai găsit acolo. Seraphina a mers la biroul ei, a deschis un sertar și a scos o a doua cheie. Sunt numai două chei pentru pivniță. Una este la mine, iar cealaltă a fost ascunsă de către Raphael.

– Poate că dr. Raphael i-a arătat unde este cheia, am replicat eu cu îndrăzneală.

Mi-am amintit schimbul de cuvinte dintre dr. Raphael şi Gabriella din acea dimineaţă şi am ştiut că acesta era, de fapt, răspunsul, dar nu mă lăsa inima să-i spun profesoarei adevărul.

– Este imposibil, a zis ea. Soţul meu nu i-ar dezvălui niciodată unui student informaţii atât de importante.

Eram profund stânjenită de ceea ce bănuiam acum că era relaţia intimă a profesorului Raphael cu Gabriella şi în acelaşi timp nesigură de natura fărădelegilor prietenei mele, dar totuşi, spre ruşinea mea, simţeam o plăcere perversă, pentru că reuşisem să capăt încrederea Seraphinei. Niciodată profesoara nu-mi mai vorbise cu o asemenea seriozitate şi deschidere, de parcă nu aş fi fost doar asistenta ei, ci o colegă.

Prin urmare, era cu atât mai dificil să reflectez la înşelătoria Gabriellei. Dacă părerea pe care mi-o formasem era corectă, Gabriella nu numai că trădase interesele angelologilor, dar, începând o relaţie cu dr. Raphael, o înşelase chiar pe dr. Seraphina. Eu crezusem că Gabriella fusese atrasă de un bărbat din afara şcolii, dar acum ştiam că aventura ei era mai perfidă decât mă aşteptasem. De fapt, era posibil ca dr. Raphael să lupte alături de Gabriella împotriva intereselor noastre. Ştiam că trebuia să-i mărturisesc profesoarei Seraphina tot ce aflasem, dar nu mă lăsa inima să o fac. Aveam nevoie de un răgaz pentru a-mi lămuri propriile sentimente înainte de a dezvălui cuiva ceea ce ştiam.

Împinsă de necesitatea de a discuta alte chestiuni, am abordat problema care mă adusese în biroul ei.

– Iertați-mă că schimb subiectul, am spus ușor, cântărindu-i reacția. Trebuie să vă întreb ceva referitor la Prima Expediție Angelologică.

– De aceea ai venit la mine în această dimineață?

– Am stat mai toată noaptea să studiez textul lui Clematis, am spus. L-am citit de multe ori și de fiecare dată m-a nedumerit și mai mult. Nu știam de ce relatarea mă neliniștea, dar într-un final mi-am dat seama care era motivul: nu mi-ați pomenit niciodată despre liră.

Dr. Seraphina a surâs și și-a recăpătat detașarea profesorală.

– De aceea a renunțat soțul meu la varianta cu Clematis, a spus ea. A dedicat mai bine de zece ani găsirii de informații despre liră, a răscolit bibliotecile și prăvăliile de antichități din întreaga Grecie, a trimis scrisori savanților, a căutat până și relațiile pe care le avea fratele Deopus. Dar a fost în zadar. Dacă părintele Clematis a găsit lira în peșteră, așa cum credem noi, aceasta fie s-a pierdut, fie a fost distrusă. Neavând nici un mijloc să îi dăm de urmă, ne-am înțeles să păstrăm tăcerea în jurul lirei.

– Dar dacă ați avea mijloacele necesare?

– Atunci nu ar mai fi nevoie de tăcere, a recunoscut dr. Seraphina. Dacă am avea harta, situația s-ar schimba.

– Dar nu e nevoie de hartă, am spus eu. Toate grijile pe care mi le făcusem din pricina bănuielilor mele legate de Gabriella, de dr. Raphael și de dr. Seraphina s-au risipit la gândul care îmi încolțise în minte. Am luat broșura și am deschis-o la pagina care nu îmi dăduse pace. Nu este nevoie de hartă. Este totul scris aici, în relatarea lui Clematis.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat dr. Seraphina, privindu-mă cercetătoare, de parcă tocmai mărturisisem comiterea unei crime. Am citit şi răscitit fiecare cuvânt şi fiecare propoziţie din text. Nu se pomeneşte nicăieri locul precis al peşterii. Apare doar un munte inexistent, undeva în apropiere de Grecia, iar Grecia, draga mea, este o ţară mare.

– Sigur că aţi citit fiecare cuvânt, dar acele cuvinte v-au dus pe o cale greşită, am spus. Mai există manuscrisul original?

– Transcrierea originală a fratelui Deopus? a întrebat dr. Seraphina. Da, desigur. Este încuiată în seif.

– Dacă îmi permiteţi accesul la textul original, sunt convinsă că vă pot arăta locaţia exactă a peşterii, am spus eu.

Peştera Gâtlejul Diavolului,
munţii Rodopi, Bulgaria

Noiembrie 1943

Am străbătut potecile de munte urcând prin ceaţă şi printre cheiurile uriaşe şi ascuţite. Studiasem structura geologică a regiunii înainte de a porni în expediţie, dar peisajul munţilor Rodopi tot nu era cum mi-l imaginasem eu. Din descrierile bunicii şi din poveştile copilăriei tatei, îmi imaginasem sate îmbrăţişate de o vară nesfârşită de copaci fructiferi, de podgorii şi de stânci arse de soare. În închipuirile mele copilăreşti, credeam că munţii erau ca nişte castele de nisip aflate sub ameninţarea valurilor mării, bucăţi şubrede de gresie în a cărei suprafaţă pală şi netedă erau săpate şanţuri şi rigole. Dar pe măsură ce ne afundam printre faldurile de ceaţă, mi s-a deschis înainte un lanţ muntos solid şi ameninţător, presărat cu piscuri întrepătrunse de granit, asemenea unor dinţi stricaţi care se proiectau pe cerul plumburiu. La orizont, culmile acoperite cu gheaţă se înălţau deasupra văilor înzăpezite şi stânci

minuscule se desenau pe cerul azuriu. Munții Rodopi se înălțau întunecoși și maiestuoși dinaintea mea.

Dr. Raphael rămăsese la Paris ca să facă pregătiri în vederea revenirii noastre, o misiune delicată dată fiind ocupația germană, ceea ce a făcut ca dr. Seraphina să devină șeful expediției noastre. Spre uimirea mea, nu părea să se fi schimbat nimic în relația lor după conversația pe care o avusesem cu dr. Seraphina, sau cel puțin așa mi se părea mie, care îi studiasem cu o atenție sporită până când războiul se abătuse asupra Parisului. Deși mă pregătisem pentru tulburările pe care avea să le aducă războiul, nu puteam ști cât de repede avea să se schimbe viața mea odată ce nemții invadau Franța. La cererea profesorului Raphael, m-am dus să locuiesc cu familia mea în Alsacia, unde am studiat cele câteva cărți pe care le adusesem cu mine, în așteptarea veștilor. Comunicarea era dificilă și luni de zile nu am auzit vorbindu-se nimic despre angelologie. În ciuda urgenței misiunii noastre, planificarea expediției a fost întreruptă până la sfârșitul anului 1943.

Dr. Seraphina se afla pe bancheta din față a camionetei și vorbea cu Vladimir, tânărul angelolog pe care îl admirasem la prima noastră reuniune, într-un amestec de rusă stricată și franceză. Vladimir conducea cu viteză și atât de aproape de marginea prăpastiei, încât aveam impresia că era cât pe-aci să o luăm după umbra înclinată și rapidă a camionetei și să alunecăm pe suprafața sticloasă până sfârșeam pe fundul prăpastiei. Pe când urcam, drumul se îngusta, reducându-se la o cărare șerpuită, care își croia drum printre roci de ardezie și prin pădurea deasă. Din când în când, mai apărea sub

drum câte un cătun. Ciorchini de case răsăreau din căuşul unei văi asemenea unor ciuperci uriaşe. În depărtare, din munte ţâşneau ruinele de piatră ale unor ziduri romane, aproape înăbuşite de omăt. Frumuseţea brută şi ameninţătoare a peisajului m-a umplut de admiraţie faţă de ţara bunicii şi a tatălui meu.

Din când în când, în momentul în care roţile cădeau în şanţul înzăpezit făcut de cauciucurile maşinilor, descărcam camioneta şi o scoteam de acolo. Îmbrăcaţi cu haine de lână şi cu ghete ponosite din blană de oaie, puteam fi confundaţi cu nişte munteni căzuţi prizonieri furtunii de zăpadă. Numai maşina noastră, o camionetă americană scumpă, cu radio, cu lanţuri prinse în jurul cauciucurilor, un dar de la generoasa patroană a soţilor Valko din Statele Unite, şi echipamentul din ea, prins bine cu pânză groasă şi cu sfori, ne puteau trăda.

Venerabilul Clematis din Tracia ne-ar fi invidiat pentru aceste pauze. El întreprinsese călătoria pe jos, iar proviziile fuseseră transportate cu catârii. Întotdeauna fusesem de părere că Prima Expediţie Angelologică se deovedise mult mai puţin periculoasă decât cea de-A Doua Expediţie, întrucât noi îndrăzneam să pătrundem în peşteră în toiul iernii, în vreme de război. Cu toate acestea, Clematis înfruntase pericole care pe noi nu ne ameninţau. Părinţii fondatori ai angelologiei fuseseră supuşi unei mai mari presiuni de a-şi disimula eforturile şi de a-şi ţine munca departe de priviri nedorite. Ei trăiseră într-o epocă a supunerii, iar acţiunile lor se aflaseră sub observaţie permanentă. Prin urmare, progresele se lăsaseră aşteptate şi fuseseră lipsite de impactul

celor obținute în angelologia modernă. Studiile întreprinse au marcat o evoluție laborioasă, care, odată cu trecerea secolelor, a pus bazele a tot ceea ce învățasem eu. Dacă ar fi fost descoperiți, ar fi fost declarați eretici, ar fi fost excomunicați, poate chiar întemnițați. Știam că întemnițarea nu i-ar fi oprit din misiunea lor, căci membrii fondatori ai angelologiei sacrificaseră multe pentru a-și promova cauza, dar acest lucru le-ar fi creat grave neajunsuri. Ei credeau că ordinele le veneau de la o autoritate superioară, la fel cum eu aveam convingerea că îmi fusese menit să pornesc în această misiune.

În vreme ce expediția lui Clematis se confruntase cu pericolul jefuirii și cu ostilitatea localnicilor, marea noastră temere era să nu fim interceptați de dușmanii noștri. După ocuparea Parisului, din iunie 1940, fuseserăm nevoiți să ne ascundem, fapt care a dus la amânarea expediției. Ani de zile ne pregătiserăm în taină pentru această misiune, strângând provizii și informații despre zonă, izolându-ne în cercul nostru restrâns de savanți demni de încredere și de membri ai consiliului, angelologi ale căror devotament și sacrificiu dovedite ani de zile erau garanția loialității. Însă măsurile de siguranță s-au schimbat atunci când dr. Raphael a găsit o protectoare, o americancă bogată, al cărei respect pentru munca noastră a determinat-o să ne acorde sprijin. În momentul când am acceptat ajutorul protectoarei externe, am devenit ușor de detectat. Cu sprijinul financiar și cu influența binefăcătoarei noastre, planurile ne-au evoluat odată cu temerile. Nu puteam ști sigur dacă nephilimii ne

aflaseră intenţiile sau dacă erau în munţi, urmărindu-ne pas cu pas.

Stăteam în camionetă, cuprinsă de fiori, şi mă simţeam rău din cauza hurducăturilor puternice cu care avansam pe gheaţă şi pe drumurile accidentate. Eram conştientă de faptul că ar fi trebuit să fiu îngheţată din cauza lipsei căldurii, dar mă simţeam înfierbântată la gândul a ceea ce avea să urmeze. Ceilalţi membri ai expediţiei noastre, trei angelologi experimentaţi, stăteau aproape de mine şi discutau despre misiune cu o încredere greu de închipuit. Oamenii aceştia erau mult mai în vârstă decât mine şi aveau ani de colaborare câţi ani aveam eu de viaţă, dar eu fusesem cea care dezlegase misterul locului în care se afla peştera, ceea ce-mi oferea un statut aparte printre ei. Gabriella, care pe vremuri fusese singura mea rivală pentru această poziţie, părăsise şcoala în anul 1940 şi dispăruse fără să îşi ia măcar rămas-bun. Pur şi simplu îşi luase lucrurile din apartament şi se făcuse nevăzută. La vremea aceea crezusem că fusese pedepsită în vreun fel sau altul, poate chiar exmatriculată, şi că dispăruse fără urmă din cauză că se simţise ruşinată. Nu ştiam dacă plecase în exil sau se ascunsese. Deşi înţelegeam că strădaniile mele îmi aduseseră un loc în expediţie, tot aveam îndoieli. În adâncul meu, mă întrebam dacă fusesem aleasă să iau parte la această misiune doar pentru că ea plecase.

Dr. Seraphina şi Vladimir au analizat detaliile coborârii noastre în grotă, însă eu nu am participat la discuţia lor, atât de adâncită eram în propriile gânduri tulburi. Eram perfect conştientă că se putea întâmpla absolut orice. Dintr-odată, mi se deschidea

înainte un evantai de posibilități. Ne puteam încheia misiunea din grotă fără prea mari probleme, dar era, totodată, posibil să nu ne mai întoarcem niciodată la civilizație. Un lucru îmi părea sigur: în orele care urmau, fie câștigam totul, fie pierdeam totul.

Vântul vuia în depărtare și deasupra se auzea bâzâitul slab al unui avion, iar eu nu puteam să nu mă gândesc la sfârșitul tragic care îl așteptase pe Clematis. Gândul mi-a zburat la îndoiala pe care și-o exprimase fratele Francis. El numise expediția lor „frăția visătorilor", iar eu mă întrebam, pe când în sfârșit ajungeam în vârful muntelui, trecând pe lângă un pisc de granit acoperit cu gheață, dacă nu cumva afirmația lui Francis ni se aplica și nouă, după atâtea secole. Oare plecaserăm în căutarea unei comori-fantomă? Aveam să ne pierdem viața în numele unei sminteli inutile? Călătoria noastră putea fi, cum credea dr. Seraphina, încununarea tuturor strădaniilor savanților noștri sau putea fi chiar ceea ce se temuse fratele Francis că avea să fie: închipuirea unui grup de visători care pierduseră calea cea dreaptă.

În entuziasmul lor de a înțelege detaliile relatării Venerabilului Clematis, dr. Raphael și dr. Seraphina scăpaseră din vedere un lucru subtil: fratele Deopus era un călugăr bulgar din Tracia care, deși cunoștea limba bisericii și era capabil să scrie vorbele lui Clematis în latină, era mai mult ca sigur vorbitor nativ al limbii locului, o varietate de bulgară veche, transpusă în străvechiul alfabet chirilic născocit de sfinții Chiril și Methodius în secolul al IX-lea. Venerabilul Clematis era în același timp și el vorbitor de bulgară veche, întrucât se născuse și fusese educat

în munții Rodopi. Citind și recitind traducerea profesorului Raphael în acea noapte hotărâtoare, cu patru ani în urmă, îmi trecuse prin cap că, în relatarea delirantă a coborârii în peșteră, Clematis recursese poate la limba maternă, care îi dădea alinare. Cu siguranță că părintele Clematis și fratele Deopus au comunicat în limba pe care o împărtășeau, mai ales când se refereau la tradiții care nu erau ușor de tradus în limba latină. Poate că fratele Deopus scrisese aceste cuvinte în chirilică, alfabetul său nativ, presărând manuscrisul cu niște cuvinte în bulgara veche. Era posibil să se fi simțit rușinat de o asemenea producție literară neelegantă – întrucât limba latină era limba celor cultivați la acea vreme – și să fi recopiat transcrierea în latina corectă. Presupunând că așa se petrecuseră lucrurile, speram ca versiunea oficială să fi fost păstrată. Dacă dr. Raphael se folosise de această copie ca să se ajute în traducerea cât mai corectă a transcrierii fratelui Deopus, puteam verifica fiecare cuvânt, ca să mă asigur că nu se strecurase vreo greșeală în transpunerea din latină în limba franceză modernă.

După ce am ajuns la această concluzie, mi-am amintit că citisem în una dintre numeroasele note de subsol ale profesorului Raphael că pe manuscris se aflau pete șterse de sânge, de la rănile căpătate de Clematis în peșteră. Dacă era adevărat, atunci manuscrisul original al lui Deopus nu fusese, de fapt, distrus și, dacă mi se dădea posibilitatea să îl studiez, aș fi înțeles fără doar și poate însemnările cu caractere chirilice răspândite prin text. Deprinsesem alfabetul de la bunica, Baba Slavka, o femeie iubitoare de lectură, care citea romane rusești în original

şi scria volume de poezii în limba ei nativă, bulgara. Având manuscrisul original, puteam extrage cuvintele în chirilică şi, cu ajutorul bunicii mele, puteam găsi traducerea corectă din bulgara veche în latină, apoi, desigur, în franceză. Era, pur şi simplu, vorba despre traducerea inversă, din limbile moderne în limbile vechi. Taina privitoare la locul în care se afla peştera putea fi dezlegată, dar numai dacă mi se permitea să studiez manuscrisul original.

După ce îi explicasem raţionamentul meu sinuos, dr. Seraphina, al cărei entuziasm în faţa speculaţiilor mele crescuse pe măsură ce vorbeam, mă dusese direct la dr. Raphael şi îmi ceruse să-mi expun încă o dată teoria. Asemenea soţiei sale, dr. Raphael fusese de acord cu această logică, dar mă avertizase că tradusese cu mare grijă cuvintele fratelui Deopus şi că nu găsise nici un cuvânt scris cu caractere chirilice în manuscris. Cu toate acestea, soţii Valko mă conduseseră la seiful din Ateneu, unde era păstrat manuscrisul original. Îşi puseseră amândoi mănuşi albe de bumbac şi îmi dăduseră şi mie o pereche. Dr. Raphael luase manuscrisul de pe un raft. După ce îl eliberase din bucata de cârpă albă, groasă, profesorul îl aşezase dinaintea mea ca să-l pot cerceta. Se îndepărtase, şi atunci privirile ni s-au încrucişat şi nu am putut să nu-mi amintesc de întâlnirea sa matinală cu Gabriella şi să nu mă întreb ce secrete avea faţă de ceilalţi, inclusiv faţă de soţia sa. Cu toate acestea, dr. Raphael păruse exact ca întotdeauna: şarmant, erudit, impenetrabil.

În curând, manuscrisul dinaintea mea îmi absorbise atenţia. Hârtia era atât de delicată, încât mă

temeam să nu o stric. Sudoarea întinsese cerneala, şi mai multe pagini fuseseră mânjite de pete de sânge înnegrit. După cum mă aşteptasem, latina fratelui Deopus era imperfectă, ortografia era pe alocuri inexactă şi avea tendinţa de a amesteca declinările, dar, spre marea mea dezamăgire, dr. Raphael avusese dreptate: nu exista nici o literă din alfabetul chirilic în transcriere – Deopus scrisese întregul document în limba latină.

Frustrarea mea ar fi fost copleşitoare – căci sperasem să-mi impresionez dascălii şi să-mi asigur astfel un loc într-o posibilă viitoare expediţie – dacă nu ar fi fost genialitatea profesorului Raphael. Pe când eu începusem să îmi pierd nădejdea, pe chipul lui se aşternuse exuberanţa. Îmi explicase că, în lunile în care tradusese din latină în franceză fragmentul din manuscris redactat de Deopus, dăduse peste mai multe cuvinte necunoscute lui. Presupusese că Deopus, supus presiunii extraordinare de a reproduce cuvintele lui Clematis, care trebuie să le fi rostit cu o viteză ameţitoare, latinizase mai multe cuvinte din limba sa nativă. Ar fi fost firesc, întrucât alfabetul chirilic era o invenţie relativ recentă, fiind pus la punct cu numai un secol înainte de naşterea lui Deopus. Dr. Raphael îşi amintea bine cuvintele şi poziţia lor în relatare. Scosese o hârtie din buzunar, desfăcuse capacul stiloului şi începuse să scrie. Copiase câteva cuvinte bulgare latinizate din manuscris – „aur", „lume", „duh" –, creând o listă de vreo cincisprezece cuvinte.

Dr. Raphael explicase că fusese nevoit să recurgă la dicţionare ca să tălmăcească cuvintele din bulgară în latină, pe care apoi le tradusese în franceză. Căutase mai multe texte vechi de referinţă în slavă

şi constatase că existau într-adevăr asemănări cu sunetele reprezentate în latină. În încercarea de a elimina neconcordanţele, oferise ceea ce el considerase a fi termenii corecţi, verificându-l pe fiecare în contextul său, ca să se asigure că avea sens. La vremea aceea, lipsa de precizie i se păruse profesorului Raphael nefericită, dar obişnuită, genul de muncă bazată pe ipoteze, inerentă în cazul oricărui manuscris vechi. În acel moment înţelesese că, în cel mai bun caz, metoda sa afectase integritatea limbajului şi, în cel mai rău caz, dusese la greşeli flagrante de traducere.

Examinaserăm lista împreună şi aleseserăm cuvintele din bulgara veche care fuseseră greşit interpretate. Întrucât acestea erau banale, luasem stiloul dr. Raphael şi îi demonstrasem erorile comise. Deopus scrisese cuvântul „Злото" (rău), pe care dr. Raphael îl interpretase drept „Злато" (aur) şi tradusese sintagma „întrucât îngerul era plăsmuit din rău" drept „întrucât îngerul era plăsmuit din aur". De asemenea, Deopus scrisese cuvântul „Дьх" (duh), iar dr. Raphael îl tradusese greşit ca „Дух" (răsuflare), redând propoziţia „Astfel se risipeşte duhul" ca „Astfel se risipeşte răsuflarea". Însă întrebarea cea mai arzătoare pentru noi fusese dacă Gyaurskoto Burlo, numele pe care îl dăduse Clematis peşterii, era un toponim din bulgara veche sau fusese alterat într-un fel sau altul. Cu stiloul dr. Raphael transcrisesem „Gyaurskoto Burlo" cu caractere chirilice cum mă pricepusem, apoi în latină.

Гурското Бърло
GYAURSKOTO BURLO

Privisem hârtia de parcă învelişul exterior al literelor s-ar fi putut sparge, lăsând să se prelingă pe pagină esenţa semnificaţiei lor. În ciuda strădaniilor mele, nu înţelegeam cum putuseră fi răstălmăcite cuvintele. Întrebarea referitoare la etimologia sintagmei „Gyaurskoto Burlo" depăşea posibilităţile mele, dar ştiam că există o persoană care avea să înţeleagă istoria acestui nume şi interpretarea greşită pe care o suferise ca urmare a traducerilor ei. Dr. Raphael pusese manuscrisul înfăşurat în cârpa de bumbac în mapa sa de piele, ca să-l protejeze, şi, la căderea nopţii, eu şi soţii Valko ajunseserăm deja în satul meu natal, ca să stăm de vorbă cu bunica.

Privilegiul de a avea parte de destăinuirile soţilor Valko, ca să nu mai spun de accesul la manuscrisele lor, era ceva la care tânjisem mult timp. Cu numai câteva luni înainte, fusesem o străină pentru ei, o biată studentă care se străduise neîncetat să-şi demonstreze abilităţile. În acel moment, stăteam toţi trei în holul casei de la ţară a familiei mele, ne atârnam hainele şi ne ştergeam încălţămintea, în vreme ce părinţii mei se prezentau. Dr. Raphael se dovedise politicos şi afabil ca întotdeauna, întruchiparea bunei purtări, şi m-am întrebat dacă impresia pe care mi-o formasem despre el în relaţia cu Gabriella fusese corectă. Imaginea de gentleman perfect afişată în acest moment nu se potrivea cu cea a ticălosului pe care îl văzusem ţinându-şi în braţe studenta de cincisprezece ani.

Ne aşezaserăm la masa netedă de lemn din bucătăria casei de piatră a părinţilor mei, în vreme ce Baba Slavka cerceta manuscrisul. Deşi locuise în satul nostru francez mulţi ani, nu ajunsese niciodată

să se asemene cu femeile născute aici. Purta un batic de bumbac deschis la culoare, cercei mari de argint şi avea ochii puternic machiaţi. Pe degete îi străluceau inele de aur cu pietre preţioase. Dr. Raphael îi explicase care erau întrebările noastre şi îi arătase manuscrisul şi lista de cuvinte pe care le extrăsese din relatarea lui Deopus. Baba Slavka citise lista şi, după ce studiase manuscrisul o vreme, se ridicase, se dusese în odaia ei şi se întorsese cu mai multe foi care se dovediseră a fi hărţi. Desfăcuse o foaie şi ne arătase o hartă a munţilor Rodopi. Citisem numele satelor scrise cu caractere chirilice: Smolian, Kesten, Jrebevo, Trigrad. Aceste nume se aflau în apropierea locului naşterii bunicii.

Ne explicase că „Gyaurskoto Burlo" însemna „Bârlogul Necredincioşilor" sau „Temniţa Necredincioşilor", aşa cum bine tradusese dr. Raphael din latină.

– Nu este de mirare că nu s-a găsit niciodată locul numit Gyaurskoto Burlo, dat fiind că nici nu există, continuase bunica. Baba Slavka pusese degetul undeva în apropiere de oraşul Trigrad şi indicase o peşteră care se potrivea descrierii celei pe care o căutam noi, o peşteră care fusese mult timp considerată un loc mistic, locul din care Orfeu călătorise în lumea de dincolo, o minune geologică şi o sursă de uimire pentru localnici. Această peşteră are calităţile pe care le descrieţi, dar nu se numeşte Gyaurskoto Burlo, spusese Baba Slavka. Se numeşte Dyavolskoto Gurlo, Gâtlejul Diavolului. Făcuse un gest spre hartă şi spusese: Numele nu apare acolo şi pe nici o altă hartă, dar, cu toate acestea, am fost chiar eu la gura din munte şi am auzit muzica aceea care se înalţă

din grotă. Ăsta este motivul pentru care am vrut ca tu să-ți continui studiile, Celestine.

– Ai fost în peșteră? o întrebasem eu, uimită de faptul că răspunsul la ceea ce soții Valko căutaseră de-a lungul anilor fusese în tot acest timp atât de aproape.

Bunica surâsese bizar și misterios.

– Aproape de străvechiul sat Trigrad l-am cunoscut pe bunicul tău, iar în Trigrad s-a născut tatăl tău, zisese ea.

După rolul pe care îl jucasem în descoperirea locației peșterii, mă așteptam să mă întorc la Paris ca să-i ajut pe soții Valko la pregătirile pentru expediție. Însă, întrucât ne pândea pericolul invaziei, dr. Raphael nici nu voise să audă de așa ceva. Stătuse de vorbă cu părinții mei și stabiliseră ca lucrurile să-mi fie trimise cu trenul, după care soții Valko plecaseră. Îi privisem plecând și simțisem că toate visele și munca mea fuseseră în zadar. Rămăsesem de izbeliște în Alsacia, în așteptarea de vești despre iminenta călătorie.

În sfârșit, ne apropiam de Gâtlejul Diavolului. Vladimir a oprit camioneta lângă un indicator șters de lemn pe care se înșirau litere chirilice vopsite cu negru. La îndemnul profesoarei Seraphina, a urmat direcția indicatorului spre sat, afundându-se pe un drum îngust și acoperit de zăpadă, care urca pieptiș spre munți. Panta era abruptă și acoperită cu o poj-ghiță de gheață. Când camioneta a alunecat înapoi, Vladimir a schimbat viteza, făcând cutia de viteze să scrâșnească în lupta sa împotriva gravitației. Cauciucurile mașinii au patinat pe zăpada acumulată,

au căpătat într-un final aderență și s-au urnit înainte, străpungând umbrele.

Când am ajuns în vârful pantei, Vladimir a oprit camioneta lângă peretele muntelui. Înainte ni s-a deschis o întindere pustie, acoperită de zăpadă. Dr. Seraphina ne-a spus:

– Cu toții ați citit relatarea călătoriei Venerabilului Clematis și împreună am pus la punct planul de intrare în peșteră. Sunteți conștienți că pericolele cu care ne confruntăm nu seamănă câtuși de puțin cu cele pe care le-am avut de înfruntat până acum. Coborârea în grotă ne va secătui de forțe. Trebuie să acționăm cu precizie și cu viteză. Nu ne putem permite să greșim. Echipamentul pe care îl avem la dispoziție ne va fi de mare ajutor, dar ne vom lovi de ceva mai mult decât de provocările de natură fizică. Odată ce intrăm în peșteră, trebuie să fim pregătiți să-i înfruntăm pe Veghetori.

– A căror forță este extraordinară, a adăugat Vladimir.

Dr. Seraphina ne-a privit cu atenție, cu chipul împietrit de importanța misiunii, și ne-a spus:

– „Extraordinar" nu este un cuvânt care să descrie cu exactitate ceea ce putem descoperi acolo. Generații întregi de angelologi au visat că într-o bună zi vom fi capabili să ne înfruntăm cu îngerii întemnițați. Dacă reușim, vom fi înfăptuit ceva ce nu a mai realizat nimeni înaintea noastră.

– Și dacă dăm greș? am întrebat, abia îngăduindu-mi să iau în calcul această posibilitate.

– Forța pe care o au și distrugerea și suferința pe care le-ar putea cauza omenirii sunt inimaginabile, mi-a răspuns Vladimir.

Dr. Seraphina şi-a încheiat nasturii hainei de lână şi şi-a pus în mâini o pereche de mănuşi milităreşti, pregătindu-se să înfrunte vântul rece.

– Dacă nu greşesc, grota se află la capătul acestei trecători, a spus ea şi a ieşit din camionetă.

Am coborât şi eu, am mers spre peretele muntelui şi am privit lumea bizară, cristalină, care s-a ivit împrejur. Deasupra noastră se înălţa o stâncă neagră până la cer, aruncând o umbră asupra grupului nostru, iar înainte se deschidea o vale adâncă acoperită cu omăt. Fără să stea prea mult pe gânduri, dr. Seraphina s-a îndreptat spre munte. Am pornit şi eu în urma ei şi am urcat printre mormanele de zăpadă, deschizându-mi drum cu ghetele grele de piele. Am strâns tare în mână trusa medicală şi am încercat să-mi concentrez gândurile asupra viitorului. Ştiam că trebuia să lucrăm cu precizie. Nu numai că aveam de înfruntat dificila coborâre în grotă, dar era posibil să fim nevoiţi să explorăm spaţiul de dincolo de râu, fagurele de peşteri în care Clematis găsise îngerii. Nu ne puteam permite să comitem vreo eroare.

Când am păşit în gura peşterii, am fost înghiţiţi de o o beznă groasă. Interiorul era pustiu şi rece şi răsuna de ecoul ameninţător al cascadei subterane pe care o descrisese Clematis. Stânca netedă de la intrare nu prezenta adânciturile şi canalele verticale la care mă aşteptasem în urma studierii geologiei Balcanilor, ci fusese acoperită de un strat gros şi uniform de morenă. Cantitatea mare de zăpadă şi de gheaţă de pe stâncă făcea imposibil de aflat ce se afla dedesubt.

Dr. Seraphina a aprins o lanternă și a plimbat fasciculul luminos peste interiorul stâncos. De stânci era prinsă gheață, și sus, pe tavanul de piatră al peșterii, stăteau atârnați lilieci, în ciorchini compacți. Lumina cădea pe zidurile tăioase ca un brici, aruncând luciri peste pliurile de minerale, de-a lungul podelei de piatră denivelate; apoi fasciculul luminos s-a topit în beznă, dispărând dincolo de buza grotei. Mi-am rotit privirea prin peșteră și m-am întrebat ce se alesese de obiectele pe care le descrisese Clematis. Amforele de lut pieriseră, probabil, cu mult timp în urmă din cauza umidității, în cazul în care nu le luaseră localnicii ca să păstreze în ele ulei de măsline și vin. În peșteră nu era nici urmă de amforă. Numai stânci și straturi groase de gheață.

Cu trusa medicală în mână, am mers spre peretele de stâncă, în vreme ce căderea de apă se auzea tot mai clar cu fiecare pas. Când dr. Seraphina a plimbat fasciculul de lumină înaintea ei, privirea mi-a fost atrasă de ceva mic și strălucitor. M-am aplecat, am pus mâna pe roca înghețată și am simțit metalul rece al unui țăruș de fier bătut în podeaua peșterii, la nivelul acesteia.

–A rămas de la Prima Expediție, a spus dr. Seraphina, așezându-se alături de mine ca să cerceteze descoperirea pe care o făcusem.

Mi-am plimbat vârful degetului pe țărușul rece de fier și am fost deodată copleșită de uimire; toate acele lucruri despre care citisem, inclusiv scara de fier pe care o descrisese părintele Clematis, erau adevărate.

Însă nu aveam timp să meditez prea mult la acest adevăr. Dr. Seraphina a îngenuncheat iute pe

marginea grotei și i-a cercetat interiorul abrupt. Puțul cobora drept, vertical și întunecos. Când ea a scos o scară de sfoară din rucsac, inima a început să-mi bată mai iute la gândul că aveam să mă îndepărtez de peretele de stâncă și să mă las în voia imaterialității neguroase a aerului și a gravității. Barele orizontale ale scării erau prinse pe două sfori din material sintetic cum nu mai văzusem niciodată – tehnologie nouă probabil, adaptată pentru război. În vreme ce dr. Seraphina arunca sfoara în grotă, m-am ghemuit lângă ea.

Cu ajutorul unui ciocan, Vladimir a bătut țărușii în stâncă, fixând sfoara cu cârlige metalice. Dr. Seraphina s-a ridicat deasupra lui, urmărindu-i mișcările cu mare atenție. A clătinat scara cu putere, ca să verifice dacă avea să țină. Mulțumită de rezistența ei, le-a spus celor care cărau sacii cu echipament, genți grele din pânză tare, care cântăreau fiecare douăzeci de kilograme, să-și asigure rucsacurile și să ne urmeze.

Am tras cu urechea la zgomotele din adâncul grotei, ca să îmi dau seama ce se afla acolo. În pântecele peșterii, apa izbea stâncile. Mi-am aruncat privirea peste margine, însă nu îmi puteam da seama dacă pământul de sub mine se clătina sau începusem eu să tremur. Am pus mâna pe umărul profesoarei Seraphina, ca să-mi mențin echilibrul amenințat de vraja amețitoare a peșterii.

M-a luat de mână și, văzând că eram tulburată, a spus:

–Trebuie să te calmezi înainte să pornești. Respiră adânc și nu te gândi la distanța pe care o ai de parcurs. Te conduc eu. Ține o mână pe barele transversale

şi cealaltă pe sfoară. Dacă aluneci, nu rămâi complet în aer, iar dacă o să cazi, eu am să fiu chiar sub tine şi am să te prind.

Apoi, fără să mai adauge ceva, a coborât.

Am urmat-o, prinzându-mă cu mâinile goale de metalul rece. Ca să mă mai liniştesc, mi-am amintit de capitolul în care Clematis scrisese despre scară. Simplitatea plăcerii sale mă ajutase să-i memorez cuvintele: „Cu greu îşi poate cineva imagina plăcerea care ne-a cuprins la coborârea în genune. Numai Iacob, în vedenia sa despre mândra procesiune de soli ai lui Dumnezeu, poate să fi avut o scară mai primitoare şi mai maiestuoasă. Scopul nostru divin ne-a îndemnat să ne lăsăm înghiţiţi de teribila beznă a genunii părăsite, animaţi de speranţa că Dumnezeu ne va ocroti şi va pogărî asupră-ne milostenia sa."

Am format un şir şi fiecare angelolog cobora uşor în josul stâncilor, cu chipul mânjit de întuneric, iar sunetul apei care cădea se intensifica pe măsură ce coboram. Aerul se răcea cu fiecare pas făcut în pântecele pământului. Prin trup mi s-a răspândit o greutate uimitoare, de parcă mi-ar fi fost împrăştiat în sânge un flacon de argint-viu. Simţeam că, oricât de des aş clipi, ochii îmi erau plini de lacrimi. În panica aceea care mă cuprinsese, îmi închipuiam că pereţii grotei aveau să se strângă, iar eu aveam să fiu prinsă în menghina granitului, ţintuită în beznă înăbuşitoare. Cu degetele încleştate pe metalul rece, cu zgomotul cascadei în urechi, mă simţeam de parcă mă plimbam prin miezul unui vârtej.

M-am lăsat repede înghiţită de gravitaţie. Pe când tunelul se adâncea, beznă devenea o supă vârtoasă,

rece şi opacă. Nu vedeam mai departe de nodurile albe ale degetelor prinse de barele transversale ale scării. Tălpile de lemn ale ghetelor mi-au alunecat pe metal, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Am înhăţat bine trusa, încercând să-mi recapăt echilibrul, şi am încetinit. Mi-am măsurat fiecare pas, aşezând uşor şi cu grijă picioarele unul după celălalt. Când m-am uitat în sus la scara înghiţită de întuneric, sângele mi-a invadat urechile. Suspendată fiind în inima vidului, nu aveam altă soluţie decât să-mi continui drumul prin negura apoasă. Mi-a venit în minte un pasaj din Biblie şi m-am trezit fără voie recitându-l în şoaptă, convinsă că zgomotul cascadei avea să-mi înghită glasul în clipa în care aveam să rostesc cuvintele: „Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: «Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.*»" Când am ajuns la capăt şi mi-am coborât tălpile ghetelor de pe ultima bară transversală a scării, am înţeles că dr. Seraphina descoperise ceva crucial. Angelologii au desfăcut rapid sacii de pânză şi au aprins lanternele cu baterii, aşezându-le din loc în loc pe podeaua netedă de piatră a peşterii, lumina fremătătoare, uleioasă, alungând astfel bezna. Râul descris în relatarea lui Clematis drept hotarul temniţei îngerilor curgea în depărtare cu repeziciune, ca o panglică neagră scânteietoare şi fluidă. O vedeam pe dr. Seraphina în faţă, strigând instrucţiuni, însă zgomotul cascadei îi înghiţea cuvintele.

---

* Geneza, 6:13 (n.tr.)

Când am ajuns-o din urmă, stătea deasupra cadavrului unui înger. După ce mi-am luat locul lângă ea, am căzut și eu în mrejele acelei făpturi. Era și mai frumos decât îmi închipuisem, și un răstimp nu am fost în stare să fac altceva decât să privesc, atât de copleșită eram de perfecțiunea sa. Trăsăturile fizice ale făpturii erau identice cu cele descrise în cărțile păstrate în Ateneu: trunchiul alungit, fața suptă, mâini și picioare imense. Obrajii aveau o culoare aidoma celor ai unei ființe vii. Veșmintele îi erau de un alb imaculat, țesute dintr-un material metalic ce îi îmbrăca trupul în falduri bogate.

– Prima Expediție Angelologică a avut loc în secolul al X-lea, însă trupul pare în continuare plin de viață, a murmurat Vladimir.

S-a aplecat deasupra făpturii și a tras de veșmântul alb cu luciri metalice, frecând materialul între degete.

– Ai grijă, l-a avertizat dr. Seraphina. Nivelul de radioactivitate este foarte ridicat.

Vladimir a cercetat îngerul.

– Întotdeauna am crezut că sunt nemuritori.

– Nemurirea este un dar care poate fi luat la fel de repede cum este dat, a răspuns dr. Seraphina. Clematis credea că Dumnezeu a răpus îngerul în semn de răzbunare.

– Asta credeți și dumneavoastră? am întrebat eu.

– După rolul pe care l-au jucat în aducerea pe lume a nephilimilor, uciderea acestor creaturi diavolești mi se pare perfect justificată, a răspuns dr. Seraphina.

– Este de o frumusețe de neînțeles, am spus eu, străduindu-mă să accept faptul că era posibil ca frumusețea și răutatea să se împletească într-un singur trup.

– Nu înțeleg însă, a reluat Vladimir privind dincolo de cadavrul îngerului, cum de ceilalți au primit încuviințarea de a trăi.

Ne-am organizat în grupuri. O parte am rămas să luăm mărturii ale existenței cadavrului – scoțând aparatele de fotografiat, obiectivele și cutia de aluminiu cu aparatul pentru testarea biologică din rucsacurile grele de pânză în care se aflau –, iar ceilalți au pornit în căutarea lirei. Vladimir conducea grupul din urmă, în vreme ce eu și dr. Seraphina am rămas să examinăm îngerul. Lângă noi, ceilalți membri ai expediției examinau oasele aproape îngropate a două schelete umane. Cadavrele fraților lui Clematis rămăseseră exact așa cum căzuseră în urmă cu o mie de ani.

La instrucțiunile profesoarei Seraphina, mi-am pus mănuși de protecție și am ridicat capul îngerului. Mi-am trecut degetele prin părul lucios al făpturii și mi-am plimbat mâna pe fruntea ei, de parcă aș fi alinat un copil bolnav. Mănușile nu-mi permiteau contactul direct cu îngerul, dar acesta îmi părea plin de viață. I-am netezit veșmântul, am desfăcut doi nasturi de alamă de pe claviculă și am tras de material. Aceasta s-a dat într-o parte, lăsând la vedere un piept plat, neted, fără sfârcuri. Coastele ieșeau prin pielea întinsă, translucidă.

Din cap până în picioare, făptura părea să aibă mai mult de doi metri, înălțime care, în vechiul sistem de măsură pe care îl foloseau părinții fondatori,

era echivalent cu 4,8 coți romani*. În afară de buclele blonde care îi cădeau pe umeri, trupul era complet lipsit de păr și, spre încântarea dr. Seraphina – care își pusese în joc reputația profesională când adusese în discuție acest aspect –, făptura avea organe genitale bine definite. Îngerul era mascul, asemenea tuturor Veghetorilor întemnițați. După cum atesta relatarea lui Clematis, una dintre aripi fusese smulsă și atârna ciudat pe lângă corp. Nu încăpea îndoială că aceasta era chiar făptura pe care o ucisese Venerabilul Clematis.

Am ridicat împreună cadavrul și l-am întors într-o parte. I-am scos complet veșmântul și i-am cercetat pielea la lumina necruțătoare a lanternei. Corpul și încheieturile erau flexibile. La instrucțiunile dr. Seraphina, am început să-l fotografiem cu grijă. Era important să surprindem detaliile. Evoluția tehnologiei foto, mai ales apariția filmului color multistrat, ne dădea speranța că aveam să obținem o mare acurateță, reușind să-i surprindem chiar și culoarea ochilor, prea albaștri pentru a fi reali, de parcă ar fi măcinat cineva lapislazuli, l-ar fi amestecat în ulei și l-ar fi întins pe un geam scăldat de lumina soarelui. Aceste caracteristici aveau să figureze în însemnările noastre de la fața locului și urmau să fie menționate în relatările despre călătoria noastră, însă probele fotografice erau esențiale.

După ce am terminat de făcut prima serie de fotografii, dr. Seraphina a scos un metru din geanta de pânză a aparatului foto și s-a ghemuit lângă

---

* Veche unitate de măsură; un cot roman este egal cu 44,45 de centimetri (n.tr.)

făptură. A pus metrul de-a lungul trupului, i-a luat măsurile şi a transformat rezultatele în coţi, ca să le compare mai uşor cu măsurile menţionate în documentele mai vechi despre Uriaşi. Pe când făcea transformările, striga numerele, pentru ca eu să le notez. Măsurile erau următoarele:

Braţele = 2,01 coţi
Picioarele = 2,88 coţi
Circumferinţa capului = 1,85 coţi
Circumferinţa pieptului = 2,81 coţi
Picioarele = 0,76 coţi
Mâinile = 0,68 coţi

Am mâzgălit cu mâini tremurătoare aceste date într-un carnet, înşirând nişte caractere aproape ilizibile, pe care apoi le-am rescris şi i le-am citit profesoarei Seraphina, ca să mă asigur că fiecare măsură în parte era corectă. După aceste cifre am apreciat că făptura era cu 30% mai mare decât un om de dimensiuni medii. Înălţimea de 2,13 metri era uimitoare chiar şi în timpurile noastre, însă în vremurile de demult ar fi putut părea ceva aproape miraculos. O asemenea înălţime extremă explica groaza pe care culturile străvechi o asociau cu Uriaşii şi oroarea care se crease în jurul unuia dintre nephilimi, Goliat, unul dintre cei mai celebri din această rasă.

Din peşteră s-a înălţat un zgomot, dar, când m-am întors spre dr. Seraphina, am văzut că ea nu părea să remarce nimic altceva în afară de mine. Mă studia în timp ce luam notiţe, îngrijorată, probabil, că această sarcină mă copleşise. Tulburarea mea devenise şi mai vizibilă. Începusem să tremur şi parcă

mă și vedeam prin ochii ei. Ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva mă îmbolnăvisem în timpul călătoriei prin munți, din cauza frigului și a umezelii, căci nici unul dintre noi nu era îmbrăcat destul de bine încât să fie protejat de vântul rece. Creionul îmi tremura în mână și dinții îmi clănțăneau. Din când în când, mă opream din scris și mă întorceam spre bezna care se întindea în hăul aparent infinit de dincolo. Am auzit din nou ceva în depărtare, un zgomot înfiorător, care fremăta în adânc.

– Te simți bine? m-a întrebat ea când privirea i-a căzut pe mâinile mele tremurânde.

– Nu auziți? am întrebat.

Dr. Seraphina s-a oprit din lucru, s-a îndepărtat de cadavru și s-a dus pe malul râului. După ce a ascultat preț de câteva minute, s-a întors la mine și a spus:

– Nu e nimic, doar zgomotul apei.

– Mai este ceva, am insistat. Sunt aici, ne așteaptă să-i eliberăm.

– Așteaptă de mii de ani, Celestine, a zis ea. Și, dacă reușim ce ne-am propus, vor mai aștepta alte mii de ani.

Dr. Seraphina s-a întors din nou spre înger și m-a sfătuit să fac același lucru. În ciuda fricii, eram atrasă de frumusețea lui stranie, de pielea lui translucidă, de lumina blândă și neîntreruptă pe care o răspândea trupul său sculptural. Luminozitatea angelică generase multe speculații, iar teoria predominantă era cea potrivit căreia trupurile îngerilor conțineau o materie radioactivă care le explica luminozitatea infinită. Hainele de protecție nu făceau decât să minimizeze expunerea. Radioactivitatea explica și moartea

cumplită a fratelui Francis în timpul Primei Expediții Angelologice, și boala care îl răpusese pe Clematis.

Știam că trebuia să am cât mai puțin contact direct cu corpul făpturii – acesta era unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat în timpul pregătirii pentru expediție –, dar, cu toate acestea, nu mă puteam abține să nu mă apropii el. Mi-am scos mănușile și m-am lăsat în genunchi lângă înger, punându-i mâinile pe frunte. Am simțit pielea rece și umedă în căușul mâinii și-am observat că își păstrase elasticitatea. Era ca și când aș fi atins pielea netedă și irizată a unui șarpe. Deși zăcuse pe fundul peșterii mai bine de o mie de ani, părul său de un blond albicios strălucea. Ochii de un albastru șocant, atât de deconcertanți la prima vedere, aveau acum asupra mea fix efectul opus. Privind în adâncul lor, simțeam că îngerul stătea alături de mine, iar prezența lui îmi dădea mângâiere și îmi alunga toate temerile, revărsând asupra mea o misterioasă stare euforică.

– Veniți, i-am spus eu profesoarei mele. Iute.

Dr. Seraphina a făcut ochii mari când a văzut că atingeam făptura cu mâna; chiar și un angelolog tânăr și neexperimentat ca mine ar fi trebuit să știe că atingerea fizică era o încălcare gravă a protocolului pentru siguranță. Totuși, atrasă probabil de înger asemenea mie, ea s-a așezat lângă mine și i-a pus mâinile pe frunte, odihnindu-și vârfurile degetelor la rădăcina părului lui. Imediat i-am văzut schimbarea. A închis ochii, și o senzație de beatitudine a părut s-o învăluie. Trupul i s-a relaxat și chipul i s-a înseninat.

Deodată, un lichid fierbinte și lipicios mi s-a împrăștiat pe mâini. Mi le-am ridicat și am mijit ochii, încercând să-mi dau seama ce se petrecuse. O peliculă aurie cleioasă, transparentă și lucitoare ca mierea îmi acoperise palmele și, când le-am ridicat în lumina degajată de pielea îngerului, substanța a împrăștiat o pulbere reflectorizantă pe podeaua peșterii, de parcă mâinile mi-ar fi fost presărate cu milioane de cristale microscopice.

Iute, pentru ca restul angelologilor să nu vadă ce făcuserăm, ne-am șters mâinile pe suprafața stâncoasă a zidului peșterii și le-am strecurat înapoi în mănuși.

– Hai, Celestine, a spus dr. Seraphina. Hai să terminăm cu cadavrul!

Am deschis trusa medicală și am așezat-o lângă ea. Totul fusese prins cu benzi elastice: bisturie, tampoane, un mănunchi de lame drepte, flacoane minuscule cu capac. Am pus brațul făpturii la mine în poală și l-am prins de cot și de încheietură, ca să nu se miște, în vreme ce dr. Seraphina tăia o bucățică de unghie cu tăișul lamei. Din unghie au căzut pe fundul flaconului de sticlă bucăți groase și cu aspect de mineral, asemenea sării de mare. Dr. Seraphina a răsucit lama și a făcut două incizii paralele de-a lungul părții inferioare a brațului și, atentă să nu sfâșie pielea, a tras. S-a luat un strat de piele, lăsând la vedere mușchii. Bucata de piele presată între plăcuțele de sticlă arunca luciri de aur în lumina slabă.

La vederea mușchiului expus, m-a cuprins un val de greață. De teamă să nu mi se facă rău acolo, m-am scuzat și m-am îndepărtat. Când am ajuns la

o oarecare distanță de restul grupului, am inspirat adânc și am încercat să mă liniștesc. Aerul rece era tăios și umed, făcându-mă să respir cu dificultate. Înaintea mea s-a deschis peștera, formată dintr-o infinitate de intrânduri care mă atrăgeau ca un magnet. Pe măsură ce senzația de greață se risipea, era înlocuită de curiozitate. Ce se afla oare dincolo, ce se ascundea în beznă?

Mi-am scos din buzunar o lanternă mică metalică și am ațintit-o spre adâncul peșterii. Lumina devenea din ce în ce mai difuză pe când mă afundam și mai tare în peșteră, de parcă ar fi fost înghițită de ceața lipicioasă și hămesită. Nu vedeam decât la un metru, poate doi, înainte. În urma mea, glasul puternic și neliniștit al dr. Seraphina le dădea ordine celorlalți. Înaintea mea, un alt glas, blând, stăruitor și melodios, mă chema. M-am oprit, lăsând beznă să se aștearnă peste mine. În față aveam râul care mă separa de Veghetori. Mă aventurasem prea departe de ceilalți și mă puneam în pericol. Dar ceva mă aștepta în inima de granit a grotei, iar eu simțeam nevoia să aflu ce anume.

Stăteam pe malul râului. Apa întunecoasă curgea năvalnic, pierzându-se în întuneric. Pe când mergeam de-a lungul malului, ca din senin a apărut o barcă asemănătoare celei cu care traversase Clematis râul. Năluca acestuia, sau poate umbra glasului său, mă chema să-l urmez. Tivul pantalonilor a măturat luciul apei când am împins barca de la mal, iar lâna lor grea s-a întunecat la atingerea suprafeței apei. Barca fusese legată cu o sfoară de un scripete, dovadă că și alții, poate istoricii din partea locului, se aventuraseră pe râu, astfel încât, când am tras de

sfoară, am reușit să trec în partea cealaltă fără să am nevoie de vâsle. De acolo de sus am văzut o cascadă în capătul râului și o ceață groasă înălțându-se înaintea hăului fără de sfârșit al peșterii și am înțeles de ce legendele numeau acest râu Styx, râul morților. Am tras barca de-a latul râului și am simțit o prezență sinistră, un vid întunecos așa de apăsător, încât am avut senzația că mi se scurgea viața din mine.

Apele râului m-au purtat cu repeziciune pe malul celălalt. Am coborât din barca bine prinsă de scripete și am urcat pe mal. Pe măsură ce mă îndepărtam de apă, formațiunile minerale ale peșterii deveneau din ce în ce mai impresionante: volute de stâncă, ciorchini de minerale și un evantai de peșteri de jur-împrejur. Chemările greu de descifrat care mă îndepărtaseră de dr. Seraphina erau din ce în ce mai limpezi. Auzeam sunetul clar al unei voci, când puternic, când slab, parcă în ton cu pașii mei. Dacă reușeam să depistez sursa muzicii, știam că aveam să văd făpturile care viețuiau în imaginația mea de atâta amar de vreme.

Deodată, podeaua udă și netedă de stâncă mi-a alunecat de sub tălpi și, înainte să apuc să-mi recapăt echilibrul, am căzut pe burtă. Am ațintit fasciculul lanternei pe podea și am văzut că mă împiedicasem de o traistă mică de piele. M-am ridicat, am apucat traista și am desfăcut-o. Materialul putrezit părea gata să se dezintegreze la atingerea mea. Am luminat interiorul cu lanterna și mi-am dat seama că găsisem obiectul pe care ne rugaserăm să-l descoperim. Am desprins un strat ponosit de piele de

viţel şi m-am trezit că ţineam în mâini lira de un auriu lucitor, de parcă tocmai ar fi fost lustruită.

Singurul meu gând a fost să îi duc lira profesoarei Seraphina. Am înfăşurat iute comoara în traistă şi mi-am croit drum prin întuneric, atentă să nu cad din nou pe granitul ud. Râul era în apropiere şi vedeam barca fremătând pe spinarea lui neagră, când, deodată, un licăr din adâncul peşterii mi-a atras atenţia. La început nu am ştiut care era sursa luminii. Credeam că dădusem peste membrii expediţiei noastre şi că lumina lanternelor lor răzbea de-a lungul zidurilor stâncoase ale peşterii. M-am apropiat ca să văd mai bine şi am simţit că lumina era de cu totul altă natură decât cea a lanternelor pe care le aduseserăm în grotă. Cu speranţa că aveam să înţeleg mai bine ceea ce vedeam, m-am apropiat şi mai mult de gura peşterii. O fiinţă miraculoasă stătea în picioare. În spatele ei se aflau mai mulţi îngeri, a căror piele emana o lumină blândă, diafană.

Nu-mi puteam desprinde privirea de la aceste făpturi. Erau între cincizeci şi o sută, unul mai maiestuos şi mai diafan ca altul. Pielea lor părea plăsmuită din aur lichid, aripile - sculptate în fildeş, iar ochii lor semănau cu nişte mărgele albastre, scânteietoare. În jurul lor se desenau nimburi lăptoase, ca nişte coroane sprijinite pe pletele lor blonde cârlionţate. Deşi citisem despre aspectul lor sublim şi încercasem să mi-i închipui, nu-mi imaginasem niciodată că făpturile aveau să exercite asupra mea o asemenea putere de seducţie. În ciuda groazei care mă copleşise, m-au atras aproape de ei cu forţa unui magnet. Îmi doream să mă întorc şi să fug, dar eram incapabilă să schiţez vreun gest.

Fiinţele au pornit a cânta pline de voioşie. Glasurile împletite care vuiau prin peşteră nu aveau nimic de-a face cu natura demonică pe care o asociasem atâta timp cu îngerii întemniţaţi, şi frica mea aproape că s-a topit. Muzica lor era nepământeană şi frumoasă, iar în glasurile lor se ascundea promisiunea paradisului. Muzica mă atrăsese în mreje, şi acum eram incapabilă să plec. Spre uimirea mea, simţeam nevoia să ciupesc strunele lirei.

Am sprijinit baza lirei pe genunchi şi mi-am trecut degetele peste coardele întinse de metal. Nu cântasem niciodată la un asemenea instrument, pregătirea mea muzicală rezumându-se la un capitol din *Muzicologia sferelor,* şi, cu toate acestea, sunetul care s-a revărsat din liră era bogat şi melodios, de parcă instrumentul ar fi cântat singur.

La auzul muzicii lirei, Veghetorii şi-au curmat cântecul. Şi-au rotit privirea prin peşteră, iar groaza pe care am simţit-o când făpturile şi-au concentrat atenţia asupra mea a fost temperată de uluială, căci Veghetorii erau dintre creaţiile cele mai desăvârşite ale lui Dumnezeu, radioase şi imponderabile ca petalele florilor. Înmărmurită, am strâns lira aproape de mine, de parcă aceasta mi-ar fi putut da forţă în faţa lor. Când îngerii s-au lipit de barele metalice ale temniţelor lor, o lumină orbitoare m-a făcut să ameţesc şi să-mi pierd echilibrul. M-a copleşit o căldură teribilă, învăpăiată şi lipicioasă, de parcă aş fi fost înmuiată în ulei încins. Am strigat cuprinsă de durere, dar glasul îmi părea străin. Am căzut la pământ şi mi-am acoperit faţa cu traista, când un al doilea jet de căldură arzătoare m-a copleşit, mai dureros decât primul. Aveam senzaţia că hainele

groase de lână, menite să mă protejeze de frig, aveau să se topească, la fel cum se topiseră veşmintele fratelui Francis. În depărtare, glasurile îngerilor s-au înălţat din nou într-o dulce armonie. Când mi-am pierdut cunoştinţa eram sub vraja îngerilor, cu braţele în jurul lirei.

Au trecut câteva minute până să mă desprind din smârcurile uitării şi să o văd pe dr. Seraphina aplecată deasupra mea, cu chipul marcat de îngrijorare. Mi-a şoptit numele şi, preţ de o clipă, am crezut că murisem şi că eram pe lumea cealaltă, adormind în lumea noastră şi trezindu-mă pe tărâmul celălalt, ca şi cum Charon m-ar fi purtat dincolo de Styx, râul morţii. În clipa aceea m-a copleşit o durere şi mi-am dat seama că fusesem rănită. Îmi simţeam trupul ţeapăn şi fierbinte şi dintr-odată mi-am amintit cum mă rănisem. Dr. Seraphina mi-a luat lira din braţe şi, prea uimită ca să vorbească, a cercetat-o. M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor, şi-a vârât instrumentul sub braţ şi, cu un mers sprinten pe care aş fi vrut să-l pot imita, m-a condus înapoi la barcă.

A pus barca în mişcare trăgând de sfoara prinsă pe scripete. Pe când barca se unduia, purtată de curent, dr. Seraphina şi-a scos dopurile de ceară din urechi. Pregătită ca de obicei, profesoara mea se putuse proteja de muzica îngerilor.

– Ce Dumnezeu făceai acolo? m-a întrebat fără să se întoarcă spre mine. Trebuia să-ţi dai seama că nu e bine să rătăceşti de una singură.

– Ceilalţi? am întrebat, gândindu-mă că pusesem în pericol membrii expediţiei. Unde sunt?

– Au urcat în peşteră şi ne aşteaptă, a spus ea. Te-am căutat timp de trei ore. Începusem să cred că te-am pierdut. Cu siguranţă, ceilalţi vor vrea să ştie ce ai păţit. Nu care cumva să le spui. Promite-mi, Celestine. Nu trebuie să vorbeşti despre ce ai văzut de partea cealaltă a râului. Când am ajuns la mal, dr. Seraphina m-a ajutat să cobor din barcă. Văzând că sufeream, s-a mai îmblânzit. Nu uita, munca noastră nu are nimic de-a face cu Veghetorii, dragă Celestine, a spus ea. Noi avem o datorie faţă de lumea în care trăim şi la care trebuie să ne întoarcem. Sunt multe de făcut. Deşi sunt teribil de dezamăgită de alegerea ta de a traversa râul, ai găsit obiectul care face ca misiunea noastră aici să fie îndeplinită. Bravo!

Mă durea trupul cu fiecare pas; ne-am întors la scară, trecând pe lângă rămăşiţele pământeşti ale îngerului. Veşmântul îi fusese aruncat deoparte, iar cadavrul fusese disecat cu grijă. Deşi se redusese acum la o biată carcasă, rămăşiţele sale răspândeau o strălucire slabă, fosforescentă.

La suprafaţă domnea întunericul. Am cărat genţile de pânză pline de valoroasele noastre mostre printre mormanele de zăpadă. După ce am pus cu grijă echipamentul în camionetă, am urcat şi ne-am început coborârea din munţi. Eram la capătul puterilor, plini de noroi şi răniţi. Vladimir avea deasupra ochiului o tăietură adâncă şi însângerată, din cauza unei unui ciot de stâncă ieşit de care se lovise la urcare, iar eu fusesem expusă la o lumină vătămătoare.

Ne-am croit drum prin munţi, înaintând în viteză pe cărările acoperite de gheaţă. Ningea de ceva vreme şi pe piscuri se aşternuseră movile de omăt,

iar cerul era pătat de fulgii grei de zăpadă. Drumul era acoperit cu o pojghiță de gheață, ceea ce ne făcea să înaintăm sinuos. M-am uitat la ceas și am constatat cu surprindere că era aproape ora patru dimineața. Stătuserăm în Gâtlejul Diavolului mai bine de cincisprezece ore. Întârziaserăm atât de mult, încât nu ne puteam opri să dormim. Nu opream decât să alimentăm cu benzina din canistrele așezate în spatele camionetei.

În ciuda eforturilor lui Vladimir, am ajuns cu o întârziere de câteva ore la locul în care ne aștepta avionul, exact la răsăritul soarelui. Pe pistă se afla un avion bimotor Model 12 Electra Junior gata de decolare, așa cum îl lăsaserăm cu o zi în urmă. Pe aripi atârnau țurțuri de gheață, asemenea unor colți, dovadă că era frig de crăpau pietrele. Fusese dificil să ajungem cu avionul la destinație, dar ar fi fost de-a dreptul imposibil să mergem cu mașina. Ne văzuserăm nevoiți să facem mai multe ocoluri în zborul spre Grecia: mai întâi zburaserăm în Tunisia, apoi în Turcia, ca să evităm depistarea, iar întoarcerea nu avea să fie mai lesnicioasă. Avionul era suficient de mare să încapă șase pasageri, echipamentul și proviziile. Ne-am încărcat bagajele la bord și în curând avionul s-a înălțat în aerul împânzit de fulgi de zăpadă, străpungând cerul într-un vârtej zgomotos.

Când am aterizat pe aerodromul din afara Parisului, am văzut că în depărtare ne aștepta un Panhard et Levassor Dynamic, un automobil luxos, cu masca radiatorului lustruită și cu praguri late, o adevărată bijuterie date fiind privațiunile războiului. Nu puteam decât să ghicesc cum de intraserăm în posesia

unei asemenea comori, dar presupuneam că, asemenea avionului Model 12 şi camionetei americane, ne parvenise de la ocrotitorii noştri străini. Donaţiile ne ţinuseră în viaţă în ultimii ani, şi simţeam recunoştinţă la vederea maşinii. Cum de reuşiserăm să nu ne-o confişte nemţii, asta era o cu totul altă întrebare, pe care însă nu îndrăzneam s-o pun cu voce tare.

Am stat tăcută în maşină în timp ce pornea în viteză în noapte. În ciuda faptului că dormisem câteva ore în avion, eram în continuare epuizată de coborârea în grotă. Am închis ochii. Într-o clipită, am căzut într-un somn adânc. Roţile treceau cu hurducături peste drumurile bătătorite şi prindeam ceva din şoaptele celorlalţi, dar nu şi semnificaţia cuvintelor lor. Visele îmi erau o învălmăşeală de imagini din peşteră. Dr. Seraphina, Vladimir şi ceilalţi membri ai expediţiei îmi apăreau dinainte; peştera adâncă şi înfiorătoare se deschidea sub mine, iar îngerii radioşi, învăluiţi de nimburi scânteietoare, îmi dansau înaintea ochilor.

Când m-am trezit, am recunoscut străzile pietruite pustii din Montparnasse, o zonă a rezistenţei şi a sărăciei lucii în timpul ocupaţiei. Am trecut pe lângă clădirile de apartamente şi cafenele cufundate în întuneric, pe lângă copaci desfrunziţi care străjuiau strada cu crengile acoperite de gheaţă. Şoferul a încetinit şi a intrat în Cimitirul Montparnasse, oprindu-se în faţa unei porţi mari de fier. A claxonat scurt şi poarta s-a deschis, dându-se în lături cu un scârţâit pe când automobilul înainta anevoie. Interiorul cimitirului era liniştit şi îngheţat, turnat într-un strat de gheaţă care licărea în lumina farurilor, şi o clipă am simţit că acest loc scânteietor

fusese cruțat de hidoșenia și de privațiunile războiului. Șoferul a oprit motorul înaintea statuii unui înger urcat pe un piedestal de piatră, *Le Génie du Sommeil Éternel, (Spiritul somnului veșnic)*, un înger păzitor din bronz care veghea morții.

Am ieșit din mașină încă nesigură pe picioare, din cauza oboselii. Deși era o noapte senină și stelele scânteiau pe cer, aerul plutea jilav pe deasupra pietrelor de mormânt, lăsând să se ghicească un fin văl de ceață. Din spatele statuii și-a făcut apariția un bărbat, a cărui misiune evidentă era să întâmpine automobilul. Am tresărit la vederea lui. Purta veșminte de preot. Nu-l mai văzusem niciodată pe acest bărbat, la nici una dintre reuniunile noastre, și fusesem învățată să fiu suspicioasă cu toată lumea. Cu numai o lună în urmă, nephilimii îl prinseseră și îl uciseseră pe unul dintre membrii importanți ai consiliului nostru, un profesor de muzicologia sferelor, dr. Michael, și îi luaseră întreaga colecție de scrieri muzicologice. Cu acest prilej, un savant important pierduse informații neprețuite. Dușmanul pândea astfel de ocazii.

Dr. Seraphina părea să-l cunoască pe preot și l-a urmat fără ezitare.

Acesta ne-a cerut să-l însoțim și ne-a condus la o structură de piatră, părăginită dintr-un colț mai îndepărtat al cimitirului, una dintre clădirile rămase în picioare dintr-o mănăstire de mult părăsită. Cu ani în urmă, clădirea servise drept aulă soților Valko, însă acum era pustie. Preotul a descuiat o ușă de lemn umflată și ne-a condus înăuntru.

Nici unul dintre noi, nici măcar dr. Seraphina, care avea legături strânse cu membrii de seamă ai

consiliului – dr. Raphael Valko conducea rezistența din Paris –, nu știa cu exactitate unde aveam să ne reunim în timpul războiului. Nu ne întâlneam în mod regulat și toate mesajele erau transmise prin viu grai sau, ca acum, în tăcere. Reuniunile erau convocate în locații stabilite pe loc, în cafenele ferite, în orășele din afara Parisului, în biserici părăsite. În ciuda acestor măsuri de precauție extreme, știam că era foarte probabil să fim supravegheați în fiecare clipă.

Preotul ne-a condus într-un hol de lângă sanctuar, s-a oprit în fața unei uși și a ciocănit scurt de trei ori. Ușa s-a deschis, lăsând la vedere o încăpere din piatră luminată de becuri, plină cu lucruri de valoare cumpărate de pe piața neagră cu dolari primiți din America. Ferestrele înguste erau acoperite cu cârpe groase și negre, ca să nu pătrundă lumina. Reuniunea părea pe cale să înceapă și membrii consiliului stăteau în jurul unei mese rotunde de lemn. În vreme ce preotul ne poftea să intrăm, toți cei prezenți s-au ridicat și ne-au cercetat cu mare interes. Nu mi se permisese până acum să particip la întrunirile consiliului, așa că nu puteam ști care era cursul firesc al acestor reuniuni, dar era evident că așteptaseră cu toții sosirea membrilor expediției.

Dr. Raphael Valko, președintele consiliului, stătea în capul mesei. Îl văzusem ultima oară când plecase de la ferma mea din Alsacia, lăsându-mă în exil, lucru pe care nu i-l puteam ierta, deși eram conștientă de faptul că așa fusese cel mai bine. Se schimbase mult de atunci. Părul îi încărunțise pe la tâmple și înfățișarea sa căpătase și mai multă

gravitate. Dacă m-aș fi întâlnit cu el pe stradă, nu l-aș fi recunoscut.

Dr. Raphael ne-a salutat scurt, a făcut semn spre niște scaune goale și a început ceea ce știam că avea să fie prima din multele runde de întrebări privitoare la expediție.

– Aveți multe de povestit, a spus el, împreunându-și mâinile pe masă. Începeți cu ce doriți.

Dr. Seraphina a făcut o descriere amănunțită a grotei: tunelul vertical abrupt, pragurile de stâncă presărate în zonele joase ale peșterii și zgomotul limpede al cascadei din depărtare. A descris trupul îngerului, oferind o listă precisă de măsurători și subliniind caracteristicile pe care le notase în caietul ei, pomenind cu o mândrie nedisimulată despre organele genitale bine definite. A adăugat că fotografiile aveau să dezvăluie noi adevăruri despre trăsăturile fizice ale îngerilor. Pe scurt, expediția fusese un mare succes.

În timp ce restul membrilor expediției au început să povestească în detaliu călătoria, eu am simțit că mă prăbușesc. Mi-am privit mâinile în lumina difuză. Erau iritate de la frigul și de la gheața din grotă și arse de înger. Eram confuză în privința locului în care mă aflam. Oare cu numai șase ore în urmă fuseserăm în munți? Mâinile îmi tremurau așa de tare, încât mi le-am vârât în buzunarele hainei groase de lână, ca să mi le ascund. În mintea mea vedeam ochii albaștri-verzui ai îngerului privindu-mă, strălucitori și lucioși ca două mărgele colorate. Îmi aminteam cum Seraphina ridicase brațele și picioarele lungi ale făpturii, cântărind fiecare membru de parcă ar fi fost o simplă bucată

de lemn. Făptura părea animată și atât de plină de viață, încât nu-mi puteam reține gândul că fusese vie cu numai câteva minute înainte să ajungem noi. Mi-am dat seama că nu crezusem niciodată cu adevărat că trupul avea să fie acolo, că, oricât de mult studiasem, nu mă așteptasem să-l văd cu adevărat, să-l ating, să-i înțep pielea cu ace și să-i extrag fluidele. Poate că în adâncul sufletului speram să ne înșelăm. Când pielea de pe brat îi fusese tăiată și ținută în lumină, mă cuprinsese groaza. Scena îmi revenea obsesiv în minte: lama care pătrundea sub pielea albă, tăia și smulgea, scânteierea țesutului în lumina slabă. Fiind mezina grupului, avusesem sentimentul că era absolut necesar să mă descurc bine, să fac mai mult decât fusesem însărcinată. Întotdeauna mă străduisem să lucrez și să studiez mai mult decât ceilalți. Îmi petrecusem ultimii ani încercând să mă dovedesc demnă de a participa la expediție, citind texte, asistând la cursuri, culegând informații necesare călătoriei, însă nimic din toate acestea nu mă ajutase să fiu pregătită pentru confruntarea cu grota. Spre nefericirea mea, reacționasem ca o novice.

– Celestine? m-a strigat dr. Raphael, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Am constatat cu o tresărire că toți ceilalți mă priveau atent, de parcă s-ar fi așteptat să vorbesc. Se pare că dr. Raphael îmi adresase o întrebare.

– Scuzați-mă, am șoptit, simțind cum mă aprind la față. M-ați întrebat ceva?

– Dr. Seraphina spunea consiliului că ai făcut o descoperire crucială în peșteră, a repetat dr. Raphael studiindu-mă. Ai putea să ne dai mai multe detalii?

De teamă să nu încalc promisiunea tainică făcută dr. Seraphina şi înspăimântată totodată să nu destăinui cât de nesăbuită fusesem când trecusem râul, nu am scos nici un cuvânt.

– Celestine nu se simte deloc bine, a intervenit dr. Seraphina, sărind în apărarea mea. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să se odihnească. Permiteţi-mi mie să descriu descoperirea.

Dr. Seraphina a început să le explice membrilor consiliului:

– Am găsit-o pe Celestine în apropierea malului râului cu sacul ponosit în braţe. Mi-am dat imediat seama, după pielea tocită, că trebuia să fi fost foarte vechi. Dacă mai ţineţi minte, se pomeneşte de o traistă în relatarea Venerabilului Părinte despre Prima Expediţie Angelologică.

– Da, a admis dr. Raphael. Ai dreptate. Îmi amintesc exact vorbele: „Am apucat comoara în grabă de la făptura căzută şi am luat instrumentul în mâinile-mi arse, şi l-am vârât în desagă, la adăpost."

– Numai după ce am deschis traista şi am cercetat lira, am fost sigură că îi aparţinuse lui Clematis. Venerabilul Părinte trebuie să fi fost prea rănit ca să mai ia sacul la suprafaţa grotei, a spus dr. Seraphina. Este tocmai traista pe care a descoperit-o Celestine.

Membrii consiliului au fost uluiţi la aflarea acestor veşti. S-au întors spre mine, aşteptând să le relatez întâmplarea cu lux de amănunte, dar nu puteam scoate nici un sunet. Într-adevăr, îmi venea greu să cred că, dintre toţi membrii, tocmai eu făcusem o asemenea descoperire mult râvnită.

Dr. Raphael a rămas tăcut o clipă, de parcă ar fi meditat la însemnătatea succesului expediţiei. Apoi,

cu o explozie bruscă de energie, s-a ridicat și s-a întors spre membrii consiliului.

– Puteți pleca, a spus dr. Raphael. Găsiți mâncare în camerele de la subsol. Seraphina, Celestine, vreți, vă rog, să rămâneți o clipă?

Pe când ceilalți plecau, dr. Seraphina m-a privit cu blândețe, dorind parcă să mă asigure că totul avea să fie în regulă. Dr. Raphael i-a condus pe ceilalți din încăpere, afișând un aer senin și încrezător, pe care i-l admirasem dintotdeauna, tăria de a-și stăpâni emoțiile fiind o virtute pe care doream să mi-o însușesc.

– Seraphina, membrii expediției s-au comportat potrivit așteptărilor? a întrebat el.

– În opinia mea, a fost un mare succes, a răspuns dr. Seraphina.

– Și Celestine? a insistat el.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Oare expediția fusese vreun soi de test?

– Dat fiind că este un tânăr angelolog, m-a impresionat, a recunoscut dr. Seraphina. Această descoperire ar trebui să fie suficientă ca să-i dovedească priceperea.

– Bine, a spus dr. Raphael, întorcându-se către mine. Ești mulțumită de munca ta?

Mi-am mutat privirea de la dr. Seraphina la dr. Raphael, neștiind ce să răspund. Ar fi fost o minciună să spun că eram mulțumită de munca mea, dar, dacă vorbeam în detaliu despre ceea ce se întâmplase, ar fi însemnat să îmi încalc promisiunea pe care i-o făcusem dr. Seraphina. Într-un târziu, am șoptit:

– Îmi doresc să fi fost mai pregătită.

– Ne pregătim toată viața pentru asemenea momente, a spus dr. Raphael, încrucișându-și brațele și scrutându-mă cu privirea. Când vine vremea, nu putem decât să sperăm că am învățat suficient încât să reușim.

– Cu toate astea, ai fost destul de pricepută, a adăugat dr. Seraphina. Ai făcut o treabă excelentă.

– Nu-mi dau seama de ce am reacționat așa în grotă, am izbucnit eu. Misiunea mi s-a părut teribil de tulburătoare. Nici până acum nu mi-am revenit.

Dr. Raphael și-a cuprins soția cu brațul și a sărutat-o pe obraz.

– Alătură-te celorlalți, Seraphina. Vreau să-i arăt ceva Celestinei.

Dr. Seraphina s-a întors spre mine și m-a prins de mână.

– Ai fost foarte curajoasă, Celestine, și într-o bună zi vei fi un excelent angelolog.

Spunând aceste vorbe, m-a sărutat pe obraz și a plecat. Nu aveam s-o mai văd niciodată.

Dr. Raphael m-a condus afară din sala de întruniri, apoi pe un coridor cu iz de pământ și mucegai.

– Vino, a spus el și a început să coboare iute scările, afundându-se în întuneric.

La baza treptelor era încă un culoar, mai lung decât primul. Am simțit că planșeul devenea tot mai înclinat pe măsură ce avansam și mi-am repartizat greutatea ca să-mi mențin echilibrul. În vreme ce înaintam în grabă, aerul se răcea și mirosea puternic a stricat. Frigul umed mi-a pătruns prin haine, trecând de jacheta groasă de lână pe care o purtasem în peșteră. Mi-am plimbat mâinile pe pereții uzi de piatră și mi-am dat seama că proeminențele acelea

nu erau pietre, ci oase îngrămădite în cavitatea din zid. Am înțeles pe dată unde ne aflam: ne deplasam pe sub cartierul Montparnasse, prin catacombe.

Am urcat spre un al doilea coridor, apoi pe o scară, și am pătruns într-o altă clădire. Dr. Raphael a descuiat mai multe uși, dintre care ultima a dat spre aerul proaspăt și rece al unei alei. Mai mulți șobolani au fugit care încotro, lăsând în urmă resturi de mâncare, coji putrede de cartofi și cicoare, înlocuitorul cafelei în vreme de război. Dr. Raphael m-a prins de braț și, împreună, am cotit încă o dată și am ajuns în stradă. În curând, ne-am trezit la câteva clădiri distanță de cimitir, acolo unde ne aștepta automobilul Panhard et Levassor. Pe când ne apropiam de mașină, am remarcat că pe parbriz fusese prinsă o bucată de hârtie scrisă în germană. Deși nu înțelegeam ce scria, am bănuit că era vreun soi de permis care ne dădea posibilitatea să trecem prin punctele de control din oraș. Acum înțelegeam cum de reușeam să păstrăm o asemenea mașină luxoasă și să facem rost de combustibil pentru ea. Automobilul le aparținea nemților. Doctorul Valko, care supraveghea operațiunile noastre sub acoperire printre militarii germani, reușise să facă rost de el cel puțin pentru această seară.

Șoferul a deschis portiera și am lunecat pe bancheta încălzită din spate, iar dr. Raphael s-a așezat lângă mine. S-a întors, mi-a cuprins fața cu mâinile reci și m-a privit fără urmă de pasiune.

– Privește-mă, a spus el, cercetându-mi chipul, părând a căuta ceva anume.

L-am privit și eu la rândul meu; era prima oară când îl vedeam de aproape. Avea cel puțin cincizeci

de ani, pielea brăzdată de riduri și părul și mai cărunt decât mi se păruse mai devreme. Apropierea dintre noi m-a surprins. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de un bărbat.

– Ai ochii albaștri? m-a întrebat el.

– Căprui, am răspuns, nedumerită de bizara întrebare.

– E bine, a spus el și a deschis o geantă de voiaj. A scos o rochie de seară de satin, niște ciorapi de mătase, un portjartier și o pereche de pantofi. Am recunoscut imediat rochia. Era rochia roșie de satin pe care o purtase Gabriella cu câțiva ani în urmă.

– Îmbracă-te, mi-a cerut dr. Raphael.

Uimirea mea trebuie să fi fost evidentă, pentru că a adăugat:

– În curând, o să-ți dai seama de ce trebuie să faci asta.

– Dar sunt ale Gabriellei, am obiectat fără să mă pot stăpâni.

Nu mă puteam încumeta să ating rochia, știind cam cu ce se îndeletnicise Gabriella. Mi-am amintit de dr. Raphael și de Gabriella și mi-am dorit să nu fi suflat o vorbă.

– Ce-ți pasă? a întrebat dr. Raphael.

– În noaptea în care a purtat rochia asta, am spus, incapabilă să-l privesc în ochi, v-am văzut împreună. Erați pe stradă, în dreptul apartamentului nostru.

– Și crezi că înțelegi ce ai văzut? m-a întrebat dr. Raphael.

– Cum aș fi putut înțelege greșit? am șoptit, privind pe fereastră la clădirile cenușii, la șirul de felinare și la chipul posomorât al Parisului iernatic. Era foarte limpede ce se petrecea.

– Ia rochia pe tine, a insistat dr. Raphael. Trebuie să ai mai multă încredere în motivele Gabriellei. Prietenia ar trebui să fie mai puternică decât bănuielile neîntemeiate. În vremuri ca acestea, nu avem decât încrederea. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti. În curând, vei înţelege cu ce pericole s-a confruntat Gabriella.

M-am eliberat încet din hainele mele groase de lână. Am descheiat nasturii de la pantaloni, mi-am scos pe cap puloverul gros menit să mă protejeze de vântul rece de munte şi m-am strecurat în rochie, atentă să nu o stric. Imediat mi-am dat seama că rochia era mare de mine. Acum patru ani, când o purtase Gabriella, rochia mi-ar fi fost mică, dar în timpul războiului slăbisem zece kilograme şi eram numai piele şi os.

Dr. Raphael Valko s-a schimbat şi el. Pe când mă îmbrăcam, a scos o tunică neagră şi nişte pantaloni de general SS din valiză şi o pereche de cizme de călărie negre, rigide şi lustruite de sub banchetă. Uniforma era într-o stare perfectă, nu părea purtată şi nici nu mirosea ca hainele de mâna a doua de pe piaţa neagră. Am presupus că era o altă achiziţie utilă a vreunuia dintre agenţii noştri dubli din SS, unul cu legături cu naziştii. Uniforma mi-a dat fiori, pentru că îl transformase complet pe dr. Raphael. Când a fost gata, şi-a uns cu un lichid transparent partea de deasupra buzei de sus şi şi-a lipit o mustaţă subţire. Apoi şi-a dat părul pe spate cu pomadă şi şi-a prins o insignă cu însemnele SS-ului pe rever, un accesoriu mic, dar cerut de regulament, care m-a umplut de silă.

Dr. Raphael şi-a mijit ochii şi m-a studiat, cercetându-mi cu grijă aspectul. Mi-am încrucişat braţele pe piept de parcă astfel aş fi putut să mă ascund de el. Era evident că metamorfoza mea nu-i era pe plac. Spre stânjeneala mea, mi-a îndreptat rochia şi mi-a aranjat cu migală părul, aşa cum făcea mama în copilărie înainte să mă ducă la biserică.

Maşina a gonit pe străzi, oprindu-se lângă Sena. Un soldat postat pe pod a lovit în geam cu patul unui Luger. Şoferul a coborât geamul, a vorbit cu soldatul în limba germană, arătându-i un teanc de hârtii. Şoferul şi-a aruncat privirea în spatele maşinii şi l-a privit atent pe dr. Raphael.

– *Guten Abend**, a spus dr. Raphael, cu un accent german care mie mi s-a părut perfect.

– *Guten Abend*, a mormăit soldatul, studiind hârtiile înainte să ne facă semn să trecem podul.

Pe când urcam scările late de piatră ale unei săli municipale de bal, pe lângă şirul de coloane care se înălţau înaintea faţadei clasice, am trecut pe lângă bărbaţi în costume de gală, la braţul cărora se aflau femei frumoase. La uşă stăteau de pază soldaţi germani. Îmi dădeam seama că, în comparaţie cu femeile acelea elegante, eu trebuie să fi părut bolnăvicioasă şi epuizată, prea slabă şi palidă. Îmi strânsesem părul la spate într-un coc şi îmi dădusem cu puţin fard din valiza dr. Raphael, dar eram în continuare extrem de diferită de doamnele cu părul coafat şi tenul proaspăt. Eu – asemenea tuturor celor care trăiau în această Franţă aflată sub ocupaţie – nu mă bucuram de băi calde, de farduri, de parfumuri

* Bună seara, în limba germană, în original (n.tr.)

sau de haine curate. Îmi aminteam de noţiunea de „confort" ca de ceva ce aparţinea copilăriei mele, ceva trăit odinioară, dar irepetabil, asemenea dinţilor de lapte. Erau şanse minime să fiu confundată cu vreuna dintre aceste femei. Însă m-am agăţat de braţul dr. Raphael şi am încercat să-mi păstrez calmul. Acesta a înaintat cu pas sprinten, plin de încredere, şi, spre surprinderea mea, soldaţii ne-au lăsat să trecem fără nici un incident. Dintr-odată, ne aflam în sala de bal călduroasă, zgomotoasă şi debordând de lux.

Dr. Raphael m-a condus spre capătul sălii şi am urcat pe nişte scări până la o masă retrasă de pe balcon. Mi-a luat câteva clipe să mă obişnuiesc pe deplin cu zgomotul şi cu lumina stranie, dar în acest timp am remarcat că sala de mese era lungă, cu un tavan înalt şi cu pereţii acoperiţi de oglinzi în care se reflecta mulţimea, surprinzând ici gâtul unei femei, colo lucirea lanţului unui ceas de buzunar. Din loc în loc, în încăpere erau atârnate steaguri roşii cu svastica neagră. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, pe care tronau servicii de porţelan asortate şi, în centru, buchete de flori – în toiul iernii, în vreme de război, trandafirii erau aproape un mic miracol. Candelabrele de cristal aruncau o lumină fremătătoare pe podeaua de culoare închisă, făcând să strălucească pantofii de satin. Sticle de şampanie, bijuterii şi oameni frumoşi roiau în lumina lumânărilor. Încăperea fremăta de braţe care înălţau cupe de vin: *Zum Wohl! Zum Wohl!** M-a surprins râul de vin care curgea dintr-un capăt în celălalt al sălii. În vreme ce hrana era, în aceste

* „Noroc", în limba germană, în original (n.tr.)

vremuri, greu de procurat, vinul bun era aproape imposibil de găsit de către cei fără legături cu forțele de ocupație. Auzisem că nemții rechiziționaseră sticle de șampanie cu miile, iar pivnița familiei mele fusese secătuită. Pentru mine, până și o sticlă era un lux, însă aici se găsea băutură din belșug. Am înțeles pe dată cât de diferită era viața învingătorilor de cea a învinșilor.

De la înălțimea balconului, am privit petrecăreții de aproape. La prima vedere, mulțimea părea aidoma oricăreia de la o petrecere rafinată. Însă, la o cercetare mai atentă, am constatat că unii dintre invitați se asemănau întru câtva cu îngerii pe care îi găsisem în peșteră. Erau supli și osoși, cu pometi înalți și cu ochi mari, de felină, tăiați parcă după un șablon. Părul lor blond, pielea translucidă și înălțimea neobișnuită trimiteau cu gândul la faptul că erau nephilimi.

Spre balcon se înălțau glasuri, iar chelnerii își croiau drum prin mulțime, oferind cupe de șampanie.

– Asta voiam să vezi, a spus dr. Raphael, făcând un gest spre sutele de petrecăreți de jos.

Am cuprins din nou cu privirea mulțimea, cu o senzație de greață.

– Să te dedai la asemenea dezmăț când Franța moare de foame.

– Când întreaga Europă moare de foame, m-a corectat dr. Raphael.

– De unde au atâta mâncare? am întrebat. Atâta vin, asemenea haine alese, atâtea perechi de pantofi?

– Acum înțelegi, a spus dr. Raphael cu un zâmbet abia schițat. Voiam să pricepi pentru ce luptăm, care

este miza. Eşti tânără. Poate îţi că este greu să îţi dai pe deplin seama cu ce ne confruntăm.

M-am sprijinit de balustrada strălucitoare de alamă, lipindu-mi braţele goale şi fierbinţi de metalul rece.

– Angelologia nu este o joacă, a spus dr. Raphael. Ştiu că, la începutul anilor de studii, atunci când înveţi despre Bonaventura şi despre Sfântul Augustin, aşa pare. Dar munca ta nu constă doar în a ieşi învingător în dezbateri pe tema hilemorfismului şi în a clasifica îngerii păzitori. A făcut un gest spre mulţimea de dedesubt. Munca ta are loc aici, în lumea reală.

Am remarcat ardoarea cu care vorbise dr. Raphael şi cât de asemănătoare erau vorbele sale cu afirmaţia făcută de dr. Seraphina când ne aflam în peştera Gâtlejul Diavolului: „Noi avem o datorie faţă de lumea în care trăim şi la care trebuie să ne întoarcem."

– Înţelegi acum că nu este vorba despre o simplă bătălie între o mână de luptători din rezistenţă şi o armată de ocupanţi. Este vorba despre un război de uzură. A fost lupta noastră permanentă încă de la bun început. Sfântul Toma de Aquino credea că îngerii întunericului au căzut la douăzeci de secunde de la creaţie, că natura lor malefică a distrus perfecţiunea lumii aproape imediat, dând naştere unei mari fisuri între bine şi rău. Timp de douăzeci de secunde, lumea a fost pură, perfectă, întreagă. Închipuie-ţi cum era să trăieşti în cele douăzeci de secunde, fără frica morţii, fără suferinţă, fără nesiguranţa în care ne ducem noi existenţa. Închipuie-ţi!

Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez o asemenea lume, dar mi-era imposibil.

– Au fost douăzeci de secunde de perfecțiune, a continuat dr. Raphael, luând o cupă de șampanie pentru el și o alta pentru mine. Iar noi avem parte de restul.

Am sorbit din șampania rece. Gustul ei sec era așa de minunat, că limba mea s-a retras, cuprinsă parcă de durere. Dr. Raphael a continuat:

– În vremurile noastre a învins răul. Însă noi ne continuăm lupta. Sunt mii de oameni asemenea nouă în fiecare colț al lumii. Și mii, poate chiar sute de mii, de-ai lor.

– Au devenit așa de puternici, am spus eu cercetând belșugul etalat în sala de bal de dedesubt. Vreau să cred că nu a fost întotdeauna așa.

– Părinții fondatori ai angelologiei și-au elaborat cu mare încântare planul de exterminare a dușmanului. S-a discutat îndelung pe seama faptului că părinții s-au supraapreciat. Au crezut că bătălia avea să fie rapidă, nu au înțeles cât de capricioși puteau fi Veghetorii și odraslele lor, cum se delectau cu subterfugiile, violența și distrugerea. În vreme ce Veghetorii erau creaturi angelice care păstrau frumusețea celestă căpătată inițial, fiii lor erau pângăriți de violență. Aceștia murdăreau tot ceea ce atingeau. Dr. Raphael a făcut o pauză, de parcă ar fi încercat să dezlege o ghicitoare. Într-un târziu, a spus: Gândește-te cât de disperat trebuie să fi fost Creatorul când ne-a distrus, durerea unui tată care își ucide fiii, disperarea acțiunii sale. Milioane de ființe s-au înecat și s-au pierdut civilizații, dar nephilimii tot au învins. Lăcomia de averi, nedreptatea socială, războiul, toate acestea sunt manifestări ale răului din lumea noastră. Este evident că distrugerea vieții de

pe această lume nu a pus capăt răului. În ciuda înțelepciunii lor, Venerabilii Părinți nu au luat în calcul asemenea lucruri. Nu au fost pe deplin pregătiți pentru luptă. Acest lucru dovedește faptul că până și cei mai devotați angelologi pot da greș dacă nesocotesc istoria. Munca noastră a suferit o grea lovitură în timpul Inchiziției, deși am recuperat teren la scurt timp după aceea, a spus dr. Raphael. De asemenea, secolul al XIX-lea a dat motive de îngrijorare atunci când teoriile lui Spencer, Darwin și Marx au fost transformate în sisteme de manipulare socială. În trecut, am recuperat întotdeauna terenul pierdut. Însă acum încep să-mi fac griji. Puterea noastră scade, iar lagărele de concentrare sunt înțesate de semenii noștri. Nephilimii au înregistrat o mare victorie alături de nemți. Așteptau de ceva timp o asemenea ocazie.

Am găsit prilejul să pun o întrebare care mă chinuia de ceva timp:

– Credeți că naziștii sunt nephilimi?

– Nu tocmai, a răspuns dr. Raphael. Nephilimii sunt niște paraziți care își duc traiul pe spatele societății omenești. În fond, sunt un amestec de înger și om. Acest lucru le dă o oarecare libertate de mișcare înăuntrul și în afara civilizațiilor. De-a lungul istoriei, s-au alipit la grupuri, le-au promovat, le-au acordat ajutor financiar și militar și le-au creat premisele obținerii unor succese. Este o practică veche de când lumea și care dă negreșit rezultate. Odată ce învinș, nephilimii își revendică recompensa, împart în taină prada de război și își reiau existența.

– Dar sunt cunoscuți drept Cei Faimoși, am zis eu.

– Da, şi mulţi dintre ei chiar *sunt* faimoşi. Însă bogăţiile acumulate le conferă protecţie şi intimitate, a continuat dr. Raphael. Sunt câţiva chiar aici. De fapt, este un domn foarte influent căruia aş vrea să te prezint.

Dr. Raphael s-a ridicat şi a dat mâna cu un domn înalt, blond, îmbrăcat cu un smoching superb de mătase, care îmi părea extrem de cunoscut, deşi nu îmi dădeam seama de unde. Poate ne mai văzuserăm, pentru că m-a cercetat şi el cu acelaşi interes, privindu-mi cu atenţie rochia.

– *Herr* Reimer, a spus bărbatul. Familiaritatea adresării, dublată de numele fals al doctorului Raphael, mi-au sugerat că bărbatul nu ştia cine eram de fapt. Într-adevăr, i-a vorbit de parcă ar fi fost colegi. Nu prea v-am mai văzut prin Paris luna aceasta; v-a răpit războiul timpul liber?

Dr. Raphael a râs şi a răspuns cu un glas reţinut:

– Nu, numai că am petrecut ceva timp cu această încântătoare domnişoară, a spus el. V-o prezint pe nepoata mea, Christina. Christina, a zis dr. Raphael, dumnealui este Percival Grigori.

M-am ridicat, i-am oferit bărbatului mâna şi el mi-a sărutat-o, lipindu-şi buzele reci de pielea mea caldă.

– Adorabilă fată, a spus, deşi abia dacă îmi aruncase o privire, aşa de absorbit era de rochia mea.

Apoi a luat o ţigară din buzunar, i-a oferit una dr. Raphael şi, spre uimirea mea, a scos aceeaşi brichetă pe care o avea la ea Gabriella cu patru ani în urmă. Îngrozită, mi-am dat imediat seama cine era acest bărbat. Percival Grigori fusese iubitul Gabriellei, bărbatul pe care îl văzusem în braţele ei. Am privit

uimită cum dr. Raphael s-a lansat într-o conversație despre politică și teatru, trecând în revistă evenimentele războiului cele mai demne de semnalat. Apoi, cu un salut scurt din cap, Percival Grigori ne-a părăsit.

M-am așezat pe scaun, incapabilă să înțeleg cum de-l cunoștea dr. Raphael pe acest bărbat sau cum de ajunsese Gabriella să aibă de-a face cu el. Pradă nedumeririi, am preferat să fiu precaută și am păstrat tăcerea.

– Te simți mai bine? m-a întrebat dr. Raphael.

– Mai bine?

– Te simțeai rău după călătorie.

– Da, am spus, privindu-mi brațele, care erau mai roșii ca oricând, de parcă soarele m-ar fi ars fără milă. Am să-mi revin. Am pielea deschisă la culoare, așa că va fi nevoie de câteva zile până să se vindece. Dornică să schimb subiectul, am spus: Dar nu ați terminat povestea cu naziștii. Chiar sunt sub controlul total al nephilimilor? Și, dacă așa stau lucrurile, cum vom reuși să-i învingem?

– Nephilimii sunt foarte puternici, dar, când sunt învinși – și până acum au fost întotdeauna învinși –, dispar repede, lăsându-și gazdele umane să înfrunte singure pedeapsa, de parcă lor le-ar aparține fărădelegile. Partidul nazist este plin de nephilimi, dar cei aflați la putere sunt sută la sută umani. De aceea sunt așa de greu de exterminat. Umanitatea acceptă, ba chiar își dorește, răul. Ceva din natura noastră este atras de rău. Suntem foarte ușor de convins.

– De manipulat, am spus.

– Da, poate că „manipulat" este cuvântul cel mai potrivit. Este cuvântul cel mai blând.

M-am afundat în scaunul meu de catifea și am simțit cum țesătura moale îmi mângâia pielea spatelui. Mi se părea că nu mai fusesem așa înfierbântată de ani de zile. În sală a început să cânte muzica, iar perechile au ieșit la dans, umplând ringul.

– Domnule doctor, am spus, prinzând curaj de la șampanie, pot să vă întreb ceva?

– Sigur, a răspuns el.

– De ce m-ați întrebat dacă am ochii albaștri?

Dr. Raphael m-a privit și, preț de o clipă, am crezut că avea să-mi spună ceva despre sine, un amănunt din viața sa privată pe care o ținea atât de ferită de ochii studenților. Mi-a răspuns cu un glas blând:

– Ar fi trebuit să știi de le cursurile mele, draga mea. Aspectul Uriașilor? Caracteristicile lor genetice?

Mi-am amintit de prelegerile sale și am roșit jenată. „Desigur", am gândit. „Nephimilii au ochii albaștri, strălucitori, părul blond și o înălțime peste medie."

– A, da, am spus. Acum îmi amintesc.

– Ești destul de înaltă, a remarcat el. Și subțire. M-am gândit că te-aș fi putut strecura mai ușor pe lângă paznici dacă aveai ochii albaștri.

Am băut repede și restul șampaniei. Nu-mi plăcea să dau greș, cu atât mai puțin în prezența dr. Raphael.

– Spune-mi, înțelegi de ce te-am trimis în grotă? m-a întrebat dr. Raphael.

– Din motive științifice, am răspuns. Ca să studiez îngerul și să strâng probe empirice, să conserv

organismul pentru baza noastră de date, să găsesc comoara pe care a lăsat-o Clematis.

– Desigur, lira *a fost* scopul principal al călătoriei, a recunoscut dr. Raphael, dar nu te-ai întrebat nici o clipă de ce un angelolog neexperimentat ca tine ar putea fi trimis într-o misiune de o asemenea anvergură? De ce a condus Seraphina expediția, deși are numai patruzeci de ani, și nu unul dintre membrii mai în vârstă ai consiliului?

Am clătinat din cap. Știam că dr. Seraphina își avea propriile ambiții profesionale, dar mi se păruse ciudat că dr. Raphael nu plecase chiar el în munți, mai ales după cât studiase textul lui Clematis. Înțelesesem că includerea mea în echipă fusese o recompensă pentru că descoperisem locația grotei, dar poate că existase și altceva la mijloc.

– Eu și Seraphina am vrut să trimitem în peșteră un tânăr angelolog, a spus dr. Raphael căutându-mi privirea. Tu nu fusesei expusă excesiv practicilor noastre profesionale și astfel puteai participa la expediție fără idei preconcepute.

– Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți, am intervenit și am așezat cupa goală de cristal pe masă.

– Dacă m-aș fi dus eu, a reluat dr. Raphael, aș fi văzut numai ce mă așteptam să văd. Tu, în schimb, ai văzut ce era acolo cu adevărat. Și, într-adevăr, tu ai descoperit ceva ce nimeni altcineva nu a descoperit. Spune-mi adevărul. Cum ai găsit-o? Ce s-a întâmplat în grotă?

– Cred că dr. Seraphina v-a prezentat raportul nostru, am răspuns, neliniștită brusc de motivele pentru care mă adusese aici dr. Raphael.

– Ne-a dat detaliile fizice, fotografiile pe care le-ați făcut, ne-a spus cât timp v-a luat să ajungeți de sus și până pe fundul grotei. A fost foarte meticuloasă din punct de vedere logistic. Dar asta nu-i tot, nu? Mai este ceva, ceva care te-a înspăimântat.

– Îmi pare rău, dar nu știu la ce vă referiți.

Dr. Raphael și-a aprins o țigară, s-a lăsat pe speteaza scaunului și a afișat un aer amuzat. Eram și mai neliniștită de faptul că mi se părea extrem de atrăgător.

– Chiar și acum, fiind la adăpost, în Paris, tot îți mai este frică.

Mi-am aranjat satinul rochiei și am spus:

– Nu știu cum să descriu exact. Peștera avea ceva profund înspăimântător. Când am coborât în grotă, totul a devenit așa de... întunecat.

– Mi se pare normal, a replicat dr. Raphael. Grota se află adânc săpată în munte.

– Nu mă refer la întunericul fizic, am spus eu, nefiind sigură dacă nu cumva spuneam prea multe. Era cu totul altfel, era un întuneric profund, în stare pură, genul de întuneric pe care îl simți în miezul nopții când te trezești într-o încăpere rece și goală, când din depărtare răzbate zgomotul bombelor care cad și un coșmar îți bântuie gândurile. Este genul acela de întuneric care demonstrează natura decăzută a lumii. Dr. Raphael m-a privit cu atenție, așteptând să continui.

– Nu eram singuri în peștera Gâtlejul Diavolului, am spus. Veghetorii erau acolo și ne așteptau.

Dr. Raphael a continuat să mă studieze, și nu-mi dădeam seama dacă mă cerceta cu uimire, cu teamă

sau, speram eu în adâncul sufletului, cu admirație. Apoi a spus:

– Ceilalți ar fi pomenit, cu siguranță, acest lucru.

– Eram singură, am răspuns, încălcându-mi astfel promisiunea făcută profesoarei Seraphina. I-am părăsit pe membrii expediției și am trecut râul. Eram dezorientată și nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat. Ceea ce știu cu siguranță e că i-am văzut. Stăteau în temnițe întunecoase, exact ca atunci când i-a găsit Clematis. Un înger m-a privit și i-am simțit dorința de a fi liber, de a fi redat umanității, de a fi iubit. Îngerul stătuse acolo mii de ani, așteptându-ne sosirea.

Eu și dr. Raphael Valko am ajuns la întrunirea de urgență a consiliului în primele ore ale dimineții. Locația fusese stabilită în grabă și toată lumea se deplasase de la locul anterior de întâlnire la centrul din clădirile noastre din Montparnasse, în Ateneu. Impozantul și mândrul Ateneu fusese abandonat în anii de după ocupație. Dacă pe vremuri fusese înțesat de cărți și de învățăcei, de foșnetul paginilor și de șoaptele bibliotecarilor, acum rafturile erau goale, iar ungherele – pline de pânze de păianjen. Nu mai pusesem de mulți ani piciorul în biblioteca noastră, iar transformarea m-a făcut să tânjesc după vremurile în care nu aveam alte griji decât studiile.

Schimbarea locației fusese pur și simplu o măsură de precauție, dar această precauție ne luase timp. Când am plecat de la bal, am primit un mesaj de la un tânăr soldat pe bicicletă care ne-a spus despre întrunire și ne-a solicitat prezența neîntârziată. Ajunși la locul cu pricina, am primit un al doilea

mesaj, cu o serie de indicii menite să ne conducă nedepistați la locația respectivă. Se făcuse deja ora două dimineața când ne-am ocupat cu toții locurile pe scaunele cu spătar înalt, de o parte și de alta a mesei înguste din Ateneu.

În mijlocul mesei de reuniuni erau două lămpi micuțe, ce răspândeau asupra celor prezenți o lumină difuză și lichidă. În încăpere pluteau o tensiune și o energie care mi-au dat sentimentul de nezdruncinat că se petrecuse ceva de proporții. Acest sentiment era confirmat de sobrietatea cu care ne-au întâmpinat membrii consiliului; aveam senzația că nimeriserăm la o înmormântare.

Dr. Raphael a luat loc în capătul mesei și mi-a făcut semn să mă așez pe o bancă de lângă el. Spre marea mea uimire, Gabriella Lévi-Franche stătea la celălalt capăt al mesei. Nu o mai văzusem de patru ani. Din punct de vedere fizic, Gabriella era cam cum mi-o aminteam eu. Avea părul brunet tuns scurt, buzele date cu ruj roșu aprins și un aer ce trăda o vigilență placidă. Însă, în vreme ce pe majoritatea dintre noi războiul ne adusese într-o stare de epuizare, Gabriella avea aspectul unei femei răsfățate și ocrotite și era mai bine îmbrăcată și mai hrănită ca oricare alt angelolog prezent în Ateneu.

Când a remarcat că sosisem împreună cu dr. Raphael, Gabriella a înălțat o sprânceană, și ochii verzi i-au fost străbătuți de un aer acuzator. Era limpede că rivalitatea noastră nu se stinsese. Gabriella era la fel de precaută în prezența mea cum eram și eu în prezența ei.

– Spuneți-mi totul, a cerut dr. Raphael, cu glasul gâtuit de emoție. Vreau să știu exact cum s-au petrecut lucrurile.

– Mașina a fost oprită pentru verificare la Pont Saint-Michel, a început un angelolog mai în vârstă, călugărița pe care o întâlnisem cu câțiva ani în urmă.

În absența luminii, vălul ei negru și greu o făcea să pară una dintre umbrele încăperii întunecoase. Nu vedeam nimic în afară de degetele ei încovoiate, împreunate pe tăblia lucioasă a mesei.

– Gărzile i-au scos cu forța din automobil, i-au percheziționat și apoi i-au luat.

– I-au luat? a întrebat dr. Raphael. Și unde i-au dus?

– Nu putem ști, a spus doctorul Lévi-Franche, unchiul Gabriellei, cu ochelarii lui mici și rotunzi atârnați pe nas. Ne-am alertat celulele din fiecare district al orașului. Nu i-a văzut nimeni. Îmi pare rău, dar trebuie să admit că ar putea fi oriunde.

Dr. Raphael a intervenit:

– Și încărcătura?

Gabriella s-a ridicat și a așezat o servietă grea de piele pe masă.

– Lira a rămas la mine, a spus ea, odihnindu-și degetele mici pe servieta de piele maro. Mergeam în automobilul din spatele celui în care se afla doamna Seraphina. Când am văzut că agenții noștri erau arestați, i-am ordonat șoferului meu să întoarcă imediat și să mă aducă din nou în Montparnasse. Din fericire, servieta în care se aflau descoperirile era la mine.

Umerii dr. Raphael s-au detensionat, semn clar că se simțea ușurat.

– Servieta este în siguranță, a spus el. Însă ne-au răpit agenții.

– Desigur, a spus călugărița. Nu le-ar da niciodată drumul unor prizonieri atât de valoroși fără să ceară ceva la fel de valoros la schimb.

– Care sunt condițiile? a întrebat dr. Raphael.

– Schimbul – comorile în schimbul angelologilor, a răspuns călugărița.

– Și ce anume definesc ei drept „comori"? a întrebat dr. Raphael încet.

– Nu au spus exact, dar se pare că știu că am recuperat ceva de valoare din Rodopi. Cred că ar trebui să le satisfacem dorințele.

– Imposibil, a izbucnit doctorul Lévi-Franche. Nici nu intră în discuție.

– Eu cred că nu au habar ce anume au găsit membrii expediției în munți, ci știu doar că este de valoare, a spus Gabriella, îndreptându-se în scaun.

– Poate că agenții capturați le-au spus ce au scos din peșteră, a sugerat călugărița. Ar fi și firesc, în situația unei asemenea constrângeri.

– Eu cred că angelologii noștri vor respecta codul, a răspuns dr. Raphael, ușor iritat. După cum o cunosc pe Seraphina, sunt convins că nu le va permite celorlalți să vorbească. S-a întors și am văzut că pe frunte îi lucea sudoarea. Va face față interogatoriului, deși știm cu toții că metodele lor pot fi teribil de crude.

Atmosfera a devenit sumbră. Ne puteam imagina cât de brutali puteau fi nephilimii cu agenții noștri,

mai ales dacă doreau neapărat ceva. Auzisem povestindu-se despre metodele de tortură pe care le foloseau și nu-mi puteam decât imagina la ce aveau să-i supună pe colegii mei pentru a le smulge informații. Am închis ochii și am șoptit o rugăciune. Nu puteam anticipa ceea ce avea să se întâmple, dar înțelegeam ce însemnătate căpătase seara aceea. Dacă pierdeam ceea ce recuperaserăm din peșteră, munca noastră avea să se ducă pe apa sâmbetei. Descoperirile erau valoroase, dar eram oare capabili să sacrificăm o întreagă echipă de angelologi pentru ele?

– Un lucru este sigur, a spus călugărița, uitându-se la ceas. Sunt încă în viață. Am primit un telefon acum aproape douăzeci de minute. Am vorbit chiar eu cu Seraphina.

– Putea vorbi nestingherită? a întrebat dr. Raphael.

– A insistat să facem schimbul, a răspuns călugărița. A cerut în mod explicit ca dr. Raphael să se ocupe de asta.

Acesta și-a împreunat mâinile înainte. Părea să cerceteze ceva minuscul de pe tăblia mesei.

– Ce părere aveți despre acest schimb? a întrebat el, adresându-se consiliului.

– Nu prea avem de ales, a spus doctorul Lévi-Franche. Un asemenea schimb este împotriva regulamentului nostru. Nu am făcut niciodată un asemenea schimb și nu cred că ar trebui să facem o excepție, indiferent cât am prețui-o pe dr. Seraphina. Este imposibil să le dăm materialele recuperate din grotă. Planificarea unei asemenea operațiuni a durat sute de ani.

Eram îngrozită auzindu-l pe unchiul Gabriellei vorbind cu asemenea răceală despre profesoara

mea. Indignarea mi s-a mai domolit când am surprins-o pe Gabriella privindu-l iritată, aceeași privire pe care pe vremuri mi-o rezervase mie.

– Totuși, a spus călugărița, priceperea profesoarei Seraphina ne-a adus comoara. Dacă o pierdem pe ea, cum vom mai progresa?

– Este imposibil să facem schimbul, a insistat doctorul Lévi-Franche. Nici nu am avut timp să cercetăm notițele luate de pe teren sau să developăm fotografiile. Expediția ar deveni astfel o pierdere de timp.

– Cât despre liră, a intervenit Vladimir, nici nu-mi pot imagina ce consecințe ar putea avea asupra noastră, asupra lumii întregi, faptul că ar intra în posesia lor.

– Sunt de acord, a spus dr. Raphael. Instrumentul trebuie ținut departe de ei cu orice preț. Cu siguranță, trebuie să existe vreo alternativă.

– Sunt conștientă că părerile mele nu sunt foarte apreciate în rândurile voastre, a reluat călugărița. Însă acest instrument nu poate fi mai presus de viața unui om. Trebuie să facem schimbul fără rezerve.

– Bine, dar comoara pe care am descoperit-o astăzi este încununarea unor mari eforturi, a obiectat Vladimir cu un pronunțat accent rusesc. Rana de deasupra ochiului îi fusese cusută și curățată și avea aspectul unei broderii însângerate, înspăimântătoare. Doar nu vreți să distrugem un lucru pentru care am muncit atâta ca să-l recuperăm.

– Exact asta vreau să spun, a replicat călugărița. Vine un moment în care trebuie să admitem că nu avem nici o putere. Ne depășește, trebuie s-o lăsăm în seama lui Dumnezeu.

– Este ridicol, a izbucnit Vladimir.

În vreme ce între membrii consiliului aveau loc schimburi de replici, eu îl studiam pe dr. Raphael, care stătea atât de aproape de mine, încât simțeam aroma dulce-acrișoară a șampaniei pe care o băuse cu numai câteva ore în urmă. Am văzut că-și creiona în tăcere ideile, așteptând ca toți ceilalți să-și epuizeze argumentele. Într-un final, s-a ridicat și a făcut un gest spre grup, cerându-le să înceteze orice vorbă.

– Liniște! a strigat el, atât de tare cum nu-l mai auzisem niciodată.

Membrii consiliului s-au întors spre el, surprinși de brusca manifestare de autoritate din glasul său. Deși era președintele consiliului și cel mai prestigios savant al nostru, rareori își etala puterea.

Apoi a spus:

– Ceva mai devreme, am dus-o pe această tânără la o petrecere. Era un bal organizat de dușmanii noștri. Cred că pot spune că a fost un lucru extraordinar, nu ești de acord, Celestine?

Am dat din cap, negăsindu-mi cuvintele. Dr. Raphael a continuat:

– Am făcut acest lucru din motive practice. Voiam să-i arăt de aproape dușmanul. Am vrut să înțeleagă faptul că forțele împotriva cărora luptăm se află aici, printre noi, în orașele noastre, fură, ucid și ne prăduiesc, în vreme ce noi stăm și privim neajutorați. Cred că această experiență a impresionat-o. Acum înțeleg că mulți dintre voi ar fi avut ceva de învățat dintr-o asemenea lecție. Este limpede că am uitat care este rolul nostru aici. A făcut un gest spre servieta de piele dintre ei. Nu este bătălia

noastră cea pe care o pierdem. Ci este a Venerabililor Părinți, care au riscat să fie acuzați de erezie înființând angelologia, care au păstrat texte în vremea epurărilor și a arderii pe rug ordonate de biserică, care au copiat profețiile lui Enoh și și-au riscat viața ca să transmită informații și resurse. Bătălia lor o purtăm noi acum. Bonaventura, al cărui *Comentariu la „Cartea Sentințelor"* a dovedit cu atâta elocință metafizica fundamentală a angelologiei – că îngerii sunt atât materiali, cât și spirituali ca substanță. Părinții savanți. Duns Scottus. Sutele de mii care s-au luptat să înfrângă mașinațiunile celor malefici. Câți dintre ei nu și-au sacrificat viața pentru cauza noastră? Câți ar face-o din nou fără cârtire? Aceasta este lupta lor. Și toate aceste sute de ani au dus la acest unic moment de răscruce. Povara este pe umerii noștri. Ni s-a conferit puterea de a decide viitorul. Noi putem continua lupta sau putem ceda. S-a ridicat, a mers spre servietă și a ridicat-o. Însă trebuie să decidem imediat. Fiecare membru va vota.

Când dr. Raphael le-a cerut membrilor consiliului să voteze, aceștia au ridicat mâinile. Spre uimirea mea, Gabriella, căreia nu i se permisese niciodată să participe la vreo întrunire, darămite să mai și ia decizii, a primit dreptul de a vota, în vreme ce mie, care contribuisem ani de zile la planificarea expediției și-mi riscasem viața în peșteră, nu mi s-a cerut să particip. Gabriella devenise angelolog, iar eu eram încă o novice. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de mânie și de dezamăgire, făcându-mă să văd ca prin ceață desfășurarea votului. Gabriella a votat în favoarea schimbului, asemenea dr. Raphael și călugăriței. Mulți dintre ceilalți însă au ales să rămână

fideli codului nostru. După ce voturile au fost numărate, a fost limpede că o parte erau pentru schimb şi tot atâţia membri erau împotriva acestuia.

– Suntem la egalitate, a spus dr. Raphael.

Membrii consiliului s-au privit unul pe celălalt, întrebându-se cine avea să-şi schimbe votul ca să decidă rezultatul.

– Propun, a intervenit Gabriella într-un târziu, aruncându-mi o privire în care părea să se zărească o rază de speranţă, să-i dăm şi Celestinei şansa de a vota. A fost membră a expediţiei. Nu şi-a câştigat dreptul de a participa?

Toate privirile s-au aţintit asupra mea, în vreme ce stăteam liniştită în spatele dr. Raphael. Membrii consiliului au fost de acord. Votul meu avea să decidă. Am analizat opţiunile, conştientă că decizia mea avea să mă plaseze, în sfârşit, în rândul celorlalţi angelologi. Consiliul a aşteptat să-mi exprim opţiunea.

După ce am votat, m-am scuzat în faţa consiliului, am ieşit pe holul pustiu şi am fugit mâncând pământul. Am parcurs coridoarele, am coborât scările late de piatră, am dat buzna pe uşă şi m-am afundat în noapte, marcând cu zgomotul paşilor ritmul bătăilor inimii mele pe dalele de piatră. Ştiam că aveam şansa de-a fi singură în curtea din spate, locul în care eu şi Gabriella mergeam adesea, locul în care zărisem pentru prima oară bricheta de aur pe care o folosise monstrul nephilim în prezenţa mea ceva mai devreme în acea noapte. Curtea era mereu pustie, chiar şi în timpul zilei, iar eu simţeam nevoia să fiu singură. Lacrimile mi-au înmuiat

marginile câmpului vizual, gardul de fier care împrejmuia bătrâna clădire s-a topit, maiestuosul fag cu pielea ca de elefant s-a lichefiat și până și secera ascuțită a lunii atârnate pe cer a devenit un nimb neclar.

M-am asigurat că nu mă urmase nimeni, m-am ghemuit lângă zidul clădirii, mi-am ascuns fața în palme și am izbucnit în hohote de plâns. Am plâns pentru dr. Seraphina și pentru ceilalți membri ai expediției pe care îi trădasem, am plâns pentru conștiința mea împovărată de votul pe care îl dădusem. Înțelegeam că decizia mea fusese cea corectă, dar acest sacrificiu mă sfâșia, îmi spulbera încrederea în mine, în colegii mei și în munca noastră. Îmi trădasem profesoara, mentorul. Mă debarasasem de o femeie la care țineam ca la propria mamă. Mi se oferise privilegiul de a vota, dar în felul acesta îmi pierdusem încrederea în angelologie.

Deși purtam o jachetă groasă de lână, cea pe care o îmbrăcasem ca să țin departe vântul jilav din peșteră, nu aveam nimic pe dedesubt în afară de rochia pe care mi-o dăduse dr. Raphael s-o port la petrecere. Mi-am șters lacrimile cu dosul mâinii și m-am simțit zguduită de un fior. Noaptea era friguroasă, împietrită, dar mai rece decât fusese cu numai câteva ore în urmă. Mi-am recăpătat stăpânirea de sine, am inspirat adânc și m-am pregătit să mă întorc în sala de consiliu, când, de undeva din apropierea intrării laterale a clădirii, a răzbătut șoapta blândă unor glasuri.

M-am refugiat în umbră și am așteptat, întrebându-mă cine ar fi părăsit clădirea prin acest loc neobișnuit, ieșirea făcându-se, de regulă, prin altă

parte. În câteva clipe, Gabriella a păşit în curte, vorbind în şoaptă cu Vladimir, care o asculta de parcă i-ar fi mărturisit ceva de o mare însemnătate.

M-am străduit să-i văd mai bine. Gabriella ieşea în mod deosebit în evidenţă în lumina lunii – părul brunet îi strălucea, iar rujul roşu realiza un contrast puternic cu albul pielii ei. Purta un palton luxos de culoare bej, ajustat pe corp şi cu centură prinsă în talie. Nu-mi puteam imagina unde găsise asemenea haine şi cum de şi le-a putut permite. Gabriella se îmbrăcase întotdeauna frumos, dar, pentru mine, haine ca ale ei existau numai în filme.

Deşi nu ne mai văzuserăm de ani de zile, îi cunoşteam bine expresiile feţei. Cuta de pe frunte îmi spunea că medita la o întrebare pe care i-o adresase Vladimir. Un licăr în privire însoţit de un zâmbet indiferent îmi sugera că îi răspunsese cu obişnuitul aplomb, vreo vorbă de duh, vreo maximă, vreo replică ironică. El o asculta cu toată atenţia, iar privirea lui nu s-a desprins o clipă de la ea.

În timp ce Gabriella şi Vladimir vorbeau, abia puteam respira. Date fiind evenimentele acelei nopţi, Gabriella trebuie să fi fost la fel de necăjită ca mine. Dispariţia celor patru angelologi şi ameninţarea de a pierde descoperirile făcute în timpul expediţiei erau motive suficiente pentru a-i strica buna dispoziţie, chiar dacă relaţia dintre dr. Seraphina şi Gabriella nu fusese prea strânsă în ultima vreme. Ele fuseseră extrem de apropiate pe vremuri şi ştiam că Gabriella ţinuse mult la profesoara noastră. Totuşi, acolo, în curte, Gabriella părea – şi abia mă puteam gândi la acest cuvânt – „veselă". Avea un aer triumfător, de parcă ar fi repurtat o victorie dificilă.

O jerbă de lumină s-a răspândit prin curte și o mașină s-a oprit, scăpărarea farurilor prelingându-se prin porțile de fier și luminând fagul uriaș, ale cărui ramuri se întindeau în aerul lichid asemenea unor tentacule. Din mașină a coborât un bărbat. Gabriella și-a aruncat privirea peste umăr și i-am văzut chipul ca un clopoțel încadrat de șuvițe brunete. Bărbatul era impresionant, înalt, purta o haină cu două rânduri de nasturi și pantofi lustruiți care luceau. Mi-a părut extrem de rafinat după aspect. O asemenea opulență era ceva inedit în timpul războiului, iar în seara aceea avusesem parte din belșug de așa ceva. Când s-a apropiat, am văzut că era Percival Grigori, nephilimul pe care îl întâlnisem în seara aceea. Gabriella l-a recunoscut imediat. I-a făcut semn să aștepte la mașină, l-a sărutat iute pe Vladimir pe amândoi obrajii, apoi s-a întors și a pornit cu pași apăsați pe dalele de piatră, spre iubitul ei.

M-am ghemuit și mai mult în întuneric, sperând ca prezența mea să nu fie descoperită. Gabriella era la numai câțiva metri, atât de aproape, încât i-aș fi putut șopti ceva pe când trecea. De la distanța aceasta, am văzut că avea la ea servieta cu comoara din munți. Gabriella avea să i-o înmâneze lui Percival Grigori.

Această descoperire a avut un asemenea efect asupra mea, încât, preț de o clipă, m-am pierdut cu firea. Am pășit în lumina lunii, și Gabriella s-a oprit brusc, surprinsă să mă găsească acolo. Când privirile ni s-au întâlnit, am înțeles că nici nu ar fi contat ce votase consiliul. Planul Gabriellei fusese tot timpul să îi dea servieta iubitului ei. În acel moment, anii

în care Gabriella se comportase ciudat, dispariția ei, inexplicabila ascensiune în rândul angelologilor, îndepărtarea de dr. Seraphina, banii care păreau să-i vină ca din senin, toate acestea căpătau dintr-odată sens pentru mine. Dr. Seraphina avusese dreptate. Gabriella colabora cu dușmanii noștri.

– Ce faci? am întrebat-o eu, iar propriul glas mi-a părut străin.

– Du-te înăuntru, mi-a răspuns Gabriella, evident speriată de prezența mea, cu glas scăzut, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fim auzite.

– Nu poți să faci așa ceva, am șoptit. După câte am îndurat...

– Vă scutesc de suferințe și mai mari, a replicat Gabriella, apoi a întors capul, s-a dus la mașină și a urcat pe bancheta din spate, urmată îndeaproape de Percival Grigori.

Preț de o clipă, șocul provocat de acțiunea Gabriellei m-a paralizat. Însă, pe când mașina se pierdea în bezna încâlcită de pe străduțele înguste, mi-am revenit treptat. Am străbătut curtea în fugă și am dat buzna în clădire. Frica mă mâna din ce în ce mai iute pe coridorul lat și rece.

Deodată, un glas m-a strigat de la celălalt capăt al culoarului.

– Celestine! l-am auzit pe dr. Raphael și l-am văzut pășind înaintea mea. Slavă Domnului că nu ai fost rănită!

– Nu, am spus încercând să-mi recapăt suflul. Însă Gabriella a plecat cu servieta. Tocmai vin din curte. A furat-o.

– Vino cu mine, mi-a cerut dr. Raphael.

Fără alte explicații, m-a condus pe un hol lăsat în paragină înapoi în Ateneu, unde consiliul se reunise cu numai o jumătate de oră în urmă. Se întorsese și Vladimir. M-a salutat scurt, cu o expresie gravă. Am privit pe lângă el și am văzut că ferestrele din capătul încăperii fuseseră sparte; vântul rece și tăios mătura cadavrele mutilate ale membrilor consiliului, care zăceau pe podea într-o băltoacă de sânge.

Imaginea m-a șocat atât de tare, încât mi-a fost imposibil să reacționez în vreun fel; m-am oprit în loc, refuzând să cred ceea ce vedeam. M-am sprijinit de masa la care semnasem sentința de condamnare la moarte a profesoarei mele, incapabilă să spun dacă imaginea dinaintea ochilor mei era reală sau dacă vreo închipuire macabră pusese stăpânire pe mintea mea. Brutalitatea crimelor era înfiorătoare. Călugărița fusese împușcată în cap de la mică distanță, iar veșmântul ei era năclăit de sânge. Unchiul Gabriellei, doctorul Lévi-Franche, zăcea pe podeaua de marmură într-o baltă de sânge, cu ochelarii striviți, iar alți doi membri ai consiliului erau prăvăliți pe masă.

Am închis ochii și m-am ferit de priveliștea îngrozitoare. Singura alinare am simțit-o când dr. Raphael, care mă cuprinsese cu brațul, m-a susținut. M-am sprijinit de trupul său, al cărui miros mi-a adus o mângâiere dulce-amară. Mi-am imaginat că aveam să deschid ochii și că totul avea să fie ca acum câțiva ani, că Ateneul avea să se umple de lăzi, de hârtii și de asistenți grăbiți care strângeau materialele. Membrii consiliului aveau să fie așezați în jurul mesei, studiind hărțile Europei lovite de război ale

dr. Raphael. Şcoala noastră avea să fie deschisă, iar membrii consiliului, în viaţă. Însă, când am deschis ochii, am fost din nou lovită de oroarea masacrului. Nu aveam cum să scap de această sumbră realitate.

– Vino, m-a chemat dr. Raphael şi m-a scos din încăpere, ducându-mă cu forţa pe hol şi apoi spre uşa de la intrare. Respiră adânc. Eşti în stare de şoc.

Am privit împrejur ca prin vis şi am întrebat:

– Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg. Gabriella a făcut asta?

– Gabriella? a intervenit Vladimir, care ni s-a alăturat pe coridor. Nu, bineînţeles că nu.

– Gabriella nu a avut nimic de-a face cu asta, a spus dr. Raphael. Erau spioni. Ştiam de ceva timp că monitorizau consiliul. Acesta a fost planul nostru, să-i ucidem în acest mod.

– Dumneavoastră aţi făcut-o? am bâiguit, pradă uimirii. Cum aţi putut să faceţi aşa ceva?

Dr. Raphael m-a privit, iar pe chip i-a răsărit o umbră de tristeţe, de parcă dezamăgirea mea l-ar fi durut.

– Cu asta mă ocup, Celestine, a spus el într-un târziu, apoi m-a prins de braţ şi m-a condus pe hol. Într-o bună zi, vei înţelege. Vino, trebuie să pleci numaidecât de aici.

Pe când ne apropiam de intrarea principală a Ateneului, amorţeala care pusese stăpânire pe mine la vederea acelei scene începuse să se risipească şi m-a cuprins greaţa. Dr. Raphael m-a scos în aerul rece al nopţii, unde ne aştepta automobilul Panhard et Levassor. În vreme ce coboram treptele late de piatră, mi-a înmânat o servietă. Era fix ca aceea pe

care o avusese Gabriella mai devreme în curte, de piele maro, cu aceleaşi încuietori lucitoare.

– Ia asta cu tine, a spus dr. Raphael. Totul este pregătit. Vei fi dusă la graniţă în această noapte. Apoi mă tem că va trebui să te bazezi pe prietenii noştri din Spania şi din Portugalia ca să te ducă mai departe.

– Unde?

– În America, a spus dr. Raphael. Ia servieta asta cu tine. Tu şi comoara din grotă veţi fi în siguranţă acolo.

– Bine, dar am văzut-o pe Gabriella plecând, am spus, cercetând servieta de parcă ar fi fost o închipuire. A luat ea instrumentul. A dispărut.

– Era o copie fidelă, draga mea Celestine, o momeală, m-a lămurit dr. Raphael. Gabriella distrage duşmanul, pentru ca tu să poţi scăpa, iar Seraphina să fie eliberată. Îi datorezi multe, inclusiv participarea ta la expediţie. Lira se află acum în grija ta. Tu şi Gabriella aţi luat-o pe drumuri diferite, dar să nu uiţi niciodată că luptaţi amândouă pentru o cauză comună. A ei este aici, iar a ta va fi în America.

CEA DE-A TREIA IERARHIE

Şi deodată au apărut în faţa mea doi bărbaţi atât de înalţi, cum nu am mai văzut niciodată pe pământ. Chipurile lor străluceau ca soarele, ochii lor erau ca doi aştri luminoşi, iar din gură le ieşea o văpaie. Veşmântul lor părea plăsmuit din pene: aveau picioarele ca purpura şi aripile mai strălucitoare ca aurul, iar mâinile lor erau mai albe ca zăpada.

Cartea lui Enoh

Chilia măicuţei Evangeline, mănăstirea St. Rose, Milton, New York

24 decembrie 1999, ora 12:01 a.m.

Evangeline s-a dus la fereastră, a tras perdelele grele şi a privit în întunericul de afară. De la etajul al patrulea vedea foarte bine dincolo de râu. La aceeaşi oră în fiecare noapte, trenul de călători străpungea bezna, sfâşiind peisajul cu dâra sa luminoasă. Prezenţa trenului de noapte o alina pe Evangeline, căci era statornică, asemenea sarcinilor de la mănăstirea St. Rose. Trenul trecea, măicuţele mergeau la rugăciune, căldura se strecura din caloriferele cu abur, vântul scutura ochiurile de geam. Universul avansa în cercuri regulate. Soarele avea să răsară peste câteva ore, şi atunci Evangeline avea să înceapă o nouă zi, urmând acelaşi orar strict pe care îl respectase zi de zi: rugăciunea, micul dejun, slujba, munca în bibliotecă, prânzul, rugăciunea, treburile casnice, munca în bibliotecă, slujba, cina. Viaţa ei se mişca în sfere la fel de uniforme precum mătăniile ei.

Uneori, Evangeline urmărea trenul şi îşi imagina conturul neclar al unui călător care îşi croia drum

pe culoar. Trenul şi omul treceau în viteză, apoi îşi continuau drumul spre o destinaţie necunoscută, într-un zăngănit metalic şi în lumina neoanelor. Privea în întuneric şi îşi dorea ca trenul în care se afla Verlaine să treacă fix când era ea la fereastră.

Odaia lui Evangeline avea dimensiunile unui dulap de lenjerie şi, prin urmare, mirosea a rufe proaspăt spălate. De curând, lustruise podeaua din lemn de pin, luase pânzele de păianjen de prin colţuri şi ştersese praful de la podea până în tavan şi de la lambriuri până în prag. Aşternuturile albe apretate de pe pat păreau s-o îmbie să-şi dea jos pantofii şi să se culce. În schimb, şi-a turnat apă dintr-o carafă într-un pahar de pe comodă şi a băut. Apoi a deschis fereastra şi a inspirat adânc. Aerul îi intra rece şi greu în plămâni, mângâietor ca gheaţa pe o rană. Era aşa de obosită, încât abia putea gândi. A privit ora afişată de ceasul electronic: era puţin peste miezul nopţii. O nouă zi se năştea.

Evangeline s-a aşezat pe pat, a închis ochii şi a aşteptat ca gândurile legate de întâlnirea din ziua anterioară să se domolească. A luat teancul de scrisori pe care i le dăduse măicuţa Celestine şi le-a numărat. Erau unsprezece plicuri, unul pe an, cu aceeaşi adresă a expeditorului, o adresă din New York pe care nu o recunoştea. Bunica ei trimisese scrisorile cu o constanţă remarcabilă, iar data poştei era 21 decembrie. În fiecare an sosise o asemenea ilustrată, începând din anul 1988 şi până în 1998. Singura care lipsea dintre ele era cea din anul acela.

Atentă să nu rupă plicurile, Evangeline a scos ilustratele şi le-a studiat, aranjându-le în ordine cronologică pe pat, de la prima sosită la ultima.

Ilustratele erau acoperite cu desene în peniță, linii groase de culoare albastră, care nu păreau să formeze vreo imagine anume. Desenele fuseseră realizate de mână, deși Evangeline nu le înțelegea nici scopul și nici semnificația. Pe una dintre ilustrate era desenat un înger care urca o scară, un desen elegant, modern, care nu avea nimic din excesele imaginilor cu îngeri din biserica Maria Angelorum.

Deși o mulțime de măicuțe nu-i împărtășeau părerile, Evangeline prefera reprezentările artistice ale îngerilor celor biblice, care i se păreau înspăimântătoare. Roțile lui Ezechiel, de exemplu, erau descrise în Biblie ca fiind din crisolit, rotunde, cu sute de ochi înșirați de jur-împrejur. Se spunea că heruvimii aveau patru fețe: de om, de bou, de leu și de vultur. Această străveche viziune asupra trimișilor Domnului era înspăimântătoare, aproape grotescă, în comparație cu opera pictorilor renascentiști, care schimbaseră pentru totdeauna reprezentarea vizuală a îngerilor. Îngerii care suflau din trâmbițe, îngerii: cu harpe și ascunși în spatele aripilor lor delicate, aceștia erau cei pe care îi îndrăgea Evangeline, indiferent cât de departe erau ei de realitatea Bibliei.

Evangeline a studiat ilustratele una câte una. Pe prima, care data din decembrie 1988, era imaginea unui înger care sufla într-o trâmbiță de aur, purtând veșminte albe cu desene aurite. Când a deschis-o, a văzut prinsă înăuntru o hârtie de culoare crem și scrisul elegant al bunicii sale. Mesajul redactat cu cerneală roșie era următorul:

Dragă Evangeline, ai grijă: înţelegerea semnificaţiei lirei lui Orfeu s-a dovedit o grea încercare. Legendele sunt atât de strâns legate de el, încât nu putem discerne conturul precis al vieţii sale pământeşti. Nu-i cunoaştem anul naşterii, adevărata filiaţie sau talentul real de cântăreţ din liră. S-a presupus că este fiul muzei Calliope şi al regelui Traciei, Oeagrus, dar aceasta este, desigur, mitologie, iar datoria noastră este să separăm mitologia de istorie, să descâlcim legenda de fapte şi magia de adevăr. A dat lumii poezia? A descoperit lira cu prilejul legendarei călătorii pe lumea cealaltă? A fost atât de important în timpul vieţii cum spune istoria? În secolul al VI-lea î.Hr. era deja cunoscut în întreaga lume greacă drept un virtuoz al cântecului şi al muzicii, dar felul în care a ajuns la el instrumentul îngerilor a născut numeroase speculaţii printre istorici. Munca mamei tale nu a făcut decât să confirme vechile teorii referitoare la importanţa lirei.

Evangeline a întors pagina pe verso, sperând că scrisul cu cerneală roşie nu se sfârşea aici. În mod evident, mesajul era un fragment dintr-unul mai amplu. Însă mesajul nu continua.

Şi-a aruncat privirea prin odaia ei, ale cărei contururi solide începeau să se prelingă pe măsură ce oboseala o copleşea, apoi s-a întors din nou la ilustrate. A mai deschis una, şi încă una. În interiorul fiecăreia era prins peticul de hârtie crem şi pe fiecare se înşirau cuvinte care începeau şi se terminau fără nici o urmă de logică. Dintre cele unsprezece ilustrate, numai aceea adresată ei avea

definite începutul și sfârșitul. Paginile nu erau numerotate, iar ordinea logică nu era dictată de ordinea cronologică a expedierii. De fapt, Evangeline avea senzația că paginile fuseseră pur și simplu umplute cu șiruri nesfârșite de vorbe. Pe lângă aceasta, literele erau atât de mici, încât trebuia să-și forțeze ochii ca să le citească.

După ce a cercetat paginile un răstimp, Evangeline a pus fiecare ilustrată la locul ei, asigurându-se că plicurile erau în ordinea datei poștei. Efortul de a găsi o noimă paginilor învălmășite pline de scrisul bunicii sale îi dădea migrene. Avea mintea încețoșată, și în tâmple simțea o durere ascuțită. Ar fi trebuit să meargă de mult la culcare. A pus ilustratele unele peste celelalte și și le-a vârât sub pernă, atentă să nu le îndoaie și să nu le boțească marginile. Nu mai putea face nimic până nu se odihnea puțin.

Fără să-și tragă pe ea pijamalele, și-a scos pantofii și s-a trântit în pat. Așternuturile erau răcoroase și îi mângâiau pielea. A tras plapuma până sub bărbie și s-a lăsat să cadă într-un somn profund și eliberator.

Trenul Metro-North, undeva între Poughkeepsie şi staţia Harlem – 125th Street, New York

Verlaine prinsese ultimul tren din direcţia sud din noaptea aceea. În dreapta sa, de-a lungul şinelor, curgea râul Hudson, iar în stânga, dealurile acoperite de zăpadă se înălţau spre cerul nopţii. Trenul era călduros, bine luminat şi pustiu. Sticlele de bere Corona pe care le băuse în barul din Milton, împreună cu mişcarea lentă imprimată de tren, îi aduseseră un calm vecin cu resemnarea, dacă nu cumva cu mulţumirea. Deşi nu-i plăcea ideea de a-şi abandona automobilul Renault acolo, adevărul era că existau şanse reduse să-şi mai vadă vreodată maşina în stare de funcţionare. Era un model cu caroseria pătrăţoasă, al cărei aspect simplu amintea de modelele de Renault de după război, maşini pe care – din cauză că nu fuseseră niciodată importate în Statele Unite, iar el nu fusese niciodată în Franţa – Verlaine nu le văzuse decât în poze. Acum avea caroseria îndoită şi interiorul distrus.

Mai gravă decât pierderea maşinii fusese însă pierderea materialelor utilizate de el în cercetare. Pe lângă materialul organizat cu meticulozitate pe care îl folosise la susţinerea tezei de doctorat, un clasor

cu gravuri color, însemnări şi informaţii generale privitoare la implicarea lui Abigail Rockefeller în Muzeul de Artă Modernă, mai erau şi sute de copii şi însemnări din ultimul an în care lucrase pentru Percival Grigori. Deşi documentele sale nu erau tocmai originale, erau tot ce avea. Lăsase totul pe bancheta din spate, în geanta pe care i-o furaseră oamenii lui Grigori. Copiase mare parte a lucrării sale, dar, la cât îl zorise Grigori, fusese mai haotic decât de obicei. Nu-şi amintea cât din materialul despre mănăstirea St. Rose/Rockefeller copiase şi nici nu era absolut sigur de ceea ce băgase în geantă şi ce nu. Trebuia să treacă pe la birou, să-şi verifice hârtiile. Deocamdată, nu putea decât să spere că fusese suficient de precaut încât să păstreze copii ale celor mai importante documente. În ciuda evenimentelor din ultimele ore, exista ceva care îl liniştea: în primul rând, scrisorile originale trimise de Innocenta lui Abigail Rockefeller erau încuiate în biroul său şi, în al doilea rând, păstrase planurile mănăstirii St. Rose la el.

Şi-a strecurat mâna rănită în buzunarul interior al paltonului şi a scos de acolo mănunchiul de planuri. După atitudinea indiferentă faţă de ele afişată de Grigori în Central Park, mai că le considerase inutile. Dar atunci, de ce oare ar fi trimis Grigori bătăuşi să-i spargă maşina dacă erau fără valoare?

Verlaine şi-a împrăştiat planurile în poală, iar privirea i-a căzut pe sigiliul reprezentând lira. Coincidenţa potrivit căreia sigiliul se potrivea cu pandantivul lui Evangeline era o ciudăţenie căreia Verlaine părea dornic să-i dea de cap. De fapt, totul la liră, de la prezenţa ei pe moneda tracă pe care o găsise

până la existența ei pe blazonul mănăstirii St. Rose, era impresionant, aproape mitologic. Era ca și cum experiențele sale personale ar fi împrumutat calitățile simbolismului și ar fi stratificat înțelesul istoric pe care îl aplica în mod normal cercetării sale din domeniul istoriei artei. Poate că-și extindea propria pregătire academică asupra unei situații, stabilind legături acolo unde nu existau, dând o dimensiune romantică muncii sale și exagerând totul. Acum, că se instalase pe bancheta trenului și avea liniștea necesară pentru a medita la toate acestea, Verlaine începuse să se întrebe dacă nu cumva reacția sa la vederea colierului cu pandantivul în formă de liră fusese exagerată. Într-adevăr, exista posibilitatea ca bărbații care îi spărseseră mașina să nu aibă nimic de-a face cu Grigori. Poate că exista o altă explicație logică pentru bizarele evenimente din acea zi.

Verlaine a scos foile de corespondență ale mănăstirii St. Rose și le-a pus deasupra planurilor. Hârtia era groasă, din bumbac, de culoare roz, cu un antet complicat de trandafiri și îngerași întrepătrunși, realizat într-un stil victorian luxuriant, care, spre propria uimire, îi plăcea lui Verlaine, în ciuda preferinței sale pentru modernism. Nu o contrazisese atunci, dar Evangeline se înșelase când spusese că măicuța care întemeiase mănăstirea concepuse hârtia pentru corespondență cu două sute de ani în urmă. Descoperirea metodei chimice de fabricare a hârtiei din pastă de lemn, o revoluție în sfera tehnologiei, care impulsionase serviciul poștal și permisese oamenilor să-și creeze hârtie pentru corespondență personalizată, nu avusese loc mai

devreme de mijlocul anilor 1850. Cel mai probabil, hârtia pentru corespondență a mănăstirii St. Rose fusese concepută la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar antetul fusese creat de stareța care fondase mănăstirea. De fapt, această practică devenise extrem de răspândită în perioada Gilded Age. Oamenii de vază, asemenea lui Abigail Rockefeller făcuseră mari eforturi ca să creeze meniuri pentru dineuri, cărți de vizită, invitații, plicuri personalizate și hârtie pentru corespondență, toate purtând simbolul și blazonul familiei imprimate pe hârtie de cea mai bună calitate disponibilă. Vânduse chiar el, la licitații, de-a lungul anilor, mai multe seturi impecabile, personalizate.

Nu o corectase pe Evangeline pentru că, își dădea el acum seama, îl luase prin surprindere. Dacă ar fi fost genul de femeie care să semene mai de grabă cu un câine de pază gata să sfâșie, morocănoasă și excesiv de protectoare cu arhivele lor, n-ar fi avut nici o problemă s-o înfrunte. În anii în care implorase accesul la diverse biblioteci, învățase cum să le cucerească pe aceste bibliotecare sau, cel puțin, cum să le câștige simpatia. Însă, când o văzuse pe Evangeline, fusese dezarmat pe dată. Era frumoasă, inteligentă, îi dădea o ciudată senzație de familiaritate și, călugăriță fiind, era inaccesibilă. Poate că-l plăcea măcar un pic. În timp ce se pregătea să-l dea afară din mănăstire, simțise o ciudată legătură între ei. A închis ochii și a încercat să-și amintească exact cum arăta acolo, așezată în barul din Milton. În ciuda hainelor negre, demodate, de călugăriță, păruse asemenea oricărui om normal care petrecea o seară

obișnuită în oraș. Nu credea că putea uita felul în care zâmbise, abia schițat, când îi atinsese mâna.

Verlaine s-a lăsat furat de clătinatul vagonului și s-a adâncit într-o stare de reverie. Gândul la Evangeline îi zburda prin minte, când, deodată, o izbitură în geam l-a făcut să revină la realitate. De geam era lipită o mână imensă albă, cu degetele răsfirate, ca brațele unei stele de mare. Speriat, Verlaine s-a ridicat în capul oaselor și a încercat să privească dintr-un alt unghi. Pe geam și-a făcut apariția încă o mână, cu o nouă plesnitură, gata parcă să împingă înăuntru pătratul gros de plastic, smulgându-l din ramă. O pană roșie, iute și fibroasă, a măturat geamul. Verlaine a clipit, încercând să se dumirească dacă nu cumva adormise, și acest ciudat spectacol îi apărea vis. Însă, când a privit cu mai multă atenție, a văzut ceva care i-a înghețat sângele în vine. Două creaturi imense pluteau pe lângă tren, îl fixau cu niște ochi mari, roșii și amenințători și zburau în paralel cu trenul cu ajutorul unor aripi imense. Le-a privit speriat, incapabil să-și desprindă privirea de la ele. Oare își pierdea mințile sau creaturile acestea bizare semănau cu zdrahonii pe care îi văzuse distrugându-i mașina? Spre uimirea și consternarea lui, a tras concluzia că așa era.

Verlaine a sărit în picioare, și-a apucat jacheta și a luat-o la fugă spre toaletă, un compartiment mic și fără ferestre, duhnind a chimicale. A inspirat adânc, în încercarea de a se calma. Avea hainele îmbibate de sudoare și simțea o amorțeală în piept care îi dădea senzația că avea să leșine. O singură dată se mai simțise în felul acesta, în liceu, la banchet, când întrecuse măsura cu băutura.

În vreme ce trenul se apropia de oraş, Verlaine şi-a vârât bine hărţile şi hârtiile în buzunar. A ieşit din toaletă şi a pornit iute spre capătul din faţă al trenului. Doar câţiva pasageri coborau în Harlem din trenul de la miezul nopţii. Gara pustie şi dezolantă în întuneric i-a dat cumplita senzaţie că făcuse o greşeală, că poate nu coborâse la staţia la care trebuia sau, mai rău, că pur şi simplu se suise într-un alt tren. A străbătut peronul şi a coborât un rând de trepte de fier spre strada întunecoasă şi rece. Avea ciudata senzaţie acum că, în absenţa sa, oraşul New York fusese lovit de vreun cataclism şi că, printr-un renghi al destinului, el se întorsese în oraşul distrus şi pustiu.

Upper East Side, New York

Sneja îi poruncise lui Percival să rămână în casă, dar, după orele petrecute străbătând sala de biliard dintr-un capăt în altul, în aşteptarea veştilor de la Otterley, nu mai putea îndura singurătatea. Când invitaţii mamei sale au plecat, iar el a fost sigur că Sneja se dusese la culcare, Percival s-a îmbrăcat cu grijă, punându-şi un smoching şi un palton negru, de parcă tocmai s-ar fi întors de la o gală, şi a luat ascensorul spre Fifth Avenue.

Pe vremuri, contactul cu lumea exterioară îl lăsa rece. În tinereţe, când locuia la Paris şi nu putea evita duhoarea omenirii, învăţase să ignore complet oamenii. Nu simţea nevoia neîntreruptei agitaţii a activităţilor umane, truda neobosită, festivităţile, petrecerile. Toate acestea îl plictiseau. Însă boala îl schimbase. Începuse să privească atent fiinţele umane şi să le studieze cu interes ciudatele tabieturi. În final, ajunsese să-i compătimească.

Ştia că acesta era unul dintre simptomele transformărilor care-l aşteptau, cele asupra cărora fusese avertizat şi pe care era pregătit să le accepte ca fiind

parte a evoluției normale a metamorfozei sale. I se spusese că avea să înceapă să aibă senzații noi și uimitoare și, într-adevăr, constata că se simțea neplăcut la vederea suferinței acestor creaturi demne de milă. La început, aceste sentimente ciudate îl otrăveau cu absurde izbucniri de emotivitate. Știa prea bine că ființele umane erau făpturi inferioare și că suferința lor se afla în strânsă legătură cu poziția pe care o ocupau în univers. La fel era și cu animalele, a căror inferioritate părea doar puțin mai pronunțată decât cea a oamenilor. Cu toate acestea, Percival începuse să vadă părțile frumoase ale ritualurilor lor, dragostea lor față de familie, înclinația pentru idolatrie, sfidarea slăbiciunii fizice. În ciuda disprețului resimțit față de ei, începuse să înțeleagă tragedia condiției lor: trăiau și mureau de parcă existența lor chiar ar fi contat. Dacă le-ar fi pomenit ceva din toate acestea lui Otterley sau Snejei, ar fi fost ridiculizat fără milă.

Percival Grigori a trecut anevoie și sfâșiat de suferință pe lângă clădirile maiestuoase de locuințe din cartierul său, respirând greu, ajutându-se de baston în vreme ce înainta pe trotuarele acoperite de gheață. Vântul rece nu-l stingherea – nu simțea decât pârâitul corsetului în jurul cutiei toracice, arsura din piept pe când respira și scârțâitul genunchilor și al șoldurilor care i se transformau în pulbere. Își dorea să-și poată scoate jacheta și să-și elibereze trupul din strânsoare, să lase aerul rece să-i aline arsurile de pe trup. Aripile sale schilodite de pe spate, intrate în putrefacție, îi împungeau hainele, dându-i aspectul unui cocoșat, al unei bestii, al unei ființe diforme ocolite de lume. În plimbările

nocturne ca aceasta, își dorea să poată lua locul oamenilor lipsiți de griji și sănătoși care treceau pe lângă el. Mai că ar fi acceptat să devină uman, dacă acest lucru l-ar fi scutit de suferință.

După un răstimp, cazna mersului l-a copleșit și Percival s-a oprit la un bar dedicat pasionaților de vinuri, un local luxos din alamă lustruită și catifea roșie. Înăuntru era cald și aglomerat. Percival a comandat un pahar de scotch Macallan și și-a ales o masă dintr-un colț retras, de unde putea privi dezmățului celor vii.

Tocmai își terminase primul pahar de whisky, când a remarcat în celălalt capăt al încăperii o femeie. Era tânără, cu părul brunet strălucitor tuns după moda anilor '30. Stătea la o masă, împreună cu un grup de prieteni. Deși purta haine moderne de prost gust, blugi mulați și o bluză de dantelă cu decolteu adânc, frumusețea ei avea puritatea clasică pe care Percival o asocia cu femeile dintr-o altă vreme. Tânăra femeie semăna leit cu preaiubita sa Gabriella Lévi-Franche.

Timp de o oră, Percival nu și-a luat ochii de la ea. Îi observase îndeaproape gestica și mimica și remarcase faptul că semăna cu Gabriella nu numai la aspect. Poate, se gândea Percival, își dorea cu prea mare disperare să vadă trăsăturile Gabriellei: în tăcerile tinerei, Percival citea inteligența analitică a Gabriellei; în privirea ei impasibilă, el vedea înclinația Gabriellei de a păstra secrete. Femeia avea o atitudine rezervată în grupul ei de prieteni, la fel cum Gabriella avea întotdeauna când ieșea în lume. Percival a presupus că prada sa prefera să asculte, lăsându-și prietenii să-și vadă de aberațiile amuzante

care le umpleau viața, în vreme ce, în taină, ea le cerceta obiceiurile, catalogându-le punctele forte și pe cele slabe cu o cruzime analitică. S-a hotărât să aștepte până ce aceasta rămânea singură, ca să-i poată vorbi.

A mai comandat destule pahare de Macallan, până când tânăra și-a luat în sfârșit haina și s-a îndreptat spre ușă. Când a ajuns în dreptul lui, Percival i-a blocat trecerea cu bastonul, iar abanosul lustruit i-a atins în treacăt piciorul.

– Iertați-mă că vă abordez într-o manieră atât de directă, a spus el. Însă insist să vă ofer ceva de băut.

Tânăra l-a privit uimită. Nu-și dădea seama ce o surprindea mai mult, bastonul care nu-i permitea să treacă sau neobișnuita lui cerere de a i se alătura la masă.

– Ești îngrozitor de fercheș, a spus ea privindu-i smochingul.

Avea un glas ascuțit și afectat, exact opusul manierei reci și neutre de a se exprima a Gabriellei, constatare care i-a spulberat pe loc lui Percival fantezia. Voise să creadă că o descoperise pe Gabriella, dar era limpede că această femeie nu semăna cu ea într-atât de mult cât sperase el. Cu toate acestea, își dorea să-i vorbească, s-o privească, să recreeze trecutul.

I-a făcut semn să se așeze în fața lui. Fata a ezitat o clipă, i-a privit din nou hainele scumpe și s-a așezat. Spre dezamăgirea lui, asemănarea ei cu Gabriella din punct de vedere fizic s-a redus și mai mult când a privit-o de aproape. Avea pielea presărată cu pistrui fini, în vreme ce pielea Gabriellei era cremoasă și fără cusur. Ea avea ochii căprui, în vreme

ce ai Gabriellei erau de un verde strălucitor. Însă curba umerilor şi felul în care părul ei brunet tăiat drept îi cădea pe obraji erau suficient de asemănătoare încât să-l facă să viseze. A comandat o sticlă de şampanie, cea mai scumpă sticlă pe care o aveau, şi a început să o farmece cu poveştile şi cu aventurile sale din Europa, modificându-le astfel încât să-şi mascheze vârsta sau, mai bine spus, absenţa ei. În vreme ce el locuise la Paris în anii '30, ei i-a spus că stătuse acolo în anii '80. Deşi de afaceri se ocupase exclusiv tatăl său, a pretins că el conducea propria afacere. Nu că ar fi remarcat ea aspectele delicate sau detaliile spuselor lui. Părea să conteze prea puţin ce zicea el; fata bea şampanie şi asculta, fără a bănui că îi cauza acestui bărbat un asemenea disconfort. Nu conta că era mută ca un manechin, atâta vreme cât o putea face să stea înaintea lui, tăcută şi cu ochii căscaţi, amuzată şi cuprinsă de adoraţie, odihnindu-şi uşor neglijentă mâna pe masă, păstrând intacte similarităţile superficiale cu Gabriella. Tot ce conta era iluzia că timpul stătuse în loc.

Această fantezie l-a făcut să-şi aducă aminte de furia oarbă pe care i-o trezise trădarea Gabriellei. Împreună, plănuiseră să fure comoara din munţii Rodopi. Planul fusese bine pus la punct – ba chiar, după părerea lui Percival, de-a dreptul genial. Relaţia lor fusese una pasională, dar se bazase în acelaşi timp pe un interes comun. Gabriella îi furnizase informaţii despre munca angelologilor, rapoarte detaliate despre textele lor şi despre locurile în care se aflau aceştia, iar Percival îi oferise Gabriellei informaţii care îi permiteau să avanseze cu uşurinţă în ierarhia societăţii. Legăturile lor de afaceri – nu exista o altă

sintagmă pentru aceste schimburi lumești - îl făcuseră s-o admire pe Gabriella. Dorința ei aprigă de a reuși o făcea să pară-n ochii lui și mai prețioasă.

Sub îndrumarea Gabriellei, familia Grigori aflase despre cea de-A Doua Expediție Angelologică. Planul lor fusese genial. Percival și Gabriella puseseră la cale răpirea Seraphinei Valko, stabilind drumul pe care avea să-l urmeze convoiul prin Paris, asigurându-se că servieta de piele avea să rămână la Gabriella. Pariaseră că schimbul, eliberarea angelologilor pentru servieta cu comoara, avea să fie aprobat imediat de consiliul angelologic. Dr. Seraphina Valko nu era numai un angelolog de talie mondială, ci era chiar soția președintelui consiliului, Raphael Valko. Era imposibil ca membrii consiliului s-o lase să moară, oricât de valoros ar fi fost obiectul în discuție. Gabriella îl asigurase că planul lor avea să funcționeze, iar el o crezuse, însă devenise evident curând că era ceva în neregulă. Când înțelesese că schimbul nu urma să aibă loc, Percival o ucisese cu mâna lui pe Seraphina Valko. Aceasta murise în tăcere, deși făcuseră tot ce le stătuse în putință ca s-o încurajeze să divulge informațiile despre obiectul pe care îl recuperase. Cel mai rău era însă faptul că Gabriella îl trădase.

În noaptea aceea în care îi dăduse servieta de piele în care se afla lira avea de gând să o ia de soție. Ar fi dus-o în cercul său, în ciuda obiecțiilor părinților lui, care bănuiau de mult că ea era o spioană infiltrată în sânul familiei Grigori. Percival îi luase apărarea, însă mama lui dusese lira la un expert german în istoria instrumentelor muzicale, un om la care se apela adesea pentru verificarea comorilor

naziştilor, şi astfel descoperiseră că lira nu era decât o copie bine meşteşugită, un exemplar sirian străvechi, făcut din os de vită. Gabriella îl minţise. Fusese umilit şi ridiculizat din cauza încrederii sale în ea, căci Sneja o privise întotdeauna cu suspiciune.

După trădarea ei, Percival se spălase pe mâini de Gabriella, o lăsase în seama celorlalţi, decizie care-i provocase o mare suferinţă. Aflase mai târziu că pedeapsa pe care o primise fusese teribil de dură. Voise ca ea să moară şi, într-adevăr, dăduse ordine să fie ucisă mai degrabă decât torturată, dar, printr-un amestec de noroc şi plănuire riguroasă din partea colegilor ei, fusese salvată. Îşi revenise şi se căsătorise cu Raphael Valko, iar această relaţie impulsionase avansarea ei profesională. Percival ar fi fost primul care să recunoască faptul că era cea mai bună din domeniul ei, unul dintre puţinii angelologi care le înţelegea pe deplin lumea.

Nu mai vorbise cu Gabriella de mai bine de cincizeci de ani. Asemenea celorlalţi, fusese permanent supravegheată, activităţile ei profesionale şi personale fiind monitorizate zi şi noapte. Ştia că locuia în New York şi că-şi continua munca împotriva lui şi a familiei sale, însă Percival cunoştea foarte puţine amănunte din viaţa ei personală. După aventura lor, familia sa se asigurase că orice informaţie despre Gabriella Lévi-Franche Valko era ţinută departe de el.

Ultima veste pe care o avea despre ea era că se străduia să împiedice declinul inevitabil al angelologiei, luptând din răsputeri, deşi cauza lor era una pierdută. Îşi închipuia că acum era bătrână, cu chipul încă frumos, dar marcat de trecerea vremii.

Nu arăta absolut deloc ca tânăra frivolă și imatură din fața sa. Percival s-a lăsat pe speteaza scaunului și a studiat-o pe femeie, bluza ei ridicol de decoltată și bijuteriile grosolane. Se cherchelise – de fapt, cel mai probabil fusese cherchelită încă dinainte să comande el șampania. Femeia vulgară dinaintea lui nu semăna absolut deloc cu Gabriella.

– Vino cu mine, a spus Percival, aruncând un teanc de bani pe masă.

Și-a îmbrăcat paltonul, și-a luat bastonul și a pășit în noapte cu brațul în jurul tinerei. Femeia era înaltă și suplă, mai înaltă decât Gabriella. Percival simțea atracția pur sexuală dintre ei – fusese așa încă de la bun început, femeile din specia umană căzând mereu pradă șarmului său angelic.

Ea nu era cu nimic diferită de celelalte. L-a însoțit pe Percival de bunăvoie și, preț de câteva cvartale, au mers în tăcere, până când au ajuns la o alee ferită, unde el a luat-o de mână și a tras-o într-o zonă întunecată. Dorința insuportabilă, aproape animalică, pe care o simțea nu făcea decât să-i alimenteze mânia. A sărutat-o, a făcut dragoste cu ea, iar apoi, într-un acces de furie, i-a cuprins gâtul cald și delicat cu degetele lui lungi și reci și i-a strâns oasele până când acestea au început să trosnească. Tânăra a mormăit și l-a împins, străduindu-se să se elibereze din strânsoarea lui, dar era prea târziu. Percival Grigori era pornit s-o ucidă. Extazul provocat de durerea femeii, fericirea cauzată de zbaterea ei l-au umplut de fiori de dorință. Gândul că femeia din strânsoarea lui era Gabriella i-a sporit plăcerea.

Mănăstirea St. Rose,
Milton, New York

Evangeline s-a trezit la ora trei dimineaţa, cuprinsă de panică. După ani de respectare riguroasă a rutinei, părea uşor dezorientată când se abătea de la programul ei. Şi-a plimbat privirea împrejur, cu simţurile cotropite de somn, şi a tras concluzia că nu îşi vedea propria odaie, ci o cameră mică, ordonată, cu geamurile curate ca lacrima şi cu rafturile şterse de praf, dintr-un vis, aşa că s-a culcat la loc.

Imaginea difuză a mamei şi cea a tatălui ei i-au apărut dinainte. Erau împreună în apartamentul din Paris, în casa copilăriei ei. Nu făceau nimic în mod deosebit, ci pur şi simplu aşteptau. În vis, tatăl ei era tânăr, frumos şi mai fericit decât îl văzuse Evangeline vreodată după moartea mamei sale. Aceasta, pe care chiar şi în vâltoarea visului se străduia să o vadă, stătea la distanţă, o siluetă neclară, cu chipul întunecat de o pălărie de soare. Evangeline a întins mâna, disperată să-şi atingă mama. Din străfundurile visului, i-a strigat să vină lângă ea. Dar, când ea se

străduia să se apropie, Angela se dădea înapoi, diseminându-se ca o ceață diafană, imaterială.

Evangeline s-a trezit pentru a doua oară, speriată de intensitatea visului. Pe cadranul ceasului deșteptător erau aprinse trei cifre roșii: 4:55. Brusc, a fost scuturată de un fior. Era pe cale să întârzie la ora de adorație. În vreme ce clipea și privea prin încăpere, a observat că nu trăsese draperiile, astfel că odaia ei absorbea cerul nopții. Așternuturile albe erau pătate într-o nuanță de purpuriu amestecat cu cenușiu, de parcă ar fi fost presărate cu cenușă. S-a așezat pe marginea patului și și-a tras pe ea fusta neagră, și-a încheiat nasturii bluzei albe și și-a pus pe cap vălul.

Și-a rememorat visul și a simțit un val de nostalgie inundându-i întreaga ființă. În ciuda timpului care se scursese, Evangeline simțea absența părinților ei la fel de acut ca în copilărie. Tatăl ei murise brusc cu trei ani în urmă – i se oprise inima în somn. Deși comemora data morții lui în fiecare an, împlinind o novenă în cinstea lui, îi era greu să accepte faptul că el nu avea să știe niciodată cum crescuse ea și cât se schimbase de la depunerea jurământului, cum începuse să-i semene mai mult decât s-ar fi gândit oricare dintre ei că era posibil. Îi spusese în repetate rânduri că temperamental semăna cu mama ei, amândouă ambițioase și hotărâte, interesate mai degrabă de scop decât de mijloace. Însă, în realitate, Evangeline purta amprenta personalității tatălui ei.

Era gata să iasă din cameră, când și-a amintit de ilustratele de la bunica ei care o contrariaseră atât de tare cu o seară în urmă. Și-a vârât mâna sub pernă, le-a frunzărit și, deși întârziase la ora de adorație,

a hotărât să mai încerce o dată să deslușească acele cuvinte învălmășite pe care i le trimisese bunica ei.

A scos ilustratele din plicuri și le-a așezat pe pat. Una dintre imagini i-a reținut atenția. Din cauza oboselii, nu o remarcase cu o seară înainte. Era schița în culori pale a unui înger cu mâinile prinse de treptele unei scări. Era sigură că mai văzuse imaginea aceasta, dar nu-și mai amintea unde anume sau de ce îi părea atât de cunoscută. Această senzație de familiaritate a determinat-o să mai așeze o ilustrată lângă ea și, brusc, în mintea ei s-a produs un declic. Dintr-odată, imaginea căpăta sens: schițele reprezentând îngeri erau fragmente dintr-o imagine mai mare.

Evangeline a rearanjat bucățile, așezându-le în funcție de formă, culori care se potriveau și chenare, de parcă ar fi construit un puzzle, până când dinainte i s-a arătat o imagine de ansamblu, roiuri de îngeri radioși care urcau pe o scară frumoasă în spirală spre o explozie de lumină celestă. Evangeline cunoștea bine imaginea. Era o reproducere după *Scara lui Iacob* a lui William Blake, un desen în acuarelă pe care tatăl ei o dusese să-l vadă la British Museum când era copilă. Mamei ei îi plăcea mult William Blake, colecționase volume de poezii și desene ale acestuia, iar tatăl ei îi făcuse cadou soției sale un desen al *Scării lui Iacob*. După moartea Angelei, îl luaseră cu ei în America, fiind una dintre puținele imagini care le împodobeau apartamentul sobru din Brooklyn.

Evangeline a deschis plicul din partea stângă sus și a scos dinăuntru hârtia. A deschis și a doua ilustrată și a procedat la fel. Ținând colile de hârtie una lângă cealaltă, a văzut că mesajul bunicii ei mergea

pe acelaşi principiu ca imaginile. Probabil că mesajul fusese scris tot odată, tăiat în pătrate şi pus în plicuri pe care Gabriella le expediase apoi an de an. Dacă Evangeline aşeza paginile de culoare crem unele lângă celelalte, învălmăşeala de cuvinte forma propoziţii inteligibile. Bunica ei găsise o modalitate prin care să păstreze mesajul secret.

A aranjat hârtiile în ordinea potrivită, aşezându-le una lângă cealaltă, până când dinaintea ei s-a aşternut o coală imensă umplută de scrisul elegant al Gabriellei. A citit şi şi-a dat seama că avusese dreptate. Fragmentele se potriveau la fix.

Când vei citi aceste rânduri, vei fi deja o femeie de douăzeci şi cinci de ani şi, dacă totul a mers conform dorinţelor mele şi ale tatălui tău, vei duce o viaţă sigură şi contemplativă sub supravegherea măicuţelor Adoraţiei Perpetue de la mănăstirea St. Rose. Îţi scriu această scrisoare în anul 1988, când tu nu ai decât doisprezece ani. Cu siguranţă, te vei întreba cum se face că primeşti abia acum această scrisoare, la atât de mult timp după ce a fost redactată. Poate că eu nu voi mai fi când o vei citi. Poate că nici tatăl tău nu va mai fi. Nu poţi şti ce-ţi rezervă viitorul. Ceea ce trebuie să ne preocupe pe noi sunt trecutul şi prezentul, spre acestea îţi cer să-ţi îndrepţi atenţia.

De asemenea, poate că te întrebi de ce nu am fost prezentă în viaţa ta în ultimii ani. Poate că eşti furioasă că nu te-am căutat în anii petrecuţi la mănăstire. Timpul petrecut alături de tine la New York, în anii cei mai importanţi de dinaintea plecării tale la mănăstire, mi-a fost alinare în agitaţia

vieții, asemenea timpului petrecut împreună la Paris, când tu erai doar un bebeluș. Este posibil să mă ții minte din acea perioadă, deși mă cam îndoiesc. Te duceam în Grădinile Luxemburgului împreună cu mama ta. Ce după-amiezi fericite erau! Și îmi mai sunt dragi chiar și astăzi. Erai atât de micuță când mama ta a fost ucisă. Este o crimă că ți-a fost luată la o vârstă așa de fragedă. Deseori mă întreb dacă știi cât de plină de viață era și cât de mult te iubea. Sunt convinsă că tatăl tău, care o adora pe Angela, ți-a povestit multe despre ea.

Probabil că ți-a spus și faptul că el a insistat să plecați din Paris imediat după incident, convins fiind că vei fi mai în siguranță în America. Și ați plecat, fără promisiunea de a vă întoarce. Nu-l condamn că te-a dus departe, avea tot dreptul să te protejeze, mai ales după ce i s-a întâmplat mamei tale.

Poate fi greu de înțeles, dar, oricât de mult mi-aș dori să te văd, nu te pot contacta direct. Prezența mea v-ar pune în pericol pe tine, pe tatăl tău și, dacă te-ai supus dorințelor tatălui tău, ar fi un pericol și pentru preabunele măicuțe de la mănăstirea St. Rose. După ceea ce i s-a întâmplat mamei tale, nu am dreptul să-mi asum asemenea riscuri. Nu pot decât să sper că până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, te vei fi maturizat suficient încât să înțelegi cât de grijulie trebuie să fii și să-ți dai seama de responsabilitatea ce-ți revine ca urmare a cunoașterii adevărului despre moștenirea și despre destinul tău - care, în familia noastră, sunt două ramuri ale aceluiași copac.

Nu pot ști cât de multe ai aflat despre munca părinților tăi. Dacă îl cunosc bine pe tatăl tău, nu

ţi-a spus absolut nimic despre angelologie şi a încercat să te ţină la adăpost până şi de lucrurile elementare ale disciplinei noastre. Luca este un om bun, şi motivele lui sunt îndreptăţite; însă eu te-aş fi crescut altfel. Poate nu ştii că familia ta a luat parte la una dintre marile bătălii secrete dintre pământ şi ceruri, însă copiii cei mai luminaţi văd şi aud totul. Eu cred că tu eşti unul dintre aceşti copii. Poate că ai descoperit secretul tatălui tău prin mijloace proprii? Poate ştii chiar că venirea la mănăstirea St. Rose ţi-a fost plănuită încă dinainte de Prima Împărtăşanie, căci măicuţa Perpetua, respectând cerinţele instituţiilor angelologice, a fost de acord să-ţi ofere adăpost? Poate ştii că tu, fiică şi nepoată de angelologi, eşti speranţa noastră de viitor. Dacă însă nu cunoşti nimic din aceste lucruri, scrisoarea mea te poate şoca. Te rog, citeşte până la final, dragă Evangeline, oricât de tare te-ar necăji cele scrise de mine.

Mama ta şi-a început munca în domeniul angelologiei în calitate de specialistă în chimie. Era o matematiciană strălucită şi un om de ştiinţă şi mai strălucit. Avea o minte extraordinară, capabilă în acelaşi timp de idei atât practice, cât şi fanteziste. În prima ei carte, lansa ipoteza dispariţiei nephilimilor ca pe o inevitabilitate darwiniană, consecinţă logică a împreunării cu fiinţele umane, trăsăturile angelice estompându-se astfel până ce deveneau trăsături recesive. Deşi eu nu pricepeam pe deplin abordarea ei, întrucât domeniul meu de specialitate era în sfera socio-mitologică, înţelegeam noţiunea de entropie materială şi adevărul străvechi că întotdeauna spiritul va epuiza materia. Cea de-a doua

carte a Angelei despre hibridizarea dintre nephilimi şi oameni - aplicând cercetarea genetică a biologilor Watson şi Crick - a uimit consiliul. Angela a avansat rapid în societatea noastră. A primit o catedră întreagă înainte de vârsta de douăzeci şi cinci de ani, o onoare nemaiîntâlnită în instituţia noastră, şi i s-au pus la dispoziţie cele mai noi tehnologii, cel mai bine echipat laborator şi fonduri pentru cercetare nelimitate.

Însă faima a atras după sine pericole. În curând, Angela a devenit o ţintă. A fost de nenumărate ori ameninţată. Nivelul de securitate al laboratorului ei era cât se poate de înalt, am avut chiar eu grijă de acest lucru, şi, cu toate astea, chiar din laborator au răpit-o.

Bănuiesc că tatăl tău nu ţi-a dat prea multe amănunte despre răpire. Este dureros de povestit şi nici eu nu am găsit vreodată forţa de a vorbi cu cineva despre acest episod. Nu au ucis-o imediat. Au luat-o din laboratorul ei şi a fost ţinută prizonieră de către agenţii nephilimi într-o clădire din Elveţia. Aşa procedează ei de obicei, răpesc angelologi importanţi, ca să ceară ceva la schimb. Politica noastră a fost întotdeauna să refuzăm negocierea, dar, când au răpit-o pe Angela, am înnebunit. Politică, nepolitică, aş fi dat orice să o văd acasă, în siguranţă.

Pentru o dată în viaţa lui, tatăl tău a fost de acord cu mine. Multe dintre caietele ei de însemnări erau la el şi am hotărât să le dăm în schimbul Angelei. Deşi nu înţelegeam prea multe din munca ei în domeniul geneticii, puteam totuşi pricepe faptul că nephilimii aveau o boală, că numărul lor

se reducea şi că erau în căutarea unui remediu. Le-am comunicat răpitorilor Angelei că însemnările conţineau informaţii secrete care aveau să le salveze rasa. Spre bucuria mea, au acceptat să facem schimbul.

Poate că am fost naivă crezând că aveau să respecte învoiala. Când m-am dus în Elveţia şi le-am înmânat caietele de însemnări ale Angelei, mi-au dat la schimb un coşciug de lemn în care zăcea trupul fiicei mele. Era moartă de multe zile. Avea vânătăi mari pe piele şi părul năclăit de sânge. I-am sărutat fruntea rece şi am înţeles că pierdusem ceea ce conta cel mai mult pentru mine. Mă tem că în ultimele ei zile a trecut prin dureri cumplite. Fantoma ultimelor ei ore mă bântuie neîncetat.

Iartă-mă că tocmai eu îţi spun această cumplită poveste. Mă bate gândul să păstrez tăcerea, să nu-ţi dezvălui oribilele amănunte, dar acum eşti femeie în toată firea şi, odată cu înaintarea în vârstă, trebuie să ne asumăm realitatea. Trebuie să sondăm până şi cele mai întunecate tărâmuri ale existenţei umane. Trebuie să ne luăm la trântă cu răul, cu stăruinţa sa în lume, cu puterea sa infinită asupra fiinţelor umane şi cu propria noastră voinţă de a-l sprijini. Sunt convinsă că nu este o mângâiere prea mare să ştii că nu eşti singura care suferă. Pentru mine, moartea Angelei este cel mai mare iad. Visele îmi sunt bântuite de glasul ei şi de glasul ucigaşului ei.

Tatăl tău nu mai putea trăi în Europa după cele petrecute. Plecarea în America a fost rapidă şi definitivă, a rupt legătura cu toate cunoştinţele şi cu prietenii, inclusiv cu mine, ca să te poată creşte în

singurătate și în liniște. Ți-a oferit o copilărie normală, un lux de care nu am avut parte prea mulți dintre cei care se trag din familii de angelologi. Însă el mai avea un motiv să plece.

Nephilimii nu au fost mulțumiți de informațiile neprețuite la care am renunțat ca o smintită. La scurt timp după aceea, mi-au răscolit apartamentul din Paris și mi-au luat obiecte de o mare valoare pentru mine și pentru cauza noastră, inclusiv unul dintre jurnalele mamei tale. Vezi tu, din colecția de caiete de însemnări pe care le-am predat în Elveția, am păstrat unul, crezând că se afla în siguranță printre lucrurile mele. Era o colecție ciudată de lucrări teoretice pe care mama ta le strânsese pentru cea de-a treia carte a ei. Era în fază incipientă, fiind, prin urmare, incompletă, dar, după ce am examinat prima oară caietul de însemnări, am înțeles cât de strălucit, de periculos și de valoros era. De fapt, cred că din cauza acestor teorii au răpit-o nephilimii pe Angela.

Odată ce aceste informații au intrat în posesia lor, am știut că toate încercările mele de a păstra secret conținutul caietului eșuaseră. Am fost devastată de pierderea caietului, dar aveam o consolare: îl copiasem cuvânt cu cuvânt într-un jurnal cu coperte de piele pe care ar trebui să-l cunoști - este caietul de însemnări pe care mi l-a dat mentorul meu, dr. Seraphina Valko, și același pe care ți l-am dat eu ție după moartea mamei tale. Pe vremuri, acesta i-a aparținut profesoarei mele. Acum se află în grija ta.

Caietul conţinea teoria Angelei referitoare la efectele fizice ale muzicii asupra structurilor moleculare. Începuse cu experimente simple, folosindu-se de forme de viaţă inferioare, plante, insecte, râme, şi apoi îşi extinsese munca la organisme de dimensiuni mai mari, inclusiv, dacă ne luăm după jurnalul ei, asupra şuviţei de păr a unui copil nephilim. Testase efectele unor instrumente celeste - aveam câteva la dispoziţie, iar Angela avea acces deplin la ele - pe mostre genetice de la nephilimi, precum bucăţi de pene dintr-o aripă şi fiole cu sânge. Angela a descoperit că muzica produsă de unele dintre aceste presupuse instrumente celeste chiar avea puterea de a schimba structura genetică a ţesutului nephilimilor. Mai mult de atât, anumite succesiuni armonice aveau puterea de a reduce vigoarea nephilimilor, în vreme ce altele păreau să aibă capacitatea de a o spori.

Angela discutase pe larg teoria cu tatăl tău. El îi înţelegea munca mai bine decât oricine şi, deşi detaliile sunt foarte complicate, iar eu nu cunosc exact metodele ştiinţifice, tatăl tău m-a ajutat să înţeleg că Angela avea dovezi ale unor efecte incredibile ale vibraţiilor muzicale asupra structurilor celulare. Anumite combinaţii de coarde şi progresii aveau rezultate fizice profunde asupra materiei. Muzica pianului provoca mutaţii de pigment la orhidee: studiile lui Chopin făceau să apară punctuleţe roz pe petalele albe, iar muzica lui Beethoven păta în culoarea maro petalele galbene. Muzica de vioară ducea la creşterea numărului de inele ale unei râme. Lovirea neîntreruptă a unui

trianglu ducea la naşterea mai multor muşte fără aripi şi aşa mai departe.

Îţi poţi închipui fascinaţia mea când, acum ceva timp, la mulţi ani după moartea Angelei, am descoperit că un om de ştiinţă japonez, pe nume Masaru Emoto, a realizat un experiment similar folosind apa drept mediu asupra căruia au fost testate vibraţiile muzicale. Utilizând o tehnologie foto avansată, dr. Emoto a reuşit să surprindă modificarea semnificativă a structurii moleculare a apei după ce aceasta a fost supusă anumitor vibraţii muzicale. El a afirmat că anumite motive muzicale creau noi formaţiuni moleculare în apă. În esenţă, aceste experimente coincideau cu cele ale mamei tale, confirmând faptul că vibraţia muzicală acţionează chiar la nivelul elementar al materiei organice, schimbându-i compoziţia.

Acest experiment aparent de mică importanţă este deosebit de interesant dacă este privit din perspectiva muncii Angelei în domeniul biologiei angelice. Tatăl tău era excesiv de reticent la experimentele ei şi a refuzat să îmi spună mai mult decât am văzut eu în caietul de însemnări. Însă, din ce am citit, am înţeles că mama ta testase efectele unor instrumente celeste pe care le aveam asupra unor mostre genetice provenite de la nephilimi, în special pene luate din aripile creaturilor. A descoperit că unele dintre aşa-zisele instrumente celeste aveau puterea de a modifica însăşi componentele genetice ale ţesutului nephilimilor. Mai mult decât atât, anumite succesiuni armonice executate la aceste instrumente aveau puterea nu numai de a altera structura

celulară, ci şi de a afecta integritatea genomului nephilim. Sunt convinsă că Angela şi-a dat viaţa pentru această descoperire. Pătrunderea în apartamentul meu l-a convins pe tatăl tău că nu erai în siguranţă la Paris. Era limpede că nephilimii ştiau prea multe.

Însă povestea care m-a determinat să-ţi trimit această scrisoare gravitează în jurul unei ipoteze bine ascunse printre multele teorii demonstrate de Angela. Este o ipoteză referitoare la lira lui Orfeu, despre care ea ştia că fusese ascunsă în Statele Unite de către Abigail Rockefeller, în anul 1943. Angela propusese o teorie care făcea legătura între descoperirile ei ştiinţifice privitoare la instrumentele celeste şi lira lui Orfeu, despre care se credea că era mai puternică decât toate celelalte instrumente la un loc. Înainte ca nephilimii să pună mâna pe caietele de însemnări, aceştia aveau doar noţiuni vagi despre importanţa lirei, însă din lucrările Angelei au aflat că era instrumentul suprem, cel care le putea reda nephilimilor starea de puritate angelică nemaiîntâlnită pe pământ de pe vremea Veghetorilor. Era posibil ca Angela să fi descoperit tocmai soluţia pieirii nephilimilor cu ajutorul muzicii lirei Veghetorilor, cunoscută în vremurile moderne drept lira lui Orfeu.

Dragă Evangeline, ai grijă: înţelegerea semnificaţiei lirei lui Orfeu s-a dovedit o grea încercare. Legendele sunt atât de strâns legate de el, încât nu putem discerne conturul precis al vieţii sale pământeşti. Nu-i cunoaştem anul naşterii, adevărata filiaţie sau talentul real de cântăreţ din liră. S-a

presupus că este fiul muzei Calliope şi al regelui Traciei, Oeagrus, dar aceasta este, desigur, mitologie, iar datoria noastră este să separăm mitologia de istorie, să descâlcim legenda de fapte şi magia de adevăr. A dat lumii poezia? A descoperit lira cu prilejul legendarei călătorii pe lumea cealaltă? A fost atât de important în timpul vieţii cum spune istoria? În secolul al VI-lea î.Hr. era deja cunoscut în întreaga lume greacă drept un virtuoz al cântecului şi al muzicii, dar felul în care a ajuns la el instrumentul îngerilor a născut numeroase speculaţii printre istorici. Munca mamei tale nu a făcut decât să confirme vechile teorii referitoare la importanţa lirei. Ipoteza ei, atât de importantă în evoluţia noastră în lupta cu nephilimii, i-a cauzat moartea. Acum ştii. Ceea ce poate nu ştii însă este faptul că munca ei nu este încheiată. Mi-am dedicat viaţa încercării de a o termina, iar tu, Evangeline, într-o bună zi, vei continua eforturile mele.

Poate că tatăl tău ţi-a spus despre progresele aduse cauzei noastre de contribuţia Angelei, poate că nu, nu am de unde să ştiu. M-a respins acum mulţi ani şi nici măcar nu pot spera că-mi va acorda într-o bună zi încrederea sa. Tu însă eşti altfel. Dacă îi vei cere amănuntele muncii mamei tale, îţi va spune totul. Este menirea ta să continui tradiţia familiei. Reprezintă moştenirea şi totodată destinul tău. Sunt convinsă că Luca îţi va putea arăta drumul, lucru care mie îmi este imposibil. Trebuie doar să-i ceri direct asta şi, draga mea, trebuie să fii perseverentă. Îţi dau binecuvântarea mea, din suflet, şi te îndemn să porneşti pe acest drum. Dar trebuie

să fii conştientă de rolul tău în viitorul sfintei noastre discipline şi de serioasele pericole care te pândesc. Sunt mulţi oameni care ar face orice să termine cu munca noastră şi care ar ucide fără a ţine seama de nimic ca să-şi atingă scopul. Mama ta a murit de mâinile familiei Grigori, ale căror eforturi au dus mai departe bătălia dintre nephilimi şi angelologi. Aş îndrăzni să spun că trebuie să fii avertizată de pericolele cu care te înfrunţi şi să te fereşti de cei care îţi vor răul.

Lui Evangeline aproape că îi venea să urle de dezamăgire din cauza finalului brusc al scrisorii şi din pricina faptului că bunica ei nu-i explicase mai în detaliu ce ar fi trebuit să facă. A căutat din nou printre ilustrate şi a recitit cuvintele bunicii, încercând cu disperare să descopere ceva ce ar fi putut să-i fi scăpat din vedere.

Relatarea uciderii mamei ei i-a stârnit o asemenea suferinţă, încât a fost nevoită să facă un mare efort ca să citească mai departe scrisoarea Gabriellei. Detaliile erau oripilante, şi Evangeline simţise o oarecare cruzime, poate chiar răceală, în relatarea cumplitei morţi a Angelei. A încercat să-şi imagineze cadavrul mamei ei, plin de vânătăi, şi frumosul ei chip desfigurat. Şi-a şters ochii cu dosul palmei şi a înţeles, în sfârşit, de ce tatăl ei o dusese atât de departe de ţara ei natală.

La a treia citire a ilustratelor, Evangeline s-a oprit asupra unui rând în care se amintea despre ucigaşii mamei sale. „Sunt mulţi oameni care ar face orice să termine cu munca noastră şi care ar ucide fără a ţine seama de nimic ca să-şi atingă scopul. Mama

ta a murit de mâinile familiei Grigori, ale căror eforturi au dus mai departe bătălia dintre nephilimi și angelologi." Auzise numele acesta, dar nu mai știa unde, dar, deodată, și-a amintit că Verlaine lucra pentru un om pe nume Percival Grigori. Verlaine lucra pentru cel mai mare dușman al ei.

Preț de câteva secunde, această constatare a făcut-o să înghețe. Era posibil ca Verlaine nici măcar să nu-și dea seama în ce pericol se afla. Poate că el avea de gând să-l contacteze pe Percival. Ceea ce ea considerase a fi cel mai bun plan – acela de a-l trimite pe Verlaine înapoi în New York, ea rămânând în continuare la mănăstirea St. Rose, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat – îi pusese pe amândoi într-un mare pericol.

Începuse să strângă ilustratele, când, citind printre rânduri, a remarcat un lucru care i s-a părut ciudat: „Când vei citi acestea, vei fi deja o femeie de douăzeci și cinci de ani." Evangeline și-a amintit că lui Celestine i se ceruse să-i dea ilustratele când avea să împlinească douăzeci și cinci de ani. Evangeline avea acum douăzeci și trei de ani, ceea ce însemna că mai existau două ilustrate, încă două piese din puzzle-ul pus la cale de bunica ei care așteptau să fie descoperite.

Evangeline a luat din nou plicurile, le-a aranjat în ordine cronologică și a verificat data poștei imprimate pe timbru. Ultima ilustrată avea marcată o dată de dinainte de Crăciunul anterior, 21 decembrie 1998. De fapt, toate ilustratele aveau o dată a poștei similară și fuseseră expediate cu câteva zile înainte de Crăciun. Dacă ilustrata de anul acela

fusese expediată în aceeaşi manieră, poate că sosise deja, poate că se afla în sacul cu corespondenţă de după-amiaza trecută. Evangeline a legat ilustratele, le-a băgat în buzunarul fustei şi a ieşit în grabă din chilia ei.

Universitatea Columbia, Morningside Heights, New York

Drumul de la staţia Harlem – 125th Street până la biroul său fusese lung şi friguros, dar Verlaine îşi încheiase nasturii de la haină şi pornise la drum hotărât să înfrunte vântul tăios. Odată ajuns în campusul Universităţii Columbia, a constatat că acesta era cufundat într-o linişte deplină, iar tăcerea şi întunericul erau mai profunde decât fuseseră vreodată în trecut. Vacanţa alungase pe toată lumea; chiar şi studenţii cei mai sârguincioşi plecaseră acasă până după Anul Nou. În depărtare, lumina maşinilor care treceau pe Broadway se împrăştia pe suprafeţele clădirilor. Biserica Riverside, cu turla sa impozantă ridicându-se până deasupra celei mai înalte clădiri din campus, se ţea şi ea în depărtare, cu vitraliile luminate din interior.

Rana de la mâna lui Verlaine se redeschisese şi picuri de sânge înfloreau prin mătasea cravatei cu flori de crin. După o scurtă căutare, şi-a găsit cheile de la birou şi a intrat în edificiul Schermerhorn Hall, care adăpostea departamentele de istoria artei şi

arheologie, o clădire impunătoare din cărămidă aflată în apropiere de St. Paul's Chapel; pe vremuri adăpostise departamentele de ştiinţe naturale. Verlaine auzise că acolo se realizaseră primele cercetări pentru Proiectul Manhattan*, amănunt care i se părea fascinant. Deşi ştia că era singur, se simţea prea neliniştit ca să ia ascensorul şi să rişte să rămână blocat înăuntru. A luat-o la fugă pe scări spre birourile studenţilor care urmau cursuri postuniversitare.

Odată ajuns în biroul său, a încuiat uşa în urmă şi a luat iute dosarul în care se aflau scrisorile Innocentei, având grijă să nu atingă cu mâna murdară de sânge hârtia uscată şi fragilă. S-a aşezat pe scaun, a aprins lampa de birou şi a studiat scrisorile în inelul palid de lumină. Le mai citise de nenumărate ori, însemnând orice posibilă aluzie şi orice posibilă turnură insinuantă a frazei, dar, cu toate acestea, chiar şi acum, după ce le recitise ore în şir în solitudinea sinistră a biroului încuiat, simţea că scrisorile păreau de o banalitate de-a dreptul bizară. Deşi evenimentele din ultima zi îl îndemnau să citească până şi cel mai mic amănunt cu alţi ochi, a găsit foarte puţine lucruri care să indice existenţa unor planuri secrete în care să fie implicate cele două femei. Sub pata de lumină răspândită de lampa de birou, scrisorile Innocentei nu păreau nimic altceva decât discuţii simple, protocolare, despre ritualurile

---

* Proiect realizat de SUA cu implicarea Marii Britanii şi a Canadei în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, având ca scop elaborarea primei bombe atomice (n.tr.)

cotidiene ale mănăstirii şi despre bunul-gust desăvârşit al doamnei Rockefeller.

Verlaine s-a ridicat, a început să pună hârtiile într-un rucsac pe care îl ţinea într-un colţ al biroului şi se pregătea să plece, când, deodată, s-a oprit brusc. Era ceva bizar la scrisorile acelea. Nu observase ca ele să respecte vreun tipar anume, ci mai degrabă păreau amestecate, în mod intenţionat se repetau de mai multe ori nişte complimente ciudate pe care Innocenta i le făcea doamnei Rockefeller. La finalul mai multor scrisori, Innocenta lăuda bunul-gust al celeilalte femei. Verlaine mai răsfoise aceste pagini şi crezuse că era, pur şi simplu, o încheiere banală. A scos scrisorile din rucsac şi le-a recitit, acordând de data aceasta atenţie fiecăruia dintre numeroasele pasaje în care măicuţa îi lăuda gustul artistic.

Complimentele făceau referire îndeosebi la alegerea unei imagini sau a unui desen. Într-o scrisoare, Innocenta scrisese: „Vă rog să luaţi la cunoştinţă faptul că perfecţiunea viziunii voastre artistice şi execuţia plăsmuirii voastre au fost luate în considerare şi acceptate." La finalul celei de-a doua scrisori, Verlaine a citit: „Apreciata noastră prietenă, nu pot să nu mă minunez de delicatele voastre execuţii şi să nu le accept cu umile mulţumiri, cu recunoştinţă şi înţelegere." Într-o alta, scria: „Ca întotdeauna, mâna voastră nu dă niciodată greş în a exprima ceea ce ochiul îşi doreşte cel mai mult să vadă."

Verlaine a încercat, preţ de o clipă, să dea de cap acestor exprimări. Ce era cu toate acele discuţii despre execuţia artistică? Oare existaseră şi imagini sau vreun desen în scrisorile lui Abigail Rockefeller

către Innocenta? Evangeline nu-i menționase că ar fi găsit în arhivă ceva care să însoțească scrisoarea, însă vorbele Innocentei păreau să sugereze că mai era ceva atașat la scrisorile protectoarei ei. Dacă Abigail Rockefeller adăugase și propriile desene originale, iar el le descoperea, viața sa profesională avea să ia un avânt fantastic. Era așa de entuziasmat, încât abia își mai putea aduna gândurile.

Ca să înțeleagă pe deplin referirile Innocentei, trebuia să găsească scrisorile originale. Evangeline avea una dintre ele. Cu siguranță, celelalte se aflau și ele undeva în mănăstirea St. Rose, cel mai probabil arhivate în seiful lor din bibliotecă. Verlaine se întreba dacă era posibil ca Evangeline să fi descoperit scrisoarea lui Abigail Rockefeller, dar să fi scăpat din vedere o anexă sau poate să fi descoperit un plic alături de scrisoare. Deși Evangeline promisese să se uite și după celelalte scrisori, nu avea nici un motiv să continue căutarea. Dacă ar fi avut mașina, s-ar fi dus înapoi la mănăstire să o ajute. Și-a răscolit biroul în căutarea numărului de telefon de la mănăstirea St. Rose. Dacă Evangeline nu găsea scrisorile acolo, era foarte posibil să nu mai fie niciodată descoperite. Ar fi fost o mare pierdere pentru istoria artei, ca să nu mai pomenim de cariera lui Verlaine. Dintr-odată, s-a simțit rușinat că-i fusese atât de frică și că ezitase să se întoarcă în apartamentul său. Trebuia să-și vină imediat în fire și să găsească orice cale posibilă prin care să meargă înapoi în nord la mănăstirea St. Rose.

Etajul al patrulea, mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Până cu o zi în urmă, Evangeline crezuse că i se povestise tot ce era de povestit despre trecutul său. Avusese încredere în relatările tatălui ei și în succesiunea evenimentelor relatate de măicuțe. Scrisoarea Gabriellei îi spulberase însă toate convingerile, și acum nu mai avea încredere în nimic.

Și-a adunat forțele și a pășit în holul imaculat și pustiu. Se simțea slăbită și ametită după ce citise scrisorile bunicii ei, de parcă tocmai s-ar fi eliberat dintr-un coșmar. Cum fusese posibil să nu înțeleagă niciodată pe deplin importanța muncii mamei ei și, lucru și mai uimitor, moartea acesteia? Ce altceva mai voise să-i spună bunica ei? Cum avea să mai poată aștepta și celelalte două scrisori ca să înțeleagă totul? Și-a stăpânit pornirea de a o lua la fugă, a coborât scările de piatră și s-a îndreptat spre singurul loc în care știa că putea găsi răspunsul.

Birourile de Misionariat și Recrutare se aflau în partea sud-vestică a mănăstirii, într-o serie de încăperi modernizate, cu covoare roz pal, cu centrale

telefonice, cu mese solide de stejar şi fişiere metalice în care se aflau toate dosarele personale ale măicuţelor: certificate de naştere, fişe medicale, diplome, acte şi, în cazul celor trecute la cei drepţi, certificate de deces. Centrul de Recrutare, care fusese comasat cu Biroul Îndrumătoarei Novicelor din cauza scăderii numărului de membri, se afla în partea stângă a complexului de încăperi, în vreme ce Biroul de Misionariat era instalat în partea dreaptă. Împreună, cele două aminteau de nişte braţe deschise care cuprindeau lumea exterioară şi o strângeau la pieptul birocratic al mănăstirii St. Rose.

În ultimii ani, numărul tranzacţiilor din Biroul de Misionariat crescuse, în vreme ce recrutarea suferise o reducere drastică. Pe vremuri, tinerele se îngrămădeau la mănăstirea St. Rose pentru a avea parte de echitatea, educaţia şi independenţa pe care le-o oferea viaţa mănăstirească celor care nu erau dornice să se căsătorească. În prezent, mănăstirea devenise mai strictă, cerând ca femeile să aleagă singure viaţa mănăstirească, fără constrângerea familiei şi numai după o profundă meditaţie.

Astfel, în vreme ce recrutarea avusese de suferit, Biroul de Misionariat devenise cel mai solicitat departament al mănăstirii. Pe peretele biroului atârna o hartă mare a lumii, plastifiată, cu steguleţe înfipte în dreptul ţărilor în care aveau membri afiliaţi: Brazilia, Zimbabwe, China, India, Mexic, Guatemala. Existau, de asemenea, fotografii cu măicuţe în ponchouri şi în sari, cu copii în braţe, administrând medicamente şi cântând în cor alături de băştinaşi. În ultimul deceniu dezvoltaseră un program internaţional de schimburi între comunităţi în colaborare

cu biserici din străinătate, astfel că măicuțe din întreaga lume veniseră la mănăstirea St. Rose pentru a participa la adorația perpetuă, pentru a învăța limba engleză și pentru a-și continua evoluția spirituală. Programul era un mare succes. De-a lungul anilor, găzduiseră măicuțe din douăsprezece țări, iar fotografiile lor atârnau deasupra hărții, douăsprezece femei zâmbitoare, purtând toate același văl negru care le încadra chipurile.

Întrucât sosise atât de devreme, Evangeline se așteptase ca Biroul de Misionariat să fie pustiu, însă a găsit-o acolo pe sora Ludovica, cea mai în vârstă membră a comunității lor, instalată în căruciorul cu rotile, în vreme ce în poală ținea un radio de plastic la care asculta emisiunea de dimineață a postului național public. Era firavă, cu pielea rozalie, iar părul alb îi răsărea pe după legătura vălului. Ludovica a privit-o pe Evangeline cu un licăr ciudat în ochii ei negri, confirmând parcă speculațiile tot mai numeroase ale măicuțelor cum că Ludovica nu mai era în toate mințile, pierzând din ce în ce mai mult contactul cu realitatea, cu fiecare an care trecea. Cu o vară în urmă, un polițist din Milton o găsise pe Ludovica mergând în căruciorul ei la miezul nopții pe Autostrada 9W. În ultima vreme devenise interesată de botanică. Vorbea cu plantele, lucru inofensiv, dar care dovedea o și mai mare senilizare. Își împingea căruciorul prin mănăstire cu o stropitoare roșie atârnând de marginea lui și îi auzeai glasul tunător recitând din *Paradisul pierdut* pe când uda plantele și le tundea: „De nouă ori răstimpul ce măsoară/ Ziua și noaptea pentru oameni, el/ Și

hoarda-i groaznică-au zăcut înfrânți,/ Rostogoliți în vast abis de foc,/ Greu umiliți, dar tot nemuritori."*

Lui Evangeline îi era limpede că planta-păianjen din Biroul de Misionariat îi devenise dragă Ludovicăi, întrucât crescuse peste măsură, iar frunzele tinere atârnau deasupra fișetelor. Planta devenise atât de fecundă, încât măicuțele începuseră să taie vlăstarele și să le pună în apă până le creșteau rădăcini. Odată transplantate, noile plante creșteau la fel de mari și erau puse peste tot prin mănăstire, umplând toate cele patru etaje cu învălmășeli de frunze lungi și verzi.

– Bună dimineața, soră, a spus Evangeline, sperând că Ludovica avea să o recunoască.

– O! a exclamat Ludovica tresărind. M-ai speriat!

– Iertați-mă că vă tulbur, dar ieri după-amiază nu am reușit să iau corespondența. Știți cumva dacă sacul cu corespondență este în Biroul de Misionariat?

– Sacul cu corespondență? a întrebat Ludovica încruntându-se. Cred că toată corespondența merge la sora Evangeline.

– Da, Ludovica, a zis Evangeline. Eu sunt Evangeline, dar ieri nu am reușit să iau corespondența. Trebuie să fi ajuns aici. Ați văzut-o?

– Sigur! a spus Ludovica și a pornit cu căruciorul spre dulapul din spatele biroului ei, unde sacul stătea atârnat de un cui și era ca de obicei plin până la refuz. Te rog, du-i-l direct sorei Evangeline!

Evangeline a dus sacul într-un colț îndepărtat al Biroului de Misionariat, într-un refugiu în care avea

---

* *Paradisul pierdut*, John Milton, Editura Minerva, București, 1972, traducere de Aurel Covaci (n.tr.)

să se bucure de mai multă intimitate. A răsturnat conținutul pe birou și a observat obișnuitul amestec de solicitări personale, afișe publicitare, cataloage și facturi. Evangeline sortase atât de des un astfel de noian de corespondență și cunoștea atât de bine dimensiunile fiecărui tip de scrisoare, încât i-au trebuit numai câteva secunde să descopere ilustrata de la Gabriella. Era un plic perfect pătrat, de culoare verde, adresat lui Celestine Clochard. Fusese expediat, asemenea celorlalte, de la o adresă din New York necunoscută lui Evangeline.

L-a scos din teanc și a pus ilustrata alături de celelalte, în buzunar, apoi a mers spre fișierul metalic. Una dintre plantele Ludovicăi aproape că acoperise dulapul, așa că Evangeline a început să dea în lături frunzele verzi, tinere, ca să deschidă sertarul în care se afla dosarul ei.

Deși știa că avea și ea un dosar personal acolo, nu îi trecuse niciodată prin cap să și-l studieze. Singurele dăți în care avusese nevoie de documente personale sau de vreo dovadă a identității ei fuseseră atunci când își obținuse permisul de conducere și când se înscrisese la Colegiul Bard, dar chiar și atunci folosise documente emise de dioceză. Pe când răsfoia dosarele, și-a amintit din nou că își trăise toată viața înghițind poveștile celorlalți – ale tatălui ei, ale măicuțelor de la mănăstirea St. Rose și acum ale bunicii ei – fără să-și pună problema să le verifice.

Spre consternarea ei, dosarul avea o grosime de aproape doi centimetri și jumătate, fiind mult mai voluminos decât se așteptase. Își imaginase că avea să găsească în acel dosar certificatul de naștere franțuzesc, actele de obținere a cetățeniei americane

şi o diplomă; nu era atât de în vârstă încât să fi strâns alte acte în afară de acestea, însă, când a deschis dosarul, a descoperit înăuntru un teanc de hârtii prinse împreună cu elastic. A scos banda de elastic şi a început să citească. Erau foi care pentru ochii neavizaţi păreau rezultate de laborator, poate analize de sânge. Erau pagini cu comentarii redactate de mână, posibil însemnări prilejuite de vizita la doctor, deşi Evangeline fusese întotdeauna sănătoasă şi nu-şi amintea să fi fost vreodată la medic. De fapt, tatăl ei refuzase tot timpul să o ducă la medic, având grijă să nu se îmbolnăvească sau să i se întâmple ceva. Spre stupoarea ei, mai erau şi nişte foi opalescente de plastic, care, la o examinare mai atentă, s-au dovedit a fi radiografii. În partea de sus a fiecărui film era trecut numele ei: Evangeline Angelina DeFlorian.

Nu era interzis ca măicuţele să-şi vadă dosarul personal, dar, cu toate acestea, Evangeline se simţea de parcă ar fi încălcat un cod strict. Stăpânindu-şi pentru moment curiozitatea trezită de documentele medicale din dosar, s-a oprit asupra hârtiilor legate de noviciatul ei, o serie de formulare de înscriere obişnuite, pe care tatăl ei le completase când o adusese la mănăstirea St. Rose. La vederea scrisului lui, a fost copleşită de durere. Nu-şi mai văzuse tatăl de ani de zile. Şi-a trecut degetul peste rânduri şi şi-a amintit sunetul râsetului lui, mirosul biroului şi obiceiul lui de a citi în fiecare noapte până când îl fura somnul. Cât de ciudat era, şi-a dat ea seama, în timp ce scotea formularele din dosar, că semnele pe care le lăsase în urmă aveau puterea de a-l readuce la viaţă, chiar şi pentru o clipă.

A citit formularele şi a găsit o serie de lucruri despre viaţa ei. Era trecută adresa din Brooklyn la care locuiseră, fostul număr de telefon, locul naşterii ei şi numele de fată al mamei. Apoi, spre final, a descoperit ceea ce căutase: persoana de contact în cazuri de urgenţă, adresa şi numărul de telefon din New York ale Gabriellei Lévi-Franche. Adresa se potrivea cu cea a expeditorului de pe ilustratele ei de Crăciun.

Înainte să aibă răgazul să mediteze la repercusiunile acţiunilor ei, Evangeline a ridicat receptorul şi a format numărul Gabriellei, iar nerăbdarea i-a năpădit toate celelalte sentimente. Dacă ştia cineva ce era de făcut, atunci aceea era bunica ei. A sunat o dată, de două ori, apoi Evangeline a auzit glasul răstit şi poruncitor al bunicii:

– *Alo?*

Apartamentul lui Verlaine, Greenwich Village, New York

Cele douăzeci şi patru de ore de când îşi părăsise apartamentul îi păreau lui Verlaine o eternitate. Cu numai o zi în urmă, îşi luase raportul, îşi trăsese în picioare şosetele preferate şi plecase în grabă, alunecând pe treptele ude şi dezechilibrându-se. Nu mai departe de ieri fusese preocupat de evitarea petrecerilor de Crăciun şi de planificarea Revelionului. Nu înţelegea cum fusese posibil ca informaţiile pe care le obţinuse să-l aducă în starea jalnică în care se afla acum.

Pusese scrisorile originale ale Innocentei şi majoritatea caietelor de însemnări într-o geantă, îşi încuiase biroul şi pornise spre centru. Soarele dimineţii începuse să se înalţe deasupra oraşului, iar pe cerul de iarnă de un alb îngheţat se proiectau raze galbene şi portocalii – un tablou elegant, ce-l învăluia pe măsură ce înainta prin frigul începutului de zi. Într-un final, a renunţat şi a luat metroul. Pe când descuia uşa de la intrarea clădirii în care locuia, părea aproape convins că întâmplările din noaptea

trecută erau o simplă iluzie. Poate că pur şi simplu îşi imaginase totul.

Verlaine a descuiat uşa apartamentului, a închis-o cu tocul pantofului şi a aruncat rucsacul pe canapea. Şi-a scos pantofii distruşi, şi-a dat jos şosetele ude şi a pornit desculţ prin umila sa locuinţă. Mai că se aşteptase să-şi găsească apartamentul vraişte, dar totul părea neatins. Un noian de umbre cădea pe pereţii cu aspect de cărămidă, masa din anii '50 cu tăblia din Formica* era înţesată de cărţi, canapeaua turcoaz din piele, măsuţa de cafea ovală din plastic – toate piesele sale de mobilier modern de la jumătatea secolului XX, ponosite şi neasortate, îl aşteptau.

Cărţile de artă umpleau un perete întreg. Avea ediţii de lux de mari dimensiuni de la editura Phaidon Press, volume groase broşate de critică de artă şi cărţi lucioase de dimensiune folio, cu picturile moderniştilor săi preferaţi: Kandinsky, Sonia Delaunay, Picasso, Braque. De fapt, avea mai multe cărţi decât ar fi fost normal să existe într-un asemenea apartament înghesuit, dar, cu toate acestea, refuza să le vândă. Cu ani în urmă, ajunsese la concluzia că o garsonieră nu era locuinţa ideală pentru cineva strângător ca el.

S-a aşezat lângă fereastra sa de la etajul cinci şi şi-a scos cravata Hermès pe care o folosise pe post de bandaj, desprinzându-i uşor ţesătura de pe carnea pe cale să se vindece. Cravata era compromisă. A îndoit-o şi a aşezat-o pe pervaz. Afară, o frântură

---

* Material sintetic rezistent la temperaturi înalte, utilizat pentru mese sau blaturi de bucătărie (n.tr.)

de cer matinal plutea în depărtare pe deasupra şirurilor de clădiri, sprijinindu-se parcă pe nişte piloni. Zăpada atârna pe crengile copacilor, se prăvălea pe povârnişul conductelor de scurgere şi se iţea în pumnale de gheaţă. Deşi nu avea nici măcar un centimetru de proprietate, simţea că acest peisaj îi aparţinea. Contemplarea colţului său de oraş avea puterea de a-i absorbi pe deplin atenţia, însă în această dimineaţă nu voia decât să-şi limpezească gândurile şi să mediteze la ce avea să facă în continuare.

Şi-a dat seama că o cafea ar fi un bun început, aşa că s-a dus în bucătăria prelungă, a pornit cafetiera, a îndesat boabe de cafea fin măcinate în portfiltru şi, după ce a pus şi lapte, şi-a preparat un cappuccino într-o cană veche Fiestaware, una dintre puţinele care mai rămăseseră întregi. Pe când sorbea din cafea, privirea i s-a oprit la pâlpâitul ledului robotului telefonic, semn că primise mesaje. A apăsat pe un buton şi a ascultat. Îl sunase cineva toată noaptea, fără să spună nimic. Verlaine a numărat zece apeluri în care cineva pur şi simplu ascultase, aşteptând ca el să răspundă. Într-un final, avea un mesaj înregistrat în care apelantul chiar vorbea. Era glasul lui Evangeline. A recunoscut-o într-o clipă. „Dacă aţi luat trenul de la miezul nopţii, ar fi trebuit să ajungeţi deja. Mă întreb unde sunteţi şi dacă este totul în regulă. Telefonaţi-mi îndată ce puteţi."

Verlaine s-a dus la şifonier, de unde a pescuit o geantă sport veche de piele. I-a desfăcut fermoarul şi a aruncat înăuntru o pereche de blugi curaţi Hugo Boss, o pereche de boxeri Calvin Klein, un tricou cu

mânecă lungă pe care scria Brown University, universitatea la care studiase el, şi două perechi de şosete. Din fundul dulapului a scos o pereche de încălţări Converse All-Stars, şi-a pus în picioare o pereche de şosete curate şi apoi s-a încălţat. Nu avea timp să se mai gândească de ce altceva ar mai putea avea nevoie. Intenţiona să închirieze o maşină şi să pornească imediat spre Milton, parcurgând acelaşi traseu pe care îl urmase cu o zi în urmă, trecând pe podul Tappan Zee şi apoi ţinând drumeagurile care se înşirau de-a lungul râului. Dacă se grăbea, putea ajunge acolo înainte de prânz.

Deodată, ţârâitul strident şi surprinzător al telefonului a străpuns liniştea, făcându-l să scape din mână cana. Aceasta s-a lovit de pervazul ferestrei cu un pocnet puternic şi a împrăştiat pe podea cafeaua cu lapte. Nerăbdător să stea de vorbă cu Evangeline, a lăsat cana în plata Domnului şi a înşfăcat telefonul.

– Evangeline? a murmurat el.

– Domnul Verlaine? i s-a adresat un glas blând de femeie, cu o intimitate neobişnuită. Accentul ei, italian sau franţuzesc, nu-şi dădea prea bine seama, combinat cu o uşoară răguşeală, îi lăsa impresia unei persoane între două vârste, poate mai în vârstă, deşi era pură speculaţie.

– La telefon, a spus el dezamăgit. Şi-a aruncat privirea spre cana spartă, conştient că dăduse un nou atac colecţiei personale. Cu ce vă pot ajuta?

– Cu multe, trag nădejde, a răspuns femeia.

Preţ de o clipă, lui Verlaine i-a trecut prin cap ideea că femeia voia să-i vândă ceva, însă numărul său nu apărea în cartea de telefon şi nici nu se prea

întâmpla să primească apeluri nedorite. În plus, nu părea genul de voce aparţinând unei persoane care vrea să îţi vândă abonamente la vreo revistă.

– Este un lucru complicat de realizat, a spus Verlaine, tratând cu calm maniera ciudată de a vorbi a persoanei aflate la celălalt capăt al firului. Ce-ar fi să începeţi prin a-mi spune cine sunteţi?

– Pot să vă adresez mai întâi o întrebare? a întrebat la rândul ei femeia.

– Vă rog, a încuviinţat Verlaine, deja uşor iritat de vocea calmă, insistentă şi aproape hipnotică a femeii, o voce destul de diferită de a lui Evangeline.

– Credeţi în îngeri?

– Poftim?

– Credeţi că îngerii trăiesc printre noi?

– Nu vă supăraţi, dacă sunaţi din partea mai ştiu eu cărei asociaţii evanghelice... a început Verlaine, aplecându-se şi adunând cioburile. Pulberea albă zgrunţuroasă din mijlocul neemailat al cănii i s-a împrăştiat pe degete. Nu v-aţi găsit omul. Sunt un agnostic liberal, supercultivat, stângist convins, băutor de lapte de soia şi la limita metrosexualităţii. Cred în îngeri la fel de mult ca în iepuraşul de Paşte.

– Este fantastic, a spus femeia. Trăiam cu impresia că aceste creaturi fictive vă pun viaţa în pericol.

Verlaine s-a oprit din strânsul resturilor de cană.

– Cine sunteţi? a întrebat el într-un final.

– Mă numesc Gabriella Lévi-Franche Valko, a spus femeia. M-am străduit mult timp să dau de scrisorile pe care le aveţi dumneavoastră.

Din ce în ce mai nedumerit, a întrebat:

– De unde ştiţi numărul meu?

– Ştiu multe lucruri. De exemplu, ştiu că în faţa apartamentului dumitale se află creaturile de care ai scăpat azi-noapte. Gabriella a făcut o pauză, dându-i parcă timp să mediteze la vorbele ei, apoi a continuat: Dacă nu mă crezi, domnule Verlaine, priveşte pe fereastră.

Verlaine s-a aplecat către ochiul de geam, iar o şuviţă cârlionţată de păr i-a căzut în ochi. Totul părea neschimbat.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, a spus el.

– Uită-te în partea stângă, l-a îndemnat Gabriella. Vei vedea un SUV negru cunoscut.

Verlaine a urmat instrucţiunile femeii şi într-adevăr, în partea stângă, pe colţul cu Hudson Street, era parcat Mercedesul SUV negru. Un bărbat înalt, cu haine închise la culoare, exact bărbatul pe care îl văzuse spărgându-i maşina cu o zi înainte şi, dacă nu visase, acelaşi pe care îl zărise la fereastra trenului, ieşea din maşină şi pornea pe lângă felinar.

– Bun, acum, dacă te uiţi în partea dreaptă, a continuat Gabriella, vei vedea o camionetă albă. Eu sunt înăuntru, te aştept de azi-dimineaţă. Am venit, la rugămintea nepoatei mele, să te ajut.

– Şi cine este nepoata dumneavoastră?

– Evangeline, bineînţeles, a spus Gabriella. Cine altcineva?

Verlaine şi-a lungit gâtul şi, pe o alee îngustă de peste drum, a văzut o camionetă albă. Aleea era departe şi abia dacă zărea ceva. De parcă persoana de la celălalt capăt al firului i-ar fi înţeles confuzia, un geam al maşinii s-a deschis şi o mână înmănuşată i-a făcut un semn energic.

– Ce se întâmplă? a întrebat Verlaine stingherit. S-a dus la uşă, a încuiat-o şi a pus lanţul. Îmi puteţi spune de ce îmi supravegheaţi apartamentul?

– Nepoata mea credea că eşti în pericol. Şi avea dreptate. Vreau să strângi scrisorile Innocentei şi să cobori imediat, a spus Gabriella calm. Dar te sfătuiesc să eviţi să foloseşti ieşirea principală.

– Nu există o altă ieşire, a replicat Verlaine neliniştit.

– Poate ieşirea de incendiu?

– Ieşirea de incendiu se vede de la intrarea principală. Mă vor observa imediat ce pun piciorul pe scară, a spus Verlaine privind scheletul metalic care întuneca uşor colţul ferestrei şi apoi cobora prin faţa clădirii. Mi-aţi putea spune, vă rog, de ce...

– Dragul meu, l-a întrerupt Gabriella cu o voce caldă, aproape maternă. Va trebui să-ţi pui imaginaţia la contribuţie. Te sfătuiesc să ieşi de acolo. Imediat. Vor veni din clipă în clipă. De fapt, nu le pasă câtuşi de puţin de dumneata. Vor scrisorile, a spus ea cu calm. Şi, după cum probabil intuieşti, nu au să ţi le ia cu blândeţe.

Îndemnat parcă de Gabriella, cel de-al doilea bărbat, înalt şi cu pielea la fel de albă ca primul, a coborât din SUV-ul negru şi i s-a alăturat celuilalt, traversând împreună strada şi luând-o spre clădirea în care locuia Verlaine.

– Aveţi dreptate, vin, a spus Verlaine. S-a îndepărtat de fereastră, şi-a înşfăcat geanta sport şi a îndesat portofelul, cheile şi laptopul sub haine. A luat dosarul care conţinea scrisorile originale ale Innocentei din rucsac, le-a vârât într-un album cu picturile lui Rothko, le-a pus cu grijă în geanta sport

şi a tras rapid fermoarul. Într-un final, a zis: Ce-ar trebui să fac?

– Stai puţin. Îi văd foarte bine, a spus Gabriella. Urmează-mi instrucţiunile şi totul va fi bine.

– Ar trebui, poate, să sun la poliţie?

– Nu face încă nimic! Stau în continuare la intrare. Dacă ieşi acum, te vor vedea, a spus Gabriella cu o voce stăpânită de un calm bizar, într-un contrast ciudat cu sângele care îi pulsa lui Verlaine în vene. Ascultă-mă, domnule Verlaine. Este extrem de important să nu te mişti până nu îţi spun eu.

Verlaine a deschis fereastra. Un val de aer îngheţat i-a măturat chipul. Dacă se apleca peste fereastră, îi putea vedea pe bărbaţii de jos. Vorbeau cu glas scăzut, iar apoi au vârât ceva în încuietoare, au împins uşa şi au intrat în clădire cu o uşurinţă uimitoare. Uşa grea s-a închis cu zgomot în urma lor.

– Ai luat scrisorile? a întrebat Gabriella.

– Da, a răspuns Verlaine.

– Atunci dă-i drumul! Acum. Coboară pe scara de incendiu! Te aştept.

Verlaine a închis telefonul, şi-a aruncat geanta sport pe umăr şi s-a strecurat afară în vântul tăios. Simţea metalul îngheţat pe pielea caldă a mâinii pe când apuca scara ruginită. A tras de scară cu toată forţa, iar aceasta s-a lovit cu zgomot de trotuar. Când pielea i s-a întins, iar rana cauzată de gardul de sârmă ghimpată i s-a redeschis, s-a simţit străfulgerat de durere. Verlaine a ignorat-o şi a coborât treptele, alunecând pe metalul acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. Ajunsese aproape pe trotuar, când, de deasupra, a răzbătut până la el zgomot de lemn spart cu violenţă. Cei doi îi spărseseră uşa de la apartament.

Verlaine a sărit pe trotuar, având grijă să protejeze geanta sport. Când a păşit pe stradă, camioneta albă a oprit lângă bordură. Una dintre portiere s-a deschis şi o femeie ca un spiriduş, cu buzele date cu ruj roşu aprins, brunetă şi cu o tunsoare de paj i-a făcut semn să intre pe bancheta din spate.

- Haide! l-a îndemnat Gabriella, făcându-i loc. Grăbeşte-te!

Verlaine a urcat în camionetă alături de Gabriella, în timp ce şoferul a pornit rapid spre periferia oraşului.

- Ce naiba se întâmplă? a întrebat Verlaine, privind peste umăr, aşteptându-se să vadă SUV-ul în urmă.

Gabriella şi-a pus mâna fină, îmbrăcată în mănuşa de piele, pe mâna lui rece şi tremurătoare.

- Am venit să te ajut.

- La ce să mă ajutaţi?

- Dragul meu, nici nu bănuieşti în ce necaz ne-ai băgat pe toţi.

Upper East Side, New York

Percival a poruncit să fie trase perdelele, ca să-şi protejeze ochii de lumină. Venise acasă pe jos, la revărsatul zorilor, iar cerul dimineţii, deşi palid, îi cauzase o migrenă. Când încăperea a devenit suficient de întunecată, şi-a aruncat pe podea hainele, smochingul, cămaşa albă murdară şi pantalonii, şi s-a întins pe canapeaua de piele. Fără un cuvânt, servitoarea anakimă i-a desfăcut corsetul, o treabă laborioasă, pe care a îndurat-o cu stoicism. Apoi aceasta i-a turnat ulei pe picioare şi i le-a masat de la glezne spre coapse, strângându-i muşchii până când au început să-l ardă. Făptura era foarte drăguţă şi extrem de tăcută, o combinaţie potrivită pentru anakimi, mai ales pentru femei, pe care le considera extraordinar de stupide. Percival o privea în timp ce aceasta îşi mişca degetele scurte şi grăsulii de-a lungul picioarelor sale. Fruntea sa înfierbântată era în acord cu fierbinţeala pe care o simţea în picioare. Răpus de oboseală, a închis ochii şi a încercat să adoarmă.

Cauza exactă a anomaliei sale rămăsese necunoscută până şi celor mai experimentaţi medici ai familiei sale. Percival îşi luase cea mai bună echipă de medici, pe care îi adusese la New York din Elveţia, Germania, Suedia şi Japonia, însă nu erau în stare să-i spună decât ce ştiau deja cu toţii: o infecţie virală puternică se transmisese de-a lungul unei generaţii de nephilimi europeni, atacându-le sistemul nervos şi pe cel pulmonar. Recomandau tratament şi terapii care vizau vindecarea aripilor şi relaxarea musculaturii, ca să poată respira şi umbla cu mai multă uşurinţă. Masajele zilnice erau unul dintre elementele cele mai agreabile ale tratamentelor. Percival o chema pe servitoarea anakimă în odaia lui de nenumărate ori pe zi ca să-i maseze picioarele şi, alături de dozele de whisky şi de sedative, ajunsese să depindă de prezenţa ei.

În condiţii normale, nu i-ar fi permis unei slujnice netrebnice să pună piciorul în dormitorul lui – nu o făcuse în sutele de ani de dinainte să se îmbolnăvească, însă durerea devenise insuportabilă de un an încoace şi avea crampe musculare atât de puternice, încât picioarele începuseră să i se sucească într-o poziţie nenaturală. Slujnica anakimă i-a masat fiecare picior până când tendoanele i s-au relaxat şi i-a masat şi muşchii, oprindu-se atunci când el tresărea. Privea mâinile care i se afundau în pielea palidă. Îi alina durerea, şi pentru acest lucru îi era recunoscător. Mama sa îl lăsase de izbelişte şi îl trata ca pe un invalid, iar Otterley era plecată să ducă la îndeplinire treburile de care ar trebui să se ocupe el. Nu mai rămăsese nimeni să-l ajute în afară de această femeie.

S-a relaxat şi l-a furat somnul. Preţ de un scurt şi agreabil moment, i-a revenit în memorie plăcerea resimţită în urma plimbării târzii din acea noapte. Când femeia îşi dăduse duhul, îi închisese ochii şi o privise, plimbându-i degetele pe obraz. Pielea ei căpătase o tentă de alabastru şi, spre încântarea lui, o văzuse cu claritate pe Gabriella Lévi-Franche, cu părul ei negru şi cu pielea ca o pulbere fină. Pentru o clipă, fusese din nou a sa.

Pe când era purtat pe tărâmul diafan dintre somn şi veghe, Gabriella i-a apărut ca un vestitor radios. În visul său, i-a cerut să se întoarcă la ea, pentru că îl iertase, şi puteau continua de unde se terminase totul. I-a spus că-l iubeşte, vorbe pe care nimeni, nici om, nici nephilim, nu i le mai spusese. Era un vis extrem de dureros şi probabil că Percival vorbise în somn, pentru că s-a trezit speriat şi a văzut-o pe slujnică privindu-l cu atenţie, cu ochii mari şi aurii strălucind de lacrimi, de parcă i s-ar fi dezvăluit ceva despre el. Atingerea ei a devenit mai blândă şi a rostit câteva vorbe de încurajare. Percival a înţeles că femeii îi era milă de el, ceea ce l-a umplut de mânie, şi i-a poruncit să plece de îndată. Aceasta a dat supusă din cap, a pus dopul sticlei de ulei, i-a strâns hainele murdare şi a ieşit din încăpere, lăsându-l pradă întunericului şi disperării. Stătea treaz, simţind încă atingerea slujnicei pe piele.

În curând, femeia s-a întors, aducându-i un pahar de whisky pe o tavă smălţuită.

– A venit sora dumneavoastră, domnule, a zis ea. Îi spun că dormiţi, dacă doriţi.

– Nu e nevoie să minţi pentru el. Văd că e treaz, a spus Otterley trecând pe lângă ea şi aşezându-se

lângă Percival. I-a făcut slujnicei semn să plece, a luat uleiul de masaj, i-a scos dopul și și-a turnat în palmă. Întoarce-te, i-a cerut ea.

Percival s-a supus ordinului surorii sale și s-a întors pe burtă. În vreme ce Otterley îi masa spatele, Percival s-a întrebat ce avea să se aleagă de ea și de familia lor după ce boala îl va fi răpus. El fusese marea lor speranță, aripile sale de aur maiestuoase și masculine promiteau că într-o bună zi avea să ajungă într-o funcție importantă, înlocuindu-i până și pe strămoșii avari ai tatălui său și pe cei cu sânge nobil ai mamei sale. Acum nu era decât o creatură fără aripi, slabă, care își dezamăgise familia. Își închipuise că avea să fie un mare patriarh, tată a numeroși prunci nephilimi. Fiii săi ar fi purtat aripile multicolore ale familiei Snejei și penajul superb avea să aducă onoare familiei Grigori. Fiicele sale ar fi căpătat calități angelice, ar fi fost clarvăzătoare, superbe și pricepute în artele celeste. Acum, aflat pe panta decăderii, nu mai avea nimic și înțelegea ce nesăbuit fusese că-și irosise sute de ani pe altarul desfătării.

Eșecul său era și mai dificil de acceptat întrucât Otterley era ea însăși o dezamăgire. Nici ea nu dăruise familiei Grigori vreun moștenitor, așa cum nici Percival nu devenise creatura angelică pe care și-o dorise mama sa.

– Spune-mi că aduci vești bune, i-a zis Percival tresărind atunci când Otterley i-a frecat rana deschisă a cioturilor aripilor. Spune-mi că ai recuperat harta, că l-ai ucis pe Verlaine și că nu mai avem de ce să ne facem griji.

– Dragă frățioare, a spus Otterley aplecându-se mai mult pe când îi masa umerii. Ai dat-o serios în bară. Mai întâi, pentru că ai angajat un angelolog.

– Nu e adevărat. Este un biet istoric de artă, a replicat Percival.

– Apoi, l-ai lăsat să ia harta.

– Erau planuri arhitectonice, a corectat-o Percival.

– După aceea te-ai furișat afară în toiul nopții și ai ajuns într-o stare cumplită.

Otterley i-a atins cioturile aripilor, o senzație care lui Percival i s-a părut delicioasă, deși abia și-a stăpânit impulsul de a-i împinge mâna.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Mama știa că ai plecat și m-a pus să te urmăresc îndeaproape. Ce se întâmpla dacă picai pe stradă? Cum aveai să le explici starea ta medicilor de la spitalul Lenox Hill?

– Spune-i Snejei că nu are motive de îngrijorare, a murmurat Percival.

– Ba chiar avem motive de îngrijorare, a replicat Otterley ștergându-și mâinile pe un prosop. Verlaine e încă în viață.

– Credeam că i-ai trimis pe gibborimi acasă la el.

– Așa am făcut, a răspuns Otterley. Dar lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. În vreme ce ieri ne făceam griji că Verlaine avea să dispară cu informațiile, acum știm că este mult mai periculos de atât.

Percival s-a ridicat și s-a întors către sora lui.

– În ce fel ar putea fi periculos? Anakimii noștri reprezintă un mai mare pericol decât un om ca Verlaine.

– Lucrează cu Gabriella Lévi-Franche Valko, a spus Otterley, rostind apăsat fiecare cuvânt. E evident că este unul dintre ei. Tot ce am făcut ca să ne punem la adăpost de angelologi a fost în zadar. Ridică-te, i-a cerut ea, aruncându-i lui Percival corsetul. Vii cu mine!

Capela Adoraţiei, biserica Maria Angelorum, Milton, New York

Evangeline şi-a vârât degetul în agheasmatar, şi-a făcut semnul crucii, apoi a luat-o la fugă pe culoarul central al bisericii Maria Angelorum. Pe când pătrundea în lăcaşul liniştit, închinat contemplării, din Capela Adoraţiei, respiraţia i se îngreunase. Nu mai ratase niciodată ora adoraţiei, era o neglijenţă inimaginabilă, de care nu se crezuse niciodată în stare. Nu-i venea să creadă în ce fel de om se transforma. Nu mai departe de ieri o mintise pe sora Philomena, iar acum nu ajunsese la ora care îi fusese desemnată pentru adoraţie. Sora Philomena fusese probabil uimită din pricina absenţei ei. S-a strecurat într-o strană de lângă surorile Mercedes şi Magdalena, partenerele de rugăciune din fiecare zi de la şapte la opt, sperând că prezenţa ei nu avea să le stinghereasc㠎. În timp ce închidea ochii ca să se roage, chipul lui Evangeline s-a aprins de ruşine.

Ar fi trebuit să se poată ruga, dar, în loc de asta, a deschis ochii şi şi-a aruncat privirea împrejur prin capelă, studiind monstranţa, altarul, mătăniile

prinse între degetele sorei Magdalena. În clipa în care făcea acest lucru, vitraliile care reprezentau ierarhiile îngereşti i-au sărit deodată în ochi, de parcă ar fi fost adăugate de curând în capelă – dimensiunea, complexitatea, culorile vii şi bogate ale îngerilor pictaţi pe sticlă. La o cercetare mai atentă ar fi văzut că ferestrele aveau dispuse în jurul lor mici lumini halogene, aţintite asupra geamului parcă în semn de veneraţie. Evangeline s-a străduit să distingă multitudinea de îngeri. Harpele, flautele, trâmbiţele, instrumentele lor erau împrăştiate aidoma unor bănuţi de aur pe ochiurile de geam zugrăvite în albastru şi roşu. Sigiliul pe care i-l arătase Verlaine pe planurile arhtectonice era aşezat exact în acel punct. Gândul i-a zburat la ilustratele Gabriellei şi la frumoasele desene care reprezentau îngeri de pe fiecare faţă a ilustratei. Cum fusese posibil să privească atât de des aceste vitralii şi să nu le pătrundă niciodată semnificaţia?

Sub una dintre ferestre era gravat în piatră următorul pasaj:

Dacă atunci se află un înger lângă el,
Un mijlocitor între vii,
Care să-i arate omului calea datoriei,
Dumnezeu Se milostiveşte de el şi zice îngerului
„Izbăveşte-l ca să nu cadă în prăpastie;
am găsit pentru sufletul lui preţul de răscumpărare!"

Iov, 33:23-24*

---

* Vechiul Testament (n.tr.)

Evangeline citise pasajul în fiecare zi în anii petrecuți la mănăstirea St. Rose și de fiecare dată aceste cuvinte îi păruseră o ghicitoare imposibil de dezlegat. Propozițiile i se furișaseră printre gânduri, lunecoase și încifrate, fără să aprindă nici o luminiță. Acum cuvintele „mijlocitor", „prăpastie" și „răscumpărare" începeau să-și găsească locul. Sora Celestine avusese dreptate: odată ce deschidea ochii, angelologia începea să mustească de peste tot.

O mâhnea faptul că măicuțele îi ascunseseră atât de multe lucruri. Și-a amintit de glasul Gabriellei la telefon și s-a întrebat dacă n-ar trebui să-și strângă lucrurile și să plece la New York. Poate că bunica ei o putea ajuta să înțeleagă totul mai bine. Importanța pe care mănăstirea o avusese pentru ea cu numai o zi în urmă pălise din cauza a tot ceea ce aflase.

O atingere pe umăr a readus-o cu picioarele pe pământ, și sora Philomena i-a făcut semn să o urmeze. Evangeline s-a supus și a părăsit Capela Adorației pradă unui amestec de stânjeneală și de mânie. Măicuțele nu avuseseră încredere în ea să-i dezvăluie adevărul. Cum mai putea Evangeline să aibă încredere în ele?

– Vino, soră, i-a spus Philomena odată ajunse în hol.

Oricâtă mânie ar fi resimțit Philomena din cauză că Evangeline își neglijase îndatoririle, aceasta se risipise. Acum avea o atitudine inexplicabil de blajină și de resemnată, de parcă peste noapte ar fi avut loc o transformare radicală. Cu toate acestea, părea să ascundă ceva. Evangeline nu credea că măicuța era complet sinceră, deși nu putea spune de unde venea această neîncredere. Au pornit împreună

pe holul central al mănăstirii, au trecut pe lângă fotografiile distinselor măicuțe și surori și pe lângă pictura Sfintei Rosa da Viterbo, oprindu-se dinaintea unui rând de trepte familiar. Era firesc să o conducă în bibliotecă, unde să poată sta de vorbă cât de cât în liniște. Philomena a descuiat ușile, și Evangeline a pășit în încăperea stăpânită de umbre.

– Șezi, copilă, a îndemnat-o Philomena.

Evangeline s-a instalat pe o canapea verde de catifea din fața șemineului. Încăperea era rece, din cauza eternei probleme cu tirajul. Sora Philomena s-a dus la o masă de lângă biroul ei și a băgat în priză cana electrică. Când apa a dat în fiert, a turnat-o într-un ceainic de porțelan. A pus două cești pe o tavă, a pornit legănându-se spre canapea și a lăsat tava pe o măsuță joasă. S-a așezat pe scaunul de lemn de dinaintea lui Evangeline, a deschis o cutie metalică pentru prăjituri și i-a oferit fetei mai multe sortimente de prăjiturele de Crăciun pregătite de FSPA; prăjiturelele cu unt fuseseră coapte, glazurate și ambalate și urmau să fie vândute de către măicuțe cu ocazia strângerii anuale de fonduri de Crăciun.

Mireasma ceaiului negru cu iz de caise uscate i-a întors lui Evangeline stomacul pe dos.

– Nu mă simt prea bine, a spus ea în chip de scuză.

– Nu ai venit aseară la cină și nici la ora de adorație de azi-dimineață, a început Philomena luând o prăjitură în formă de brăduț de Crăciun cu glazură verde. A apucat bine ceainicul și a turnat puțin ceai în cești. Dar nu mă mir. Ai trecut printr-un mare chin cu Celestine, nu-i așa?

Philomena stătea foarte dreaptă, iar mâna ei ținea cu rigiditate ceașca de ceai deasupra farfurioarei. Evangeline a înțeles că ea avea să treacă direct la subiect.

– Da, a răspuns Evangeline, așteptându-se ca nerăbdătoarea și aspra măicuță Philomena să revină din clipă în clipă.

Philomena a plescăit, apoi a spus:

– Era de așteptat ca într-o bună zi să afli adevărul despre originea ta. Nu știam cum urma să se întâmple acest lucru, dar simțeam foarte clar că trecutul avea să fie imposibil de ascuns în totalitate, chiar și într-o comunitate închisă ca a noastră. După umila mea părere, a continuat Philomena, terminându-și prăjiturica și luând încă una, a fost o mare povară pentru Celestine să păstreze tăcerea. Pentru noi toate a fost o povară să rămânem pasive în fața amenințării care ne împresoară.

– Ați știut că măicuța Celestine a fost implicată în această... Evangeline a ezitat câteva clipe, încercând să caute cuvintele potrivite pentru a descrie angelologia. Era stăpânită de neplăcutul gând că era posibil să fie singura măicuță franciscană a Adorației căreia îi fusese ascuns adevărul. Această... disciplină?

– Vai, dar desigur, a răspuns Philomena. Toate măicuțele mai în vârstă știu. Surorile din generația mea erau adâncite în studiul îngerilor, Geneza 28:12–17, Ezechiel 1:1–14, Luca 1:26–38. Numai eu știu, aveam parte de îngeri dimineață, la prânz și seara! Philomena s-a îndreptat în scaun, făcând lemnul să scârțâie, apoi a continuat: Acum eram

adâncită în programa recomandată de către angelologii europeni - mentorii noştri de foarte mult timp -, iar în secunda următoare mănăstirea noastră era distrusă aproape din temelii. Tot studiul nostru, toată străduinţa noastră de a scăpa lumea de molima nephilimilor părea să se fi dus de râpă. Dintr-odată, eram doar nişte călugăriţe care se consacrau exclusiv rugăciunii. Crede-mă, m-am străduit din răsputeri să ne implicăm din nou în luptă, să ne putem declara combatante. Cele dintre noi care consideră acest lucru prea periculos sunt nişte smintite şi nişte laşe.

- Periculos? a întrebat Evangeline.

- Incendiul din anul 1944 nu a fost un accident, a replicat Philomena mijindu-şi ochii. A fost un atac făţiş. Am putea spune că am fost neglijente, că am subestimat natura sângeroasă a nephilimilor de aici, din America. Cunoşteau multe, dacă nu cumva toate comunităţile angelologice din Europa. Am comis greşeala de a crede că America mai era la fel de sigură ca pe vremuri. Îmi pare rău să spun că prezenţa sorei Celestine a expus mănăstirea St. Rose la un mare pericol. După ce a venit Celestine, au început şi atacurile. Şi nu doar în mănăstirea noastră, ştii? În anul acela au avut loc aproape o sută de atacuri asupra mănăstirilor americane, un efort concertat al nephilimilor pentru a descoperi care dintre noi avea ceea ce voiau ei.

- Bine, dar de ce?

- Desigur, o căutau pe Celestine, a spus Philomena. Era bine cunoscută de către duşman. Am văzut cu ochii mei cât de bolnavă, cât de dărâmată şi de traumatizată a ajuns la noi. Era limpede că

avusese parte de o fugă chinuitoare. Şi, poate lucrul cel mai semnificativ, adusese cu sine un pachet pentru măicuţa Innocenta, ceva ce trebuia pus la adăpost aici, la noi. Celestine avea ceva ce ei voiau. Ei ştiau că se refugiase în Statele Unite, numai că nu aveau idee unde anume.

– Şi măicuţa Innocenta ştia totul despre asta? a întrebat Evangeline.

– Desigur, a spus Philomena, înălţând din sprâncene, uimită fie de măicuţa Innocenta, fie de întrebare, Evangeline nu era prea sigură. Măicuţa Innocenta era o erudită de primă mână a Americii în acea perioadă. Fusese pregătită de măicuţa Antonia, eleva măicuţei Clara, preaiubita noastră maică stareţă, care, la rândul său, fusese instruită de însăşi măicuţa Francesca, cea care, din fericire pentru minunata noastră naţiune, a venit în Milton, în New York, direct de la Societatea Angelologică Europeană, pentru a funda filiala americană. Mănăstirea St. Rose era inima Proiectului Angelologic American, o întreprindere de o mare însemnătate, mult mai ambiţioasă decât tot ce făcuse Celestine Clochard în Europa înainte să participe la de cea de-A Doua Expediţie. Philomena vorbise foarte repede şi s-a oprit să-şi tragă sufletul. Şi, într-adevăr, a reluat ea, măicuţa Innocenta nu ar fi renunţat niciodată atât de uşor la luptă dacă nu ar fi fost ucisă de mâinile nephilimilor.

– Credeam că a murit în incendiu.

– Asta am declarat oficial, dar nu este adevărat, a spus Philomena îmbujorată, apoi pălind brusc, de parcă pomenirea incendiului ar fi reînviat văpaia. Din întâmplare, eram în balconul bisericii Maria

Angelorum când a izbucnit focul. Curățam tuburile orgii Casavant, o treabă foarte anevoioasă. Avea o mie patru sute douăzeci și două de tuburi, douăzeci de supape și treizeci de registre. Era dificil și doar să șterg praful de pe orgă, însă măicuța Innocenta mă însărcinase să lustruiesc alama de două ori pe an! Închipuie-ți! Cred că măicuța Innocenta mă pedepsea pentru ceva, deși nu știam să o fi supărat .

Evangeline înțelegea prea bine că Philomena ar fi putut cădea pradă unei suferințe inconsolabile din cauza evenimentelor legate de incendiu. În loc s-o întrerupă, cum ar fi vrut, și-a îndoit mâinile în poală și s-a străduit să asculte, drept pedeapsă că lipsise de la ora de adorație din acea dimineață.

– Sunt convinsă că nu ați făcut nimic care să supere pe cineva, a murmurat Evangeline.

– Am auzit o zarvă de nedescris, a continuat Philomena cu sau fără încurajarea lui Evangeline, și m-am dus la rozasa cea mare din spatele corului. Dacă ai curățat orga sau ai cântat în corul nostru, știi că rozasa dă spre curtea principală. În dimineața aceea, curtea era plină de măicuțe. În curând, am observat fumul și văpăile care mistuiau etajul al patrulea, deși, izolată cum eram pe balconul bisericii și cu o vedere clară a zonei superioare, nu știam ce se petrecea la celelalte etaje ale mănăstirii. Mai târziu am aflat că distrugerile au fost masive. Am pierdut tot.

– Îngrozitor! a exclamat Evangeline, reprimându-și pornirea de a întreba în ce fel putea fi interpretat acest incident ca un atac al nephilimilor.

– Într-adevăr, a fost îngrozitor, a reluat Philomena. Dar nu ți-am spus totul. Măicuța Perpetua mi-a interzis să vorbesc despre acest lucru, dar n-am

să mai păstrez tăcerea. Ascultă la mine, măicuța Innocenta a fost ucisă. U-ci-să!

– Ce vreți să spuneți? a întrebat Evangeline, încercând să înțeleagă seriozitatea acuzelor Philomenei.

Cu numai câteva ore în urmă aflase că mama ei fusese ucisă de către aceste creaturi, și acum auzea același lucru despre Innocenta. Dintr-odată, mănăstirea St. Rose părea locul cel mai periculos în care ar fi putut-o duce tatăl ei.

– Din cor am auzit trântindu-se o ușă de lemn. În câteva clipe, dedesubt a apărut măicuța Innocenta. Am văzut-o mergând grăbită pe culoarul central al bisericii, iar în spatele ei veneau măicuțe, două novice și două surori. Păreau să fie în drum spre Capela Adorației, poate pentru a se ruga. Așa era Innocenta: pentru ea rugăciunea nu era doar un act de venerație sau un ritual, ci soluția pentru tot ce era rău în lume. Credea cu atâta tărie în puterea rugăciunii, încât nu m-ar mira să aflu că avea convingerea că putea opri incendiul cu ajutorul ei. Philomena a oftat, și-a scos ochelarii și i-a șters cu o batistă albă, impecabilă. I-a pus înapoi pe nas, a cercetat-o pe Evangeline cu o privire tăioasă, ca și când ar fi meditat la cât de demnă era să asculte povestea ei, și a continuat: Dintr-odată, două siluete enorme au apărut de pe navele laterale. Erau extraordinar de înalte și de osoase, cu mâinile și chipurile albe părând luminate de un foc. Chiar și de la distanță, părul și pielea lor păreau să împrăștie o lumină albă, blândă. Aveau ochii mari și albaștri, pometi înalți și buze roz, pline, iar buclele le încadrau fața, însă aveau umerii largi și purtau pantaloni și mantale de ploaie, haine de domn – ai fi zis că erau bancheri sau avocați. Judecând după aceste haine laice, nu puteau fi frații

Sfintei Cruci, care la vremea aceea purtau robe maro și aveau tonsură specifică, dar tot nu-mi dădeam seama cine sau ce erau acele creaturi. Acum știu că se numesc gibborimi, războinicii nephilimi. Sunt brutali, însetați de sânge, ființe nesimțitoare a căror filiație, mă refer la partea angelică, merge până la marele războinic Mihail. Este o filiație mult prea nobilă pentru asemenea creaturi îngrozitoare, și acest lucru le explică frumusețea stranie. Privind în urmă și știind pe deplin ce erau, înțeleg că frumusețea lor era o cumplită manifestare a răului, o diabolică ispită care putea face un om să devină o pradă cu atât mai ușoară. Erau de o frumusețe fizică perfectă, dar părea o perfecțiune smulsă de la sânul lui Dumnezeu, o frumusețe goală, lipsită de suflet. Îmi închipui că Eva a văzut o frumusețe asemănătoare la șarpe. Prezența lor în biserică m-a lăsat pradă unei stări neobișnuite. Trebuie să mărturisesc faptul că m-au prins pe picior greșit. Philomena și-a scos din nou impecabila batistă albă de bumbac din buzunar, a despăturit-o și și-a tamponat sudoarea de pe frunte cu ea. Din cor am văzut totul foarte limpede. Creaturile s-au desprins de umbre și au pășit în lumina puternică a navei. Vitraliile sclipeau de la lumina soarelui, cum se întâmplă de regulă la miezul zilei, și pe podeaua de marmură se răspândeau petice de culoare, aruncând o strălucire diafană pe pielea lor albă. Când a văzut acele făpturi, măicuței Innocenta i s-a tăiat respirația. A întins mâna să se sprijine de spătarul unei strane, și i-a întrebat ce doreau. Ceva din tonul ei m-a făcut să cred că îi recunoștea. Poate chiar îi așteptase.

– Nu se poate să-i fi așteptat, a spus Evangeline, uimită de descrierea făcută de Philomena acestei

cumplite catastrofe, de parcă ar fi fost un lucru providențial. Le-ar fi avertizat pe celelalte.

– Nu știu, a replicat Philomena, ștergându-și din nou fruntea și mototolind în mână peticul de bumbac. Înainte să conștientizeze ce se petrecea, creaturile le-au atacat pe dragele mele surori. Ființele malefice le-au privit, și am avut sentimentul că au făcut o vrajă. Măicuțele au rămas cu gura căscată, de parcă ar fi fost hipnotizate. Una dintre creaturi a atins-o pe măicuța Innocenta, și aceasta s-a cutremurat de parcă ar fi fost scuturată de un curent electric. S-a clătinat și a căzut pe dată la podea, iar spiritul i-a fost smuls. Bestia simțea plăcere ucigând, asemenea oricărui monstru, și această crimă a părut să îl facă mai puternic, mai plin de viață, în vreme ce trupul măicuței Innocenta devenise de nerecunoscut.

– Dar cum este posibil? a murmurat Evangeline, întrebându-se dacă mama sa avusese aceeași soartă cumplită.

– Nu știu, pentru că mi-am acoperit ochii, cuprinsă de groază, a răspuns Philomena. Când, în sfârșit, mi-am aruncat din nou privirea peste balustradă, le-am văzut pe măicuțe zăcând fără suflare pe podeaua bisericii. Până să cobor eu în fugă de la cor în biserică, adică în vreo cincisprezece secunde, creaturile plecaseră, lăsând trupurile surorilor noastre pângărite. Fuseseră secătuite până la os, nu numai de fluidele vitale, ci parcă de însăși esența lor. Trupurile le erau ofilite, mâinile arse și pielea uscată. Copila mea, acesta a fost un atac al nephilimilor asupra mănăstirii St. Rose, iar noi, ca reacție, am renunțat la misiunea noastră de a-i învinge. Niciodată nu am înțeles acest lucru. Măicuța

Innocenta, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, nu ar fi permis niciodată ca uciderea alor noştri să rămână nepedepsită.

– Şi atunci de ce ne-am oprit? a întrebat Evangeline.

– Am vrut ca ei să creadă că suntem o biată mănăstire de maici, a spus Philomena. Dacă ajungeau să creadă că eram slabe şi că nu reprezentam nici o ameninţare la adresa puterii lor, aveau să întrerupă căutarea obiectului pe care aveau impresia că-l ascundeam.

– Dar nu ascundeam nimic. Abigail Rockefeller nu a dezvăluit niciodată locul în care se află acel obiect.

– Chiar crezi asta, dragă Evangeline? După toate câte ţi-au fost tăinuite? După toate câte mi-au fost şi *mie* ascunse? Celestine Clochard a îndemnat-o pe măicuţa Perpetua să adopte atitudinea pacifistă. Celestine nu are interesul ca lira lui Orfeu să fie scoasă la iveală, dar mi-aş da viaţa şi mi-aş pune sufletul rămăşag că ştie unde se află. Dacă mă ajuţi să o găsesc, putem elibera împreună lumea de aceste creaturi monstruoase, o dată pentru totdeauna.

Lumina soarelui pătrundea în fascicule firave prin ferestrele bibliotecii, împrăştiindu-se la picioarele lui Evangeline şi adunându-se lângă vatră. Evangeline a închis ochii, meditând la această poveste, pătrunsă încă de cele aflate în ultimele zile.

– Tocmai am aflat că bestiile astea au ucis-o pe mama mea, a şoptit Evangeline.

A scos scrisorile Gabriellei din rasă, însă Philomena i le-a smuls din mână înainte să apuce ea să i le dea.

Apoi a căutat înnebunită printre ilustrate, citindu-le cu înfocare. Într-un final, când a ajuns la ultima, a spus:

– Scrisoarea asta e incompletă. Unde e restul?

Evangeline a scos ultima ilustrată de Crăciun, pe care o luase de dimineață din sacul de corespondență. A întors-o și a început să citească cu glas tare cuvintele bunicii sale:

– „Ți-am povestit multe despre ororile trecutului și câte ceva despre pericolele care te pândesc în prezent, dar nu ți-am zis mare lucru despre viitorul tău rol în munca noastră. Nu aș putea spune când îți va fi de folos această informație. Poate că îți vei trăi viața adâncită în tihnită contemplare, desfășurându-ți cu credință misiunea la mănăstirea St. Rose. Dar este posibil să fie nevoie de tine într-o cauză mai importantă. Există un motiv pentru care tatăl tău a ales ca această mănăstire să-ți fie cămin și pentru care ai fost inițiată în tradiția angelologiei, care ne-a impulsionat munca mai bine de un mileniu.

Măicuța Francesca, măicuța stareță care a înființat mănăstirea în care ai trăit și te-ai dezvoltat în acești treisprezece ani, a ctitorit mănăstirea St. Rose doar prin puterea credinței și prin trudă, concepând fiecare încăpere și fiecare casă a scării astfel încât să se adapteze nevoilor angelologilor noștri din America. Capela Adorației este rodul imaginației Francescăi, un tribut plin de strălucire adus îngerilor pe care îi studiem. Fiecare fărâmă de aur a fost incrustată pentru a arăta prețuirea, fiecare panou de sticlă a fost atârnat pentru a preamări. Ceea ce nu știi tu este că în centrul acestei capele se

află un obiect mic, dar nepreţuit, de o mare valoare spirituală şi istorică." Asta e tot, a spus Evangeline îndoind scrisoarea şi strecurând-o în plic. Aici se sfârşeşte fragmentul.

– Ştiam eu! Lira este aici la noi. Haide copilă, trebuie să-i dăm aceste veşti minunate măicuţei Perpetua.

– Bine, dar lira a fost ascunsă de către Abigail Rockefeller în 1944, a bâiguit Evangeline, nedumerită de raţionamentul Philomenei. Scrisoarea aceasta nu ne spune nimic.

– Nimeni nu ştie cu siguranţă ce a făcut Abigail Rockefeller cu lira, a răspuns Philomena, ridicându-se şi pornind spre uşă. Haide, trebuie să vorbim numaidecât cu măicuţa Perpetua. E ceva în Capela Adoraţiei, ceva util.

– Staţi puţin, a şoptit Evangeline cu glasul gâtuit din cauza poverii a ceea ce avea să spună. Trebuie să vă mai mărturisesc ceva, soră.

– Ascult, copilă, a spus Philomena, oprindu-se lângă uşă.

– În ciuda avertismentului dumneavoastră, ieri după-amiază i-am dat cuiva voie să intre în biblioteca noastră. Bărbatul care s-a interesat de măicuţa Innocenta a venit ieri la mănăstire. În loc să-i cer să plece, cum mi-aţi spus, i-am dat voie să citească scrisoarea de la Abigail Rockefeller pe care am descoperit-o.

– O scrisoare de la Abigail Rockefeller? Caut o asemenea scrisoare de cincizeci de ani. O ai la tine?

Evangeline i-a arătat-o măicuţei Philomena, care i-a smuls-o dintre degete şi a citit-o rapid. Pe măsură ce citea, dezamăgirea ei devenea evidentă. I-a dat înapoi lui Evangeline scrisoarea şi i-a zis:

– Nu e nici măcar o informație utilă aici.

– Bărbatul care a venit la arhivă nu părea să creadă asta, a replicat Evangeline, întrebându-se dacă Philomena simțea interesul ei pentru Verlaine.

– Și cum a reacționat acest domn? a întrebat Philomena.

– A fost interesat și agitat în același timp, a răspuns Evangeline. El e de părere că scrisoarea oferă indicii despre ceva mult mai important... Iar cineva l-a plătit să dezlege acest mister.

Philomena a făcut ochii mari.

– Ți-ai dat seama ce anume îl interesa?

– Eu cred că motivele lui sunt inofensive, dar trebuie să vă spun că tocmai am aflat că persoana care îl plătește face parte din rândul celor care ne vor răul. Evangeline și-a mușcat buzele, neștiind dacă avea să-i poată rosti numele. Verlaine lucrează pentru Percival Grigori.

Philomena s-a ridicat în picioare, scăpând ceașca de ceai din mână și izbind farfurioara ei de marginea mesei.

– Doamne sfinte! a exclamat ea uimită. De ce nu ne-ai avertizat?

– Vă rog să mă iertați, a murmurat Evangeline. Nu am știut.

– Îți dai seama în ce pericol suntem? a spus Philomena. Trebuie să o anunțăm degrabă pe măicuța Perpetua.

– Stați, i-a cerut Evangeline, simțind că roșește de rușine. Trebuie să vă întreb ceva.

– Da, da, spune, copilă! a îndemnat-o Philomena, zorind-o înspre ușă.

– Am descoperit ceva ciudat în dosarul meu.

Replica lui Evangeline a luat-o pe Philomena total pe nepregătite, făcând-o să se oprească locului și să întrebe:

– În dosarul tău personal?

– Da, a încuviințat Evangeline. Mi-am permis să îl studiez puțin în această dimineață. Am găsit niște fișe medicale. Vă mai amintiți momentul când am venit la mănăstirea St. Rose? Mai știți cum arătam? Păream bolnavă? E foarte ciudat, dar nu-mi amintesc deloc cum eram în acea perioadă.

– Copila mea, a replicat Philomena, alungându-i întrebarea cu un gest, nu avem timp acum de așa ceva.

– Vă rog, a insistat Evangeline. Trebuie să știu.

Philomena a oftat adânc și a spus:

– Tatăl tău te-a adus la noi cam pe nepusă masă. Recomandările sale erau, bineînțeles, demne de încredere, iar solicitarea lui corespundea principiilor de protecție și de îndrumare ce stăteau la baza ordinului nostru. Întotdeauna le-am acordat adăpost celor asemenea nouă.

– Dar de ce m-a îndepărtat de el? De ce m-a lăsat aici?

– Știa că vei fi în siguranță în mijlocul nostru, a răspuns Philomena, în vreme ce o conducea pe Evangeline afară din bibliotecă și încuia ușa cu cheile pe care le scosese din buzunar. Până la incendiu, nephilimii nu au bănuit că la mănăstirea St. Rose aveau loc activități legate de angelologie. Tatăl tău a crezut că noi te putem proteja. După tot ce mi-ai spus, nu mai am această certitudine, dar el a fost convins că așa va fi.

– Am pus în pericol viaţa tuturor celor de aici, nu-i aşa? a întrebat Evangeline, fără a aştepta însă un răspuns.

– Trebuie să o anunţăm numaidecât pe măicuţa Perpetua. Se pare că am făcut o mare greşeală. Duşmanul a prins puteri. Una este să îţi doreşti pacea, şi cu totul altceva e să pretinzi că războiul nu există.

Era limpede că Philomena avea o obsesie morbidă şi nesănătoasă de a se răzbuna pentru cele petrecute în anul 1944. Reacţia ei fusese exacerbată, de parcă ar fi aşteptat ani de zile asemenea informaţii. Evangeline şi-a dat seama că nu ar fi trebuit să-i arate Philomenei scrisoarea confidenţială a bunicii ei şi nici să discute asemenea lucruri primejdioase cu o femeie despre care crezuse întotdeauna că era uşor instabilă. Pradă disperării, Evangeline a încercat să înţeleagă ce trebuia să facă în continuare. Deodată, şi-a amintit ce îi spusese Celestine: „Când termini de citit, vino din nou să mă vezi." Aşa că a pornit în grabă spre chilia măicuţei Celestine.

Times Square, New York

Şoferul rula prin traficul aglomerat specific orei de vârf; a oprit la intersecţia dintre 42nd Street şi Broadway. Traficul era de-a dreptul paralizat lângă sediul poliţiei newyorkeze, unde autorităţile făceau pregătiri pentru lansarea sferei de Revelionul Mileniului.* Amestecaţi prin mulţimea de funcţionari aflaţi în drum spre birou, Verlaine vedea angajaţi ai poliţiei care sudau capacele de canal şi instalau puncte de control. Verlaine îşi dădea seama că, dacă perioada Crăciunului umplea oraşul de turişti, Revelionul avea să fie un adevărat coşmar.

Gabriella i-a cerut lui Verlaine să iasă din camionetă. Când au coborât în mulţimea de oameni adunaţi ciorchini pe stradă, au fost înghiţiţi de forfotă, reclame luminoase şi şuvoaie de pietoni. Verlaine şi-a aruncat geanta sport pe umăr, temându-se să nu cumva să piardă preţiosul ei conţinut.

---

* Tradiţie americană de marcare a începerii unui nou an prin înălţarea şi apoi coborârea unei sfere luminoase în noaptea de Revelion, în Times Square (n.tr.)

După ceea ce se petrecuse în apartamentul său, nu-şi putea alunga sentimentul că erau urmăriţi, că fiecare om din apropiere era suspect, că gorilele lui Percival Grigori îi pândeau la fiecare colţ. Şi-a aruncat privirea peste umăr şi a văzut o mare nesfârşită de oameni.

Gabriella a pornit cu pas iute, furişându-se prin mulţime cu o sprinteneală cu care Verlaine se chinuia să ţină pasul. În vreme ce lumea fremăta în jurul lor, Verlaine se gândea că Gabriella era o femeie deosebită. Era minionă, să fi avut vreun metru cincizeci şi doi, extrem de suplă şi cu trăsături bine conturate. Purta o haină neagră de mătase, croită pe talie, în stil edwardian, elegantă, cu un rând de năsturaşi din obsidian. Era aşa de strânsă pe talie, încât părea să fi fost croită pentru a fi purtată peste corset. În contrast cu hainele închise la culoare, chipul Gabriellei era de un alb ca de pulbere, cu riduri fine care trădau faptul că era o femeie în vârstă. Deşi trebuie să fi avut în jur de şaptezeci de ani, afişa un aer incredibil de tineresc, iar postura ei amintea de cea a unei femei mult mai tinere. Avea părul negru, perfect coafat şi lucios, spatele drept şi pasul sprinten. Mergea repede, de parcă l-ar fi provocat pe Verlaine să ţină pasul cu ea.

– Probabil te întrebi de ce te-am adus aici, în nebunia aceasta, a spus Gabriella, făcând un gest spre mulţime. Glasul ei era stăpânit de acelaşi calm pe care îl arătase şi la telefon, ton pe care el îl găsea deopotrivă misterios şi mângâietor. În perioada Crăciunului, Times Square nu este cel mai liniştit loc pentru o plimbare.

– De regulă, evit locul ăsta, a recunoscut Verlaine privind împrejur la vitrinele magazinelor scăldate în lumina neoanelor și la monitorul pe care se derulau fără încetare știri, un șuvoi electronic de informații care curgeau mai repede decât putea el citi. N-am mai fost pe aici de aproape un an.

– Când te pândește pericolul, cel mai bine e să te ascunzi în mulțime, a subliniat Gabriella. Nu vrem să atragem atenția și niciodată nu putem fi suficient de grijulii.

După ce au trecut de-a lungul câtorva clădiri, Gabriella a încetinit pasul, conducându-l pe Verlaine pe lângă Parcul Bryant, înțesat și el de decorații de Crăciun. Plapuma de zăpadă abia așternută și lumina strălucitoare a dimineții îi dădeau lui Verlaine senzația că se afla înaintea unei imagini perfecte de Crăciun newyorkez, exact genul de scenă feerică pe care o găsea extrem de iritantă. Pe când se apropiau de clădirea masivă a Bibliotecii Publice a orașului New York, Gabriella s-a oprit din nou, și-a aruncat privirea peste umăr și a traversat strada.

– Vino, a șoptit ea și a pornit spre o mașină neagră parcată neregulamentar înaintea unuia dintre leii de piatră de la intrarea bibliotecii.

Pe plăcuța de înmatriculare de New York scria „Angel*27". Văzându-i că se apropie, șoferul a pornit motorul.

– E mașina noastră, a spus Gabriella.

Au cotit la dreapta, pe 39th Street, apoi au continuat pe Sixth Avenue. Când au oprit la un semafor, Verlaine s-a uitat peste umăr, întrebându-se

---

* Înger, în limba engleză, în original (n.tr.)

dacă SUV-ul negru era în urma lor. Nu păreau urmăriți. De fapt, îl tulbura faptul că se simțea aproape în largul său alături de Gabriella, o femeie pe care o cunoștea de patruzeci și cinci de minute. Stătea lângă el și privea pe fereastră, de parcă faptul că era urmărită prin Manhattan la ora nouă dimineața ar fi fost un eveniment obișnuit în viața ei.

La Columbus Circle șoferul a oprit, iar Gabriella și Verlaine au ieșit în vântul tăios care bătea în Central Park. A pornit cu pas iute, cercetând traficul cu privirea și uitându-se în jurul sensului giratoriu, fiind pe punctul de a-și pierde calmul impenetrabil.

– Pe unde umblă? a mormăit ea luând-o pe marginea parcului, trecând pe lângă un chioșc înțesat de teancuri de ziare și adâncindu-se în umbrele din Central Park West. A continuat să meargă preț de câteva cvartale, a cotit pe o străduță lăturalnică, apoi s-a oprit și a privit împrejur. Întârzie, a pufnit ea.

Exact în acel moment, un Porsche clasic a cotit de după un colț și s-a oprit cu un scârțâit ascuțit de roți; vopseaua sa de un alb murdar a licărit în lumina dimineții. Spre amuzamentul lui Verlaine, pe plăcuța de înmatriculare scria: „Angel I".

O tânără a țâșnit de pe bancheta șoferului.

– Îmi cer scuze, dr. Gabriella, a spus ea, apoi i-a înmânat Gabriellei un set de chei și s-a îndepărtat cu pas grăbit.

– Intră, l-a îndemnat Gabriella și s-a urcat pe scaunul șoferului.

Verlaine s-a supus, înghesuindu-se în mașina micuță și trântind portiera. Bordul părea din lemn de arțar lustruit, cu un model care imita nodurile copacului, iar volanul era îmbrăcat în piele. S-a așezat

comod în scaun și a mutat geanta sport astfel încât să ajungă la centura de siguranță, dar a descoperit că mașina nu era prevăzută cu așa ceva.

– Frumoasă mașină, a remarcat el.

Gabriella i-a aruncat o privire tăioasă și a pornit motorul.

– Este modelul 356, primul model de Porsche. Doamna Rockefeller a cumpărat câteva pentru societate. Este uimitor cum, după atâția ani, încă mai rezistăm din firimiturile pe care ni le-a dat ea.

– Sunt firimituri destul de luxoase, a replicat Verlaine, trecându-și mâna peste pielea scaunului maro-caramel. Nu aș fi bănuit că lui Abigail îi plăceau mașinile sport.

– Sunt multe lucruri despre ea pe care nu le-ai bănui, a spus Gabriella și s-a pierdut în trafic, a cotit, apoi a luat-o în direcția nord, pe lângă Central Park.

A parcat pe o străduță liniștită, mărginită de copaci. Clădirea spre care l-a condus, amplasată între alte două clădiri similare, părea să fi fost vârâtă acolo cu forța. Gabriella a descuiat ușa de la intrare și i-a făcut semn să înainteze, cu mișcări atât de sigure, încât el nici n-a apucat să-și dea bine seama unde se afla, că Gabriella și trântise ușa și o încuiase. I-a luat ceva timp să conștientizeze faptul că scăpaseră de frig.

Gabriella s-a sprijinit de ușă, a închis ochii și a oftat adânc. În bezna zgrunțuroasă a holului, Verlaine a înțeles că femeia era epuizată. Și-a dat o șuviță de păr din ochi cu mâini tremurânde și și-a dus o mână la inimă.

– Serios, a spus ea ușurel. Sunt prea bătrână pentru așa ceva.

– Iertați-mă că întreb, a spus Verlaine, copleșit de curiozitate, dar ce vârstă aveți?

– Suficient încât să trezesc suspiciuni, a spus ea, aprinzând o veioză.

– Suspiciuni?

– Asupra umanității mele, a completat Gabriella mijindu-și ochii uimitori, de un verde marin, machiați puternic cu creion de culoare gri. Unii dintre membrii organizației cred că sunt de-a „lor". Serios, ar trebui să mă retrag. M-am lovit de asemenea bănuieli toată viața.

Verlaine a măsurat-o cu privirea, de la cizmele negre până la buzele roșii. Voia să îi ceară explicații, să-l lămurească în legătură cu ce se întâmplase seara trecută, să-i spună de ce fusese trimisă acasă la el ca să-l supravegheze.

– Haide, nu avem timp de nemulțumirile mele, a spus Gabriella răsucindu-se pe călcâie și urcând un rând de trepte înguste de lemn. Mergem sus.

Verlaine a urmat-o pe scările scârțâitoare. La capătul lor, femeia a deschis o ușă și l-a condus într-o încăpere întunecoasă. Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a văzut o cameră lungă și îngustă plină de fotolii capitonate, rafturi de cărți de sus și până jos, veioze Tiffany așezate pe măsuțe, asemenea unor păsări firave și cu penaj viu colorat. Un șir de picturi în ulei cu rame masive, aurite, ale căror detalii erau prea greu de identificat din cauza întunericului, atârnau pe perete. În centrul încăperii tavanul părea curbat asimetric și ici-colo se vedeau pete gălbui pe tencuială, din cauza ploii.

Gabriella i-a făcut un semn lui Verlaine să ia loc, în vreme ce ea trăgea perdelele care acopereau un șir

de ferestre înalte și înguste, umplând astfel încăperea de lumină. Bărbatul a mers spre un rând de scaune în stil neogotic, cu spătarul drept, aflate în apropierea ferestrei, a pus cu grijă geanta sport alături de el și s-a așezat, iar picioarele scaunului au trosnit sub greutatea lui.

– Domnule Verlaine, vreau să fiu bine înțeleasă, i-a spus Gabriella așezându-se lângă el, pe un scaun asemănător. Ai mare noroc că ești în viață.

– Cine sunt oamenii ăștia? a întrebat Verlaine. Ce voiau?

– De asemenea, tot de noroc ține, a continuat ea, nebăgând în seamă întrebarea lui Verlaine și agitația lui crescândă, și faptul că ai reușit să-i eviți fără să pățești nimic. Și-a aruncat privirea spre rana lui deschisă, în jurul căreia începea să se formeze o coajă, și a spus: Sau aproape nimic. Ești norocos. Ai fugit cu ceva ce ei vor.

– Trebuie să fi stat acolo ore în șir. Cum altfel ați fi putut afla că mă urmăreau? De unde ați știut că aveau să-mi spargă locuința?

– Nu sunt o clarvăzătoare, a spus Gabriella. Dacă aștepți suficient, diavolii își fac sigur apariția.

– V-a sunat Evangeline? a întrebat Verlaine, dar Gabriella nu i-a răspuns. Era limpede că nu avea de gând să-i dezvăluie nici unul dintre secretele ei unuia ca el. Presupun că știți ce aveau de gând să facă în momentul când mă găseau, a continuat tânărul.

– Ar fi luat scrisorile, desigur, a răspuns Gabriella cu calm. Și, odată ce intrau în posesia lor, te-ar fi ucis.

Verlaine a meditat puțin la acest lucru. Nu înțelegea cum de acele scrisori puteau avea o asemenea importanță. Într-un final, a spus:

– Aveți vreo teorie privitoare la motivul pentru care ar fi făcut acest lucru?

– Am câte o teorie pentru fiecare lucru, domnule Verlaine, a replicat Gabriella, zâmbind pentru prima oară în scurtul răstimp de când se cunoșteau. În primul rând, ei cred, asemenea mie, că scrisorile pe care le aveți conțin informații importante. În al doilea rând, ei vor cu ardoare aceste informații.

– Într-atât încât să ucidă pentru ele?

– Cu siguranță, a răspuns Gabriella. Au ucis de multe ori pentru informații mai puțin importante decât acestea.

– Nu înțeleg, a spus Verlaine punându-și geanta sport în poală, gest protector care, judecând după licărul din ochi, Gabriellei nu i-a scăpat neobservat. Nu au citit scrisorile Innocentei.

– Ești sigur?

– Nu i le-am dat lui Grigori, a spus Verlaine. Nu prea știam ce e cu ele când le-am găsit și voiam să fiu sigur de autenticitatea lor înainte să-l alertez. În domeniul meu este crucial să verifici totul înainte.

Gabriella a deschis sertarul unui birou, a scos o țigară dintr-o tabacheră, a prins-o într-un portțigaret smălțuit și și-a aprins-o cu o brichetă mică de aur. Mirosul tutunului aromat a învăluit încăperea. Când i-a întins lui Verlaine tabachera, oferindu-i o țigară, acesta a acceptat; se gândea chiar să-i ceară și un pahar de tărie, să însoțească țigara.

– Sincer, a spus el într-un târziu, nu am nici cea mai mică idee cum de m-am vârât eu în așa ceva. Nu știu ce căutau oamenii ăia – sau ce Dumnezeu or fi fost – la mine acasă. Recunosc că am dat peste ceva informații ciudate despre Grigori în timp ce

lucram pentru el, dar toată lumea știe că este un excentric. Să fiu sincer, încep să mă întreb dacă nu cumva îmi pierd mințile. Îmi puteți spune ce caut eu aici?

Gabriella l-a cercetat câteva secunde, de parcă ar fi încercat să găsească răspunsul cel mai potrivit. Într-un final, a spus:

– Te-am adus aici, domnule Verlaine, pentru că avem nevoie de dumneata.

– Avem? a întrebat Verlaine.

– Îți cerem să ne ajuți să recuperăm ceva de o mare însemnătate.

– Descoperirea din munții Rodopi?

Chipul Gabriellei s-a asprit la auzul vorbelor lui, iar Verlaine s-a simțit, preț de o clipă, triumfător, pentru că măcar o dată o surprinsese și el pe ea.

– Știi despre călătoria din munții Rodopi? a întrebat ea, recăpătându-și aerul calm.

– Se pomenește de ea în scrisoarea de la Abigail Rockefeller pe care mi-a arătat-o Evangeline ieri. Am dedus că se vorbea despre recuperarea vreunui soi de relicve, poate vase grecești sau obiecte de artă trace. Deși acum înțeleg că descoperirea este mult mai importantă decât niște vase de lut.

– Da, un pic mai valoroasă de atât, a spus Gabriella, terminându-și țigara și stingând-o apoi într-o scrumieră. Dar valoarea sa este apreciată din alt punct de vedere decât ai putea crede dumneata. Valoarea sa nu poate fi apreciată în bani, deși, în ultimii două mii de ani, s-au cheltuit sume uriașe în încercarea de a o obține. Altfel spus, are o valoare străveche.

– Este o relicvă istorică? a întrebat Verlaine.

– Ar putea fi considerată și așa, a răspuns Gabriella, încrucișându-și brațele. Este ceva foarte vechi, dar nu o piesă de muzeu. Este la fel de importantă astăzi cum a fost și în trecut. Ar putea afecta viața a milioane de oameni și, lucru și mai important, ar putea schimba cursul viitorului.

– Pare o adevărată ghicitoare, a remarcat Verlaine pe când stingea țigara.

– Nu mă joc cu dumneata, că nu avem timp de așa ceva. Situația este mult mai complicată decât îți închipui. Ceea ce ți s-a întâmplat dumitale azi de dimineață a început cu foarte multă vreme în urmă. Nu știu cum de ai ajuns să te amesteci în treaba asta, dar scrisorile pe care le ai te plasează chiar în mijlocul situației.

– Nu înțeleg.

– Va trebui să ai încredere în mine, a spus Gabriella. Am să-ți dezvălui tot, dar trebuie să facem o înțelegere. Vei fi nevoit să renunți la propria libertate în schimbul acestor cunoștințe. După noaptea aceasta, fie ești unul de-ai noștri, fie te ascunzi. În orice caz, îți vei petrece restul zilelor privind peste umăr. Odată ce afli istoria misiunii noastre și felul în care a fost implicată doamna Rockefeller, o piesă minoră într-o poveste mare și complexă, vei deveni parte integrantă dintr-o dramă cumplită, una din care nu mai există ieșire. Poate suna dur, dar, odată ce vei afla adevărul, viața ți se va schimba pentru totdeauna. Nu există cale de întoarcere.

Verlaine și-a privit mâinile, meditând la vorbele Gabriellei. Deși se simțea de parcă i s-ar fi cerut să sară de pe un munte – de fapt, de parcă ar fi fost

obligat să sară –, nu se putea abține să nu continue de bunăvoie. Într-un final, a spus:

– Și credeți că scrisorile dezvăluie ce s-a descoperit în timpul expediției.

– Nu ce s-a descoperit atunci, ci ceea ce a fost ascuns ulterior, a spus Gabriella. Din munții Rodopi a fost adusă o liră. Mai precis, o kithara* Cândva, pentru o scurtă perioadă, ne-a aparținut, însă a fost ascunsă din nou. Dușmanii noștri, un grup extrem de bogat și de influent, vor să dea de ea la fel de mult ca noi.

– Ei au fost la mine acasă?

– Bărbații care au fost la dumneata acasă au fost angajați de acest grup.

– Percival Grigori face și el parte din acest grup?

– Da, a încuviințat Gabriella. Chiar mai mult decât ți-ai imagina.

– Deci, lucrând pentru el, am lucrat împotriva voastră, a subliniat Verlaine.

– După cum ți-am spus, chiar nu însemni nimic pentru ei. Pentru Grigori este periculos și extrem de riscant să iasă în public, așa că angajează întotdeauna persoane dispensabile – expresia îi aparține – pentru a face diverse cercetări în locul lui. Se folosește de ele ca să caute informații, după care le ucide. Este o măsură de siguranță extrem de eficientă.

Gabriella și-a mai aprins o țigară, iar fumul ei s-a risipit în aer.

– Abigail Rockefeller lucra pentru ei?

– Nu, a răspuns ea. Dimpotrivă. Doamna Rockefeller colabora cu măicuța Innocenta ca să găsească

---

* Instrument antic asemănător cu lira (n.tr.)

ascunzătoarea potrivită pentru servieta în care se afla lira. Din motive necunoscute, Abigail Rockefeller a rupt orice legătură cu noi după război, ceea ce ne-a cam destabilizat. Nu știam unde pusese conținutul servietei. Unii sunt de părere că a ascuns lira în orașul New York, alții, în schimb, cred că a trimis-o înapoi în Europa. Am încercat cu disperare să găsim locul în care a ascuns-o, asta dacă într-adevăr a ascuns-o.

– Am citit scrisorile Innocentei, a zis Verlaine nesigur. Nu cred că veți găsi în ele ceea ce sperați să descoperiți. Ar avea mai mult sens să mergeți la Grigori.

Gabriella a inspirat adânc și anevoie.

– Vreau să-ți arăt ceva, a spus ea. Asta te poate ajuta să înțelegi cu ce fel de creaturi avem de-a face. S-a ridicat și și-a scos haina, apoi a început să-și desfacă nasturii cămășii negre de mătase cu mâinile împânzite de vene, până când nu a mai rămas nici unul încheiat. Asta pățești când ești capturat de tabăra cealaltă, a murmurat ea, scoțând mai întâi mâna stângă, apoi pe cea dreaptă din mânecile negre.

Verlaine a privit-o pe Gabriella în lumina care intra pe fereastra din apropiere. Avea trunchiul acoperit cu cicatrici groase ca niște panglici, care îi traversau spatele, abdomenul și umerii. Arăta de parcă ar fi fost crestată cu un satâr extrem de ascuțit. Judecând după lățimea țesutului afectat și după marginile prost potrivite ale cicatricilor, Verlaine a dedus că rănile nu fuseseră bine cusute. În lumina slabă, pielea se vedea rozalie și roasă. Urmele rămase sugerau că femeia fusese biciuită sau, și mai rău, tăiată cu lama.

– Dumnezeule! a exclamat Verlaine, impresionat de carnea ciopârțită și de cumplita, dar totuși, în

mod bizar, delicata tentă de roz sidefat a cicatricilor. Cum s-a întâmplat așa ceva?

– Am crezut cândva că-i puteam păcăli, a spus Gabriella. Aveam impresia că sunt mai deșteaptă, mai puternică, mai pricepută decât ei. În timpul războiului, am fost cel mai bun angelolog din tot Parisul. În ciuda vârstei mele, am ajuns în vârful ierarhiei mai repede decât oricine altcineva. Acesta e adevărul. Crede-mă, sunt și am fost întotdeauna foarte, foarte bună în meseria mea.

– Asta s-a întâmplat în timpul războiului? a întrebat Verlaine, încercând să găsească o noimă unei asemenea brutalități.

– În tinerețe am lucrat ca agent dublu. Am devenit iubita moștenitorului celei mai puternice familii dintre dușmanii noștri. Activitatea mea era monitorizată și, la început, a mers bine. Dacă cineva putea reuși o asemenea infiltrare, atunci eu eram aceea. Dar apoi m-au descoperit. Uită-te bine la ce mi s-a întâmplat mie, domnule Verlaine, și închipuie-ți ce-ți vor face dumitale. Naiva credință americană că binele învinge întotdeauna răul nu te va salva. Îți spun eu sigur: vei fi pierdut.

Verlaine cu greu suporta să o privească pe Gabriella, dar nici nu-și putea feri privirea, așa că a studiat cu atenție dâra sinuoasă și rozalie a cicatricilor, de la claviculă până la șold, cutremurat de paloarea pielii ei. Simțea că i se face rău.

– Și cum sperați să-i învingeți?

– Am să vă explic acest lucru după ce îmi dați scrisorile, a spus Gabriella în vreme ce își trăgea din nou bluza pe ea și își încheia nasturii.

Verlaine şi-a aşezat laptopul pe biroul Gabriellei şi l-a pornit. Hard diskul a scos un vuiet şi monitorul s-a însufleţit. În curând, toate fişierele, inclusiv documentele descoperite în urma cercetării şi scrisorile scanate, şi-au făcut apariţia sub forma unor iconuri pe suprafaţa lucioasă a monitorului, balonaşe electronice în culori aprinse, care pluteau pe un cer albastru electronic. Verlaine a deschis folderul Rockefeller/Innocenta şi s-a îndepărtat de computer, făcându-i loc Gabriellei să se apropie şi să citească. O vreme s-a uitat la parcul rece şi liniştit pe fereastra murdară de praf. Ştia că dincolo erau iazuri îngheţate, un patinoar pustiu, trotuare acoperite de zăpadă, caruselul împodobit pentru iarnă. Un şir de taxiuri goneau spre nord, pe Central Park West, cărând oamenii înspre periferie. Oraşul îşi vedea de viaţă cu aceeaşi frenezie.

Verlaine şi-a aruncat privirea către Gabriella, care citea scrisorile cu sufletul la gură, complet absorbită de monitorul laptopului, ca şi când cuvintele incandescente s-ar fi putut risipi dintr-o clipă în alta. Monitorul îi arunca pe piele o lumină verde-alburie, accentuându-i ridurile din jurul gurii şi al ochilor şi împrumutând părului ei negru o nuanţă mai aproape de violet. A luat o foaie de hârtie din sertarul biroului şi a mâzgălit ceva pe ea în timp ce citea, fără să-şi ridice măcar o dată privirea spre Verlaine. Nu se uita nici măcar la şuvoiul de propoziţii care curgeau din stiloul ei. Gabriella era atât de concentrată asupra monitorului, asupra literelor buclate, alungite ale măicuţei Innocenta, asupra cutelor hârtiei reproduse cu o precizie digitală, încât

nu l-a remarcat pe Verlaine decât când acesta a venit aproape şi s-a uitat peste umărul ei la computer.

– Este un scaun în colţ, a spus ea fără să-şi dezlipească ochii de la monitor. Va fi mai comod decât să te apleci peste umărul meu.

Verlaine a luat un taburet pentru pian din colţ, l-a aşezat uşor lângă Gabriella şi s-a aşezat.

Aceasta a ridicat o mână, de parcă s-ar fi aşteptat să i-o sărute, şi-a spus:

– O ţigară, *s'il vous plaît*.

Verlaine a luat una din caseta de porţelan, a prins-o în portţigaretul smălţuit şi i-a aşezat-o Gabriellei între degete. Tot fără să-l privească, femeia a dus ţigara la buze.

– *Merci*, a spus ea, trăgând din ţigară în timp ce Verlaine o aprindea cu bricheta.

Într-un final, a deschis geanta sport, a scos un dosar dinăuntru şi, cu riscul de a o întrerupe din lectură, i-a spus:

– Ar fi trebuit să vă dau astea mai înainte.

Gabriella şi-a întors privirea de la computer şi a luat scrisorile. După ce le-a studiat, a întrebat:

– Sunt originalele?

– E material sută la sută original, subtilizat din Arhiva Familiei Rockefeller, a replicat Verlaine.

– Mulţumesc, i-a răpuns Gabriella, apoi a deschis dosarul şi a răsfoit scrisorile. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ele şi am bănuit că e posibil să fie la dumneata. Spune-mi, mai există şi alte copii ale acestor scrisori?

– Doar acestea, a spus Verlaine. Ce aveţi dumneavoastră acolo sunt originalele – apoi a făcut un semn

spre documentele de pe monitor – și documentele scanate.

– Foarte bine, a murmurat Gabriella.

Verlaine bănuia că voia să spună mai multe, însă ea s-a ridicat pur și simplu, a scos un recipient cu cafea dintr-un sertar și a pus la fiert pe o plită un ibric. Când amestecul a început să fiarbă, Gabriella a luat ibricul, l-a dus la computer și, fără nici un avertisment, a turnat lichidul fierbinte peste laptop, inundând tastatura. Monitorul s-a albit, apoi s-a înnegrit și din măruntaiele lui s-a auzit un păcănit cumplit. Apoi s-a făcut liniște.

Verlaine s-a aplecat deasupra tastaturii care mustea de cafea, încercând, fără succes, să nu-și piardă cumpătul.

– Ce-ați făcut?

– Nu putem permite să existe mai multe copii decât este absolut necesar, a răspuns Gabriella, ștergându-și calm mâinile de zaț.

– Da, dar mi-ați distrus computerul.

Verlaine a apăsat pe butonul de pornire, cu speranța că, poate cine știe, laptopul avea să se însufletească din nou.

– Fleacurile astea se înlocuiesc ușor, a spus Gabriella, fără urmă de regret în glas. A mers spre fereastră, s-a sprijinit de geam cu brațele încrucișate și a privit cu o expresie senină. Nu putem permite nimănui să citească aceste scrisori. Sunt prea importante.

Le-a așezat una lângă cealaltă pe o măsuță joasă până când a acoperit-o de foi îngălbenite. Erau cinci scrisori, și fiecare avea mai multe pagini. Verlaine i s-a alăturat Gabriellei. Foile erau scrise cu litere

cursive, pline de înfloriturí. A ridicat o foaie de hârtie moale şi boţită şi a încercat să citească scrisul elegant, buclat şi incredibil de ilizibil, care se înşira în valuri de un albastru-deschis pe hârtia neliniată. Era aproape imposibil de descifrat în lumina difuză.

– Înţelegi scrisul? a întrebat Gabriella, aplecându-se deasupra mesei şi răsucind o pagină, de parcă privind dintr-un alt unghi ar fi putut descifra învălmăşeala de litere. Eu nu reuşesc să-l înţeleg absolut deloc.

– Durează ceva timp până mă obişnuiesc, a spus Verlaine. Dar mă descurc.

– Atunci îmi poţi fi de ajutor, a replicat Gabriella. Trebuie să aflăm dacă aceste scrisori ne sunt de vreun folos.

– Am să încerc, a spus Verlaine. Dar mai întâi vreau să-mi spuneţi ce caut.

– Locaţii anume la care se face referire în corespondenţă, a zis Gabriella. Locaţii la care Abigail Rockefeller avea acces deplin. Poate vreo instituţie în care avea autoritatea de a veni şi de a pleca după plac. Menţiuni aparent făcute în treacăt ale unor adrese, străzi, hoteluri. Locaţii ascunse, firește, dar nu de negăsit.

– Cu asta aţi descris jumătate din New York, a spus Verlaine. Dacă e să găsesc ceva în aceste scrisori, vreau să ştiu exact ce căutaţi.

Gabriella a privit îndelung pe fereastră. Într-un târziu, a spus:

– Cu mult timp în urmă, o legiune de îngeri nesupuşi numiţi Veghetori au fost întemniţaţi într-o peşteră în colţul cel mai îndepărtat al Europei. Însărcinaţi să ducă prizonierii, arhanghelii i-au legat

pe Veghetori și i-au aruncat într-o peșteră adâncă. Pe când aceștia cădeau, arhanghelii le-au auzit strigătele de durere. Trădau un asemenea chin, încât, într-un moment de compasiune, Arhanghelul Gabriel le-a aruncat creaturilor suferinde o liră de aur, o liră de o perfecțiune angelică și a cărei muzică era atât de miraculoasă, încât captivii aveau să petreacă sute de ani alinați de muzica ei. Greșeala lui Gabriel a avut urmări grave. Lira s-a dovedit a fi o consolare și o sursă de putere pentru Veghetori. Nu numai că au avut parte de alinare în adâncul pământului, dar au devenit mai puternici și au căpătat dorințe mai ambițioase. Au aflat că muzica lirei le dădea o putere extraordinară.

– Ce fel de putere? s-a interesat Verlaine.

– Puterea de a se juca de-a Dumnezeu, a răspuns Gabriella. Și-a aprins încă o țigară și și-a reluat povestea: Acest fenomen este studiat numai la seminarele noastre de muzicologia sferelor adresate studenților avansați de la academiile angelologice. Așa cum universul a fost creat la vibrațiile glasului lui Dumnezeu, de muzica Cuvântului Lui, în același fel poate fi alterat, îmbunătățit sau chiar complet distrus de muzica trimișilor săi, îngerii. Lira, asemenea altor instrumente celeste plăsmuite de către îngeri, dintre care multe s-au aflat în posesia noastră de-a lungul secolelor, are puterea de a conduce spre astfel de modificări – sau cel puțin așa credem noi. Forța acestor instrumente variază. Muzicologii noștri specializați în muzicologia sferelor cred că, la frecvența adecvată, pot avea loc orice fel de modificări în univers. Cerul poate să devină roșu, marea, violet, iarba, portocalie. Soarele poate să răcorească

aerul în loc să-l încălzească, demonii pot să populeze lumea. Se crede că una dintre puterile lirei este cea de a reda sănătatea celor bolnavi.

Verlaine a privit-o îndelung, uluit de vorbele acestei femei de altfel raționale.

– Nu prea are sens pentru tine acum, a spus ea luând scrisorile originale și dându-i-le lui Verlaine, dar citește-mi-le. Vreau să aud ce scrie. Mă vor ajuta să gândesc.

Verlaine a parcurs foile cu privirea, a găsit data redactării primei scrisori, 5 iunie 1943, și a început să citească. Deși stilul măicuței Innocenta era o adevărată provocare, căci fiecare propoziție era scrisă diferit, fiecare gând exprimat în scris avea forța loviturii unui ciocan, în curând a prins ritmul scrisorilor ei.

Prima conținea un simplu schimb de amabilități și era redactată pe un ton precaut, șovăielnic, de parcă Innocenta ar fi înaintat grijulie spre doamna Rockefeller pe un culoar întunecos. Însă ciudata referire la talentul artistic al doamnei Rockefeller apărea și în această scrisoare – „Vă rog să luați la cunoștință că perfecțiunea viziunii voastre artistice și execuția plăsmuirii voastre au fost luate în considerare și acceptate", referire care, în clipa în care a citit-o, l-a făcut pe Verlaine să fie din nou cuprins de ambiție. Cea de-a doua scrisoare era mai lungă și ceva mai intimă, iar Innocenta își exprima recunoștința față de doamna Rockefeller pentru rolul important pe care avea să-l joace în viitorul misiunii lor și – Verlaine a remarcat acest lucru cu un sentiment de triumf – vorbea despre desenul pe care doamna Rockefeller trebuie să-l fi inclus în scrisoare:

„Scumpa noastră prietenă, nu pot să nu mă minunez de delicatele voastre execuţii şi să nu le accept cu umile mulţumiri, cu recunoştinţă şi înţelegere." Scrisoarea făcea aluzie la faptul că între cele două femei avusese loc un aranjament, deşi nu apărea nimic concret şi, cu siguranţă, nimic care să sugereze că se convenise un plan. Cea de-a patra scrisoare făcea o altă referire la înclinaţia artistică a lui Abigail Rockefeller: „Ca întotdeauna, mâna voastră nu dă niciodată greş în a exprima ceea ce ochiul îşi doreşte cel mai mult să vadă."

Verlaine a început să explice teoria lui privitoare la arta doamnei Rockefeller, dar Gabriella l-a îndemnat să continue să citească, vizibil iritată de această întrerupere.

– Citeşte şi ultima scrisoare, i-a cerut ea. Cea datată 15 decembrie 1943.

Verlaine a căutat printre scrisori până a găsit-o.

15 decembrie 1943

Preaiubită doamnă Rockefeller,

Ultima dumneavoastră scrisoare a sosit la momentul oportun, întrucât am fost ocupate cu sărbătorirea Crăciunului, ca în fiecare an, şi acum suntem pe deplin pregătite să cinstim naşterea Domnului nostru. Strângerea anuală de fonduri a surorilor a fost un succes mai mare decât anticipam şi îndrăznesc să spun că vom primi şi mai multe donaţii. De asemenea, ajutorul domniei voastre este o mare bucurie pentru noi. Îi mulţumim Domnului pentru generozitatea dumneavoastră şi vă pomenim în fiecare rugăciune. Numele domniei

voastre va rămâne multă vreme pe buzele surorilor de la mănăstirea St. Rose.

Acţiunea caritabilă despre care vorbiţi în scrisoarea din noiembrie a fost bine primită de către toată lumea de la mănăstirea St. Rose şi sper că va veni în sprijinul eforturilor noastre de a aduce noi membri. După truda şi vitregiile recentelor bătălii, după grelele privaţiuni şi declinul din ultimii ani, vedem totuşi ivindu-se lumina.

În vreme ce un ochi vigilent este aidoma muzicii îngerilor, precis, calculat şi misterios fără seamăn, puterea stă în strălucirea sa. Preaiubită binefăcătoare, ştim că aţi ales cu înţelepciune execuţia. Aşteptăm cu nerăbdare de la domnia voastră şi alte frânturi de iluminare şi răspunsul neîntârziat, ca să ne mai încântaţi cu veşti despre munca domniei voastre.

Tovarăşa voastră de căutare,
Innocenta Maria Magdalena Fiori, ASA

În timp ce Verlaine citea cea de-a cincea scrisoare, o frază anume i-a reţinut atenţia Gabriellei şi i-a cerut să se oprească şi să repete: „... un ochi vigilent este aidoma muzicii îngerilor, precis, calculat şi misterios fără seamăn, puterea stă în strălucirea sa", a recitit el.

Şi-a pus teancul de hârtii îngălbenite în poală.

– Aţi auzit ceva interesant? a întrebat el, nerăbdător să-şi verifice teoria despre aceste pasaje.

Gabriella părea adâncită în gânduri şi privea dincolo de el, pe fereastră, cu bărbia sprijinită în mâini.

– Jumătate e aici, a spus ea într-un târziu.

– Jumătate? a repetat Verlaine. Jumătate din ce?

– Jumătate din mister, l-a lămurit Gabriella. Scrisorile măicuței Innocenta îmi confirmă ceva ce bănuiam de mult, și anume că ele două lucrau împreună. Trebuie să citesc și cealaltă jumătate de corespondență ca să fiu sigură, a continuat ea, dar cred că Innocenta și doamna Rockefeller erau în căutarea unei locații. Cu multe luni înainte ca lira să fie adusă de Celestine de la Paris, cu luni bune înainte chiar ca acest obiect să fie recuperat din munții Rodopi, ele puneau la cale cel mai bun plan de a-l păstra la loc sigur. Este o adevărată binecuvântare că Innocenta și Abigail Rockefeller au avut inteligența și grija de a găsi un loc ascuns. Acum trebuie doar să le înțelegem metodele. Trebuie să găsim locația lirei.

Verlaine a ridicat din sprâncene.

– E posibil?

– Nu pot ști cu siguranță înainte să citesc și scrisorile lui Abigail Rockefeller către Innocenta. Este limpede că Innocenta era un angelolog strălucit, mult mai inteligentă decât se crede. Tot timpul îi cerea lui Abigail Rockefeller să aibă grijă de viitorul angelologiei. Instrumentele au fost date în grija doamnei Rockefeller după o îndelungă meditație. Gabriella a străbătut camera în lung, de parcă și-ar fi pus astfel mai bine ordine în gânduri. Apoi s-a oprit brusc. Trebuie să fie aici, în New York.

– Sunteți sigură? a întrebat Verlaine.

– Nu putem ști cu siguranță, dar eu cred că este aici. Abigail Rockefeller ar fi vrut să o aibă sub observație.

– Probabil că dumneavoastră vedeți în scrisori ceva ce eu nu văd, a spus Verlaine. Pentru mine sunt doar un schimb de amabilități între două femei în vârstă. Singurul element interesant din ele este insinuat în repetate rânduri, dar, de fapt, el lipsește.

– La ce te referi? a întrebat Gabriella.

– Ați remarcat că Innocenta revine mereu asupra discuției despre niște imagini? Pare că e vorba despre niște desene sau schițe, sau altceva de acest gen, pe care Abigail Rockefeller le includea în scrisori, a spus Verlaine. Acestea trebuie să se afle în cealaltă jumătate a corespondenței, dacă nu s-au pierdut.

– Ai dreptate, a admis Gabriella. Scrisorile au un element comun, și sunt convinsă că acest lucru ne va fi confirmat când vom citi cealaltă jumătate a corespondenței. Cu siguranță că ideile propuse de Innocenta erau rafinate, poate că a făcut și sugestii. Numai când vom pune cap la cap toată corespondența vom avea imaginea de ansamblu. A luat scrisorile de la Verlaine și le-a mai răsfoit o dată, recitindu-le de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare rând. Apoi și le-a vârât în buzunar. Trebuie să avem mare grijă, a spus ea. Este crucial să ținem scrisorile acestea și secretele pe care le indică departe de nephilimi. Ești sigur că Percival nu le-a văzut?

– Dumneavoastră și Evangeline sunteți singurele persoane care le-au citit, dar i-am arătat, într-adevăr, și lui ceva ce îmi doresc să nu-i fi arătat, a zis Verlaine scoțând planurile arhitectonice din geantă.

Gabriella a luat desenele și le-a cercetat cu grijă, iar chipul ei a căpătat o expresie gravă.

– Poate fi o mare problemă, a spus ea într-un final. Astea trădează totul. Când a văzut hârtiile acestea, le-a înţeles semnificaţia?

– Nu a părut să creadă că ar fi importante.

– Asta e bine, a zis Gabriella cu un zâmbet slab. Percival s-a înşelat. Trebuie să plecăm numaidecât, înainte să înceapă să înţeleagă ce ai găsit.

– Şi ce anume am găsit? a întrebat Verlaine, simţind că ar fi fost cazul să cunoască măcar semnificaţia desenelor şi a sigiliului de aur din centrul lor.

Gabriella a lăsat desenele pe masă şi le-a netezit cu mâna.

– Sunt instrucţiuni, a spus ea. Sigiliul din centru indică o locaţie. Dacă observi, se află în mijlocul Capelei Adoraţiei.

– Şi care e semnificaţia? a întrebat Verlaine, cercetând sigiliul pentru a suta oară şi întrebându-se ce însemnătate avea.

Gabriella s-a strecurat în haina neagră de mătase şi a pornit spre uşă.

– Hai cu mine la mănăstirea St. Rose şi am să-ţi explic totul!

Upper East Side, New York

Percival aştepta în holul clădirii în care locuia, cu ochelarii de soare la ochi, ca să-şi protejeze vederea de lumina insuportabil de puternică a dimineţii. Era complet absorbit de situaţia în care se aflau şi care devenise şi mai confuză odată cu implicarea Gabriellei Lévi-Franche. Prezenţa ei la apartamentul lui Verlaine era suficientă pentru a sugera că, într-adevăr, dăduseră peste ceva important. Era obligatoriu ca ei să acţioneze imediat, înainte să-i piardă urma lui Verlaine.

Un automobil Mercedes SUV s-a oprit în faţa clădirii, şi Percival i-a recunoscut pe gibborimii pe care Otterley îi trimisese să-l omoare pe Verlaine în acea dimineaţă. Stăteau cocârjaţi pe bancheta din faţă, brute supuse, lipsite de inteligenţa sau de curiozitatea de a-şi pune întrebări în legătură cu superioritatea lui Percival şi a lui Otterley. S-a cutremurat la gândul că va merge în acelaşi automobil cu asemenea creaturi. Cu siguranţă, Otterley nu se aştepta ca el să accepte un asemenea aranjament.

În contactul cu formele inferioare de viață existau anumite limite pe care nu le încălca.

Otterley a coborât de pe bancheta din spate, calmă ca întotdeauna, cu părul blond prins într-un coc neted, cu geaca cu blăniță încheiată cu fermoar până la gât și cu obrajii îmbujorați din cauza frigului. Spre marea ușurare a lui Percival, le-a spus câteva cuvinte gibborimilor și SUV-ul a plecat în trombă. Numai în acel moment Percival a ieșit în întâmpinarea surorii sale, pentru a doua oară în acea dimineață. Din fericire, acum se afla într-o poziție mai puțin compromițătoare decât înainte.

– Va trebui să luăm mașina mea, a spus Otterley. Gabriella Lévi-Franche a văzut acest automobil lângă apartamentului lui Verlaine.

Simpla rostire a numelui Gabriellei i-a zdruncinat lui Percival hotărârea.

– Ai văzut-o?

– Probabil că a transmis numărul de înmatriculare fiecărui angelolog din New York, a spus Otterley. Ar fi bine să luăm Jaguarul. Nu vreau să risc.

– Și cum rămâne cu bestiile?

Otterley a zâmbit; și ei îi displăcea să lucreze cu gibborimii, dar niciodată nu s-ar fi obosit s-o arate.

– I-am trimis înainte. Trebuie să cerceteze o zonă anume. Au primit instrucțiuni să o captureze pe Gabriella dacă o găsesc.

– Mă îndoiesc că vor fi suficient de abili încât s-o prindă, a replicat Percival.

Otterley i-a aruncat cheile de la mașină portarului, care a plecat să scoată automobilul din garajul de după colț. Percival stătea pe trotuar și se chinuia să respire. Cu cât era mai disperat după aer, cu atât

i se părea mai dureros să inspire, așa că s-a simțit ușurat când Jaguarul alb a oprit înaintea lor, împrăștiind în urmă gaze de eșapament. Otterley s-a strecurat pe locul șoferului și a așteptat, în timp ce Percival, care simțea dureri la cea mai mică smucire, se așeza cu delicatețe pe bancheta de piele din dreapta, gâfâind și chinuindu-se să respire. Aripile sale tocite i se lipeau de spate odată cu mișcările corsetului. Și-a stăpânit un țipăt când Otterley a băgat în viteză și a plecat în trombă.

În vreme ce ea pornea spre autostrada West Side, Percival a dat căldura la maximum, în speranța că aerul cald avea să-i facă respirația mai puțin anevoioasă. La un semafor, sora lui s-a întors spre el să-l cerceteze, cu ochii mijiți. Nu a spus nimic, dar era evident că nu știa cum să procedeze cu ființa slabă și suferindă, care fusese pe vremuri viitorul familiei Grigori.

Percival a scos un revolver din torpedou, s-a asigurat că era încărcat și l-a vârât în buzunarul interior al paltonului. Arma era rece și grea. Și-a trecut degetele peste pistol și s-a întrebat cum s-ar simți să i-l pună Gabriellei la cap, să apese cu el porțiunea moale de la tâmplă, s-o sperie. Indiferent ce se petrecuse în trecut, indiferent de câte ori visase el la Gabriella, nu avea să-i permită să-și bage nasul. De data aceasta avea s-o ucidă cu mâna lui.

Podul Tappan Zee, 1–87 North, New York

Călătoria cu automobilul Porsche, cu motorul lui vechi şi cu şasiul jos, s-a dovedit zbuciumată şi zgomotoasă. Totuşi, în ciuda zgomotului, lui Verlaine i s-a părut profund relaxantă. A privit-o pe Gabriella care stătea pe locul şoferului cu braţul sprijinit de portieră, cu aerul cuiva care punea la cale jefuirea unei bănci, concentrată, serioasă şi grijulie. Ajunsese să o considere o persoană extraordinar de retrasă, o femeie scumpă la vorbă. Deşi el o presase să-i dea informaţii, durase ceva timp până să-i împărtăşească ce gândea.

La insistenţele lui, parcurseseră drumul discutând despre munca ei, despre istoria şi scopul acesteia, despre felul în care Abigail Rockefeller ajunsese să se implice şi cum îşi petrecuse Gabriella viaţa în sânul angelologiei, până când Verlaine înţelesese la ce pericol se expusese. Familiaritatea dintre ei creştea odată cu trecerea timpului, astfel că, în momentul în care au ajuns să străbată podul, între ei se crease un soi de înţelegere neobişnuită.

Din punctul de observaţie de deasupra întinderii nesfârşite a râului Hudson, Verlaine vedea bucăţi de

gheață agățate de malurile înzăpezite. Privind peisajul, avea sentimentul că pământul se căscase într-o mare falie geomorfică. Soarele împrumuta râului Hudson un luciu care îl făcea să scânteieze în mii de culori, lichid și strălucitor ca o perdea de foc.

Autostrada era pustie în comparație cu străzile aglomerate din Manhattan. La coborârea de pe pod, Gabriella a accelerat, înaintând cu viteză pe drumul liber. Automobilul Porsche părea obosit, la fel cum se simțea și Verlaine, iar motorul huruia, fiind gata parcă să explodeze. Foamea îi dădea lui Verlaine dureri de stomac, iar ochii îi ardeau de oboseală. Când s-a privit în oglindă, spre uimirea lui, a văzut că arăta de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o încăierare. Avea ochii injectați și părul încâlcit. Gabriella îl ajutase să-și panseze bine rana, înfășurându-i în jurul mâinii un pansament care-i dădea aspectul unei mănuși de box. De fapt, comparația părea chiar nimerită, căci în ultimele douăzeci și patru de ore fusese bătut, zdrobit și învinețit.

Cu toate acestea, în fața unei asemenea frumuseți fără margini – râul, cerul azuriu și licărul alburiu al mașinii – Verlaine s-a delectat cu brusca lărgire a propriului orizont. Acum înțelegea cât de limitată devenise viața lui în ultimii ani. Petrecea zile în șir deplasându-se doar între apartament, birou și câteva cafenele și restaurante. Rareori spărgea acest tipar. Nu-și amintea de când nu mai remarcase nimic împrejurul său sau când se uitase ultima oară la oamenii care îl înconjurau. Se rătăcise într-un labirint. Faptul că nu avea să se mai întoarcă niciodată la viața aceea îl înspăimânta și-l entuziasma în același timp.

Gabriella a ieşit de pe autostradă şi a intrat pe un drum de ţară. S-a întins şi şi-a arcuit spatele ca o pisică.

– Ne trebuie benzină, a spus ea căutând cu privirea un loc de parcare.

După o cotitură, Verlaine a zărit o benzinărie cu program non-stop. Gabriella a tras pe margine şi a oprit lângă o pompă. Nu a obiectat la propunerea lui Verlaine de a face el plinul, dar i-a spus să se asigure că pune în ea benzină premium.

În timp ce aştepta să plătească, Verlaine a cercetat mărfurile frumos înşiruite din benzinărie, sticlele de suc, mâncarea ambalată, diversitatea revistelor frumos ordonate, remarcând cât de simplă putea fi viaţa. Nu mai departe de ieri, nici nu s-ar fi gândit prea mult la bunurile de consum oferite de un magazin dintr-o benzinărie, pentru că ar fi fost prea enervat de coada enormă şi de lumina neoanelor ca să se mai uite şi în jur. Acum simţea însă o admiraţie perversă faţă de tot ceea ce oferea o asemenea familiaritate reconfortantă. A mai cumpărat un pachet de ţigări şi s-a întors la maşină.

Afară, Gabriella aştepta pe locul şoferului. Verlaine s-a aşezat pe locul din dreapta şi i-a dat pachetul de ţigări. Ea l-a acceptat cu un zâmbet abia schiţat, dar a văzut că gestul lui îi făcuse plăcere. Apoi, fără să mai stea o clipă, a băgat în viteză şi a pornit din nou la drum.

Verlaine a desfăcut pachetul de ţigări, a scos una şi i-a aprins-o Gabriellei, care a deschis puţin fereastra, pentru ca fumul să dispară în curentul de aer proaspăt.

– Nu pare să-ți fie frică, dar spusele mele trebuie să fi avut vreun efect asupra ta!

– Încă încerc să deslușesc toate astea, i-a răspuns Verlaine, gândindu-se că afirmația sa era doar jumătate de adevăr. De fapt, era uluit de ceea ce aflase și nu înțelegea cum de putea ea să rămână așa de calmă. Într-un târziu a continuat: Cum reușiți?

– Cum reușesc ce? a întrebat ea, privind în continuare la drum.

– Să trăiți în felul ăsta, a răspuns el. De parcă nu s-ar întâmpla nimic anormal, de parcă ați fi acceptat această situație.

Cu privirea ațintită în continuare asupra drumului, Gabriella a spus:

– Sunt implicată în bătălia asta de atâta timp, încât am devenit rezistentă. Îmi este imposibil să-mi amintesc cum e să trăiești fără să știi. Să le descoperi existența e ca și când ți s-ar spune că pământul e rotund; e împotriva a tot ceea ce simte un om că e adevărat. Dar ăsta-i adevărul. Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc fără ca ei să-mi bântuie gândurile, să mă trezesc dimineața și să cred că trăim într-o lume dreaptă, liberă, în care există egalitate. Cred că mi-am adaptat viziunea asupra lumii ca să se potrivească acestei realități. Văd totul în alb și negru, bun și rău. Noi suntem buni, ei sunt răi. Dacă vrem să trăim, ei trebuie să moară. Sunt unii care cred în reconciliere, care au convingerea că putem găsi o cale să conviețuim, dar mulți alții sunt de părere că nu vom avea odihnă până când nu vor fi exterminați.

– Aş zice că va fi mai complicat de atât, a răspuns Verlaine, surprins de intransigenţa din glasul Gabriellei.

– Desigur, este mai complicat. Am motivele mele să fiu aşa de înverşunată. Angelolog am fost toată viaţa adultă, dar nu i-am urât întotdeauna pe nephilimi aşa cum îi urăsc astăzi, a explicat Gabriella cu glas liniştit, aproape tremurând. Am să-ţi spun o poveste pe care foarte puţini au auzit-o. Poate că astfel îmi vei înţelege extremismul şi de ce este atât de important pentru mine să piară toţi, până la ultimul. Gabriella a aruncat ţigara pe fereastră şi şi-a aprins încă una, cu privirea aţintită la şoseaua şerpuită. În al doilea an de studii la Societatea Angelologică din Paris, am cunoscut iubirea vieţii mele. La vremea aceea, nu aş fi recunoscut asta, şi nici mulţi ani după aceea. Însă acum sunt o femeie în vârstă, mai în vârstă decât par, şi pot spune fără putinţă de tăgadă că nu voi mai iubi niciodată cum am iubit în vara lui 1939. Aveam cincisprezece ani pe vremea aceea, eram poate prea tânără să mă îndrăgostesc. Sau poate că numai atunci, cu prospeţimea copilăriei în suflet, eram capabilă de o asemenea iubire. Fireşte, n-am să ştiu niciodată. Gabriella s-a oprit, cântărindu-şi parcă vorbele, apoi a continuat: Eram o fată ciudată, ca să nu spun mai mult. Mă obsedau studiile aşa cum pe alţii îi obsedează bogăţiile, iubirea sau faima. Proveneam dintr-o familie de angelologi bogaţi; multe dintre rudele mele se pregătiseră în acea academie. De asemenea, eram extrem de ambiţioasă. Era exclus să socializez cu colegii mei şi nu pregetam să muncesc zi şi noapte ca să reuşesc. Voiam să fiu prima din clasă în toate privinţele şi, de regulă, chiar eram

prima. În al doilea semestru din primul an, era evident că doar două studente se remarcaseră, eu şi o tânără pe nume Celestine, o fată strălucită, care mi-a devenit mai târziu o dragă prietenă.

Verlaine simţea că rămâne fără aer.

– Celestine? s-a mirat el. Celestine Clochard care a venit la mănăstirea St. Rose în 1943?

– În 1944, l-a corectat Gabriella. Dar asta e o altă poveste. Povestea asta începe într-o după-amiază din luna aprilie 1939, o după-amiază răcoroasă, ploioasă, cum sunt de regulă după-amiezile pariziene în aprilie. În fiecare primăvară, străzile pietruite se inundau din cauza ploii, umpleau canalele, grădinile şi râul Sena. Îmi amintesc foarte bine acea după-amiază. Era ora unu, pe 7 aprilie, într-o vineri. Terminasem cursurile de dimineaţă şi, ca de obicei, m-am aventurat pe stradă să-mi iau ceva de mâncare pentru prânz. Singurul lucru neobişnuit era faptul că îmi uitasem umbrela. Cum eram o persoană organizată şi pretenţioasă, rareori mă prindea nepregătită vreo ploaie torenţială. Însă atunci s-a întâmplat. Când am ieşit din Ateneu, mi-am dat seama că aveam să mă ud până la piele, iar cărţile şi hârtiile pe care le ţineam la subraţ urmau să fie distruse. Aşa că am stat sub porticul intrării principale a şcolii şi am urmărit cum cădeau stropii.

Din perdeaua de ploaie a apărut un bărbat cu o umbrelă enormă, de culoare violet, o alegere neobişnuită pentru un domn, mi se părea mie. L-am privit traversând nonşalant curtea şcolii, elegant, drept şi extrem de arătos. Poate că de vină era râvna mea după adăpostul uscat al umbrelei, dar cert e că l-am privit atent pe necunoscut şi am sperat că avea să vină la mine, de parcă aş fi avut puterea de a-l vrăji.

Erau altfel de vremuri. Nu se cuvenea ca o femeie să se uite insistent la un bărbat arătos şi, de asemenea, nu se cuvenea ca el să o ignore pe ea. Numai un individ prost crescut ar fi lăsat o femeie în ploaie. Pe la jumătatea curţii, s-a oprit, a observat că îl priveam, s-a răsucit pe călcâiele ghetelor de piele şi mi-a venit în ajutor.

Şi-a scos pălăria în semn de salut, şi ochii lui albaştri s-au uitat fix în ai mei. „Îmi permiteţi să vă pun la adăpost de potopul acesta?", m-a întrebat el. Glasul lui era stăpânit de o încredere seducătoare şi aproape tăioasă. A fost de ajuns acea privire, acea singură propoziţie, ca să mă cucerească.

„Mă puteţi duce unde doriţi", i-am răspuns. Am devenit brusc conştientă de imprudenţa mea şi am adăugat: „Numai scăpaţi-mă de ploaia asta cumplită."

M-a întrebat cum mă chema şi, când i-am spus, am văzut pe dată că numele i-a făcut plăcere.

„Aveţi nume de înger?"

„Aducătorul de veşti bune", am răspuns.

Mi-a căutat privirea şi mi-a zâmbit, încântat de răspunsul meu rapid. Avea ochii de un albastru atât de rece şi de limpede cum nu mai văzusem niciodată. Zâmbetul îi era dulce, delicios, de parcă ar fi ştiut ce putere avea asupra mea. Câţiva ani mai târziu, când a ieşit la iveală că unchiul meu, Victor Lévi-Franche, ne făcuse familia de ocară lucrând ca spion pentru acest bărbat, m-am întrebat dacă nu cumva încântarea pe care o arătase la auzul numelui meu avusese legătură cu unchiul meu, şi nu, cum sugerase el atunci, cu provenienţa sa angelică.

Mi-a oferit mâna şi a spus: „Vino, aducătorule de veşti bune, să mergem." I-am dat mâna. În clipa

aceea, cu prima atingere a pielii lui, viața pe care o dusesem a dispărut ca prin farmec și a început o alta.

Mai târziu mi s-a prezentat: Percival Grigori al III-lea.

Gabriella i-a aruncat o privire lui Verlaine ca să-i vadă reacția.

– Nu e același... a dat să spună Verlaine neîncrezător.

– Ba da, a recunoscut Gabriella. Chiar el. La vremea aceea nu știam cine era sau ce semnificație avea numele lui de familie. Dacă aș fi fost mai mare și aș fi știut mai multe de la școală, m-aș fi întors și aș fi fugit. Însă, în ignoranța mea, am fost fermecată.

Am mers la adăpostul umbrelei violet. M-a prins de braț și m-a condus pe străzile înguste și invadate de apă spre o mașină, un Mercedes 500K Roadster, o mașină impresionantă, argintie, care strălucea chiar și în ploaie. Nu știu dacă vă plac mașinile, dar era o mașină superbă, dotată cu tot luxul disponibil la vremea respectivă: ștergătoare și închidere electrică, și o caroserie opulentă. Avea și familia mea mașină, ceea ce era un lux în sine, dar nu văzusem niciodată ceva asemănător Mercedesului lui Percival. Erau extrem de rare. De fapt, un model 500K de dinainte de război a fost scos la vânzare la licitație în Londra acum câțiva ani. Am mers și eu să asist, ca să revăd mașina. S-a vândut pentru suma de 700 000 de lire sterline.

Percival mi-a deschis portiera cu un gest amplu, de parcă m-ar fi poftit într-o caleașcă regală. M-am afundat pe bancheta moale, iar pielea udă mi s-a lipit de pielea dinăuntru. Am inspirat adânc. Mașina mirosea a apă de colonie împletită cu o ușoară

aromă de fum de ţigară. Pe bordul cu aspect de carapace de ţestoasă străluceau butoane de toate felurile, fiecare aşteptând să fie apăsat, răsucit, în vreme ce o pereche de mănuşi de piele pentru condus stăteau îndoite pe bord şi aşteptau să fie purtate. Era cea mai frumoasă maşină pe care o văzusem în viaţa mea. M-am cuibărit pe banchetă, copleşită de fericire.

Îmi amintesc destul de limpede sentimentul pe care l-am avut pe când Mercedesul rula de-a lungul bulevardului Saint-Michel şi apoi prin Île de la Cité, prin ploaia şi mai violentă, de parcă ar fi aşteptat ca noi să ne punem la adăpost înainte de a se revărsa peste florile de primăvară şi peste pământul verde şi hămesit. Cred că sentimentul pe care îl încercam era frica, deşi la vremea aceea îmi spuneam că era iubire. Nu-mi era cunoscut pericolul pe care îl reprezenta Percival. După mine, era doar un tânăr care conducea nebuneşte. Acum cred că îmi era instinctiv frică de el. Însă îmi citise în inimă fără mare greutate. L-am privit, studiindu-i pielea albă adorabilă şi degetele lungi şi delicate de pe schimbătorul de viteze. Eram mută. A străbătut podul în viteză, apoi a luat-o pe Rue de Rivoli, în vreme ce ştergătoarele foşneau pe parbriz, croind un gol în marea de apă.

„Fireşte, mergem să luăm prânzul", mi-a spus el şi m-a privit în timp ce încetinea în faţa unui hotel maiestuos de lângă Place de la Concorde. „Văd că sunteţi înfometată."

„Şi cum puteţi vedea ceva precum foamea?" am replicat eu provocatoare, deşi avea dreptate, nu luasem micul dejun şi eram hămesită.

„Am un talent aparte", a spus el, apoi a scos maşina din viteză, a tras frâna de mână şi şi-a tras

mănuşile de piele din mâini. „Ştiu ce doriţi înainte să ştiţi dumneavoastră însevă."

„Atunci, spuneţi-mi", am continuat eu, sperând că aveam să-i par îndrăzneaţă şi sofisticată, exact cum mă credeam, „ce îmi doresc eu cel mai mult?"

M-a studiat o clipă şi am zărit, cum văzusem şi în primele secunde ale întâlnirii noastre, cruzimea abia înfiripată şi senzuală din ochii săi albaştri.

„O moarte frumoasă", a spus el atât de uşor, încât am crezut că nu-l auzisem bine. Apoi a deschis portiera şi a ieşit din maşină.

Înainte să am timp să-mi pun întrebări referitoare la bizara lui afirmaţie, a deschis portiera din dreapta, m-a ajutat să cobor şi am intrat în restaurant la braţul său. S-a oprit în faţa unei oglinzi aurite, şi-a scos pălăria şi haina şi şi-a rotit privirea împrejur, de parcă toţi acei chelneri care se îngrămădeau să-i ofere ajutorul erau prea lenţi pentru gustul său. I-am privit în oglindă imaginea mişcătoare, cercetându-i profilul, costumul cenuşiu-deschis, frumos croit, din gabardină, care, în lumina crudă a sticlei, părea aproape albastru, o reflexie a ochilor săi. Avea pielea de o paloare cadaverică, aproape transparentă, însă calitatea aceasta avea straniul dar de a-l face mai atrăgător, de parcă ar fi fost un obiect preţios ferit de privirea soarelui.

Pe când asculta povestea Gabriellei, Verlaine încerca să compare descrierea ei cu omul pe care îl văzuse el în după-amiaza zilei anterioare, dar îi era imposibil. Evident, Gabriella nu vorbea despre bărbatul bolnav şi decrepit pe care îl cunoştea Verlaine, ci mai degrabă despre bărbatul care fusese el cândva.

În loc să îi pună întrebări, cum şi-ar fi dorit, Verlaine a stat tăcut şi a ascultat.

– În câteva secunde, un chelner ne luase hainele şi ne conducea spre sala de mese, o sală de bal modificată, care dădea spre o grădină. În tot acest răstimp, îl simţeam privindu-mă cu interes, de parcă mi-ar fi pândit reacţia.

Nu se punea problema de meniu sau să ne comandăm mâncarea. Ne-au umplut paharele şi ne-au adus farfurii de parcă totul fusese aranjat din timp. Desigur, Percival a obţinut efectul dorit. Uluiala mea a fost fără margini, deşi am încercat s-o disimulez. Mersesem la şcoli alese şi mă bucurasem de viaţa burgheză a oraşului, dar eram conştientă că acest bărbat era mult peste tot ce experimentasem eu. Când mi-am privit hainele, mi-am dat îngrozită seama că purtam uniforma de şcoală, amănunt pe care îl scăpasem din vedere în entuziasmul plimbării cu maşina. Pe lângă hainele lipsite de strălucire, aveam pantofii tociţi şi îmi uitasem parfumul preferat acasă.

„De ce ai roşit?" m-a întrebat el.

Când mi-am coborât privirea spre fusta mea plisată de lână şi spre bluza albă apretată, mi-a înţeles deîndată dilema.

„Eşti cea mai adorabilă fiinţă de aici", a spus el fără urmă de ironie. „Pari a fi un înger."

„Par exact ceea ce sunt", am replicat, mândria alungându-mi orice alt sentiment. „O şcolăriţă care ia prânzul cu un bărbat bogat, mai în vârstă."

„Nu sunt cu mult mai în vârstă decât tine", a spus el pe un ton jucăuş.

„Ce înseamnă nu cu mult mai în vârstă?" am întrebat eu.

Deşi îmi părea de douăzeci şi ceva de ani, vârstă care nu era, cum bine spusese el, cu mult mai mare decât a mea, comportamentul şi încrederea pe care le afişa păreau să fie ale unui om cu o mare experienţă.

„Tu mă interesezi mai mult", a spus el, alungându-mi întrebarea cu un gest. „Spune-mi, îţi place ceea ce studiezi? Cred că da. Am apartamente lângă şcoala ta şi te-am mai văzut. Tot timpul ai aspectul unui om care a petrecut prea mult timp în bibliotecă."

Această remarcă, în loc să-mi atragă atenţia asupra faptului că ştiuse dinainte de existenţa mea, nu a făcut decât să-mi dea un fior de plăcere.

„M-ai remarcat?" am întrebat eu, mult prea dornică de atenţia lui.

„Desigur", a spus el în timp ce sorbea din paharul cu vin. „Nu putem trece prin curte fără să-mi doresc să te văd. În ultima vreme devenise agasant, mai ales când nu erai acolo. Fireşte că eşti conştientă de frumuseţea ta.

M-am oprit o clipă, ca să mănânc o bucăţică de raţă la cuptor, prea înspăimântată să vorbesc. Într-un final, i-am răspuns:

„Ai dreptate, îmi place enorm ceea ce studiez."

„Dacă este interesant, atunci trebuie să-mi povesteşti şi mie", a replicat el.

Şi astfel a continuat după-amiaza, aşa au trecut orele, cu feluri şi feluri de mâncare delicioase, stropite cu pahare de vin şi conversaţie fără sfârşit. De-a lungul anilor, am avut puţini confidenţi, tu eşti

poate al treilea om cu care am discutat deschis despre mine însămi. Nu sunt genul de femeie căreia îi place pălăvrăgeala. Însă, între mine şi Percival, nu s-a aşternut atunci nici un moment de linişte; era ca şi cum am fi tăinuit amândoi poveşti ca să ni le putem spune unul celuilalt. În vreme ce vorbeam şi mâncam, m-am simţit din ce în ce mai atrasă de el, iar farmecul conversaţiei sale mă adusese într-o stare de transă. Până la urmă, m-am îndrăgostit de trupul lui cu acelaşi sentiment de abandon, însă, înainte de toate, îi adoram inteligenţa.

Cu trecerea săptămânilor, am fost din ce în ce mai atrasă de el, atât de mult, încât nu suportam să treacă o zi în care să nu-l văd. În ciuda pasiunii pentru studii şi a devotamentului faţă de angelologie, nu mă puteam ţine departe de el. Ne întâlneam în apartamentele pe care le avea în apropiere de Societatea Angelologică şi în care ne-am petrecut vremea în după-amiezile călduroase din vara anului 1939. Cursurile au căzut pe locul doi, după orele petrecute în dormitorul lui, cu ferestrele deschise spre aerul înăbuşitor al verii. Am început să nu o mai sufăr pe colega mea de cameră, pentru că îmi tot punea întrebări, am început să-mi urăsc profesorii, pentru că mă ţineau departe de el.

După prima noastră întâlnire, rămăsesem cu senzaţia că Percival avea ceva neobişnuit, dar mi-am ignorat instinctele şi am ales să continui să-l văd, în ciuda a ceea ce-mi dicta judecata. Din nou, după prima noapte petrecută împreună, am ştiut că picasem într-un fel de cursă, deşi nu conştientizam natura pericolului pe care îl simţeam şi nici ce rău avea să-mi cauzeze. Numai câteva săptămâni mai târziu am înţeles pe deplin că era nephilim. Până atunci,

își ținuse aripile retrase, înșelătorie pe care ar fi trebuit s-o observ, dar care a rămas nevăzută ochilor mei. Într-o după-amiază, când făceam dragoste, pur și simplu le-a deschis, învăluindu-mă într-o îmbrățișare de aur. În momentul acela, ar fi trebuit să plec dar era prea târziu, căzusem total și irevocabil în mrejele lui. Se spune că așa a fost între îngerii nesupuși și femeile din vechime, pasiunea lor era așa de mare, încât a răscolit cu totul cerul și pământul. Dar eram doar o fată și mi-aș fi dat sufletul pentru dragostea lui.

Și, în multe privințe, chiar asta am făcut. Pe măsură ce relația noastră a devenit și mai aprinsă, am început să-l ajut să obțină secrete despre Societatea Angelologică. În schimb, el îmi oferea mijloacele pentru a avansa rapid, pentru a obține prestigiu și putere. La început, îmi cerea informații mai puțin importante, locul în care se aflau birourile în Paris și datele în care aveau loc întâlnirile societății. I le-am dat de bunăvoie. Când cererile lui au devenit mai îndrăznețe, eu i le-am satisfăcut. Când am înțeles ce periculos era și că trebuia să scap de sub influența lui, era prea târziu. A amenințat că le va spune profesorilor mei despre relația noastră. Eram îngrozită că aceștia aveau să afle, pentru că asta ar fi presupus o viață de exil din singura comunitate din care făcusem vreodată parte.

Și nu a fost simplu să păstrez secretă o asemenea relație. Când mi-a fost limpede că aveam să fiu descoperită, i-am mărturisit totul profesorului meu, doctorul Raphael Valko, care a hotărât că puteam fi utilă angelologiei. Am devenit spioană. În vreme ce Percival credea că lucram pentru el, eu făceam tot ce puteam să îi subminez familia. Relația a devenit

tot mai plină de trădare, pe măsură ce războiul continua. În ciuda nefericirii căreia îi căzusem pradă, mi-am jucat rolul. Le-am furnizat nephilimilor informații false despre misiunile angelologice și i-am transmis secretele pe care le aflam despre cercul închis al puterii nephilimilor profesorului Raphael, care îi instruia la rândul său pe savanții noștri. Am organizat ceea ce era menit să devină cea mai mare victorie a vieții noastre, un plan prin care să le dăm nephilimilor o copie a lirei, în vreme ce noi aveam să ținem lira originală în grija noastră.

Planul era simplu: doctorii Seraphina și Raphael Valko știau că nephilimii erau la curent cu expediția noastră în grotă și că aveau să se lupte cu noi până puneau mâna pe liră. Soții Valko au sugerat să punem la cale un plan ca să îi conducem pe nephilimi pe o pistă falsă. Au avut grijă să creeze o liră cu toate caracteristicile celor din Tracia antică, cu brațe curbate, cu baza solidă, cu traverse. Instrumentul a fost realizat de cel mai strălucit muzicolog al nostru, doctorul Josephat Michael, care a lucrat cu migală fiecare detaliu și a găsit coarde de mătase țesute cu fir de păr din coada unui cal alb. După ce am scos la iveală adevărata liră, am văzut că era mult mai sofisticată decât copia ei, avea corpul făcut dintr-un metal apropiat de platină, element care nu a fost niciodată clasificat și nu putea fi considerat un element de pe pământ. Doctorul Michael a numit elementul respectiv valkin, după numele soților Valko, cei care au făcut atât de multe pentru descoperirea lirei. Coardele erau din fire lucioase de aur răsucite strâns într-un șnur; doctorul Michael

a conchis că fuseseră făcute din şuviţe din părul Arhanghelului Gabriel.

În ciuda diferenţelor evidente, soţii Valko credeau că nu aveam încotro şi că trebuia să acţionăm. Am pus copia lirei într-o servietă de piele dură, ce arăta exact ca aceea în care era adevărata liră. I-am dat lui Percival de înţeles că la miezul nopţii convoiul nostru avea să circule prin Paris, iar el a aranjat ambuscada. Dacă totul ar fi mers conform planului, Percival ar fi capturat-o pe dr. Seraphina Valko şi ar fi cerut consiliului angelologic să îi dea lira în schimbul vieţii ei. Am fi dat lira falsă, dr. Seraphina ar fi fost eliberată, iar nephilimii ar fi crezut că au câştigat premiul cel mare. Numai că, din păcate, ceva nu a mers bine.

Eu şi doctorul Raphael ne înţeleseserăm să votăm pentru schimb. Am presupus că membrii consiliului ar fi urmat exemplul profesorului Raphael şi ar fi votat să dăm lira la schimb pentru doamna doctor Seraphina. Dar, din motive de neînţeles pentru noi, membrii consiliului au votat împotriva schimbului, dându-ne planul peste cap. Era egalitate, aşa că i-am cerut unuia dintre participanţii la expediţie, Celestine Clochard, să decidă votul. Nu avea de unde şti despre planurile noastre, aşa că a votat conform protocolului, lucru care se potrivea cu felul ei grijuliu şi meticulos de a fi. În final, schimbul nu s-a mai făcut. Am încercat să remediez greşeala ducându-i eu însămi copia lirei lui Percival, spunându-i că o furasem pentru el, dar era prea târziu. Percival o ucisese pe profesoara Seraphina Valko.

Am trăit cu regretul resimţit pentru ceea ce i s-a întâmplat Seraphinei. Dar regretele mele nu aveau

să se sfârşească în acea noapte cumplită. Vezi tu, în ciuda a tot, eu l-am iubit pe Percival Grigori, sau cel puţin devenisem dependentă de felul în care mă simţeam în prezenţa lui. Acum mi se pare uimitor, dar, nici măcar după ce a dat ordin să fiu capturată şi a permis să fiu torturată cu cruzime, nu am putut renunţa la el. Am mai fost o dată la el, pentru ultima oară, în anul 1944, în vreme ce americanii eliberau Franţa. Ştiam că avea să fugă înainte de a fi prins şi trebuia să-l mai văd încă o dată, să-mi iau rămas-bun. Am petrecut noaptea împreună şi, câteva luni mai târziu, am aflat că, spre oroarea mea, îi purtam copilul în pântece. Disperată să-mi ascund starea, m-am dus la singura persoană care cunoştea natura relaţiei mele cu Percival. Fostul meu profesor, doctorul Raphael Valko, înţelegea cât de mult suferisem din cauza amestecului meu în familia Grigori şi că trebuia să-mi ţin copilul departe de ei cu orice preţ. Raphael m-a luat de soţie, dând lumii de înţeles că el era tatăl copilului. Căsătoria noastră a creat un mare scandal printre angelologii loiali memoriei Seraphinei, dar acest lucru mi-a permis să-mi ţin secretul în siguranţă. Fiica mea, Angela, s-a născut în anul 1945. Mulţi ani mai târziu, Angela a avut o fiică, Evangeline.

La auzul numelui lui Evangeline, Verlaine a tresărit.

– Percival Grigori este bunicul ei? a întrebat el, incapabil să-şi disimuleze uimirea.

– Da, a spus Gabriella. Nepoata lui Percival Grigori tocmai ţi-a salvat viaţa azi-dimineaţă.

Sala Rozei, mănăstirea St. Rose,
Milton, New York

Evangeline a împins în Sala Rozei căruciorul cu rotile în care se afla Celestine şi l-a aşezat lângă o masă mare de conferinţe. Nouă măicuţe mai vârstnice, gârbovite şi zbârcite, cu şuviţe albe de păr atârnând de sub văluri şi cu spatele adus de povara anilor, stăteau aşezate în jurul mesei. Măicuţa Perpetua, o femeie severă şi impunătoare, care purta acelaşi fel de veşminte moderne ca Evangeline, se afla printre ele. Surorile mai vârstnice le-au privit pe Evangeline şi pe Celestine cu mare interes, semn clar că sora Philomena le pusese pe toate la curent cu evenimentele ultimelor zile. Într-adevăr, în vreme ce Evangeline îşi lua locul la masă, Philomena le vorbea cu mare înflăcărare chiar despre acest subiect. Neliniştea lui Evangeline a crescut când a văzut că Philomena împrăştiase pe masă, în faţa măicuţelor, scrisorile Gabriellei.

– Informaţiile aflate dinaintea mea, a spus Philomena ridicând braţele de parcă le-ar fi invitat şi pe celelalte măicuţe să i se alăture în cercetarea

scrisorilor, ne vor aduce victoria la care sperăm de mult. Dacă lira este ascunsă printre noi, trebuie să o găsim numaidecât. Atunci vom avea tot ce ne trebuie ca să continuăm.

– Te rog, spune-mi, soră Philomena, a intervenit măicuța Perpetua, cercetând-o neîncrezătoare, în ce direcție să continuăm?

– Nu cred că Abigail Rockefeller a murit fără să lase informații concrete despre locația lirei, a reluat Philomena. Este vremea să aflăm adevărul. De fapt, trebuie să știm totul. Ce ne-ai ascuns, Celestine?

Evangeline a privit-o pe Celestine, îngrijorată de starea sănătății ei. Situația i se înrăutățise mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Avea chipul ca de ceară, își ținea mâinile împreunate și părea gata-gata să cadă de pe scaun. Evangeline ezitase să o aducă pe Celestine la întrunire, dar, în momentul când aflase adevărul despre tot ce se petrecuse, despre vizita lui Verlaine și despre scrisorile Gabriellei, Celestine insistase.

– Știu și eu despre liră exact cât știi și tu, Philomena, a zis Celestine cu glas șoptit. De mulți ani, asemenea ție, m-am tot gândit unde ar putea fi. Deși eu, spre deosebire de tine, am învățat să-mi strunesc dorința de răzbunare.

– Nu vreau să găsim lira doar din simplă răzbunare, a replicat Philomena. Haide, acum e momentul! Nephilimii vor pune mâna pe ea dacă nu le-o luăm înainte.

– Încă nu au găsit-o, a spus măicuța Perpetua. Cred că putem avea încredere că vor mai rătăci aiurea încă o vreme.

– Să fim serioase! Tu ai cincizeci de ani, Perpetua, eşti prea tânără să înţelegi de ce sunt împotriva inacţiunii, a intervenit Philomena. Tu nu ai văzut nenorocirea pe care au făcut-o creaturile. Tu nu ţi-ai văzut arzând preaiubita casă, nu ai pierdut surori, nu ai stat zi de zi cu frica întoarcerii lor.

Celestine şi Perpetua s-au privit cu un amestec de îngrijorare şi oboseală.

– Înţelegem că dorinţa ta de răzbunare este alimentată de ceea ce ai văzut în atacul din 1944, a spus măicuţa Perpetua. Într-adevăr, tu ai asistat la cel mai rău exemplu al distrugerii nemiloase a nephilimilor. Este dificil să tolerezi inacţiunea în faţa unei asemenea orori. Dar, cu mult timp în urmă, am votat să menţinem pacea. Am ales pacifismul, neutralitatea, taina. Acestea sunt principiile existenţei noastre în mănăstirea St. Rose.

– Cât timp nu se cunoaşte locaţia lirei, nephilimii nu vor găsi nimic, a intervenit Celestine.

– Dar noi da, a replicat Philomena. Suntem atât de aproape să-i dăm de urmă.

Sora Celestine a ridicat mâna, s-a îndreptat spre măicuţele adunate în jurul mesei şi a început să vorbească, cu un glas atât de scăzut, încât măicuţa Boniface, care stătea în partea opusă a încăperii, a trebuit să-şi regleze aparatul auditiv. S-a prins cu mâinile de mânerele căruciorului cu rotile, iar nodurile mâinilor îi erau albe de la efort, de parcă s-ar fi ţinut să nu cadă într-o prăpastie.

– E-adevărat, este vremea conflictului. Dar nu pot fi de acord cu Philomena. Cred că poziţia noastră pacifistă este un dat sfânt. Nu ar trebui să ne fie teamă de această întorsătură pe care au luat-o

lucrurile. Este voia universului ca nephilimii să se înalţe şi să decadă şi este datoria noastră să rezistăm şi să fim pregătite să ne-o asumăm. Dar lucrul cel mai important este să nu ajungem la fel de josnice şi de perfide ca duşmanii noştri. Trebuie să ne păstrăm pacifismul demn şi civilizat pe care l-am moştenit. Surori, haideţi să nu uităm idealurile părinţilor noştri fondatori! Dacă rămânem fidele tradiţiilor noastre, cu timpul vom învinge.

– Dar nu avem timp! a spus Philomena cu tărie, cu trăsăturile schimonosite de înflăcărare. În curând, ne vor ataca, aşa cum au făcut-o cu atât de mulţi ani în urmă. Nu mai ţineţi minte nimicirea căreia i-am căzut victime? Cumplita şi ucigaşa sete de sânge a creaturilor? Nu mai ţineţi minte soarta oribilă a măicuţei Innocenta? Vom pieri dacă nu acţionăm.

– Misiunea noastră este prea importantă ca să ne pripim, a spus Celestine.

Chipul i se îmbujora pe măsură ce vorbea şi, preţ de o clipă, Evangeline a văzut-o aievea pe năvalnica tânără ce sosise la mănăstirea St. Rose cu şaptezeci de ani în urmă. Efortul fizic făcut pentru a vorbi a copleşit-o pe Celestine. Şi-a dus o mână tremurândă la gură şi a început să tuşească. Părea să-şi trateze slăbiciunea fizică cu indiferenţă, conştientă de faptul că mintea îi sclipea la fel ca întotdeauna, în timp ce trupul se transforma în ţărână.

– Sănătatea ţi-a afectat capacitatea de a gândi limpede, a spus Philomena, în timp ce vălul negru îi măturа uşor umerii. Nu eşti în putere să iei asemenea decizii importante.

– Innocenta simţea şi ea la fel, a intervenit măicuţa Perpetua. Multe dintre noi îşi amintesc de dăruirea ei faţă de rezistenţa paşnică.

– Şi uite unde a dus-o rezistenţa ei paşnică, a izbucnit Philomena. Au ucis-o fără milă. S-a întors spre Celestine şi a spus: Nu ai dreptul să ţii secretă locaţia lirei, Celestine. Ştiu că mijloacele de a o găsi se află aici.

– Nu ştii nimic despre liră sau despre pericolele pe care le presupunea, a replicat Celestine cu un glas aşa de pierit, încât Evangeline abia a auzit-o. Celestine s-a întors spre Evangeline, i-a pus mâna pe braţ şi a şoptit: Vino, nu are sens să ne mai certăm. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Evangeline a împins căruciorul lui Celestine afară din Sala Rozei, pe coridor şi spre un ascensor vechi din capătul îndepărtat al mănăstirii. Tânăra a înghesuit căruciorul înăuntru, iar uşile s-au închis cu un sunet blând, ca un sărut metalic. Când a întins mâna spre butonul pentru etajul al patrulea, Celestine a oprit-o. A ridicat mâna tremurătoare şi a apăsat pe un buton nemarcat, iar ascensorul a început să coboare cu smucituri. La subsol s-a oprit, şi uşile s-au deschis cu un scârţâit.

Evangeline a apucat mânerele căruciorului şi l-a împins într-o mare de întuneric. Celestine a apăsat pe un întrerupător şi a aprins un şir de lumini slabe. Când ochii lui Evangeline s-au obişnuit cu lumina difuză, a văzut că erau în pivniţa mănăstirii. Auzea huruitul maşinilor industriale de spălat vase de deasupra şi apa menajeră care se scurgea prin ţevi şi a bănuit că se aflau exact sub cantină. La indicaţiile

lui Celestine, Evangeline a împins căruciorul prin pivniță, spre partea cea mai îndepărtată a subsolului. Acolo, măicuța Celestine s-a uitat înapoi, ca să se asigure că erau singure, și a arătat spre o ușă simplă de lemn. Era atât de banală, atât de ștearsă, încât Evangeline ar fi zis că era o debara.

Celestine a luat o cheie din buzunar și i-a dat-o lui Evangeline. A vârât-o în încuietoare, iar după câteva încercări, a reușit să o descuie.

Evangeline a tras de un șnur ce atârna înaintea ușii și un bec a luminat un hol îngust de cărămidă, care cobora abrupt. A ținut bine de cărucior să nu o ia la vale și a pornit cu pași măsurați. Lumina era din ce în ce mai slabă, până când, într-un final, holul a dat într-o încăpere mucegăită. A tras de un al doilea șnur, pe care nu l-ar fi văzut dacă nu ar fi mângâiat-o pe obraz, fin ca firul unei pânze de păianjen. Lumina se prelingea dintr-un bec vechi care fila, gata parcă să pocnească în orice moment. Pereții erau acoperiți de mucegai, iar pe jos zăceau câteva strane abandonate. De-a lungul zidurilor se înșirau bucăți sparte de vitralii și câteva plăci alburii de marmură, de aceeași nuanță și model ca acelea din altarul bisericii, resturi de la construirea bisericii Maria Angelorum. Chiar în mijlocul încăperii se afla un boiler ruginit, vechi de o grămadă de ani, acoperit de pânză de păianjen și de praf, care formau împreună un strat gros ca o piele îmbătrânită. Evangeline a tras concluzia că încăperea nu mai fusese curățată de zeci de ani – dacă fusese vreodată curățată.

În spatele boilerului a remarcat o altă ușă, la fel de banală ca prima. A împins căruciorul lui Celestine

direct spre ea, a scos cheile din buzunar şi a încercat paspartuul. Ca prin minune, uşa s-a deschis. Odată ajunsă înăuntru, a distins contururile unei încăperi mari, mobilate. Când a apăsat pe întrerupătorul de pe peretele de lângă uşă, presupunerea i-a fost confirmată. Încăperea lungă şi îngustă avea aproximativ dimensiunea navei bisericii şi un tavan jos care se sprijinea pe şiruri de grinzi de lemn închise la culoare. Podeaua era acoperită de covoare orientale de diferite culori, stacojii, de culoarea smaraldului şi de un albastru regal, iar pe pereţi atârnau carpete reprezentând îngeri ţesute cu fir de aur, care i s-au părut destul de vechi lui Evangeline, poate medievale. În mijlocul încăperii se găsea o masă mare plină de manuscrise.

– E o sală de lectură pentru angelologi, a şoptit Evangeline înainte să se poată stăpâni.

– Aşa e, a admis Celestine. În secolul al XIX-lea, savanţii aflaţi în vizită şi demnitarii se adăposteau la noi şi petreceau mult timp aici. Innocenta o folosea pentru întrunirile generale. E părăsită de mulţi ani. De asemenea, a adăugat ea, este locul cel mai sigur din mănăstirea St. Rose.

– Ştie cineva de existenţa ei?

– Nu prea multă lume, a spus Celestine. Când incendiul din 1944 a început să se întindă, majoritatea surorilor au fugit în curte. Însă măicuţa Innocenta s-a dus în biserică, să-i ademenească pe nephilimi afară din mănăstire. Înainte de asta îmi ceruse să vin aici şi să-i pun hârtiile în seif. Nu cunoşteam prea bine mănăstirea, iar Innocenta nu a avut timp să-mi dea instrucţiuni amănunţite, dar până la urmă am dat de încăperea asta. Am pus

la adăpost ce-mi dăduse ea şi apoi am ieşit în grabă în curte. Spre marea mea durere, totul era împresurat de flăcări când m-am întors. Nephilimii veniseră şi plecaseră, iar Innocenta era moartă. Celestine şi-a întins mâna spre Evangeline şi i-a spus: Vino, vreau să mai vezi ceva. I-a arătat o carpetă magnifică reprezentând Buna Vestire, în care Gabriel, cu aripile la spate şi cu capul plecat, îi dădea Fecioarei vestea venirii lui Hristos. Cu adevărat un aducător de veşti bune, a murmurat Celestine. Desigur, sfinţenia veştilor depinde de cel care le primeşte. Tu, draga mea, eşti demnă de ele. Du-te şi dă la o parte carpeta de pe perete!

Evangeline a urmat îndemnul lui Celestine şi a ridicat carpeta, lăsând la vedere un seif de cupru în formă de cub încastrat în zid.

–Trei, trei, trei, nouă, a spus Celestine, arătând spre un disc cu cifre. Numărul perfect al ierarhiilor cereşti, urmat de numărul felurilor de îngeri din Ordinul Ceresc.

Evangeline s-a uitat cu ochii mijiţi la cifrele de pe disc şi, în vreme ce măicuţa îi spunea combinaţia, a răsucit discul la dreapta, apoi la stânga, apoi la dreapta, ascultând lunecarea dulce a rotiţelor metalice. În sfârşit, seiful a scos un clic şi, când a tras de mâner, s-a deschis. În interior se afla o servietă de piele. Cu mâini tremurătoare, Evangeline a dus-o la masă şi a împins şi căruciorul lui Celestine până acolo.

– Am adus servieta aceasta cu mine în America din Paris, a spus Celestine cu un oftat, de parcă toate strădaniile ei ar fi condus spre acest unic moment. Stă aici teafără şi nevătămată încă din 1944.

Evangeline şi-a trecut degetele peste pielea răcoroasă şi netedă, cu încuietorile de alamă strălucind ca nişte bănuţi noi.

Măicuţa Celestine a închis ochii şi şi-a încleştat mâinile pe braţele căruciorului cu rotile.

Evangeline şi-a amintit cât de bolnavă era aceasta. Călătoria până în străfundurile mănăstirii trebuie să o fi ostenit peste măsură.

– Sunteţi obosită, a spus ea. A fost o neghiobie din partea mea să vă las să mă aduceţi aici. Cred că este vremea să vă întoarceţi în odaia dumneavoastră.

– Taci, copilă, i-a cerut Celestine, ridicând mâna ca să-i curme protestele. Mai trebuie să-ţi dau ceva.

Celestine şi-a strecurat mâna în buzunarul veşmântului, a scos o bucată de hârtie şi i-a aşezat-o lui Evangeline în palmă, spunându-i:

– Memorează adresa aceasta. Acolo poate fi găsită bunica ta, în calitate de şefă a Societăţii Angelologice. Ea te va primi cum trebuie şi va continua de m-am oprit eu.

– Este adresa pe care am văzut-o azi-dimineaţă în Biroul de Misionariat, a remarcat Evangeline. E aceeaşi adresă de pe scrisorile Gabriellei.

– Într-adevăr, a încuviinţat Celestine. A venit vremea ta. În curând, vei înţelege care este scopul tău, dar deocamdată trebuie să scoţi servieta de aici. Percival Grigori nu este singurul care râvneşte la scrisorile lui Abigail Rockefeller.

– Scrisorile doamnei Rockefeller? a şoptit Evangeline. Nu lira se află în această cutie?

– Scrisorile te vor conduce spre liră, a spus Celestine. Draga noastră Philomena le caută de mai

bine de cincizeci de ani. Nu mai sunt la adăpost. Trebuie să le scoți imediat de aici.

– Dacă plec, mai am voie să mă întorc?

– Dacă te întorci, pui în pericol siguranța celorlalte. Angelologia este o activitate pentru întreaga viață. Odată ce-ai început, nu poți renunța. Iar tu, Evangeline, deja ai început.

– Dar dumneavoastră ați renunțat la angelologie, a replicat Evangeline.

– Și uite ce de necazuri au apărut din cauza asta, a răspuns Celestine, atingându-și mătăniile din jurul gâtului. Unii ar putea spune că retragerea mea la adăpostul oferit de mănăstirea St. Rose este într-o câtva cauza pericolului în care se află acum tânărul tău vizitator. Celestine a tăcut o clipă, meditând parcă la aceste vorbe. Nu-ți fie teamă, a continuat ea, prinzând-o pe Evangeline de mână. Toate vin la timpul lor. Renunți la viața aceasta, dar câștigi o alta. Vei fi parte dintr-o lungă și onorabilă tradiție: Christine de Pizan, Clara de Assisi, Sir Isaac Newton, Toma de Aquino, nici unul nu a fost străin de munca noastră. Angelologia este o meserie nobilă, poate cea dintâi dintre meserii. Nu este ușor de ales, e nevoie de curaj. În decursul acestei discuții, ceva se schimbase la Celestine, boala ei păruse să dea înapoi, ochii ei căprui scânteiau de mândrie și vorbea cu un glas puternic și debordând de încredere. Gabriella va fi foarte mândră de tine, a continuat Celestine. Dar eu voi fi chiar mai mândră. Din clipa în care ai ajuns aici, am știut că vei deveni un angelolog de excepție. Când eu și bunica ta eram studente la Paris, puteam aprecia fără probleme care dintre colegii noștri avea să reușească și care nu. Capacitatea de a

descoperi talente noi este un soi de al şaselea simţ.

– Atunci sper că n-am să vă dezamăgesc, soră.

– E tulburător cât de mult îmi aminteşti de ea. Ochii, gura, mersul... Este ciudat. Aţi putea fi gemene. Mă rog ca angelologia să ţi se potrivească aşa cum i s-a potrivit Gabriellei.

Evangeline voia cu disperare s-o întrebe ce se petrecuse între ea şi Gabriella, dar, înainte să apuce să dea glas gândurilor, Celestine a reluat, cu glasul gâtuit de emoţie:

– Spune-mi încă un lucru. Cine este bunicul tău? Eşti nepoata doctorului Raphael Valko?

– Nu ştiu, a spus Evangeline. Tatăl meu a refuzat să vorbească despre acest subiect.

Peste chipul lui Celestine s-a aşternut o umbră, dar s-a risipit la fel de repede cum se înfiripase, lăsând loc îngrijorării.

– Este vremea să pleci, a spus ea. Îţi trebuie ceva pricepere să ieşi de aici.

Evangeline voia să-şi reia locul în spatele cărucior ului cu rotile, dar, spre uimirea ei, Celestine a tras-o aproape, a îmbrăţişat-o şi i-a şoptit la ureche:

– Spune-i bunicii tale că o iert. Spune-i că înţeleg că nu era uşor de ales în vremea aceea. Am făcut ce trebuia să facem ca să supravieţuim. Mai spune-i şi că nu a avut nici o vină pentru ce i s-a întâmplat profesoarei Seraphina şi, te rog, transmite-i că am iertat totul.

Evangeline a îmbrăţişat-o şi ea la rândul ei pe Celestine şi a simţit cât de slabă şi de fragilă era bătrâna pe sub veşmântul ei larg.

Apoi a luat servieta, a cântărit-o în mână, a strecurat cureaua de piele peste umăr şi a împins că-

ruciorul lui Celestine înapoi pe coridoarele lungi spre lift. Odată ajunse la etajul al patrulea, trebuia să se miște rapid și discret. Simțea deja mănăstirea St. Rose îndepărtându-se de ea, retrăgându-se spre un loc intangibil. Nu avea să se mai trezească niciodată la 4:45 dimineața și să gonească pe coridoarele întunecoase spre rugăciune. Evangeline nu-și putea închipui că ar putea iubi un alt loc la fel de mult cum iubea mănăstirea, dar, cu toate acestea, părea să nu aibă altă soluție decât s-o părăsească degrabă.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Otterley a parcat Jaguarul cu spatele într-un refugiu din afara mănăstirii, ascunzând bine maşina în frunzişul copacilor pereni. A oprit motorul şi a păşit în zăpadă, lăsând cheile în contact. Căzuseră de acord că era mai bine ca Percival, care nu putea fi de nici un folos într-o confruntare fizică, să stea deoparte. Fără să-i adreseze vreun cuvânt, Otterley a închis portiera şi a pornit cu pas iute pe poteca îngheţată care ducea spre mănăstire.

Percival o cunoştea suficient de bine pe Gabriella încât să-şi dea seama că avea să fie nevoie de o acţiune bine pusă la punct ca să o captureze. La insistenţele lui, Otterley îi sunase pe gibborimi, să vadă unde erau, şi aflase că se găseau la câţiva kilometri mai la sud, la nord de podul Tappan Zee. Se îndoia că aceştia ar putea rezolva mare lucru cu Gabriella, dar era pregătit să intervină el însuşi dacă gibborimii dădeau greş. Era crucial să o oprească pe Gabriella înainte de a ajunge la mănăstire.

Percival şi-a întins picioarele chinuite de crampe din cauza spaţiului redus al maşinii şi a privit prin

parbrizul pătat de praf. Mănăstirea, o clădire impozantă din cărămidă şi piatră, abia vizibilă din cauza pădurii, se profila înaintea lui. Dacă se sincronizau cum li se poruncise, gibborimii pe care îi trimisese Sneja – le promisese cel puţin o sută – ar trebui să fie deja în zonă, aşteptând semnul lui Otterley pentru a porni atacul. Percival şi-a scos telefonul din buzunar şi a format numărul mamei sale, însă aceasta nu a răspuns. O sunase din oră în oră toată dimineaţa, dar fără succes. Îi lăsase mesaje servitoarei anakime, când aceasta se deranjase să răspundă, dar era evident că uitase să o anunţe pe Sneja.

Percival a deschis portiera maşinii şi a pătruns în aerul rece al dimineţii, enervat de incapacitatea sa de a acţiona. Ar fi trebuit să organizeze chiar el întreaga operaţiune. El ar fi trebuit să-i conducă pe gibborimi în clădire. În schimb, sora sa mai mică era cea care luase frâiele, iar lui îi revenea sarcina de a lua legătura cu mama lor cea de negăsit, care probabil lenevea chiar în acea clipă în jacuzzi, fără să se gândească o secundă la starea lui.

A mers spre marginea autostrăzii, să vadă dacă era vreo urmă a prezenţei Gabriellei, după care a sunat-o din nou pe mama sa. Spre uimirea lui, a răspuns cineva după primul apel.

– Da, a spus o voce răguşită, poruncitoare, pe care a recunoscut-o deîndată.

– Am ajuns, mamă, a zis Percival.

Auzea muzică şi glasuri pe fundal şi şi-a dat imediat seama că era prinsă într-una dintre petrecerile ei.

– Şi gibborimii? a întrebat Sneja. Sunt gata?

– Otterley s-a dus să-i pregătească.

– Singură? a întrebat Sneja cu o undă de reproș în glas. Cum o să se descurce sora ta singură? Sunt aproape o sută de creaturi.

Percival s-a simțit de parcă mama lui tocmai i-ar fi dat o palmă. Știa, desigur, că boala îl împiedica să lupte. Cedarea controlului lui Otterley era un lucru umilitor și cerea un oarecare autocontrol pe care credea că Sneja avea să-l admire.

– Nu este nevoie, a spus el, reprimându-și mânia. Otterley este mai mult decât capabilă. Eu păzesc intrarea în mănăstire, ca să mă asigur că nu intervine nimic.

– Ei bine, nu prea contează dacă este sau nu capabilă, a replicat Sneja.

Percival a meditat la tonul mamei sale, încercând să desluşească mesajul pe care aceasta îl transmitea.

– A dovedit altceva?

– Dragule, nu trebuie să dovedească nimic, a răspuns Sneja. Cu toată fanfaronada ei, Otterley a noastră este într-o situație cumplită.

– Chiar nu știu la ce te referi, a spus Percival.

În depărtare, din mănăstire se înălța un fuior de fum, semn că atacul fusese pornit. Sora lui părea să se descurce foarte bine fără ajutor.

– Când i-ai văzut ultima oară aripile surorii tale? a întrebat Sneja.

– Nu știu, a spus Percival. A trecut o eternitate de atunci.

– Îți spun eu când i le-ai văzut ultima oară, a reluat Sneja. Era în 1848, la balul ei de ieșire în societate, în Paris.

Percival își amintea cu exactitate evenimentul. Aripile lui Otterley erau abia îmbobocite și, asemenea tuturor nephilimilor tineri, și le etalase

plină de mândrie. Erau multicolore, aidoma celor ale Snejei, dar foarte mici. Era de aşteptat să crească cu timpul. Sneja a continuat:

– Dacă te întrebi de ce Otterley nu şi-a mai arătat aripile de atâta timp, ei bine, este pentru că acestea nu s-au dezvoltat. Sunt mici şi pricăjite, ca nişte aripi de copil. Nu poate zbura şi, cu siguranţă, nu şi le poate etala. Îţi dai seama ce ridicol ar arăta Otterley dacă şi-ar deschide asemenea excrescenţe?

– Habar n-am avut, a spus Percival neîncrezător.

În ciuda resentimentelor pe care le avea faţă de Otterley, simţea nevoia să-şi protejeze sora.

– Nici nu mă miră, a replicat Sneja. Nu pari să observi prea multe în afară de plăcerea ta şi de propria suferinţă. Sora ta încercă să ascundă starea în care se află de mai bine de un secol. Însă adevărul e că nu este ca mine sau ca tine. Aripile tale erau magnifice pe vremuri, iar aripile mele sunt fără seamăn. Otterley însă este o fiinţă inferioară.

– Crezi că este incapabilă să-i conducă pe gibborimi, a spus Percival, înţelegând în sfârşit de ce îi spunea mama lor secretul lui Otterley. Crezi că va scăpa din mână atacul.

– Daca tu ţi-ai putea asuma rolul cuvenit, fiule, a reluat Sneja, iar glasul îi trăda dezamăgirea, de parcă s-ar fi resemnat deja cu decăderea lui Percival, dacă te-ai pune tu în slujba cauzei noastre... Poate aşa...

Incapabil să mai asculte un singur cuvânt, Percival a închis telefonul. A privit pe autostradă şi a văzut asfaltul şerpuind printre copaci şi făcându-se nevăzut după o curbă. Nu putea face nimic pentru a o sprijini pe Otterley. Era incapabil să redea gloria familiei sale.

Route 9W, Milton, New York

Până să ajungă la şoseaua din afara oraşului Milton, Gabriella şi Verlaine fumaseră jumătate din pachetul de ţigări, umplând automobilul Porsche cu mirosul greu şi înţepător de fum. Verlaine a crăpat puţin geamul, lăsând înăuntru un curent de aer rece. Şi-ar fi dorit ca Gabriella să-şi continue povestea, dar nu voia să pună presiune asupra ei. Părea slăbită şi obosită, de parcă simpla rememorare a trecutului ar fi epuizat-o. Sub ochi îi apăruseră cearcăne, iar umerii îi erau căzuţi. Excesul de fum care se învolbura prin maşină făcea ca pe Verlaine să-l usture ochii, dar părea să aibă prea puţin efect asupra Gabriellei, care a călcat acceleraţia, în dorinţa de a ajunge cât mai repede la mănăstire.

Verlaine s-a uitat pe fereastră la pădurea înzăpezită care trecea în viteză pe lângă ei. Dincolo de şosea se întindeau cât vedeai cu ochii copaci, rânduri-rânduri de mesteceni golaşi, de arţari şi de stejari. A cercetat cu privirea pe marginea drumului, căutând un semn care să le dea de înţeles că ajunseseră, un indicator de lemn care să le arate intrarea spre

mănăstire sau clopotnița bisericii înălțată deasupra copacilor. Căutase acasă pe hartă drumul de la New York la mănăstirea St. Rose, semnalând podurile și autostrăzile. Dacă estimările sale erau corecte, mănăstirea se afla la câțiva kilometri de Milton. Ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

– Privește în oglindă, i-a cerut Gabriella, cu un glas nefiresc de calm.

Verlaine i-a urmat îndemnul. Un SUV negru se ținea după ei.

– De câțiva kilometri ne tot urmăresc, a continuat Gabriella. Se pare că nu vor să renunțe la dumneata.

– Sunteți sigură că ei sunt? a întrebat Verlaine, privind peste umăr. Ce ne facem?

– Dacă încerc să fug, a spus ea, vor veni după noi. Dacă merg înainte, vom ajunge la mănăstire în același timp și va trebui să ne înfruntăm cu ei acolo.

– Și apoi ce se va întâmpla?

– N-au să ne lase în pace, a spus Gabriella. Nu de data aceasta.

Gabriella a încetinit brusc și a răsucit de volan, cotind iute pe un drum neasfaltat. Porsche-ul a trasat un semicerc pe drumul acoperit cu zăpadă, înclinându-se ușor din cauza inerției. Preț de o clipă, mașina a părut să sfideze gravitația, căzând apoi ușoară pe gheața de pe drum, o biată cutie de metal alunecând în stânga și în dreapta, cu roțile patinând în căutarea aderenței. Gabriella a încetinit și a ținut bine de volan, încercând să recapete controlul. Când a stabilizat-o, a călcat din nou accelerația, iar mașina a pornit și mai repede, urcând costișa prelungă a unui deal lin în zgomotul asurzitor al

motorului. O perdea de pietricele de pe drum lovea parbrizul.

Verlaine s-a uitat peste umăr. SUV-ul negru cotise şi el şi îi urma la distanţă.

– Vin, a spus el, şi Gabriella a apăsat tare acceleraţia, urcând din ce în ce mai sus pe deal.

În vârf, pâlcurile de copaci dezvăluiau o vale albă, dincolo de care se zărea un hambar roşu, dărăpănat, ca o pată de sânge pe omătul aşternut.

– Oricât de dragă mi-ar fi maşina asta, nu e făcută să atingă viteze mari, a recunoscut Gabriella. Ne va fi imposibil să ne întrecem cu ei. Trebuie să găsim o cale prin care să scăpăm. Sau să ne ascundem.

Verlaine a cercetat valea. De la drum şi până la hambar era numai câmp deschis, căzut pradă înghe̦ţului. Dincolo de hambar, drumul şerpuia în susul altui deal, strecurându-se prin crângul de copaci pereni.

– Putem ajunge până în vârf? a întrebat Verlaine.

– Se pare că nu avem de ales.

Gabriella a trecut pe lângă hambar, unde drumul urca uşor. Când au ajuns la copaci, SUV-ul negru se apropiase atât de mult, încât Verlaine putea distinge trăsăturile bărba̦ţilor de pe banchetele din faţă.

Cel de pe locul din dreapta a ieşit pe fereastră, a ţintit şi a tras, dar i-a ratat.

– Nu pot merge mai repede, a spus Gabriella, din ce în ce mai iritată. Ţinea o mână pe volan, iar cu cealaltă i-a aruncat lui Verlaine o geantă de piele. Caută-mi pistolul. E acolo.

Verlaine a desfăcut fermoarul, a căutat prin noianul de obiecte până când degetele au dat de

metalul rece și a scos de pe fundul genții un revolver mic argintiu.

– Ai mai tras vreodată?

– Niciodată.

– Îți spun eu cum să faci, l-a liniștit ea. Ridică-i siguranța. Coboară fereastra. Ține-l drept. Bravo. Acum îndreaptă brațul.

În vreme ce Verlaine potrivea arma, bărbatul din SUV a țintit din nou.

– Stai puțin, a spus Gabriella. A trecut brusc pe partea cealaltă a drumului și a încetinit, oferindu-i lui Verlaine o poziție bună de tragere asupra parbrizului. Trage, l-a îndemnat Gabriella. Acum!

Verlaine a țintit revolverul spre SUV și a apăsat pe trăgaci. Parbrizul mașinii mari s-a crăpat, ca o pânză de păianjen. Gabriella a apăsat frâna, în vreme ce Mercedesul lovea un parapet și se răsturna pe marginea drumului. Verlaine a văzut automobilul răsturnat, cu roțile învârtindu-se.

– Lovitură de maestru, a remarcat Gabriella, trăgând pe marginea drumului și oprind motorul. L-a privit cu mândrie, în mod evident plăcut surprinsă de precizia lui. Dă-mi arma! Trebuie să mă asigur că sunt morți.

– Sunteți sigură că e bine?

– Bineînțeles, a izbucnit ea, apoi a luat arma, a coborât din mașină și a trecut peste parapet. Vino, poate înveți ceva din asta!

Verlaine a urmat-o pe Gabriella pe panta înghețată, călcând pe urmele ei prin zăpadă. A privit în sus și a văzut că deasupra lor se aduna o perdea de nori negri. Erau nefiresc de jos, amenințând parcă să se prăvălească asupra văii în orice clipă. Odată ajunși

la mașină, Gabriella i-a spus lui Verlaine să lovească parbrizul, iar el a izbit bucățile de geam cu călcâiul, în timp ce ea se apleca și privea înăuntru.

– L-ai împușcat pe șofer, a spus ea, atrăgându-i lui Verlaine privirea spre mort.

– Norocul începătorului.

– Presupun. A făcut un gest spre cel de-al doilea bărbat, al cărui trup zăcea la șase metri distanță, cu fața în zăpadă. Ai împușcat doi iepuri dintr-un foc. Al doilea a fost aruncat când s-a rostogolit mașina.

Lui Verlaine nu-i venea să creadă. Trupul bărbatului se transformase în creatura pe care o văzuse el prin fereastra trenului cu o noapte în urmă. Pe spate îi stăteau deschise două aripi stacojii, iar penele lor atingeau zăpada. Un vânt rece l-a împresurat pe Verlaine și nu-și dădea seama dacă trupul îi tremura din cauza frigului sau din pricina șocului suferit la vederea acelei scene.

Între timp, Gabriella reușise să deschidă portiera și căuta prin SUV, scoțând de acolo o geantă sport, cea pe care o lăsase el în Renault cu o după-amiază în urmă.

– E a mea, a spus Verlaine. Mi-au luat-o ieri când mi-au spart mașina.

Gabriella a desfăcut fermoarul, a scos de acolo un dosar și a cercetat conținutul acestuia.

– Ce căutați?

– Ceva care să explice cât de multe știe Percival, a spus Gabriella studiind hârtiile. El le-a văzut?

Verlaine a privit peste umărul ei.

– Eu nu i-am dat dosarele, dar poate i le-au arătat creaturile astea.

Gabriella s-a întors cu spatele la mașina distrusă și a pornit din nou în sus pe deal, spre Porsche.

– Trebuie să ne grăbim, a spus ea. Surorile de la mănăstirea St. Rose sunt deja în mare pericol.

Verlaine s-a urcat la volan, hotărât să conducă el restul drumului până la mănăstire. A întors mașina și a pornit înapoi spre șosea. Înaintea lor se așternuseră liniștea și nemișcarea. Dealurile line păreau să dormiteze sub plapuma de omăt. Hambarul zăcea prăvălit, părăsit de lume, sub scufia grea de nori a cerului. În ciuda câtorva zgârieturi și a unei ușoare scurgeri de la motor, vechiul Porsche continua să meargă cu o tenacitate admirabilă. De fapt, părea că nimic nu se schimbase semnificativ în ultimele zece minute, cu excepția lui Verlaine. Mâinile îi alunecau pe volanul din piele, iar inima îi bătea tare în piept. Gândurile îi erau bântuite de imaginea celor doi bărbați morți.

Ghicindu-i frământările, Gabriella a spus:

– Ai făcut ce trebuia.

– Nici măcar n-am mai pus mâna pe vreun pistol în viața mea.

– Erau niște ucigași brutali, a spus ea pe un ton expeditiv, de parcă ar fi fost o obișnuință pentru ea să ucidă oameni. Într-o lume în care binele și răul se înfruntă, nu poți ezita să alegi.

– Nu este o alegere la care să fi meditat prea mult.

– Lucrul acesta se va schimba dacă ai să ni te alături, a spus ea ușor.

Verlaine a încetinit, s-a oprit la un stop, după care a reintrat pe șosea. Numai câțiva kilometri îi mai separau de mănăstire.

– Evangeline este de-a voastră? a întrebat el.

– Evangeline știe foarte puține despre angelologie. Nu i-am povestit nimic despre această disciplină pe când era copilă. Este tânără și supusă, lucru care ar fi dus-o la pierzanie dacă nu ar fi fost și extrem de inteligentă. A fost ideea tatălui ei să o dea în grija surorilor de la mănăstirea St. Rose; el era catolic și destul de atașat de romantica noțiune că fetele tinere sunt mai ferite de pericole dacă se ascund într-o mănăstire. Era ceva de care nu se putea dezice. Era italian și avea în sânge credința asta.

– Și ea l-a ascultat?

– Poftim?

– Nepoata dumneavoastră a renunțat la toate lucrurile pentru care merită să trăiești doar pentru că așa i-a spus tatăl ei?

– E discutabil pentru ce merită și pentru ce nu merită să trăiești, a spus Gabriella. Dar, ai dreptate, Evangeline a făcut exact ce i s-a spus. Luca a adus-o în Statele Unite după ce mama lui Evangeline, fiica mea, Angela, a fost ucisă. Îmi imaginez că a primit o educație religioasă și, de asemenea, că a pregătit-o de la o vârstă fragedă pentru a intra la mănăstire. Cum altfel ar accepta așa ceva de bunăvoie o fată atât de talentată? Mai ales în ziua de azi.

– Pare mai degrabă o concepție învechită, a spus Verlaine.

– Nu l-ai cunoscut pe Luca, a replicat Gabriella. Și nu o cunoști nici pe Evangeline. Afecțiunea pe care o aveau unul pentru celălalt era ceva nemaivăzut. Erau de nedespărțit. Cred că Evangeline ar fi făcut orice, absolut orice i-ar fi cerut tatăl ei, inclusiv să-și dedice viața bisericii.

Au străbătut șoseaua în tăcere, mărginiți de pădure. Cu numai o oră în urmă, păruse o călătorie ciudat de odihnitoare. Însă acum, la fiecare pâlc de copaci, la fiecare cotitură a drumului, la fiecare cărare îngustă care li se deschidea înainte riscau să cadă victime unei ambuscade. Verlaine a apăsat accelerația, mergând din ce în ce mai repede. Se uita des în oglinda retrovizoare, de parcă SUV-ul și asasinii ridicați din morți ar fi putut apărea în orice clipă.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Evangeline şi Celestine au urcat în ascensor până la etajul al patrulea. Cureaua de piele a servietei apăsa deja greu pe umărul lui Evangeline. Când s-au deschis uşile, bătrâna călugăriţă a oprit-o.

– Du-te, draga mea, a îndemnat-o ea. Am să le distrag pe celelalte, ca să poţi pleca neobservată.

Evangeline a sărutat-o pe Celestine pe obraz şi a ieşit din lift. Când fata s-a îndepărtat, Celestine a apăsat pe buton, şi uşile s-au închis uşor. Evangeline rămăsese singură.

Când a ajuns în chilia ei, a tras sertarele, şi-a luat obiectele de preţ, mătăniile şi ceva bani pe care îi economisise de-a lungul timpului şi le-a pus în buzunar. Şi-a rotit privirea prin încăpere, cu sufletul îndurerat. Până de curând, crezuse că nu avea să plece niciodată de aici. Îşi închipuise că viaţa ei avea să se deruleze într-un şir neîntrerupt de ritualuri, rutină şi rugăciune, că avea să se trezească în fiecare dimineaţă ca să se roage şi că avea să se ducă în fiecare noapte la culcare în odaia care dădea spre

spinarea întunecoasă a râului. Peste noapte, aceste certitudini se topiseră asemenea gheții în vâltoarea râului Hudson.

Șirul gândurilor lui Evangeline a fost întrerupt de niște zgomote din curte. A fugit din cameră, a deschis o fereastră și a privit în curte la procesiunea de furgonete negre care opreau pe aleea în formă de potcoavă de dinaintea bisericii Maria Angelorum. Ușile furgonetelor s-au deschis și o mulțime de creaturi ciudate au coborât în curtea mănăstirii. Evangeline a mijit ochii ca să vadă mai bine. Purtau cu toții paltoane negre asemănătoare, cu care măturau zăpada în vreme ce mergeau, mănuși negre de piele și bocanci militărești. Pe când străbăteau curtea, apropiindu-se de mănăstire, a remarcat că se înmulțeau cu repeziciune, că soseau din ce în ce mai mulți, de parcă s-ar fi înfiripat din aerul rece. A privit înspre zona mai îndepărtată a terenului mănăstirii și a văzut că ființele veneau din pădurea întunecoasă, urcau pe zidul de piatră și intrau pe poarta mare de fier de pe alee. Poate că așteptau, ascunși, de câteva ore. Mănăstirea St. Rose era împresurată de gibborimi.

Evangeline a strâns servieta aproape, s-a îndepărtat înspăimântată de fereastră și a luat-o la fugă pe coridor, ciocănind la uși și întrerupându-le pe surori din studiu și din rugăciune. A aprins luminile neiertătoare, care au alungat deodată tihna ce domnea la etajul al patrulea, lăsând la vedere covoarele zdrențăroase, vopseaua coșcovită, uniformitatea posomorâtă a vieții lor în sihăstrie. Din experiența atacului anterior, un lucru rămăsese clar: era obligatoriu ca măicuțele să părăsească numaidecât mănăstirea.

Agitația lui Evangeline le-a scos pe măicuțele mai vârstnice de prin chilii; stăteau acum înșirate pe coridor, privind nedumerite împrejur, cu părul în dezordine. Evangeline a auzit-o pe Philomena strigând de undeva din depărtare, pregătind măicuțele pentru luptă.

– Duceți-vă, le-a îndemnat Evangeline. Luați-o pe scara din spate până la etajul întâi și urmați ordinele măicuței Perpetua. Aveți încredere în mine. În curând, veți înțelege.

Evangeline și-a înfrânt pornirea de a le conduce ea însăși jos, și-a făcut loc prin mulțimea de femei și, când a ajuns la ușa de lemn de la capătul holului, a deschis-o și a pornit în fugă în sus, pe treptele șerpuite. Încăperea din turlă era înghețată și stăpânită de umbre. A îngenuncheat în fața peretelui de cărămidă și a scos piatra din ascunzătoarea ei. În intrândul din zid, a găsit cutia metalică în care se aflau jurnalul angelologic și fotografia adăpostită în el. A deschis caietul de însemnări, unde erau notițele mamei sale, copiate cu scrisul curat și frumos al Gabriellei. Mama sa murise pentru aceste șiruri de numere, așa că Evangeline nu-și putea permite să le piardă.

Ferestrele turlei înghețaseră, iar pe geam apăruseră flori de gheață albe-albăstrii. Evangeline a încercat să facă un ochi în pojghița de gheață cu răsuflarea ei și a frecat geamul cu palma, dar acesta a rămas încețoșat. Dornică să vadă afară și cuprinsă de panică, și-a scos pantoful, a spart geamul cu tocul și apoi a mai lovit de câteva ori resturile de geam prinse de ramă, creând un punct de observație asupra curții.

Aerul rece a dat năvală în turlă. Dedesubt, vedea râul şi pădurea care mărgineau curtea pe trei dintre laturi. Mulţimea de creaturi cu mantii negre se strânsese în mijlocul curţii. Chiar şi de la distanţă, de unde păreau mult mai mici, vederea acelor creaturi a înfiorat-o pe Evangeline. Erau cincizeci, poate o sută sub fereastra ei şi se strângeau rapid rânduri-rânduri.

Deodată, ca la un semn, şi-au scos mantiile lungi. Creaturile aveau membrele goale, iar pielea lor răspândea nimburi pe zăpadă. Când stăteau drepţi, statura lor impresionantă amintea de nişte statui greceşti aşezate pe o alee pustie. Pe spate li s-au deschis aripi mari, ascuţite la vârfuri, de culoare roşie, iar penele lor vărgate străluceau în lumina slabă a dimineţii. Imediat a recunoscut creaturile: erau nişte bestii asemănătoare cu făpturile angelice pe care le văzuse în depozitul din New York împreună cu tatăl ei. Numai că acum nu mai era o fetiţă, ci devenise femeie, transformare care o făcuse receptivă la o atracţie pe care nu o mai simţise înainte. Aveau trupurile extrem de atrăgătoare, atât de senzuale, încât a fost copleşită brusc de dorinţă. Însă, în ciuda puterii lor de atracţie, Evangeline simţea că totul la ei, de la postură şi până la aripile uriaşe, era monstruos.

A inspirat adânc pentru a-şi domoli gândurile şi a simţit un miros ciudat de argilă şi de cărbune ars, mirosul inconfundabil al fumului. A cercetat cu privirea afară şi a observat un grup de creaturi strânse lângă mănăstire care aţâţau focul pâlpâitor cu bătăi de aripi. Focul creştea tot mai mult. Diavolii îşi porniseră atacul.

Evangeline a vârât jurnalul angelologic în servieta de piele şi a pornit în fugă pe treptele turlei, luând-o apoi pe coridorul care ducea direct la Capela Adoraţiei. Mirosul de fum era din ce în ce mai pregnant pe măsură ce cobora şi vălătuci groşi urcau pe casa scării. Nu putea şti cât de mult se întinsese focul şi, dându-şi seama că ar putea rămâne captivă, a grăbit pasul, cu servieta de piele prinsă bine sub braţ. Aerul devenea din ce în ce mai gros în vreme ce alerga pe rândurile de trepte, întărindu-i convingerea că focul ardea, cel puţin pentru moment, numai la etajele inferioare ale mănăstirii. Însă, cu toate acestea, părea de-a dreptul imposibil ca flăcările să se intensifice atât de repede şi cu o asemenea forţă. Gândul i-a zburat la creaturile care stăteau în faţa focului şi băteau tare din aripi, încurajând focul să se extindă, şi s-a cutremurat. Gibborimii nu intenţionau să se oprească până când mănăstirea nu avea să ardă până la temelii.

Mănăstirea St. Rose,
Milton, New York

Din cauza fumului gros care venea dinspre mănăstire Verlaine abia putea distinge cuvintele „St. Rose" scrise pe poarta din fier forjat cu ornamente. Lângă zidul de calcar se afla Renaultul său burduşit, cu geamurile sparte. Se umpluse, probabil, peste noapte, de zăpadă şi de gheaţă, dar era în continuare parcat unde îl lăsase el. Poarta care ducea spre mănăstire era deschisă. În timp ce parcau maşina, Verlaine a zărit un şir de furgonete în faţa bisericii.

– Vezi maşina aia? a întrebat Gabriella, arătând spre un Jaguar alb ascuns printre copacii de la capătul aleii mănăstirii. Este a lui Otterley Grigori.

– E rudă cu Percival?

– E sora lui, a spus Gabriella. Am avut plăcerea de a o cunoaşte la Paris. Gabriella a luat pistolul în mână şi a ieşit din maşină. Dacă este aici, putem deduce că şi Percival se află în zonă şi că ei doi au pus la cale incendiul.

Verlaine a privit dincolo de Gabriella, spre mănăstire. Fumul ascundea privirii etajele superioare

ale clădirii şi, deşi zărea agitaţie prin curte, se afla prea departe ca să poată distinge ce se petrecea. A coborât din maşină şi a urmat-o pe Gabriella spre mănăstire.

– Ce faci? a întrebat ea, privindu-l cu scepticism.

– Vin cu dumneavoastră.

– Dumneata trebuie să stai aici, la maşină. Când o găsesc pe Evangeline, trebuie să plecăm foarte repede. Am nevoie de dumneata ca să fiu sigură că pornim numaidecât. Promite-mi că stai aici.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Gabriella s-a îndreptat spre mănăstire, vârându-şi pistolul într-un buzunar al hainei lungi şi negre.

Verlaine s-a aplecat spre una dintre furgonete şi a urmărit-o pe Gabriella făcându-se nevăzută. Era tentat să o urmeze, în ciuda instrucţiunilor primite. S-a hotărât totuşi să rămână în zonă şi a mers printre şirurile de furgonete, spre Jaguarul alb. A pus mâinile streaşină la ochi şi s-a uitat înăuntru prin geam.

Pe bancheta de piele bej se afla unul dintre dosarele sale, cu copia monedei trace deasupra. A încercat să deschidă portiera şi, când a constatat că era încuiată, a căutat împrejur ceva cu care să spargă geamul. În clipa aceea l-a văzut pe Percival Grigori pe marginea drumului, îndreptându-se spre maşină.

Verlaine s-a ascuns repede după zidul de piatră care împrejmuia mănăstirea, studiindu-l cu mai multă atenţie decât cu o zi înainte. S-a apropiat apoi de mănăstire, cu încălţările scrâşnindu-i pe zăpada întărită şi s-a oprit la un intrând care dădea spre curtea din faţa clădirii. Scena care i s-a arătat înaintea ochilor l-a lăsat cu gura căscată. Fumul gros

şi negru plutea deasupra unui foc violent, ale cărui flăcări împresuraseră mănăstirea. Spre uimirea sa, o armată de creaturi identice cu cele pe care le ucisese el mai devreme roia în jurul mănăstirii, poate o sută de monştri reptilieni înaripaţi, adunaţi ca să atace.

S-a străduit să vadă mai bine scena. Făpturile erau un amestec de pasăre şi animal, jumătate om, jumătate monstru. Pe spate, aveau aripi bogate şi roşii şi erau învăluite de o lumină aşa de puternică, încât radiau ca nişte aştri. Deşi Gabriella îi descrisese pe gibborimi cu lux de amănunte, iar el îi recunoscuse ca fiind aceleaşi făpturi pe care le văzuse din tren cu o noapte înainte, acum îşi dădea seama că până în clipa aceea nu crezuse că existau atât de mulţi.

Printre limbile de foc şi vălătucii de fum, Verlaine a cercetat grupurile nesfârşite de gibborimi. Pe rând, aceştia se năpusteau deasupra mănăstirii şi băteau cu putere din aripi. Se înălţau energic în aer, asemenea unor zmeie care pluteau spre clădire. Păreau incredibil de uşori, de parcă ar fi avut trupurile imateriale. Aveau mişcările aşa de bine coordonate şi atât de puternice, încât Verlaine a înţeles pe dată că erau imposibil de înfrânt. Creaturile pluteau ca într-un dans impulsiv şi elaborat în acelaşi timp, înălţându-se de la pământ într-o elegantă dănţuire de violenţă, şi se perindau una pe lângă cealaltă în vreme ce flăcările urcau spre vârful clădirii. Verlaine privea uluit dezastrul.

Una dintre creaturi stătea mai departe de celelalte, la liziera pădurii. Hotărât s-o cerceteze, Verlaine s-a ascuns în frunzişul gros de dincolo de zidul de piatră, apropiindu-se de creatură până la mai puţin

de trei metri, la adăpostul tufișurilor. I-a remarcat delicatețea trăsăturilor, nasul acvilin, buclele blonde și ochii roșii înspăimântători. A inspirat adânc, simțindu-i aroma dulce a trupului; Gabriella îi spusese că persoanele care avuseseră norocul (sau nenorocul) să simtă acest miros, îl numeau ambrozie. A înțeles imediat cât de periculos de ademenitoare era creatura. Verlaine își închipuise că erau hidoase, prunci bastarzi rezultați dintr-o eroare istorică de proporții, hibrizi diformi ai sacrului și ai profanului; nici o clipă nu-i trecuse prin cap că i-ar putea considera frumoși.

Dintr-odată, creatura s-a întors cu o mișcare rapidă și a privit spre pădure, de parcă ar fi simțit prezența lui Verlaine printre copaci. Acesta i-a putut zări pentru o clipă pielea gâtului, brațul lung și subțire și conturul trupului. În vreme ce uriașul se apropia de zidul de piatră, cu aripile roșii fremătându-i împrejur, Verlaine a uitat pur și simplu de ce venise, ce voia și ce avea de făcut în continuare. Știa că ar trebui să se teamă, dar, în timp ce gibborimul se apropia și pielea sa arunca lumină pe pământ, Verlaine simțea cum îl cuprindea o ciudată stare de calm. Lumina aspră și scânteietoare a focului se proiecta asupra creaturii, amestecându-se cu luminescența proprie. Verlaine stătea ca hipnotizat. În loc să fugă, cum știa că ar trebui să procedeze, simțea nevoia să se apropie de creatură și să-i atingă trupul palid. A ieșit din adăpostul pădurii și a pășit înaintea gibborimului, de parcă ar fi vrut să se predea. L-a privit în ochii sticloși, ca și cum ar fi căutat răspunsul la o cumplită ghicitoare.

Ceea ce a descoperit în ei l-a speriat peste măsură. În loc de răutate, privirea creaturii trăda o lipsă de reacție animalică și înspăimântătoare, un vid lipsit de răutate, dar și de bunătate. Era ca și cum făptura ar fi fost lipsită de capacitatea de a înțelege ce avea dinaintea sa. Ochii săi erau niște simple lentile, oglinzile unui vid. Creatura nu i-a remarcat prezența, ci mai degrabă privea prin el, de parcă nu ar fi fost decât parte din pădure, o buturugă sau un maldăr de frunze. Verlaine a înțeles că se afla în prezența unei ființe lipsite de suflet.

Cu o mișcare rapidă, creatura și-a deschis aripile roșii. Și-a rotit o aripă, apoi pe cealaltă, astfel încât suflarea necruțătoare a focului a alunecat peste ele, și monstrul și-a făcut avânt și a sărit de la pământ, ușor ca un fluture, alăturându-se celorlalți atacatori.

Capela Adorației, mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Evangeline a găsit Capela Adorației năpădită de fum. Încerca să respire, dar era sufocată de aerul fierbinte și otrăvitor. Pielea i se încinsese, iar ochii o usturau, așa că în câteva clipe privirea i s-a întunecat de lacrimi. Ca prin ceață, a zărit siluetele măicuțelor răspândite prin capelă și i s-a părut că veșmintele lor se întrepătrundeau, ca o pată de un negru curat. Lumina blândă și cuprinsă de fum invada biserica, învăluind altarul. Nu putea înțelege de ce măicuțele stăteau nemișcate în văpaie. Dacă nu plecau de acolo, aveau să moară asfixiate.

Nedumerită, s-a întors să fugă prin biserica Maria Angelorum, când, deodată, s-a împiedicat de ceva și a căzut pe podeaua de marmură, lovindu-se la bărbie. Servieta de piele i-a zburat din mâini, pierzându-se în negura din jur. Spre groaza ei, din fum se ițea la ea chipul surorii Ludovica, înghețat într-o expresie de groază. Evangeline se împiedicase de trupul bătrânei, al cărei cărucior cu rotile zăcea cu roțile în aer lângă ea, cu una dintre roți

învârtindu-se în gol. S-a aplecat deasupra Ludovicăi, i-a pus mâna pe obrajii calzi și a șoptit o rugăciune în semn de rămas-bun pentru cea mai vârstnică dintre surori, apoi i-a închis cu blândețe pleoapele.

S-a așezat de-a bușilea și a cercetat încăperea cât de bine putea, prin fum. Podeau Capelei Adorației era presărată de cadavre. A numărat patru femei care zăceau asfixiate din loc în loc pe culoarele dintre strane. Pe Evangeline a cuprins-o disperarea. Gibborimii făcuseră găuri în geamurile care înfățișau ierarhiile cerești și bombardaseră trupurile fără vlagă. De la un capăt la celălalt capela era împânzită cu bucăți de vitralii, asemenea unor acadele, împrăștiate pe podelele de marmură. Stranele fuseseră rupte, pendula delicată de aur, distrusă și îngerii de marmură, răsturnați. Gaura enormă din geam lăsa la vedere curtea mănăstirii, unde creaturile roiau pe pământul acoperit cu zăpadă. Fumul se înălța spre cer, amintindu-i că focul ardea în continuare. Rafale de vânt rece măturau interiorul distrus, plimbându-se printre cadavre. Însă lucrul cel mai rău era faptul că pernuțele pentru rugăciune de dinaintea ostiei erau goale. Lanțul de rugăciune perpetuă fusese întrerupt.

Aerul era ceva mai răcoros la nivelul solului și fumul mai puțin dens, așa că Evangeline s-a aruncat din nou pe burtă și s-a târât pe podea în căutarea servietei de piele. Fumul transformase capela într-un loc plin de pericole, într-un câmp minat, amorf și încețoșat, presărat cu capcane nevăzute. Dacă fumul ajungea la ea, risca să-și piardă cunoștința, asemenea

celorlalte, iar dacă se târa spre ieşire, risca să piardă valoroasa servietă. Fumul îi intra în ochi şi braţele o dureau de la efort.

Într-un final, Evangeline a zărit un licăr metalic: încuietorile de cupru ale servietei de piele străluceau în lumina răspândită de foc. A întins mâna şi a apucat de mâner, observând, pe când o trăgea mai aproape, că pielea fusese pârlită. S-a ridicat de la podea, şi-a acoperit nasul şi gura cu mâneca, încercând să se ferească de fum. Şi-a amintit de întrebările pe care i le adresase Verlaine în bibliotecă şi de cât de curios se arătase faţă de sigiliul de pe desenul măicuţei Francesca. Ultima scrisoare a bunicii îi confirmase teoria: planurile arhitectonice fuseseră făcute ca să marcheze locaţia unui obiect ascuns, ceva tăinuit de către măicuţa Francesca şi păzit aproape două sute de ani. Precizia cu care fuseseră desenate hărţile capelei lăsa prea puţin loc de îndoială. Măicuţa Francesca pusese ceva în chivotul pentru împărtăşanie.

Evangeline a urcat treptele altarului, croindu-şi drum prin fum spre chivotul decorat cu migală. Stătea pe un stâlp de marmură, iar pe uşi avea incrustate cu aur simbolurile alfa şi omega, începutul şi sfârşitul. Era de dimensiunea unui dulăpior, dar suficient de mare cât să ascundă un obiect de valoare. Evangeline şi-a vârât servieta de piele la subraţ şi a tras de uşi. Erau încuiate.

Deodată a auzit mişcare, semn că cineva îşi făcuse apariţia în capelă. S-a întors exact când două creaturi intrau printr-o fereastră cu vitralii, spărgând geamul strălucitor care înfăţişa prima ierarhie îngerească şi răspândind cioburi de geam auriu, roşu

şi albastru peste trupurile călugăriţelor. S-a ascuns după altar şi a încremenit de spaimă când i-a văzut îndeaproape pe gibborimi. Erau mult mai mari decât păruseră din turlă, înalţi şi slabi, cu ochi roşii imenşi şi cu aripi stacojii, care le acopereau umerii asemenea unor mantii.

Unul dintre gibborimi a smuls pernuţele de rugăciune, le-a aruncat pe jos şi a călcat pe ele, în vreme ce partenerul lui decapita statueta de marmură a unui înger, separând capul de trunchi cu o lovitură cumplită. La capătul celălalt al capelei, o altă creatură a apucat un suport de aur pentru lumânări şi, cu o forţă extraordinară, l-a aruncat în fereastra cu vitralii, o minunată reprezentare a Arhanghelului Mihail. Într-o clipită, geamul s-a împrăştiat, iar aerul s-a umplut de sunetul cioburilor, de parcă mii de greieri ar fi prins a cânta la unison.

În spatele altarului, Evangeline strângea servieta de piele la piept. Ştia că trebuia să-şi cântărească fiecare mişcare, căci orice zgomot avea să atragă privirile creaturilor. Pe când se uita prin capelă în căutarea celei mai bune căi de ieşire, a remarcat-o pe Philomena ghemuită într-un colţ. Aceasta a ridicat uşor mâna, făcându-i semn să rămână nemişcată, să privească şi să aştepte. Din ascunzătoarea ei de lângă chivot, Evangeline a urmărit-o pe Philomena târându-se de-a lungul podelei altarului.

Apoi, cu o mişcare de o viteză şi o precizie uimitoare, Philomena a apucat monstranţa din aur masiv de deasupra altarului, de dimensiunea unui candelabru, care trebuie să fi fost extraordinar de grea. Cu toate acestea, Philomena a ridicat-o deasupra capului şi a izbit-o de podeaua de marmură.

Monstranța nu a avut de suferit în urma izbiturii, însă ochiul de cristal din centrul ei, orbita în care se afla ostia, s-a spart și, din ascunzătoarea ei, Evangeline a auzit zgomotul limpede de sticlă spartă.

Gestul Philomenei era un sacrilegiu nemaiîntâlnit, o batjocorire așa de cumplită a rugăciunilor și a convingerilor măicuțelor, încât Evangeline a rămas împietrită. În mijlocul acestui dezastru ce dusese la moartea surorilor lor, acest act de vandalism părea complet lipsit de sens. Cu toate acestea, Philomena a continuat să tragă de geam. Evangeline a ieșit din ascunzătoare, încercând să înțeleagă gestul nebunesc al Philomenei.

Gestul măicuței a atras însă atenția creaturilor, care au pornit spre ea cu aripile pulsând în vreme ce respirau. Deodată, una dintre ele s-a repezit la Philomena. Însuflețită de entuziasmul credinței ei și cu o forță de care Evangeline nu ar fi crezut-o niciodată în stare, Philomena s-a eliberat din strânsoarea monstruoasă și, cu o mișcare rapidă și elegantă, a apucat creatura de aripi și a împins-o departe de ea cu o răsucire. Aripile roșii s-au smuls de pe trup, și gibborimul a căzut la podea, zbătându-se într-o baltă formată dintr-un lichid gros, albastru, care se scurgea din rană, în vreme ce monstrul țipa și bolborosea, pradă unei agonii cumplite. Evangeline se simțea de parcă ar fi pășit în iad. Capela lor cea mai sfântă, templul rugăciunilor lor zilnice, fusese pângărită.

Philomena s-a întors înapoi spre monstranță, a smuls sticla spartă, apoi, într-un moment de triumf, a ridicat ceva deasupra capului. Evangeline a încercat

să distingă obiectul din mâinile Philomenei – o cheiță. Măicuța se tăiase în cioburi, astfel că șuvițe de sânge îi picurau acum pe încheieturi și pe brațe. În vreme ce Evangeline abia putea privi trupul schilodit al creaturii mutilate, măicuța Philomena nu părea câtuși de puțin tulburată. În ciuda fricii care o stăpânea, Evangeline a fost uimită de descoperirea Philomenei.

Măicuța i-a strigat să se apropie, dar creaturile rămase în viață s-au năpustit asupra ei, smulgându-i hainele, asemenea unor vulturi care sfâșie un animal rozător. Țesătura neagră a veșmântului ei a fost înghițită sub un noian de aripi roșii unsuroase. În momentul acela, Evangeline a zărit-o pe Philomena eliberându-se din noian și aruncându-i cheia cu ultimele forțe. Evangeline a luat-o repede de pe podea și s-a refugiat în spatele pilonului de marmură.

Când Evangeline a privit din nou, o lumină rece cădea peste trupul ars, smochinit, al surorii Philomena. Gibborimii ucigași ajunseseră în centrul capelei cu aripile întinse, pregătiți parcă să-și ia zborul din clipă-n clipă.

Evangeline s-a uitat în treacăt înspre ușă și a zărit o mulțime de măicuțe adunate în prag. A vrut să le avertizeze, dar, înainte să apuce să spună ceva, masa de femei cernite s-a despicat și dintr-o margine a apărut căruciorul lui Celestine, împins de câteva măicuțe. Nu avea vălul pe cap, iar părul de un alb pur accentua ridurile tristeții incrustate pe chipul ei.

Gibborimii o priveau și ei pe Celestine în timp ce căruciorul îi era împins spre altar. Au aprins lumânări și, cu ajutorul unor bucăți de lemn carbonizat,

au trasat pe podea, în jurul lui Celestine, simboluri – sigilii misterioase, pe care Evangeline le-a recunoscut din jurnalul angelologic pe care i-l dăduse bunica ei. Le văzuse de multe ori, dar niciodată nu le aflase semnificația.

Deodată, Evangeline a simțit o mână pe braț și, când s-a întors, s-a trezit în îmbrățișarea bunicii sale. Pentru o clipă, groaza pe care o simțea s-a risipit; nu mai era decât o tânără îmbrățișată de bunica ei. Gabriella a sărutat-o pe Evangeline, apoi s-a întors repede spre Celestine, cercetând-o cu un ochi de cunoscător. Evangeline a fixat-o pe bunica ei, cu inima gata să-i sară din piept. Deși părea mai în vârstă și mai slabă decât și-o amintea, Evangeline avea în prezența Gabriellei senzația familiară de siguranță. Și-ar fi dorit să-i poată vorbi între patru ochi. Avea atât de multe întrebări!

– Ce se întâmplă? a întrebat Evangeline, cu ochii la creaturile care deveniseră dintr-odată ciudat de liniștite.

– Celestine a ordonat formarea unui pătrat magic într-un cerc sfânt. Ne pregătim pentru ceremonia de invocare.

Câteva măicuțe i-au adus o cunună de crini lui Celestine și i-au așezat-o pe părul alb. Gabriella a continuat:

– Acum pun o coroană de flori pe capul lui Celestine, ceea ce semnifică puritatea virginală a celui care invocă. Cunosc bine ritualul, deși nu l-am mai văzut niciodată cu ochii mei. Invocarea unui înger poate fi de mare ajutor, alungând dușmanii într-o clipă. Într-o situație ca aceasta, în care mănăstirea este sub asediu și rezidentele ei împresurate,

poate fi o măsură utilă, probabil singura care să ne aducă victoria. Însă este extrem de primejdios, mai ales pentru o femeie de vârsta lui Celestine. De regulă, primejdiile depășesc cu mult avantajele, mai ales când invoci un înger pentru a se război.

Evangeline s-a întors către bunica ei. La gâtul acesteia strălucea un pandantiv, o copie exactă a celui pe care i-l dăruise lui Evangeline. Gabriella a continuat:

– Iar războiul este exact ceea ce își dorește Celestine.

– Dar gibborimii au devenit dintr-odată așa de liniștiți, a spus Evangeline.

– Celestine i-a hipnotizat, a explicat Gabriella. Se numește descântec gibborim. L-am învățat când eram tinere. Îi vezi mâinile?

Evangeline s-a străduit s-o zărească pe Celestine pe scaunul ei; avea mâinile împreunate pe piept și arătătoarele erau îndoite înspre inimă.

– Asta îi buimăcește pe gibborimi pentru câteva momente, a spus Gabriella. Însă această hipnoză se va risipi imediat, și atunci Celestine va trebui să se miște foarte repede.

Celestine a ridicat brațele în aer cu o mișcare rapidă, eliberând gibborimii de sub puterea vrajei. Înainte ca ei să-și reia atacul, măicuța a început să grăiască. Glasul ei vibra prin capela boltită.

– *Angele Dei, qui custos es mei, me tibi commissum pietate superna, illumina, custodi, rege, et guberna.*

Evangeline cunoștea limba latină și și-a dat seama că aceasta era o incantație. Spre uimirea ei, vraja a început să dea roade. A început ca o briză

delicată, o pală domoală de vânt care, în câteva clipe, s-a transformat într-o vijelie care a scuturat nava. Cu o explozie de lumină orbitoare, o siluetă radioasă a apărut în vâltoarea vântului învârtejit, plutind deasupra lui Celestine. Evangeline a uitat de pericolul invocației și de amenințarea creaturilor care le împresuraseră și a rămas cu ochii ațintiți la înger. Era uriaș, cu aripile de aur desfăcute pe întreaga lungime a cupolei centrale și cu brațele întinse, de parcă le-ar fi chemat pe toate să se apropie. Răspândea o lumină puternică, iar veșmintele îi ardeau ca para focului. Asupra măicuțelor și pe podeaua bisericii se revărsa o lumină abundentă, incandescentă și fluidă, ca o lavă. Trupul îngerului părea deopotrivă material și eteric – plutea deasupra lor, dar, cu toate acestea, Evangeline era sigură că putea vedea prin el. Lucrul cel mai straniu era că îngerul începuse să împrumute trăsăturile lui Celestine, luând, după cum se părea, aspectul ei din tinerețe. Pe când îngerul devenea copia fidelă a invocatorului său, geamănul său de aur, Evangeline a văzut-o pe Celestine așa cum fusese ea cândva.

Îngerul a plutit prin aer, scânteietor și senin. Când a vorbit, glasul său a răsunat în biserică dulce și melodios, fremătând de o frumusețe nefirească, și a spus:

– Mă chemi mânată de bunătate?

Celestine s-a ridicat din cărucior cu o ușurință uimitoare și a îngenuncheat în mijlocul cercului de lumânări, cu veșmântul alb căzând în falduri împrejur.

– Te cheamă o roabă a Domnului, ca să faci lucrarea Lui.

– În preasfântul Lui nume, a cuvântat îngerul, întreb dacă ai gândul curat.

– Curat ca preasfântul Lui Cuvânt, a spus Celestine cu glasul mai puternic şi mai răsunător, de parcă prezenţa îngerului i-ar fi dat vlagă.

– Nu vă temeţi, căci sunt trimisul Domnului, a zis îngerul, iar glasul lui părea o muzică neprihănită, şi îi aduc preamărire.

Cu un vârtej, biserica a fost invadată de muzica unui cor celest.

– Păzitorule, a reluat Celestine, sanctuarul nostru a fost pângărit de balaur. Casa ne-a fost arsă, surorile ucise. Aşa cum Arhanghelul Mihail a strivit capul balaurului, la fel te rog să striveşti pe aceşti cotropitori ticăloşi.

– Călăuzeşte-mă, i-a cerut îngerul bătând din aripi, cu trupul mlădiu fremătând în aer. Unde se ascund diavolii?

– Sunt aici, pustiesc lăcaşului Lui sfânt.

Într-o clipă, cu o repeziciune care nu i-a dat deloc timp lui Evangeline să reacţioneze, îngerul s-a transformat într-o perdea de foc, despicată în sute de limbi, iar din fiecare limbă întrupându-se un înger. Evangeline s-a prins de braţul Gabriellei, ca să aibă un punct de sprijin în vântul care se iscase. Ochii îi ardeau, dar nu putea nici măcar să clipească. Îngerii războinici cu săbiile ridicate s-au năpustit asupra capelei. Călugăriţele au fugit cuprinse de groază, panica lor smulgând-o pe Evangeline din transa în care o aruncase invocarea. Îngerii i-au lovit

de moarte pe gibborimi, frângându-le zborul şi făcându-i să se prăvălească asupra altarului.

Gabriella a alergat spre Celestine, urmată îndeaproape de Evangeline. Bătrâna călugăriţă zăcea pe podeaua de marmură, cu veşmintele albe împrăştiate împrejur şi cununa de crini zdrobită. Evangeline i-a atins obrazul lui Celestine şi l-a simţit fierbinte, de parcă invocaţia i-ar fi ars trupul. Privind-o de aproape, a încercat să înţeleagă cum era posibil ca o femeie slabă şi domoală la vorbă să aibă puterea de a înfrânge asemenea bestii.

Printr-o minune, lumânările rămăseseră aprinse cât timp durase vijelia invocaţiei, de parcă prezenţa cutremurătoare a îngerului nu ar fi lăsat urme în lumea materială. Acestea pâlpâiau cu o lumină vie, aruncând un fals licăr de viaţă pe pielea lui Celestine. Evangeline i-a aranjat veşmintele, îndoind cu delicateţe ţesătura albă. Mâna femeii, care cu numai câteva clipe în urmă fusese fierbinte, era rece acum. În cursul unei singure zile, sora Celestine devenise adevărata sa păzitoare, ajutând-o să iasă din starea de confuzie şi arătându-i calea cea dreaptă. Evangeline nu era sigură, dar avea senzaţia că ochii Gabriellei se umpluseră de lacrimi.

– A fost o invocaţie pe cinste, dragă prietenă, a şoptit ea, în vreme ce se apleca şi îi săruta fruntea lui Celestine. A fost, pur şi simplu, superbă.

Evangeline şi-a amintit de Philomena, aşa că a desfăcut mâna şi i-a întins cheia bunicii ei.

– De unde o ai? a întrebat Gabriella.

– Din monstranţă, a răspuns Evangeline, indicând spre cioburile de pe podea. Era înăuntru.

– Deci aici o ţineau, a spus Gabriella, răsucind cheia în mână. A pornit spre chivot, a vârât cheia în încuietoare şi a deschis uşa. Înăuntru era un săculeţ de piele. Nu mai e nimic de făcut aici, a continuat Gabriella şi i-a făcut un semn lui Evangeline s-o urmeze. Vino, trebuie să plecăm numaidecât. Încă nu am scăpat de primejdie.

Mănăstirea St. Rose, Milton, New York

Verlaine străbătea curtea, iar picioarele i se afundau în zăpadă. Cu numai câteva clipe în urmă, complexul mănăstiresc fusese la un pas de-a fi cotropit. Zidurile erau înghiţite de flăcări, iar curtea era plină de creaturile malefice şi războinice. Apoi, spre uluiala sa, bătălia încetase. Într-o clipă, focul se risipise, lăsând în urmă numai cărămidă carbonizată, metal încins şi miros înţepător de ars. Aripile fremătânde ale creaturilor împietriseră în zbor, iar acestea căzuseră la pământ, lovite parcă de trăsnet; trupurile lor frânte se iţeau ici-colo în zăpadă. Verlaine privea curtea liniştită, în vreme ce ultimele fuioare de fum se topeau pe cerul după-amiezii.

A mers spre unul dintre cadavre şi s-a ghemuit lângă el. Creatura avea ceva ciudat. Nu numai că îşi pierduse luminozitatea, dar îşi schimbase cu totul aspectul. Moartea făcuse ca pielea să i se acopere de pete, pistrui, aluniţe, cicatrici şi smocuri de păr negru. Albul unghiilor se înnegrise. Când a împins cadavrul pe burtă, a văzut că aripile dispăruseră complet,

lăsând în urmă o pulbere roşie. Vii, creaturile erau jumătate om, jumătate înger, însă moarte păreau cât se poate de umane.

Deodată, glasurile care răzbăteau dinspre biserică i-au distras atenţia de la cadavre. Măicuţele de la mănăstirea St. Rose s-au înşirat în curte şi au început să târască spre malul râului cadavrele gibborimilor. Verlaine a căutat-o pe Gabriella din priviri, dar aceasta nu era de găsit. Erau zeci de călugăriţe şi purtau toate paltoane grele şi ghete. Femeile se arătau foarte hotărâte în munca neplăcută pe care o aveau de dus la îndeplinire; s-au organizat în grupuri mici şi s-au apucat de treabă fără urmă de şovăială. Întrucât cadavrele erau lungi şi mătăhăloase, era nevoie de patru surori ca să care o creatură. Au târât încet trupurile moarte prin curte spre malul râului Hudson, formând un şanţ prin zăpada bătătorită. Au pus cadavrele unele peste altele sub bolta unui mesteacăn şi le-au rostogolit în râu, iar acestea s-au scufundat numaidecât sub pojghiţa sticloasă de gheaţă, de parcă ar fi avut o bilă de plumb legată de picior.

În vreme ce călugăriţele îşi continuau cu îndârjire greaua misiune, Gabriella a ieşit din biserică însoţită de o tânără, amândouă cu chipurile înnegrite de fum. Verlaine a recunoscut pe chipul fetei trăsăturile Gabriellei, forma nasului, bărbia ascuţită, pometii înalţi. Era Evangeline.

– Haide, l-a îndemnat Gabriella pe Verlaine, strângând la subraţ o servietă de piele. Nu avem timp de pierdut.

– Dar maşina are doar două locuri, a spus Verlaine, realizând acest lucru exact în clipa când îl rostea.

Gabriella s-a oprit brusc, de parcă incapacitatea ei de a prevedea problema care se ivise o irita mai tare decât ar fi vrut să arate.

– E vreo problemă? a întrebat Evangeline, iar Verlaine s-a simţit atras de muzicalitatea glasului ei, de seninătatea pe care o afişa şi de prezenţa fantomatică a Gabriellei în trăsăturile fetei.

– Maşina noastră este cam mică, a răspuns Verlaine, întrebându-se ce gândea Evangeline.

Fata l-a privit lung, vrând parcă să se asigure că era acelaşi bărbat pe care îl văzuse cu o zi în urmă. Când i-a zâmbit, Verlaine a ştiut că nu se înşelase, ceva se înfiripase între ei.

– Urmaţi-mă, le-a cerut Evangeline, răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se iute.

A traversat curtea în viteză şi cu hotărâre; pantofii ei negri lăsau urme în zăpadă. Verlaine ştia că ar fi urmat-o oriunde ar fi vrut ea să meargă.

Evangeline a trecut repede între două furgonete, a înaintat pe o alee acoperită cu gheaţă şi apoi a intrat pe uşa laterală a unui garaj de cărămidă. Aerul dinăuntru era stătut, dar nu fusese înecat de fum. A luat un set de chei dintr-un cui şi le-a agitat.

– Urcaţi, a zis ea, făcând un semn spre sedanul maro cu patru uşi. Conduc eu.

ORDINUL CERESC

În curând, îngerul a prins a cânta, iar glasul său se înălța și cobora odată cu lira. Parcă îndemnați de muzica sa celestă, ceilalți s-au alăturat corului, și fiecare glas țesea muzica sferelor, o împletire care îmi amintea de adunarea descrisă de Daniel, miriade de miriade de îngeri.

Venerabilul Părinte Clematis din Tracia
Însemnări din Prima Expediție Angelologică
Traducere de dr. Raphael Valko

Upper East Side, New York

24 decembrie 1999, orele 12:41

Percival stătea în dormitorul mamei sale, o odaie sobră și albă din partea superioară a penthouse-lui. Un perete de sticlă dădea spre oraș, un miraj cenușiu de clădiri punctate ici-colo de cerul albastru. Soarele după-amiezii se prelingea pe un șir de gravuri de Gustave Doré care atârnau pe peretele îndepărtat, cadouri primite de Sneja de la tatăl lui Percival cu mulți ani în urmă. Gravurile înfățișau legiuni de îngeri încălzindu-se sub razele soarelui, rânduri după rânduri de mesageri înaripați așezați în cerc, imagini amplificate de aspectul diafan al încăperii. Pe vremuri, Percival se simțise apropiat de îngerii din imagini, însă, acum, dată fiind starea lui, abia avea curaj să-i privească.

Sneja dormea întinsă în patul ei și, adâncită în somn, cu aripile retrase în pielea fină de pe spate, părea un copil nevinovat și grăsuliu. Percival i-a pus mâna pe umăr și, când i-a rostit numele, ea a deschis ochii și l-a fixat cu privirea. Seninătatea de pe chipul ei a pierit. S-a ridicat în capul oaselor, și-a

întins aripile și și-a acoperit umerii cu ele. Păreau perfect îngrijite, straturile de pene colorate erau aranjate cu meticulozitate, de parcă și le-ar fi curățat înainte de culcare.

– Ce vrei? l-a repezit Sneja, măsurându-l pe Percival din cap până-n picioare, dorind parcă să înțeleagă pe deplin cât de dezamăgitor arăta. Ce s-a întâmplat? Arăți îngrozitor.

Percival a încercat să-și păstreze calmul și i-a spus:

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Așa devreme? a întrebat ea.

Sneja și-a aruncat picioarele peste marginea patului, s-a ridicat și a mers spre fereastră. Era la amiază. În lumina slabă, aripile ei păreau acoperite de o pulbere de sidef.

– Nu te-aș deranja dacă nu ar fi urgent, a replicat Percival.

– Unde este Otterley? a întrebat Sneja, aruncându-și privirea peste umărul lui Percival. S-a întors din misiune? Abia aștept să aud detaliile. Nu ne-am mai folosit de atâta timp de gibborimi. L-a privit pe Percival, iar acesta a văzut imediat cât de îngrijorată era. Ar fi trebuit să mă duc eu însămi, a spus ea și ochii i-au scăpărat. Lumina focului, zbaterea aripilor, țipetele victimelor care nu bănuiesc nimic, exact ca pe vremuri.

Percival și-a mușcat buzele, neștiind cum să continue.

– A venit tatăl tău de la Londra, a spus Sneja, înfășurându-se într-un halat lung de mătase. Aripile ei, sănătoase și diafane, cum fuseseră și ale lui pe vremuri, au alunecat cu ușurință prin țesătură. Haide, sigur își bea ceaiul dincolo!

Percival a urmat-o în sufragerie, acolo unde domnul Percival Grigori al II-lea, un nephilim potrivit de înalt, în vârstă de vreo patru sute de ani, care semăna extraordinar de mult cu fiul său, stătea la masă. Își scosese jacheta și își trecuse aripile prin cămașa cu țesătură Oxford. Când era școlar și mai făcea câte o prostie, Percival își găsea deseori tatăl așteptându-l în birou, cu aripile tremurându-i de agitație, la fel ca acum. Domnul Grigori era un bărbat sever, morocănos, rece și de o agresivitate extremă, iar aripile sale îi trădau temperamentul: erau niște excrescențe sobre și înguste, cu pene de un argintiu pal, asemenea solzilor de pește, cărora le lipsea lățimea și amploarea potrivită. De fapt, aripile tatălui său erau exact opusul celor ale Snejei. Lui Percival i se părea firesc ca aspectul lor fizic să fie diametral opus, întrucât părinții lui nu mai locuiau împreună de aproape o sută de ani.

Domnul Grigori lovea cu stiloul Meisterstück în masă, un alt semn de nerăbdare și de iritare pe care Percival și-l amintea din copilărie. L-a privit intrând și a spus:

– Unde ați fost? Toată ziua am așteptat să ne dați de știre.

Sneja și-a aranjat aripile împrejur și s-a așezat la masă. S-a întors spre Percival și i-a zis:

– Da, dragul meu, spune-ne, ce vești ai de la mănăstire?

Percival s-a prăbușit pe un scaun în capătul mesei, și-a așezat bastonul lângă el și a respirat adânc și anevoie. Mâinile îi tremurau, era cuprins de frisoane, iar hainele îi erau îmbibate de sudoare.

Fiecare inspirație îi ardea plămânii, de parcă aerul ar fi aţâţat un foc. Simţea că se sufoca.

– Calmează-te, fiule, l-a îndemnat domnul Grigori, privindu-l pe Percival cu dispreţ.

– Este bolnav, a izbucnit Sneja, aşezându-şi mâna dolofană pe braţul fiului ei. Nu te grăbi, dragule! Spune-ne ce te-a adus în starea asta.

Percival vedea dezamăgirea tatălui lui şi disperarea crescândă a mamei. Nu ştia cum avea să-şi facă totuşi curajul de a vorbi despre nenorocirea care se abătuse asupra lor. Sneja îi ignorase apelurile toată dimineaţa. O sunase de multe ori pe când se întorcea singur spre oraş, dar pur şi simplu ea refuzase să răspundă. Ar fi preferat să-i dea veştile la telefon.

Într-un final, Percival a vorbit:

– Misiunea a eşuat.

Sneja s-a oprit, deducând din tonul fiului ei că mai urmau şi alte veşti proaste.

– Este imposibil, a murmurat ea.

– Tocmai am sosit de la mănăstire, a reluat Percival. Am văzut cu ochii mei. Am suferit o înfrângere groaznică.

– Şi cu gibborimii ce s-a întâmplat? a întrebat domnul Grigori.

– Sunt duşi, a răspuns Percival.

– S-au retras? s-a mirat Sneja.

– Nu, sunt morţi, i-a lămurit el.

– Bine, dar este imposibil, a replicat domnul Grigori. Am trimis aproape o sută dintre cei mai puternici războinici ai noştri.

– Şi au murit până la ultimul, a întărit Percival. Au fost răpuşi pe loc. Am mers printre ei după aceea şi le-am văzut cadavrele. Nu a mai rămas nici unul în viaţă.

– Este inimaginabil, a izbucnit domnul Grigori. Nu am mai auzit de o asemenea înfrângere în viața mea.

– A fost o înfrângere neobișnuită, a recunoscut Percival.

– Vrei să spui că a avut loc o invocație? a întrebat Sneja, nevenindu-i să creadă.

Percival și-a împreunat mâinile pe masă, ușurat că acestea se opriseră din tremurat.

– Nu aș fi crezut că e posibil. Nu mai sunt mulți angelologi în viață care să fi fost inițiați în arta invocației, mai ales în America, unde duc lipsă de mentori, dar este singura explicație pentru o asemenea distrugere în masă.

– Otterley ce are de spus despre asta? a întrebat Sneja, împingându-și scaunul și ridicându-se. Sunt convinsă că nu crede că au puterea de a duce la îndeplinire o asemenea invocație. Această practică este pe cale de dispariție.

– Mamă, a început Percival, cu glasul copleșit de emoție, a pierit toată lumea în atac.

Sneja și-a mutat privirea de la Percival la soțul ei, de parcă numai reacția lui ar fi dat veridicitate vorbelor fiului ei. Percival a continuat, cu glasul tremurându-i de rușine și de disperare:

– Eu eram la distanță de mănăstire când a avut loc atacul, dar am văzut cumplitul vârtej de îngeri. S-au abătut asupra gibborimilor, iar Otterley era printre ei.

– I-ai văzut tu cadavrul? a întrebat Sneja, măsurând încăperea cu pasul. Aripile i se strânseseră în jurul trupului, o reacție fizică involuntară. Ești sigur?

– Nu încape nici o îndoială, a spus Percival. Am văzut ființele umane descotorosindu-se de cadavre.

– Și ce s-a ales de comoară? a întrebat Sneja, din ce în ce mai disperată. Ce s-a întâmplat cu omul tău de încredere? Dar cu Gabriella Lévi-Franche Valko? Spune-mi că ne-am ales totuși cu ceva din pierderea pe care am suferit-o.

– Până să ajung eu, plecaseră, a spus Percival. Porsche-ul Gabriellei a fost abandonat la mănăstire. Au luat ceea ce doreau și apoi au plecat. S-a terminat, nu mai e nici o speranță.

– Stai să mă lămuresc, a intervenit domnul Grigori.

Percival știa că tatăl său o iubea nespus pe Otterley și bănuia că tragica veste îl lăsase pradă unei disperări fără margini. Însă bărbatul afișa același calm rece care îl speria așa de tare pe Percival în tinerețe.

– I-ai permis surorii tale să meargă singură la atac. Apoi i-ai lăsat pe angelologii care au ucis-o să fugă, ratând astfel șansa de a recupera comoara pe care o căutăm de o mie de ani. Și tu crezi că ai terminat?

Percival și-a privit tatăl cu un amestec de ură și melancolie. Cum era posibil să nu-și fi pierdut vigoarea cu vârsta, în vreme ce Percival, care ar trebuit să fie mai puternic ca oricând, era atât de slăbit?

– Ai să pleci în căutarea lor, a continuat domnul Grigori, ridicându-se în picioare, iar aripile argintii i s-au deschis în jurul trupului. Ai să-i găsești și ai să iei instrumentul. Și vreau să mă ții la curent cu evoluția misiunii. Ai să faci tot ce este necesar ca să ieși victorios din treaba asta.

Upper West Side, New York

Evangeline a cotit pe West 79th Street, conducând încet în spatele unui autobuz. După ce plecaseră de la mănăstire, norii se risipiseră, lăsând cerul curat și albastru. S-a oprit la un semafor, s-a uitat spre Broadway, mijindu-și ochii ca să cerceteze intersecția, și totul i-a revenit în memorie. Petrecuse multe weekenduri plimbându-se cu tatăl ei pe aceste străzi și oprindu-se să ia micul dejun la vreunul dintre localurile înțesate de lume, înșirate de-a lungul bulevardelor. Forfota oamenilor care înaintau greoi prin zloată, aglomerarea de clădiri, traficul neîncetat de mașini care circulau în toate direcțiile... Pe scurt, New York, un loc extrem de familiar încă, în ciuda anilor în care fusese departe de el.

Gabriella locuia la numai câteva blocuri distanță. Deși Evangeline nu fusese în apartamentul bunicii ei din copilărie, își amintea fațada sobră de gresie, gardul metalic cu ornamente și vederea spre parc. Pe vremuri, imaginea aceasta îi stăruise în minte. Acum însă, mănăstirea St. Rose era cea care

îi domina gândurile. Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să uite felul în care o priviseră măicuțele când plecase de la mănăstire, de parcă atacul ar fi avut loc din vina ei, de parcă ea, cea mai tânără membră a lor, i-ar fi adus pe gibborimi. Îndepărtându-se, Evangeline își ațintise privirea în pământ. Doar așa reușise să nu se uite înapoi în vreme ce se apropiase de garaj.

Până la urmă, Evangeline cedase și, uitându-se în oglinda retrovizoare, văzuse zăpada acoperită de funingine și pe măicuțele amenințătoare adunate lângă râu. Mănăstirea era devastată, asemenea unui castel în ruine, iar curtea rămăsese acoperită de scrum. Și ea se schimbase. În câteva minute, se descotorosise de măicuța Evangeline, măicuță franciscană a Adorației Perpetue, și devenise Evangeline Angelina DeFlorian, angelolog. Când ieșise din curtea mănăstirii, printre șirurile de mesteceni care se întindeau de o parte și de alta asemenea unor coloane de marmură, lui Evangeline i se păruse că vede umbra unui înger de foc care o chema scânteind în depărtare.

Pe drumul până la New York, Verlaine stătuse pe scaunul din față, în vreme ce Gabriella insistase să stea în spate, unde împrăștiase conținutul servietei de piele și îl examina. Poate că tăcerea impusă la mănăstirea St. Rose fusese o corvoadă pentru Evangeline, căci ea vorbise tot drumul cu Verlaine – despre viața ei, despre mănăstire și, spre uimirea ei, chiar despre părinți. Îi spusese despre copilăria petrecută în Brooklyn și despre plimbările cu tatăl ei pe Podul Brooklyn. Îi mărturisise că celebra alee care

mergea de-a lungul podului era singurul loc în care simţise o fericire pură, lipsită de griji şi de aceea rămăsese locul ei preferat din întreaga lume. Verlaine îi pusese din ce în ce mai multe întrebări şi fusese uimită şi ea de cât de prompt şi de deschis răspunsese la fiecare, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Nu mai discutase de mulţi ani cu cineva ca Verlaine, frumos, inteligent şi interesat de fiecare amănunt. De fapt, trecuseră mulţi ani de când nu mai simţise ceva pentru un bărbat. Dintr-odată, gândurile ei legate de bărbaţi păreau copilăreşti şi superficiale şi cu siguranţă că atitudinea ei i se părea lui Verlaine de o naivitate comică.

După ce au găsit un loc de parcare, Evangeline şi Verlaine au urmat-o pe Gabriella în clădirea în care locuia. Strada era bizar de pustie. Zăpada mătura trotuarul, iar maşinile parcate erau acoperite de o pojghiţă de gheaţă. Cu toate acestea, la fereastra Gabriellei se vedea lumină. Evangeline a zărit mişcare în spatele geamului, de parcă ar fi fost aşteptaţi de un grup de prieteni. Îşi închipuia pagini din ziarul *Times* împrăştiate pe covoarele orientale groase, ceşti de ceai aflate într-un echilibru precar pe marginea măsuţelor, focul care ardea în vatră... Acestea erau duminicile copilăriei sale, după-amiezile petrecute în grija Gabriellei. Desigur, amintirile erau cele ale unui copil, iar gândurile îi erau încărcate de nostalgie şi de romantism. Nu avea nici cea mai mică idee ce o aştepta acum.

În timp ce Gabriella descuia uşa de la intrare, cineva a scos siguranţa, a răsucit de mânerul mare de alamă şi a deschis uşa. Înaintea lor a apărut un bărbat greoi, cu părul negru şi cu o barbă de două

zile, îmbrăcat cu un hanorac. Evangeline nu-l mai văzuse niciodată pe acest bărbat, însă Gabriella părea să-l cunoască foarte bine.

– Bruno, a spus ea îmbrățișându-l cu căldură, un gest de intimitate atipic pentru ea.

Bărbatul părea să aibă în jur de cincizeci de ani, și Evangeline l-a privit cu mai multă atenție, întrebându-se dacă, în ciuda diferenței de vârstă, Bruno putea fi iubitul bunicii ei. Gabriella s-a desprins de Bruno.

– Slavă Domnului că ești aici!

– Sigur că sunt aici, a spus el bucuros să o vadă. Membrii consiliului vă așteaptă.

Bruno s-a întors spre Evangeline și spre Verlaine, care stăteau împreună puțin mai în spate, le-a zâmbit și le-a făcut semn să-l urmeze pe holul de la intrare. Mirosul casei Gabriellei, cărțile și mobila antică lucioasă i-au părut imediat primitoare lui Evangeline și a simțit că teama i se risipea cu fiecare pas. Biblioteca supraîncărcată, peretele pe care atârnau portrete de angelologi celebri, aerul de seriozitate care învăluia încăperea ca o ceață, totul era așa cum își amintea Evangeline.

Când și-a scos paltonul, și-a surprins imaginea în oglinda din hol și s-a speriat de persoana care stătea înaintea ei. În jurul ochilor i se desenau cearcăne și avea pielea înnegrită de fum. Niciodată nu păruse atât de sărăcăcioasă, de simplă, atât de nelalocul ei ca acum, în mediul extrem de rafinat al bunicii. Verlaine a venit în spatele ei și i-a pus mâna pe umăr, gest care, nu mai departe de ieri, ar fi umplut-o de groază și de confuzie. Acum însă, i-a părut rău când acesta și-a retras-o.

După toate câte se petrecuseră, găsea aproape impardonabil faptul că gândurile îi zburau spre el. Verlaine stătea la numai câțiva centimetri de ea; când Evangeline i-a întâlnit privirea în oglindă, ar fi vrut ca el să fi fost mai aproape. Își dorea să înțeleagă mai bine sentimentele bărbatului de lângă ea. Tânjea ca el să o asigure că simțea aceeași plăcere când privirile li se întâlneau.

Evangeline și-a îndreptat din nou atenția asupra propriei imagini, înțelegând cât de caraghioasă o făcea să pară aspectul ei neîngrijit. Probabil că Verlaine o găsea ridicolă cu hainele ei negre, mohorâte și cu pantofii cu talpă de cauciuc. Viața la mănăstire își pusese amprenta asupra ei.

– Probabil că te întrebi cum ai ajuns aici, a spus ea, străduindu-se să-i citească gândurile. Ai fost prins în povestea asta din întâmplare.

– Recunosc că a fost un Crăciun cu adevărat uimitor, a spus el îmbujorându-se. Însă, dacă Gabriella nu m-ar fi găsit și nu m-aș fi implicat în toate astea, nu te-aș fi cunoscut.

– Poate că ar fi fost mai bine.

– Bunica ta mi-a povestit câte ceva despre tine. Știu că lucrurile nu sunt așa cum par. Știu că ai fost trimisă la mănăstirea St. Rose ca măsură de precauție.

– Am mers pentru mai mult de atât, a spus Evangeline, dându-și dintr-odată seama cât de complicate erau motivele pentru care rămăsese la mănăstire și cât de greu avea să fie să-i explice.

– Ai să te întorci? a întrebat Verlaine, cu o expresie de nerăbdare pe chip, de parcă răspunsul ei ar fi contat foarte mult pentru el.

Evangeline și-a mușcat buzele, dorindu-și să-i poată spune cât de grea i se părea întrebarea.

– Nu, a spus ea într-un târziu. Niciodată.

Verlaine s-a apropiat de ea și a prins-o de mână. Bunica ei, munca grea care-i aștepta, totul s-a risipit în prezența lui. Apoi a tras-o de lângă oglindă și a condus-o înspre sufragerie.

La bucătărie se pregătea ceva de mâncare; mirosul pătrunzător de carne și de roșii umplea încăperea. Bruno a făcut un gest spre masa pe care erau aranjate șervețele de in și porțelanurile Gabriellei.

– Trebuie să mâncați, a zis Bruno.

– Nu cred că e vreme de așa ceva, a replicat Gabriella distrată. Unde sunt ceilalți?

– Stați jos, le-a ordonat Bruno, făcând un gest spre scaune. Trebuie să mâncați ceva. – A tras un scaun și a așteptat până ce Gabriella s-a așezat. Nu durează decât un minut.

Cu aceste vorbe, s-a făcut nevăzut în bucătărie.

Evangeline s-a așezat pe scaunul de lângă Verlaine. Paharele de cristal aruncau luciri în lumina slabă. În centrul mesei era o carafă cu apă în care pluteau felii de lămâie. Evangeline a turnat un pahar cu apă și i l-a dat lui Verlaine, prilej cu care mâinile li s-au atins, iar Evangeline a fost străbătută de un fior. I-a întâlnit privirea și și-a amintit că îl cunoscuse cu doar o zi în urmă. Cât de repede se estompa lunga perioadă petrecută la mănăstirea St. Rose, lăsându-i impresia că vechea ei viață fusese doar un vis.

În scurt timp, Bruno s-a întors cu un vas cu chilli con carne. Evangeline nu se gândise deloc la mâncare toată ziua, se obișnuise cu chiorăitul stomacului

şi cu ameţeala cauzată de lipsa de apă, dar, când a văzut mâncarea în farfurie, a descoperit că era hămesită. A amestecat cu o lingură, răcind amestecul de fasole, roşii şi bucăţi de carne, şi a început să mănânce. Mâncarea era condimentată şi i-a simţit imediat iuţeala. Hrana surorilor de la mănăstirea St. Rose consta din legume, pâine şi carne fără condimente. Mâncarea cea mai condimentată pe care o consumase în ultimii ani fusese o budincă de prune preparată cu ocazia Crăciunului. Din reflex, cuprinsă de căldură, a tuşit, acoperindu-şi gura cu un şerveţel.

Verlaine a sărit în picioare şi i-a turnat un pahar cu apă.

– Bea, a îndemnat-o el.

Evangeline s-a conformat, simţindu-se ruşinată.

– Mulţumesc, a murmurat ea când arşiţa s-a mai domolit. Nu am mai mâncat de ceva vreme mâncare ca asta.

– O să-ţi facă bine, a spus Gabriella privind-o cu atenţie. Pari să nu fi mâncat de luni de zile. De fapt, a adăugat ea, ridicându-se şi lăsându-şi mâncarea neterminată, cred că ar trebui să te speli puţin. Am câteva haine care ţi se vor potrivi.

Gabriella a dus-o pe Evangeline la o baie de la capătul holului, unde a îndemnat-o să-şi scoată fusta de lână murdară de funingine şi cămaşa plină de fum. I-a strâns hainele murdare şi le-a aruncat într-un coş de gunoi. I-a dat apoi săpun, apă şi prosoape curate, ca să se spele. I-a adus o pereche de blugi şi un pulover de caşmir, care i s-au potrivit perfect, confirmând faptul că ea şi bunica ei aveau exact aceeaşi înălţime şi greutate. După ce s-a spălat,

Gabriella a privit-o îmbrăcându-se, mulţumită de transformarea nepoatei ei într-un cu totul alt om. La întoarcerea în sufragerie, Verlaine s-a uitat la Evangeline plin de uimire, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă era aceeaşi persoană.

După ce au terminat de mâncat, Bruno i-a condus pe scara îngustă de lemn. Evangeline se simţea emoţionată gândindu-se la ceea ce o aştepta. În trecut, întâlnirile ei cu angelologii fuseseră întotdeauna accidentale, doar atunci când aceştia se intersectau întâmplător cu tatăl sau cu bunica ei, întâlniri scurte şi indirecte, care îi dădeau de înţeles că se petrecuse ceva neobişnuit. Privirile furişe aruncate înspre lumea în care trăise mama ei îi stârniseră întotdeauna atât curiozitatea, cât şi teama. Adevărul era că perspectiva întâlnirii directe cu membrii consiliului angelologic o umplea de groază. Cu siguranţă, aveau să-i pună întrebări despre cele petrecute în acea dimineaţă la mănăstirea St. Rose – fără doar şi poate, implicarea lui Celestine avea să fie pentru ei obiectul unei fascinaţii profunde. Evangeline nu ştia cum trebuia să răspundă la aceste întrebări.

Sesizându-i, probabil, neliniştea, Verlaine şi-a trecut degetele peste mâna ei, un gest de alinare şi un semn de afecţiune care a făcut-o să se cutremure din nou. S-a întors şi i-a întâlnit privirea. Avea ochii căprui-închis, aproape negri şi foarte expresivi. Oare văzuse cum reacţionase când o privise? Oare simţise mai devreme că i se tăiase respiraţia când el o atinsese? Abia îşi mai simţea corpul în timp ce urca restul scărilor în urma bunicii ei.

Ajunşi la capătul treptelor, au păşit într-o încăpere care fusese întotdeauna încuiată în timpul

vizitelor ei din copilărie. Își amintea de incrustațiile de pe ușa grea de lemn, de mânerul enorm de alamă, de gaura cheii prin care încercase să se uite. Atunci când privea pe gaura cheii, vedea numai fâșii de cer. Acum înțelegea că încăperea era plină de ferestre înguste, ce se deschideau spre cerul cenușiu-purpuriu. Evangeline nu bănuise niciodată că un astfel de loc fusese ferit de privirile ei.

A păşit înăuntru uluită. Pe pereții biroului atârnau tablouri cu îngeri, siluete strălucitoare și cu veşminte scânteietoare, cu aripile întinse deasupra unor harpe și a unor flaute. Se aflau acolo rafturi înțesate cu cărți, un birou antic și o mulțime de fotolii capitonate și de canapele. În ciuda grandorii mobilierului, încăperea părea ponosită, vopseaua de pe tavan era coşcovită, iar caloriferul cu aburi ruginise pe margini. Evangeline și-a amintit de lipsa de fonduri de care suferise în ultimul an bunica ei – de fapt, toți angelologii.

În capătul îndepărtat al încăperii se aflau mai multe scaune vechi și o măsuță joasă cu tăblia de marmură la care îi aşteptau angelologii. Evangeline i-a recunoscut deîndată pe unii dintre ei – îi întâlnise când stătea cu tatăl ei, cu mulți ani în urmă, deși la vremea aceea nu înțelesese ce poziții ocupau.

Gabriella i-a prezentat pe Evangeline și pe Verlaine consiliului. Printre membri se aflau și: Vladimir Ivanov, un emigrant rus în vârstă, un bărbat atrăgător, care făcea parte din organizație încă din anii '30, după ce fugise de persecuția din URSS; Michiko Saitou, o tânără sclipitoare, strategul lor și coordonator internațional, ocupându-se în același timp de partea financiară în Tokio, și Bruno Bechstein,

bărbatul pe care îl cunoscuseră jos, un erudit de vârstă mijlocie, care se transferase la New York de la birourile lor din Tel Aviv.

Dintre cei trei, Vladimir îi părea lui Evangeline cel mai cunoscut, deşi îmbătrânise simţitor de când îl văzuse ea ultima oară. Avea chipul brăzdat de riduri adânci şi părea mai sobru decât şi-l amintea. În după-amiaza în care tatăl ei o lăsase în grija lui, se arătase extrem de bun cu ea, iar ea fusese neascultătoare. Evangeline se întreba ce îl făcuse să se întoarcă în branşa pe care o respinsese atât de categoric.

Gabriella a mers spre angelologi şi a aşezat servieta de piele pe masă.

– Bun venit, prieteni. Când aţi sosit?

– De dimineaţă, a spus Saitou-san. Deşi ne-am fi dorit să ajungem mai devreme.

– Am venit imediat ce am aflat ce s-a întâmplat, a adăugat Bruno.

Gabriella a făcut un gest spre cele trei fotolii capitonate, cu braţele cu incrustaţii sofisticate tocite şi fără luciu.

– Luaţi loc. Trebuie să fiţi morţi de oboseală.

Evangeline s-a afundat în perna moale a unui fotoliu, în apropiere de Verlaine, iar Gabriella s-a aşezat pe marginea altui fotoliu, cu servieta în poală, sub privirile avide ale angelologilor.

– Bun venit, Evangeline, a spus Vladimir cu gravitate. Au trecut mulţi ani, draga mea, a continuat el, făcând un gest spre servietă. Nu m-aş fi gândit niciodată că aceste împrejurări ne vor aduce împreună.

Gabriella şi-a îndreptat atenţia spre servieta de piele şi a apăsat pe încuietori, deschizându-le cu zgomot. Evangeline a văzut că în interior totul era exact cum lăsase ea: jurnalul angelologic, plicurile sigilate în care se afla corespondenţa lui Abigail Rockefeller şi săculeţul de piele pe care îl luaseră din chivot.

– Este jurnalul angelologic al profesoarei Seraphina Valko, a spus Gabriella, scoţându-l din servietă. Eu şi Celestine numeam acest caiet de însemnări al Seraphinei cartea de magie, expresie pe care o foloseam doar parţial în glumă. Conţine farmecele, tainele, închipuirile şi rezultatele muncii angelologilor din vechime.

– Credeam că s-a pierdut, a spus Saitou-san.

– Nu s-a pierdut, a fost doar foarte bine ascuns, a explicat Gabriella. L-am adus cu mine în Statele Unite, iar Evangeline l-a ţinut la mănăstirea St. Rose, la adăpost.

– Bine lucrat! a zis Bruno, luându-l din mâinile Gabriellei.

În vreme ce-l cântărea în palmă, i-a făcut cu ochiul lui Evangeline, determinând-o să-i zâmbească, drept răspuns.

– Spune-ne, a intervenit Vladimir, aruncându-şi privirea către servieta de piele, ce alte descoperiri aţi făcut?

Gabriella a luat săculeţul de piele din servietă şi a desfăcut uşor şnurul cu care era legat. Înăuntru se afla un obiect ciudat, metalic, cum nu mai văzuse Evangeline niciodată. Era micuţ aidoma aripii unui fluture şi era făcut dintr-un metal fin, forjat, care strălucea în mâna Gabriellei. Părea delicat, însă,

când Gabriella i l-a înmânat, Evangeline a simțit cât era de dur.

– Este pana lirei, a spus Bruno. Ce idee genială să fie ținută separat de liră!

– Dacă îți aduci aminte, Venerabilul Clematis a separat pana de liră cu ocazia Primei Expediții Angelologice, a spus Gabriella. A fost trimisă la Paris, unde a rămas în posesia angelologilor europeni până la începutul secolului al XIX-lea, când măicuța Francesca a adus-o în Statele Unite, la adăpost.

– Și a construit Capela Adorației în jurul ei, a intervenit Verlaine. Asta explică planurile arhitectonice elaborate.

Vladimir părea incapabil să-și smulgă ochii de la obiect.

– Îmi dai voie? a întrebat el într-un târziu, luând cu delicatețe pana de la Evangeline și punând-o în palmă. Este adorabilă, a spus el, iar Evangeline a fost mișcată de delicatețea cu care și-a trecut degetele peste metal, de parcă ar fi citit alfabetul Braille. Cu totul și cu totul adorabilă.

– Așa este, i-a întărit vorbele Gabriella. Este plăsmuită din valkin în stare pură.

– Dar cum a fost păstrată la mănăstire în tot acest timp? a întrebat Verlaine.

– În Capela Adorației, a răspuns Gabriella. Evangeline ne poate da mai multe detalii, pentru că ea a descoperit-o.

– Era ascunsă în chivot, a spus aceasta. Chivotul era încuiat, iar cheia era pusă la adăpost în monstranța de deasupra. Nu știu exact cum a ajuns cheia acolo, dar se pare că era bine păstrată.

– Genial, a intervenit Saitou-san. Este logic să fi fost păstrată în capelă.

– Cum așa? a întrebat Bruno.

– Capela Adorației este locul adorației perpetue a măicuțelor, a spus Gabriella. Cunoști ritualul?

– Două măicuțe se roagă înaintea ostiei, a spus Vladimir gânditor. La fiecare oră sunt înlocuite de alte două măicuțe. Așa este?

– Exact, a încuviințat Evangeline.

– Sunt atente în timpul adorației? a întrebat Gabriella, întorcându-se spre Evangeline.

– Desigur, a spus Evangeline. Este un moment de maximă concentrare.

– Și spre ce este îndreptată această atenție?

– Spre ostie.

– Care stă unde?

Înțelegând unde voia să ajungă bunica ei, Evangeline a spus:

– Desigur, surorile își îndreaptă toată atenția spre ostie, care stă în monstranța de pe altar și în chivot. Cum pana era ascunsă înăuntru, fără să vrea, surorile păzeau instrumentul în timp ce se rugau. Adorația perpetuă a măicuțelor era un sistem complex de securitate.

– Exact, a spus Gabriella. Măicuța Francesca a descoperit o metodă ingenioasă de a păzi pana clipă de clipă. Era imposibil să fie descoperită, ca să nu mai zic furată, cu asemenea supraveghetoare atente și veșnic prezente.

– Cu excepția atacului din 1944, a spus Evangeline. Măicuța Innocenta a fost ucisă când se îndrepta spre capelă. Gibborimii au omorât-o înainte să ajungă acolo.

– Remarcabil, a murmurat Verlaine. Vreme de sute de ani măicuțele au fost prinse într-o farsă elaborată.

– Nu cred că ele o considerau o farsă, a replicat Evangeline. Duceau la îndeplinire două misiuni în același timp, rugăciune și ocrotire. Nici una dintre noi nu știa ce se află, de fapt, în chivot. Nu aveam habar că adorația zilnică era ceva mai mult decât rugăciune.

Vladimir a mângâiat metalul cu buricele degetelor.

– Probabil că scoate un sunet extraordinar, a spus el. Preț de o jumătate de secol, am încercat să-mi închipui tonalitatea lirei când este ciupită cu pana.

– Ar fi o mare greșeală să experimentăm, a intervenit Gabriella. Știi la fel de bine ca mine ce s-ar putea întâmpla dacă cineva cântă la ea.

– Ce s-ar putea întâmpla? a întrebat Vladimir, deși era limpede că știa răspunsul la întrebare.

– Lira a fost plăsmuită de un înger, a spus Bruno. Drept urmare, scoate un sunet delicat, frumos și distrugător în același timp și are ramificații nepământești, unii ar spune chiar profane.

– Bine spus, a replicat Vladimir cu un zâmbet.

– Citez din principala dumneavoastră operă, doctore Ivanov, a răspuns Bruno.

Gabriella și-a aprins o țigară.

– Vladimir știe foarte bine că este greu de spus ce se poate întâmpla. Sunt numai teorii și majoritatea îi aparțin. Instrumentul în sine nu a fost studiat cum se cuvine. Niciodată nu am avut la dispoziție suficient timp pentru așa ceva, dar știm din relatarea lui

Clematis şi din însemnările de pe teren ale Seraphinei Valko şi ale lui Celestine Clochard că lira exercită o atracţie asupra tuturor celor care vin în contact cu ea. Asta o face atât de periculoasă. Chiar şi cei bine intenţionaţi sunt tentaţi să cânte la liră, iar repercusiunile muzicii ei ar putea fi mai distrugătoare decât orice ne putem închipui.

– Numai ciupind o coardă, lumea s-ar putea strânge ghem şi dispărea, a spus Vladimir.

– Ar putea deveni un iad, a zis Bruno, sau un paradis. Legenda spune că Orfeu a descoperit lira în timpul călătoriei în lumea de dincolo şi că a cântat la ea. Muzica ei a condus lumea spre o nouă etapă din istoria omenirii, în care au înflorit cunoaşterea, agricultura, iar artele au devenit stâlpul vieţii oamenilor. Este unul dintre motivele pentru care Orfeu este atât de venerat, iar acesta este unul dintre beneficiile aduse de liră.

– Este o gândire romanţioasă extrem de primejdioasă, a spus Gabriella tăios. Se ştie că muzica lirei este vătămătoare. Visele utopice ca ale tale nu vor duce decât la distrugere.

– Ei, haideţi, a intervenit Vladimir, făcând semn spre obiectul de pe masă. O bucăţică din liră este aici, înaintea noastră, şi aşteaptă să fie studiată.

Toate privirile s-au aţintit asupra penei. Evangeline se mira de puterea acesteia, de atracţia, de tentaţia şi de dorinţa pe care le inspira.

– Eu nu înţeleg însă, a spus ea, ce au sperat Veghetorii să obţină cântând la liră. Erau creaturi damnate, alungate din rai. Cum i-ar fi putut salva muzica?

– La finalul relatării Venerabilului Clematis era scris de mână Psalmul 150, a spus Vladimir.

– Muzica îngerilor, a şoptit Evangeline, recunoscând imediat psalmul, unul dintre preferaţii ei.

– Da, a întărit Saitou-san. Exact, muzica preamăririi.

– Este posibil ca Veghetorii să fi încercat să-şi repare greşeala în faţa Creatorului lor aducându-i slavă, a spus Bruno. Psalmul 150 le dă sfaturi celor care vor să capete graţia divină. Dacă încercările lor reuşeau, îngerii întemniţaţi ar fi fost redaţi oştii cereşti. Poate că eforturile lor aveau drept scop propria salvare.

– Acesta reprezintă doar unul dintre modurile în care poate fi văzută problema, a spus Saitou-san. Este, de asemenea, posibil să fi încercat să distrugă universul din care au fost alungaţi.

– Obiectiv pe care, a adăugat Gabriella lovindu-şi ţigara, evident, nu au reuşit să-l atingă. Haideţi să trecem la scopul acestei întâlniri! a propus ea, vizibil iritată. În ultimul deceniu, toate instrumentele celeste pe care le-am avut ne-au fost furate din adăposturile sigure din Europa. Am presupus că au fost luate de nephilimi.

– Sunt oameni care cred că o asemenea simfonie i-ar putea elibera pe Veghetori, a spus Vladimir.

– Dar toţi cei care au citit literatura de specialitate sunt de acord că nephilimilor nu le pasă de Veghetori, a spus Gabriella. Într-adevăr, înainte de intrarea lui Clematis în peşteră, Veghetorii au cântat la liră, în speranţa de a-i ademeni pe nephilimi să le vină în ajutor. Nu au avut succes. Nu, nephilimii se interesează de instrumente din motive egoiste.

– Vor să se vindece pe ei și rasa lor, a intervenit Bruno. Vor să devină puternici, ca să poată ține în continuare omenirea în sclavie.

– Și sunt prea aproape să o găsească pentru ca noi să stăm cu brațele încrucișate, a spus Gabriella. Eu cred că au pus mâna pe celelalte instrumente celeste ca să se protejeze de noi. Dar mai există un motiv pentru care vor lira. Încearcă să-și redea perfecțiunea de care rasa lor nu a mai avut parte de sute de ani. În ciuda tăcerii obstinate, ca să zic așa, a lui Abigail Rockefeller cu privire la locația ei, tăcere care ne-a consternat, nu ne-am făcut griji că lira ar putea fi descoperită. Lucru pe care nu-l mai putem afirma în continuare. Nephilimii au plecat la vânătoare, așa că trebuie să fim pregătiți.

– Se pare că, până la urmă, doamna Rockefeller se gândea la binele nostru, a spus Evangeline.

– Era o amatoare, a replicat Gabriella disprețuitoare. Se interesa de îngeri așa cum prietenii ei cu bani se interesau de balurile caritabile.

– E bine că a făcut-o, a spus Vladimir. Cum crezi că am primit un asemenea ajutor esențial în timpul războiului, care nu a constat numai în finanțarea expediției din 1943? Era o femeie credincioasă, care credea că bogăția trebuie folosită în scopuri nobile, a adăugat el, lăsându-se pe speteaza scaunului și încrucișându-și picioarele.

– Lucru care s-a dovedit a fi o fundătură, a murmurat Bruno.

– Nu neapărat, a spus Gabriella, privindu-l pe Bruno. A strecurat pana în săculețul de piele și a scos un plic cenușiu din interiorul servietei. Pe fața plicului era un pătrat în care erau scrise câteva caractere

latine. Dacă Celestine nu se înşelase, era plicul în care se aflau scrisorile doamnei Rockefeller. Gabriella l-a aşezat pe masă înaintea angelologilor. Celestine Clochard i-a spus lui Evangeline să ni-l aducă.

Interesul celor prezenţi a devenit evident când au zărit simbolul imprimat pe plic, iar reacţia lor i-a stârnit curiozitatea lui Evangeline.

– Ce înseamnă? a întrebat ea.

– Este un sigiliu al angelologilor, un Pătrat Sator-Rotas, a spus Vladimir. Timp de sute de ani, am aplicat acest sigiliu pe documente. Denotă importanţa documentului şi dovedeşte că a fost trimis de unul dintre noi.

Gabriella şi-a împreunat braţele pe piept, de parcă i s-ar fi făcut frig, şi a spus:

– În această dimineaţă am avut ocazia să citesc scrisorile Innocentei către Abigail Rockefeller. Mi-a fost clar că Innocenta şi Abigail Rockefeller făceau aluzii la locaţia lirei, deşi nici eu, nici Verlaine nu am reuşit să înţelegem în ce fel.

Evangeline privea de pe marginea fotoliului capitonat, cu spatele foarte drept. Când Vladimir a luat de la Verlaine, cu un gest calm, plicul cenuşiu, Evangeline a avut o ciudată senzaţie de déjà vu. Vladimir a închis ochii, a şoptit mai multe cuvinte de neînţeles, o incantaţie sau o rugăciune, Evangeline nu era sigură, şi a rupt plicul.

Înăuntru se aflau nişte plicuri învechite, de dimensiunea palmei întinse a lui Evangeline. Vladimir şi-a aranjat ochelarii şi a tras scrisorile aproape, ca să vadă bine scrisul.

– Îi sunt adresate măicuţei Innocenta, a explicat el, aşezând plicurile pe masă între ei.

Erau şase plicuri în care se aflau şase scrisori, cu una mai mult decât cele scrise de Innocenta. Evangeline şi-a aruncat privirea spre ele. Pe faţa fiecărui plic erau timbre cu ştampila poştei, unul roşu, de doi cenţi, şi unul verde, de un cent.

Evangeline a luat una dintre scrisori, a întors-o şi a văzut numele Rockefeller imprimat pe spate şi o adresă a expeditorului din West 54th Street, aflată cam la un kilometru distanţă.

– Cu siguranţă că locaţia lirei este dezvăluită în aceste scrisori, a spus Saitou-san.

– Nu cred că putem trage o concluzie înainte de a le citi, a replicat Evangeline.

Fără să mai stea pe gânduri, Vladimir a deschis fiecare plic şi a aşezat şase ilustrate de mici dimensiuni pe masă. Hârtia era groasă şi de un alb cremos, cu un chenar auriu. Un desen similar fusese imprimat pe faţa fiecărei ilustrate. Zeiţe greceşti cu coroane de lauri pe cap dansau printre roiuri de heruvimi. Doi îngeri, heruvimi dolofani ca nişte copilaşi, cu aripi mititele, rotunde, ţineau lire în mâini.

– Este un desen clasic în stil Art Deco din anii '20, a spus Verlaine luând o ilustrată şi cercetând-o. Sunt acelaşi gen de caractere folosite pe coperta revistei *New Yorker*. Iar poziţionarea simetrică a îngerilor este clasică. Cei doi heruvimi cu lirele sunt imagini în oglindă ale fiecăruia dintre ei, motiv prin excelenţă Art Deco. S-a aplecat deasupra ilustratei şi a continuat: Şi acesta este, fără îndoială, scrisul lui Abigail Rockefeller. I-am studiat jurnalele şi corespondenţa personală de multe ori, nu încape dubiu.

Vladimir a luat ilustratele şi le-a citit, plimbându-şi ochii albaştri peste rânduri. Apoi, cu aerul cuiva care avusese răbdare prea mulţi ani, le-a pus înapoi pe masă şi s-a ridicat.

– Nu spun absolut nimic, a continuat. Cele cinci ilustrate sunt la fel de pline de informaţii ca o listă de cumpărături. Pe ultima ilustrată nu scrie nimic, în afară de un nume: „Alistair Carroll, custode, Muzeul de Artă Modernă."

– Trebuie să fie vreo informaţie despre liră, a intervenit Saitou-san, luând ilustratele. Vladimir a privit-o pe Gabriella preţ de o clipă, cântărind parcă posibilitatea de a fi scăpat el ceva din vedere.

– Vă rog, a spus. Citiţi-le! Spuneţi-mi că mă înşel.

Gabriella a parcurs ilustratele una câte una, apoi i le-a dat lui Verlaine, care le-a citit atât de repede, încât Evangeline s-a întrebat cum de le putea pătrunde înţelesul.

– Seamănă la ton şi la conţinut cu scrisorile Innocentei, a spus Gabriella cu un oftat.

– Adică? a întrebat Saitou-san.

– Adică discută despre vreme, baluri caritabile, dineuri şi contribuţiile artistice ale lui Abigail Rockefeller la strângerea anuală de fonduri organizată de Crăciun de măicuţele de la mănăstirea St. Rose, a lămurit-o Gabriella. Nu prezintă instrucţiuni clare referitoare la locaţia lirei.

– Ne-am pus toată speranţa în Abigail Rockefeller, a spus Bruno. Dacă ne-am înşelat?

– Nu aş minimaliza aşa de repede rolul măicuţei Innocenta în acest schimb de scrisori, a replicat Gabriella, aruncându-i o privire lui Verlaine. Era cunoscută drept o femeie de o subtilitate remarcabilă, care îi putea atrage şi pe ceilalţi în arta subtilităţii.

Verlaine stătea în tăcere şi studia ilustratele. Într-un târziu, s-a ridicat, a luat un dosar din rucsac şi a aşezat patru scrisori pe masă, lângă ilustrate. Cea de-a cincea scrisoare rămăsese la mănăstire, acolo unde o lăsase Evangeline.

– Acestea sunt scrisorile Innocentei, a spus el, zâmbindu-i ruşinat lui Evangeline, de parcă aceasta l-ar fi mustrat din nou pentru că le furase din arhiva familiei Rockefeller.

A aşezat ilustratele doamnei Rockefeller şi scrisorile Innocentei unele lângă celelalte în ordine cronologică. A scos într-o succesiune rapidă patru dintre ilustratele doamnei Rockefeller şi, aşezându-le dinaintea sa, a studiat fiecare faţă. Evangeline era surprinsă de gesturile lui Verlaine, şi uimirea i-a sporit şi mai mult când acesta a început să zâmbească, de parcă ar fi găsit în ele ceva amuzant. Într-un final, a spus:

– Cred că doamna Rockefeller a fost chiar mai inteligentă decât ne-am gândit noi.

– Îmi pare rău, a spus Saitou-san, aplecându-se deasupra ilustratelor, dar eu nu văd ce informaţii transmit scrisorile.

– Daţi-mi voie să vă arăt, a început Verlaine. Totul este aici, în ilustrate. Asta este corespondenţa în ordine cronologică. Din cauza absenţei indicaţiilor clare în legătură cu locaţia lirei, putem presupune că jumătatea de corespondenţă a doamnei Rockefeller este nulă, un fel de spaţiu gol în care răspunsurile Innocentei adaugă o semnificaţie. După cum i-am spus şi Gabriellei azi-dimineaţă, este un element recurent în scrisorile Innocentei. În patru dintre ele, face comentarii despre un soi de

desene pe care Abigail Rockefeller le-a adăugat în corespondență. Acum înțeleg că Innocenta se referea exact la aceste patru ilustrate, a conchis Verlaine, arătând spre ilustratele doamnei Rockefeller aflate pe masă, dinaintea sa.

– Citește-ne remarcile pe care le face, l-a îndemnat Gabriella.

Verlaine a luat scrisorile Innocentei și a citit cu glas tare propozițiile în care era lăudat gustul artistic al lui Abigail Rockefeller, repetând pasajele pe care i le citise Gabriellei în acea dimineață.

– La început am crezut că Innocenta se referea la vreun desen, poate chiar la niște ilustrații adăugate la scrisori, ceea ce ar fi fost descoperirea secolului pentru un specialist în artă modernă ca mine. Dar, sincer să fiu, ar fi fost cu totul atipic pentru doamna Rockefeller să includă așa ceva. Era colecționară și iubitoare de artă, nu artistă. Verlaine a scos patru ilustrate cu aspect cremos din șirul de hârtii și le-a întins angelologilor. Acestea sunt cele patru ilustrate pe care le admira Innocenta, a spus el.

Evangeline a cercetat ilustrata pe care i-o dăduse Verlaine. A remarcat că pe ea fusese aplicată o placă gravată, care lăsase în urmă un desen rafinat, reprezentând două lire antice ținute de doi heruvimi. Ilustratele erau plăcute privirii și se potriveau cu gustul unei femei ca Abigail Rockefeller, dar Evangeline nu vedea nimic care să dezlege misterul.

– Uitați-vă cu atenție la cei doi heruvimi, le-a sugerat Verlaine. Uitați-vă la lire!

Angelologii au privit ilustratele și le-au dat din mână-n mână, să le vadă fiecare pe toate.

Într-un târziu, după ce le-a examinat o vreme, Vladimir a spus:

– Desenele au ceva ciudat. Lirele sunt altfel pe fiecare ilustrată.

– Da, a întărit Bruno. Numărul strunelor de la cea din stânga diferă de numărul celei din dreapta.

Evangeline a văzut-o pe bunica ei studiind ilustrata pe care o avea în mână. Începând parcă să înţeleagă unde bătea Verlaine, ea a zâmbit.

– Evangeline, câte strune sunt pe fiecare liră? a întrebat ea.

Evangeline s-a uitat cu mai multă atenţie la ilustrata ei şi a văzut că Vladimir şi Bruno aveau dreptate. Strunele erau diferite la fiecare liră, însă ea vedea acest lucru mai degrabă ca pe o ciudăţenie a ilustratelor decât ca pe ceva de o mare importanţă.

– Două şi opt, a spus Evangeline. Dar ce înseamnă?

Verlaine a scos un creion din buzunar şi a scris aceste numere sub lire. Le-a dat creionul şi celorlalţi şi le-a cerut să-i urmeze exemplul.

– Mi se pare că dăm o interpretare extrem de nerealistă unui instrument muzical, a spus Vladimir cu dezinteres.

– Numărul strunelor de la fiecare liră trebuie fi fost o metodă de codificare a informaţiei, l-a lămurit Gabriella.

Verlaine a luat ilustratele de la Evangeline, Saitou-san, Vladimir şi Bruno.

– Iată numerele: 28, 38, 30 şi 39. În ordinea asta. Dacă nu mă înşel, împreună, ele indică locaţia lirei.

Evangeline l-a privit pe Verlaine, întrebându-se dacă îi scăpase ei ceva, pentru că numerele îi păreau lipsite de sens.

– Crezi că numerele astea indică o adresă?

– Nu în mod direct, a răspuns Verlaine, dar ar putea fi ceva în şirul ăsta de numere care să indice o adresă.

– Sau coordonatele unei hărţi, a sugerat Saitou-san.

– Dar unde? a întrebat Vladimir, încruntându-se când s-a gândit la posibilităţile existente. Sunt sute de mii de adrese în oraşul New York.

– Aici mă împotmolesc, a spus Verlaine. Este evident că numerele astea trebuie să fi fost extrem de importante pentru Abigail Rockefeller, dar nu putem şti cum să le folosim.

– Ce fel de informaţie poate fi transmisă sub forma a opt cifre? a întrebat Saitou-san, meditând parcă la posibilităţi.

– Sau poate patru numere de două cifre, a spus Bruno, evident amuzat de ciudăţenia exerciţiului.

– Şi toate sunt între 20 şi 40, a remarcat Vladimir.

– Trebuie să mai fie şi altceva în ilustrate, a spus Saitou-san. Numerele astea prea nu au nici o logică.

– Pentru majoritatea oamenilor, ele ar putea părea lipsite de logică, a spus Gabriella. Pentru Abigail Rockefeller însă, aceste numere trebuie să fi format un şir cât se poate de logic.

– Unde locuia familia Rockefeller? l-a întrebat Evangeline pe Verlaine, ştiind că aceasta era specialitatea sa. Poate că numerele indică adresa lor.

– Aveau câteva locuinţe în New York, a spus Verlaine, dar reşedinţa lor de pe West 54th Street este cea mai cunoscută. Într-un final, Abigail Rockefeller a donat casa Muzeului de Artă Modernă.

– 54 nu este unul dintre numerele noastre, a spus Bruno.

– Stați puțin, a zis Verlaine. Oare de ce n-am văzut mai devreme? Muzeul de Artă Modernă este unul dintre proiectele cele mai importante ale lui Abigail Rockefeller. A fost, de asemenea, primul dintr-o serie de muzee și monumente pe care le-au inaugurat ea și soțul ei. Muzeul de Artă Modernă a fost deschis în 1928.

– 28 este primul număr de pe ilustrate, a spus Gabriella.

– Exact, a întărit Verlaine, din ce în ce mai entuziasmat.

The Cloisters, care a reprezentat adevărata mare dragoste a lui John D. Rockefeller, a fost deschis în 1938. Biserica Riverside, care, sincer să fiu, nu mi s-a părut niciodată interesantă, trebuie să fi fost terminată prin 1930. Iar Centrul Rockefeller, capodopera lor în stil Art Deco, a fost deschis în 1939. Numerele comunicate Innocentei trebuie să trimită la aceste locații.

– Bravo, Verlaine, a spus Saitou-san, ciufulindu-i cârlionții dezordonați.

Atmosfera din încăpere se schimbase radical, reducându-se la un vuiet de nerăbdare. Evangeline nu putea decât să privească ilustratele cu uimire. Stătuseră într-o ascunzătoare sub picioarele ei și ale surorilor care nu bănuiau nimic, mai bine de cincizeci de ani.

– În orice caz, a intervenit Gabriella, domolindu-le entuziasmul, lira poate fi într-o singură locație din acestea patru.

– Atunci este mai eficient să ne împărțim în grupuri și să căutăm în toate, a propus Vladimir. Verlaine și Gabriella vor merge la Cloisters. E înțesat de turiști, așa că va fi o chestiune delicată

să scoatem ceva de acolo. Cred că va fi mai simplu de realizat de către cineva familiarizat cu locul. Eu și Saitou-san vom merge la biserica Riverside, iar Evangeline și Bruno – la Muzeul de Artă Modernă.

– Și la Centrul Rockefeller? a întrebat Verlaine.

– Este imposibil să faci ceva acolo azi, a spus Saitou-san. Ce Dumnezeu, e Ajunul Crăciunului, e o nebunie acolo!

– Cred că de aceea l-a ales Abigail Rockefeller, a spus Gabriella. Cu cât este mai greu de pătruns, cu atât mai bine.

Gabriella a luat servieta de piele în care se aflau pana și caietul de însemnări și i-a dat fiecăruia ilustrata referitoare la locația repartizată.

– Nu pot decât să sper că ilustratele ne vor ajuta să găsim lira.

– Și dacă este așa? a întrebat Bruno. Atunci ce facem?

– Asta este marea dilemă cu care ne confruntăm, a spus Vladimir, trecându-și degetele prin părul grizonant. Păstrăm lira sau o distrugem.

– S-o distrugem? s-a mirat Verlaine. Din câte ați spus, lira este frumoasă și de o valoare inestimabilă.

– Acest instrument nu este decât o altă relicvă, a spus Bruno. Nu este ceva ce poți expune la muzeu. Pericolele depășesc importanța istorică pe care ar putea-o avea. Nu avem de ales, trebuie s-o distrugem.

– Sau să o ascundem iar, a spus Vladimir. Sunt o mulțime de locuri în care am putea să o punem la adăpost.

– Am încercat asta în '43, Vladimir, i-a amintit Gabriella. Este evident că metoda asta a dat greș. Dacă păstrăm lira, punem în pericol generațiile

viitoare, chiar şi dacă o ascundem în cel mai sigur loc. Trebuie distrusă, asta e clar. Adevărata problemă este cum.

– Cum adică? a întrebat Evangeline.

– Una dintre calităţile de bază ale instrumentelor celeste este aceea că, fiind create în ceruri, numai făpturile cerului o pot distruge, a lămurit-o Vladimir.

– Nu înţeleg, a intervenit Verlaine.

– Numai făpturile celeste sau cele cu sânge angelic pot distruge materia celestă, a repetat Bruno.

– Inclusiv nephilimii, a spus Gabriella.

– Deci, dacă vrem să distrugem lira, trebuie să o dăm pe mâna creaturilor de care vrem s-o ascundem, a spus Saitou-san.

– E un paradox, a recunoscut Bruno.

– Şi atunci de ce s-o mai căutăm? a întrebat Verlaine dezamăgit. De ce să scoatem un lucru atât de important din ascunzătoare doar ca să-l distrugem?

– Nu avem altă soluţie, a spus Gabriella. Avem rara ocazie de a pune mâna pe liră. Trebuie să găsim o cale prin care să scăpăm de ea imediat ce o recuperăm.

– Dacă o recuperăm, a adăugat Bruno.

– Ne pierdem timpul, a spus Saitou-san ridicându-se. Va trebui să decidem ce facem cu lira atunci când punem mâna pe ea. Nu putem risca să o găsească nephilimii.

Vladimir s-a uitat la ceas şi a spus:

– Este aproape ora trei. Ne întâlnim la Centrul Rockefeller la şase fix. Asta înseamnă că avem trei ore să ajungem, să căutăm în clădire şi să mergem la punctul de întâlnire. Nu ne putem permite

să facem greşeli. Trebuie să alegem calea cea mai rapidă, iar viteza şi precizia sunt absolut necesare.

S-au ridicat de pe scaune, şi-au pus hainele şi fularele, pregătiţi să înfrunte seara rece de iarnă. În câteva secunde, angelologii erau gata de treabă. În timp ce se îndreptau spre scări, Gabriella s-a întors spre Evangeline şi i-a spus:

– Graba nu trebuie să ne facă să scăpăm din vedere pericolele pe care le presupune munca noastră. Vă avertizez, aveţi mare grijă. Nephilimii sunt la pândă. Aşteaptă acest moment de foarte multă vreme. Instrucţiunile pe care ni le-a lăsat Abigail Rockefeller sunt cele mai valoroase hârtii pe care le-am atins vreodată. Odată ce nephilimii înţeleg că le-am descoperit, ne vor ataca fără milă.

– Dar de unde vor şti? a întrebat Verlaine, apropiindu-se de Evangeline.

Gabriella a zâmbit trist.

– Dragă băiete, ştiu exact unde suntem. Şi-au plantat informatori peste tot prin oraş. Ne aşteaptă în orice clipă, în orice loc. Chiar şi acum, sunt pe aproape şi ne pândesc. Te rog, a spus ea privind-o din nou atent pe Evangeline, ai grijă.

Muzeul de Artă Modernă, New York

Evangeline apăsa cu mâna peretele de cărămidă care înainta pe lângă West 54th Street, în vreme ce vântul tăios îi biciuia pielea. Deasupra, straturile de sticlă reflectau Grădina Sculpturilor, deschizându-le dinainte atât furnicarul muzeului, cât şi imaginea grădinii. Lumina fusese redusă în interior şi Evangeline zărea cu coada ochiului vizitatorii şi angajaţii care se deplasau prin galerii. Imaginea întunecoasă a grădinii se reflecta în geam şerpuitoare, distorsionată, ireală.

– Se pare că vor închide în curând, a spus Bruno, vârându-şi adânc mâinile în buzunarele gecii de fâş şi pornind spre intrare. Hai să ne grăbim!

Odată ajuns la uşă, Bruno s-a strecurat prin mulţime şi a pornit spre casa de bilete, unde un bărbat înalt şi slab, cu cioc şi cu ochelari cu rame de baga citea un roman de Wilkie Collins. Acesta şi-a înălţat privirea, s-a uitat de la Evangeline la Bruno şi apoi a spus:

– Închidem într-o jumătate de oră. Mâine este închis, că e Crăciunul, dar deschidem din nou pe 26.

Cu aceste vorbe, s-a întors la cartea sa, de parcă Bruno şi Evangeline nu s-ar mai fi aflat în faţa lui.

Bruno s-a aplecat peste masă şi a spus:

– Căutăm pe cineva care e posibil să lucreze aici.

– Nu avem voie să oferim informaţii despre angajaţii noştri, a zis bărbatul fără să-şi ia ochii de la romanul său.

Bruno a strecurat două bancnote de 100 de dolari pe tejghea.

– Nu vrem informaţii personale, ci doar să aflăm unde îl putem găsi.

Bărbatul a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă de baga, a pus mâna pe masă şi şi-a strecurat banii în buzunar.

– Cum se numeşte?

– Alistair Carroll, a zis Bruno, dându-i ilustrata adăugată la cea de-a şasea scrisoare a lui Abigail Rockefeller. Ai auzit vreodată de el?

Omul şi-a aruncat privirea spre ilustrată.

– Domnul Carroll nu este angajat.

– Deci îl cunoaşteţi, a spus Evangeline, uşurată şi puţin uimită că numele chiar aparţinea unei persoane reale.

– Toată lumea îl cunoaşte pe domnul Carroll, a zis bărbatul ieşind din spatele ghişeului său şi conducându-i spre stradă. Locuieşte peste drum de muzeu. A arătat spre o clădire antebelică elegantă, uşor gârbovită de vreme. Clădirea avea acoperişul mansardat, din cupru, presărat cu ferestre tip hublou, iar un strat de patină împrumuta bronzului o nuanţă

verzuie. Dar stă toată ziua pe aici. Este unul dintre vechii paznici ai muzeului.

Când au intrat, Bruno și Evangeline au găsit numele „Carroll" scris pe o cutie de scrisori de alamă: apartamentul nouă, etajul cinci. Au chemat ascensorul șubred a cărui cabină de lemn era invadată de un miros floral, de parcă tocmai ar fi ieșit din el niște bătrânele în drum spre biserică. Evangeline a apăsat pe un buton negru pe care era imprimat cu alb cifra cinci. Ușa ascensorului s-a închis cu un scârțâit, iar cabina s-a urnit cu un scrâșnet spre etajele superioare. Bruno a scos ilustrata de la Abigail Rockefeller din buzunar și a ținut-o la îndemână.

La etajul al cincilea erau două apartamente, amândouă cufundate în tăcere. Bruno le-a verificat numărul și a ciocănit la ușa pe care era scrijelit, pe o plăcuță de alamă, numărul 9.

Ușa s-a întredeschis și s-a ivit în ea un bătrânel cu ochii mari albaștri, licărind de curiozitate.

– Da, a șoptit bărbatul, cu un glas abia auzit. Cine este?

– Domnul Carroll? a întrebat Bruno afabil și politicos, de parcă ar mai fi ciocănit la sute de astfel de uși. Ne pare rău să vă deranjăm, dar avem numele și adresa dumneavoastră de la...

– Abby, a completat el cu ochii țintă la ilustrata din mâna lui Bruno. A deschis ușa și i-a poftit înăuntru. Vă rog, intrați. Vă așteptam.

Doi terrieri Yorkshire cu fundițe roșii prinse de blăniță deasupra ochilor au sărit de pe o canapea și au venit țopăind până la ușă, lătrând de parcă ar fi vrut să alunge un hoț, în vreme ce Bruno și Evangeline intrau în apartament.

– Prostuţelor, le-a certat Alistair Carroll.

Le-a ridicat în aer, le-a vârât pe fiecare la subraţ şi a pornit cu ele pe hol.

Apartamentul era spaţios, iar mobilierul antic, simplu. Fiecare obiect părea preţios, dar obişnuit totodată, de parcă ar fi fost toate alese cu migală, special pentru a trece nevăzute. Evangeline s-a aşezat pe canapeaua ale cărei perniţe erau calde încă de la trupul căţeluşelor. În şemineul de marmură ardea un foc puternic, ce răspândea căldură în încăpere. Înaintea lui era o măsuţă de cafea Chippendale, lustruită, în mijlocul căreia se afla un bol de sticlă cu bomboane. Cu excepţia ediţiei de duminică a ziarului *Times* împăturit pe o măsuţă, totul arăta de parcă nu ar fi fost atins de cincizeci de ani. O litografie color înrămată, portretul unei femei robuste şi rozalii, cu trăsături de pasăre de pradă, stătea pe poliţa de deasupra căminului. Evangeline nu avusese niciodată motive sau dorinţa de a afla cum arătase doamna Abigail Rockefeller, dar a ştiut pe dată că ea era.

Alistair Carroll s-a întors cu căţeluşele. Avea părul cărunt şi tuns cu grijă. Purta pantaloni maro din catifea reiată, o jachetă de tweed şi avea un aer care îi dădea încredere lui Evangeline.

– Trebuie să-mi iertaţi fetiţele, a spus el, aşezându-se pe un fotoliu lângă foc. Nu sunt obişnuite cu musafiri. Ne vizitează foarte puţină lume în ultima vreme. Au fost pur şi simplu copleşite de bucurie să vă vadă. Şi-a împreunat mâinile în poală. Dar gata cu asta, a spus el. Nu aţi venit aici pentru schimburi de amabilităţi.

– Poate ne spuneți și nouă de ce *am* venit, a spus Bruno alăturându-i-se lui Evangeline pe canapea și așezând ilustrata pe masă. Nu era nici o explicație, doar numele dumneavoastră și Muzeul de Artă Modernă.

Alistair Carroll și-a pus o pereche de ochelari. A luat plicul și l-a privit cu atenție.

– Abby a scris ilustrata în prezența mea, a spus el. Dar aveți o singură ilustrată. Unde sunt celelalte?

– Suntem șase oameni implicați, i-a mărturisit Evangeline. Ne-am organizat în grupuri, ca să câștigăm timp. Două dintre plicuri sunt la bunica mea.

– Pe bunica ta o cheamă Celestine Clochard? a întrebat Alistair.

Evangeline a fost uimită să audă numele lui Celestine, mai ales de la un om care era imposibil să o cunoască.

– Nu, a spus ea. Celestine Clochard a murit.

– Îmi pare rău, a zis Alistair, clătinând dezamăgit din cap. Și, de asemenea, îmi pare rău că acțiunea de recuperare se face pe părți. Abby a cerut foarte clar ca recuperarea să fie făcută de o singură persoană, fie de măicuța Innocenta, fie, dacă trece prea mult timp, cum este, de altfel, cazul, de către o femeie pe nume Celestine Clochard. Îmi amintesc foarte clar condițiile, pentru că eram asistentul doamnei Rockefeller în această chestiune și eu am fost cel care a dus personal această ilustrată la mănăstirea St. Rose.

– Dar credeam că lira i-a fost permanent încredințată doamnei Rockefeller, a zis Bruno.

– Nu, nici gând. Doamna Rockefeller și măicuța Innocenta au stabilit un moment precis în care

obiectele aflate în grija noastră să fie returnate. Abby nu avea de gând să aibă grijă de ele pentru totdeauna. Intenționa să le înapoieze de îndată ce credea că acest lucru nu comporta riscuri – și anume, la sfârșitul războiului. Ne-am înțeles că Innocenta sau Celestine Clochard, dacă era cazul, aveau să aibă grijă de plicuri și, la momentul potrivit, aveau să urmeze instrucțiunile într-o anume ordine. Totul era gândit în așa fel încât să asigure atât siguranța obiectelor, cât și pe cea a persoanei implicate în recuperare.

Bruno și Evangeline s-au uitat unul la altul. Evangeline era sigură că sora Celestine nu știa nimic despre aceste instrucțiuni.

– Nu am primit indicații clare, a spus Bruno. Numai o ilustrată care ne-a condus aici.

– Poate că Innocenta nu a apucat să transmită informația înainte să moară, a spus Evangeline. Dacă ar fi fost la curent, Celestine ar fi făcut tot posibilul ca dorințele doamnei Rockefeller să fie duse la îndeplinire.

– Ei bine, a zis Alistair, văd că faceți o confuzie. Doamna Rockefeller credea că Celestine Clochard urma să plece de la mănăstire și să se întoarcă în Europa. Îmi aduc aminte că domnișoara Clochard era oaspete acolo doar pentru o scurtă durată.

– Nu a fost chiar așa, a spus Evangeline amintindu-și cât de slăbită și de bolnavă fusese Celestine în ultimele zile ale vieții.

Alistair Carroll a închis ochii, meditând parcă la ce avea de făcut pentru a rezolva situația dificilă cu care se confrunta. S-a ridicat brusc și a spus:

– Nu avem ce face, trebuie să continuăm. Vă rog, veniți cu mine, vreau să vă arăt minunata mea privelişte.

L-au urmat pe Alistair Carroll spre un perete cu ferestre tip hublou, acelea pe care Evangeline le remarcase de pe stradă. Din punctul lor de observație, au văzut Muzeul de Artă Modernă întinzându-se dinaintea lor. Evangeline s-a sprijinit cu mâinile de rama de cupru a ferestrei şi a privit în jos. Imediat sub ei se afla, liniştită şi ordonată, celebra Grădină a Sculpturilor, cu podeaua dreptunghiulară placată cu marmură cenuşie. În centrul ei scânteia un bazin îngust cu apă, o pată de întuneric cu luciri de obsidian. Printre peticele de zăpadă, plăcile cenuşii de marmură se conturau ca nişte lacrimi purpurii.

– De aici pot să supraveghez grădina zi şi noapte, a spus Alistair Carroll uşor. Doamna Rockefeller mi-a cumpărat apartamentul exact în acest scop; eu sunt paznicul grădinii. Am văzut multe schimbări în anii de după moartea ei. Grădina a fost distrusă şi reamenajată, iar colecția de statui s-a mărit. S-a întors spre oaspeții săi. Nu puteam anticipa faptul că administratorii vor considera necesar să schimbe radical lucrurile odată cu trecerea anilor. Grădina realizată de Philip Johnson în anul 1953 – grădina modernă emblematică ce-ți vine imediat în minte – a şters toate urmele grădinii inițiale pe care o cunoştea Abby. Apoi, dintr-un motiv de-a dreptul ciudat, au hotărât să modernizeze grădina concepută de Philip Johnson, ceea ce a însemnat o batjocură, o cumplită eroare de concepție. Mai întâi au scos marmura drăguță Vermont, cu o nuanță unică de albastru-cenuşiu şi au înlocuit-o cu una de o calitate

inferioară. Mai târziu, şi-au dat seama că marmura iniţială fusese net superioară, dar asta e o altă poveste. Apoi au scos-o şi pe aia şi au înlocuit-o cu altă marmură, asemănătoare cu prima. Ar fi fost un spectacol devastator dacă nu m-aş fi ocupat personal de acest lucru, a spus Alistair Carroll încrucişându-şi braţele, iar pe chip i s-a zugrăvit un aer de satisfacţie. Vedeţi dumneavoastră, comoara a fost iniţial ascunsă în grădină.

– Şi acum? a întrebat Evangeline cu răsuflarea întretăiată. Nu mai este aici?

– Abby o ascunsese în baza goală a uneia dintre statuete, care are un lăcaş în partea de jos. Credea că domnişoara Celestine Clochard avea să sosească în câteva luni, cel mult un an. Ar fi fost în siguranţă pentru o scurtă perioadă de timp, însă, când Abby a murit, în anul 1948, Celestine încă nu venise. La scurt timp după aceea, s-a plănuit ca Philip Johnson să creeze această Grădină a Sculpturilor modernă. Am mutat-o personal înainte să devasteze grădina, a spus el.

– Pare o treabă complicată, a zis Bruno. Mai ales cu măsurile de siguranţă introduse la MoMA.*

– Sunt dintotdeauna custode al muzeului, şi accesul meu, deşi nu a fost niciodată total, ca al lui Abby, era totuşi considerabil. Nu mi-a fost greu să aranjez mutarea. Nu a trebuit decât să spun că statuia trebuia dusă să fie curăţată şi apoi să extrag comoara de la baza ei. A fost un lucru bun că am avut intuiţia de a face acest lucru, căci altfel

---

* Prescurtare a Muzeului de Artă Modernă din New York (n.tr.)

ar fi fost descoperită sau distrusă. Cum Celestine Clochard nu a venit, am ştiut că nu puteam decât să stau şi să aştept.

– Trebuie să fi existat căi mai sigure de a pune la adăpost ceva atât de valoros, a spus Bruno.

– Abby credea că ar fi mai în siguranţă în locuri aglomerate. Familia Rockefeller a creat spaţii publice superbe. Doamna Rockefeller, o femeie cu spirit practic, a vrut să le folosească. Desigur, dispunând de asemenea obiecte de artă nepreţuite, muzeele erau şi ele cele mai sigure locaţii de pe insula Manhattan. Grădina Sculpturilor şi Cloisters sunt sub supraveghere permanentă. Biserica Riverside a fost o alegere de ordin sentimental: familia Rockefeller a construit biserica pe locul în care s-a aflat şcoala doamnei Rockefeller. Iar Centrul Rockefeller, simbolul puterii şi al influenţei familiei reprezenta recunoaşterea statutului social al clanului lor în acest oraş. Arăta cât de multă putere aveau. Presupun că doamna Rockefeller ar fi putut să arunce toate cele patru părţi în seiful unei bănci şi atâta tot, dar nu era genul ei. Ascunzătorile sunt simbolice: două muzee, o biserică şi un centru comercial. Două părţi artă, o parte religie şi o parte bani, acestea sunt proporţiile exacte după care dorea doamna Rockefeller să fie ţinută minte.

Bruno i-a adresat lui Evangeline o privire amuzată la auzul vorbelor lui Alistair Carroll, dar nu a spus nimic.

Alistair Carroll a părăsit încăperea şi s-a întors curând cu o cutie lungă, dreptunghiulară, de metal. I-a dat-o lui Evangeline împreună cu o cheie mică.

– Deschide-o!

Evangeline a vârât cheia într-o încuietoare micuță și a răsucit-o. Mecanismul metalic a scos un scârțâit, blocat fiind de rugină, apoi s-a auzit un clic. A deschis capacul și a văzut două bare lungi și subțiri din aur, care se odihneau pe o bucată de catifea neagră.

– Ce sunt astea? a întrebat Bruno, vizibil uimit.

– Desigur, barele transversale, a spus Alistair. La ce vă așteptați?

– Ne imaginam că vom vedea lira, a recunoscut Evangeline.

– Lira? Nu, nu, nu am ascuns lira în muzeu, a zis Alistair cu un zâmbet, mulțumit parcă de faptul că în sfârșit avea voie să le împărtășească secretul. Cel puțin, nu întreagă.

– V-ați permis s-o desfaceți în bucăți? s-a mirat Bruno.

– Ar fi fost mult mai riscant să o ascundem într-un singur loc, a spus Alistair, clătinând din cap. Așa că am dezmembrat-o, și acum este desfăcută în patru bucăți.

Evangeline l-a privit neîncrezătoare pe bătrân.

– Are o vechime de o mie de ani, a spus ea într-un târziu. Trebuie să fie extrem de fragilă.

– Ba este un instrument surprinzător de solid, a replicat el. În plus, am avut parte de ajutorul celor mai buni profesioniști pe care-i puteam cumpăra. Acum, ca să revenim, a zis el așezându-se pe fotoliu, mi-au fost încredințate o serie de informații pe care trebuie să vi le furnizez. După cum am precizat, doamna Rockefeller a presupus că bucățile vor fi ridicate de o singură persoană și că vor fi luate într-o ordine anume. A plănuit recuperarea lor cu multă

meticulozitate. Muzeul de Artă Modernă era prima locație, așa că a alăturat o ilustrată cu numele meu, apoi biserica Riverside, Cloisters și, la final, Prometeu.

– Prometeu? a întrebat Evangeline.

– Statuia lui Prometeu din Centrul Rockefeller, a explicat Alistair, îndreptându-și spatele, așa încât părea dintr-odată mai înalt și cu un aer mai nobil decât înainte. Ordinea a fost gândită astfel încât eu să vă pot da instrucțiuni, sfaturi, să vă avertizez. La biserica Riverside veți găsi un om, un anume domn Gray, un angajat al familiei Rockefeller. Abby i-a încredințat această poziție, dar, sincer, eu nu înțeleg de ce. Nu se poate ști dacă a respectat dorințele doamnei Rockefeller după atâția ani, dar a venit la mine de câteva ori ca să-mi ceară bani. După părerea mea, sărăcia nu este niciodată un semn bun. În orice caz, dacă nu sunteți presați de timp, vă sugerez să nu apelați la el. Alistair Carroll a scos o bucată de hârtie din buzunarul interior al jachetei de tweed și a desfășurat-o pe măsuță. Aici apare locația exactă a cutiei de rezonanță a lirei.

Alistair Carrol i-a întins lui Evangeline hârtia, să examineze labirintul din centrul ei.

– Labirintul din altarul bisericii Riverside seamănă cu cel din Catedrala Chartres, din Franța, a explicat Alistair. Inițial, labirinturile erau folosite ca unelte în sprijinul contemplației. Pentru a servi scopurilor noastre, s-a creat un lăcaș sub floarea lui centrală, un compartiment invizibil de la suprafață, care poate fi scos și pus la loc fără să afecteze podeaua. Abby a pus înăuntru cutia de rezonanță, care trebuie scoasă respectând aceste instrucțiuni. Cât

despre coardele lirei, asta e o altă poveste, a continuat el. Sunt la Cloisters şi trebuie scoase cu ajutorul directoarei, o femeie care este la curent cu dorinţele doamnei Rockefeller şi care va şti exact cum să procedeze în aceste împrejurări. Muzeul mai este deschis cam vreo jumătate de oră. Directoarea are ordine să permită accesul nelimitat. Îi dau un telefon şi se rezolvă. Nu se poate proceda altfel fără a cauza tărăboi. Spuneaţi că unii dintre colegii dumneavoastră sunt acolo acum?

– Bunica mea, a spus Evangeline.

– Acum cât timp s-a dus? a întrebat Alistair.

– Ar trebui să fi ajuns deja, a zis Bruno, uitându-se la ceas.

Alistair s-a făcut palid.

– Mă nelinişteşte ceea ce aud. Cine ştie ce pericole o pândesc, acum că ordinea a fost răsturnată? Trebuie să încercăm să intervenim. Te rog, spune-mi numele bunicii tale. Am să sun imediat. A mers spre un telefon cu disc, a ridicat receptorul şi a format numărul. În câteva clipe, îi explica situaţia unei alte persoane. Familiaritatea lui Alistair îi dădea lui Evangeline impresia că acesta mai discutase situaţia cu directoarea şi cu alte ocazii. După ce a închis, a spus:

– Ce uşurare! Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit în această după-amiază la Cloisters. Poate că bunica ta este acolo, dar nu s-a apropiat de ascunzătoare. Din fericire, încă mai e timp. Omul meu de legătură va face tot ce-i stă în putinţă să o găsească şi să o ajute.

Apoi a deschis uşa unui dulap, a tras pe el un palton greu de lână şi şi-a prins la gât un fular.

Evangeline şi Bruno i-au urmat exemplul şi s-au ridicat de pe canapea.

– Trebuie să plecăm, le-a zis Alistair şi a luat-o înainte spre uşă. Membrii grupului dumneavoastră nu sunt în siguranţă; de fapt, acum, că a început recuperarea instrumentului, nici unul dintre noi nu mai este în siguranţă.

– Ne-am înţeles să ne întâlnim la Centrul Rockefeller la ora şase, a spus Bruno.

– Centrul Rockefeller este la patru blocuri de aici, l-a anunţat Alistair Rockefeller. Vă însoţesc. Cred că vă pot fi de ajutor.

The Cloisters, Muzeul Metropolitan de Artă, Fort Tryon Park, New York

Verlaine şi Gabriella au coborât din taxi şi au parcurs în fugă aleea spre muzeu. Mai multe clădiri din piatră se ridicau înaintea lor ca nişte paveze deasupra râului Hudson. Verlaine vizitase de multe ori Cloisters, iar similitudinea sa cu o mănăstire medievală era o sursă de mângâiere şi un refugiu în furnicarul oraşului. Prezenţa istoriei era reconfortantă, deşi clădirea avea un aer artificial. Se întreba ce credea Gabriella despre muzeu, dat fiind că în Paris exista chiar sursa lui de inspiraţie; frescele străvechi, crucifixele, statuile medievale care constituiau colecţia muzeului fuseseră strânse cu gândul de a copia Musée National du Moyen Âge, un loc despre care citise doar în cărţi.

Pe când urcau în grabă treptele de piatră, Verlaine medita la misiunea în care porniseră. I se părea ciudat că devenise dintr-odată parte a ceva ce cu o zi în urmă nici nu-şi putea imagina. Fuseseră trimişi la muzeu fără să aibă idee cum să procedeze. Ştia că Gabriella era bună în meseria ei şi avea încredere că

urma să găsească ea o cale prin care să-şi ducă la îndeplinire partea lor de misiune, dar tot părea o sarcină descurajantă. În ciuda pasiunii sale pentru texte valoroase şi pentru provocările intelectuale, dificultatea sarcinii era suficientă pentru a-l face să vrea să se întoarcă, să ia un taxi şi să plece acasă.

Fiind perioada sărbătorilor de iarnă, muzeul avea să fie înţesat de oameni ieşiţi să se bucure de o după-amiază de contemplare a artei medievale. Dacă erau urmăriţi, cum bănuia Verlaine, o asemenea mulţime îi putea apăra. A studiat faţada de calcar, impozantul turn central, zidul exterior gros şi s-a întrebat dacă nu cumva creaturile se ascundeau înăuntru. Nu se îndoia nici o clipă că erau acolo şi-i aşteptau.

La intrarea arcuită a muzeului, o femeie minionă cu părul roşcat, strălucitor, a venit în grabă spre ei. Purta o bluză vaporoasă de mătase şi un şirag de perle care străluceau în lumină în timp ce îşi făcea drum spre ei. Verlaine avea senzaţia că femeia stătuse la uşă şi îi aşteptase să sosească, dar ştia că acest lucru era imposibil.

– Doamna Gabriella Valko? a întrebat ea. Verlaine a recunoscut accentul care era asemănător cu cel al Gabriellei şi a dedus că femeia era franţuzoaică. Numele meu este Sabine Clementine, sunt director asociat responsabil cu restaurarea în muzeu. Am fost trimisă să vă acord ajutor în această după-amiază în misiunea pe care o aveţi.

– Aţi fost trimisă? a întrebat Gabriella, privind-o cu atenţie pe femeie. De către cine?

– Alistair Carroll, a şoptit ea şi le-a făcut semn s-o urmeze. Lucrează pentru răposata Abigail Rockefeller. Veniţi, vă rog, vă explic pe drum.

După cum prevăzuse Verlaine, holul era plin de lume cu aparate foto şi cu ghiduri turistice. Vizitatorii aşteptau la casa de bilete din librăria muzeului, iar coada pe care o formau pornea şerpuită pe lângă mesele înţesate cu cărţi de istorie medievală, albume de artă şi studii de arhitectură gotică şi romanică. Printr-o fereastră îngustă, Verlaine a zărit din nou râul Hudson, care curgea întunecat şi neîntrerupt. În ciuda pericolului, a simţit că întreaga fiinţă i se relaxează: muzeele avuseseră întotdeauna un efect calmant asupra sa, acesta fiind, probabil, unul dintre motivele pentru care alesese să se specializeze în istoria artei. Însuşi aerul de muzeu al clădirii, cu colecţia ei de rămăşiţe de mănăstiri medievale, faţade, fresce şi intrări ale unor clădiri în paragină din Spania, Franţa şi Italia – care fuseseră reasamblate într-un colaj de ruine străvechi –, îl ajuta să se liniştească, la fel turiştii care făceau fotografii, cuplurile de tineri care mergeau ţinându-se de mână şi pensionarii care studiau culorile delicate, şterse ale frescelor. Dispreţul său faţă de turişti, atât de pronunţat cu numai o zi în urmă, se transformase acum în recunoştinţă.

Au intrat în muzeul propriu-zis prin galerii care comunicau între ele, încăperi care dădeau dintr-una în cealaltă. Deşi nu aveau timp să se oprească, în timp ce treceau, Verlaine şi-a aruncat din mers privirea spre obiectele de artă în căutarea a ceva ce-i putea oferi un indiciu despre scopul vizitei lor la Cloisters. Poate că vreo pictură sau vreo statuie avea

cumva legătură cu ilustratele lui Abigail Rockefeller, deşi se îndoia de acest lucru. Desenele doamnei Rockefeller erau prea moderne, un exemplu clar de stil Art Deco newyorkez. Cu toate acestea, a cercetat o arcadă anglo-saxonă, un crucifix sculptat, un mozaic de sticlă, câţiva stâlpi restauraţi şi lustruiţi, cu frunze sculptate de acant. Oricare dintre aceste capodopere putea ascunde instrumentul în pântecele său.

Sabine Clementine i-a condus într-o încăpere aerisită, cu un perete acoperit de ferestre prin care lumina bogată se revărsa şi se răspândea pe podeaua lucioasă de lemn cu scânduri late. Pe pereţi atârnau mai multe tapiserii. Verlaine le-a recunoscut imediat. Le studiase la cursul de capodopere ale istoriei artei internaţionale din primul an de studii postuniversitare şi găsise nenumărate reproduceri în reviste, deşi, din cine ştie ce motiv, nu le mai văzuse de ceva vreme. Sabine Clementine îi dusese la celebrele tapiserii cu vânătoarea unicornului.

– Ce frumoase sunt! a exclamat Verlaine examinând nuanţele aprinse de roşu şi pe cele strălucitoare de verde ale florilor ţesute.

– Şi brutale, a adăugat Gabriella, făcând un semn spre scena în care unicornul era măcelărit, în vreme ce o parte dintre vânători priveau cu pasivitate şi indiferenţă, iar ceilalţi înfigeau suliţe în gâtul creaturii lipsite de apărare.

– Asta era marea diferenţă dintre Abigail Rockefeller şi soţul ei, a spus Verlaine, arătând spre panoul aflat dinaintea lor. În vreme ce Abigail Rockefeller a fondat Muzeul de Artă Modernă şi a cumpărat picturi de Picasso, Van Gogh şi Kandinsky, soţul ei colecţiona artă din perioada medievală.

Detesta modernismul şi refuza să susţină pasiunea soţiei lui pentru el. Îl considera profan. Este ciudat cât de des trecutul este considerat sfânt, în vreme ce lumea modernă trezeşte suspiciuni.

– Deseori sunt motive întemeiate de suspiciune faţă de modernitate, a subliniat Gabriella, privind peste umăr la grupurile de turişti, căutând parcă să vadă dacă fuseseră urmăriţi.

– Dar fără binefacerile progresului am fi încă în Evul Mediu întunecat, a replicat Verlaine.

– Dragă Verlaine, a spus Gabriella, apucându-l de braţ şi afundându-se în galerie, chiar crezi că am depăşit acea perioadă?

– Bun, a intervenit Sabine Clementine, apropiindu-se de ei ca să le poată vorbi în şoaptă, predecesoarea mea m-a pus să memorez un indiciu, deşi nu am înţeles niciodată pe deplin care era scopul. Vă rog, ascultaţi cu atenţie.

Gabriella s-a întors spre ea uimită, şi Verlaine a surprins o uşoară condescendenţă pe chipul ei în timp ce o asculta pe Sabine vorbind.

– „Alegoria vânătorii ne spune o poveste într-o poveste", a şoptit Sabine. „Urmaţi calea fiarei de la libertate la captivitate. Evitaţi câinii, simulaţi modestia în faţa slujnicei, respingeţi brutalitatea măcelului şi căutaţi muzica acolo unde fiara trăieşte din nou. Aşa cum o mână a ţesut acest mister, tot aşa o mână trebuie să-l dezlege. *Ex angelis* – instrumentul se dezvăluie de la sine."

– *Ex angelis?* a întrebat Verlaine, de parcă aceasta era singura parte a indiciului care îl nedumerea.

– E în latină, a răspuns Gabriella. Înseamnă „de la îngeri". În mod evident, foloseşte această sintagmă

ca să descrie instrumentul angelic, plăsmuit de îngeri, dar este o manieră ciudată de a face acest lucru. S-a oprit ca să-i adreseze lui Sabine Clementine o privire plină de recunoştinţă, semn că în sfârşit admitea legitimitatea prezenţei acesteia, apoi a continuat: De fapt, iniţialele *E* şi *A* erau deseori imprimate pe peceţile documentelor pe care şi le trimiteau angelologii în Evul Mediu, dar literele aveau legătură cu *Epistula Angelorum,* sau slova îngerilor, care-i cu totul altceva. Doamna Rockefeller nu putea şti acest lucru.

– Există totuşi ceva care ar putea-o explica? a întrebat Verlaine aplecându-se peste umărul Gabriellei în timp ce aceasta scotea din servietă ilustrata lui Abby Rockefeller.

A întors-o şi a privit cu atenţie.

– E un soi de desen, a spus Gabriella cercetând din nou ilustrata. O serie de linii uşor trasate, aranjate în funcţie de lungime, şi lângă fiecare era trecut un număr. Dar asta nu explică absolut nimic.

– Deci, avem o hartă fără legendă, a murmurat Verlaine.

– Poate, a zis Gabriella şi a rugat-o pe Sabine să repete formula, iar aceasta a rostit-o încă o dată cuvânt cu cuvânt.

– „Alegoria vânătorii ne spune o poveste într-o poveste. Urmaţi calea fiarei de la libertate la captivitate. Evitaţi câinii, simulaţi modestia în faţa slujnicei, respingeţi brutalitatea măcelului şi căutaţi muzica acolo unde fiara trăieşte din nou. Aşa cum o mână a ţesut acest mister, tot aşa o mână trebuie să-l dezlege. *Ex angelis* – instrumentul se dezvăluie de la sine."

– Este limpede că ne îndeamnă să urmăm etapele vânătorii care începe în prima tapiserie, a zis Verlaine croindu-şi drum printre grupurile de oameni spre primul panou. Aici, vânătorii se îndreaptă spre pădure, unde descoperă un unicorn, îl hăituiesc şi apoi îl răpun. Câinii pe care doamna Rockefeller ne sfătuieşte să-i evităm sunt printre vânători, iar slujnica, de care, de asemenea, trebuie să trecem, trebuie să fie una dintre femeile care stau şi privesc. Trebuie să evităm toate astea şi să ne uităm acolo unde fiara este din nou în viaţă. Trebuie să fie asta, a tras Verlaine concluzia, conducând-o pe Gabriella de braţ spre ultima tapiserie.

Se aflau în faţa celei mai cunoscute tapiserii, care înfăţişa o pajişte bogată, înverzită şi presărată cu flori de câmp. Unicornul stătea aplecat, îmblânzit în mijlocul unui spaţiu circular îngrădit.

– Asta este categoric lucrarea în care trebuie să „căutăm muzică unde fiara trăieşte din nou".

– Deşi nu pare să fie nimic legat de muzică aici, a remarcat Verlaine.

– *Ex angelis*, şi-a spus Gabriella sieşi, meditând parcă la semnificaţia cuvintelor.

– Doamna Rockefeller nu a folosit niciodată cuvinte în latină în scrisorile ei către Innocenta, a subliniat Verlaine. Este evident că aici a ales această sintagmă ca să ne atragă atenţia.

– Îngerii apar aproape în fiecare obiect de artă din locul ăsta, a spus Gabriella vizibil dezamăgită. Dar aici nu e nici măcar unul singur.

– Aveţi dreptate, a încuviinţat Verlaine studiind unicornul. Aceste tapiserii sunt o anomalie. Deşi vânătoarea unicornului poate fi interpretată ca

o alegorie, cum menţiona doamna Rockefeller – fără doar şi poate, o altă versiune a răstignirii şi învierii lui Iisus Hristos –, este unul dintre puţinele obiecte de artă de aici fără simboluri sau imagini creştine explicite. Nu e nici o reprezentare a lui Hristos, nici o imagine din Vechiul Testament, nici urmă de îngeri.

– Uite cum sunt ţesute peste tot prin scenă literele A şi E, a spus Gabriella arătând spre colţurile tapiseriei. Apar în fiecare tapiserie şi întotdeauna câte două. Trebuie să fi fost iniţialele protectorului care le-a comandat.

– Posibil, a admis Verlaine privind cu mai multă atenţie literele şi remarcând că fuseseră cusute cu fir de aur. Dar ia uitaţi-vă: litera E este întoarsă de fiecare dată. Literele au fost inversate.

– Şi dacă le întoarcem, obţinem E şi A, a remarcat Gabriella.

– *Ex angelis*, a spus Verlaine.

S-a apropiat aşa de mult de tapiserie, încât vedea reţeaua complicată de fire care formau ţesătura. Mirosea a argilă şi fusese expusă timp de secole la praf şi la aer, acestea devenind parte integrantă din ea. Sabine Clementine, care stătuse tăcută în apropiere, aşteptând să le sară în ajutor, s-a apropiat de ei.

– Haideţi, a zis ea uşor. Aţi venit să vedeţi tapiseriile. Sunt specialitatea mea. Fără să aştepte un răspuns, Sabine a mers la primul panou şi a spus: Tapiseriile care reprezintă vânătoarea unicornului sunt capodopera Evului Mediu, şase panouri ţesute cu lână şi mătase. Împreună, panourile reprezintă o partidă curtenească de vânătoare – vedeţi câinii, cavalerii, fecioarele, castelele mărginite de fântâni

şi de păduri. Proveniența exactă a tapiseriilor este un mister chiar şi după ani de cercetare, dar istoricii de artă sunt de acord că stilul indică Bruxellesul anului 1500. Prima atestare documentară a tapiseriilor unicornului a apărut în secolul al XVII-lea, când au fost catalogate drept bunuri aparținând unei familii nobiliare franceze. Au fost descoperite şi restaurate la jumătatea secolului al XIX-lea. John D. Rockefeller Jr. a dat mai bine de un milion de dolari pe ele în anii '20. După părerea mea, a fost un chilipir. Mulți istorici consideră că sunt cel mai rafinat obiect de artă medievală din lume.

Verlaine a privit din nou tapiseria, atras de culoarea ei vie şi de unicornul care stătea în mijlocul panoului, o fiară de un alb lăptos, cu cornul uriaş înălțat.

– Spuneți-mi, *mademoiselle,* a întrerupt-o Gabriella pe un ton uşor provocator, sunteți aici să ne ajutați sau să vă oferiți serviciile de ghid turistic?

– Veți avea nevoie de un ghid, a replicat Sabine. Vedeți cusăturile dintre litere? a spus ea şi a arătat spre inițialele *E* şi *A* țesute deasupra unicornului.

– Pare să fi avut loc o muncă serioasă de restaurare, a remarcat Verlaine, de parcă răspunsul la întrebarea Gabriellei ar fi fost evident. A fost deteriorată?

– Foarte mult, a zis Sabine Clementine. Au fost furate în timpul Revoluției Franceze dintr-un castel şi folosite zeci de ani de către țărani ca să-şi ferească de îngheț copacii fructiferi. Deşi țesătura a fost restaurată frumos şi cu migală, dacă te uiți cu atenție, se vede clar că este deteriorată.

În vreme ce Gabriella cerceta tapiseria, gândurile ei păreau să se îndrepte într-o nouă direcție, iar în cele din urmă a spus:

– Doamna Rockefeller a primit marea provocare de a ascunde instrumentul și, potrivit indiciului pe care ni l-a dat ca instrucțiune, a ales să o ascundă aici, în Cloisters.

– Așa se pare, a recunocut Verlaine, privind-o nerăbdător.

– Ca să facă acest lucru, ar fi avut nevoie de o locație bine păzită, dar totuși expusă, ferită, dar totodată accesibilă, pentru ca instrumentul să poată fi recuperat. Gabriella și-a rotit privirea prin încăpere, uitându-se la mulțimea adunată grupuri-grupuri în fața tapiseriilor. Și-a coborât glasul, devenit abia o șoaptă, și a spus: Vedem cu ochii noștri că este aproape imposibil să ascunzi ceva masiv, precum o liră, un instrument compus dintr-un corp de mari dimensiuni și bare transversale, de regulă de dimensiuni considerabile, într-un muzeu restrâns ca acesta. Cu toate astea, știm că ea a reușit.

– Sugerați că lira nu este aici de fapt? a întrebat Verlaine.

– Nu, absolut deloc, a răspuns Gabriella. Dimpotrivă. Nu cred că Abigail Rockefeller ne-ar trimite după cai verzi pe pereți. Am meditat la dilema celor patru locații pentru un singur instrument și am ajuns la concluzia că Abigail Rockefeller a ascuns lira cu mare pricepere. A găsit cele mai sigure locuri, dar a păstrat totodată lira în forma ei cea mai sigură. Cred că aceasta nu este chiar așa cum ne așteptăm noi.

– M-ați pierdut, a recunoscut Verlaine.

– După cum ştie orice angelolog care a studiat un semestru muzicologia sferelor, istoria corurilor cereşti sau oricare alt seminar axat pe tema construcţiei şi implementării instrumentelor, lira are o componentă esenţială, coardele, a zis Sabine. În vreme ce multe alte instrumente celeste au fost făcute dintr-un metal preţios cunoscut drept valkin, rezonanţa unică a lirei este dată de coarde. Au fost realizate dintr-un material neidentificat, despre care mult timp angelologii au crezut că ar fi un amestec de mătase şi şuviţe de păr de înger. Indiferent ce material a fost folosit, sunetul este extraordinar datorită coardelor şi felului în care acestea sunt întinse. Cadrul este, în orice caz, cel mai puţin important.

– Aţi studiat la academia din Paris, a spus Gabriella impresionată.

– *Bien sûr*, doctore Valko, a spus Sabine cu un zâmbet abia schiţat. Altfel cum aş fi obţinut un post ca acesta? Poate că nu vă amintiţi, dar am asistat la seminarul dumneavoastră de introducere în războiul spiritual.

– În ce an? a întrebat-o Gabriella, studiind-o pe Sabine şi încercând să-şi amintească de ea.

– În primul semestru din 1987, a răspuns Sabine.

– Ultimul meu an la academie, a spus Gabriella.

– Era cursul meu preferat.

– Mă bucur să aud asta, a replicat Gabriella. Şi acum mă poţi răsplăti ajutându-mă să rezolv următoarea ghicitoare: „Aşa cum o mână a ţesut acest mister, tot aşa o mână trebuie să-l dezlege."

Gabriella a privit-o pe Sabine în timp ce repeta rândul din scrisoarea doamnei Rockefeller, în speranţa că acesteia îi va părea cunoscut.

– Sunt aici să vă ajut să dezlegați misterul, a spus Sabine. Iar acum știu ce trebuie să scot la lumină din tapiserie.

– Doamna Rockefeller a țesut coardele în carpeta aceasta? a întrebat Verlaine.

– De fapt, a angajat un profesionist să facă această treabă, a lămurit Sabine. Dar aveți dreptate, sunt aici, țesute în tapiseria cu unicornul în captivitate.

Verlaine a privit cu scepticism țesătura.

– Și cum naiba o să le scoatem de aici?

Sabine a spus încurcată:

– Dacă sunt bine informată, procedura a fost dusă la îndeplinire cu măiestrie, astfel că nu va afecta în nici un fel tapiseria.

– Ce ciudat că Abby Rockefeller a ales un obiect de artă așa de fragil drept adăpost, a remarcat Gabriella.

– Nu uitați că, pe vremuri, aceste carpete au fost proprietatea privată a familiei Rockefeller, a zis Sabine. Au stat pe pereți în camera de zi a lui Abigail Rockefeller din anul 1922, când le-a cumpărat soțul ei, și până la finele anilor '30, când au fost aduse aici. Doamna Rockefeller le cunoștea bine, inclusiv punctele slabe, le-a mărturisit Sabine și a arătat spre un petic din țesătură reparat în mare măsură. Vedeți ce neregulat este? Tai un pic cu foarfeca ața cu care a fost reparată și se desface.

Un paznic al muzeului care stătea în capătul încăperii a venit ca din întâmplare spre ei.

– Sunteți gata, domnișoară Clementine? a întrebat el.

– Da, mulțumesc, a răspuns Sabine, afișând deodată un aer rece și profesional. Dar mai întâi trebuie să golim galeria. Te rog, cheamă-i și pe ceilalți, a spus

ea, apoi s-a întors spre Gabriella şi spre Verlaine. Am aranjat să închid zona cât timp va dura procedura. Vom avea nevoie de libertate deplină ca să lucrăm la tapiserie, sarcină imposibilă într-o asemenea aglomeraţie.

– Puteţi face asta? a întrebat Verlaine privind sala înţesată.

– Desigur, a spus Sabine. Sunt directorul responsabil cu restaurarea şi pot începe reparaţiile oricând consider necesar.

– Şi cu asta cum rămâne? a întrebat Verlaine făcând un semn cu capul spre camera de supraveghere.

– M-am ocupat de toate, *monsieur*.

Verlaine a privit tapiseria, iar inima a început să-i bată cu putere când şi-a dat seama ce puţin timp aveau să localizeze coardele şi să le scoată. Cum bănuise la început, ţesătura remediată de deasupra cornului unicornului în partea superioară a tapiseriei avea cel mai mare defect. Era la mare distanţă de sol, cam la doi metri. Trebuia să urci pe un scaun sau pe un taburet ca să ajungi la ea. Nici unghiul nu era ideal. Era posibil să fie prea dificil de desfăcut cusătura, ceea ce ar fi însemnat ca tapiseria să fie coborâtă de pe perete, întinsă pe jos şi descusută acolo. În orice caz, această soluţie era ultima la care avea să se recurgă.

Mai mulţi paznici au intrat în galerie şi au început să scoată lumea din încăpere. Odată eliberat spaţiul, s-au postat la uşă ca să supravegheze.

Când galeria a rămas goală, Sabine a însoţit un bărbat scund şi chel pe lângă paznici, spre tapiserie, iar acesta a aşezat acolo pe podea o valiză metalică şi a desfăcut o scară de zugrav. Fără să le arunce nici

măcar o privire Gabriellei și lui Verlaine, a urcat pe scară și a început să examineze cusătura.

– Lupa, domnișoară Clementine, a cerut bărbatul.

Sabine a deschis valiza, lăsând la vedere un rând de scalpele, ață, foarfece și o lupă mare, care a atras un mic vârtej de lumină strălucitoare din încăpere, concentrându-l într-un bulgăre de foc.

Verlaine l-a privit pe bărbat la lucru, uluit de siguranța lui. Fusese întotdeauna fascinat de talentul necesar pentru restaurare și mersese la un moment dat la o expoziție în care se făcea o demonstrație a proceselor chimice folosite pentru a curăța țesături ca aceasta. Cu lupa într-o mână și cu un scalpel în cealaltă, bărbatul a apăsat vârful lamei pe un rând de cusături strânse și frumos executate. La o mică apăsare, cusăturile au cedat. A desfăcut o cusătură după cealaltă în aceeași manieră, până când în tapiserie s-a creat o gaură de dimensiunile unui măr. Bărbatul și-a continuat munca migăloasă cu îndemânarea unui chirurg.

Verlaine s-a ridicat pe vârfuri și a privit țesătura căscată. Nu vedea nimic altceva în afară de o împletitură de fire colorate, fine ca firele de păr. Bărbatul a cerut un instrument din valiză, și Sabine i-a înmânat un cârlig lung și subțire, pe care el l-a vârât în gaura din țesătură, apoi și-a strecurat mâna direct între literele A și E, a tras, și dintr-odată o strălucire i-a atras privirea lui Verlaine. În jurul cârligului era înfășurată o coardă opalescentă.

Verlaine le-a numărat pe măsură ce bărbatul i le înmâna. Erau subțiri ca un fir de păr și atât de fine, încât îi alunecau lui Verlaine printre degete, de parcă

ar fi fost ceruite. Cinci, şapte, zece coarde moi, magnifice îi atârnau pe braţ. Bărbatul a coborât de pe scară.

– Asta e tot, a zis el cu un aer sobru, de parcă tocmai ar fi pângărit un altar.

Sabine a luat strunele, le-a răsucit într-un colăcel strâns şi le-a pus într-un săculeţ cu fermoar. I l-a dat lui Verlaine şi a spus:

– *Madame, monsieur*, urmaţi-mă.

I-a condus pe Gabriella şi pe Verlaine spre intrarea în galerie.

– Ştiţi cum să le prindeţi? a întrebat Sabine.

– Sunt sigură că am să mă descurc, a răspuns Gabriella.

– Desigur, a încuviinţat Sabine şi, la un gest al ei, paznicii s-au strâns în jurul lor, câte trei pe fiecare parte. Aveţi grijă, a adăugat ea, sărutând-o pe Gabriella pe fiecare obraz, obicei specific parizienilor. Succes!

În timp ce paznicii îi escortau prin muzeu, prin mijlocul mulţimii omniprezente, Verlaine simţea că studiile pe care le făcuse, frustrările şi căutările deloc rodnice ale vieţii academice, toate îl conduseseră spre acest moment de triumf. Lângă el mergea Gabriella, femeia care îl ajutase să-şi înţeleagă vocaţia de angelolog şi viitorul – dacă putea spera la aşa ceva – alături de Evangeline.

Biserica Riverside, Morningside Heights, New York

Biserica Riverside era o catedrală în stil neogotic ce se înălța deasupra Universității Columbia. Vladimir și Saitou-san au urcat împreună treptele spre o ușă de lemn împodobită cu discuri de fier. Cizmele cu tocuri înalte ale lui Saitou-san făceau să scârțâie gheața presărată cu sare.

Când au intrat, lumina s-a redus la o perdea difuză, de culoarea mierii. Vladimir a clipit des, încercând să-și obișnuiască ochii cu noua atmosferă. Și-a aranjat cravata și a trecut pe lângă un intrând în care se afla un birou gol, a urcat un rând de scări și a pătruns într-o anticameră uriașă. Pereții erau din piatră de culoare crem și se înălțau, unindu-se în arcuri aidoma unor pânze umflate înălțate într-un port aglomerat. În depărtare, printre niște uși duble late, Vladimir a observat scobitura adâncă a navei bisericii.

Primul impuls a fost să caute prin biserică, dar a rămas pe loc, întrucât atenția i-a fost reținută de două plăci de cupru prinse pe zid. Prima comemora

generozitatea lui John D. Rockefeller Jr. în construirea bisericii. Cea de-a doua placă îi era dedicată Laurei Celestia Spelman Rockefeller, mama celui menționat anterior.

– Laura Celestia Spelman a fost soacra lui Abigail Rockefeller, a șoptit Saitou-san, citind cuvintele de pe placă.

– Cred că familia Rockefeller era foarte credincioasă, mai ales generația născută în Cleveland, a spus Vladimir. John D. Rockefeller Jr. a suportat cheltuielile de construire a bisericii.

– Așa se explică faptul că doamna Rockefeller avea acces nelimitat, a spus Saitou-san. Ar fi imposibil să păstrezi ceva aici fără ajutor din interior.

– Ajutor din interior și o mulțime de bani, s-a auzit un glas plângăcios și ascuțit.

Vladimir s-a întors și a văzut un bărbat în vârstă, ce aducea cu un broscoi, îmbrăcat cu un costum gri elegant, cu părul pieptănat cu grijă, care își făcuse apariția pe hol. La ochiul stâng avea un monoclu al cărui lanț de aur îi atârna pe obraz. Vladimir s-a dat instinctiv un pas înapoi.

– Îmi cer scuze că v-am speriat, a spus bărbatul. Sunt domnul Gray și nu am putut să nu vă remarc. Domnul Gray părea aproape orbit de neliniște, cercetând continuu holul cu ochii scoși din orbite. Într-un final, privirea i-a poposit pe Vladimir și pe Saitou-san. V-aș întreba cine sunteți, a continuat domnul Gray arătând spre ilustrata lui Abigail Rockefeller din mâna lui Vladimir, dar știu deja. Îmi permiteți? a întrebat el și a luat ilustrata de la Vladimir, a privit-o cu atenție și a reluat: Am mai văzut-o. De fapt, m-am implicat în aranjarea

imprimării acestor ilustrate pe când lucram ca băiat bun la toate al doamnei Rockefeller. Aveam doar paisprezece ani. Odată am auzit-o spunând că îi plăcea felul meu servil de a fi, lucru care tind să cred că era un compliment. Mă trimitea să-i fac diverse comisioane, în centru după hârtie, la periferie la tipografi, din nou în centru să plătesc artistul.

– Atunci poate ne veți spune dumneavoastră ce semnificație are ilustrata, a replicat Saitou-san.

– Ea credea că aveau să vină angelologii, a spus domnul Gray ignorând-o pe Saitou-san.

– Și am venit, a spus Vladimir. Ne puteți spune cum trebuie să procedăm?

– Vă voi răspunde la întrebare fără ocolișuri, a zis domnul Gray, dar mai întâi trebuie să mergem în biroul meu, unde putem vorbi pe îndelete.

Au pornit pe o scară de piatră aflată în apropierea anticamerei, pe care domnul Gray a coborât cu pas iute, sărind în grabă unele trepte. La baza ei începea un hol întunecos. Domnul Gray a deschis o ușă și i-a poftit într-un birou îngust, sufocat de hârtii. Teancuri de scrisori nedeschise se adunaseră pe marginea biroului metalic. Pe podea erau răspândite resturi de creioane ascuțite. Un calendar de perete din anul 1978, deschis la luna decembrie, atârna lângă un fișet.

Odată intrați în birou, domnul Gray a fost cuprins de indignare.

– Chiar că nu v-ați grăbit să veniți, a spus el. Mai că începeam să cred că e vreo neînțelegere la mijloc. Doamna Rockefeller ar fi fost furioasă. S-ar fi răsucit în mormânt dacă muream înainte să livrez pachetul, așa cum dorea dumneaei. Era o femeie pretențioasă,

dar foarte generoasă, copiii mei și copiii copiilor mei se vor bucura de binefacerile acestui aranjament, deși eu, care am așteptat jumătate din viață să veniți, nu am să fiu așa de norocos. Eram un copil când m-a angajat să supraveghez operațiunile biroului din cadrul bisericii, un copil abia sosit din Anglia, fără vreun rost pe lume. Doamna Rockefeller mi-a oferit un loc aici, în acest birou, și mi-a dat instrucțiuni să vă aștept, lucru pe care l-am făcut fără încetare. Desigur, s-au luat măsuri pentru cazul în care muream înainte să sosiți, moment care, trebuie spus, putea veni în oricare dintre zilele astea, întrucât, desigur, nu întineresc. Dar să nu ne lăsăm pradă unor asemenea gânduri morbide! În acest important moment, nu trebuie să ne preocupe decât dorințele binefăcătoarei noastre, iar gândurile ei aveau o singură direcție: viitorul, a spus domnul Gray, apoi a clipit și și-a aranjat monoclul. Haideți să ne apucăm de treabă!

– Excelentă idee, a aprobat Vladimir.

Domnul Gray a mers spre fișet, a scos un breloc din buzunar și a căutat printre chei până când a găsit-o pe cea potrivită. Dintr-o răsucire, sertarul s-a deschis.

– Ia să vedem, a spus el, străduindu-se, într-adevăr, să vadă dosarele. A, da, aici este. Exact documentul de care avem nevoie. A răsfoit paginile și s-a oprit la o listă lungă de nume. Este o formalitate, desigur, dar doamna Rockefeller a spus foarte clar că numai cei care apar pe listă sau descendenții lor sunt autorizați să primească pachetul. Se află printre ele numele dumneavoastră sau al vreunui părinte, bunic sau străbunic?

Vladimir a cercetat lista şi a recunoscut numele tuturor marilor angelologi ai secolului XX. Propriul nume era trecut la mijlocul ultimului şir, lângă cel al lui Celestine Clochard.

– Am să vă rog să semnaţi aici şi aici şi încă o dată pe acest rând, jos. Vladimir a cercetat hârtia, un act prin care, la o privire rapidă, se afirma că domnul Gray dusese la îndeplinire sarcina de a livra obiectul.

– Vedeţi dumneavoastră, îmi primesc remuneraţia numai după ce s-a făcut livrarea, confirmată de semnătura dumneavoastră, a spus domnul Gray în chip de scuză. Actul spune foarte clar acest lucru, iar avocaţii sunt neiertători. A fost foarte neplăcut, cum vă închipuiţi, să-mi duc zilele fără să fi fost recompensat pentru eforturile mele. În toţi aceşti ani m-am descurcat cum am putut şi v-am aşteptat ca să mă pot retrage din acest birou amărât. Şi în sfârşit aţi venit, a spus domnul Gray, dându-i lui Vladimir un stilou. E o simplă formalitate.

– Înainte de a semna, trebuie să-mi daţi obiectul pe care îl aveţi pentru mine, a spus Vladimir, împingând actul.

Chipul domnului Gray s-a înăsprit de un fior aproape imperceptibil.

– Desigur, a spus el scurt, după care şi-a strecurat contractul la subraţ şi şi-a vârât stiloul în buzunarul costumului gri. Poftiţi pe aici, i-a îndemnat el cu glasul întretăiat, conducându-i afară din birou şi apoi sus pe scări.

Când au urcat la nivelul superior al bisericii, Vladimir a rămas mai în urmă, în umbra intrândurilor din zid. Studiul muzicologiei sferelor îi irosise toată tinereţea, adâncindu-l din ce în ce mai mult

în cercul restrâns al angelologiei. La terminarea războiului, renunţase la această disciplină. Îşi deschisese o brutărie modestă şi pregătea dulciuri şi prăjituri, o muncă simplă, care îi aducea alinare. Credea că munca sa era inutilă, că omenirea nu putea face mare lucru ca să-i oprească pe nephilimi. Revenise numai după ce Gabriella venise personal la el şi îl implorase să li se alăture. Îi spusese că aveau nevoie de el. La vremea aceea, se îndoise, dar Gabriella ştia să fie foarte convingătoare, iar el vedea schimbările de rău augur care începeau să se profileze. Nu îşi dădea seama cum de era posibil - poate datorită pregătirii riguroase din tinereţe sau poate doar intuiţiei -, dar Vladimir simţea că domnul Gray nu era de încredere.

Bărbatul a mers anevoie spre culoarul central al navei, conducându-i pe Vladimir şi pe Saitou-san prin biserica rece şi întunecoasă. Vladimir a recunoscut imediat mirosul de tămâie amestecată cu muşchi de copac. În ciuda nenumăratelor vitralii, locul era întunecos, aproape impenetrabil. Deasupra, candelabre gotice cu suporturi din fier oxidat, cu decoraţiuni complicate, în care erau prinse lumânări, atârnau de sfori groase. Un amvon masiv în stil gotic, pe marginile căruia erau sculptate figuri, se înălţa în altar, în vreme ce pe piedestalele răspândite peste tot prin biserică se aflau ghivece cu crăciuniţe încinse cu funde roşu aprins. Absida cufundată în întuneric de dinaintea lor era separată de navă cu un cordon gros de culoarea castanei.

Domnul Gray a desfăcut cordonul de catifea şi l-a lăsat să cadă, iar sunetul cataramei a răsunat în

întreaga navă. În podeaua de marmură era trasat un labirint de piatră. Domnul Gray l-a lovit nervos cu piciorul, dând naştere unui ritm frenetic.

– Doamna Rockefeller l-a pus aici, a zis el plimbându-şi pantoful pe podeaua corului. Este în centrul labirintului.

Vladimir a străbătut lungimea labirintului, examinând cu grijă pietrele. Părea imposibil să fi fost ascuns ceva acolo. Ar fi trebuit să spargă pietrele, lucru cu care nu credea că doamna Rockefeller sau oricine altcineva implicat în îngrijirea şi conservarea obiectelor de artă ar fi fost de acord.

– Dar cum anume? a întrebat Vladimir. Pare perfect neted.

– Da, a spus domnul Gray mergând până în dreptul lui Vladimir. Este doar o iluzie. Veniţi. Uitaţi-vă cu mai multă atenţie!

Vladimir s-a ghemuit la podea şi a cercetat marmura. În jurul pietrei centrale era o crăpătură subţire şi fină.

– Este aproape invizibilă, a murmurat Vladimir.

– Îndepărtaţi-vă, i-a cerut domnul Gray.

S-a aşezat pe piatră şi a apăsat cu forţă în centrul ei, iar piatra s-a ridicat de la sol de parcă ar fi fost pe arcuri. Cu o răsucire, domnul Gray a scos piatra centrală a labirintului.

– Fantastic! a exclamat Saitou-san, privind peste umărul lui.

– Nimic nu poate sta în calea unui bun lucrător în piatră şi a unor fonduri generoase, a spus domnul Gray. O cunoşteaţi pe răposata doamnă Rockefeller?

– Nu, a recunoscut Vladimir. Nu personal.

– Păcat, a spus domnul Gray. Avea un dezvoltat simţ al dreptăţii sociale, împletit cu sminteala specifică unei firi poetice, o combinaţie destul de rară la femeile cu poziţia ei. Iniţial a dat ordin ca, atunci când angelologii veneau să ia obiectul pe care îl am în grijă, eu să-i conduc la labirint şi să le cer o serie de numere. Doamna Rockefeller m-a asigurat că aceia care vor veni vor şti aceste numere. Eu le ştiu pe de rost, desigur.

– Numere? a repetat Vladimir uluit de acest test neaşteptat.

– Da, domnule, numere, a întărit domnul Gray şi a făcut un semn spre centrul labirintului, unde se afla piatra sub care se ascundea seiful cu încuietoarea cu cifru în mijloc. Veţi avea nevoie de numere ca să-l deschideţi. Cred că vă puteţi considera minotaurul care îşi face drum prin labirintul de piatră, a spus el cu un zâmbet, încântat de uluiala pe care o cauzase.

Vladimir a privit seiful cu uşa aflată exact la nivelul podelei de sub labirint în vreme ce Saitou-san se apleca deasupra lui.

– Câte cifre sunt în fiecare combinaţie? a întrebat femeia.

– Nu vă pot spune, a răspuns domnul Gray.

Saitou-san a răsucit de fiecare disc succesiv.

– Ilustratele lui Abigail Rockefeller au fost concepute special pentru ca Innocenta să le decodifice, a zis ea încet, ca pentru sine. Răspunsurile Innocentei demonstrau că aceasta numărase câte coarde erau pe fiecare ilustrată şi, presupun, scrisese numerele.

– Secvența este 28, 30, 38 și 39, a spus Vladimir.

Saitou-san a răsucit fiecare dintre cele patru discuri astfel încât să corespundă numerelor și a tras de ușa seifului. Acesta nu s-a deschis.

– Este singura secvență de numere pe care o avem, a murmurat Saitou-san. Trebuie să meargă în vreo combinație.

– Patru numere și patru discuri, a spus Vladimir. Asta înseamnă douăzeci și patru de combinații posibile. Nu le putem încerca pe toate, nu avem timp.

– Asta dacă nu cumva numerele au o ordine anume, a replicat Saitou-san. Verlaine ne-a spus ordinea în care apăreau numerele pe ilustrate. Îți amintești?

După un moment de gândire, Vladimir a spus:

– 28, 38, 30 și ultimul 39.

Saitou-san a întors fiecare disc, aliniind cu grijă numerele. Și-a trecut degetul pe după o limbă metalică și a tras de mânerul seifului. Acesta s-a mișcat fără să opună rezistență. Și-a strecurat mâna în cavitate, de unde a scos o boccea grea din catifea verde, pe care a desfăcut-o numaidecât. Cutia de rezonanță a lirei a împrăștiat valuri de lumină aurie pe labirintul de piatră.

– Este superbă, a spus Saitou-san, răsucind-o în mână ca să o privească din toate unghiurile.

Avea baza rotunjită și două brațe identice arcuite în partea de jos, care șerpuiau la capete, amintind de coarnele unui taur. Suprafețele aurii erau netede, lustruite, aruncând luciri.

– Dar nu are coarde.

– Şi nici bare transversale, a remarcat Vladimir. A îngenuncheat lângă Saitou-san şi a privit instrumentul care se adăpostea în mâinile ei. Este doar o parte din liră. Una importantă, dar care, singură, este inutilă. Probabil că de aceea am fost trimişi în patru locaţii diferite. Piesele au fost împrăştiate.

– Trebuie să le spunem şi celorlalţi, a zis Saitou-san, punând cu grijă corpul lirei în punga de catifea. Trebuie să ştie ce caută.

Vladimir s-a întors şi l-a privit pe domnul Gray, care stătea între ei şi tremura.

– Nu ştiaţi combinaţia. Ne-aţi aşteptat pe noi să venim şi să v-o dăm. Dacă aţi fi ştiut-o, aţi fi luat-o dumneavoastră înşivă.

– Nu vă faceţi griji din pricina a ceea ce ştiu şi ce nu ştiu eu, a spus domnul Gray cu faţa roşie şi acoperită de sudoare. Comoara nu aparţine nici unuia dintre noi.

– Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Saitou-san nedumerită.

– Vrea să spună, s-a auzit un glas din capătul absidei, un glas cunoscut, care l-a umplut pe Vladimir de fiori de groază, că jocul s-a încheiat de ani de zile. Şi este un joc pe care angelologii l-au pierdut.

În groaza lui, domnului Gray i-a căzut monoclul de la ochi şi, fără o clipă de şovăială, şi-a luat tălpăşiţa din absidă spre nava laterală. Ţesătura costumului său gri apărea şi dispărea pe măsură ce bătrânul traversa cuiburi de lumină şi de umbră. În timp ce îl privea pe domnul Gray fugind, Vladimir a zărit grupuri de gibborimi pe culoarele bisericii, cu părul alb şi aripile roşii vizibile în lumina difuză.

Creaturile s-au întors să-l privească trecând pe domnul Gray, la fel cum floarea-soarelui se rotește după lumină. Însă, înainte să scape, un gibborim l-a prins. Privind acest spectacol, lui Vladimir i-a devenit dintr-odată clară natura acestei întâlniri. Angelologii căzuseră într-o capcană. Percival Grigori îi așteptase.

Ultima oară, Vladimir îl întâlnise pe Grigori cu zeci de ani în urmă, atunci când era un tânăr protejat al lui Raphael Valko și văzuse cu ochii săi atrocitățile pe care le comisese familia Grigori în timpul războiului. De asemenea, fusese martor la lovitura pe care acesta le-o dăduse angelologilor. Seraphina Valko își pierduse viața din cauza mașinațiunilor lui Percival Grigori, iar Gabriella fusese cât pe-aci să o urmeze. În vremea aceea, Percival Grigori era un personaj care semăna groaza. Acum părea doar un monstru bolnav.

Grigori a făcut un gest, și gibborimii l-au adus pe domnul Gray.

Fără nici un avertisment, Grigori a desprins capul de fildeș al bastonului de teacă, scoțând cu o răsucire lama de oțel a unui pumnal. Preț de o clipă, cuțitul a strălucit în lumina slabă. Apoi, cu o mișcare rapidă, Grigori a pășit înainte și a împlântat pumnalul în trupul domnului Gray. Expresia acestuia a trecut de la surpriză la neîncredere, apoi la teamă, la suferință inconsolabilă. Când Percival Grigori a scos lama cuțitului, domnul Gray a căzut la pământ, scâncind ușor în vreme ce sub el se aduna o baltă de sânge. În câteva clipe, privirea i-a devenit tulbure, acoperindu-se de vălul morții. Cu rapiditatea cu care scosese cuțitul din teacă, Percival l-a

şters pe un petic pătrat de mătase albă şi l-a vârât la loc în bastonul-teacă.

Vladimir a văzut-o pe Saitou-san, care se îndepărtase de el ţinând în mână cutia de rezonanţă, furişându-se tăcută spre partea din spate a bisericii. Până să-şi dea seama Percival, ea ajunsese aproape de uşă. Percival a ridicat mâna şi le-a poruncit gibborimilor să se ducă după ea. Jumătate dintre creaturi au pornit în urma ei, în vreme ce gibborimii rămaşi au înaintat, cu poalele mantiilor măturând podeaua în timp ce înconjurau absida. Cu un alt gest, Percival le-a transmis creaturilor să-l prindă pe Vladimir.

Din strânsoarea lor ca de menghină, Vladimir le-a simţit mirosul pielii şi răceala trupurilor. Ceafa îi era mângâiată de un aer răcoros creat de bătăile constante şi ritmice ale aripilor creaturilor.

– Îi va duce lira Gabriellei! a strigat Vladimir, zbătându-se să se elibereze din strânsoare.

Percival l-a privit pe Vladimir cu dispreţ.

– Speram să o văd pe draga mea Gabriella. Ştiu că ea este în spatele acestei aşa-zise misiuni de recuperare. E scumpă la vedere în ultima vreme.

Vladimir a închis ochii. Îşi amintea de operaţiunea de infiltrare a Gabriellei în familia Grigori, o operaţiune care făcuse senzaţie în comunitatea angelologică, fiind cea mai importantă şi mai zdrobitoare misiune sub acoperire din anii '40. Într-adevăr, munca ei deschisese drumul spre supravegherea din prezent a familiilor de nephilimi şi le adusese informaţii de o mare însemnătate. Însă, în acelaşi timp, le atrăsese tuturor o moştenire primejdioasă.

După atâția ani, Percival Grigori încă mai voia să se răzbune.

Grigori s-a lăsat greu în baston și a venit șchiopătând spre Vladimir.

– Spune-mi, unde este? a întrebat el.

Percival s-a apropiat de Vladimir, iar acum el îi putea vedea cearcănele violacee, pronunțate, ca niște vânătăi pe pielea albă. Avea dinții perfect egali și atât de albi, încât păreau un șirag de perle. Cu toate acestea, Percival îmbătrânea și în jurul gurii pielea îi era brăzdată de riduri fine. Trebuie să fi avut cel puțin trei sute de ani.

– Îmi amintesc de tine, a spus Percival mijind ochii, de parcă l-ar fi comparat pe bărbatul dinaintea lui cu cel pe care și-l amintea el. Erai și tu la Paris. Îmi vine-n minte chipul tău, deși timpul te-a făcut aproape de nerecunoscut. Ai ajutat-o pe Gabriella să mă amăgească.

– Iar tu, a replicat Vladimir, recăpătându-și stăpânirea, ai trădat toate în câte credeai, familia, strămoșii. Nici acum nu ai uitat-o. Spune-mi, cât de dor îți e de Gabriella Lévi-Franche?

– Unde e? a întrebat Percival, privindu-l pe Vladimir în ochi.

– Nu am să-ți spun niciodată, a răspuns Vladimir, stăpânindu-și glasul în timp ce vorbea.

Știa că aceste vorbe îi semnaseră condamnarea la moarte.

Percival a scos bastonul cu capul de fildeș din teacă, iar aceasta a căzut la podea, făcând biserica să răsune. Și-a pus degetele lungi și reci pe pieptul

lui Vladimir, de parcă ar fi vrut să-i simtă bătăile inimii, şi trupul lui a fost străbătut de un curent electric, iar gândurile i-au îngheţat. În ultimele minute de viaţă, în care plămânii îi căutau aer înnebuniţi, Vladimir a fost absorbit de ochii cumpliţi, translucizi, roşii şi pătrunzători ai ucigaşului său.

În timp ce conştiinţa lui Vladimir se topea, îşi amintea senzaţia delicioasă a corpului lirei, greu şi rece la atingere, şi cât tânjise el după muzica sa diafană.

Patinoarul din Centrul Rocklefeller, Fifth Avenue, New York

Evangeline şi-a aruncat privirea spre gheaţă, urmărind mişcările lente şi circulare ale patinatorilor. Pe suprafaţa sticloasă cădeau lumini colorate care fugeau pe sub lamele patinelor şi se risipeau în umbre. În depărtare, pe fundalul oferit de peretele unei clădiri masive de culoare cenuşie, se înălţa un brad de Crăciun impresionant, iar luminile lui roşii şi argintii scânteiau ca mii de licurici prizonieri într-un con de sticlă. Sub brad se înşirau îngeri vestitori maiestuoşi, cu aripi delicate şi albe ca nişte petale de crini, asemenea unei legiuni de străjeri, cu trupurile din sârmă luminate şi cu trâmbiţele alungite din alamă înălţate spre ceruri în semn de laudă. Magazinele care se înşirau de-a lungul ringului – librării, magazine de haine, papetării şi cofetării – începuseră să închidă, trimiţându-şi acasă clienţii încărcaţi de cadouri şi sacoşe de cumpărături.

Evangeline şi-a adunat paltonul în jurul trupului, înfăşurându-se într-un cocon de căldură, şi a strâns în mână cutia rece de metal în care se aflau barele

transversale ale lirei. Alături de ea erau Bruno Bechstein și Alistair Carroll, care cercetau cu privirea masele de oameni de dincolo de patinoar. Sute de oameni umpleau piața, iar dintr-o boxă mică de deasupra se revărsau acordurile colindului *White Christmas,* punctat ici-colo de râsete care răzbăteau dinspre patinoar. Mai erau doar cincisprezece minute până la ora de întâlnire, iar ceilalți nu apăruseră încă. Aerul era rece și mirosea a zăpadă. Evangeline a inspirat și a cuprins-o brusc un acces de tuse. Simțea o apăsare în piept și abia putea respira. Ceea ce începuse ca o simplă jenă în piept devenise în ultimele ore o durere în toată regula și fiecare inspirație era anevoioasă, făcând-o să inhaleze doar puțin aer.

Alistair Carroll și-a scos fularul și l-a așezat cu blândețe în jurul gâtului ei.

– Ești înghețată, draga mea, a spus el. Ferește-te de vântul ăsta!

– Abia am băgat de seamă, i-a răspuns Evangeline, lipindu-și lâna moale și groasă în jurul gâtului. Sunt prea îngrijorată să mai simt ceva. Ceilalți ar fi trebuit să ajungă deja.

– Cam pe vremea asta am venit la Centrul Rockefeller cu cea de-a patra piesă a lirei, a spus Alistair. Era Crăciunul anului 1944. Am adus-o aici pe Abby cu mașina într-o noapte și am ajutat-o să se descurce în ciuda furtunii cumplite. Din fericire, fusese suficient de prevăzătoare încât să le telefoneze paznicilor, anunțându-i că urma să venim. Ajutorul lor s-a dovedit foarte nimerit.

– Deci știți ce se ascunde aici? a întrebat Bruno. Ați văzut obiectul?

– Sigur, a spus Alistair. Chiar eu am pus cheile de acordare în casetă. A fost un chin să găsim o casetă în care să le putem ascunde, dar Abby era convinsă că acesta era cel mai potrivit loc. Am dus chiar eu caseta și am ajutat-o pe doamna Rockefeller să o pună la locul ei. Cheile sunt mititele și, prin urmare, caseta are aproximativ dimensiunea unui ceas de buzunar. Este atât de mică încât pare greu de crezut că înăuntru se ascunde ceva atât de important pentru instrument, dar acesta este adevărul: lira nu scoate un singur sunet fără aceste chei.

Evangeline a încercat să-și imagineze șuruburile acelea, felul în care se potriveau pe bara transversală.

– Știți cum trebuie reasamblată? a întrebat Evangeline.

– Cum e și firesc, trebuie urmată o ordine anume, a spus Alistair. Odată fixată bara transversală pe brațele de la baza lirei, strunele trebuie înfășurate în jurul cheilor, fiecare întinsă într-o anume măsură. Greutatea stă, după părerea mea, în acordarea lirei, îndemânare care necesită o ureche pricepută. Le-a atras atenția spre îngerii adunați înaintea bradului de Crăciun și a adăugat: Vă asigur că lira nu seamănă absolut deloc cu instrumentele tipice din mâna îngerilor vestitori. Îngerii de sârmă de la baza bradului de Crăciun au fost introduși în Centrul Rockefeller în 1954, la un an după ce Philip Johnson a terminat Grădina Sculpturilor Abby Aldrich Rockefeller și la zece ani după ce am ascuns comoara aici. Deși apariția acestor făpturi adorabile a fost o pură coincidență – căci doamna Rockefeller murise și nimeni

în afară de mine nu știa ce este ascuns aici –, mi se pare un simbol adorabil. Se potrivesc de minune în acest loc, nu vi se pare? În clipa în care intri în piață de Crăciun simți că aici se află comoara îngerilor care așteaptă să fie adusă la lumină.

– Caseta nu a fost așezată lângă bradul de Crăciun? a întrebat Evangeline.

– Nici gând, a spus Alistair și a făcut un gest spre capătul mai îndepărtat al patinoarului, unde statuia lui Prometeu se înalță umbrind patinoarul cu suprafața netedă de bronz suflat cu aur învăluită în lumină. Caseta este în statuia lui Prometeu. Acolo se odihnește, în temnița ei aurie.

Evangeline a studiat sculptura lui Prometeu, o siluetă înălțată ce părea să plutească în aer. Focul furat din vatra zeilor îi scăpăra din degetele ascuțite și în jurul picioarelor avea un inel de bronz pe care erau incrustate semnele zodiacului. Evangeline cunoștea bine mitul lui Prometeu. După ce a furat focul de la zei, Prometeu a fost pedepsit de către Zeus, care l-a înlănțuit de o stâncă și a trimis un vultur să se hrănească veșnic din trupul lui. Pedeapsa lui Prometeu a fost pe măsura fărădelegii sale: focul oferit în dar omenirii a marcat începutul evoluției umane și al dezvoltării tehnologice, făcându-i pe zei să-și piardă din ce în ce mai mult însemnătatea.

– N-am văzut niciodată statuia de aproape, a recunoscut Evangeline.

În lumina patinoarului, suprafața statuii părea fluidă. Prometeu și focul pe care îl furase formau o entitate aprinsă ca o văpaie.

– Nu e vreo capodoperă, a spus Alistair. Dar se potrivește foarte bine cu Centrul Rockefeller. Paul

Manship era prieten al familiei Rockefeller. Ei îi cunoşteau bine opera şi i-au comandat sculptura. Sunt mai multe referiri la foştii mei patroni în mitul lui Prometeu: ingeniozitatea şi cruzimea lor, viclenia şi spiritul dominator. Manship ştia că aceste referiri nu aveau să-i scape lui John D. Rockefeller Jr., care se folosise de toată influenţa sa pentru a construi Centrul Rockefeller în timpul Marii Depresiuni.

– Şi nici nouă nu ne scapă, a intervenit Gabriella, luând-o prin surprindere pe Evangeline, în vreme ce ea şi Verlaine li se alăturau. Prometeu ţine focul în mâini, dar, datorită doamnei Rockefeller, ţine şi altceva mult mai important.

– Gabriella! a exclamat Evangeline uşurată, îmbrăţişându-şi bunica.

Abia atunci, în îmbrăţişarea fără vlagă a Gabriellei, şi-a dat seama cât de îngrijorată fusese.

– Aveţi şi celelalte părţi din liră? a întrebat Gabriella nerăbdătoare. Arătaţi-mi-le!

Evangeline a deschis cutia în care erau barele transversale şi i-a arătat bunicii ei conţinutul. Gabriella a desfăcut servieta de piele în care se găseau săculeţul cu coardele lirei, pana şi caietul de însemnări angelologice, apoi a pus cutia înăuntru. Numai după ce a aşezat elementele componente ale instrumentului în servietă şi s-a asigurat că aceasta era bine închisă, l-a remarcat pe Alistair Carroll, care stătea uşor retras. L-a cercetat cu neîncredere până când Evangeline i l-a prezentat, explicându-i care era relaţia acestuia cu doamna Rockefeller şi spunându-i despre ajutorul pe care li-l oferise.

– Ştiţi cum să scoateţi cheile din statuie? a întrebat Gabriella plină de hotărâre, de parcă întreaga

sa experienţă profesională s-ar fi concentrat în acest moment unic. Ştiţi unde au fost ascunse?

– Ştiu locul exact, doamnă, a răspuns Alistair. Îmi este întipărit în minte de o jumătate de secol.

– Unde sunt Vladimir şi Saitou-san? a întrebat Bruno, dându-şi brusc seama că ceilalţi doi angelologi încă lipseau.

Verlaine s-a uitat la ceas. Era aşa de aproape de Evangeline, încât vedea chiar şi ea ora. Era 6:13.

– Ar fi trebuit să fie aici, a zis Evangeline.

Bruno a privit statuia lui Prometeu care scânteia în capătul îndepărtat al patinoarului.

– Nu mai putem aştepta.

– Nici o secundă în plus, a completat Gabriella. Este prea periculos să ne expunem astfel.

– Aţi fost urmăriţi? a întrebat Alistair, vizibil alarmat de neliniştea Gabriellei.

– Gabriella aşa crede, deşi am avut norocul de a ne termina treaba la Cloisters fără incidente, a spus Verlaine.

– Asta a fost intenţia lor, a spus Gabriella cercetând mulţimea de parcă duşmanul s-ar fi ascuns printre cumpărători. Am plecat fără probleme de la muzeu pentru că aşa au vrut ei. Nu mai putem aştepta nici o clipă în plus. Vladimir şi Saitou-san vor ajunge în curând.

– În acest caz, hai să ne apucăm imediat de treabă, a propus Alistair cu un calm pe care Evangeline îl găsea admirabil, amintindu-i de bravele surori pe care le lăsase în urmă la mănăstirea St. Rose.

Alistair a pornit în fruntea lor pe marginea complexului şi a coborât un rând de trepte de beton

spre patinoar. Au înaintat pe lângă paravanul de plastic ce împrejmuia ringul de gheață și s-au apropiat de statuie. Clădirea GE* se înălța înaintea lor cu fațada brăzdată de un șir de steaguri – american, britanic, francez, portughez, german, olandez, spaniol, japonez, italian, chinez, grec, brazilian și coreean – agitatându-se fără milă în vânt și creând un vârtej de culori. Era posibil ca anii de sihăstrie petrecuți la mănăstirea St. Rose să o fi făcut pe Evangeline sensibilă la prezența mulțimilor, căci s-a trezit că studia oamenii care se adunau în jurul patinoarului. Erau adolescenți în blugi strâmți și geci de fâș, părinți cu copii mici, tineri îndrăgostiți și cupluri între două vârste care patinau unul în jurul celuilalt. Mulțimea o făcea să înțeleagă cât de izolată fusese de lume.

Deodată, a zărit o siluetă înveșmântată cu o mantie neagră la mai puțin de un metru și jumătate de ea. Creatura prelungă, cu pielea albă, cu ochi mari și roșii o privea fix, cu un aer amenințător. Evangeline s-a întors în toate direcțiile, cuprinsă de panică. Gibborimii se amestecaseră în mulțime. Fiecare dintre creaturile înalte și întunecoase stătea la pândă tăcută și atentă.

Evangeline l-a prins pe Verlaine de mână și l-a tras aproape de ea.

– Uite-i, a șoptit ea. Au venit.

– Trebuie să pleci, i-a zis el căutându-i privirea. Imediat, înainte să ne prindă.

---

* GE Building – cea mai înaltă clădire din complexul Rockefeller Center (n.red.)

– Cred că este prea târziu, a spus Evangeline privind împrejur, din ce în ce mai înspăimântată. gibborimii erau tot mai mulți. Sunt peste tot.

– Vino cu mine, a îndemnat-o el, trăgând-o de lângă grupul de angelologi. Hai să plecăm amândoi!

– Nu acum, a replicat Evangeline, apropiindu-se ca s-o audă doar el. Trebuie s-o ajutăm pe Gabriella.

– Dar dacă nu reușim? a întrebat Verlaine. Dacă pățești ceva?

Ea i-a zâmbit ușor și i-a spus:

– Ești singurul om din lume care știe care este locul meu preferat. Într-o bună zi, aș vrea să merg acolo împreună cu tine.

Evangeline și-a auzit numele strigat și s-au întors amândoi. Gabriella îi chema.

Când li s-au alăturat angelologilor, Alistair studia mulțimea. Expresia i s-a împietrit de groază, ochii i s-au holbat, iar pielea sa a căpătat o nuanță cadaverică. Evangeline i-a urmărit privirea spre capătul patinoarului, acolo unde un grup de creaturi rigide și albe, cu aripile bine ascunse sub mantiile negre, se adunaseră la statuia lui Prometeu. În mijlocul lor stătea un bărbat înalt și elegant, care se sprijinea greoi într-un baston.

– Cine e? a întrebat Evangeline arătând spre el.

– Acela este Percival Grigori, a spus Gabriella.

Evangeline i-a recunoscut imediat numele. Era clientul lui Verlaine, Percival Grigori, din infama familie Grigori. Totodată, era bărbatul care îi ucisese mama. Îl urmărea de la distanță, încremenită de oroarea acestui spectacol. Nu-l întâlnise niciodată, însă Percival Grigori era cel care îi distrusese familia.

– Mama ta semăna foarte mult cu el, a spus Gabriella. Înălțimea, culoarea pielii și ochii mari albaștri. Întotdeauna mi-am făcut griji că aducea prea mult cu el, a continuat ea cu o voce atât de domoală, încât Evangeline abia i-o auzea. Mă îngrozea cât de nephilimă părea Angela mea. Marea mea frică era că avea să ajungă să semene cu el.

Înainte ca Evangeline să poată reacționa la acest mesaj greu de descifrat și la teribilele implicații pe care le avea, Grigori a ridicat o mână, iar creaturile răspândite prin mulțime au înaintat. Erau mai numeroase decât crezuse Evangeline inițial. Rânduri nesfârșite de siluete palide și scheletice, cu mantii negre, apăreau ca din pământ, de parcă s-ar fi întrupat din aerul rece și uscat al serii. Evangeline privea uimită cum se apropiau de ea prin mulțime. În curând, marginile patinoarului s-au întunecat de creaturi și pe chipurile celor prezenți acolo s-a așternut consternarea, în vreme ce gibborimii dădeau năvală. S-au oprit din tururile lor hipnotice, privind neîncrezători la numărul din ce în ce mai mare de creaturi care stăteau la pândă împrejurul lor, și au studiat ființele ciudate mai degrabă curioși decât speriați. Copiii îi arătau uimiți cu degetul, în vreme ce adulții, obișnuiți poate cu spectacolul zilnic al orașului, se străduiau să ignore complet strania lor apariție. Apoi, cu o mișcare rapidă, gibborimii și-au început forfota. Groaza colectivă s-a răspândit într-o clipă și grupurile de oameni speriați au fost dintr-odată împresurate. Angelologii erau prizonieri în mijlocul unei rețele complicate.

Evangeline a auzit pe cineva strigând-o pe bunica ei și, când s-a întors, a văzut-o pe Saitou-san care își

croia drum prin mulțime. Evangeline a înțeles imediat că se petrecuse ceva îngrozitor la biserica Riverside. Saitou-san era rănită, avea tăieturi pe față, jacheta ruptă și, lucrul cel mai rău, era singură.

– Unde e Vladimir? a întrebat Gabriella privind-o îngrijorată pe Saitou-san.

– Nu a venit încă? a întrebat Saitou-san cu respirația întretăiată. Am fost separați la Biserica Riverside. Gibborimii erau acolo, cu Grigori. Mă întreb cum de au știut să vină aici, dacă nu cumva le-a spus Vladimir.

– L-ai lăsat singur? a întrebat Gabriella.

– Am fugit, nu aveam de ales. Saitou-san a scos un pachet înfășurat în catifea pe care îl avusese ascuns în haină și îl ținuse la piept de parcă ar fi fost un copilaș. Era singura cale să scap cu ăsta.

– E baza lirei, a spus Gabriella luând pachetul de la Saitou-san. Ați găsit-o.

– Da, a încuviințat Saitou-san. Ați recuperat și celelalte piese?

– Da, mai puțin cheile de acordare, a spus Evangeline, care sunt acolo, în mijlocul gibborimilor.

Saitou-san și Gabriella s-au uitat spre patinoarul care se umpluse de gibborimi.

Gabriella l-a chemat pe Bruno și i-a vorbit cu glas scăzut, poruncitor. Oricât s-a străduit, Evangeline nu a înțeles cuvintele bunicii ei, dar a putut intui ardoarea cu care acestea erau rostite. În final, Gabriella a prins-o pe Evangeline de braț.

– Du-te cu Bruno, a spus ea dându-i lui Evangeline servieta de piele în care se aflau piesele instrumentului. Fă exact ce-ți spune el. Trebuie să le duci

cât mai departe posibil. Dacă totul merge bine, vin şi eu în curând.

Lacrimile din ochii lui Evangeline au topit contururile patinoarului; în ciuda asigurărilor bunicii ei, simţea că nu avea s-o mai vadă niciodată. Poate că Gabriella i-a înţeles gândul, pentru că şi-a deschis braţele, a cuprins-o şi a strâns-o tare. A sărutat-o uşor pe obraz şi i-a şoptit:

– Angelologia nu este doar o ocupaţie, este o vocaţie. Misiunea ta abia începe, draga mea Evangeline. Deja eşti tot ce am sperat eu că vei fi.

Fără să mai adauge altceva, Gabriella l-a urmat pe Alistair prin mulţime. Şi-au croit drum pe marginea patinoarului şi s-au făcut nevăzuţi în nebunia de mişcare şi zgomot.

Bruno i-a luat pe Verlaine şi pe Evangeline de braţ şi i-a condus în sus, pe treptele de beton, spre piaţa principală, iar Saitou-san i-a urmat îndeaproape. Nu s-au oprit până nu au ajuns printre rândurile de steaguri din spatele statuii lui Prometeu. De acolo de sus, Evangeline a văzut ce pericol îi pândea pe Gabriella şi pe Alistair: patinoarul devenise un furnicar palpabil de creaturi, o mulţime a groazei care a împietrit-o pe Evangeline.

– Ce fac? a întrebat Verlaine.

– Se duc în mijlocul gibborimilor, a răspuns Saitou-san.

– Trebuie să-i ajutăm, a intervenit Evangeline.

– Gabriella a spus foarte clar ce trebuie să facem, a replicat Bruno, deşi îngrijorarea din glasul său şi cutele de pe frunte îi contraziceau cuvintele şi era evident că acţiunile Gabriellei îl îngrozeau şi pe el. Ştie ea ce face.

– Poate că da, a spus Verlaine. Dar cum naiba mai iese ea de acolo?

Jos, nephilimii se depărtau, făcându-le loc Gabriellei și lui Alistair să meargă nestingheriți spre Grigori, care stătea în apropierea statuii lui Prometeu. Gabriella părea mai mică și mai fragilă în umbra creaturilor, iar cruda realitate cu care se confruntau a zguduit-o pe Evangeline. Pasiunea și devotamentul care îl determinaseră pe Venerabilul Părinte Clematis să coboare în pântecele grotei ca să înfrunte necunoscutul, loialitatea care o împinsese pe Seraphina Valko în brațele morții, dorința de cunoaștere care pecetluise soarta mamei ei, toate acestea o determinaseră pe Gabriella să-l înfrunte pe Percival Grigori.

Într-un colțișor ascuns al minții, Evangeline înțelegea planul bunicii ei; a văzut-o discutând aprins cu Grigori, distrăgându-i atenția în timp ce Alistair alerga spre statuia lui Prometeu, dar tot era șocată de precizia execuției lui Alistair. Acesta a pășit cu grijă în bazinul cu apă, a înaintat spre baza statuii, iar apa îi uda hainele și părul pe când urca spre cercul auriu care înconjura corpul lui Prometeu. Probabil că gheața făcuse marginea să fie alunecoasă, pentru că, în loc să continue să urce, a întins mâna spre interiorul cercului și a apucat ceva din spatele lui. Din punctul ei de observație de deasupra statuii, Evangeline nu vedea clar ce făcea Alistair, însă părea că desfăcea ceva din spatele cercului. Când a reușit, a văzut că prinsese o cutiuță de bronz.

– Evangeline! a strigat Alistair, cu glasul aproape înghițit de zgomotul fântânii, astfel încât fata abia îl auzea. Prinde!

Alistair a aruncat cutia, care a zburat pe deasupra statuii lui Prometeu, peste balustrada transparentă de plastic ce separa patinoarul de zona comercială şi a căzut la picioarele lui Evangeline. Aceasta a ridicat de pe alee cutia alungită şi grea, care semăna cu un ou de aur.

A strâns cutiuţa la piept şi a privit încă o dată piaţa. O latură a patinoarului era blocată de oameni care îşi scoteau tacticoşi patinele. Gibborimii începuseră să-l încercuiască încet pe Alistair, care părea fragil şi vulnerabil în comparaţie cu ei, iar când creaturile s-au năpustit asupra lui, Evangeline a atins fularul moale de lână pe care i-l dăduse, dorindu-şi să poată face ceva ca să-l ajute să scape. Dar era imposibil să se apropie de el. În câteva minute, creaturile aveau să-şi termine treaba cu Alistair Carroll şi aveau să îşi îndrepte atenţia asupra angelologilor.

Conştient de complicata întorsătură pe care o luaseră lucrurile, Bruno şi-a plimbat privirea prin zona comercială, în căutarea unei căi de scăpare. Într-un final, a părut să găsească o soluţie.

– Haideţi, a spus el şi le-a făcut semn lui Verlaine şi lui Evangeline să-l urmeze de-a lungul pieţei.

Grigori le-a strigat ceva, a scos un pistol din buzunar şi i l-a pus Gabriellei la tâmplă.

– Vino, Evangeline, a spus Bruno cu un glas care-i trăda panica. Haide!

Dar Evangeline nu ştia ce să facă. Şi-a mutat privirea de la Bruno la bunica ei prizonieră în mijlocul ringului şi a înţeles că trebuia să acţioneze rapid. Ştia că Gabriella ar vrea ca ea să-l urmeze pe Bruno, nu încăpea îndoială că servieta în care se afla

lira era mai importantă decât viaţa oricăruia dintre ei, dar, cu toate acestea, nu o putea lăsa pe bunica ei să moară.

L-a strâns pe Verlaine de mână, după care s-a îndreptat în fugă spre bunica ei. A coborât în viteză treptele, ajungând pe ringul de gheaţă, conştientă că astfel le punea vieţile – şi nu numai – în pericol. Cu toate acestea, nu o putea abandona pur şi simplu pe Gabriella. Îi pierduse pe toţi cei dragi. Ea era singura care îi mai rămăsese.

Pe patinoar, gibborimii care o flancau pe Gabriella o ţineau aproape de Grigori. Când Evangeline a păşit pe gheaţă, aceştia s-au apropiat din spate, blocându-i drumul. Nu se mai putea întoarce.

– Haide, a îndemnat-o Grigori, făcând un semn spre Evangeline cu bastonul. Când a văzut cutia de bronz pe care i-o aruncase Alistair, a spus: Adu-o aici! Dă-mi-o!

Evangeline s-a apropiat până când a ajuns chiar în faţa lui Grigori. L-a privit cercetătoare şi a fost şocată de felul în care arăta. Nu era absolut deloc cum şi-l închipuise ea. Era aplecat de spate, slăbit şi tras la faţă. A întins mâna ofilită, şi Evangeline a aşezat cutia de bronz din statuia lui Prometeu în palma lui. Grigori a ridicat-o în lumină şi a cercetat-o, nesigur parcă de ce ar putea conţine o cutiuţă aşa de mică. A zâmbit, a băgat-o în buzunar şi, cu o mişcare a braţului, a smuls servieta de piele de la Evangeline.

Patinoarul din Centrul Rockefeller, Fifth Avenue, New York

Verlaine știa că aripile creaturilor erau vârâte sub mantiile negre și înțelegea câtă distrugere puteau semăna dacă le scoteau la vedere. Însă oamenilor obișnuiți le păreau doar o adunătură de bărbați ciudat îmbrăcați care duceau la îndeplinire un ritual bizar pe gheață. La ordinele lui Grigori, s-au adunat în jurul său în centrul patinoarului, creând un zid impenetrabil între Grigori și angelologi. Acțiunile gibborimilor i-ar fi absorbit pe deplin atenția lui Verlaine dacă Evangeline nu ar fi fost încercuită de această hoardă de creaturi ale întunericului.

– Stai aici, a spus Bruno și i-a făcut un semn lui Verlaine să rămână pe loc, deasupra statuii lui Prometeu. Saitou-san, ia-o pe trepte! Eu mă duc pe partea cealaltă a patinoarului, ca să văd dacă pot să-l distrag pe Grigori.

– E imposibil, a replicat Saitou-san. Uite cât de mulți sunt!

Bruno s-a oprit, scrutând patinoarul.

– Nu-i putem lăsa acolo, a spus el, suferind vădit. Trebuie să încercăm ceva.

Bruno şi Saitou-san au plecat în fugă, lăsându-l pe Verlaine să privească neajutorat de acolo, de sus. Abia se abţinea să nu sară peste balustradă direct pe gheaţă. I se făcea rău când o vedea pe Evangeline în pericol, dar, cu toate acestea, nu putea face nimic s-o salveze. O cunoştea doar de o zi, dar gândul de a vedea spulberându-se viitorul care îl aştepta alături de ea îl îngrozea. A strigat-o pe nume şi, prin învălmăşeala de creaturi, aceasta şi-a înălţat privirea spre el. Îi auzise glasul lui Verlaine în timp ce Grigori o împingea înainte, conducându-le, pe ea şi pe Gabriella, în afara ringului de gheaţă.

Preţ de o clipă, Verlaine s-a simţit de parcă şi-ar fi părăsit trupul şi şi-ar fi privit nenorocirea de la distanţă. Înţelegea ironia situaţiei în care se afla: devenise personajul principal tragicomic, care privea cum femeia pe care o iubea era răpită de ticălos. Era uimitor cum dragostea avea puterea de a a-l face să se simtă în acelaşi timp un personaj tipic hollywoodian, dar şi un tip cu totul aparte. O iubea pe Evangeline, de asta era sigur, şi ar fi făcut orice pentru ea.

În capătul opus al patinoarului, Bruno privea creaturile. Era limpede că avea să fie copleşit dacă intra în mulţimea de gibborimi. Chiar dacă ar fi intrat toţi trei odată, ar fi fost imposibil să ajungă la Gabriella şi la Evangeline. De pe scări, Saitou-san aştepta un semn ca să intre, dar Bruno, asemenea lui Verlaine, înţelegea situaţia fără ieşire în care se aflau. Nu puteau face nimic altceva decât să stea şi să privească.

Deodată, s-a auzit un vuiet care a înghiţit zgomotele oraşului. La început, Verlaine nu a reuşit să repereze sursa zgomotului; începuse ca o agitaţie în depărtare, dar în câteva secunde crescuse, luând forma hârâitului unui motor. A măturat piaţa cu privirea şi a zărit o furgonetă neagră, asemănătoare celor pe care le văzuse parcate în afara mănăstirii St. Rose, înaintând printre spaţiile comerciale spre patinoar, croindu-şi drum prin mulţime.

În vreme ce furgoneta se apropia, Grigori a agitat pistolul spre Gabriella şi Evangeline şi le-a împins în sus pe scări. Verlaine s-a chinuit să o urmărească cu privirea pe Evangeline, dar gibborimii o flancau, blocându-i vederea. Când grupul a trecut pe lângă Saitou-san, Verlaine i-a sesizat indecizia. Preţ de o clipă, a dat impresia că ar vrea să treacă de gibborimi şi să se repeadă ea însăşi la Grigori, însă, înţelegând că nu avea nici o şansă, a rămas pe loc.

Grigori le-a împins pe Evangeline şi pe Gabriella în furgonetă cu ţeava pistolului şi a închis uşa cu o mişcare rapidă. În timp ce furgoneta se îndepărta, Verlaine a strigat-o disperat pe Evangeline, mânios din cauza propriei neputinţe. A luat-o la fugă după maşină, pe lângă beculeţele de Crăciun, pe lângă îngerii vestitori cu trâmbiţele înălţate spre cerul întunecat al nopţii, pe lângă bradul uriaş împodobit cu lumini colorate. Furgoneta a intrat în trafic şi s-a făcut nevăzută. Evangeline dispăruse.

Gibborimii s-au împrăştiat, au urcat treptele şi s-au făcut una cu mulţimea de oameni nedumeriţi, strecurându-se prin gloată de parcă nu s-ar întâmplat nimic. Când ringul s-a eliberat, Verlaine a coborât în grabă scările şi a păşit pe gheaţă în locul

în care fusese Evangeline. A înaintat, alunecând în toate direcţiile, dar încercând să-şi menţină echilibrul. Proiectoarele aţintite asupra patinoarului creau mici vârtejuri lucioase, aurii, albastre şi portocalii, pe suprafaţa acestuia, asemenea unei sticle opalescente. Deodată, privirea i-a fost atrasă de ceva din mijlocul ringului. A mers pe vine spre acel obiect, şi-a trecut degetele pe suprafaţa rece şi a ridicat un lănţişor de aur scânteietor. Un pandantiv în formă de liră se înfipsese în gheaţă.

Intersecția dintre 48th Street și Park Avenue, New York

Percival Grigori i-a ordonat șoferului să cotească prin Park Avenue și să o ia spre nord către locuința sa, acolo unde îl așteptau Sneja și tatăl său. Bulevardul era înțesat de mașini, ceea ce-i făcea să avanseze cu poticneli. De crengile negre ale copacilor iernatici erau suspendate din loc în loc mii de beculețe colorate, amintindu-i că sectele umane erau încă în sărbătoare. Ținea în mână servieta veche, cu pielea tocită și aspră, gândindu-se că de data aceasta Sneja avea să fie încântată. Parcă îi și vedea entuziasmul când avea să-i depună la picioare nu doar lira, ci și pe Gabriella Lévi-Franche Valko. Acum, că Otterley nu mai era printre ei, el rămânea singura speranță a Snejei. Cu siguranță, cu treaba asta avea să-și spele păcatele.

Gabriella stătea în fața lui și îl fulgera cu o privire plină de dispreț. Nu se mai întâlniseră de peste cincizeci de ani, dar, cu toate acestea, sentimentele lui pentru ea erau la fel de puternice și de contradictorii ca în ziua în care ordonase capturarea ei.

Gabriella îl ura, era limpede, însă el admirase întotdeauna forța sentimentelor ei: indiferent că era pasiune, ură sau frică, simțea toate acestea cu întreaga ființă. Percival crezuse că Gabriella nu mai avea nici o putere asupra lui, dar, cu toate acestea, se simțea slab în prezența ei. Își pierduse tinerețea și frumusețea, dar încă emana un magnetism primejdios. Deși Percival avea puterea de a-i lua viața într-o clipită, ei nu părea să-i fie frică. Acest lucru avea să se schimbe când ajungeau la mama lui. Sneja nu fusese niciodată intimidată de Gabriella.

Când furgoneta a încetinit și s-a oprit la un semafor, Percival a studiat-o pe tânăra de lângă ei. Părea absurd, dar asemănarea ei cu Gabriella cea din urmă cu cincizeci de ani - pielea de un alb cremos, forma ochilor ei verzi - era stranie. Era ca și cum acea Gabriella care îi bântuia imaginația se materializase înaintea sa. Și femeia cea tânără purta o liră de aur în jurul gâtului, la fel ca aceea pe care o purtase Gabriella la Paris, un colier de care știa că nu s-ar fi despărțit niciodată.

Deodată, înainte ca Percival să aibă timp să reacționeze, Gabriella a deschis ușa furgonetei, a înșfăcat servieta din poala lui Percival și a sărit pe stradă, urmată îndeaproape de tânără.

Percival a strigat la șofer să le urmărească. Furgoneta a trecut pe roșu și a cotit pe 51st Street, mergând pe contrasens pe o stradă cu sens unic, dar femeile i-au scăpat, traversând Lexington Avenue și dispărând pe un rând de trepte la metrou. Percival și-a înșfăcat bastonul și a sărit prin ușa lăsată deschisă de Gabriella, lansându-se înainte cu toată

forța. A alergat cât de repede a putut prin mulțime, dar trupul greoi îl durea cu fiecare pas.

Nu mai fusese niciodată într-o stație de metrou din New York, iar automatele de tichete, hărțile și barierele erau ciudate și îl puneau în dificultate. Nu avea nici cea mai mică idee cum trebuia să procedeze. Cu mulți ani în urmă, văzuse metroul din Paris. Inaugurarea metroului parizian de la începutul secolului trecut îl atrăsese sub pământ din pură curiozitate și călătorise cu el de câteva ori cât fusese la modă, dar atracția pe care acesta o exercitase se risipise curând. În New York, un astfel de mijloc de transport ieșea din discuție. Gândul de a sta alături de atâtea ființe umane înghesuite unele într-altele îi făcea greață.

Când a ajuns la bariere, s-a oprit să-și tragă sufletul, apoi a împins de bara metalică, dar aceasta a rămas neclintită. A mai împins o dată și încă o dată, dar bara a opus rezistență. A izbit cu bastonul de barieră și a început să înjure iritat, remarcând cum oamenii din mulțime se opreau să-l cerceteze, de parcă ar fi fost un smintit. Pe vremuri, ar fi trecut cu ușurință peste barierele metalice. Dacă ar fi fost ca în urmă cu cincizeci de ani, le-ar fi prins imediat pe Gabriella – care nu mai era nici ea așa de rapidă ca pe vremuri – și pe femeia care era cu ea. Acum însă, era neputincios. Nu avea ce face, trebuia să găsească o modalitate de a trece de barierele acelea stupide.

Un tânăr îmbrăcat în trening a intrat în stație și a scos un card de plastic din buzunar. Percival a așteptat până când acesta a ajuns la barieră și apoi, când bărbatul se pregătea să folosească respectivul

card, Percival a tras de mânerul bastonului ca să-l scoată din teacă, i-a împuns vârful în spate și a apăsat cu toată puterea. Bărbatul a zvâcnit înainte, s-a lovit de bariere și a căzut la picioarele lui Percival. În vreme ce omul gemea de durere, Percival i-a smuls cardul din mână, l-a vârât în fantă și a trecut printre barierele metroului. În depărtare se auzea bubuitul unui metrou care se apropia de stație.

Staţia de la intersecţia dintre 51st Street şi Lexington Avenue, linia locală nr. 6, New York

Când metroul a intrat în staţie, un val de aer fierbinte i-a mângâiat pielea lui Evangeline, care a inspirat adânc mirosul de aer stătut şi de metal încins. Uşile s-au deschis şi un val de pasageri au coborât pe peron. Ea şi Gabriella alergaseră doar câteva sute de metri până la staţie, dar efortul o lăsase pe bunica ei fără răsuflare. Când a ajutat-o să se aşeze pe un scaun lucios de plastic, Evangeline a văzut cât de slăbită era. Bătrâna s-a sprijinit de spătar, încercând să-şi vină în fire, iar Evangeline s-a întrebat cât timp mai puteau fugi dacă Percival Grigori le urmărise. Ar fi trebuit ca metroul să fi plecat deja din staţie, însă uşile lui rămâneau în continuare deschise.

Compartimentul era gol, cu excepţia unui beţiv întins pe un rând de scaune în celălalt capăt. După ce a inspirat de câteva ori, Evangeline a înţeles de ce erau singurii pasageri din vagon. Bărbatul vomitase pe el şi pe scaune, împrăştiind o duhoare

înțepătoare. Mai că îi venea să verse de la miros, dar nu putea risca să coboare pe peron. În schimb, a încercat să își dea seama în ce metrou se aflau, așa că s-a uitat pe o hartă și a dedus că erau pe linia verde 4-5-6. Și-a plimbat degetul pe linie spre sud și a văzut că ultima stație era Brooklyn Bridge-City Hall. Cunoștea bine străzile din apropierea podului. Dacă reușeau să ajungă acolo, ar fi găsit fără probleme un loc în care să se ascundă.

O voce puternică și vibrantă s-a auzit în difuzoare, revărsând șiruri rapide și neîntrerupte de cuvinte. Evangeline a presupus că anunțul avea legătură cu vreo întârziere, deși nu era sigură. Ușile erau deschise, lăsându-le descoperite. Gândul că ar putea fi prinse o îngrozea, dar agitația care a pus brusc stăpânire pe bunica ei i l-a umbrit.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Evangeline.

– A dispărut, a spus ea cu mâna la gât, vizibil speriată. Mi-am pierdut amuleta.

Instinctiv, Evangeline și-a dus mâna la gât și a simțit metalul rece al pandantivului în formă de liră. A dat să-și desfacă încuietoarea ca să-i ofere colierul bunicii ei, dar Gabriella a oprit-o.

– Vei avea nevoie de pandantiv mai mult ca oricând, i-a zis ea.

Cu sau fără pandantiv, era prea periculos să stea aici și să aștepte. Evangeline a privit afară pe peron, măsurând distanța spre ieșire. Se pregătea să o prindă de braț pe bunica ei și să iasă din metrou, când, printr-o fereastră mâzgălită de graffiti, s-a profilat silueta urmăritorului lor. A coborât șontâc de pe trepte pe peron, căutându-le cu privirea. Evangeline s-a ghemuit sub nivelul ferestrei și a tras-o

și pe Gabriella, sperând că Percival nu le văzuse. Spre ușurarea ei, s-a auzit un clopoțel și ușile s-au închis. Metroul s-a urnit din stație, cu roțile scârțâind în timp ce prindeau viteză.

Dar, când s-a ridicat, lui Evangeline i-a stat inima în loc. Dinaintea ochilor i-a apărut un baston însângerat. Percival Grigori o privea amenințător, cu chipul schimonosit de mânie și de epuizare. Respira atât de greu, încât Evangeline s-a gândit că puteau să fugă de el odată ajunse în următoarea stație. Se îndoia că acesta mai era capabil să le urmărească. Dar, în timp ce Percival scotea pistolul din buzunar și le făcea semn să se ridice, conștientiza faptul că erau din nou prizoniere. Evangeline s-a agățat de o bară metalică pentru a se sprijini și și-a ținut bunica aproape de ea.

– Iată-ne din nou într-o ipostază familiară, a spus Percival cu un glas abia șoptit, în timp ce se apleca și lua servieta de piele de la Gabriella. Dar poate că, de data asta, geanta chiar este cea adevărată.

În vreme ce metroul își croia drum prin tunelurile întunecoase, unduindu-se prin pasajul subteran, Percival a așezat servieta pe un scaun de plastic și a deschis-o. Trenul s-a oprit într-o stație și ușile s-au deschis, dar, când au dat să intre, călătorii au simțit mirosului bețivului și s-au îndreptat spre un alt compartiment. Percival nu părea să simtă nimic. A despăturit corpul lirei din peticul verde de catifea, a scos pana din săculețul de piele, a luat barele transversale din cutie și a desfășurat strunele lirei. Din buzunar a scos cutiuța de bronz pe care Alistair Carroll o recuperase din Centrul Rockefeller, a deschis-o și a studiat cheile de acordare din

valkin. Piesele lirei stăteau înaintea sa, balansându-se odată cu mişcarea metroului, aşteptând să fie îmbinate.

Percival a luat de pe fundul servietei jurnalul cu coperta de piele şi clema de aur în formă de înger, ce strălucea intermitent în lumină. A răsfoit carneţelul, trecând de paginile cu informaţii istorice, pătrate magice şi sigilii, şi s-a oprit acolo unde începeau formulele matematice ale Angelei.

– Ce e cu numerele astea? a întrebat el, studiind cu atenţie caietul de însemnări.

– Uită-te mai bine, a spus Gabriella, Ştii foarte bine ce e cu ele.

Pe când citea, consternarea de pe chipul său a lăsat loc încântării.

– Sunt formulele pe care le-ai ascuns, a murmurat Percival într-un târziu.

– Vrei să spui că sunt formulele pentru care ţi-ai ucis fiica, a replicat Gabriella.

Lui Evangeline i s-a tăiat răsuflarea când a înţeles, în sfârşit, vorbele enigmatice pe care le rostise Gabriella la patinoar. Percival Grigori era bunicul ei. Această constatare a umplut-o de oroare. Grigori părea şi el uluit la rândul său. A dat să spună ceva, dar l-a cuprins un acces de tuse. S-a străduit să-şi recapete răsuflarea; într-un final, a spus:

– Nu te cred.

– Angela nu a ştiut niciodată cine este tatăl ei. Am scutit-o de crudul adevăr. Însă Evangeline nu a avut acest noroc. Ea a asistat personal la răutatea de care e capabil bunicul ei.

Percival şi-a mutat privirea de la Gabriella la Evangeline, iar figura descompusă i se asprea pe

măsură ce înțelegea pe deplin înțelesul vorbelor Gabriellei.

– Sunt convinsă că Sneja ar fi încântată să afle că i-ai oferit un moștenitor, a continuat ea.

– Un moștenitor uman nu face nici cât o ceapă degerată, a izbucnit Percival. Sneja își dorește doar sânge angelic.

Metroul a intrat năvalnic într-o stație, iar lumina albă de pe peron a invadat interiorul. Apoi s-a oprit cu o smucitură în stația Union Square. Ușile s-au deschis și un grup de petrecăreți s-au avântat înăuntru. Aceștia nu păreau să remarce nici pe Percival și nici duhoarea din aer. S-au așezat în apropiere, vorbind și râzând zgomotos. Speriată, Gabriella a dat să ferească servieta de privirile lor.

– Nu expune așa instrumentul, a spus ea. E prea periculos.

Percival i-a făcut semn lui Evangeline cu pistolul și aceasta a luat piesele una câte una, oprindu-se să le cerceteze înainte de a le pune la loc în servietă. Când degetele i-au atins baza metalică a lirei, a cuprins-o o senzație stranie. În primă fază, a ignorat sentimentul, crezând că era doar panica pe care i-o inspira Percival Grigori. Apoi a auzit o muzică nepământeană, dulce și desăvârșită, care i-a invadat mintea, cu note ascendente și descendente, fiecare dintre ele înfiorând-o. Sunetul era atât de desfătător, de exaltant, încât s-a străduit să-l audă mai bine. Și-a aruncat privirea spre bunica ei, care începuse să discute aprins cu Grigori. Muzica o împiedica însă să-i audă vorbele. Era ca și cum peste ea s-ar fi lăsat un clopot de sticlă, izolând-o de restul lumii. Nu mai conta nimic altceva în afară de instrumentul de

dinaintea ei. Şi deşi efectul îmbătător al acestuia o vrăjise numai pe ea, ştia că muzica nu era plăsmuirea propriei imaginaţii. Lira o chema.

Fără nici o vorbă, Percival a închis cu forţă capacul servietei şi a smuls-o din braţele lui Evangeline, destrămând vraja cu care o învăluise instrumentul. În acel moment, a cuprins-o disperarea şi, până să înţeleagă ce face, s-a repezit la Percival şi i-a luat-o din mână. Spre uimirea ei, i-o putuse smulge fără dificultate. Simţea o nouă putere scurgându-i-se prin corp, o forţă pe care, cu câteva clipe în urmă, nici n-ar fi bănuit-o. Vederea îi devenise mai ascuţită, mai exactă. A ţinut servieta aproape, gata s-o protejeze.

Metroul s-a oprit într-o altă staţie şi grupul de petrecăreţi a ieşit din compartiment fără să fi băgat de seamă întregul spectacol. S-a auzit semnalul de avertizare şi uşile s-au închis. Erau din nou singuri, doar cu beţivul urât mirositor aflat în capătul celălalt al compartimentului.

Evangeline s-a întors cu spatele la Gabriella şi la Percival şi a deschis servieta. Piesele erau acolo, aşteptând să fie asamblate. A prins iute barele transversale, a răsucit cheile pentru a fixa strunele, întorcându-le uşor în jurul cheilor de acordare, până când le-a întins. Evangeline se aşteptase să fie un procedeu complicat, dar a reuşit să îmbine piesele cu uşurinţă. În vreme ce întindea strunele, le simţea vibraţiile.

Şi-a trecut mâna peste liră, peste metalul rece şi neted. Şi-a plimbat un deget pe mătasea solidă a unei strune şi a ajustat cheia, ascultând schimbarea de ton. A luat pana, care a licărit în lumina tăioasă

a metroului, și a trecut-o peste strune. Într-o clipă, lumea toată s-a schimbat. Zgomotul metroului, prezența amenințătoare a lui Percival Grigori, bătăile necontrolate ale propriei inimi, totul a amuțit, și o vibrație vioaie și dulce i-a copleșit din nou simțurile, infinit mai puternică decât înainte. Se simțea în același timp trează și adormită. Deși percepea în continuare elementele realității, balansarea metroului, mânerul de fildeș al bastonului lui Percival – vii și cât se poate de prezente –, se simțea totodată ca și cum ar visa. Sunetul era atât de pur și de puternic, încât o dezarma complet.

– Încetează! i-a cerut Gabriella.

Deși bunica ei stătea la doar câțiva centimetri de ea, vocea ei îi suna lui Evangeline de parcă ar fi răzbătut dintr-o încăpere îndepărtată.

– Evangeline, tu nu știi ce faci!

Și-a privit bunica și, cu toate că se afla aproape de ea, Evangeline abia o vedea.

– Nu se știe nimic despre cum trebuie folosită lira, a spus Gabriella. Ororile pe care le-ai putea abate asupra lumii sunt inimaginabile. Te implor, încetează!

Percival a privit-o pe Evangeline cu recunoștință și încântare. Sunetul lirei începuse să-l vrăjească și pe el. A pășit înainte, cu degetele tremurând de plăcere și a atins-o. Deodată, expresia i s-a schimbat și a fixat-o cu o privire în care se împleteau oroarea și venerația, groaza și admirația.

Privirea Gabriellei s-a umplut de teamă.

– Draga mea Evangeline, ce s-a întâmplat?

Evangeline nu înțelegea la ce se referea Gabriella. S-a privit, dar nu a văzut nici o schimbare. Apoi,

când s-a întors, şi-a văzut reflexia în geamul mare şi întunecat şi i s-a tăiat răsuflarea. Pliate în jurul umerilor, strălucitoare şi cu un nimb de lumină aurie împrejur, îi crescuseră aripi scânteietoare şi diafane, atât de fascinante în frumuseţea lor, încât nu-şi putea lua ochii de la ele. Cu o uşoară încordare a muşchilor, aripile s-au deschis în toată splendoarea lor. Erau atât de uşoare, încât, preţ de o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva era doar o iluzie creată de lumină. S-a întors ca să se uite direct la ele. Penele erau diafane, purpurii cu irizaţii argintii. A inspirat adânc şi aripile i s-au mişcat. În curând, pulsau în ritm cu respiraţia.

– Cine sunt? a întrebat Evangeline, începând dintr-odată să înţeleagă că metamorfoza ei era reală. Ce am devenit?

Percival Grigori s-a apropiat de Evangeline. Datorită muzicii lirei sau interesului pe care fata i-l trezise, acesta se transformase dintr-un bărbat ofilit şi cocârjat într-o creatură impunătoare, a cărei înălţime o făcea pe Gabriella să pară o gâză. Trupul lui părea să adăpostească un foc interior, ochii albaştri îi scânteiau, iar spatele i se îndreptase. Şi-a aruncat bastonul pe podeaua metroului şi a spus:

– Aripile tale seamănă cu ale stră-stră-străbunicii Grigori. Nu le-am văzut, ci doar l-am auzit pe tata vorbind despre ele, dar întruchipează toată puritatea rasei noastre. Ai devenit una de-a noastră. Eşti o Grigori.

Şi-a pus mâna pe braţul lui Evangeline. Degetele lui reci ca gheaţa i-au dat fiori, dar au umplut-o totodată de plăcere şi de forţă. Era ca şi cum ar fi trăit toată viaţa într-o cochilie de care în sfârşit scăpase. Dintr-odată, se simţea puternică şi vie.

– Vino cu mine, a îndemnat-o Percival cu o voce mătăsoasă. Vino s-o cunoşti pe Sneja. Vino acasă la familia ta. Noi îţi vom da tot ce îţi trebuie, toate după câte ai tânjit, tot ce ţi-ai dori să ai. Niciodată nu vei mai simţi că-ţi lipseşte ceva. Vei trăi mult timp după ce lumea de azi va fi dispărut. Îţi voi arăta eu cum. Te voi învăţa tot ce ştiu. Numai noi îţi putem oferi un viitor.

Privindu-l pe Percival în ochi, Evangeline a înţeles tot ce-i putea oferi el. Familia şi puterea lui puteau deveni ale ei. Putea avea tot ceea ce pierduse, un cămin, o familie, lucruri pe care Gabriella nu avea cum să i le ofere.

Când s-a întors spre bunica ei, a fost uimită să vadă cât de schimbată părea Gabriella. Deodată, devenise o femeie mică şi nesemnificativă, o fiinţă umană slabă, cu ochii podidiţi de lacrimi.

– Tu ştiai că sunt aşa, a spus Evangeline.

– Eu şi tatăl tău te-am dus la control când erai o copilă şi am văzut că aveai plămânii ca ai nephilimilor, dar, din studiile pe care le-am făcut şi din munca Angelei despre declinul lor, ştiam că la nouăzeci la sută dintre nephilimi nu le cresc deloc aripi. Genetica nu este de ajuns, trebuie să apară şi alţi factori.

Gabriella i-a atins aripile lui Evangeline, fermecată parcă de frumuseţea lor scânteietoare, însă aceasta s-a retras scârbită.

– Ai vrut să mă păcăleşti, a spus ea. Credeai că aveam să distrug lira. Ştiai ce aveam să devin.

– Întotdeauna m-am temut că Angela avea să fie aceea, pentru că asemănarea ei cu Percival era izbitoare. Dar credeam că, dacă nenorocirea s-ar fi întâmplat şi temerile mi s-ar fi adeverit, ea i-ar fi fost

superioară din punct de vedere spiritual, chiar dacă fizic i-ar fi semănat.

– Dar mama nu era ca mine, a spus Evangeline. Ea era umană.

Simțind poate mânia Evangelinei, Gabriella a răspuns:

– Da, mama ta era pe deplin umană. Era bună și plină de compasiune. Îl iubea pe tatăl tău cu o inimă de om. Poate că era iluzia unei mame, dar eu credeam că Angela își putea depăși originea. Munca ei ne-a condus la concluzia că aceste creaturi erau pe moarte. Speram să se nască o nouă rasă de nephilimi, una în care să predomine trăsăturile umane. Credeam că, dacă structura ei biologică era nephilimă, ea ar fi fost primul exemplar din această nouă specie. Dar nu a fost destinul Angelei, ci al tău.

Când metroul s-a oprit cu un huruit și ușile s-au deschis, Gabriella și-a tras nepoata aproape de ea. Evangeline abia îi mai distingea vorbele.

– Fugi, Evangeline, i-a șoptit ea cu insistență. Ia lira și distruge-o. Nu te lăsa pradă ispitei. Depinde de tine să faci alegerea corectă. Fugi, draga mea, și nu te uita înapoi.

Evangeline a stat o clipă în brațele Gabriellei, căldura și siguranța trupului bunicii ei amintindu-i de cât de protejată se simțise cândva în prezența mamei sale. Gabriella a mai strâns-o o dată, apoi i-a dat drumul, împingând-o ușor.

Staţia Brooklyn Bridge – City Hall, New York

Percival a prins-o pe Gabriella de braţe şi a scos-o din metrou. Era ca un fulg în strânsoarea lui, cu încheieturile subţiri şi fragile ca nişte rămurele. Niciodată nu se putuse măsura cu el, dar în Paris fusese suficient de puternică încât să-i opună o oarecare rezistenţă. Acum era aşa de slăbită şi de lipsită de vlagă, încât o putea răni fără nici un efort. El mai că şi-ar fi dorit să fie mai puternică, pentru că ar fi vrut să o vadă luptându-se în timp ce o ucidea.

Groaza pe care o citea în privirea ei în vreme ce o târa după el pe peron ar fi trebuit să fie de ajuns. Când a prins-o de guler, năsturaşii de la jacheta ei neagră s-au împrăştiat pe peronul de beton ca nişte gâze care fug de lumină. Pielea ei era palidă şi cutată, cu excepţia locului în care o cicatrice groasă, rozalie şerpuia de-a lungul părţii superioare a sternului. Când au ajuns la o scară cufundată în întuneric de la capătul peronului, a aruncat-o în jos pe trepte şi a sărit după ea, proiectându-şi umbra asupra ei. Gabriella a încercat să se rostogolească,

dar el a ţintuit-o cu genunchiul pe podeaua rece de beton. Nu avea de gând s-o lase să scape.

I-a pus mâinile în dreptul inimii, care-i bătea repede şi cu putere în palmele lui, ca a unui animal mic.

– Gabriella, heruvima mea, a spus el, dar ea refuza să-l privească sau să-i răspundă.

Însă, când şi-a trecut mâinile peste pântecele ei, i-a simţit frica, şi palmele i s-au umezit de la pelicula de transpiraţie care îi acoperea pielea. A închis ochii. Râvnise la ea multe zeci de ani la rând. Spre încântarea lui, Gabrielle s-a răsucit sub greutatea lui, zvârcolindu-se, dar zbaterea îi era inutilă. Viaţa ei îi aparţinea lui.

Când a privit-o din nou, Gabriella era moartă. Ochii ei mari şi verzi rămăseseră deschişi, limpezi şi frumoşi ca în ziua în care o cunoscuse. Deşi i se părea inexplicabil, preţ de o clipă a fost copleşit de tandreţe. I-a atins obrazul, părul negru şi mâinile micuţe, îmbrăcate cu mănuşi mulate de piele. Uciderea fusese magnifică, dar, cu toate acestea, inima îi era copleşită de durere.

Un zgomot i-a atras atenţia lui Percival spre peron. Evangeline stătea şi privea din capătul scărilor, cu aripile splendide întinse. Nu mai văzuse niciodată asemenea aripi; îi porneau din spate perfect simetrice şi îi pulsau odată cu respiraţia. El nici măcar atunci când fusese în puterea vârstei nu avusese aripi atât de maiestuoase. Însă şi el simţea că devenea mai puternic. Expunerea la muzica lirei îi întărise forţele. Când avea să pună mâna pe liră, avea să fie mai puternic decât fusese vreodată.

Percival şi-a lăsat bastonul pe peron, în locul în care-i căzuse, şi s-a apropiat de Evangeline. Muşchii

nu îl mai dureau, iar muşcătura corsetului nu-l mai încetinea. Lira se afla cuibărită în mâinile lui Evangeline, iar metalul ei licărea. Percival s-a străduit să-şi înfrângă pornirea de a-i smulge instrumentul şi şi-a controlat mişcările. Era necesar să-şi păstreze calmul, nu trebuia să o sperie.

– M-ai aşteptat, a spus el, zâmbindu-i.

În ciuda puterii pe care i-o împrumutau aripile, fata avea un aer copilăresc şi i-a căutat şovăielnică privirea.

– Nu puteam pleca, a spus ea. Trebuie să văd cu ochii mei ce înseamnă...

– Ce înseamnă să fii de-ai noştri? a întrebat Percival. O, sunt multe de învăţat! Am să te învăţ o grămadă de lucruri.

Percival şi-a îndreptat spatele şi şi-a pus mâna pe Evangeline, plimbându-şi degetele pe pielea delicată de la baza aripilor. Când a apăsat pe punctul în care acestea se îmbinau cu coloana vertebrală, ea s-a simţit dintr-odată vulnerabilă, de parcă i-ar fi atins un punct sensibil de care nu avea habar.

– Retrage-le, i-a cerut Percival. Să nu te vadă cineva. Nu trebuie să le deschizi decât în intimitate.

La îndemnul lui Percival, Evangeline şi-a retras aripile, iar natura lor diafană s-a risipit pe când acestea se făceau nevăzute.

– Bravo, a spus el, conducând-o de-a lungul peronului. Foarte bine. Vei înţelege totul destul de curând.

Împreună, Percival şi Evangeline au urcat scările şi au străbătut mezaninul staţiei. Au lăsat în urmă lumina neoanelor şi au păşit afară, în noaptea rece şi senină. Podul Brooklyn se înălţa dinaintea lor,

iar turnurile sale masive erau luminate de proiectoare. Percival a căutat un taxi, dar străzile erau pustii. Trebuiau să găsească o modalitate prin care să se întoarcă acasă. Cu siguranță, Sneja aștepta. Incapabil să se mai stăpânească, Percival a luat lira din mâinile lui Evangeline. A strâns-o la piept, bucurându-se de victoria obținută. Nepoata sa îi adusese lira. În curând, forțele aveau să-i revină. Tot ce-și dorea era ca Sneja să fie de față, martoră la gloria familiei Grigori. Astfel, triumful său ar fi fost deplin.

Staţia Brooklyn Bridge – City Hall, New York

Acum, că nu mai avea lira, Evangeline şi-a venit în fire şi a început să înţeleagă în ce fel o vrăjise aceasta. Fusese prizoniera ei, stăpânită de o vrajă pe care o înţelegea pe deplin acum, după ce lira îi fusese luată. Îngrozită, şi-a amintit că stătuse cu mâinile în sân şi privise cum Percival o ucidea pe Gabriella. Bunica ei se zbătuse în mâinile lui, şi Evangeline, care era suficient de aproape încât să audă ultima răsuflare a Gabriellei, pur şi simplu o privise cum suferea, simţind doar un interes distant, aproape rece, faţă de crima care se săvârşea. Observase cum Percival îşi pusese mâinile pe pieptul Gabriellei, cum ea se zbătuse şi apoi se liniştise, de parcă viaţa i s-ar fi scurs din trup. Privindu-l pe Percival, Evangeline înţelesese ce plăcere îi făcuse acestuia crima şi, spre oroarea ei, tânjea să simtă ea însăşi senzaţia.

I s-au umplut ochii de lacrimi. Oare Gabriella murise la fel ca Angela? Oare şi mama ei se zbătuse şi suferise în mâinile lui Percival? Evangeline

şi-a atins dezgustată umerii şi spatele. Aripile dispăruseră. Deşi îşi amintea exact că Percival o învăţase să şi le retragă şi că le simţise aşternându-i-se sub haine, odihnindu-i-se uşor pe piele când le-a retras, nu era sigură că existaseră cu adevărat. Poate că fusese doar un coşmar cumplit. Însă lira din mâinile lui Percival dovedea că totul se petrecuse aşa cum îşi amintea ea.

– Vino şi ajută-mă! i-a poruncit Percival. Şi-a descheiat paltonul şi apoi cămaşa de mătase de dedesubt şi a lăsat la vedere un corset complicat de piele neagră. Descheie-l, trebuie să văd cu ochii mei.

Cataramele erau mici şi greu de desfăcut, dar în curând a reuşit. Evangeline a simţit că i se face rău când a atins pielea rece şi albă a bunicului ei. Percival şi-a scos cămaşa şi a aruncat corsetul la pământ. Coastele îi erau pătate de arsuri şi de vânătăi provocate de pielea corsetului. Era atât de aproape de Percival, încât îi simţea mirosul trupului, iar apropierea lui îi făcea silă.

– Priveşte, a îndemnat-o Percival triumfător.

S-a întors, iar Evangeline a văzut nişte noduri mici acoperite de carne rozalie proaspăt crescută, acoperită cu straturi de pene aurii.

– Cresc exact cum ştiam eu că are să se întâmple. Totul s-a schimbat acum, că ai trecut de partea noastră.

Evangeline l-a privit şi s-a gândit la vorbele lui, analizându-şi opţiunile. Ar fi fost simplu să-l urmeze pe Grigori, să se alăture familiei lui şi să fie una de-a lor. Poate că avusese dreptate când spusese că era şi ea o Grigori. Însă vorbele bunicii sale îi răsunau în minte: „Nu te lăsa pradă ispitei. Depinde de tine să

faci alegerea corectă." Privirea lui Evangeline a rătăcit dincolo de Grigori. Podul Brooklyn se profila pe cerul nopții și gândul i-a zburat la Verlaine, la încrederea pe care ea i-o acordase acestuia.

– Te înșeli, a spus ea pradă unei furii de nestăpânit. Nu am trecut de partea voastră. Nu am să mă alătur niciodată ție sau familiei tale de ucigași.

Evangeline s-a năpustit la el și, amintindu-și de puternica senzație de nesiguranță pe care o încercase atunci când Percival o atinsese la baza aripilor, i-a apucat pielea moale de pe spate, l-a prins de aripile înmugurite pe care el i le arătase cu atâta mândrie și l-a azvârlit la pământ. A fost uimită de propria forță când Percival s-a izbit de ciment. În vreme ce el agoniza la picioarele ei, Evangeline a profitat de avantajul pe care îl avea și l-a întors pe burtă, expunându-i cioturile aripilor. Îi rupsese una dintre aripi, iar din carnea sfâșiată curgea un lichid gros, albastru. În locul în care fusese aripa se deschisese o rană mare prin care putea să vadă cum plămânii îi cedau.

Pe când Grigori se stingea, trupul său se transforma. Albeața nemaivăzută a pielii lui a dispărut, părul de aur i s-a topit, ochii i s-au înnegrit în găvane, iar aripioarele micuțe s-au redus la o pulbere metalică fină. Evangeline s-a aplecat și a luat puțină pulbere pe deget, a privit preț de o secundă particulele scânteind pe pielea ei, apoi le-a împrăștiat în aerul rece.

Lira se afla la subrațul lui Percival, și Evangeline i-a smuls-o, ușurată că pusese din nou stăpânire pe ea, deși puterea hipnotică pe care o putea arunca

asupra ei o îngrozea. Dezgustată de priveliştea pe care o oferea cadavrul, a fugit de lângă leşul lui Percival de parcă n-ar fi vrut să rişte să fie contaminată. În depărtare, cablurile podului se întrepătrundeau dinaintea ochilor ei. Proiectoarele luminau turnurile de granit care se înălţau spre cerul nopţii reci. Cât şi-ar fi dorit să traverseze podul şi să-l găsească acolo pe tatăl ei, care să o însoţească apoi acasă!

A urcat rampa de beton, a ajuns pe o platformă de lemn care ducea spre aleea pietonală din mijlocul podului şi a luat-o la fugă, ţinând lira la piept. Vântul o biciuia cu putere, împingând-o înapoi, dar, cu toate acestea, se străduia să înainteze, cu privirea aţintită asupra luminilor din Brooklyn.

Când a ajuns la primul turn, Evangeline s-a oprit. Zăpada începuse să cadă şi fulgii mari rătăceau prin reţeaua de cabluri, aşternându-se pe lira pe care o ţinea în mână, pe alee, pe râul întunecos de dedesubt. Oraşul se întindea în jurul ei, cu luminile scânteind pe suprafaţa de obsidian a apei, de parcă ar fi fost o oază de viaţă într-un vid atotstăpânitor. Şi-a plimbat privirea de-a lungul podului şi a simţit că i se frânge inima. Nu o aştepta nimeni. Tatăl ei murise, mama ei, Gabriella şi surorile pe care ajunsese să le iubească se duseseră toate. Rămăsese dureros de singură.

Cu o încordare a muşchilor, şi-a deschis complet aripile. Era uimitor cât de uşor le putea controla, de parcă le-ar fi avut dintotdeauna. A urcat pe un parapet, încercând să ţină piept vântului. S-a concentrat asupra stelelor care licăreau în depărtare şi s-a mai liniştit. O pală de vânt a dezechilibrat-o, dar, cu o răsucire elegantă a aripilor, şi-a recăpătat echilibrul.

Evangeline şi-a întins aripile şi şi-a lăsat mintea să se desprindă de lumea solidă. În imaginaţia ei, vântul a ridicat-o în aer, pe lângă cablurile groase de oţel, spre hăul cerului.

S-a îndreptat spre vârful turnului. Caldarâmul de care se îndepărta fusese acoperit cu un strat de zăpadă de un alb pur. În mod ciudat, părea imună la aerul rece, de parcă ar fi fost amorţită. Oricum, nu mai simţea mare lucru. A privit spre râu, iar acesta a pătruns în adâncul sufletului ei. Într-o clipă de tărie, i-a fost limpede ce avea de făcut.

A prins lira în mâini, a apăsat cu palmele marginile reci ale bazei şi a simţit metalul încălzindu-se şi topindu-se. Când a presat-o şi mai tare, lira şi-a pierdut soliditatea în mâinile ei, de parcă metalul ar fi reacţionat la atingerea pielii şi ar fi început să se topească. În curând, lira strălucea ca o vâlvătaie. Atingerea lui Evangeline o transformase într-o minge de foc mai luminoasă decât oricare altă lumină de pe cerul de deasupra. Preţ de o clipă, a fost tentată să lase lira întreagă. Apoi şi-a amintit de vorbele Gabriellei şi a aruncat bila de foc, care a zburat ca o stea căzătoare, în râu. Lumina ei s-a topit în întunericul negru ca smoala.

Locuința Gabriellei Lévi-Franche Valko, Upper West Side, Manhattan

Deși Verlaine voia să le fie de ajutor angelologilor, era evident că nu avea pregătirea sau experiența necesară, așa că stătea deoparte și observa eforturile lor înnebunite de a le localiza pe Gabriella și pe Evangeline. În minte i se derula din nou scena răpirii: gibborimii care mișunau pe patinoar, Gabriella și Alistair care coborau pe ringul de gheață, fuga lui Grigori... Dar, pe măsură ce se retrăgea în sine, în mod bizar, gândurile i se linișteau. Evenimentele recente îl lăsaseră într-o stare de amorțeală. Poate că era șocat. Nu reușea să se împace cu ideea că lumea în care trăise până în urmă cu o zi era aceeași cu cea în care tocmai pătrunsese. S-a afundat într-o canapea și a privit pe fereastră la întunericul de afară. Cu numai câteva ore în urmă, Evangeline stătuse alături de el pe această canapea, atât de aproape, încât îi simțise fiecare mișcare. Intensitatea sentimentelor sale pentru ea îl uimea. După atât de puțin timp, ea îi stăpânea gândurile și era disperat să o găsească. Însă, ca să dea de Evangeline,

angelologii erau nevoiți să smulgă informații de la nephilimi. Părea la fel de imposibil ca încercarea de a prinde o umbră. Creaturile dispăruseră practic de la patinoar, pierzându-se prin mulțime în clipa în care Grigori plecase. Verlaine înțelegea că aceasta era marea lor putere, apăreau de te miri unde și se evaporau în noapte, invizibili, ucigători și intangibili.

După ce Grigori plecase de la Centrul Rockefeller, Verlaine li se alăturase lui Bruno și lui Saitou-san în partea principală a zonei comerciale și fugiseră împreună. Bruno oprise un taxi și porniseră în viteză spre locuința Gabriellei, unde îi întâmpinase o furgonetă cu agenți. Bruno preluase conducerea și le deschisese angelologilor încăperile de la etajul superior al casei. Verlaine îl văzuse pe Bruno privind spre ferestre, de parcă ar fi așteptat-o pe Gabriella să se întoarcă din clipă în clipă.

La scurt timp după miezul nopții au aflat de moartea lui Vladimir. Verlaine a auzit veștile aduse de un angelolog trimis de la biserica Riverside cu un straniu sentiment de calm, de parcă își pierduse capacitatea de a mai fi șocat de violența nephilimilor. Uciderea lui Vladimir și a domnului Gray fusese descoperită la scurt timp după ce Saitou-san fugise cu cutia de rezonanță. Ciudata stare a cadavrului lui Vladimir, care era atât de carbonizat încât devenise de nerecunoscut, exact ca trupul lui Alistair Carroll – semnul distinctiv al nephilimilor, după cum începea să înțeleagă Verlaine –, avea să fie, cu siguranță, un subiect amplu dezbătut a doua zi de dimineață. Cu un angelolog mort și doi dispăruți, era evident că misiunea lor eșuase lamentabil.

Hotărârea lui Bruno nu făcuse decât să crească atunci când aflase de moartea lui Vladimir. Începuse să le dea ordine celorlalți, iar Saitou-san se dusese la biroul auriu și dăduse telefoane, cerând ajutor și informații de la agenții de pe stradă. Bruno atârnase o hartă în mijlocul încăperii, împărțise orașul în sectoare și trimisese agenți peste tot, recurgând la absolut toate posibilitățile pentru a da de vreun indiciu privitor la locul în care se afla Grigori. Până și Verlaine știa că erau sute, dacă nu chiar mii, de nephilimi în Manhattan. Grigori se putea ascunde oriunde. Deși apartamentul său de pe Fifth Avenue se afla deja sub supraveghere, Bruno trimisese agenți suplimentari în parc. Când devenise limpede că nu era acolo, Bruno se întorsese la hărți, o altă căutare fără rezultat.

Atât Bruno, cât și Saitou-san emiseseră tot felul de teorii, una mai improbabilă decât cealaltă. Deși nu zăboveau o clipă, Verlaine simțea că nu rezolvau nimic. Dintr-odată eforturile angelologilor de a-l localiza pe Grigori păreau lipsite de sens. Știa că miza era mare, iar consecințele pierderii lirei - incalculabile. Angelologilor le păsa de liră; Evangeline mai că nu intra în discuție. Abia acum, stând pe fotoliul pe care șezuse ea cu o după-amiază în urmă, conștientiza adevărul. Dacă voia să o găsească pe Evangeline în viață, trebuia să acționeze el cumva.

Fără să le spună o vorbă celorlalți, Verlaine și-a tras pe el paltonul, a coborât treptele câte două și a ieșit pe ușa de la intrare. A inspirat aerul rece al nopții și s-a uitat la ceas: era trecut de ora două, în dimineața de Crăciun. Strada era pustie, orașul încă adormit. Verlaine și-a vârât mâinile fără mănuși

în buzunare și a pornit spre sud, pe Central Park West, prea adâncit în gânduri ca să mai simtă frigul tăios. Undeva în acest oraș întunecos și labirintic, Evangeline aștepta.

În timp ce înainta spre centru, spre East River, mânia tânărului creștea. A grăbit pasul pe lângă cvartalele cu magazine cufundate în întuneric și a întors pe toate părțile posibile planuri. Oricât se străduia, nu putea accepta faptul că o pierduse pe Evangeline. Se gândea întruna la diverse mijloace prin care să dea de ei, dar, asemenea lui Bruno și lui Saitou-san, nu reușea să găsească o soluție. Într-adevăr, era o nebunie să creadă că putea reuși acolo unde ei dăduseră greș. Copleșit de neputință, cicatricile de pe pielea Gabriellei i-au apărut dintr-odată în minte și s-a simțit cuprins de fiori. Nu-și permitea să se gândească la posibilitatea că Evangeline suferea.

În depărtare a văzut Podul Brooklyn luminat de jos de proiectoare și și-a amintit de cât de atașată era Evangeline de acest pod. În minte i-au revenit profilul ei în timp ce conducea de la mănăstire și faptul că-i povestise despre plimbările cu tatăl ei, din copilărie. Puritatea sentimentelor și tristețea din glasul ei îi semănaseră durere în suflet. Desigur, văzuse podul de sute de ori, dar, dintr-odată, acesta căpătase pentru el o semnificație de netăgăduit.

Verlaine s-a uitat la ceas. Era aproape cinci dimineața și o vagă pată de lumină decolora cerul de dincolo de pod. Orașul părea misterios și liniștit. Farurile câte unui taxi ocazional pâlpâiau peste parapetele podului, sfâșiind bezna subțire ca un voal. Pârâiașe de abur cald se învârtejeau în aerul tăios. Podul se înălța țeapăn și solid în fundalul clădirilor

din depărtare. Preț de o clipă, a privit pur și simplu construcția din oțel, beton și granit.

Verlaine tocmai se pregătea să se întoarcă la clădirea de gresie, ca și cum ar fi ajuns la o destinație nedorită, dar finală, când, deodată, o mișcare din înalt i-a reținut atenția. Și-a înălțat privirea. Atârnată pe turnul vestic, cu aripile întinse, se zărea una dintre creaturi. Stătea în picioare în lumina difuză a zorilor, iar Verlaine nu putea decât să întrezărească eleganța aripilor ei ascuțite. Creatura se afla pe marginea turnului și părea că privește orașul. Pe când se străduia să îi vadă mai bine splendoarea nepământeană, a remarcat ceva neobișnuit în aspectul ei. În vreme ce restul creaturilor erau enorme, mult mai înalte și mai puternice decât ființele umane, aceasta era mărunțică și părea aproape strivită sub greutatea aripilor imense. A privit-o uimit cum și le întindea, pregătindu-se parcă de zbor. Când a pășit pe marginea turnului, i s-a tăiat respirația. Îngerul monstruos era Evangeline a lui.

Prima pornire a lui Verlaine a fost s-o strige, dar rămăsese fără glas. Era copleșit de oroare și otrăvit de sentimentul că fusese trădat. Evangeline îl înșelase și, mai rău de atât, îi mințise pe toți. Dezgustat, s-a întors și a fugit, cu sângele zvâcnindu-i în urechi, cu inima zbătându-i-se în piept din cauza efortului. Aerul rece îi invada plămânii, arzându-i în timp ce respira. Nu era sigur dacă durerea din piept era provocată de frig sau de pierderea lui Evangeline.

Indiferent de ceea ce simțea, știa că trebuia să-i avertizeze pe angelologi. Gabriella îi spusese odată – oare în dimineața anterioară? – că, dacă devenea unul de-al lor, nu mai exista cale de întoarcere. Acum înțelegea că avusese dreptate.

Turnul vestic, Podul Brooklyn,
între Manhattan şi Brooklyn, New York

Evangeline s-a trezit înainte de răsăritul soarelui, cu capul odihnindu-i-se pe perna moale a aripilor. Buimăceala somnului îi întuneca mintea şi mai că se aştepta să vadă obiectele familiare din chilia ei de la mănăstirea St. Rose, cearşafurile albe scrobite, toaleta mică de lemn şi, într-un colţ al ferestrei, râul Hudson curgând dincolo de hotarele chiliei ei. Dar, în timp ce stătea şi privea oraşul întunecat, cu aripile întinse în jurul ei asemenea unei uriaşe mantii purpurii, a fost invadată brusc de amintirea celor întâmplate. A înţeles ce era şi că nu se putea întoarce. Tot ceea ce fusese şi ce crezuse că avea să devină se spulberase pentru totdeauna.

Şi-a aruncat privirea în jos, ca să fie sigură că nu mai era nimeni să-i vadă coborârea, şi a urcat pe marginea de granit a turnului. Vântul i-a înălţat aripile, jucându-se printre ele, pregătindu-le de zbor. La o asemenea înălţime, cu toată lumea la picioarele ei, a fost cuprinsă deodată de un tremur. Zborul era un lucru nou pentru ea, iar coborârea

îi părea nesfârşită. Însă, când a inspirat adânc şi a sărit de pe turn, cu inima bătându-i nebuneşte din cauza hăului de dedesubt, a ştiut că aripile n-o puteau trăda. S-a lăsat pradă imponderabilităţii şi s-a înălţat în curenţii de aer rece. Cu noile ei aripi, Evangeline era de neoprit.

CUPRINS

Prima ierarhie	11
Cea de-a doua ierarhie	207
Cea de-a treia ierarhie	417
Ordinul ceresc	591